

A OKIMION

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣ ΤΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΕΝΕΊΑΣ

THE

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

опытъ

0

БЛИЖАЙШЕМЪ СРОДСТВБ

Я З Ы К А СЛАВЯНО - РОССІЙСКАГО СЪ ГРЕЧЕСКИМЪ.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣΤΑΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

THE

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

Συνταχθέν

τοῦ Οἰκονόμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, καὶ καθολικοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους Εκκλησιῶν,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

τοῦ ἐξ Οἰκονόμων γενεαλογουμένου,

Συνέδρου του της εν Πετρουπόλει Έκκλησιαστικής Ακαδημίας Συλλόγου, εταίζου της Αυτοκρατορικής Ρωσσικής Ακαδημίας, κ. τ. λ.

MEPOΣ A.

TOMOE A.

Ετυπώθη διοςισμώ καὶ Φιλοτίμω δαπάνη της Αυτοκρατοςικης Ρωσσικης Ακαδημίας.

ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ, Έν τη τυπογεαφία της 'Ακαδημίας των Έπιςημων' Α Ω Κ Η. ОПЫТБ

влижайшемъ сродствь

Я З Ы К А СЛАВЯНО - РОССІЙСКАГО СЪ ГРЕЧЕСКИМЪ.

Сочиненный

Экономомъ Вселенскаго Патріаршескаго Престола, и Проповідникомъ Константинопольской и всіхъ православныхъ церквей

Эллинскаго народа, Пресвишеромъ КОНСТАНТИНОМЪ ЭКОНОМИДОМЪ,

Членом' ИМПЕРАТОРСКОЙ Россійской Академіи, и Конференціи Духовной Александроневской Академіи и прч.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ. ТОМЪ І.

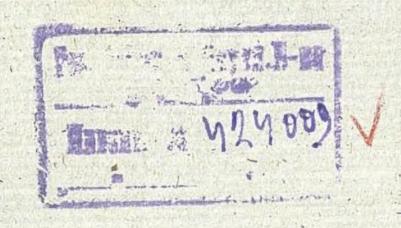
переведенный состоящимъ при Вънскомъ Посольствь

священникомъ ГАВРІИЛОМЪ МЕГЛИНЦКИМЪ.

Печашано по опредъленію и на иждивеніи ИМПЕРАТОРСКОЙ Россійской Академіи.

въ САНКТПЕТЕРБУРГЬ, въ шипографій ИМПЕРАТОРСКОЙ Академіи Наукъ.
1 8 2 8.

,Ποικίλλεται δὲ (τὰ ονόματα) ταῖς συλλαβαῖς, ώστε δοκεῖν ᾶν τῷ ἰδιωτικῶς ἔχοντι ἔτερα εἶναι ἀλλήλων, τὰ αὐτὰ ὄντα. — Ο δὲ ἐπιστάμενος περὶ ονομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἔκπλήττεται, εἰ τι πρόκειται γράμμα, ἡ μετάκειται, ἡ ἀΦήρηται. (Πλάτ. Κρατύλ. 17.)

Различаются же реченія слогами такь, что онь, будучи однь и тьже, кажутся различными между собою только человьку простому. Но свъдущій вь реченіяхь, смотрить на ихь значенія, и не удивляется тому, если какая буква поставляется на-переди, или посль, или совсьмы отнимается.

(Платонъ въ Кратиль, 13).

TOI

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΩΙ ΚΑΙ ΘΕΟΣΤΕΠΤΩΙ

ATTOKPATOPI

ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΩΙ ΠΑΥΛΙΔΗΙ

TΩI

ΠΡΩΤΩΙ.

БЛАГОЧЕСТИВЪЙШЕМУ и БОГОВЪНЧАННОМУ ГОСУДАРЮ

императору

николаю павловичу

САМОДЕРЖЦУ ВСЕЯ РОССІИ.

ΕΥΣΒΕΣΤΑΤΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ Θεοστηρίκτου ΣΟΥ Θρόνου ταυτηνὶ τὴν βίβλον παρατιθέμενος, οἶδα μὲν δήπου προσφοράν προσάγων λιτήν τε καὶ εὐτελῆ καὶ παρὰ πολὺ τῆς Βασιλικῆς ἀπολειπομένην ἀξίας ὁμως δ' οὖν ἐθάρξησα καὶ τοιαύτην οὖσαν προσενεγκεῖν, χρέος ἀπάντων χρεῶν δικαιότατον οἰόμενος ἐκτιννύειν. Τῷ γάρ τοι συντάγματι ἐκ κελεύσματος ΑΛΕΖΑΝΔΡΟΥ τοῦ ἀοιδίμου Αὐτοκράτορος καὶ τρισολβίου ΣΟΥ Όμαιμονος πρό τινων ἐνιαυτῶν ἐγχειρήσας, ἐπειδή μοι τοῦτ ἤδη ἐξείργασται, ὅπως δὴ καὶ ἐξείργασται, ΣΟΙ, Κράτιστε Αναξ, ὀφείλειν ἔδοξα φέρων ἀποδοῦναι, Βασιλεῖ Αδελφοῦ Βασιλέως, ὅ μοι πεπίστευτο, βούλημα

БЛАГОЧЕСТИВВЙШІЙ САМОДЕРЖЕЦЬ!

За пять літь предъ симъ, по воль въ Бозь почивающаго Великаго Брата Твоего Императора Александра Іго, предпринято было мною сочиненіе: О сродствь Славянскаго языка съ Греческимъ.

Постоянное занятие симъ сочинениемъ привело меня нынъ къ окончанию онаго, и я приемлю смълость повергнуть трудъ свой къ подножию Высокаго и Богохранимаго Твоего Престола, Государь Державнъйший!

Приношеніе незначишельное и Царскому Величію несоошвъшсшвующее! Но я дерτετελεσμένον προσκομίζων. Εἴην μὲν οὖν ἀξιόν τι τοῦ τε ἱεροῦ κελεύσματος Ἐκείνου κοὴ τῆς ΣΗΣ περὶ τὰς Μούσας μεγαλόφρονος εὐμενείας συντεταχώς, ὡς ἀν κωὶ αὐτὸς πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς ὑπὸ τῷ χρυσέω ΣΟΥ Σκήπτρω εὐημερούσης Ῥωσσικῆς νεολαίας συντελέσαιμι τοὐμὸν μέρος τέλος τοῦτο Φέρων σμικρὸν ἀντὶ πολλῶν κωὶ μεγάλων χαρίτων, ὧν τε αὐτὸς ἔτυχον, ὧν τε περὶ τὸ γενος τὸ ἐμὸν λαμπρῶς ἐπιδαψιλεύη, τῆς Ἑλλάδος ὑπερασπίζων κωὶ ἀμυνόμενος πρὸς τῆς Ἐκκλησίας χειρὶ μεγάλη, με γα λών υ με Βασιλεύ, ὁ πρῶτος χριστιανῶν Λυτοκρατόρων ἀπάντων τὸ καλλίνικον κωὶ εὐκλεέστατον ὄνομα ξυνωδὰ τοῖς πράγμασι θεία

эаю на оное, побуждаемый единственно посильнымъ исполненіемъ священной воли Императора Александра и тою благодарностію, которою исполнена душа моя къ Вънценосцамъ Россіи за многочисленныя благодъянія, какъ мнъ собственно оказанныя, такъ и на моихъ единоплеменниковъ щедро изливаемыя.

Счасшливымъ почелъ бы я себя, еслибъ шрудъ мой, имъвній предмешомъ пользу Россійскаго юношесшва, могъ вполнъ соощвъшсшвовать сей цъли; но если по чему-либо и окажется оный недостигшимъ такоμοίςα κεκλημένος! Εὶ δέ μοι τὸ πόνημα μὴ πάνυ τοι ξυντεῖνον πρὸς τὸν σκοπὸν, τυχὸν ἴσως, ἐξελεγχθείη, ἐν γοῦν ἔτι μοι λελείψεται παραμύθιον τεκμήριον δὴ τοῦτο παρεσχηκέναι, ὡς οὖ ποθ εῦδει, ἀλλὶ ἐγρήγορεν ἀκμητος ἐν ἐμοὶ τῶν τε προτέρων Βασιλικωτάτων εὐεργετημάτων ἡ μνήμη κοὰ τῶν νῦν παρόντων ἡ αἴσθησις. ΣΥ δὲ, Θε ὁ στε πτε Α ὐτο κρ άτω ρ, ἀποδεξάμενος τὴν προαίρεσιν, ἱλήκοις μοι τῆς ἀσθενείας, ὑρ ῆς αξυντελεῖ μὲν κοὰ ἀβουλήτω μοι ξυμβαίη ἀν ἴσως, τόγε νῦν ἔχον, ἐφθηναι, εὐγνώμονι δὰ ὑπάρχειν οὐδὰ ὁ πᾶς αἰων οὐδαμῷ οὐδαμῶς ἀν γένοιτο ἐμποδών. ᾿Αλλὶ ἔντεινε κοὰ κατευοδοῦ κοὰ βασίλευε πανευδαιμόνως,

ваго предположенія: не отринь его, Государь Всемилостивьйшій, какъ малую лепту, отъмоей глубокой благодарности и пламеннаго усердія Тебь приносимую, и да послужить онъ свидьтельствомъ недремлющихъ во мнь чувствъ благоговьнія къ Царскимъ. Твоимъ попеченіямъ о просвыщеніи Твоего народа.

Царь Великоимениный, первый изъ Хриспіанскихъ Самодержцевъ носящій, по Воль Божіей, имя, выражающее побьду, споль громогласно знаменующуюся дълами Твоими! да укръпить Небесный Отецъ Державную Φιλόχειστε Βασιλευ! νίκη και φως λαοϊς εβθοδοζοις, τοῖς τε Ρώσσοις ὧν ἀρχεις, και τοῖς Ελλησιν οῖς ἐπικουρεῖς, μετὰ κλέους μυρίου και ὧν και ἐσόμενος, Θεοῦ συμπαραστατοῦντος.

ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΉΣ ΣΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

ικέτης ταπεινός και θερμός πρός Κύριον ευχέτης

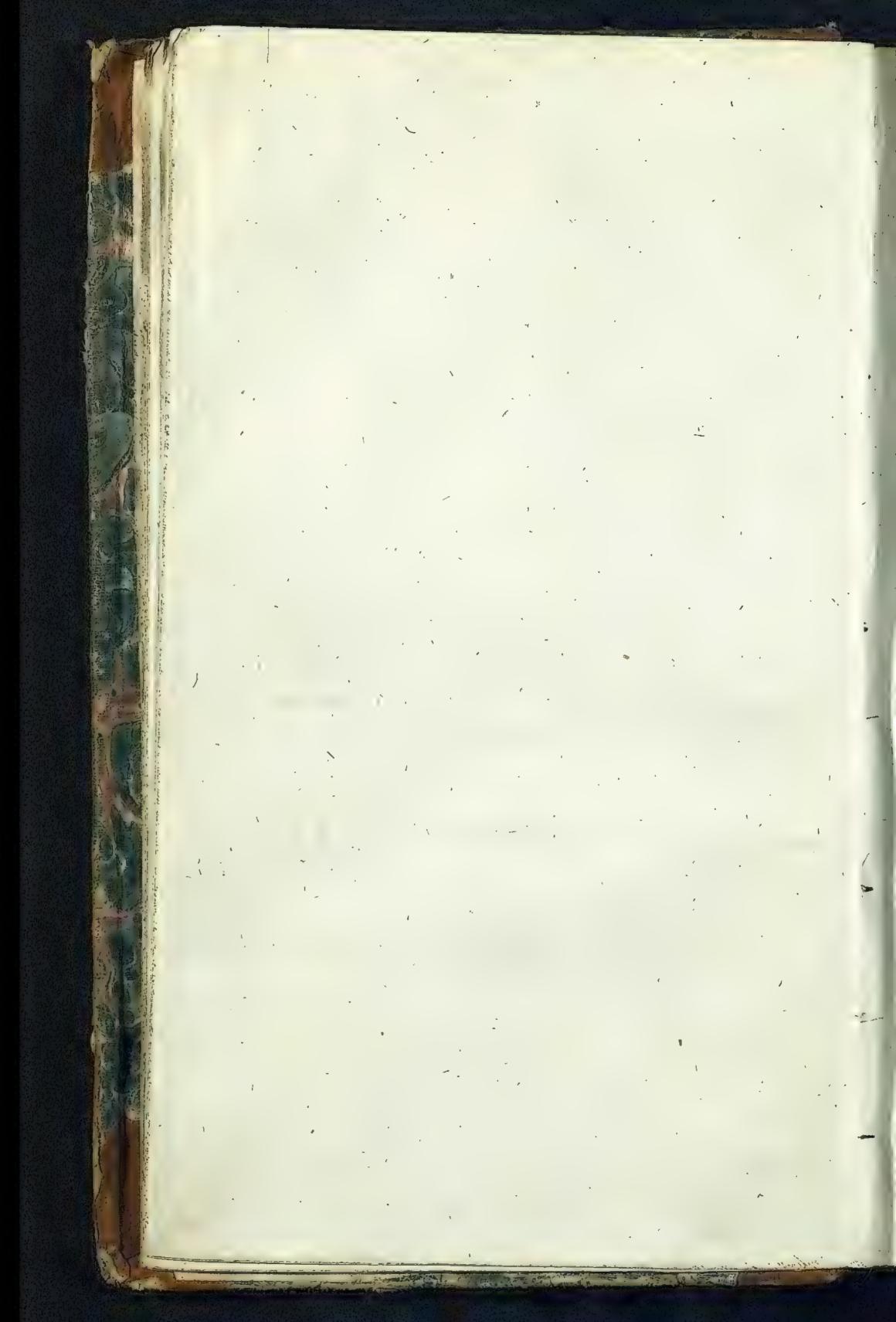
> Kovo to vrīvos Ispens naj Oinovomos.

Твою Десницу, въ управленіи обширньйшей Твоей Имперіи, въ охраненіе и славу Православной Церкви, и въ благодушное поборничество за угнъпенную Элладу!

ВАШЕГО ИМПЕРАТОРСКАГО ВЕЛИЧЕСТВА

всепреданныйшій и усердивишій Богомолець

Герей и Экономого Константино.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

του βιβλίε.

предислові Е.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ζα. Την ἐκφαντορικήν κωὶ πλουσίαν καὶ διὰ πολλῶν διαλέκτων το πλεῖσον τῆς Ευρώπης ἀπο τῆς Λευκῆς Θαλάσσης μέχρι τοῦ Ευξείνου Πόντου κὰὶ τοῦ Αδριατικῶ καὶ Ἰονίου πελάγες κατασχοῦσαν Σλαβονικήν γλῶσσαν παραβάλλοντες, ὡς συγγενῆ, πρὸς τὴν βασίλισσαν τῶν γλωσσῶν τὴν Ἑλληνικήν, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξωμεν πρὸ τοῦ βιβλίε συνοπτικῶς Φιλολογικά τινα καὶ ἱσορικὰ περὶ ταύτης τῆς συγγενείας θεωρήματα.

§ β. Σλαβονικήν δε λέγοντες γλώσσαν εννοθμεν κυείως την εν τοῖς ἱεροῖς της Ἐκκλησίας βιβλίοις γραπτήν.
διότι πολλοὶ της Ῥωσσίας καὶ ἀλλων Σλαβονικών ἐθνών
Φιλολόγοι προϋποθέτουσιν ἀλλην ἀρχαίγονον γλώσσαν
Σλαβονικήν, της ὁποίας των διαλέκτων μίαν τινά νομίζεσι καὶ την, καθ ἡν μετεφράσθησαν τὸ πρώτον αἱ
θεῖαι Γραφαὶ καὶ τ ἀλλα βιβλία της Ἐκκλησίας. Αλλ

ПРЕДИСЛОВІЕ.

- § 1. Намьреваясь сравнить выразительный, богатый и многими діалентами от Бьлаго моря до Чернаго, Адріатическаго и Іоническаго, большую часть Европы занимающій, языкъ Славянскій, какъ сродный съ языкомъ Греческимъ, превосходнійшимъ изъ языковъ, нужнымъ почитаемъ вкратці предложить напередъ нікоторыя филологическія и историческія разсужденія объ ихъ сродстві.
- § 2. Подъ Славянскимъ языкомъ разумъемъ языкъ содержащійся въ Св. церковныхъ книгахъ. Многіе изъ Филологовъ Россійскихъ и другихъ Славянскихъ народовъ предполагающъ какой - то другой первобышный Славянскій языкъ, діалектомъ коего считаютъ и тотъ, на который переложены Св. Пи-

έπειδη της προυποτιθεμένης πρωτογούου τουτης γλωσσης δέν σώζεται έδεν ουδόλως ουδαμού σημείον προς απόδειξίν (ίσως δε η εδ υπηςξεν ολως μία γλώσσα κοινή έξ. αξχης κου πάντη αδιαίρετος κατα διαλέκτους είς όλα τα Σλαβονικά έθνη), δυναται να έκληφθη ως αρχική κού πασών των άλλων διαλέκτων πρότερον έκμορφωθείσα ή διάλεκτος των βιβλίων, ήτις έπαυσε μέν προ πολλού να λαλήται αυτή καθ έαυτην ακραιφνής, έχει δε συγγενείς τας ήδη λαλουμένας των Σλαβογενών έθνων διαλέκτους τας πασας έννέα. α) την Ρωσσικήν, πλησιεστάτην της έν τοις βιβλίοις Σλαβονικής, καν τους πλείσους αυτής χαρακτήρας αδιαφθόρους διασώζουσαν, ητις μετά τον μέγαν μάλισα Πέτρον λιπαρώτατα καλλιεργηθείσα καυχάται δικαίως είς πολλούς και καλούς συγγραφείς τε καί ποιητας, πλουτιζομένη αδιακόπως με πληθος πολυάριθμον η συγγραμμάτων καί μεταφράσεων. Β) Σλαβονική διάλεκτος άριθμεῖται ή Πολωνική, κως αυτη λίγυρα (καίτοι πολλας έχουσα τας των συμφώνων συγκεουσεις), και πλουτούσα πολλούς κ συγγεαφείς και ποιημάτων αοιδούς. γ) ή Ίλλυρική ή Σερβική, πλησιεςάτη η αυτή της έν τοϊς βιβλίοις, και αξχαιόπλετος, κάν έχη βαεβάρους λέξεις πολλας προσκολληθείσας μάλισα έκ της Τεςκικής. δ) ή Βοεμική, της όποίας

саніе и другів церковный книги; но поелику ньшь нигдь никакаго сльда сего первовоначальнаго языка и можешь бышь не было
съ самаго начала одного общаго и нераздьляющагося на діалекшы языка у всьхъ Славянскихъ народовъ; що языкъ книжный долженъ бышь приняшъ за первоначальный и
за древньйшій изъ всьхъ другихъ діалекшовъ, кошорый, хошя самъ по себь въ цьлосши давно пересшалъ бышь говорнымъ,
но имъешъ девяшь діалекшовъ, упошребляемыхъ въ разговорь народами Славянскаго
поколныя; а именно:

а) Россійскій, самый ближайшій къ Славянскому, содержащемуся въ книгахъ, и сохранившій неизмънными самыя близкія чершы онаго. Послъ Пешра Великаго, бывъ шщашельно образованъ, украшаешся многими хорошими Писашелями въпрозь и въ сшихахъ, и со дня на день обогащаешся множествомъ сочиненій и переводовъ. б) Языкъ Польсий; онъ пріяшенъ (не смотря на частое сшеченіе согласныхъ), и имъетъ шакже много Писашелей и Сшихотворцевъ. в) Иллирійскій или Сербскій, также весьма близкій къ языку книжному, богать и выразишеленъ,

Φέρονται πρωϊαίτατα συγγράμματα. ε) ή Κροατική, ή τῶν της συνηθείας Χορβατῶν. 5) ή Σλοβενική ἢ Βενδική, τῶν ἐν Κρανία καὶ Στειρία καὶ Καρινθία Βένδων ἢ Βενέδων. ζ) ή Σλοβακική, τῶν ἐν Οὐγκαρία δηλονότι Σλοβάκων. η) ή Σοραβική ἢ Βενδική, τῶν ἐν τῆ ἀνω Λεσατία Βένδων. θ) ἡ τῶν τῆς κάτω Λεσατίας κατοίκων Σοραβική. Καὶ αὖται μὲν εἶναι αὶ κεΦαλαιώδεις Σλαβονικαὶ διάλεκτοι, τῶν ὁποίων ἔχει πάλιν ἑκάτη κατὰ τόπους ἰδιώματα, οἶον ἡ Ῥωσσική το καλούμενον Ῥεσνιακὸν, κ.τ.λ. ἡ Σερβική τὸ τῶν Βοσνάκων καὶ Βουλγάρων καὶ Μαυρονορειτῶν (Μοντενεγρίνων), ἡ Σλοβακική τὸ τῶν Μοραβῶν, καὶ ἀλλαι ἀλλα τινά.

ς γ. Ταύτην λοιπόν την ἀξχαίαν Σλαβονικήν γλῶσσαν ή μὲν παλαιὰ Φιλολογία παντάπασιν ήγνόησε τῶν
δὲ τῆς μέσης ήλικίας Εὐξωπαίων Φιλολόγων οἱ μὲν την
ἐξέλαβον ὡς γλῶσσαν Σκυθικήν, οἱ δ' ἀκξάτως Σαξματικήν, οἱ δὲ συγγενῆ τῆς Ἑβξαϊκῆς, οἱ δὲ τῆς τῶν Οὔνων,
κὰὶ ἀλλοι ἀλλως τὴν ἐθεώξησαν, ὡς ξένην καὶ ἀμικτον
πρὸς τὰς γλώσσας τὰς Εὐξωπαϊκὰς, καὶ πάντη ἀσύμΦυλον ἰδίως πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. Ὁλίγοι τινὲς συνεῖδον
τὴν συγγένειαν τῆς Σλαβονικῆς πρὸς τὰς διαλέκτους
τῶν Εὐξωπαίων ἐθνῶν. Πςῶτος δὲ πάντων, ὅσον ἐγῶ

не смотря на то, что иметь много варварскихъ реченій, приставшихъ къ нему наиначе от Турецкаго. г) Богемскій, на ноемъ написаны сочиненія весьма древнія. д) Кроатскій, употребляемый Хорватами. Словенскій или Вендскій обишающихъ въ Крайнь, Стиріи и Каринтіи Вендовъ. Слованскій, употребляемый Венгерскими Слоз) Соравскій или Вендскій, употребляемый Вендами въ Верхней Лузаціи; и) Соравскій, употребляемый въ нижней Лузаціи. Сіи сушь главные Славянскіе діалекшы, изъ которыхъ каждый, по мьстамъ имьешь свои нарьчія, какь напр. Россійскій имьешь шакь называемое нарьчее Руснякское и проч. Сербскій заключаеть въ себь нарвчія: Боснякское, Болгарское и Черногорское; Слованскій Моравское; другіе діаленшы имьють также нькоторыя особенныя нарьчія.

§ 3. Древнимъ Филологамъ не быль извъсшенъ сей сшаринный Славянскій языкъ; изь Филологовь Европейскихъ среднихъ вьпочищали его языкомъ одни скимъ, другіе Сармашскимъ; иные же сроднымь Еврейскому, иные Гунскому; нъкоторые полагали его языкомъ вовсе чуждымъ Евро-

έξευρω, παρέβαλε την Σλαβονικήν προς την Έλληνικήν κού Λατινικήν κού Γερμανικήν ο Γελένιος, Βοεμός την πατείδα, καθώς Φαίνεται, όσις ήχμασε περί τα μέσα της δεκάτης έκτης έκατουταετηρίδος. Ουτος εξέδωκε Λεξικον σύμφωνον, ως έπιγράφει το βιβλίον του α), περιέχον οκτω πίνακας συγκριτικούς λέξεων, είς τους όποίους παραβάλλονται προς Ελληνικάς, Λατινικάς, Γερμανικάς, λέξεις Σλαβονικού περίπου τετρακόσιαι πεντήκοντα, αί πλείται της Βοεμικής διαλέκτου συνανα-Φύρονται δε όμως μετ αυτών και τινες Γερμανικού καί Λατινικού από τας πολλας, όσαι παρεισέφρησαν καί είς την Βοεμικήν. Αλλά και περί τας βίζας των Σλαβονικών λέξεων Φαίνεται ένίστε όχι τόσον ακριβής ό Γελένιος, ουθέ της Ελληνικής Ικανώς έγκεατης. Μ' όλα ταυτος είναι αξιομνημόνευτος ο Φιλολόγος ουτος ανής διά τε την μέ-Βοδον της συγκείσεως, κού την επιτυχίαν πολλών από τας παραβαλλομένας λέξεις ώσε το βιβλίον του δέν είναι παντάπασιν άσυντελές είς την Φιλολογίαν των τεσσάρων πούτων γλωσσών,

α) Λεξικόν σύμφωνον Sig. Gelenij. Basileae. 1544.

пейскимъ языкамъ, и не имьющимъ никакой связи съ Греческимъ. Немногіе примьтили сродство его съ Европейскими языками. Сколько мив извъсшно, Геленій, родомъ Богемець, жившій въ срединь XVI. спольшія, прежде всьхъ сравниваль Славянскій языкъ съ Греческимъ, Лашинскимъ и Нъмецкимъ. Онъ издалъ книгу подъ заглавіемъ: Λεξικόν σύμφωνον. Въ ней содержишся восемь сравнишельныхъ шаблиць, въ кошорыхъ около 450 ми Славянскихъ реченій, по большей часши, взящыхъ изъ нарвнія Богемскаго, сравнивающся съ словами Греческими, Лашинскими и Нъмецкими; съ ними смъшивающея и нькоторыя Ньмецкія и Лашинскія слова, кошорыя въ великомъ множесшвъ вошли и въ языкъ Богемскій. Впрочемъ Геденій не всегда точень вы изысканіи корней Славянскихъ словъ, и недовольно силенъ въ языкь Греческомъ. Не смотря на сіе, досшоинь онь уваженія за способь сравненія и за удачно найденное сходство между многими изъ сравниваемыхъ словъ; почему его книга не совсьмь безполезна для филологіи сихъ чешырехъ языковъ.

¹⁾ Λεξικον σύμφωνον Sig. Gelenij. Basileae 1544.

δ δ. Πολύ μετά τον Γελένιον υπερος Αβραάμ ό Φρεγκέλιος συνέγραψε περί των αρχών της έν τη Δουσατία Σοραβικής γλώσσης, παραβάλλων ίκανα ταύτης ονόματα προς Έλληνικά και Λατινικά και Έβραϊκά, κατά τὸ μάλλον κως ήττον πιθανώς α. Εγεαψε δε η κατάλογον γεωγκαΦικών της Λεσατίας ονομάτων, των σποίων όμως τα πλείτα Φιλοτιμείται να τα παράγη έκ της Έβεαϊκης β). Διέλαβον δε και άλλοι των πεογενεσέζων Φιλολόγων πεζί συγγενείας της Σλαβονικής γλώσσης προς τας Ευρωπαϊκάς η ίδίως προς την Ελληνικήν χωείς συγκειτικούς πίνακας λέξεων. Ο Ποπποβίδης, έκγονος των κατά την Αυσείαν Βένδων, είς τας περί θαλάσσης έρευνας του γ) συμπεραίνει, ότι είς την Βενδικήν (ἐκλαμβάνων αυτην αντί της καθόλου Σλαβονικης), σωζονται πολλαί ξίζαι λέξεων Ελληνικών και είς αυτήν πεέπει να ζητηθώσι πολλών παεαγώγων ονομάτων τα πεωτα θέματα, τα όποια δεν ευρίσκονται είς την Έλληνικήν. Αλλ έπεεπε να πεοθέση ο καλος και αγαθός

α) A. Frencelij de originibus Linguae Sorabicae Lib. I.

β) βλ. Hoffman, Scriptores rerum Lusaticarum 1719.

^{?)} Popowitz, Untersuchungen vom Meere. Leipzig. 1750.

§ 4. Спустя много времени посль Геленія, Абраамъ Френцелій І) написаль сочиненіе о началахъ языка Сербскаго, въ Лузаціи употребляемаго, сравнивая нъкоторыя его слова съ Греческими, Лашинскими и Еврейскими, съ большею или меньшею шочносшію. Онъ собраль и Географическія имена Лузаціи, коихъ большую часшь производишь съ Еврейскаго. 2) Занимались и другіе изъ прежнихъ Филологовъ сродствомъ языка Славянскаго съ Европейскими, и въ особенности съ Греческимъ, не составивъ впрочемъ сравнишельныхъ шаблицъ. Поповичъ, родомъ изъ Австрійскихъ Вендовъ, въ своемъ изсльдованіи о морь 3) полагаеть, что въ Вендскомъ нарвчіи, (которое принимается вообще какъ Славянское), сохраняющся многіе корни словъ Греческихъ, и что въ немъ должно искашь первыхъ началъ многихъ именъ производныхъ, кошорыхъ нешь боле въ Греческомъ. Но надлежало бы сему Венешу при-

¹⁾ Frencelij de originibus linguae Sorabicae lib. I. et II. Budis. et Lusat. 1693. — 95.

²⁾ Hoffman, Scriptores rerum Lusaticarum. 1719.

³⁾ Untersuchungen vom Meere. Leipzig. 1750,

Βένετος, ότι ωσαύτως και της Σλαβονικής πολλαί θεματικού λέξεις πρέπει να ζητηθώσιν είς την Ελληνικήν Φαίνεται όμως ότι παρέλιπεν έννοουμένην έξωθεν ταύτην την συνέπειαν. Καὶ ὁ Γερμανος δὲ Φρίσχος (Frisch) εἰς την ίτορίαν της Σλαβονικής γλώσσης, η ό τρος (Jhre) είς του πεολογού του Σουηδικού γλωσσοιείου του, καί άλλοι σοφοί της Ευρωπης συνείδον προ πολλού την όμο-Φυλίαν της Σλαβονικής γλωσσης προς την Ελληνικήν. Τοῦ δὲ περιφήμου Παλλά το ἐν Πετρουπόλει ἐκδοθέν συγκειτικόν λεξικόν α), κού πολλά των υπομνημάτων της έν Πετρουπόλει Ρωσσικής Ακαδημίας, κατά τους χρόνους μάλισα της αοιδίμου και μεγάλης Αικατερίνης συντεταγμένα, παραλείπω ως γνωςα, η μη αποβλέποντα ίδιως την συγγένειαν της Σλαβονικής γλώσσης προς τας Ευρωπαϊκάς. Κατ έκείνους τους χρόνους έξέδωκε κού ο Γάλλος Λεβέκιος (Levesque) την Ρωσσικήν ίτοείαν του (τῶ 1782), εἰς τον πεόλογον της οποίας θεωρεί την Σλαβονικήν ως δμόφυλον και μητέρα μάλισα της

a) Linguarum totius orbis vocabularia comparativa. — βλέπε κερί Catherinens der Grossen Verdienste um die vergleichenden Sprachen. etc. von Friedrich Adelung. St. Petersburg 1815. 2 78 αυτθ, Catalogue des langues etc. St. Pétersbourg 1820.

совокупить, что равнымъ образомъ и многихъ коренныхъ словъ Славянскаго должно искашь въ Греческомъ; но, кажешся, онь предоставляеть читателю самому дьлашь сіе заключеніе. Фришь, родомь Германецъ, въ исторіи Славянскаго языка, Ире въ предисловіи Шведскаго глоссарія, и другіе ученые Европейцы давно уже примьшили сродсшво Славянскаго языка съ Греческимъ. Я не упомяну о сравнишельномъ Словарћ знаменишаго Палласа, і) изданномъ въ С. Пешербургь, и о многихъ запискахъ С. Петербургской Академіи, наипаче сочиненныхъ въ царсшвование безсмершной и. Великой Екатерины; оныя всьмъ извъст-Въ то самое время и Французскій Писашель Левекъ издаль Россійскую Исторію (1782), въ предисловін которой почитаеть Славянскій языкъ за сродный Лашинскому,

Catherinens der Grossen Verdienste um die vergleichenden Sprachen, etc. von Friedrich Adelung. St. Petersburg 1815.

Ero me Catalogue des langues etc. St. Pétersburg 1820.

Λατινικής καθώς μετά ταυτα (τω 1795), είς τας πολυμαθείς του παρεκβάσεις τας έν τη γαλλική μετα-Φράσει του Θουκυδίδου, διαλαμβάνει περί της συγγενείας της Σλαβονικής η πρός την Έλληνικήν, παραβάλλων καί ως ογδοήκοντα περί που λέξεις προς απόδειξιν άλλα προς τουτον μέν πάλιν έπανερχόμεθα μετά ταυτα. Περί δε τα τέλη της παρελθούσης, η αρχομένης της παρούσης έκατονταετηρίδος μέχρι σήμερον πολλοί των σοφων της Ευρώπης Φιλολόγων, Αγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ιταλοί ἐπεαγματεύθησαν περί της έμοφυίας των Ευρωπαϊκών γλωσσων προς την Σλαβονικήν, οι μέν έμπαρόδως καί γενικώς, οί δε κ ιδιαίτερον επεξειργασμένως α), παραλληλίζοντες η λέξεις τινάς, ως δ έκ Μεδιολάνων ανώνυμος παρέβαλε Ρωσσικάς προς Λατινικάς β). η ὁ Γερμανός δὲ Βέρνεδος, Θεωρών την συγγένειαν των Γερμανικών προς τας Σλαβονικάς διαλέκτους

α) βλ. Denina, sur l'origine commune des langues Allemande, Esclavonne, et Latine dans les mémoires de l'Académie de Berlin 1794. καὶ τε αυτοῦ, La clef des langues de l'Europe, 1820. βλ. καὶ τον ημέτερον Λόγιον Ερμῆν, 1817. αριθμ. -16, σελ. 386.

β) Observations sur la ressemblance frappante entre la langue Latine et celle des Russes. Milan. 1817.

и даже корнемъ его. И послъ того (1795) въ ученыхъ примъчаніяхъ своихъ при Французскомъ переводъ Оунидида разсуждаетъ онъ о сродствь Славянскаго языка съ Греческимъ и приводишь въ доказапіельство около осмидесящи словъ. Мы обращимся къ нему въ послъдствіи.

Къ концу изшекшаго стольтія и въ началь ныньшняго, многіе изь ученыхь въ Европь, какъ шо: Англійскіе, Французскіе, Нъмецкіе и Ишаліянскіе, обрашили вниманіе на сродство Европейскихъ языковъ съ Славянскимъ, одни мимоходомъ, другіе съ особеннымъ пщаніемъ, І) сравнивал и нъкоторыя слова. Такъ Анонимъ, родомъ изъ Милана, сравниль Россійскія слова съ Лашинскими; 2) Нъмецкій ученый Бернердъ, разсматривая сходство Нъмецкихъ нарьчій

¹⁾ Denina, sur l'origine commune des flangues Allemande, Esclavonne, et Latine dans les mémoires de l'Académie de Berlin 1794. Ero жe: La clef des Langues de l'Europe 1820. См. и Греческій Журналь Доугов Еерпя 1817 годь No 16. cmp. 386.

Observations sur la ressemblance frappante entre la langue Latine et celle des Russes, Milan 1817.

ως ἐκ τῶν προθέσεων μάλισα, συνή ψεν ἰκανὰ καὶ ξήματα καὶ ὀνόματα λατινικὰ καὶ ἑλληνικά α). ᾿Αλλὰ καὶ
ὁ περίΦημος ἱσοριογράΦος τῆς Ῥωσσίας Καραμιζῆνος παρελλήλισε τινὰς λέξεις Σλαβονικὰς ὀχι μόνον πρὸς Λατινικὰς καὶ Γερμανικὰς, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ἑλληνικάς β).
οὐδ ὁ σοΦὸς Λίνδος (Linde) εἰς τὸ Πολωνικόν του λεξικὸν ἀμελεῖ ἐνίστε τὴν παράθεσιν ὀλίγων τινῶν Ἑλληνικῶν
λέξεων ἀντισοίχων πρὸς τὰς Πολωνικὰς καὶ τὰς λοιπὰς
τῶν παρεξεταζομένων διαλέκτων τῆς Σλαβονικῆς Υ).

a) Theodor. Bernd, die Verwandschaft der Germanischen und Slavischen Sprachen. Bonn. 1822.

В) Исторія Государства Россійскаго. Том. 1. стр. 256.

γ) Τυπονομένου ήδη τοῦ παρόντος συντάγματος ήλθεν εἰς χεῖρας μου καὶ ή διατριβή τε κυρίε Φριδερ. Γραίφου περὶ τῆς γραμματικῆς συγκρίσεως τῶν Σλαβονικῶν διαλέκτων πρὸς τὴν Ελληνικήν καὶ Λατινικήν. Commentatio, qua lingua Graeca et Latina cum Slavicis dialectis in re grammatica comparatur. Petropoli, 1827. Ο Φιλέλλην οῦτος Ελληνικῆς, καὶ ἐξ ἐπαγγέλματ ος διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς Φιλοίλογίας ἐν τῷ τῆς Πετρεπόλεως Πανδιδακτηρίω, Εξωρεῖ τὴν γραμματικήν τέτων τῶν γλωσσῶν συγγένειαν αξίως τῆς περὶ τὴν Ἑλληνικήν γλῶσσαν πολυμαθείας του. Ἐξέδωκε δε καὶ ἀλλοτε πονημάτιον ἀρχαιολογικὸν ἡ Φιλολογικὸν,

Славянскими, наппаче въ ошношении къ предлогамъ, присовокупилъ къ шому немало глаголовъ и именъ Лашинскихъ и Грече-1). И знаменишый Исторіографъ Россійскій Карамзинъ сравниль многія Славянскія слова не шолько съ Лашинскими и Ньмецкими, но и съ Греческими 2). Линвъ своемъ Польскомъ Словаръ неръдко де сравниваешь съ Греческими словами слова Польскія и другихъ нарьчій Славянскихъ 3).

E. C. D. 24

¹⁾ Theod. Bernd, die Verwandschaft der Germanischen und Slavischen Sprachen, Bonn. 1822.

²⁾ Исторія Государства Россійскаго, Томь І. стр. 256.

³⁾ Сіе сочиненіе было уже предано тисненію, когда я получиль разсуждение Г-на Фридриха Грефа о Граммащическомь сравненіи Славянскихь нарьчій сь Греческимь и Лашинскимь языками. Commentatio, qua lingua Graeca et Latina cum Slavicis dialectis in re Grammatica comparatur. Petropoli. 1827. — Сей ученый Эллинисть и Профессорь Греческой и Латинской Словесности при С. Петербургскомъ Университетъ разсматриваеть Грамматическое сходство сихь языковь сь точностію, прилично великимь свъденіямь своимь вь Греческомь нзыкь. Онь издаль прежде сего и другое сочинение подъ заглавиемь: Antiquitatis

§ ε. Πάντων δε μάλισα προέχουσιν είς την περί συγγενείας των γλωσσων θεωρίαν, ο περιπλεής Αδελέγγιος, ότις είς το Μιθειδάτης επιγεαφίμενον άξιολογώτατόν του σύνταγμα διέλαβε περί τούτε πολλά ή καλά καί είς το πολυτίμητον καί πλήζες πολυμαθείας Γερμανικόν του Λεξικόν παβέβαλε πολλάς λέξεις των Σλαβονικών διαλέκτων προς Γερμανικάς, παραλληλίζων κ τας αντιστοίχους Ελληνικάς κού Λατινικάς κού άλλας άλλων γλωσσών, πας όποίας έκλέγει με κείσιν ίσην της πολυμαθείας του: ὁ κλεινός Γρίμμος, όξις είς τους δύω πεώτους τόμους της εἰσέτι ἐκδιδομένης ἐμβειθες άτης γεαμματικής του παρεξετάζει κοι λέξεις κοι γραμματικά ιδιώματα της Σλαβονικής πέζες τὰ της Γερμανικής κού Ελληνικής κού άλλων γλωσσών συγγενών α): οί δύω πολύγλωσσοι ἀνδεες καί δι ακαμάτων πεειηγήσεων παρατηρηταὶ τῶν γλωσσῶν, Ῥάσκος, καὶ Κλάπροθος: ὁ περίφημος Γεωγράφος Γάλλος Μαλτέβρουνος β):

Antiquitatis Graecae et Romanae loca quaedam e Russorum linqua et usibus illustrata.

a) Grimms Deutsche Grammatik. Tom. II. 1822.

β) Précis de la Géographie universelle. Tom. I — VI. Paris, 1810 — 26. βλ. κομ Arnd, origine et affinité des langues de l'Europe, 1818.

§ 5. Но болье всьхъ замъчашельны, ошносительно Өеоріи сродства сихъ языковъ, следующіе Писашели: знаменишый Аделунгв, который въ славномъ сочиненіи своемъ, именуемомъ Митридать, говорить много рошаго о семъ предмешь; въ драгоцънномъ же и исполненномъ учености Нъмецкомъ своемъ Словарћ, сравниваешъ онъ многія реченія Славянскихъ діалектовъ, не тольсъ Нъмецкими, но и съ Греческими, Лашинскими и другихъ многихъ языковъ, которыя выбираетъ онъ съ разсудишельносшію, равною его ученосши. ный Гриммо, который, въ первыхъ двухъ томахъ издаваемой еще Ньмецкой его Граммашики, сравниваешь и реченія и Граммапическія свойства Славянскаго языка съ Нъмецкимъ, Греческимъ и многими другими, между собою сходешвующими 1); Раскъ и Клапрошъ, оба мужи, знающіе многіе языки, и наблюдавшіе оные шщашельно въ неушомимыхъ пушеществіяхъ своихъ. Славный Географъ Мальтебрюно 2); ученые собирате-

Graecae et Romanae loca quaedam e Russorum lingua et · usibus illustrata.

¹⁾ Grimms Deutsche Grammatik. Tom. II. 1822.

²⁾ Précis de la Géographie universelle. Tom. I - VI. Paris, 1810 - 1826. Cm. 3 n Arnd, origine et affinite des langues de l'Europe, 1818.

εί πολυμαθείς συντάκται τοῦ ἐν Βιέννη εἰσέτι ἐκδιδομένου Τριμερές (Tripartiti) καὶ ἀλλοι δὲ τῶν καθ ἡμᾶς σοφῶν ἀπέδειξαν ἀναμφίβολον τὴν συγγένειαν τῆς Σλαβονικῆς πρός τε τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας κλ ἐμπαρόδως καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. ᾿Αλλὰ καὶ ὁ περικλεὴς 'Pεἰμερος (Riemer) εἰς τὸ Ἑλληνογερμανικόν του Λεξικὸν (διὰ τὸ ὁποῖον τὸν εὐφήμισε μὲν ἡ τῆς Εὐρώπης σοφία, οἱ δὲ Ἑλληνες ἰδίως καὶ χάριτας τὸν ὁμολογοῦσι πολλὰς δὶ ὁσας ἔκαμεν ἀκριβεῖς ἑτυμολογίας καὶ κριτικὰς ἐπισασίας εἰς τὴν πατρώαν γλῶσσάν των), παραβάλλων προσφυέσατα πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς τὰς ἀντισοίχους Γερμανικὰς καὶ Λατινικὰς λέξεις, ὑποσυνῆψε καὶ τινας Σλαβονικάς α).

ς 5. 'Αλλά πόθεν ἄρα ή συγγένεια της Σλαβονικης γλώσσης πρὸς την Έλληνικήν; "Ητο ποτε μία γλώσσα είς όλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. "Ην ὅτε ,, ην πᾶσα ή γη

α) βλ. την τετάςτην έκδοσιν τοῦ Ελληνογεςμανικοῦ του λεξικοῦ (1823 — 25), εἰς τὸ ὁποῖον κάμνομεν χοῦ τὰς παςαπομπὰς, ὅταν ἀναθέςωμεν τὸν Ἱεἰμεςον πολλαχοῦ κατὰ τὸ λεκτικὸν τῆς παςούσης πραγματείας.

ли издаваемаго въ Вънь *прехтастнаго Словаря*, и многіе изъ ученыхъ нашего времени доказывали несомнительное сходство Славянскаго языка съ другими языками Европейскими, а мимоходомъ и съ Грескимъ. Самъ
Римера въ Греко-Нъмецкомъ Словаръ, (которымъ онъ прославился въ ученой Европъ, и
за который много благодарятъ его и Греки,
находя въ немъ столь върное словопроизводство и столь благоразумныя примъчанія на
ихъ отечественный языкъ,) сравнивалъ также нъкоторыя Славянскія реченія съ Греческими 1).

§ 6. Но ошкуда происходишь сіе сродсшко Греческаго языка съ Славянскимъ? Быль ли когда нибудь одинь языкъ во всемъ человьческомъ родъ? Быль, когда бѣ вся

¹⁾ См. четвертое издание Греко-Германскаго Лексикона (1823 — 1825), на которое и ссылаемся, когда приводимъ Римера во II части сего сочинения.

χείλος έν, καί Φωνή μία πάσι α). Τουτο καί ή θεόσδοτος Γεαφή το κηεύττει, και ή ανθεωπίνη σοφία δεν δύναται να μη συνομολογήση. Η γλώσσα αυτη έπειτα έσυγχύσθη και διηρέθη. τα έθνη διεμερίθησαν είς το πεοσωπον της γης, έκασον κατά Φωνάς ίδίας άλλ' άπο ταύτας τας διαιρεθείσας πρωτογενείς γλώσσας των έθνων δεν έξηλείφθησαν τα ίχνη της αρχαιγόνου και παγκοίνου γλώσσης έκείνης. Εί δέ τίνες των αξχαιοτέζων Φιλολόγων εδόξασαν, ότι διεσώθη ή πεωτόπλασος εκείνη του ανθεώπε λαλια, εκλαμβάνοντες αντ αυτης, οί μεν την Εβραϊκήν, οἱ δὲ την Χαλδαϊκήν, οἱ δέ τινες την Ρου-. νικήν, ή Σκυθικήν, ή Κελτικήν, άλλοι δέ την Γλληνικην β), αλλ' ή κειτικωτέρα Φιλολογία διέκεινεν δεθότατα, ότι η μέν αρχιγένεθλος έκείνη γλώσσα δέν υφίσαται πλέον, λείψανα δε ταύτης σώζονται είς ολάς τας γλώσσας των εθνων Υ). Δια τουτο ευρίσκονται λέξεις τινές

α) Γενέσ. κεφ. ια. § 1.

β) βλ. Io. Ern. Walchiori, Introduct. ad Linguam Graecam.
Jenae. 1760.

Y) Verius primaevam Linguam nullibi puram extare, *ed reliquias ejus esse in linguis omnibus. H. Grotius, annot. ad Vet. Testament. Genes. XI.

земля устивединь и гласо едино всьмо 1). О семъ свидътельствуетъ отъ Бога данное Писаніе, и сего не можеть не признать и мудрость человьческая. Въ послъдствіи языкъ сей смешался и разделился; народы разсыялись по лицу земли, каждый говоря особеннымъ изыкомъ. Но въ сихъ начальныхъ и первородныхъ языкахъ не вовсе изгладились слъды первоначальнаго и всеобщаго языка. Хошя некошорые изъ новейшихъ Европейскихъ Филологовъ думали, что сохраняется еще тоть первый языкь человьческій, и одни почипали онымъ языкъ Еврейскій, другіе Халдейскій, иные Египешскій, или Кельшскій, или Скиоскій, или Руническій, а нъкоторые Греческій 2); но болье разборчивая Филологія весьма справедливо полагаешь, что первообразный языкь не существуеть болье, а остатки его сохраняются во всьхъ языкахъ народовъ 3). По-

¹⁾ Bamis. XI. 1.

²⁾ Cm. Joh. Ernesti Walchiori, Introduct. ad linguam Graecam. Jenae. 1760.

³⁾ Verius primaevam linguam nullibi puram extare, sed reliquias ejus esse in linguis omnibus. H. Grotius, annot. ad Vet. Testament. Genes. XI.

κ) λόγου συνθέσεις αι αὐταὶ εἰς ἔθνη τόσον ἀπὶ ἀλλήλων απωκισμένα, κωὶ τόσον ἀλλως κατὰ γλώσσας διαθέροντα. Διὰ τοῦτο ἔξέλαβον τινὲς μητέρα τῆς Ἑλληνικής κῆς καὶ Λατινικής τὴν Ἑβραϊκήν, ὁθεν προῆλθον τὰ συντάγματα ἔκεῖνα, Ελληνική Ἑβραίζεσα Λατινική Ἑβραίζουσα, Graeca lingua Hebraizans, κ. τ. λ. Ἐκ τούτου καὶ πολλῶν Ἑλληνικῶν λέξεων αὶ παραγωγαὶ ἐπλάθητουν ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς α).

\$ δ. 'Αλλ' ύπάςχουσι κλάσεις, ή γένη άςχοειδων γλωσσων, όμοφυων περός άλλήλας καὶ συγγενών κατά τε λέξεις καὶ χαςακτήςας φωνής ιδιάζοντας, καὶ περοσέτι ἐκ τής κοινής γενέσεως καὶ καταγωγής των λαλούντων ή λαλησάντων αὐτὰς ἐθνῶν, ήτις ἀποδείκνυται μάλιστα καὶ ἐξ αὐτής αὐτῶν τῶν γλωσσῶν τής συναφείας καὶ οἰκειότητος. Τοιαύτη εἶναι ή κλᾶσις τῶν ἀπὸ τε Νωαχίδου Σήμ Σημητικῶν λεγομένων, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται ή Ἑβραϊκή, ἢ Συρική, ἢ ᾿Αραβική, ἢ ἄλλαι φυλαὶ γλωσσῶν κεφαλαιωδῶν, ὑποδιαιρουμένων εἰς ἀλλας ὀλιγώτερον καθολικάς, αὖται δὲ πάλιν διαμερίζονται εἰς μερικωτέρας,

α) βλ. το Έλληνογερμανικόν λεξικόν του Ηαπε.

сему паходится изкошорыя слова и реченія, одинакія у народовъ, столько отдаленныхъ другь ошь друга, и сполько различествующихъ языками. По сей причинь пъкоторые приняли Еврейскій языкъ за начало Греческаго и Лашинскаго; ошеюда произошли сочиненія: Graeca lingua Hebraïzans, Latina lingua Hebraïzans, и проч. Отсель и произгодство многихъ реченій Греческихъ съ Еврейскаro I).

§ 7. Но существують конечно классы начальныхъ языковъ, сродныхъ между собою по реченіямъ и особеннымъ хараншерамъ звука, и еще по общему происхожденію племень, говорящихь, или говорившихь ими. Сіе происхожденіе доказываешся самимъ сходешвомъ и сродешвомъ языновъ. Такъ напр. классъ языковъ, называемыхъ Симишическими ошъ Сима, Ноева сына, къ которому причисляющся Еврейскій, Арабскій, Сирійскій и другіе роды главныхъ языновъ, подраздъллемыхъ на другіс, менье об-

¹⁾ См. Греко -Германскій Лексикон Тава (Нав.).

αὶ δὶ, εἰς διαλέκτους καὶ ἰδιώματα εἰδικώτατα α). πασα τοιαύτη κλάσις γλωσσῶν ὁμοιάζει βαθύκολπον ὑδάτων πηγην, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβεύουσι πολύξευτοι ποταμοὶ, οί τινες διαιξοῦνται εἰς ὀχετοῦς μεγάλους, οἱ δὲ
διασχίζονται εἰς ξύακας, καὶ οἶτοι εἰς αὐλάκια. Ὁμοιάζει ξίζαν δένδεου ἀποσχιζομένην εἰς στελέχη, τὰ δὲ εἰς
ἀκεμονας, οἱ δὲ εἰς κλάδους, κὸ οὖτοι πάλιν εἰς μικεοτέρους κλῶνας καὶ κλωνάρια.

βλ. Atlas Ethnographique, et l'introduction, par A. Balbi 1826, Paris. 2, Mappemonde des langues dans l'Atlas des littératures ancien. et modernes, etc. par A. J. de Mancy, 1826, Paris. - Règne, ήτοι βασίλειον ωνομασάν τινες των νεωτέρων Έθνογράφων την κλάσιν ή το καθολικώτατον γένος των όμογενων άρχικων γλωσσων, αυτας δε ταύτας (τας ως είδη είς το ίδιον γένος υπαγομένας), familles, ητοι πατριας η οἰκογενείας. Κλάσιν, η γένος ονομάζομεν προς το παρον ημείς το Règne, Φυλας δε τας familles, αλλος δε τις ας εύρη ενόματα προσφυέστερα διότι ούτε το Regne ούτε το famille αποδέχεται ασμένως ή Ελληνική έτε είς την γλωσσικήν επιστημήν, ουτ είς αυτήν την Φυσικήν ιστορίαν, όπου το πρώτον μετεχειρίθησαν οί Ευρωπαϊοι τὰ ονόματα, κοὴ όθεν τὰ έδανείσθησαν οί καθ' ήμας Έθνογεάφοι.

щів; сій же на частные, а послідніе на особенные діалекты и идіомы 1). Всякой таковый классь языковь уподобляется обильному источнику, изы котораго проистекають многоструйныя ріки, разділяющіяся на большіе потоки, которые раздробляются потомь на ручьи, и на малыя жилы; уподобляются корню дерева, разділяющемуся на вытви, отрасли и отростки.

¹⁾ См. Atlas Ethnographique et l'introduction, par A Balbi Paris. 1826. и Марретон des langues dans l'Atlas des littératures anciennes et modernes, etc. par A. J. de Маноу. Paris. 1826. Нъкоторые изъ новъйшихъ Этнографовъ назвали гègne и претовомо классъ или общій родь сходныхъ между собою древнихъ языковъ. Самые же языки (какъ виды въ собственный родъ подводимые) familles, съмействами. Нынъ классъ или родъ называемъ мы гègne, и претовомо, а съмейства familles. Желательно, чтобы прінсканы были другія приличнъйшія названія; ибо ни гègne ни familles Эллинскій языкъ не охотно принимаетъ какъ въ языкований, такъ и въ самой Естественной Исторіи, коея имена прежде употребляли Европейцы, и откуда заимствовали оныя наши Эонографы.

δ η. Τοιαύτη τις είναι κού ή διαίρεσις των Ευρωπαϊκών γλωσσών (συμπεριλαμβανομένων καί τινών Ασιανών προς ταύτας συγγενών), τας όποίας ανάγουσι κοινώς είς την κλάσιν των λεγομένων Ιαφεθικών, ή Ια-Φεθιτικών. Τούτων δε πασών πηγήν και εξέλαν εξέλαβόν τινες των νεωτέρων την αρχαίαν Ινδικήν ή Βραχμανικήν γλωσσαν, την καί Σαμσκείδαν ή (ως μεταφεάζεται συνηθέστερον), Σανσκριτικήν, κατά την αύτης Φωνήν, λεγομένην (Samskrd), τουτέστιν ευσύνθετον, η έντελη. Καὶ ότι μεν αυτη ή έν τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις σωζομένη γλώσσα των Βεαχμάνων είναι άρχαιοτάτη και συγγενής όχι μόνον της αρχαίας Περσικής, ή κατ' άλλους Μηδικης, της και άλλως Ζωροαστρικής καλουμένης, κατά δέ την έαυτης Φωνην, Ζένδ, ήτοι ζώσης (Ζωντ), άλλα κοί των αξχικών της Ευξώπης γλωσσών, δεν μένει πλέον καμμία αμφιβολία. Ότι δε ή Ίνδική αυτη γλώσσα ύπάεχει και μήτης των άλλων των συγγενών της, τούτο είναι δέξα πάντη απίθανος και ήδη γενναίως ανηρημένη από τους κριτικούς θεωρούς των γλωσσών, οίτινες ἐπίστανται να διακείνωσιν, όσον είναι δυνατον, τους έν αυταίς της αρχαιότητος χαρακτήρας, άλλους είς άλλην διαγινωσκομένους έκ της άξχαιοτζόπου μάλιστα συμπλοκής των γεαμμάτων πεός μός Φωσιν καί σχηματισμόν

§ 8. Таково же и раздъление языковъ Европейскихъ и некоторыхъ сродныхъ съ ними Азіашскихъ, кои относящся къ классу, шакъ называемыхъ, Яфащовыхъ языковъ. Источникомъ и корнемъ всъхъ сихъ языковъ, нъкоторые новъйшіе писатели почитали древній Индійскій яли Врахманскій языкь, называемый собственнымь его словомъ (Samskrd) Самскридъ или Санскришскимъ, что значить образованный или соверщенный. Что сей языкь, сохранившійся вь древнихъ книгахъ Брахмановъ, есть древньйшій и сродень сь древнимь Мидійскимь, называемымъ иначе Зороастровымъ, или Зендскимъ, ш. е. живымо, по значенію слова zend, (по Греч. (wvr) и съ древними языками Европы, — въ шомъ нъшъ уже никакого сомнынія: но что Индійскій языкь есть корень сродныхъ ему языковъ, это есть мнание совершенно невароящное, и уже ошвергнушо кришиками, кои умъющь различашь, по возможносши, древнія каждаго изъ нихъ чершы, кои познающся въ особенности по древнему соединению буквъ, употребляемыхъ при составленіи и образованіи словъ.

Такимъ образомъ, вопреки шъмъ, кошо-

των Φωνών. 'Οθεν παρά τους νομίζοντας την Σανσκριτικήν μητέρα των ευρωπαϊκών, κατά δε τινας εκτόπως αυτης εραστάς, και πασών των του κόσμου γλωσσών, πολύ κριτικώτερα και άληθέστερα εφρόνησεν ο Αδελούγγιος αποδεικνύων αυτήν είς τον Μιθριδάτην του γλώσσαν παλαιάν μεν, άλλ όχι πρωτόγονον. Ο δε πολύγλωσσος Υάσκος την εξέλαβε και ώς νεωτέραν και έπείσακτον έκ της Ζενδικής α). Της νεότητός της χαρακτήρας διέγραψε και ο Κλάπροθος β).

β θ. "Αλλως λοιπον διαιρούσι τὰς συγγενεῖς ταύτας γλώσσας οἱ καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμονες αὐτῶν παρατηρηταί. Καὶ ὁμὲν 'Ράσκος κάμνει τούτων διαίρεσιν διπλῆν: τὴν μὲν μερικὴν, περιέχουσαν μόνας τὰς γλώσσας τὰς Εὐρωπαϊκὰς, τὴν δὲ καθολικωτέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται κάὶ αἱ συγγενεῖς 'Ασιαναί. Εἶπεν ὁ κλεινὸς Αδελούγγιος εἰς τὸν Μιθριδάτην του, ὅτι ὁλα τὰ κατὰ πλάτος

α) βλ. R. Rask, über das Alter und die Echtheit der Zend-Sprachen. von Fr. H. von den Hagen. Berlin. 1826.

β) J. Klaproths, Asia polyglotta. σελ. 45. βλ. κω Othm. Franc. de affinitate qua lingua Sanscridamica cum ea Persarum ita conjuncta est. etc.

рые почитають Санскритскій языкь корнемь Европейскихь, и вопреки нькоторымь пристрастнымь любителямь онаго и припимающимь его за первый изь всьхь языковь міра, гораздо благоразумнье и върнье разсуждаеть Аделунгь, доказывая въ своемь Митридать, что онь есть языкь древній, но не первобытный. Раскь не безь причины почитаеть его даже за языкь новьйшій и заимствованный изь Зендскаго 1). О новости его характеровь писаль и ученый Клапроть 2).

§ 9. Но современные намъ ученые созерцашели сихъ сродныхъ изыковъ, раздъляющъ ихъ еще инымъ образомъ; а именно: Раскъ дълаешъ имъ сугубое раздъленіе: гасшное, содержащее шолько языки Европейскіе, и общее къ кошорому ошносящся и сходные между собою языки Азіашскіе. Аделунгъ го-

¹⁾ Rask, über das Alter und die Echtheit der Zend-Schprachen, v. Fr. H. von den Hagen. Berlin, 1826.

²⁾ Klaproths, Asia polyglotta. 45. Cm. n, Oth. Franc. de affinitate qua lingua Sanscridamica cum ea Persarum ita conjuncta est. etc.

κ μηκος από του Αλυςς, ποταμού της Aσίας, πρός βοβέαν κού δυσμας της Ευρώπης μέχρι Παννονίας έκτεινό. μενα αρχικά έθνη αναγονται είς έθνος έν, το οποίον ο Υάσκος ονομάζει γενικωτερον Θεακίκου, από των το μέσον ταύτης πάσης της χωρας κατασχόντων Θρακών α). Τούτων δε των έθνων, συμπεριλαμβανομένου και του Γερμανικού, αι κεφαλαιώδεις γλώσσαι είναι συγγενείς, τον μέν μέσον επέχουσα τόπον ή Θεακική, ή Θεακοπελασγική (έκ της όποίας έμος Φώθη ή Έλληνική και Λατινική), έκατέρωθεν δε συνημμέναι παραλλήλως, έντευθεν μέν ή αρχαία βόβξειος γλώσσα, είτε Τευτωνική, έίτε παλαιά Γερμανική μετά της Γοτθικής ή Μυσογοτθικής έτέρωθεν δε ή Σλαβονική, κού ή Λεττική, περί της όποίας λέγομεν έφεξης. Είς ταύτην δε την συγγένειαν είχεν είδη προστεθειμένην ο Σκλοίζερος κού την Κελτικήν κού Κιμβεικήν β). Ο δ' αυτος Ράσκος είς εν των νεωτέρων

βλ. R. Rask Vergleichunstafeln der Europaischen Stamm-Sprachen. Halle, 1822. καὶ Über die Thracische Sprachklasse. v. J. Severin Vater. — Πρόσθες κοὰ τοῦ αυτοῦ Rask, Undersögelse om det gamle Nordiske eller Islandske Sprogs Oprindelse. Kjöbenhavn, 1818.

β) Aug. Ludw. Schlözer allgemein. Nord. Geschichte. Halle, 1771. τους δε Κίμβρους πολλοί νομίζουσι τους αυ-

воришь вы своемь Мишридашь, что всь древніе народы, распространившіеся оты Азійской ріки Алиса къ Сьверу и Западу Европы до Панноніи, принадлежащь въодному племени, которое Раскъ называетъ Оракійскимъ, по имени Оракійцевъ, занимавшихъ средину всей сей страны 1). Главные языки всъхъ сихъ народовъ, не изилючая и Германскаго, сродны между собою и между ними среднее масто занимаеть Оракійскій, или Оракопеластійскій, изъ котораго образовались Греческій и Лашинскій, а по томъ, сь одной стороны, древній Сьверный языкь Тевшоническій или Германскій, шакже Гошоскій и Мизогошескій, а съ другой стороны, Славянскій и Лешскій, о которомъ будемъ говоришь посль. Шлецеръ присовокупляешъ кв сему и языкь Кельшскій, или Кимврійскій 2); а Раскь въ одномъ пав новыхъ

¹⁾ Rask, Vergleichunstafeln der Europäischen Stamm-Sprachen. Halle, 1822. Takke, Über die Thracische Sprach-Klasse, v. J. Severin Vater. - Прибавь и его же Packa, Undersögelse om det gamle Nordiske eller Islandske Sprogs Oprindelse. Kjöbenhavn, 1818.

Aug. Ludw. Schlözer, aligemein Nord. Geschichte, Halle,

του συγγεαμμάτων α) καθυπογεάφων έτι καθολικώτε-. ρον τούτων των γλωσσων την ομοφυλίαν, εκλαμβάνει ως περιεκτικώτατον δυομα την Σαρματικήν, είς την δποίαν ύπαγει την Ινδικήν, Μηδικήν, Θρακικήν, Σλαβονικήν, Δεττ:κήν, Γοτθικήν, Κελτικήν. Την αυτήν καθολικήν περιγραφήν κάμνει καί ο Κλάπεοθος ονομάζων το πεειεκτικώτατον Φύλον, αντί Σαρματικού, Ίνδογερμανικόν ο δε Μαλτέ-Βρουνος, Ινδογοτθικόν. Έλλην δέ τις Ίσως, χαριέντως ανθυποβάλλων μικεάν παεαλλαγήν, ήθελε το μετονομάσει Ίνδοθεακικον, επιφέρων ως μαρτυρα τον Ήροδοτον, όστις Φαίνεται, ότι συνάπτει τρόπον τινά τους Θράκας με τους Ινδούς, παραβάλλων αμφοτέρους κατά το πληθος, και ίστοςων τους Θεάκας το μέγιστον των του κόσμου έθνων μετά τους Ίνδους β). "Ηδη δε ωνόμασαν. κού άλλοι γλωσσαν Ίνδοπελασγικήν, αν κού κατά στενωτέραν έκτασιν Υ). Ωστε κατά ταῦτα, τὰ ἀπό Ταπρο-

τους κού τους Έλληνιστὶ Κιμμερίους. Βλ. Στράβ. Ζ. 293. κού Πλούτ. βίω Μαρκέλλ.

a) Über das Alter u. die Echtheit der Zend-Sprache.

β) "Θεηίνων δὲ έθνος μέγιστον εστι μετά γε Ίνδους πάντων ανθεώπων. (Ε. γ.)

⁷⁾ A. Humboldt, Relation. historiq. Tom. III. p. 20.

своихъ сочиненій і) разсматривая вообще сродешво сихъ языковъ, почишаешъ Сармашскій языкъ за самый обширный, къ которому относить Индійскій, Мидійскій, Фракійскій, Славянскій, Лешскій, Гошоскій, Кельшскій. То же самое всеобщее описаніе дълаешъ и Клапрошъ, вмъсто Сармашскаго обширнъйшимъ называя племя Индо-Германское, а Мальшебрюнъ Индо - Гошеское. Но Грекъ, можешъ бышь, съ своей стороны, сдълавъ нькоторое измънение, называль бы то племя Индо - Фракійскимъ, приводя во свидьшельсшво Иродоша, который, кажется, соединяеть, накоторымь образомь, Оракійцевь сь Индійцами, сравнивая число шахъ и другихъ, и повъствуя, что посль Индовъ Оракійцы сушь самый многочисленный народъ въ свышь 2). Нъкоторые упоминающъ и объ Индопеластическомъ языкъ, хошя въ шьеньйшемъ пространствь 3). Такимъ об-

^{1771.} Нъкоторые Кимвровъ называють Киммеріями см. Страв. Кн. VII. 293. Плутар. въ жизни Маркелла.

¹⁾ Über das Alter und die Echtheit der Zend - Sprache.

²⁾ Προμοπιό V, 3. Θεηίκων δὲ έθνος μέγιστόν ἔστι μετά γε Ίνδους πάντων άνθεώπων.

³⁾ A. Humboldt, Relation. historique Tom. III. p. 20.

βάνης μέχρις Ἰσλανδίας ἐκτεινόμενα ἔθνη εἶναι συγγενη κατὰ τὰς ὰρχικὰς αὐτῶν γλώσσας, κοὴ ἑπομένως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῶν. Οὖτοὶ εἶναι οἱ ἸαΦεθῖται, ἀπόγονοι τοῦ ἸάΦεθ, ἢ ἑλληνικώτερον Ἰαπετοῦ, ἢ Ἰαπετονίδαι α). κοὴ ταύτης τῆς μεγάλης ἐθνικῆς οἰκογενείας ἀδελΦὰ μέλη εἶναι Ἑλληνες κοὴ Σλάβονες.

α) Ο Ιάφεθ της θείας Γραφης, ελληνικώτερον κλιθείς, ωνομάσθη Ιαπετός. Εκ των υίων αυτου ίστορουνται Μασαί, όθεν οι Μήσοι: Ίωυαν, όθεν Ίαυων, Ιάων, Ιάονες, οι Ίωνες: Θείρας, οθέν (Θέρας, Θέειξ, Θεείξ) Θερίξ, Θεάξ' (έκ του Θείεα η τον Τύραν ποταμόν τινες παρονομάζουσι): Γαμέρ, όθεν (Καμέριοι) Κιμμέριοι: Θοβέλ, όθεν, κατά Σαλμάσιον, (Θεβαλ, Θευαλ, ΘευΓαλ, ΔεύΓαλ-ος), Δευκαλ-Ιων. του δε Ιωυάν υίοι, Έλισα (ὁ Έλλην), και Θαρσείς (οθεν Ταρτησός, εν Ιβηρία), και Κήτιοι, και Ρόδιοι (Γενέσ. Ι, α - ε). Μέγα Φως επιφέρει είς την ιστορίαν των αρχαίων εθνών ή ίερα ιστορία δια των ονομάτων, όσα είναι καταληπτά. η ταύτην άκολουθούσιν όσοι των νεωτέρων δεν αποχωρίζουσι τας γνώσεις της ανθεωπίνης σοφίας από την διδασκαλίων την θείας Γραφης (βλ. Schlözer: ένθ. ανωτές. σελ. 270). Ιαφεθίτας ονομάζει καί τους Σλά-Βονας, κατά παλαιάν παράδοσιν, και ο σεβάσμιος Νέστως, δ αρχαιότατος των Γωσσων ιστορικών.

разомъ, народы распространившіеся отъ Тапрованы до Исландіи, сродны по ихъ первоначальнымъ языкамъ, и слъдственно по происхожденію ихъ. Это суть Іафетины, потомки Іафета, или по Гречески, Іапета, и по тому Іапетіониды і), Эллины же и Славяне суть ближайшіе члены сего велинаго народнаго съмейства.

¹⁾ Тафед Св. Писанія, по Гречески названь Тапется. Изь сыновь его упоминающся Мадай, отв котораго Мидяне; ІованЪ, откуда ІавонЪ, ІаонЪ, Іаоняне, Іоняне; Опрась, откуда Оераксь, Ораксь; оть Огісс. производящь и имя ръки Тираса (Буга); Гамерь откуда (Камерійцы) Киммерійцы; Оовель, оть коего, помнино Салмазін, Θεβαλ, Θευαλ, Δευξαλ, Девкаліонь; сынове же Іовани Элиса (Эллинь), и Эарсись; откуда Тартись (вь Иверіи), также Китіи и Родіи. (Быш. Х. 1 — 5). Священная Исторія разливаеть великій світь на Исторію древних народовь, именами удобопоняшными. И ей слъдующь всь новьйшія, которыя познанія человъческія мудрості не отлучають от ученія Божественнаго Писанія. См. Шлецера тамъ же стр. 270. Яфетовыми потомками называеть Славань по древному преданію и почтенный Несторь, древибишій Историкь Россійскій.

δι. Ο δὲ περίφημος Γερμανὸς Μάννερτος καὶ ἀλλοι τῶν νεωτέρων Γεωγράφων, ὅσοι ἐσπούδασαν νὰ διορίσωσι τὰ τῆς παλαιᾶς Γεωγραφίας κατὰ τὰς νεωτέρας
γνώσεις, ἔξέλαβον τοὺς Σλάβους Σκύθας, συνάπτοντες
μετὰ τούτων καὶ τοὺς Σαρμάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπάγονται ѝς οἱ Ῥωξολάνοι καὶ Ἰάζυγες. Σκύθας ὀνομάζει
καὶ ὁ Στράβων τοὺς Σαρμάτας ἢ Σαυρομάτας α). Ὁ
δὲ Ἡρόδοτος διακρίνων τὸ Σαυροματικὸν ἔθνος ἀπὸ τὸ
Σκυθικόν, καὶ διορίζων τὰς κατοικίας των, ὀνομάζει τοὺς

α) Σαρμάτας ονομάζει το έθνος ο Στράβων (Ζ, 306, κ. τ. λ.), κων ο Πτολεμαΐος, κ ο Πλίνιος, κ οί νεωτεροι άλλ ο Ήροδοτος κ άλλοι τῶν ἀρχαίων ονομάζουσι Σαυρομάτας. Φαίνεται δὲ τ' ὄνομα σύνθετον ἐκ τοῦ Σαῦρος, κ μάτης, magt (τουτέστιν ἀνηρ, ἢ τέκνον), ὅθεν ἡρμήνευσάν τινες τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνομα, βοββείοι ἀνδρες, ἢ βοββείον Φῦλον (βλ. Ritters, Vorhalle Europäis. Völkergesch.). ᾿Αλλ ὁ Ἡσύχ, ἔχει, Σαῦραι, ἢ Σαῦροι, ἔθνος θράκιον, δὲν εἶναι τοῦτο ἄράγε το καμἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου (Γεωγρ. Ε, 3), καμκαθ ἡμᾶς ὄνομα τῶν Σέρβων, κατὰ δὲ τὴν γλῶσσάν των Cp6 (Σρβ), ὡς ἐκ τοῦ Σαῦρος, Σάβρος συγκεκομένον, ἢ γοῦν τὸ Σάβρος ἐκ τοῦ Cp6 διὰ τοῦ εὐ-Φωνικοῦ Φωνήεντος ἐσχηματισμένον καμ εἰς τὸ Σέρ-βος μεταπλασθέν; βλ. λ. Cp6.

ученый Маннершъ и другіе изъ новъйшихъ Географовъ, кошорые сшарались опредълишь древнюю Географію по новъйшимъ свъденіямъ, принимали Славянъ за Скиоовъ, присоединя къ Скиоамъ и Сармашовъ, къ кошорымъ ошносящъ Роксолановъ и Язиговъ. И Сшравонъ Скиоовъ называешъ Сармашами, или Савромашами 1). Но Иродошъ различаешъ народъ Савромашскій ошъ Скиоскаго, и опре-

¹⁾ См. Стравонь, Кн. VI. 306. и проч. Стравонь, Птоломей и Плиній называють сей народь Сарматами; но Иродоть и другіе древніе называють Савроматами. Сіе имя, кажется, сложно изб Σαύρος, и окончанія истия, Маді, слово, которое, значить дитя или мужи. Отв чего нъкоторые извясняли сіе народное имя словами βόβξειοι ανδεες, или βόβξειον Φυλον, т. е. Съверные люди, Съверное племя. (См. Ritters, Vorhalle Europäis. Völkergesch.). Ho y Исихія находимь: Σαύζαι или Σαύζοι, народь Өракійскій. Не есть ли это имя, находящееся у Птоломея (Географ. V. 3.) и ныньшнее имя Сербовь, или на ихь языкь, Срб, какъ бы сокращенное изъ Σαύρος, Σάβρος, или Ужвеос происходить оть Срб посредствомь эвфонической гласной и преобразовалось въ Σερβος? См. ел. Срб.

Σαυρομάτας, κατά τινα Φήμην αθέσποτον, απογόνους Σκυθών κη 'Αμαζόνων' και την γλώσσαν των, Σκυθικήν σολοικίζουσαν, διότι δέν την έμαθον ακριβώς αι 'Αμαζόνες παρά των Σκυθών μετά των όποίων συνοίκησαν α). "Οτι δε αι 'Αμαζόνες ήσαν Θράκισσαι, Φαίνεται κη εξ άλλων μαρτυριών των παλαιών, κη έκ του όνόματος της 'Αμαζονικής πόλεως Σινώπης, παρά το Σανάπα, Θρακιστί ο μέθυσος β). Προς τουτο δε παρέβαλόν

α) Hgód. Δ, 17, 21, κφή 110.

β) ,,Οί γὰς μέθυσει Σανάπαι λέγονται παςὰ Θςαξίν, η διαλέκτω χρώνται ὰ ᾿Αμαζόνες. (Σχ. ᾿Απολλ, Ῥρδ.). Σκυθικόν ὄνομα θέλουσι τινὲς τὸ ᾿Αμαζών, αθετούντες την έλληνικήν του παςαγωγήν · αλλ' οἱ Σκύθαι τὰς ᾿Αμαζόνας ἀνόμαζον Οἰοςπάτας, τουτέστιν ἀνδςοκτίνους (Ἡςόδ. Δ). Προσέτι εὐφυῶς μὲν ἀλλ' ὅχι ὰ πιθανῶς τινὲς τῶν Σλαβονικῶν Φιλολόγων ἐσπούδασαν νὰ ἀποδείξωσι Σλαβονίδας ταύτας τὰς παςαδόξους γυναϊκας παράγοντες τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ cama, κεμα, αὐτο— γυνή (βλ. Siestrzencewicz, Précis des recherch histor κ. τ. λ. Τοπ. Η. ch. 22). ᾿Αλλα τί νὰ κάμωμεν τὰ προφανῶς Ἑλληνικὰ ὀγόματά των, Ἱππολύτη, ᾿Αντίοπη, ᾿Ολυμπία, Σμύρνα, Μύςιννα, Πενθεσίλεια, Ὠρείθυια, κ. τ. λ. ὰ τὰς

дрляеть жилища ихъ. (Кн. IV. 17). По нъкоторому преданію, неизвістно отъ дошедшему, называеть Савроматовъ потомками Скиоовъ и Амазонокъ, и языкъ ихъ Скиоскимъ, исполненнымъ Солецисмовъ, пошомучшо Амазонки неправильно научались оному ошь Скиеовь, съ коими онь жили 1). А что Амазонки были Оракіянки, сіе видно какъ изъ другихъ древнихъ свидъщельсшвъ, шакъ и изъ имени Амазонскаго города Синопа, наименованнаго ошъ слова Санала, означающаго на Оракійскомъ льяницу 2).

¹⁾ Иродот. IV. 17. 21 и 110.

^{2).} Οί γας μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παςά Θεαξίν, ή διαλέκτω χρώνται και Άμαζόνες, Сκοπία επί Αποππ. Род. Нъкоторые почитають, слово Амазоны Скиескимь, а не Греческимь. Но Скиоы называли Амазонокь Іорпашами, т. е. мужеубійцами. (Ирод. IV). Довольно остроумно, но неправдоподобно нъкоторые Славянскіе филологи хошбли доказащь, что Амазонки были Славянки, производя имя ихо ото слово сама и жена. Сестренцевичь Précis des recherches historiques etc. Tom. II, ch. 22. Ho куда намъ дъщь ихь имена, кои совсьмь Греческія: какь-то: Ипполита, Антіопа, Олимпія, Смирна, Миринна, Пенесси-

τινες τὸ Ἰνδικὸν Sam, ἀμα (ἀθρόον, πολύ), καζ τὸ Ἰνδικὸν ἢ, Σλαβονικὸν καὶ Ἑλληνικὸν, πῖ (πίω, πότης)
ὅστε Σανάπας εἶναι κυρίως ὁ πολυπότης, ἢ οἶον άμαπίων, ἢ μᾶλλον, ἀναπίων (ἀναπίνων), ἀναπίας, μετά
τῆς προσθέσεως τοῦ σ, ὡς συνήθους πνευματισμοῦ. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον λοιπὸν οἱ Σαυρομάται εἶναι συγγενεῖς Σκυθῶν διὸ ἢ ὁ Στράβων τοὺς ἀνόμασεν ἀπλῶς Σκύθας. ᾿Αλλ΄
ὁ Διόδωρος τοὺς ἱστορεῖ Μήδους παρὰ τὸν Τάναϊν οἰκήσαντας α). Μήδων ἀπογόνους τοὺς ὀνομάζει καὶ ὁ Πλίνιος β) εἰς πολλὰ γένη διηρημένους. Ὁ δὲ Πομπώνιος
ὁ Μέλας τοὺς ἱστορεῖ ὁμοίους τὴν στολὴν καὶ τὴν ὅπλισιν
μὲ τοὺς Παρθυαίους γ), Φῦλον καὶ τοῦτο Σαρματικὸν,
τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα, κατὰ τὸν Ἰουστίνον, ἦτον ἀνάμιγμα τῆς Μηδικῆς καὶ Σκυθικῆς. Ἐκ τούτων ὅλων

ἐπωνύμους αὐτῶν πόλεις Σμύρναν, Κύμην, "ΕΦεσον, κ) τ' ἀλλα τὰ ἐν τῆ Ἑλλάδι λοιπὰ μνημεῖα τούτου τοῦ Συρίου στρατοῦ, καθώς ὁ Πίνδαρος τὰς ἀνόμασεν (Όλυμ. Η, 62); ὡς ἐκ τῆς Λευκοσυρίας, δηλαδή τῆς Καππαδοκίας, ἢ κατ' ἀλλους ἐκ τῆς γειτονευού» σης Παφλαγονίας ὡρμημένας.

α) Βιβλ, Β, 44.

β) Βιβλ. 5, 57.

 $[\]gamma$) $B_i\beta\lambda$, Δ , 8.

Съ симъ словомъ сравнивающъ нѣкошрые -Индійское слово sam, (ана) много, вмість, шакже Индійское, Славянское и Греческое πι, (πίω, πότης, пишь). И шань Σανάπας собственно есть многолійца и какъ бы ара тішу, или лучше адатішь (адатідых), адатіая съприложеніемь о, обыкновеннаго гусшаго дыханія. По свидъщельству Иродота, Сарматы сродны со Скивами, и по сему Справонъ ихъ называешь просто Скивами. Но Діодоръ (Кн. II, 44.) утверждаеть, что это Миды, поселившіеся на Донь 1); Плиній шакже называешь ихъ пошомками Мидовъ 2), раздълившихся на многія племена. Помпоній же Мела 3) говорить, что они похожи одеждою и оружіемь на Пареянь, покольнія также Сарматскаго, которыхъ языкъ, по

лея, Ориоія, и города именами их названные: Смирну, Киму, Эфесь и другіе въ Греціи находящіеся остатки сего Сирійскаго войска, как называеть их Пиндарь (Олимп. VIII, 62), изъ Бълой Сиріи, т. е. Каппадокіи, или, по мивнію других изъ Пафлагоніи?

¹⁾ Библіот. П. 44.

²⁾ KH. VI. 59

³⁾ KH. IV. 8.

Φαίνεται πιθανώτατον, ότι οι Σαυρομάται ήσαν έθνος Μηδικόν, το όποιον δια την γειτονίων ανεμίχθη μετά των Σκυθών κού των Αμαζόνων. "Οθεν κού οί καθ' ήμας έπισημότατοι θεωροί των γλωσσών διέκριναν ακριβώς Σκύθας η Σαρμάτας, ως δύω γένη πάντη διάφορα συγάπτουσι δε τούτους μεν με τους Μήδους, κού Πέρσας, καί Ινδούς, καί την μεγάλην των Ιαφεθιτων οἰκογένειαν τους δε Σκύθας θεωρούσιν ώς έθνος μέγα μέν και άρχαῖον, ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης μέχεις Ευξείνου Πόντου και πρός τα βοβδειότερα της Ευρώπης το πάλαι ἐπιπολάσαν, υστερον δὲ διωχθὲν υπο Κελτων, κως Γότθων, καί Σαρματων ουτοι μάλιστα μετετόπισαν η έξωθησαν τους Σκύθας του Ήξοδότου. Ανάγονται δε είς το Σκυ-Αικόν Φύλον οἱ νῦν Φίννοι, καὶ Λάπονες, καὶ Σαμοέδοι (ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ cam - Τρα = αυτοέδοι, οἱ έαυτους, η τους ξαυτών ομοίους έδοντες, ήτοι ανθεωποφάγοι: 'Ανθεωποφάγους δέτινας, βέβξειον Φυλον, ίστοςει και ο Ήρόδοτος). Σκυθικά δε η τα περί τον Καύκασον έθνη (πλην των Ωσητων), και οί Τάταροι, κοι οί Τουρκοι, κ οί έν Σίναις Μανδουσχοι (Mandschu), κ εί τι έτερον α).

a) Rask, über das Alter, etc. βλ. ανωτέρω.

словамъ Юсшина, быль смъщань изъ Мидійскаго и Скиескаго. Изъ всего въроящнымъ кажешся то, что Сарматы были народъ Мидійскій, который, бывь имь сопределень, смъщался со Скивами и Амазонками. временные намъ опышные изследовашели языковъ признаюшь Скиоовъ и Сармашовъ за два народа вовсе различные; пришомъ последнихъ соединяющь съ Мидами и Пер-Индійцами и великимъ племенемъ Тафешишовъ; Скиоовъ же почишающь за народъ великій и древній, разсьявшійся въ древности оть Индійскаго моря до Понта Эвксина и къ Съверу Европы, но изгнанный пошомъ Кельшами, Гошоами и Сармашами. Сіи наппаче твенили и принудили лереселиться Иродошовыхъ Скиеовъ. Къ покольнію Скиескому причисляющся и нынашніе Финны, Лапландцы и Самовды, (или ядущіе подобныхъ ... себь, людовды, ανθεωποφάγοι, о которыхъ повъствуетъ и Иродотъ). Также Скиескіе народы сушь и живущіе около Кавказа (кромь Оссепинцевъ), Тапары, Турки, Манджу въ Кишав, идругіе і). И шакъ Греческіе Исто-

¹⁾ Rask, über das Alter и проч. См. выше.

Ορθότατα λοιπὸν οἱ Ἑλληνες ἱστορικοὶ τοὺς τὰ μέσα καὶ ἀρκτῷα τῆς ᾿Ασίας κατοικοῦντας ἀνόμαζον Σκύθας. ἀλλ΄ ὑπὸ τ΄ ὄνομα τοῦτο συμπεριελάμβανον πολλάκις γενικώτερον καὶ ὅσα ἄλλα ἔθνη δὲν ἐγνώριζον ἐξ ὀνόματος, ὅθεν ὁ Ἦφορος διήρει σύμπαντας τοὺς κατοίκους τῆς Οἰκουμένης εἰς Ἰνδοὺς, καὶ Αἰθιοπας, καὶ Σκύθας, καὶ Κελτούς α). ἐκ τούτου πάμπολλα γένη ἀνθρώπων πάντη διάφορα, ὰ μάλιστα τὰ προσβοβρότερα, συγχένονται μὲ τοὺς Σκύθας β). Τῶν δὲ Σαυροματῶν ἔθνη ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιὸι τὰ τε ἄλλα ὰ Ἰάζυγας γ), καὶ Ῥωξολάνους, ὡς προείπομεν. καὶ τούτους πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον ἀντὶ τῶν Σλάβων καὶ Ῥώσων, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἡκούσθησαν τὰ ὀνόματα εἰς τὴν

α) βλ. τὸ χωςίον παςὰ Κοσμᾶ Ἰνδικοπλεύστη. βλ. καὶ Στεάβ. ΙΑ, 507.

β) βλ. Bayer, de origine et priscis sedibus Scytharum. p. 64.

γ) Πιθανώτατα οἱ Ἰάζυγες παράγονται ἐκ τοῦ Σλαβονορωσσικοῦ языкЬ, Ἰαζύκ (γλῶσσα κ) ἔθνος), ὅθεν
Ἰάζυξ, (βλ. Στράβ. Ζ, 294). ὧστε κ) τὸ ἔθνος τῶν Ἰαζύγων Φαίνεται μᾶλλον Σλαβονικὸν ἀναμεμιγμένον
με τοὺς Σαρμάτας. Τούτους τοὺς Ἰάζυγας θέλουσι
τινὲς πατέρας τῶν Ἰατύγγων (Jatwinguen. Яшвяги),
Φύλου Λεττικοῦ.

рики весьма справедливо назвали Скибами шьхъ, кошорые занимали среднюю и Съверную Азію, хошя подъ симъ именемъ заключають почасту и всь ть народы, которыхь они не знали по имени. По сей причинъ Эфоръ раздъляетъ всъхъ обитателей вселенной на Индовъ, Эвіоповъ, Скивовъ и Кельтовъ 1). Такимъ образомъ многіе весьма различные другь ошь друга народы, въ особенности же самые Съверные, смъщиваются со Скивами 2). Савромашскими же народами, сверхъ другихъ, счищающъ древніе Язиговъ 3) и Роксоланъ; а сихъ послъднихъ многіе принимающь за Славянь и Россовъ, коихъ имена сдълались извъсшными въ послъдствіи. Такимъ образомъ и по се-

¹⁾ См. Спранствіе Козмы Індікот хенотия. и Справ. Кн. XI. 5072

²⁾ Bayer, de origine et priscis sedibus Scytharum. p. 64.

³⁾ Весьма въроятно, Язиги производятся отъ Славяно-Россійскаго слова языко (удоста, Едуос), откуда См. Страв. VI, 294. И такъ народъ Язиговь, кажешся болбе Славянскимь соединеннымь сь Сармашами. Сихъ Язиговъ почишающь нъкошорые праотцами Ятвяговь, Jatwinguen, племени Летскаго.

ιστορίαν ωστε καν κατά ταύτην την έχι τόσον πιθανήν υπόθεσιν οι Σλάβοιες δια των Σαρματών συνάπτονται με τους Μήδους η Ινδούς και τους τούτων συγγενείς Θεάκας Φαίνεται όμως παρά πολύ πιθανώτερον, ότι οί Σαυρομάται ἐπελθόντες μετά τους Σκύθας νεώτεζοι κατακτηταί, επέπεσαν είς τους Σλάβονας πολύ πεότερον κατωκημένους και ήδη αυτόχθονας όντας είς τας ίδιας αυτών χωρας, αίτινες, ως έκ του έπικρατήσαντος έθνους, ωνομάσθησαν Σαρματία α). υστερον δε δια του μακρού

α) Διὰ τοῦτο οἱ Βυζαντινοὶ, κὶ ἰδίως ο Χαλκοκονδύλης (Βιβ. Δ), ονομάζουσι τους Ρώσσους Σαρμάτας, ως κατοίκους δηλονότι της Σαφματίας, καθώς η τους Σέξβους δ αυτος λέγει Τριβαλλούς, η τους Βουλγάρους, Μυσούς, ως κατοίκους της παλαιάς Μυσίας. Θεωgεῖ δὲ κάλλιστα κὰ ταῖτα τὰ ἔθνη, κὰ τοῦς Κροατίous, if Modavious, if Meouoolous (Tous Bévoous), if Ίλλυριούς, ως έθνος εν αρχαιότατον "την αυτην ίεντας Φωνήν (βλ. βιβλ. Α). Τους δε Πολανίους η Πολωνούς, ητοι Πεδιασίους (βλ. λεκτικόν, λ. ποπε), ο Νέστως ονομάζει Λάχους, Απκω (οθεν η πας ημίν συνήθως Λέχοι), η τουτο το ονομα ενόμισαν τινες ότι το ευζηκαν κ είς του Ήροδότου την Φράσιν "λαξίων Σαυροματέων (Δ, 21; αντί λήξεων, έκ του ληξιε, η μερίς), όθεν η έπλασαν το ονομα

му не столь въроятному предположению Славяне чрезъ Савроматовъ соединяются съ Мидами, Индами и сродными съ ними Оракійцами: но можетъ быть, въроятнъе, что Савроматы, пришедшіе послъ Скиновъ, какъ завоеватели, нашли, что Славяне гораздо прежде ихъ поселились въ странахъ, которыя, по имени преобладавшаго народа, названы Сарматією і); въ послъдствіи, послъ долгаго времени, смъщались и Сарматы съ Славянскими племенами и потеряли народное

¹⁾ Византійцы и вы особенности Халкокондиль (Кн. IV.) называеть Россовь Сарматами, т. е. жителями Сарматіи, равно какы Сербовы называеть Трибаллами, Болгаровы Мизами, какы жителей древней Мизіи; какы сій народы, такы и Кроатовы и Поляны и Пруссовы (Вендовы) и Иллиріяны почитаеть народомы древныйшимь, говорящимы однимы языкомы (Кн. I.). Поляны или Полоновы (оты слова пеле) Несторы называеть Ляхами, (Ляхы); ныкоторые думали, что сіе имя находится у Иродота вы словакы λαξίων. Σαυγοματέων (IV, 21. вмьст. ληξεων, оты слова

χρόνου συνεχύθησαν καὶ συνεχωνεύθησαν οι Σαρμάται μετὰ τῶν Σλαβονικῶν ἐθνῶν ἢ τέλος ἀπώλεσαν ἢ τὴν ἐθνικήν των ὖπαρξίν, καὶ τὸ Σαρματικὸν ὀνομα, καθώς

Λάξοι, διά την άγνοιαν της Έλληνικης! Ίσως ήθελαν είπεί τι όπωσουν ομοιάληθες, αν παρηγον το όνομα Ληχω παρά το πακίμ ο λέχριος, λοξος, πλάγιος, δια το ταπεινόν η καταντες της τόποθεσίας των (βλ. Λέξ. Λακιά), ως η συνήθως λέγομεν λαγκαδιώτας (παρά το λάγκη, λάκκη, λάκκος) τους τάς λαγόνας των εξέων κατοικούντας. Τινές δε παξάγουσι το Λάχος έκ των άρχαίων Λυγίων (Maltebrun. Γεωγέ. 5, p. 109) η τουτο απίθανον. Αρχαίος δε τις Βοεμός αοιδός, ο Δαλεμίλ, ονομάζει δύω Σέρβους αδελφούς, Λέχον (Lech), η Τζέχον (Czech), αφ' ων έτυμολογούσι πολλοί πιθανώτερον τα έθνικα Λέχοι, κού Τζέχοι, οι κ άλλως Βοεμοί. Αυτοί δε ουτοι. οί Βοεμοί, ή, ως ο Τακιτος τους γεαφει Boiohemi, Βοοιεμοί, έθνος και αυτοί Σλαβονικον, μετωνομάσθησαν έκ της οποίας κατέσχου χώρας των Βοΐων η Βοϊκών, Φύλου Τευτωνικού η Γαλατικού (Τάκιτ. de situ et morib. Germanor. cp. 28, 200 42), Els Twv όποίων έξοικιζομένων το στρατόπεδον ευρέθησων πίνακες με γεάμματα Έλληνικά δηλούντες το πληθος αυτών. (Caesar. Comment. L. I. Cp. 36). Περί δέ των Γαλλικωτερον λεγομένων Boliemiens, βλ. Μές. В. Ае . Сабля.

бытіе и имя Савроматовь, что часто бываешь по превращносшимы, коимь подвержены дьла человьческія. Но перейдемъ къ дру-

ληξις, часть). Они составили слово Λάξοι, не зная Греческаго языка: Можешь бышь, въроящные было бы сказань, что слово Ляхи, происходить оть слова лякій (λέχριος, λοξος) по причинь низменнаго положенія их вземли. Такв и Греки называють Лангадіотовь (оть слова дауки, дакки, даков) жителей лощинь. Нъкоторые производять слово Лахь оть древнихь Лигіевь (Maltebrun, Географ. VI, стр. 109). Но это не въроятно. Древній Богемскій Стихотворець Далемиль именуеть двухь Сербовь братьевь: Леха и Чеха, оть коихь многіе въроятные произносять названія народныя Леховь и Чеховь, кои иначе называющся Богемцами. Сами же Богемцы, или, како Тацито ихо называато: Богогемы, народо Славянскій, получили свое имя ошь заняшой ими страны Војевь, племени Тевтонскаго или Тальскаго (Тацишь de situ et moribus Germanorum 28, и 42). При изгнаніи ихв, найдены вы ихв войскь письмена Треческія, означающія ихв число. (Caesar Comment. L. I. Гл. 36). О Вогемцахъ по Французск. называемых Воhemiens см. Ч. III, сл. Сабля.

πολλάκις συνειθίζει νὰ συμβαίνη εἰς τὰ ἀνθςώπινα, ἄλλοτε ἀλλως συμφυςόμενα :(ς) μεταβαλλόμενα. ἀλλὰ ἀς μεταβῶμεν εἰς ἀλλα θεωςήματα πεςὶ γενέσεως Σλαβό-νων, τὰ ὁποῖα φαίνονται πιθανώτεςα ѝ πραγματικώτεςα.

νατοίκων της Σαρματίας μνημονεύει καὶ τους Ουενέδας α) η Βενέδας, ἐκ τῶν ὁποίων παρωνομάσθη κὰ ὁ Ουενεδικὸς η Βενεδικὸς κόλπος της Βαλτικης. Βενέδαι ή Βινίδαι (Vinidae) ἐνομάζονται οἱ αὐτοὶ κὰ ἀπό τὸν κατὰ τὸν τοῦ βασιλέως τῶν Γότθων, κὰ μετὰ ταῦτα Ῥαβέννης ἐπίσκοπον. Οἱ δὲ νεώτεροι συνέκοψαν τὸ Βένεδοι εἰς τὸ, Βένδοι κὰ Βίνδοι (Γερμαν. Wenden, Winden). Τοτι δὲ οἱ Βένεδοι οῦτοι εἶναι ἔθνος Σλαβονικὸν, δὲν ἀρηκε κάμμαν ἀμΦιβολίαν ήτε σωζομένη ὀνομασία κὰ διάλεκτος εἰς

τος Γ. 5. Σημείωσαι τον σχηματισμον Βενέδαι, ώς το Ένεται, άθ' οῦ Φαίνεται καὶ παρηγμένον διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ Ε, προφερομένου ως β, ἡ Λατίν. ν, τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος ἐκφράζει διὰ τοῦ ου, Οὐενέδαι, ἡ Οὐενέται, ἀντὶ τοῦ νεωτέρου Βένεδοι, κὰ Βενετοὶ, Λατινιστὶ Veneti, ως κὰ Heneti οἱ Ένεται.

гимъ указашелямъ о происхожденіи Славянъ, кои кажушся върояшньйшими и сходньйшими съ дъломъ.

\$ 11. Птолемей 1), между современными ему обитателями Сарматіи упоминаеть и о народь Уенедовъ или Венедовъ, по имени которыхъ названъ и одинъ заливъ Балтійскаго моря Уенедскимъ или Вендскимъ. Венедами или Винидами (Vinidae) именуетъ ихъ и Іорнандъ, Секретаръ Царя Готоскаго и Историкъ тестаго въка, бывшій потомъ Епископомъ Равенскимъ. Новьйшіе же сократили имя Венедовъ въ Вендовъ и Виндовъ (по Нъмец. Wenden, Winden). Что сіи Венеды суть народъ Славянскій, въ томъ не позволяеть сумнъваться и остающееся досель названіе и нарьчіе одного изъ ныньшнихъ

¹⁾ Географ. Гл. V. Замѣть имя Венеды, происходящее отъ Энеты, прибавленіемь буквы Г, которая произмосится какь В или Латинское V. Которое Птолемей выражаеть буквою ог, Отеледал или Отелетал, вмьсто новьйшаго Венеды и Венеты, по Лат. Veneti, и Непеті.

εν ἀπὸ τὰ σημερινὰ Σλαβονικὰ έθνη, κοὴ αὐτὸς ὁ Ιορνάνδης ἱστορῶν, ὅτι τῶν Βενέδων τὰ ὀνόματα, καὶ τοι
κατὰ χώρας μεταβαλλόμενα, δύω ὅμως ἤσαν τὰ κυριώτατα, Σκλαβίνοι ἢ "Ανται α). Εἰς "Αντας κοὴ Σπόρους
διήρεσε τοὺς Σκλαβίνους κοὴ ὁ τοῦ Ἰορνάνδου σύγχρονος
ἡμέτερος Προκόπιος, ὁ πρῶτος τὰ κατ αὐτοὺς ἱστορήσας β).
Περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος Σκλαβίνοι, ἢ Σλαβίνοι, κοὴ Σλάβονες λέγομεν ἐν τοῖς ἐΦεξῆς. Τῶν αὐτῶν Βενέδων ἀδελΦοὶ εἶναι κοὴ οἱ Λέττοι, ἢ Λέττονες, ἢ Λετταυοὶ ἢ Λιθουανοὶ, οἱ μετὰ ταῦτα ὀνομασθέντες Προῦσσοι κοὴ Βοροῦσσοι, τοὺς ὁποίους ὁ τοῦ μεγάλου ᾿Αλεξάνδρου σύγχρονος Μασσαλιώτης Πυθέας ὀνομάζει Γύθωνας 'Υ),

a) De rebus Goth. V. 615.

β) Γοτθικ. γ. τὰ δὲ ἐνόματα Σπόρους ὰ "Αντας οἱ μὲν τὰ ἔξέλαβον ἑλληνικῶς, ὡς σποράδας μὲν, ἤτοι σποράδην οἰκοῦντας τοὺς Σπόρους, ἄντην δὲ τουτέστιν ἀντικρὺ ὰ πέραν (τοῦ "Ιστρου) κατωκημένους τοὺς "Αντας. Οἱ δὲ, τὸ μὲν "Αντας ὡς διεΦθαρμένον ἐκ τοῦ Ενέτας, τὸ δὲ Σπόρους ἐκ τοῦ, Σέρπους, Σέρβους ἀμφότεραι αἱ δόξαι ἀπίθανοι ἡδη δὲ τινες εἶπον τὸ Σπόρους ὰ ἐκ τοῦ Σλαβονικοῦ coδopb.

Ψ) Παρά Πλινίω, βιβ. λζ. κεφ. β. Ο δὲ Πτολεμαῖος (Γεωγς. Γ, 5) ἀριθμεῖ κοὴ τρεῖς Προυσσιακάς ἐπας-

Славянскихъ народовъ, и самъ Іорнандъ (de reb. Goth. V. 615), повествующій, что хотя имена Вендовъ и перемънились по мъстамъ, но главныхъ было шолько два, Славяне и Аншы. На Аншовъ и Споровъ раздылилъ Славянь и современный Іорнанду Писашель Прокопій (Гот 9. 3) 1), который первый объ иихъ упоминаешъ 2). Оимени Склавянъ или Славянь будемь говоришь въ последствии. Гъхъ же Вендовъ сушь единоплеменные и Лешшы, или Лешшины, или Лешаны, или Лишуаны или Лишовцы, названные посль Пруссами и Боруссами, которыхъ Пиеей, уроженець Марсели, современникь Александра Великаго, называешь Гиеонами 3);

¹⁾ De rebus Goth. V. 615.

²⁾ Гошоич. Кн. 3. Имена Споры и Аншы нъкоторыми приняшы вы Греческомы значени Споры, какы живущіе разсьянно; Аншы, какь живущіе на прошивуположномь берегу Дуная; другіе думають, что слово Анты происходить оть Венды, а Споры оть Сербово, или Сервовъ. И то и другое не въроятно. Нъкоторые говорили еще, что слово Споры происходить и от Славянскаго имени Соборб.

³⁾ См. у Плинія Кн. 37. Гл. II. Птолемей (Геогр. Гл. III.) именуешь даже шри Прусскія Обласши шьми

γνωστούς καὶ εἰς την παλαιαν ιστορίαν διὰ τὸ ἡλεκτρόν των, τὸ ὁποῖον οι Φοίνικες ἐμπορεύοντο καταπλέοντες εἰς την χώραν αὐτῶν. Έντεῦθεν ἡ συγγένεια τῆς Σλαβονικῆς γλώσσης καὶ τῆς Λεττικῆς, την ὁποίαν διαιροῦσιν εἰς την κυρίως Λεττικήν, κὶ την Λιθαυϊκήν ἡ Λιθουανικήν, κοὶ τὴν ἀρχαίαν Προυσσικήν ἡ Βενδικήν α). Οὖτοι δε οί βορρειότεροι Βένεδοι, ἡ Βενέδαι (καὶ Βένδαι καὶ Βίνδαι), οί τε

χίας με τα αυτά η τα σημερινά των ονοματα. Σουδανη (Sudauer), Γαλίνδαι (Galinder), Σταυανοί (Schalauner), τουτο ανέγνωσαν τινες, Σλαυανοί, κου έκλαμβάνουσι το όνομα ως συγγενές του Σλάβονες (βλ. Schlözer. ένθ. ανωτέρω, η τας αντιβξήσεις άλλων, έν Καραμα. Исторіи Том. Ι, σημ. 29, χού Τ. ΙΙΙ, σημ. 68). Περί της συγγενείας των Λέττων καί Σλαβόνων διέλαβον ίκανα καί οί επισημότεροι των καθ' ημάς Φιλολόγων, Adelung, Vater, και άλλοι κ ο Rask, οστις ανάγει την Λεττικήν γλωσσαν είς την Θρακικήν οικογένειαν, δια την συγγένειαν αυτής με την Ελληνικήν και Λατινικήν, ως προείπομεν. έχει δέ και πολλά Γοτθικά και Γερμανικά και προσέτι Φιννικά ονέματα διά την προς τους Φίννους γειτο-· vicev (Вл. Матеріалы для Исторій к. т. л. собр. Пепромь Кеппеномь, No III, σελ. 151. του έτους 1827). a) βλ. Atlas Ethnographiq. Balbi. Tab. XIV.

извъсшны и въ древней Исторіи по янтарю. для покупки котораго приплывали Финикійцы въ страну ихъ. Отсель происходить и сродство Славянскаго языка съ Леттскимъ, который собственно раздълнется на Латышскій и Литовскій и на древній Прусскій и Вендскій і). Ночто сім Съверные Венеды или Венды и Винды, Лешшы и Славяне вообще, едипоплеменны съ Адріашическими Венешами, или Энешами, сіе доказываешся многими въро-

именами, которыми онъ и теперь называются: Судань (Sudauer) Гадинды (Galinder), Ставаны (Schalauner). Нъкоторые читають Славаны, и думаюшь, что это Славяне. См. Шлецера, и противоръчія другихь вь Исторіи Карамзина Том. І. прим. 29, и Том. III. примъч. 68. О родствъ Леттовъ и Славянь довольно писали Аделунгь, фатеры и Раскь, который относить языкь ихь кь классу Оракійскому по причинь сродства его съ Греческимь и Латинскимь, какь выше сказано. Вь немь много словь Гошескихь, Германскихь и Финскихь, по причинь смежности съ Финнами. См. Матеріалы для Исторіи и пр. собр. Г-мь Кеппеномь No III. спр. 151.—1821.

CM. Atlas Ethnographiq. Balbi. Tab. XIV.

Λέττοι καὶ οἱ Σλάβονες καθολικώτεςον λαμβανόμενοι, ότι εἶναι ἀδελφοὶ τῶν πεςὶ τὸν ᾿Αδςἰαν Βενετῶν ἢ Ενετῶν, μαςτυςοῦσιν ἄλλαι τε πολλαὶ πιθανότητες, καὶ ἱκανὰ γεωγςαφικὰ ὀνόματα α). Οἱ δὲ Βενετοὶ ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐνδόζων ἐκλαμβάνονται οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ ἐκ Παφλαγονίας Ένεται, οἱ καὶ ὕστεςον Ένετοὶ, Heneti, τοὺς ὁποίους μνημονεύει μὲν ὁ Ὁμηςος β), ἱστοςεῖ δὲ ὁ Στςάβων πολλαχοῦ μὲν ὡς τοὺς αὐτοὺς μὲ τοὺς πεςὶ τὸν ᾿Αδςἰαν Ένετοὺς, ἐνἰστε δὲ καὶ ἀμφιβάλλων, καθῶς καὶ τινες τῶν νεωτέςων ἀμφιβάλλουσι γ). Διότι νομίζει ὁ Στςάβων βων οἰκιστὰς τῶν πεςὶ τῶν ᾿Αδςἰαν Ένετῶν τοὺς παςωκανίτας κατοίκους τῆς Βελγικῆς Οὐενετοὺς ἢ Βενετούς δ).

α) βλ. Γεωγραφ. Maltebrun, Τόμ. 5, σελ. 236. Παράβαλε και Acta Societat. Jablonovianae de Slavis Venetis etc. Lipsiae 1773.

β) Ίλ. β, 852.

γ) βλ. Mannerts Geograph. der Griech. u. Römer. Tom. IX.

δ)) βλ. Στςάβ. Α, 61. Γ, 150. Ε, 212. ΙΒ, 54, 552 — 3. ΙΓ, 608, κ. τ. λ. Παςάβ. καὶ Caesar. Comment. ΙΙΙ, 4, καὶ 7. Νεροτ. παςὰ Πλιν. VI, 2, κὶ Πλίν. ΙV, 16, 18, 19. καὶ Τάκιτ. Anal. Lib. ΙΙ. καὶ Πτολεμ. Β, 9. καὶ Σκύμν. Πεςιηγ. 5χ. 386. καὶ Εὐστάθ. εἰς τὸν πεςιηγητ. Διονύσ. 5χ. 381, κ. τ. λ.

яшносшями, щакъже Географическими именами і). Венешы же многими принимаются за Энешовъ Пафлагонскихъ и за послъдующихъ Энешовъ, о кошорыхъ упоминаешъ и Омиръ 2). И Стравонъ во многихъ мъстахъ полагаещь, что они одни и тъже съ Адріашичскими Энешами; однако онъ иногда въ шомъ сомнъваешся, равно какъ и нькоторые изъ новышихъ 3) Стравонъ праопцами Адріашических Венещовъ почишаешъ Венешовъ Белгики, живущихъ при Оцеань 4); но Кесарь, Плиній, Непошь и

¹⁾ См. Географ. Мальшебрюна Том. VI. стр. 236 и пр. Сравни съ симъ и Acta societatis Jablonovianae de Slavis Venetis etc. Lipsiae 1773.

²⁾ Ίλ. β, 852.

³⁾ Cm. Mannerts Geograph. der Griechen und Römer. Tom. IX. Leipz.

Справонь А, 61. Г, 150. Е, 212. ІВ, 542, 552. ІГ, 608. Caesar Comment. III, 4. 7. Плиній VI, 2. IV, 16, 18, 19. Тациш. Лътопись. Книга II. Птолемей II, 9. . Скимнъ ст. 386. Эвстав. на Діонисія Періигета cm. 381.

άλλ' ο Καΐσας, καὶ ο Πλίντος, καὶ ο Νέπως, καὶ άλλοι συχνοὶ αποδέχονται τους περὶ τον Αδρίαν Ενετούς συγγενεῖς τῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας. οἱ δὲ Παφλαγόνες ἦσαν Φῦλον Θρακῶν.

∫ ιβ. Θεακῶν συγγενεῖς ἦσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἰλλυριοὶ, τῶν ὁποίων ἀποίκους ὀνομάζει ὁ Ἡρόδοτος τοὺς περὶ τὸν ᾿Αδρίαν Ἐνετούς. Εἰς δὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς ἀνάνονται Δαλμάται, καὶ Δάρδανοι, καὶ Παννόνιοι, καὶ Παινόνιοι, καὶ Παινόνιοι τῶν ἐκ Τροίας Τευκρῶν) αὶ, καὶ ἄλλα ἔθνη Θρακικῆς ἢ Πελασγικῆς ἀρχῆς. Καὶ αἰτὸ δὲ τῆς Ἰλλυρίας τὸ ὄνομα ἔχει τὴν αὐτὴν ἴσως ἀρχὴν μὲ τὸ Ἰλιον (Τρωάδα) παρὰ τὸ Ἰλος, καὶ αἰολικῶς Ἰλυς, Ἰλυς καθως πάλιν ἡ τῆς Ἰλλυρίας διακρινομένη 'Υλλικὴ χερσόνησος λέγεται μὲν ἀπὸ τοῦ Ύλλου τοῦ Ἡρακλέους, εἶχε δὲ καὶ πόλιν Ὑλλην, ἢ Ύλην, συνώνυμον τῆς ἐν Βοιωτία Ὑλης. Καὶ ὁ Σκύμνος τοὺς τῆς 'Υλλικῆς κατοίκους Ἰλης. Καὶ ὁ Σκύμνος τοὺς τῆς 'Υλλικῆς κατοίκους ἔχρις ὀνομάζει διαρξήδην, Ελληνας ἐκβαρβαρως."

[&]quot;) Hecd. F, 13.

β) Σχύμν. Περιηγ. 5χ 390.

почишающь Адріатическихь Венедругіе шовъ единоплеменными съ Пафлагонійскими; а Пафлагонійцы были племени Оракійскаго.

Өракійцамъ единоплеменные были и древніе Иллирійцы, колонією коихъ Иродошь называешь Адріашическихь Венешовь. Къ Иллирійцамъ ошносящся Далмашы и Дарданы, также Панноны или Пеоны 1), поселеніе Троянскихъ Тевкровъ и Сикелы и Іапиги. И Истрілне сущь Оракійцы 2), также какъ и другіе народы Оракійскаго или Пеласгійскаго происхожденія. И самое имя Иллиріи имъешъ можешъ бышь одно начало съ Иліономъ ошъ слова "Idos, Эолійски: "Idus и "Idus. Такъ равно и Илійской полуостровь въИллиріи названіе получиль оть Илла сына Ираклова; на немъ былъ городъ Илла, или Ила соимени-Віошійской Иль. Илловь, жишелей Иллики, Скимнъ называетъ Греками, совре-

i) Иродоть V, 13.

²⁾ Скимнь стр. 39.

Θέντας τῷ χρόνω α). Εἰς τούτων δὲ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν τὴν Θρακοϊλλυρικὴν γλῶσσαν Φαίνονται προφανῶς ἀνόματα Σλαβονικὰ, καὶ μάλιστα τὰ Γεωγραφικά. Ἡ Ἰλλυρικὴ πόλις Βιλαζόρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστρατοπέδευτεν ὁ Περσευς πολεμῶν κατὰ τῶν Ῥωμαίων β), ἑρμην νεύεται μὲν λευκὴ ἡῶς (candida aurora), καὶ κατὰ τοῦτο Φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν Σλαβονικῶν ὅὅπα (λευκὴ) τὰ σορπ, зарπ (Φαῦσις, λυκαυγὲς) ὑπάρχει ὅμως πιθανώτατα τὸ ὁπο εзερο (λευκὴ λίμνη) Υ). Δραῦος (Αραβα) Ἰλλυρικὸς ποταμὸς, ὡς καὶ Τραῦος, Θρακικὸς δ), καὶ Ναύρας, κοὶ Νάρων ε), καὶ Πλαύας (Πλαβα), καὶ Σάβας (ἀβας, Ἰάξας, Ἰάξας, Ἰας) καὶ Γεωγραφικὰ καὶ Ἱστορικὰ, τῆς Ἰλλυρίας ὁνόματα καὶ Γεωγραφικὰ καὶ Ἱστορικὰ,

α) Πεείηγήσ. 5χ 370.

β) Τω 178, προ Χ. βλ. Livium, κεφ. μδ, 26.

γ) βλ. μές. β. του παςόντος συντάγματ. λ. Бълый, Заря, Езеро.

δ) Hgód. H, 109.

ε)] Σκύλαξ. Περίπλ. Βλ. κ λ. Η Βο κ βο βο κ ο Πλαύας έκ του πλοβγ, πλωβγ. Βλ. κ Maltebrun Geograph. Tom: VI. p. 236. όπου συγκρίνονται τοιαύτα Γεωγραφικά ονόματα τα μεν μαλλον, τα δε καί ήττον πιθανώς.

менемъ забывшими свой языкъ 1). Въ Оракоиллирійскомъ же языкъ сихъ Иллирійскихъ народовъ находимъ имена очевидно Славянскія, наиначе же Географическія. Иллирійскій городъ Бѣлазора, въ кошоромъ, по сказанію Ливія, сшоялъ съ войскомъ Персей 2), воевавшій прошиву Римлянъ, производящъ ошъ словъ бѣла и зоря, заря, (candida aurora); но върояшно эшо есшь бѣло озеро 3). Также, Драва рѣка Иллирійская, Трава Оракійская 4) Навра и Наронъ 5), Плава, Сава (Σάβας, ℲάϜας, *Λας), и многія другія древнія имена Иллирійскія, Географическія и Исшорическія, упошребишельныя прежде вшорженія въ Иллирію Славянъ, свидыпельсшвующъ и

¹⁾ Hepiuracuch cm. 370.

²⁾ За 178 льть до Р. Х. См. Ливія Гл. XLIV, 26.

³⁾ См. II Ч. сего сочиненія, сл. Білый, Заря, Езеро.

^{.4)} Иродоть VIII, 109.

⁵⁾ СкиласкЪ. — См. и II Ч. сл. Нева, Вода. Плава от в плыку. См. Географ. Мальтебрюна Ч. VI. стр. 236. гдъ сравниваются Географическія имена, съ большимъ или меньшимъ правдоподобіемъ.

εἰς χρῆσιν ὅντα καὶ πρίν εἰσβάλωσιν οἱ Σλάβοι εἰς αὐτην, ἀποδεικνύουσι καὶ τῶν ἀρχαίων Ἰλλυριῶν την γλῶσσαν ὅχι βέβαια την αὐτην, ἀλλ ὁμως ὁμόφυλεν καὶ συγγενη τῆς Σλαβονικῆς α). Καὶ αὐτη δὲ ἡ σημερινη ᾿λλβανικὴ, παραφυάς τις οὖσα τῆν ἀρχαίας Ἰλλυρικῆς, φαίνεταὶ τις ἡμιελληνική, περιέχουσα πλέον ἡ τὸ ἐν τρίτον Ἑλληνικὰ καὶ μάλιστα Αἰολικὰ ἐνόματα, καὶ ἀλλο τρίτον, Σλαβονικὰ καὶ Λατινικὰ καὶ Κελτικὰ, καὶ τρίτον τελευταῖον, ἀγνωστά τινα, ἴσως ἀρχαῖα Ἰλλυρικὰ καὶ Θρακικὰ, ώς παρετήρησε πιθανώτατα ὁ σοφὸς Μαλτέρρουνος β).

βιγ. Αυτών δε των Θεακών αξιθμούνται έθνη πάμπολλα καὶ άλλα μετα τους Ίλλυςιους. Γέται καὶ

α) βλ. Dolci de lingua Illyrica vetustate, etc. καὶ de praestantia linguae Illyricae. Αλλ' ὁ κύριςς Δόλκυς ἐκπίπτει πολλάκις εἰς ὑπερβολὰς καὶ παραδοξολογίας. σπεύδει μεταξὺ τῶν ἀλλων του ὑποθέσεων νὰ ἀποδείξη την Ἰλλυρίαν καὶ μητρόπολιν ὁλων τῶν Σλαβονικῶν ἐθνῶν, ἐξ αὐτῆς, ὡς ἀφὶ ἑστίας, εἰς πᾶσαν την Ευρώπην διασπαρέντων ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπήντησεν ἰσχυρῶς ο σοφὸς ᾿Αδελούγγιος, Μιθριδ. Τόμ. Β, σελ. 633.

β) Γεωγραφ. Τόμ. Ζ, σελ. 213.

въ языкъ древнихъ Иллиріянъ, что хотя не быль одинь и тоть же съ Славянскимъ, но сродный ему 1). И нынъшній Албанскій, будучи отраслію древняго Иллирійскаго, имьешь болье одной треши словъ Греческихъ, въ особенности Эолійскихъ, одну трешь Славянскихъ, Латинскихъ и Кельшскихъ и одну шрешь неизвъсшныхъ, можешь бышь, древнихь Иллирійскихь и Оракійскихъ, какъ весьма разумно замъчаешъ Мальшебрюнъ 2).

Къ Оракійцамъ же причисляются весьма многіе народы: Гепіы и Даки, однимъ

¹⁾ Cm. Dolci de linguae Illyricae vetustate, etc. n de praestantia linguae Illyricae. Но Г. Дольчи впадаеть часто вы Иперволы и Парадоксы. Между многими ипошезами онь хочеть доказать, что Иллирія есть мать всьхь Славянскихь народовь, которые изв ней, такь какь изв средоточія, распространились по всей Европъ. Впрочемъ прошиву сего сильно возсталъ Аделунгь, Мишрид. Том. II, стр. 633.

Геогр. Том. VI, сmp. 213.

Δάκες, Θρακῶν ὁμόγλωσσοι α), Κιμμέριοι β), αὐτοὶ οἱ εἰδίως Θρακες, Μυσοὶ οἱ ἐν Θρακη οἱ καὶ γείτονες Δακῶν γ), Τριβαλλοὶ, Κρώβυζοι, Δόλογκοι, Τραυσοὶ, Κίκονες, Παίονες, κ. τ. λ. Θρακες κατοίκησαν πρῶτοι τὴν Βοιωτίαν. Θρακες οἱ μετὰ Εὐμόλπου ἦλθον καὶ εἰς τὴν ᾿Αττικήν δ). Θρακες ἦσαν καὶ οἱ ἐν τῆ ᾿Ασία Μυσοὶ, Φρύγες, Λυδοὶ, Κάρες, Θυνοὶ, Βιθυνοὶ, Τρῶες, Λύκιοι, Πάμφυλοι, Παφλαγόνες, ἐν μέρει δὲ καὶ οἱ Καππαδό-

α) Στράβ. Ζ, 295, 303, 305, ,,Οί δὲ Γέται Θρηίκων ανδρειότατοι καὶ δικαιότατοι. Ἡρόδ. Α, 93.

β) Των Κιμμερίων τ ονομα σώζεται καὶ εἰς τὰ Κιμμέρια ορη τῆς Ἡπείρου παρὰ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, τὰ νῦν χυδαϊκώτερον Τζουμμέρικα (Κιμμερικά, Λτ. Cimmerica) βλ. καὶ Στράβ. Ι, 491, 471.

δ) Στεάβ. Ζ, 6.

языкомь съ Оракійцами говорившіе 1); Киммерійцы 2); собственно Оракійцы; Мисы во Оракіи, сосьды Даковь 3) Триваллы, Кровизы, Пеоны, Долонги, Травсы, Киконы и проч. Оракійцы прежде всьхъ населяли Віотію, Оракійцы съ Эвмолпами переселились въ Аттику 4). Оракійцы были также и Азійскіе Мисы, Фригійцы, Лидійцы, Карійцы, Вивиняне, Троянцы, Памфилы, Пафлагоняне, от-

¹⁾ Страв. VII, 295, 303, 305. Изб Оракійцевь Теты суть мужественные и справедливые всыхы. Ирод. I, 93.

²⁾ Имя Киммеріянь сохранилось и вы Киммерійскихы горахы, вы Эпиры при городы Іоаннинахы; нынь оны вы просторычій называются Циммерика (Киммерика, Cimmerica). См. и Страв. I, 491, 471.

³⁾ Ил. XIII, 5. См. и Страв. VII, 3. Даки назывались и Даями, Давами (Страв.); если Δάξ сродно съ δάκω, δήκω, δήξ, то оно сходствуеть и съ Росс. дикій, дикъ = δήξ, δήκες (δάκος), такъ какъ Δαῦος со Славянск. дивій, диєъ = δηῦος, δῆ Fos, δήῖος (изъ δάω, δαΐς, δάος, οπκуда и δάπω, δάπτω, и δάκω), или Эῆβος (Эάπος, Θάμβος, см. сл. дикій и дивій).

⁴⁾ Cmpas. VII, 6.

κες α), οἱ καὶ ᾿Αρμενίων συγγενεῖς οἱ δὲ ᾿Αρμένιοι, Φρυγων ἀποικοι β). ὅθεν καὶ ἡ ᾿Αρμενικὴ γλῶσσα συγγενὰς τῆς Καππαδοκικῆς, κοὶ Φρυγικῆς, καὶ Μηδικῆς ἡ Ζενδικῆς, ὡς ὁ Κλάπροθος παρετήρησε γ). Καθώς καὶ ἡ τῶν Ἰβήρων, τὰ νῦν Γεωργικοῦν, ὁμόφυλος τῆς ᾿Αρμενικῆς καὶ Μηδικῆς ἤσαν δὲ οἱ ἀρχαῖοι Ἰβηρες Σαυροματῶν συγγενεῖς δ). ᾿Απ' ἄλλου μέρους πάλιν Θρακῶν ἀδελ-

α) Συρίους έλληνικώτερον ονομάζει τους υπό τῶν Περσῶν καλουμένος Καππαδόκας ο Ἡρόδοτος (Α, 72, κα) Η, 72), Λευκοσύρους δὲ ο Στράβων (15, 377), πρὸς διαστολήν τῶν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου κατοικούντων Σύρων ἢ ᾿Ασσυρίων. Φαίνονται δὲ οἱ Καππαδόκαι μεμιγμένοι κατ ἀρχὰς ἐκ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, καὶ μάλιστα οἱ παρὰ τὸν Ἦλυν κατοικοῦντες ἀντικρῦ τῆς παρεκτεινομένης Παφλαγονίας, ὅθεν ἐλάλουν καὶ Παφλαγονιστὶ, κατὰ τὸν Στράβωνα, ὅστις μνημονεύει καὶ παφλαγονικά τινα ὀνδματά των, ἐν οἶς καὶ τὸ Λὶνιάτης, ὡς τὸ Τρωϊκὸν Αἰνείας (Βιβ. ΙΒ, 557). Καὶ ὁ Μαιάνδριος δὲ ἐνόμιζε τοὺς Ἐνετοὺς, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν Τρωάδα ἐκ τῆς Λευκοσυρίας. ᾿Αλλὰ περὶ τῶν Καππαδοκῶν ἔγραψαν πολλὰ καὶ διάφορα οἱ νεώτεροι.

В) Несост. Н, 73.

γ) βλ. Asia polyglotta.

δ) Στεάβ. ΙΑ, 500.

часши и Каппадокійцы і), единоплеменные съ Армянами; Армяне же сушь поселенцы Фригійцевь 2). Пошому и языкь Армянскій сроденъ съ Каппадокійскимъ, Фригійскимъ, Мидійскимъ или Зендскимъ, какъ замъчаетъ Клапрошь 3). И языкъ Иверійцевъ, или Грузинцевъсроденъ съ Армянскимъ и Мидійскимъ; древніе же Иверійцы были единоплеменны съ Савромашами 4). Съ другой стороны еди-

¹⁾ Сирянами Иродотъ свойственнъе Эллинскому языку называешь именуемыхь ошь Персовь Каппадокійцами (I, 72, и VIII, 72), а Стравонь (XVI, 377) Левкосирами для различія от Сирянь и Ассирянь, обитающих ва Тавромв. Каппадокійцы, кажется, смвшаны были сцачала изъ Сиріянь и Пафлагонянь, а особливо обитающіе при Ались супротивь простирающейся вдоль сей ръки Пафлагони, а по тому и говорили по Пафлагонски, по словамъ Стравона, который упоминаеть нькоторыя имена ихь, между коими и Эніапись, какь Троянское Эней (Кн. XII, 557). И Меандрій думаль, что Энеты пришли вь Троаду изь Левкосиріи. Но о Каппадокійнахь много и различно писали новъйшіе.

Ирод. VIII, 73.

Cm. Asia polyglotta, p. 17.

Справ. XI, 500.

Φοὶ, ἢ Θρᾶκες (κατά τινας) ἦσαν κοὴ οἱ Πελασγοὶ, οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἐθνη δὲ Πελασγικὰ, Λέλεγες, Κουρῆτες, Καύκωνες, οἵτε ἐν Πελοποννήσω κοὴ οἱ ἐν τῆ ΠαΦλαγονία α), Πεβξαιβοὶ, Θεσπρωτοὶ, Μακεδόνες (οἱ κοὴ μετὰ Θρακῶν κοὴ Βρύγων ἤτοι τῶν Φρυγῶν συναπτόμενοι) β), Ἡπειρῶται, Τυβξηνοὶ κοὴ

α) Στράβ. Η, 337, 345. κωὶ ΙΒ, 542. κωὶ Ἡρόδοτ. Α, 147. Ἐκ τῶν τῆς Πελοποννήσου ἀρχαίων Καυκώνων, κωὶ τῆς Καυκωνίας χώρας, παρωνομάσθη κωὶ ἡ καθ ἡμᾶς Τζακωνία, ἡ Λακωνική, κωὶ Τζάκωνες, οἱ Λάκωνες. ᾿Αλλοι δὲ τοὺς παλαιοὺς Καύκωνας ἀνάγουσιν ἀμέσως εἰς τοὺς Θρᾶκας.

β) Ἡρόδ. Ζ, 45. Οτι δὲ ἡ Μακεδονικὴ διάλεκτος ἦτο συγγενεστάτη τῆς Ἑλληνικῆς πλὴν μυρίων ἄλλων ἱστορικῶν ἀποδείξεων ἢ λέξεων μαρτυρεῖ ἢ ὁ Στρά-βων, ὅστις ἐκτείνει, κατά τινων τὴν γνώμην, τὰ ὅρια τῆς Μακεδονίας μέχρι Κερκύρας, ὅτι κουρὰ καὶ διαλέκτω καὶ χλαμύδι καὶ ἀλλοις τοιούτοις χρῶνται παραπλησίως (Βιβ. Ζ). Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ᾿Αττικῶν ὕστερον ἐμακεδόνιζον διὰ τὴν ἐπιμιξίαν (Αθήν. Γ, σελ. 122). ᾿Αλλὰ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κούρτιος ἱστορεῖ τὸν Φιλώταν λέγοντα πρὸς ᾿Αλέξανδρον, ὅτι διαλεγόμενος πρὸς τὸν στρατὸν (ὅστις ἦτον ἀθροισμα Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν), ἤθελε νὰ μεταχειρισθῆ ὄχι τὴν πάτριον γλῶσσαν

ноплеменны были Оракійцамь, или сами были Өракійцы и Пеласги, первые обищатели Эллады. Народы Пеласгійскіе сушь: Лелеги, Куришы, Кавконы, въ Пелопоннисъ и въ Пафлагоніи і); Перревы, Өеспрошы, Македоняне, (съ Оракійцами и Бригами, то есть, Фригами соединенные) 2). Ипи-

¹⁾ Справ. VIII, 337, 345. и XII, 542. и Иродопъ, I, 147. Изъ древнихъ Пелопоннискихъ Кавконовъ, и страны Кавконіи переименовали по нашему, (т. е. нынъшнихъ Грековъ наръчію), Цаконія, Лаконія, и Цаконы, Лаконы. Другіе древнихь Кавконовь относять непосредственно къ Оракійцамъ.

Ирод. VII, 45. Что Македонское нарѣчіе было весьма сродно съ Эллинскимъ, кромъ безчисленныхъ другихъ исторических доказательство и реченій, о семь свидътельствуеть и Стравонь, который, по мнънію нъкоторыхь, предълы Македоніи простираеть до Керкиры, потому что они сходствують между собою сприжкою волось, нарвчіемь, одеждою и многимь другимь. (Кн. VI). Посль многіе и изь Ашшиковь по причинъ смъщения говорили по Македонски (Авин. III, стран. 122). Курцій, Римскій Историкь, также повъствуеть, что Филоть сказаль Александру, что, говоря къ войску, (которое составлено было изъ Мажедонянь, Эллиновь и Иллиріянь), онь хочеть обь-

Οίνωτροι, οι μετοικήσαντες είς την Ιταλίαν, και άλλοι λαοί διαφόρως κατά χώρας ονομαζομενοι, όλοι όμως Φύλα Θεακικά κού Πελασγικά. Τούτων δε αί διάλεκτοι δεν ήσαν μεν αι αυταί, καθότι διέφερον κατά τε ιδιώματα καί Φεάσεις καί πεοφοράς. Οι Κάρες ήσαν βαςβαξόφωνοι, καθώς τους ονομάζει ο Όμηξος, τξαχύστομοι δηλονότι η κακόηχοι περί την απαγγελίαν, ή, κατά τοι Στεάβωνα; κακώς έλληνίζοντες α). Καὶ οἱ άλλοι δέ σύμμαχοι των Τεώων επεόΦερον γλωσσαν μεμιγμένην καί οχι ομοφωνον.

,,Ου γας πάντων ήεν όμος Αςόος, ουδ' ζα γήςυς β).

Οθεν κοί καθείς των έπικουρων ηγεμόνων παραγέλλεται να διαττάττη τους ίδιους αυτού στρατιώτας κατα την γλωσσάν των γ). Διοβίζει λοιπον ο Ομηβος ακειβώς την διαφοράν της διαλέκτου συμπάντων τούτων

την Μακεδονικήν, αλλά την οποίων μετεχειείσθη η αυτός ο Αλέξανδρος, ήτοι την Ελληνικήν, δια να ήναι είς όλους καταληπτός (βλ. Curt. VI, 9, 34. καί σημείωσ. Pitisci).

a) Στεάβ. IΔ, 662, 663.

β) 1λ. Δ, 437.

⁷⁾ IA. B. 803.

рошы, Туринцы и Эношры, переселившіеся въ Ишалію, и другіе народы, разнымъ мъсшамъ, различно называемые, и принадлежащіе всь къ покольнію Оракійскому и Пеласгійскому. Нарачія сихъ народовъ не были однъ и шъ же, но различесшвовали идіопписмами, выраженіемь и произношеніемъ. Карійцы имьли языкъ грубой, какъ говоришъ объ нихъ Омиръ, то есть, трудный для произношенія и непріяшный для слуха, или какъ Стравонъ говорить 1), худо говорящій по Гречески. Союзники Троянцевъ говорили языкомъ смъщаннымъ и неодинаковымъ.

,, Ου γας πάντων ήεν όμος θέσος, ουδ' ία γήςυς 2). ,,Не у всьхъ быль подобный языкъ и одинаковая ръчь.

И по тому каждому изъ союзныхъ вождей повельвается отдавать приказанія своимъ воинамъ на ихъ языкъ 3). Такимъ обра-

ясняться не на своемь отечественномь языкь, т. е. Македонскомь, но на которомь говориль Александрь, пт. е. на Элдинскомъ, дабы для всёхъ бышь поняшнымъ. (См. Curt. VI, 9, 34 и примъч. Pitisci).

¹⁾ Cmpas. XIV. 662, 663.

²⁾ Ил. IV, 437.

³⁾ Ma. II, 803.

των Θεακικών Φύλων, καθώς άλλαχοῦ διέκεινε καὶ τὰς. διαλέκτους της Κεήτης.

Αλλη δ΄ άλλων γλώσσα μεμιγμένη έν μεν Αχαιοί, Έν δ΄ Έτεοκρητες μεγαλήτορες, έν δε Κύδωνες, Δωριέες τε τριχάϊκες, δίοι τε Πελασγοί α.

᾿Αλλ' αἱ διάλεκτοι τούτων τῶν ἐθνῶν δἐν ἦσαν τόσον ἐτερογενεῖς καὶ παρηλλαγμέναι, ῶστε νὰ μὴ κατανοῶσι παντάπασιν ἀλλήλους οἱ ταύτας προφέροντες ὅθεν οὐδ' αὐτὸς ὁ Ποιητὴς εἰσάγει διερμηνεῖς μεταξὺ Τρώων καὶ Ἐπικούρων, οὐδὲ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Λύκιος Γλαῦκος καὶ ὁ Αἰτωλὸς Διομήδης, ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ ᾿Αχιλλεὺς, ἄλλοι πρὸς ἄλλους ἀλλόφυλοι διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους, καὶ κατανοοῦνται. Θεοὶ τούτων οἱ αὐτοὶ, ὀνόματα πολλάκις τὰ αὐτά ᾿ Λυκοῦργος εἰς τὴν Θράκην, Λυκοῦργος εἰς τὴν Σπάρτην Δρύας Θρὰξ, Δρύας Θεσσαλός Δύμας Φρὺξ, Δύμας Φαίαξ Πυλαιμένης Ἑνετὸς ἢ Παφλαγών, καὶ ἄλλος Θεσσαλός ᾿Αλέ-ξανδρος ὁ Τρωαδίτης, καὶ ὕστερον ὁ Μακεδών, καὶ ἄλλος Μολοσσὸς, κ.τ.λ. Ἐκ τούτων τῶν κοινῶν κυρίων ὀνομά-

a) 'Odvo. T, 186.

зомъ Омиръ опредъленно говоришъ о различій нарьчія сихь Оракійскихъ народовъ, шакъ какъ въ другомъ мѣсшѣ различаешъ и нарьчія обишашелей Криша.

"Αλλη δ' άλλων γλώσσα μεμιγμένη έν μεν 'Αχαιοί, Έν δ' Ετεόκρητες μεγαλήτορες, έν δε Κύδωνες, Δωριέες τε τριχάϊκες, δίοι τε Πελασγοί. 1).

Различный и смешанный у нихъ языкь; иной у Ахеянъ;

Иной у Эшеокришовъ великодушныхъ; иной у Кидонянъ;

У Дорянъ воинсшвенныхъ и славныхъ Пеласгійцевь.

Но нарьчія сихъ народовъ не были столь различны, чтобы говорящіе ими не могли совершенно понимашь другь друга; почему и самый Поэшь не вводишь шолмачей между Троянцами и союзниками ихъ, ни между Троянцами и Эллинами. Главкъ Ликіянинь и Діомидь Этолянинь, Гекторь и Ахиллъ и другіе разныхъ племенъ воины говоряшь между собою и другь друга пони-Ихъ боги тъ же; часто собственмаюшь. ныя имена шь же самыя; Ликургь въ Спар-

¹⁾ Одис. Т, 186.

των ανθεώπων, πόλεων, όξεων, ποταμών, κοι έξ άλλων σοιούτων γνωρισμάτων Φαίνεται ή των Έλλήνων προς τα Θεακικά έθνη συγγένεια, και ή των γλωσσών των ομοιοφωνία, κάν οι Θεάκες ως πεος τους Ελληνας έβαςβάριζον δια την κακοστομίαν κοί τραχυφωνίαν των ίδιων αυτών διαλέκτων α).

In paucis remanent Grajae vestigia linguae, haec quoque jam Getico barbara facta sono. Trist. V, 5% 7. Bh. 104 5% 2.

Ένόμιζε δε, καθώς Φαίνεται, ότι ή κατ εκείνας τας χώρας Έλληνική διεφθάρη ύπο των Γετικών ονομάτων περιχυθέντων. Ούτως ή τραχύστομος προφοεα των θεακικών Φωνών απέκευψεν από τον Ρωμαΐον ποιητήν την συγγένειαν της Γετοθρακικής γλώσσης προς την Έλληνικήν διότι τα αυτία του ήσαν συνειθισμένα είς την ήδη διαπεπλασμένην 'Αττικήν διάλεκτον. καὶ αυτος δε με την Λατινικήν του έγίνετο βάββαρος κομ ακατάληπτος πρός τους Γέτας (Trist. V, 10) αλλοτε δε πάλιν εξελάμβανεν ως Σκυθικάς λέξεις Γετικάς, αίτινες είναι αί αύταὶ κού Σλαβονικαὶ κού Έλληνικαί (βλ. Μέρ.

α) Διὰ τοῦτο κοι ὁ 'Οβίδιος έξωρισμένος εἰς τοῦς Τόμους τοῦ Πόντου παρά τοῖς Γέταις διέκρινεν εἰς τούτων την γλώσσαν ίχνη της Ελληνικής διαλέκτου.

ть, Ликургъ во Оракіи; Дріасъ Оракіянинъ, Дріась Өессаліянинь; Димась Фригіянинь, Димась Феакіянинь: Пилемень Энешь или Пафлагонянинъ и Пилемень Оессаліець; Александръ Троянецъ, и Александръ Македонянинъ, и Молоссянинъ, и проч. Изъ сихъ и симъ подобныхъ собственныхъ именъ людей, городовъ, горъ, ръкъ и изъ другихъ признаковъ видно сродство Эллиновъ Оракійскими народами и сходство ихъ нарьчій, хошя Өракійцы и казались грубыми для Эллиновъ, по причинъ непріятнаго звука ихъ діалектовъ 1).

In paucis remanent Grajae vestigia linguae Haec quoque jam Getico barbara facta sono.

Онь думаль, какь кажешся, что вы тьхь странахь Эллинскій языкь испоршился оть распространившихся всюду словь Гешскихь. Такимь образомь непріяшное произношение Оракійских рвуковь оть Римскаго Поэта скрыло сродство Гетовракійского языка съ Эллинскимъ; ибо уши его привыкли къ образованному уже Ашшическому діалакшу; и самь онь сь Лашинскимъ своимъ языкомъ сдълался варваромъ и непоняшнымь для Гешовь (Trist. V, 10). Индъ же

¹⁾ Для сего и Овидій, сосланный віз Томы Понтійскіе, распозналь вь языкь Гетовь сльды Эллинскаго языка:

ο ιδ. Τοιαύτη τις ήτον ή παχύστομος τραχύτης η κακοηχία και της Πελασγικής γλώσσης, την όποιαν

Β, του παρόντος συντάγμ. λ. κολο). 'Αλλ' είς τους Τεωϊκούς χεόνους ή διαφορά τούτων των Θεακικών διαλέκτων πεζε την Ελληνικήν πιθανώτατα ητον όλιγωτέρα, διότι ούτε αυτη ήτον ακόμη τόσον ακριβώς έκμεμος Φωμένη, κού έκαστη ίσως των Θεακικών Φωνών δεν ήτο τόσον ανώμαλος. Τοῦ αὐτοῦ τινος έθνους ομόγλωσσοι Φυλαί όταν διαιζεθώσιν είς αποικίας, και δεν έχωσι προς αλλήλας έπιμιξίαν, ουθέ την αυτην διοίκησιν κού παιδείαν κού. άγωγην, ένίστε δε ούδε τα αύτα θεησκεύματα καί έθιμα, τότε αὶ τούτων των Φυλων διάλεκτοι κοί αυτα τα ιδιώματα των κατ' αυτας Φωνων έξαλλάσσουσι κατά μικρον, και τέλος αποβαίνουσι γλωσσαι συγγενεῖς μεν, αλλ' ετερομορφοι κού πολύ διαφέρουσαι απ αλλήλων 'Απόδειξις δε του λόγου είναι όχι μόνον τούτων των Θεακικών και των άλλων τωνσυγγενών Ασιανών γλωσσών ή διαφορά πρός την Αττικήν κως τως λοιπώς τως διωπεπλωσμένως Έλληνικάς διαλέκτους, άλλα κού αί έκ της άξχαίας Τευτωνικής και Γοτθικής διακριθείσαι και τόσον απ' αλλήλων παραλλάσσουσαι σημεριναί διάλεκτοι, ήτε κυβίως Γεβμανική, κού ή Αγγλική, κού Όλλανδική, κού Σκανδιναυϊκή, κ. τ. λ. Και αυτής δέξτης

§ 14. Столько же грубо и неблагозвучно было нарвчіе Пеласгійское. Иродошь слу-

опять за Скиоскія реченія приняль Гетскія, кои сушь то же, что Славянскія и Эллинскія (см. Ч. II сего сочиненія сл. коло). Но ві Троянскія времена различіе сихь Оракійскихь нарьчій сь Эллинскимь, весьма върояшно, было лишнее. Ибо оно и само не было еще столь тщательно образованнымо и ни одинь, можеть быть, изь Оракійскихь звуковь не быль столь неправилень, какь сталь посль. Если одноязычныя племена одного какаго народа раздълятся на поселенія, и не имбють между собою сношенія, ни одного управленія, ученія и воспитанія; а иногда даже самаго вброисповбданія и обычаевь; то нарбчія шаковых в племень, и самыя свойства звуковь ихв мало по малу измъняющся, и наконець дълающся языками хошя сродными, но иновидными и весьма различными между собою. Сему доказательствомъ служить не только сихь Оракійскихь и другихь сродных между собою Азійских вязыков разность оть Аттическаго и другихь передъланныхь Эллинскихь нарвчій, но и оть древняго Тевтонскаго и Топпоскаго оппатлившіяся и только одно от другаго удалившіяся и внъшнія нарьчія, какь-то: собственно Германское, Англійское, Голландское, Скандинавское, и проч. И самаго Славянскаго языка нарвчія

ό Ήρόδοτος ακούων εἰς τὸν καιρόν του ὀνομάζει Βάρβαρον α). διότι προσέκρουεν ἀηδῶς εἰς τὰς ἀκοάς του,

Σλαβονικής αἱ διάλεκτοι δὲν ἔχουσι μικρὰν πρὸς ἀλλήλας διαφοράν. Ὁ Βοεμὸς ἀκούων τὸν Ῥῶσσον, κρὰ Σέρβον, κρὰ Πολωνὸν, κ. τ. λ. κρὰ οὖτοι πάλιν ἐκεῖνόν τε κρὰ ἀλλήλους δὲν κατανοοῦσι τὰς πλείστας Φωνάς. Ὁ δὲ Ἑλλην ὁ τῶν παλαιῶν τῆς Ἑλλάδος διαλέκτων ἐπιστήμων, ὅταν ἡδη τύχη νὰ ἀκούση τό πρῶτον ἀπλῶς τήν Σλαβονικήν, δὲν πάσχει ἄρα τὸ αὐτὸ κρὰ ὁ Ὁβίδιος, ὅτε ἡκουε τοὺς Γέτας; κρὰ ὁ Σλάβων δὲ παρομοίως, ὅταν ποτὰ ἀκροασθῆ αἰολίζοντα τὸν Ἑλληνα; Τοιοῦτό τι ἐπασχε κρὰ ὁ Ἡρόσοτος ἐνωτιζόμενος τὴν γλῶσσαν τῶν πολυπλανήτων Πελασγῶν. Βλέπε τὸν ἑπόμενον παράγραφον.

α) Ἡρόδ. Α, 57. ᾿Αλλὰ καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸ πῦρ, καὶ ῦδωρ, καὶ κύων, ὀνόματα βαρβαρικὰ, ἀποδίδων ταῦτα εἰς τοὺς Φρύγας. Ἐννοεῖ δὲ βαρβάρους καὶ τούτους καὶ πάντας τοὺς παλαιοὺς Θρᾶκας, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμειναν πολλὰ ἐνόματα εἰς τοὺς Ἑλληνας, τὸν αὐτὸν ἔχοντα Φθόγγον καὶ τύπον ἡ σχηματισμὸν τῆς ἀρχαίας Θρακικῆς καὶ Πελασγικῆς Φωνῆς, καὶ ἀΦ' οῦ διεκρίθη ὁμοῦ μὲ τὸ ἐθνικὸν ὀνομα, Ἑλληνες, ἡ κυρίως ὀνομασθεῖσα καὶ κατὰ τύπους ἰδιάζοντας διαπλασθεῖσα ἑλληνική γλῶσσα, εἰς τὰς τέσσαρας καθολικὰς διαλέκτους

шавшій его въ свое время называеть варварскимъ 1); Ибо, безъ сомньнія, по стеченію

не малое имбють между собою различіе. Богемець, слушая Русскаго, Серба, Поляка, и проч. равно какь и напрошивь они, слушая его и другь друга, весьма многихь словь не понимають. Эллинь, знающій древнія Эллинскія нарьчія, когда случится ему вы первый разь слышать языкь Славянскій, не вы такомы же ли будеть находиться положеніи, какы и Овидій, когда сей услышаль Гетовь? равнымы образомы и Славянинь, когда бы услышаль Эллина, говорящаго нарьчіемь Эллинскимь? То же случилось и сь Иродотомь, когда онь услышаль языкы многостранствовавшихь Пеласговь. Смотри сльдующій параграфь.

і) Иродоть I, 57. Платонь также называеть варварскими имена υσως, πυς и κυων, какь заимствованныя оть Фригійцевь; онь почитаеть варварами ихь и древнихь Оракійцевь, оть которыхь остались многія имена у Грековь, сохранившія звукь и форму древняго Оракійскаго и Пеласгійскаго изыковь. Посль того, какь отділился вмість сь народнымь именемь Эллиновь собственно называемый Эллинскій языкь, по особеннымь формамь образовавшійся и разділившійся на четыре главные діалекта: Іо-

ανώμαλος ούσα, και αρχαϊκή, και γραμματων έχουσα συγπρούσεις δυσπροφόρους καί σκληρας, καί λέξεις πολλας ακαλλωπίστους καί κακοπλαστους, καί άλλας παντάπασιν απηεχαιωμένας καί πλέον αχεήστους είς την ήδη χαριεστάτην, κας πρός το τελειστώτον κάλλος της Φεάσεως κού καλλιφωνίας έπεξειεγασμένην Έλληνικήν γλώσσαν, και μαλιστα την Ιωνικήν και Αττικήν. Αλλα πόσον ήθελεν εύεργετήσει την Ελληνικήν και πασαν απλώς την Ευρωπαϊκήν Φιλολογίαν ο αθάνατος της ίστορίας πατηρ, αν ήθελε μας περιγράψει κού κατα τίνας χαρακτήρας διέφερεν ή Πελασγική γλώσσα από την ιδικήν του, προς τίνας δε των συγχρόνων του λαών ήσαν ομογλωσσοι οι Πελασγοί! Πόθεν ουτοι ήλθον είς την Έλλαδα, δεν δυναται να διορίση ακριβώς η ιστορία είναι ομως αναμΦίβολον, ότι ούτοι υπηςξαν οί πρώτοι κάτοικοι κομ πύριοι της Έλλαδος, κομ κατά τουτο δικαίως θεωρούνται ως αυτόχθονες και ίθαγενείς α). Δίους Πελασγούς

διηγημένη, την Αἰολικην κοῦ Δωρικην κοῦ Ἰωνικην κοῦ Αττικήν. ,,Πολλὰ οἱ Ἑλληνες ὀνόματα, ἀλλως τε κοῦ οἱ ὑπό τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρος ρων εἰλή Φασιν — εἰσί δε ἡμῶν ἀρχαιότεροι οἱ βάς-βαροι (Πλάτ Κρατύλ. κε, κς). α) Στράβ. Η, 10.

многихъ жесшкихъ буквъ, непріятень былъ для слуха языкъ неправильный, древній, имьющій множество реченій некрасивыхъ и нескладныхъ, и другихъ совершенно устарьлыхъ и уже неупотребительныхъ въ пріятномъ языкь Греческомъ, доведенномъ до совершенной красопы выраженія и благозвучія, въ особенности въ наръчіяхъ Іоническомъ и Аппическомъ. Но какую сей безсмершный ошецъ Исторіи оказаль бы услугу Греческой и вообще всей Европейской Филологіи, если бы онь описаль, какими свойствами опиличался Пеласгическій языкь ошь его собственнаго изыка и съ какимъ изъ современныхъ народовъ Пеласги говорили однимъ языкомъ. Ошкуда они пришли въ Элладу, того Исторія не можеть определить въ точности. Ньшь сомньнія, что они суть первые жители Эллады и по справедливости считающся природными ея жишелями і). Омиръ называешъ ихъ славными Пеластами

ническій, Аттическій, Эолическій и Дорическій, Греки, говорить Платонь, заняли многія имена ото Варварово, наплате живути подо варварами.—Варвары же древнее насо (Плат. Кратиль 25, 26). 1) Стр. VIII, 10.

Τοὺς ὀνομάζει μὲ τιμὴν ὁ "Ομηςος. Τῶν πςώτων πας Ελλησι Θεῶν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν α). Τούτων ἦτον ἴδςυμα τὸ παλαιότατον τῶν Ελληνικῶν μαντείων, τὸ τῆς Δωδώνης, ὅθεν καὶ Ζεὺς Δωδωνας, καὶ Πελασγικός. Ἡ "Ηπειςος καὶ ἡ Θεσσαλία ἢτο κατοικημένη ἀπὸ Πελασγούς, διὸ καὶ Πελαγικόν "Αργος ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἀνομάζετο ἡ Θεσσαλία β). Πελασγοὶ ἦσαν οἱ πςῶτοι κάτοικοι τῆς ᾿Αττικῆς, οἱ λεγόμενοι Κραναοί. Καὶ τὸ "Αργος καὶ τὴν ᾿Αρκαδίαν καὶ τοὺς βοξξείους αἰγιαλοὺς τῆς Πελοποννήσου ἐκατοίκουν Πελασγοί. Πελασγοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ μετὰ ταῦτα κληθέντες Αἰολεῖς καὶ "Ιωνες Υ). "Οθεν καὶ ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Ἑλλάς ὅλη ἐλέγετο Πελασγία δ). Εὐβοια, Λέσβος, Χίος, καὶ ἀλλαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος κατοικήθησαν τὸ πρῶτον ἀπὸ Πελασγούς ε). Καὶ αὐτοὶ οἱ "Ελ-

a) Heod. B, 50.

β) Iλ. B, 681.

ν) Hgód. A, 57. Z, 94. H, 95.

δ) Heod. B, 56.

Στεάβ. Ε, 221. ΙΓ, 621. Οἱ δὲ την Εὐβοιαν ἐπὶ τῶν Τεωϊκῶν κάτοικοῦντες "Αβαντες (Ἰλ. Β, 536, 545) ἦσαν Θεᾶκες μεταβάντες ἀπὸ την "Αβαν τῆς Φωκίδος. 'Αειστοτ. παξὰ Στεάβ. Ι, 1.

Педабуой); имена первыхъ Боговъ Греческихъ были Пеласгическія і). Пеласгами основано было Додонское прорицалище, самое древнее изь Греческихь; опсель и Юпишерь называется Додонскимъ и Пеласгійскимъ. Эпиръ и Оессалія были населены Пеластами; по сей причинь Оессалія во времена Троянской войны называлась Аргосомъ Пеласгическимъ 2). Пеласги были и шакъ называемые Кранаи, первые обитатели Аппики; Пеласги занимали Аргосъ и Аркадію, и Съверные берега Пелопонниса; Пеласги были и шь народы, кои названы посль Іонянами и Эолянами 3). По сей причинь не шолько Пелопоннись, но и вся Эллада называлась Пеластіею 4). Эввен, Лесвось, Хіось и другіе острова Эллады были занимаемы сначала Пеластами 5), и самые Эллины, прежде нежели получали название оть Эллина, по мьстамь назывались различными именами, то Греками, то Пеластами 6).

Ирод. II, 50. 2) Ил. II, 681. 3) Ирод. I, 57. VII, 94. VIII, 95. 4) Ирод. II, 56.

⁵⁾ Страв. V, 221. XIII, 621. Обитавшіе же во времена Троянской войны вb Эввет Аваншы (Ил. II, 536-45) были Өракійцы, перешедшіе изь Авы Фокидской. Арист. у Страв. Х, 1.

ληνες, πεὶν ἐνομασθῶσι κοινῶς ἀπὸ τοῦ Ἑλληνος, ώνομαζοντο ἀλλα τε ὀνόματα κατὰ τόπους, κεὰ Γεαικοί, κεὰ Πελασγοί α). Δεν εἶναι λοιπὸν ἀμΦιβολία, ὅτι ἡ Πελασγική γλῶσσα εἶναι ἡ πεώτη κεὰ εἰσετι ἀκαλλώπιστος γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, πλησιεστάτην μάλιστα διάλεκτον ἔχουσα τὴν παλαιὰν Αἰολικὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάλουν οἱ ᾿Αξκάδες Πελασγοὶ ἔντες, κεὰ οἱ Ἡλεῖοι, οἱτινες δὲν ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς Δωριεῖς β). ᾿Αλλὰ κεὰ αὐτῶν τῶν Δωριέων ἡ διάλεκτος ἦτον ἡ αὐτὴ σχεδὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν Αἰολικήν γ). Οἱ δὲ Πελασγοὶ, κατὰ τὰς πιθανωτάτας εἰκασίας, ἢλθον τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν Θράκην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁθεν κεὰ ἡ γλῶσσά των εἶναι

α) Θουκυδ. Α, 3. 'Απολλόδ. Βιβλιοθήκ. Α, 7. 'Αριστ. Μετεωρολ. Α, κεφ. ΙΔ. Μάρμαρ. της Πάρου, Έπ. 5. Στέφ. Βυζ. λ. Γραϊκός. κ. τ.λ. 'Ο δε Μάννερτος αυτόχθονας μεν νομίζει τους Γραϊκούς, τους μετά ταυτα Έλληνας, καὶ τους Λέλεγας καὶ Κουρητας τους δε Πελασγούς, υστερον ἐπελθόντας εἰς την Έλλάδα. βλ. C. Mannerts, Handbuch der alten Gesch. Berlin, 1818. in 8° καὶ Geograph. Leipzig. 1822. Tom. VIII.

β) Hgód. Z, 95...

γ) Στεάβ. H, 833.

И такъ нъть сомньнія, что языкъ Пеласгійскій есть первоначальный и еще необразованный языкъ Эллиновъ, коего ближайшее нарьчіе есть древнее Эолическое, которымъ говорили Аркадяне, кои суть Пеласги и Илійцы; они не смытались съ Дорійцами 1). Нарьчіе же Дорійцевъ почти то самое, что и древнее Эолійское 2). Впрочемъ весьма въроятно, что Пеласги притли въ Элладу изъ Оракіи, почему и языкъ ихъ сроденъ съ Оракійскимъ 3), такъ что онъ, будучи разсматриваемъ по отношенію къ собственно называемымъ Эллинамъ и Эллинскимъ діалектамъ,—древнему Оессалійскому, Аркадскому и Энотрій-

¹⁾ Оукид. I, 3. и Аполлод. Вибліот. I, 7. Аристот. Метеор. I, гл. XIV. Мармар. Парось, Эп. 6. Стеф. Виз. сл. Гекіков и проч. Маннерть же природными жителями называеть Грековь, называвшихся посль Эллинами Лелеговь и Куритовь, Пеласги же посль перешли вь Элладу. См. Маnnerts Handbuch der alten Gesch. — Berlin 1818, и Geograph. Leipzig 1822, Tom. VIII.

²⁾ Ирод. VIII, 95.

³⁾ Страв. VIII, 833.

αδελφή της Θεακικής α). Οστε ή Πελασγική θεωςουμένη μέν πεος τους κυείως Ελληνας καί τας αξχαίας αυτων διαλέκτους την Θεσσαλικήν, και την των Αρκάδων κοί Οινώτεων β), κοί άπλως πεός τας τέσσαεας τας καθολικάς, τας μετά ταθτα πρός το τελειότερον έκμος Φωθείσας και γεαφικάς και ιστος ικάς γενομένας διαλέκτους της, την παλαιάν κού νεωτέραν Αιολικήν κού Δωρικήν κομ Ίωνικήν κομ Αττικήν, δικαίως έμπορεί να ονομασθή Πελασγοελληνική. Έαν δέ τις την θεωρήση καθολικώτερον ως έκ της άρχικης αυτης κατάστάσεως καί αδελφότητος πρός την Θρακικήν (ήτις είχε βέβαια

a) Bh. Adelung, Mithrid. Top. B.

β) Αδελφήν της Πελασγικής και έπίσης αξχαίαν θέλουσι τινές των Φιλολόγων την πρώτην Ελληνικήν, της οποίας παλαισταται διάλεκτοι Φέρονται ή Θεσσαλική κοι 'Αρκαδική κοι ή των Οινώτρων, αίτινες όμως καὶ αυταί Φαίνονται ιδιώματα της παλαιας Αλολικής. Αλλά καί ο Ήροδοτος διακρίνων την Πελασγικήν γλωσσαν από την Ελληνικήν λέγει, ότι "το Έλληνικου έθνος, επείτε εγένετο, γλώσση αείκοτε τη αυτη διαχεάται (Α, 58). 'Αλλ' ήτο ποτε δυνατον τόσον έντελη γλωσσαν να λαλη το Έλληνικον έθνος απ' αυτας ακόμη της γενέσεως του τας agxas;

скому 1), — и вообще по ошношенію къ чешыремь діалекшамь болье образованнымь и содълавшимся Историческими, - т. е. къ древнему и новому Эолическому, Дорическому, Іоническому и Ашшическому, — по справедливосши можешь назващься Пеласго - Эллинскимъ; будучи же разсматриваемъ со стороны его первоначального состоянія и родства съ древнимъ Оракійскимъ, который, безъ сомнынія, имьль и самь свои діалекпы, по справедливосши можешь бышь на-

¹⁾ Adelungs, Mitridat. Tom. II.

Первобышный языкь Эллинскій, коего діалекшами были Өессалійскій, Аркадскій и Энотрійскій, кои кажушся нарбчіями древняго Эолическаго, нѣкошорые филологи почипають весьма сходнымь съ Пеласгическимь. Иродоть различаеть Пеласгическій оть Греческаго, и говорить, что Эллинскій народь, какъ составился, говорилъ всегда однимъ и тъмъ же языкомь (1, 58). Но возможно ли, чтобь онь сь самаго начала своего имбль языкь столь совершениый?

κοί αυτή τας διαλέκτους της), δύναται να την όνομαση. Θεακοπελασγικήν, η Πελασγοθεακικήν α).

β ιε. Αυτη λοιπον ή γλώσσα, καθόλου θεωφουμένη, Φαίνεται διάλεκτος της κοινης έκείνης γλώσσης των από του Γάγγου μέχρις Ισλανδίας έκτεινομένων συγγενών έθνων β) περί της όποίας προείπομεν (§ θ). Διά του-

α) Θρακοπελασγικήν, ή Γραικολατινικήν ωνόμασαν καή οί καθ' ήμας Έθνογράφοι την καθολικήν ταύτην κλασιν των γλωσσων, εἰς την ὁποίαν ὑπάγουσι καθ την Θρακοϊλλυρικήν, των Ἰλλυρικών δηλονότι καθ των ἰδίως Θρακικών εθνών, περὶ των ὁποίων προείπομεν § ιβ, κ) ιγ. (Βλ. Atlas Ethnograph. par Balbi).

β) Της υποτιθεμένης ταύτης γενικής γλώσσης το δυνατον αποδέχεται καὶ ο σοφος Μαλτέβρουνος διὰ την συγγένειαν τῶν ομογενῶν γλωσσῶν, αἴτινες ὑπάγονται εἰς αὐτην, ὡς εἰδη ὑπὸ τὸ γένος, συναπτόμεναι πρὸς ἀλλήλας δὶ ἀναλογιῶν ξιζικῶν (ἤτοι λέξεων θεματικῶν) καὶ γραμματικῶν ἀν καὶ τὰ ἔθνη τὰ προφέροντα τὰς γλώσσας ταύτας δὲν δύνανται καὶ νὰ κοινοποιῶσι μεταξύ των τὰς ἐννοίας των. Λέξεις τινὰς Ἰνδικὰς δύναται νὰ ἐννοήση, φέρ εἰπεῖν, ο Ἰσλανδὸς, ἀλλος καὶ φράσιν ὁλόκληρον. Ἰσως (λέγει ὁ Μαλτέρουνος), ἐάν τις εἰπη Αἰολικῶς, ἐελδήσκω τεοῖο

званъ Орако - Пеласгійскимъ или Пеласго-Оракійскимъ I).

§ 15. Такимъ образомъ сей языкъ, будучи разсматриваемъ вообще, представляется діалектомъ общаго языка сродныхъ народовъ 2), распространившихся отъ Ганга до Исландіи, о которомъ говорили выше. По сему-

¹⁾ Орако-Пеластическимо или Греко-Лашинскимо назвали наши Эонографы сей всеобщій отрядо языково, ко коему подводято и Орако-Иллирійскихо, т. е. Иллирійскихо и собственно Оракійскихо народово, о коихо мы прежде говорили во § 12 и 13 (См. Atlas Ethnograph par Balbi).

²⁾ Возможность сего предполагаемаго родоваго языка принимаеть и ученый Мальшебрюнь по сродству однородных выстовый, кои принадлежать къ одному языку, такь какь виды къ роду, соединятсь между собою коренными (или первообразными реченіями) и Грамматическими сходствами, котя бы говорящіе сими языками народы и не могли сообщать между собою своих мыслей. Такь, напримърь: Исланець можеть понимать нькоторыя Индійскія слова, но не цьлыя выраженія. Можеть быть, говорить Мальшебрюнь, если бы кто сказаль Эолически: ἐελδήσκω

το ή Έλληνική ἔχει τόσην συγγένειαν μὲ τὴν Βραχμανικὴν ἢ Σανσκριτικὴν α), καὶ τὴν Ζενδικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς Κλάπροθος τάσσει μέσην, μεταξύ δηλονότι τῆς Θρακικῆς ἢ Φρυγικῆς, καὶ τῆς Σανσκριτικῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Γοτθικὴ ἢ Μυσογοτθικὴ συγγενεύει πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἡ Γερμανικὴ μάλιστα μὲ τὴν Δωρικὴν καὶ Περσικὴν κατ ἄλλα τε πολλὰ, καὶ κατὰ τὰ εἰς εν ἀπαρέμφατα, καὶ τὰ εἰς ερ συγκριτικά β). Διὰ τοῦτο,

Φράτωρ μευ, καταλάβη ὁ Δάνος, ὅτι τὸν λέγει "(iég) elsker dig broder min (βλ. Atlas par Balbi, introduct. p. 7). Αλλ ὁ Σλάβος καὶ Ρῶσσος Ἰσως δυνηθη νὰ καταλάβη πολλὰς Φράσεις καὶ περιόδους Αἰολικὰς ὁμοφώνους μὲ τὰς της ἰδίας γλώσσης του, (βλέπε τὸ Παράρτημα περὶ τῶν τοιούτων Φράσεων ἐν τῷ Γ, τόμω τοῦ παρόντος συντάγματος).

α) βλ. Über die Sprache der Indier, von Fr. Schlegel, B. I,
 2, 7. κα) Correspondance de M. Anguetil du Perron etc.
 sur le rapport du Sanscrit avec la langue Grecque, etc.
 κα) ,F. Paulini à S. Bartholom. de Latini Sermonis origine. Romae, 1804.

β) βλ. Fundgruben des Orients τοῦ περιφήμου Ἰωσήφ Αμέρου (J. V. Hamer), τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλα συγ-γράμματα, καὶ ἡ περιώνυμός του Κωνσταντινού-

то и языкъ Греческій имьеть такое сродство съ Брахманскимъ и Санскритскимъ 1), также съ Зендскимъ, который ученый Клапроть полагаеть среднимъ между Оракійскимъ или Фригійскимъ, и Санскритскимъ. Посему Готоскій языкъ, или Мизоготоскій, сроденъ съ Греческимъ, а Ньмецкій сходствуеть съ Дорическимъ и Персидскимъ, какъ во многомъ другомъ, такъ и въ окончаніяхъ на ен неокончательныхъ наклоненій и въ уравнительныхъ на эр 2). Посему наконецъ

теоїо Фейтые него, Дашчанинь поняль бы его; ибо онь говоришь: (ieg) elsker dig broder min (см. Atlas par Balbi introduct. р. 7). Но Славянинь и Россіянинь, можешь бышь, вы состояніи понять Эолическія выраженія и переводы, однозвучныя сь выраженіями его языка. (Смотри прибавленіе о таковыхь выраженіяхь вы ІІІ Томь сего сочиненія).

¹⁾ См. Über die Sprache der Indier, von Fr. Schlegel B, I, 2, 7, и "Correspondance de M. Anquetil du Perron, etc. Sur le rapport du Sanscrit avec la langue Grecque, etc. и "F. Paulini à S. Bartholom. de Latini Sermonis origine Romae, 1804.

²⁾ См. Fundgruben des Orients знаменитато Гамера (J. V. Hamer), ученъйшаго мужа, коего добролюбивое

τέλος, κού ή Σλαβονική ἔχει πολλήν οἰκειότητα μετά της Σανσκριτικής κού πλειοτέραν μετά της Έλληνικής.

ακόμη ή νεωτέρα κριτική τῶν γλωσσῶν θεωρία, διὰ νὰ καταμετρῶνται οἱ βαθμοὶ τῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν συγγενείας τῆς πρὸς ἀλλήλας κωὶ πρὸς τὰς ὁμογενεῖς τὰς ᾿Ασιανάς. Περὶ τῆς Λατινικῆς εἶπεν ὁ ʿΑλικαρνασ-σευς Διονύσιος, ὅτι "ἔστι τὸ πλεῖον Αἰολίς". ΄Ο δὲ ᾿Αδελούγγιος τὴν ἐθεώρησεν ὡς τὸ ἡμισυ μὲν Ἑλληνικὴν ἢ Αἰολικὴν, τὸ δ΄ ἔτερον ἡμισυ ἐξ ἀλλοφύλου φωνῆς. "Αλλος τις θέλει ἀποφασίσει κωὶ τὸ μέτρον τῆς συγγενείας τῆς μεταξὺ Σλαβονικῆς κωὶ 'Ελληνικῆς. Όσον ἐγὼ δύναμαι νὰ κρίνω, θεωρῶ τὴν Σλαβονικὴν ὡς μίαν τῶν διαλέκτων τῆς Θρακοπελασγικῆς κωὶ ἀδιαπλάστου 'Ελληνικῆς ἢ ἡμιελληνικῆς ἐκείνης γλώσσης, ῆτις ἐλαλεῖτο πολύ πρότερον πρὸ τῶν Όμηρικῶν κωὶ αὐτῶν τῶν 'Ορφι-

πολις αποδεικνύουσι το Φιλάγαθον του τεόπου καὶ την Φιλέλληνα διάθεσιν όχι κατωτέραν της σοφίας του. — Βλ. καὶ F. Paulini de antiquit. et affinitat. linguar. Zendicae, Sanscridanicae, et Germanicae. Pataviis. 1798.

и Славянскій съ діалектами его имъетъ большое сходство съ Санскритскимъ и еще большее съ Греческимъ.

§ 16. Новьйшая Өеорія языковь не нашла еще способа измърящь сшепени сродсшва Европейскихъ языковъ между собою со сходными съ ними Азіашскими. Діонисій Галикарнасскій сказаль о Лашинскомъ языкв, что онъ есть большею частію Эолическій. Аделунгь полагаешь, что половина онаго состоить изъ Греческаго или Эолическаго, а другая половина изъ языка другаго народа. Другой кшо нибудь опредълишь и мъру сродства Славянскаго языка съ Грече-Но я, сколько могу судить, смотрю на Славянскій языкъ, какъ на одинъ изъ діалектовъ Орако-Пеласгійскаго, или того, необразованнаго Греческаго или полугреческаго языка, кошорымъ говорили до Омировыхъ и даже до Орфеевыхъ временъ (ибо и языкъ

сердце и расположение къ Грекамъ, не уступающее учености, видны какъ въ прочихъ сочиненияхъ, такъ и въ славномъ Константинополъ. — См. и F. Paulini de antiquit. et affinitat. linguar. Zendicae, Sanscridanicae et Germanicae. Pataviis, 1798.

κῶν ἀκόμη χρόνων (διότι καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Ὁρφέως, ἀφ τοὰ ἀποσπάσματά του ὁμολογούμενα σώζονται παρὰ Πλάτωνι καὶ εἰς ἄλλους ἐνδόξους Ελληνας, Φαίνεται
ἤδη Ἑλληνικὴ, καὶ σχεδὸν ἀπαράλλακτος τῆς Ὁμηρικῆς α). Ἡ Σλαβονικὴ εἶναι γλῶσσα συμφυὴς καὶ ὁμό-

,, Φάρμακον Θρήσσαις εν σανίσι, τὰς 'Ορφείη κατέγραψε γῆρυς (Αλκήστ. στίχ. 968).

Καὶ ἄλλοι συχνοὶ ἀναφέρουσι τὸν Ὁρφέα ὡς ποιητην (βλ. Διόδ. Σικ. Δ, 25. Κλήμεντα τὸν Ῥώμης. ᾿Αθηνα-γόρ., Δαμάσκιον, κ. τ. λ.). ᾿Αλλ᾽ ἔκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ποιημάτων δὲν ἀποδέχονται ὡς γνήσιον οὐδὲν

α) Ὁ Ὁς Φεὺς ἔγραψε τῆ δωρίδι διαλέκτως (Ἰάμβλ. Βἰω Πυθαγ. λδ, σελ. 169), καὶ ὁ Πλάτων, ως εἰπομεν ἀνωτέρω, ἐκΦέρει στίχους Ὁς Φικους, (βλ. ἐν Κρατύλω καὶ Φιλήβω): εἰς δὲ τὸν Ἰωνα ἐπιγραΦόμενον διάλογόν του λέγει, ὅτι οἱ ἡαψωδοὶ ἐνθουσίαζον ἄδοντες τὰ ποιήματα τοῦ Ὁρφέως καὶ τοῦ Μουσαίου, καθώς καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀλλα καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους τάσσει τὸν Ὁς Φέα μετὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου εἰς τὰ Ἡλύσια. Καὶ ὁ Πίνδαρος ὑμνεῖ τὸν ἀνδρα ως πατέρα τῆς ποιήσεως (Πυθ. Δ, 313), καὶ ὁ λριστοΦάνης τὸν μνημονεύει (Βατράχ. 1064), καὶ ὁ Εὐριπίδης (Μηδ. 543. Ἰφιγ. Αὐλ. 1711. Ὑήσσω, 943), ὅστις ζητεῖ καὶ

Орфея, судя по отрывнамь его сохранившимся у Платона (въ Кратигь) и у другихъ знаменитыхъ писателей Греческихъ, есть уже Греческій и почти вовсе сходенъ съ Омировымъ і). Славянскій язынь есть самый

1) Орфей писаль Дорическимь діалекшомь (Іамвл. вы жиз. Пиваг. ХХХІV, стран. 169), и Плашонь, какы мы сказали, приводишь стихи Орфическіе (см. вы Крашиль и филивь). Вы разговорь же, надписанномь: Іонянинь, говорить, что Рапсоды приходили вы изумленіе, когда пыли стихотворенія Орфея и Музея, равно какы и Омировы. И вы защищеніи Сократа вы Елисейскихы поляхы ставить Орфея вмысть сы Омиромы и Исіодомы. И Пиндары воспываеть сего мужа, какы отца поэзіи (Пив. IV. 313), и Аристофаны упоминаеть о немы (Лягуш. 1064), и Эврипидь (Мед. 543, Ифиг. вы Авл. 1711. Рисс. 943); оны требуеть

,, Φάρμακον Θρήσσαις εν σανίσι, τὰς 'Ορφείη κατέγραψε γηρυς, m. e. врагевства, которов на дскажь Орфевва муза предписала для Оракіянокь. (Алкест. стих. 968) и многів другів упоминають объ Орфев, какь о Поэть (см. Діод. Сицил. ч. IV, 25, Климен. Римскаго, Авинагора, и Дамаскаго, и пр.). Но изъ сохранившихся его стихотвореній критики ничего не Φυλος της των εξαιρέτως ωνομασμένων Θζακών γλώσσης.

κ των ταύτης αδελφων, δηλονότι, της αρχαίας Ίλλυρικης,

oi Kerrinoi (BA. Schoell, Histoire de la littérat. Grecque. Tom. I, p. 41, etc. Paris, 1823). Tives de xou au Péβαλον αν υπηςξεν Ός Φευς, κινηθέντες έκ του Κικέεωνος, σστις αναφέρει έκ του Aριστοτέλους "Orpheum poetam nunquam fuisse (De Nat. Deor. 1, 38), αλλά τουτο μάλλον σημαίνει ποιήματα Ός Φέως, περί των οποίων αμφέβαλλεν, ως Φαίνεται, ο 'Αριστοτέλης (αν ενόησεν δεθως δ Κικέρων του Αριστοτέλην), έν ω ο διδάσκαλος του Πλάτων και άλλοι σύγχεονοί του τοσούτοι καί τοιούτοι απεδέχοντο τα τότε σωζόμενα 'Οεφικά. Πιθανώτατον είναι λοιπον ότι και Ορφευς υπηρξε και ποιηματα εποίησεν. Ο δε 'Ορφευς ήτον ομολογουμένως Θράξ, ώστε καί ή γλωσσά του ήτο διαπεπλασμένη Θεακική, τουτέστιν Ελληνική, αιολική, ή δωρική τοιαύτην γλώσσαν λαλών καί τα Θεακικά μυστήρια εδίδαξε τους Έλληνας, και δια της μουσικής και των τελετών πρώτος έξημέρωσε τα ήθη των, κοή μετα των Αργοναυτων αυτων συνέπλευσεν (Απολλ. Pod. α, 33). 'Αλλά καί ὁ Μουσαΐος, Θράξ καί αυτος, του των Ευμολπιδών γένους, έπι του Έρεχθέως διέταξε τα Έλευσίνια μυστήρια, καθ ποιήματα εποίησεν. Ωστε ή αξχαία Θεακική γλωσσα Φαίνεται κού έκ τούτων άδελΦη της άξχαίας Έλληνιсродный съ языкомъ отборныхъ такъ на-

принимають, за нвстоящія его творенія (см. Schoell, Histoire de la Littérat. Grecque, Tom. I. p. 41, etc. Pa. ris, 1823). Нъкоторые сомнъвались, быль ли Орфей, основываясь на словахв, приводимыхв Цицерономв изь Аристопеля: Orpheum poëtam nunquam fuisse, т. е. Поэта Орфея никогда не бывало. (De Nat. Deor. I, 38). Но сіе больше значить стихотворенія Орфеевы, о коижь, какь кажется, сомнъвался Аристотель (если Цицеронь хорошо поняль Аристотеля); ибо учитель его Платонь и другіе многіе coвременники его принимали тогда сохранявшіяся Орфическія творенія. И такі весьма віроятно, что быль Орфей и писаль сшихи. Орфей, по единогласному признанію, быль Өракіець, такь какь и языкь его быль передъланный Оракійскій, т. е. Эллинскій, Эолическій или Дорическій. Говоря симі языкомі. онь училь Эллиновь Өракійскимь таинствамь, и музыкою и священнодъйствіями первый укротиль ихъ нравы и совершаль плаваніе сь самими Аргонавтами (Аполл. Род. I, 313); Музей, также бракіець, изы рода Эвмолпидовь, во время Эрехоея, учредиль Элевсинскія таинства, и писаль стихи. Изь сего видно, что древній Өракійскій языко было брать древнему Эллинскому, и Өракійцы были однородны

καὶ Παφλαγονικής, καὶ Δαεδανικής, καὶ Φευγικής, καὶ τῶν ἄλλων διαλέκτων της ὁποίας πεοηγουμένως (§ ιε,

κης, και οί Θεάκες συγγενείς Έλληνων, και πολλαχου της Ελλάδος, ως πέρειπομεν, κατοικημένοι. Των Θεακών ομογλωσσοι καί συγγενείς ήσαν Δακαι καί Γέται (βλ. § ιγ) προς τους οποίους Φαίνονται κοινά πολλά Σλαβονικά ονόματα. ώστε καθ ή Σλαβονική Επεται να ήναι γλωσσα Θεακική (βλ. § ιδ, σημείωσ. κού § ιη, σημείωσ.). Αλλά τινες των νεωτέρων είπον τους κυρίως Θράκας, Μήδους, οί δε Κελτους, διότι, λέγουν, το βρία (Θρακιστί = πόλις), και παρά τοις Κέλταις σημαίνει το αυτό έτεροι δε πάλιν τους είπον Γερμανούς, διότι το πέρ-. γη, πέργαμον, πύργος είναι το Γερμαν. Burg. τοιαυτα είναι τα ονειρα των, οσοι παράγουσιν ευκολως. αρχαΐα και μεγάλα έθνη, έτερον εξ έτερου, ως εξάγουσιν οί Γραμματικοί τας παραγώγους λέξεις από τας πεωτοτύπους. Ως αν δεν ήτο δυνατον να υπαεχωσι καί οί Θεακες έθνος αυτοτελές και αεχαίγονον κού τοσον παλαιον, οσον οι συγγενείς αυτών Μήδοι κού Κελτοί κού Γερμανοί κού οί άλλοι μιας και της αυτης βίζης στέλεχοι. η ώς αν τα μεταξύ τούτων των έθνων κοινώς Φερόμενα ονόματα είχον Κελτικήν, η Γερμανικήν τινα μαλλον, παρά Θρακικην Φυσιογνωμίων, την οποίων οι νεώτεροι απόγονοι τῶν παλαιῶν Κελτῶν κοὴ Γερμανῶν την ἐγνώρισαν

съ древнимъ Иллирійскимъ, Пафлагонскимъ, Фригійскимъ, Дарданскимъ и другими діалекшами шого языка, кошорый прежде называли мы (§ 15 примъч.) вообще Орако-

сь Эллинами, и во многихь мъстахь Эллады жили, какъ мы прежде сказали. Съ Оракійцами же имъли одинь языкь и сродство Даки и Геты (см. § 13), коимь, кажешся, общія сушь многія Славянскія слова; изъ чего слъдуеть, что и Славянскій языкъ есть Өракійскій (см. § 14 примѣч. и § 18 примѣч.). Но нькоторые изв новьйшихв ученыхв говорятв, что собственно называемые Оракійцы суть Мидяне, а другіе говорять, Кельты. Ибо Вріа, говорять, (по Өракійски = городо), то же значить и у Кельтянь. Другіе опять называють ихь Германцами, потому что πέργη, πέργαμον, πύργος суть Германск. Burg. Таковы сушь грезы штхв, кои древніе и великіе народы легко производящь одинь от другаго, какъ Граммашики производныя слова производнть отв первообразныхь. Какь бы невозможно было, что и Өракійскій народь существоваль самь по себь и быль бы столько же древень, какь и сродные сь ними Мидяне, Кельшы, Германцы, и другія отрасли одного и того же корня; или какъ бы употребляемыя вообще между сими народами слова имбли физіогномію

σημειώσ.) ωνομάσαμεν καθολικώτεςον Θςακοϊλλυςικής Φωνής, ήτις κεί αὐτή ὑπάγεται εἰς τὴν Θςακοπελασγικήν: γλῶσσα, τῆς ὁποίας τὴν κατὰ σχηματισμούς κεί τὑπους μός Φωσιν πρέπει νὰ τὴν ζητωμεν ὄχι μόνον εἰς τὸν Ἑλικῶνα τῶν 'Ομηςικῶν Μουσῶν, ἀλλὰ πολὺ πλέον εἰς τὸν 'Όλυμπον τῆς Μυσίας κεί τῆς Φρυγίας, κεί εἰς τῆς Θράκης τὰ Λείβηθρα, ὅπου ἀνετράφη πολὺ ὑστερον ὁ 'Ορφεύς α'). Πᾶσα γλῶσσα ἔχει 'ἰδιον χαρακτῆρα τύπου, κεί ἡ Σλαβονική ἔχει βέβαια τὸν ἰδικόν της, ἀλλὰ αὶ πλείσται τῶν θεματικῶν της λέξεων κεί ὁλίγοι τῶν γραμματικῶν αὐτῆς σχηματισμῶν ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἀρχὰς μὲ τὰ θέματα κὶ τοὺς τύπους τῆς Ἑλληνικῆς, κὶ μάλιστα τῆς ἀρχαίας Αἰολικῆς, ἤτις νομίζεται ἡ γλῶσσα τῶν 'Ομηςικῶν Θεῶν, ὅταν τοὺς εἰσάγη ὁ Ποιητής ὁνομάζοντας τὰ

εύθυς κού την οικειοποιήθησαν, ως σφων πατέεων χάραγμ' άρχαιότυπον!!

[&]quot;Η Σλαβονική γλώσσα ή Πρωτοσλαβονική (proto-Slave), λέγει ο Μαλτέβρουνος, πιθανώτατα ύπηρχεν εἰς την Θράκην συγχρόνως μὲ την Πελασγικήν καὶ την άρχαίαν Ἑλληνικήν (βλ. Atlas par Balbi introduct. p. 7). Περὶ δὲ τῶν Πρωτοσλαβόνων βλ. ἐφεξης § τη. σημείωσ.

иллирійснимъ, и который также относи тек къ Оракопеластійскому и сего - то языка образованія должно искать не столько на Геликонь Омировыхъ Музъ, сколько на Олимпь Мизіи и Фригіи и на Ливиорахъ Оракіи, гдь воспитывался въ послъдствіи Орфей і). Всякой языкъ имьетъ собственный характеръ образованія, и Славянскій безъ сомньнія имьетъ свой особенный, но корни и начала словъ его и не малое число Грамматическихъ формъ его, суть одни и ть же съ корнями Греческаго, и въ особенности Эолійскаго, который почитается языкомъ Омировыхъ боговъ, когда Поэтъ представляеть ихъ называющими вещи другими именами, не-

болье Кельшскую и Германскую, нежели Өракійскую которую новьйшіе потомки древнихь Кельшовь и Германцевь лишь только узнали, то и присвоили себь, какь бы первообразное отличіе отцевь!!

¹⁾ Первоначальный языкь Славянскій (Proto-Slave), върояшно, какъ полагаешь Мальшебрюнь, сущесшвоваль во Оракіи вы одно время съ Пеластическимъ и древныйшимъ Греческимъ (см. Atlas par Balbi introduct. p. 7). О первыхъ Славянахъ смотри въ примъч. § 18.

πράγματα με άλλας παρά τας είς τους ανθρώπους συνήθεις ονομασίας, οίον,

, Ον Ξάνθον καλέουσι Θεοί, ἀνδιες δὲ Σκάμανδιον α).
Εἰς την Σλαβονικην ευρίσκονται κομ λέξεις ταυτοσήμαντοι κομ ταυτό Φωνοι ὅχι μόνον μὲ Σανσκριτικὰς, ὡς προείπομεν β), ἀλλὰ κομ μὲ Ζενδικὰς κομ παλαιὰς Περσικάς. ὡσαύτως παρετής ησαν κομ τῶν σωζομένων Θρακικῶν ὀνομάτων συγγένειαν μὲ την Περσικήν γ). πρόσθες κομ την μετὰ τῶν Σαρματῶν πολυχρόνιον συνοίκησιν τῶν παλαιῶν Σλαβόνων δ). Αἱ δ' ἐκ τῆς μετα Φράσεως

α) βλ. Ίλ. Β, 813. κού Ξ, 291. κού Υ, 74. κ. τ. λ.

β) βλ. κοὶ, ,de lingua Rossica ex eadem cum Sanscrdamica matre orientali prognata, etc. par Anton. Vitembergae, 1809. κοὶ, W. S. Majewskiego o Sławianach i ich pobratymcach, etc.

γ) βλ. Maltebrun, Geographie Tom. VI, p. 105.

δ) Ο δε σοφός Α. Μουβξάϋς ωνόμασε την Σλαβονικήν, Σαρματικήν, συγγενεστάτην της Περσικής και Σανσκριτικής, δεν ήρνηθη όμως και την μετά της Έλληνικής συγγένειαν αυτής την θεωρεί δε και ώς τον μέσον τόπον επέχουσαν μεταξύ των Ευρωπαίκών και Ασιανών γλωσσών, βλ. Adolf Wagners zum

жели какъ обыкновенно называющь ихъ лю-ди; напр.

Ον Ξάνθον καλέουσι Θεοί, άνδρες δε Σκάμανδρον.

(Ръку) которую боги называють Ксаноомъ, а люди Скамандромъ 1).

Въ Славянскомъ языкъ много находишся словъ, имъющихъ одно значеніе, не шолько съ Санскришскими, какъ выше сказано 2), но и съ Зендскими и древними Персидскими; равнымъ образомъ примъчено сродсшво осшающихся Оракійскихъ именъ съ Персидскими 3). Къ сему надобно присовокупишь долговременное сообщеніе Славянъ съ Сармашами 4). Слова очевидно Греческія,

¹⁾ Un. II. 813. XIV, 291. XX, 74.

²⁾ Cm. de lingua Rossica ex eadem cum Sanscrdamica matre orientali prognata, etc. par Anton. Vitembergae, 1809. u, W. S. Majewskiego o Sławianach i ich pobratymcach etc.

³⁾ См. Малшебрюнь, Précis de la Géographie. Tom. VI, p. 105.

⁴⁾ По сему ученый Муррай, назвавь Славянскій языкь Сармашскимь, самымь сроднымь сь Персидскимь и Санскришскимь, не ошвергаешь впрочемь его сродсшва и сь Греческимь, но почишаешь его языкомь, занимающимь среднее мьсто между Европейскими и

των θείων Γραφων προστεθείσαι εἰς αὐτὴν προφανώς Έλληνικαὶ λέξεις, καὶ αί ἐκ τῆς ἐφεξῆς μετὰ τῶν Ἑλλήνων συνομιλίας τῶν Σλαβονικῶν ἐθνῶν, εἶναι πολύ μεταγενέστεραι, τὰς ὁποίας παραλείπομεν ὡς γνωστάς. Ώσαύτως διακρίνονται κωὶ αί ἐκ τῆς τῶν Τατάρων εἰσβολῆς προσκολληθείσαι εἰς τὴν Ῥωσσικὴν Ταταρικαὶ λέξεις, καὶ τινες ὀλίγαι Φιννικαὶ κωὶ Σιβηριακαὶ διὰ τὴν γειτνίασιν, κωὶ αί Γερμανικαὶ, αί ἐκ τῆς μετὰ τὸν Μέγαν μάλιστα Πέτρον ἐπιμιξίας μὲ Γερμανικὰ ἔθνη, κωὶ παρὰ τῶν ἐξ Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν μάλιστα μεταφασθέντων ἐπιστημονικῶν βιβλίων Λατινικαί.

ς ιζ. Αλλά τινες των νεωτέρων ενόμισαν την Σλα-Βονικήν γλώσσαν Σκυθικήν, επιφέρουσι δε και μάρτυρα τον Αριστοφάνην, οστις εισάγει τον Σκύθην έλληνιστι διαλεγόμενον και μεταχειριζόμενον π αντί Φ, και τ αντί θ α) και τα Σλαβονικά έθνη (λέγουσι) δεν έχουσι

Europäischen Sprachenb — etc. Leipzig, 1825. meco Des 1907, Histoire des langues de l'Europe par Murray. Edimbourg, 1823.

ουνης, 1823. ω) Θεσμοφος. 430, κ. τ. λ. Ο κ. Μαλτέβεουνος νομίζει, ότι ο καλούμενος παρά τῷ Αριστοφάνη Σκύθης ηδύνατο νὰ ἦναί τις ἐκ τῶν παρὰ τῷ Βορυσθένη

вошедшія въ него при переводь Св. Писанія, не сушь древнія, и мы осшавляємь ихъ извъсшныя. То же должно сказашь и о реченіяхъ Таппарскихъ, вошедщихъ въ него со времени нашествій Татаръ на Россію о ньсколькихъ Финскихъ и Сибирскихъ, по причинь сосыдственныхъ народовъ, о Нь--мецкихъ, приставшихъ отъ сообщенія Россіянь съ народами Германскими со времени Петра Великаго, также и о Латинскихъ перещедшихъ съ переводомъ книхъ учебныхъ.

§ 17. Но некоторые изъ новейшихъ ученыхъ почишающь Славянскій языкъ Скиескимъ и въ свидътели приводять Аристофана, который вводить Скиез говорящимъ по Гречески и упопребляющимъ ж вмъсто Ф и т вмъсто е 1). Славянскіе народы, говорять

Азіатскими языками, См. Adolph Wagners zum Europäischen Sprachenb. u npou. Leipzig, 1825. Tom. II. - n Histoire des Langues de l'Europe par Murray, Edimbourg, 1823.

Вь Комедіи Өесмофор. 430, и далье. Мальшебрюнь. полагаеть, что Аристофановь Скиов могь быть изв

κυρίως οὖτε Φ, οὖτε Θ. ᾿Αλλ᾽ ὁ μὲν ᾿ΑριστοΦάνης εἰσάγων εἰς τὴν κωμωδίαν του ἀλλόΦυλον ἄνθρωπον μὴ δυνάμενον νὰ ἀρτιστομῆ κοὴ νὰ προΦέρη ὀρθῶς τὰ Ἑλληνικὰ, ἔπαιξε κωμικῶς τρέπων τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, διὰ νὰ δείξη τὸ κακόστομον τῆς προΦορᾶς τοῦ Σκύθου ὅτι δὲ καὴ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος μετεχειρίζοντο τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων, κοὴ οἱ Αἰολεῖς μάλιστα ἔχαιρον εἰς τὸν ψιλὸν πνευματισμόν, τοῦτο δέν το ἐνθυμήθησαν οἱ κατάγοντες τοὺς Σλάβονας ἐκ τῆς Σκυθίας. Πάντα μᾶλλον ἔπρόΦερον οἱ Μακεδόνες παρὰ τὸ Φ, ὅθεν ἔλεγον Βρύγες, Βίλιππος, Πέλα, Ἡερενίκη, ἀντὶ Φρύγες, Φίλιππος, Φέλα, Φερενίκη, κ.τ.λ. α). Ἦλλοι ἔλεγον

ύπο Σκύθας δουλευόντων Σλαβονικών έθνών, τὰ όποῖα μὲ κοινὸν ὄνομα τότε παςωνομάζοντο Σκύθαι ώς ἐκ τῶν νικητῶν των (βλ. Γεωγς. Τόμ. 5, 438) ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἶναι εἰκασίαι άπλαῖ κωὶ χωςὶς καμμίαν ἀπόδειξιν.

α) 'Αλλά καὶ εἰς αὐτῆς τῆς ἐκμεμος Φωμένης 'Αττικῆς γλώσσης ἱκανὰς κατὰ τὸ πςῶτον θέμα ταυτοσημάν-τους λέξεις ἡ τςοπὴ τοῦ Φ εἰς β διέκς ινε τὴν ἑκάστης διωρισμένην ἰδιαιτέραν σημασίαν. Οῦτως ἐκ τοῦ πάρω, Φάρω (πέρω, Φέρω), ἔγεινε τὸ (βάρω) βάρος, βα-ρῶ καὶ ἐκ τοῦ πλύω, Φλύω, τὸ βλύω καὶ βάζω,

они, не имъюшь собственно ни Ф, ни Э; но Аристофань, вводя инороднаго человька, немогущаго правильно произносить Греческихъ буквъ, и обращающаго буквы густо произносимыя въ тонкія, хотьль шутить и показашь чрезъ то неблагозвучность произношенія Скиескаго. А что и другіе древніе народы Эллады употребляли буквы тонкія вмісто густыхі, и что Эоляне болье любили посладнія, на сіе не обрашили вниманія шь, кои производящь Славянь изъ Скиейи. Македонцы никакъ не произносили буквы Ф; они говорили: Βεύγες, Βίλιππος, Πέλα, Βερενίκη, ΒΜΕCΙΠΟ Φρύγες, Φίλιππος, Φέλα, Φερενίκη, ипр. 1). Другіе говорили σπένδαμνος, ασπάραγος, а Кришяне τέχος вмісто θέχος, и τέχω вмісто

Славянь, кои были вы подданствы у Скиновы при Дныпры, и кои приняли имя своихы покорителей (Геогр. ч. VI, стр. 438). Но это лишь догадки безы всякаго доказательства.

¹⁾ Но и изъ самагв образованнаго Ашшическаго языка, довольно по прежнему положенію однозначущихъ словъ перемьна φ на β ощдълила собственное каждаго значеніе. Такъ изъ πάςω, φ άςω (πέςω, φ έςω) сдълалось (β άςω) β άςος, β αςᾶ, а изъ πλύω, φ λύω,

σπένδαμνος, ασπαραγος οι δε Κρητες, τίρος, αντί θέρος, κού τέρω το θέρω, κ. τ. λ. Και οι Ίωνες δε, δέκομαι, αντήλιος, κάτημαι, αντί καθημαι καθ αυτοί οί Αττικοί, κολοκύντη, κ. τ. λ. χωείς να Φοβωνται Σκυθισμόν. "Επειτα, εαν ήναι Σκυθικού γένους απόδειξις το τ αντί του Α προφερόμενον, όσα λοιπον Ευρωπαϊκά έθνη δεν έχουσι θ είς την γλωσσάν των κατάγονται άπο την Σκυθίων, η τουλάχιστον ημισκυθίζουσιν! Αλλά (προσθέτουσιν) ο Σκύθης του Αριστοφάνους προφέρει και τά ουδέτερα λήγοντα όχι είς ον έλληνικώς, άλλ' είς ο, καθως και οί Ρωσσοι, (οχι και οί Σλάβοι;!!). Αλλά και ο Αριστοφώνης αυτός μήπως δεν επρόφερεν Ελληνικώς κοί Αττικώτατα, άλλο, τουτο, αυτό, εκείνο; (οχι άλλον, τουτον, κ. τ. λ.), κού όμως δεν ήτο Σκύθης. Καὶ οί παλαιοί του Αριστοφάνους πατέρες ἐπρόφεραν ἴσως ὁλα τα ουθέτερα ληγοντα είς ο χωρίς ν (όθεν έμεινεν ο τύπος είς

βάσκω = Φάσκω καὶ βεέμω = Φεέμω, Λτ. fremo, κ. τ. λ. Οθεν καὶ τὰ Μακεδονίζοντα Σλαβ. 6 τη Εέγω, ἀντὶ Φέγω, ΦέΓγω, Φεύγω 60 το (CH) βόω φόω, ἀντὶ ΦόΓω, Φόβω (Φέβω) Φοβέω, κ. τ. λ. Παράβ. καὶ τὰ Γερμαν. baren; fahren = Φάρειν, βαρεῖν (βλ. Μέρ. Β, λέξ. беремя), ἢ ἄλλα πάμπολλα.

Эέρω. Іоняне вмъсто δέχομαι говорять δέκομαι, αντήλιος ΒΜΒΟΠΙΟ ανθήλιος; κατημαι, ΒΜ. καθημαι, Аппинки колокичти вмъсто колокичЭн, и это не счипалось Скиоизмомъ. Кромъ того если т, произносимое вмъсто Э, есть признавъ Скиескаго происхожденія, що и всь Европейскіе народы, которые не имьють Э, происходящь ошь Скиновь, или сушь полу - Скин-Но Аристофановъ Скиеъ, присовокупляющь они, оканчиваещь среднія имена не на от, по Гречески, но на о шакъ, какъ Россіяне (развъ не шакъ и Слаавяне?) Самъ Арисшофанъ не произносиль ли по Ашшически и Эллински άλλο, τουτο, τοιουτο, έκεινο? (Вмъсто άλλον, τούτον, и проч.) и однако не быль Скиеъ. Древніе предки Аристофана оканчивали, можешъ бышь, среднія имена на о; ошь чего и осшались слова аххо, ёкейо, и

βλύω, и βάζω, βάσκω φάσκω, и βρέμω φρέμω, Λат. fremo, и проч. Откуда и Македоно - Славянск. бъгу Вέγω, вмъсто φέγω, φέγω, φείγω, φεύγω, бою (ся) βόω φόω, вмъсто φόγω, φόβω (φέβω) φοβέω, и пр. Сличи Нъмец. baren, fahren φάρειν, βαρεῖν (См. Ч. II, сл. беремя), и другія премногія.

τα, άλλο, έκεῖνο, κ.τ.λ.), καὶ όμως ήσαν γηγενεῖς αὐτόχθονες Αττικοί.

ζω την Έλληνικην γλώσσαν σοφοί τινες άνδρες κατήγαγον ἀπὸ την Σκυθίαν α). Ἐκ τούτων μάλιστα θαυμάζω τὸν περικλεέστατον Σαλμάσιον, την ἔμψυχον της
πολυμαθείας βιβλιοθήκην, πῶς παρεδέχθη τοιαύτην
γνώμην, η και πρῶτος αὐτὸς την ἐπενόησε β). Πότερον
ἄρα, συνεῖδε την πρὸ τῶν Ὠνόγου χρόνων ὑπαρξιν τῶν
Σκυθῶν, και τούτων ὅλον τὸ ἔθνος και την γλῶσσαν κατενόησεν ἀκριβῶς; η μήπως τοὺς Θράκας και τοὺς
δίους Πελασγούς,

Ίνεις Πελασγοῦ γηγενοῦς παλαίχθονος, καὶ τοὺς αὐτοὺς προσελήνους Αρκάδας, καὶ τοὺς αὐτόχθονας Αττικοὺς, καὶ τοὺς Ετεόκρητας, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀρχαιγόνους τῆς Ελλάδος λαοὺς τοὺς ἐγνώρισε τόσον νέους καὶ χθεσινοὺς, ὧστε νὰ θελήση

α) βλ. Jamieson, Hermes Scythicus. Edimb. 1814, κού, Gul. Oth. Reizij, Belga Graecisans. Rotterd. 1730.

β) βλ. Claud. Salmasij, de Hellenistica. Lugd. Bat. 1643, part. 2, p. 363.

проч., однако они были природные Атmuru.

Впрочемъ нѣкошорые ученые изъ Оракійцевь и Эллиновь и языкь Эллинскій производили изъ Скиоіи і). Между таковыми удивляюсь наппаче Сальмазію, одушевленной Библіошекь ученосши, какъ онъ ушверждашь шакое мивніе, кошорое, могъ кажешся, онъ первый выдумаль 2). Зналь ли онъ въ шочносши о сущесшвованіи Скиоовъ до Огига, о всемъ ихъ народъ и о языкъ ихъ? Неужели Оракійцы и славные Пеласги,

"Ινεις Πελασγού γηγενούς παλαίχθονος,

Сыны Пеласта древняго земнороднаго, И Проселины (существовавшіе прежде луны) Аркадяне и Автохооны Аттики и Этеокришы, и другіе древніе народы Эллады показались ему новыми и недавними, шакъ чшо онъ хошълъ имъ дашь въ прародишели

CM. Jamieson, Hermes Scythicus. Edimb. 1814, u. Gul. Oth. Reizij, Belga Graecisans. Rotterd. 1730.

Cm. Claud. Salmasij, de Hellenistica. Lugd. Bat. 1643, part 2, p. 368.

να τους δώση προγόνους τους Σκύθας, μήπως δια πατέεων παλαιών έλλειψιν

- ζωσιν ακλεείς,

καί νώνυμοι τείνωσιν δεφανον βίον;

Ἐπιφέρει πρὸς ἀπόδειζιν της γνώμης του, ὅτι ΠρομηΘεὺς, ὁ πατης τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάππος τοῦ Ἑλληνος,
προσηλώθη εἰς τὸν Καύκασον. ἔβασίλευε δὲ καὶ εἰς τὴν
Σκυθίαν, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ ᾿Απολλωνίου. Ἦλλὰ
μήπως ἐκ τούτου ἕπεται ἐξ ἀνάγκης καὶ ὅτι ἢτο Σκύθης
ὁ Προμηθεύς; ἡ μήπως δὲν ἡδύνατο βασιλεύων εἰς τὴν
Θράκην, νὰ βασιλεύη (ἀν ἐβασίλευσε) καὶ εἰς τὴν γειτονεύουσαν Σκυθίαν ἐν ταυτῷ; δὲν ἐδίδαξεν ὁ Αἰσχύλος,
ὅτι ὁ Προμηθεύς ἀπήχθη νὰ καταδίκασθῆ

"XI ovos eis Througov nedov

,Σκύθην ές οίμον, άβατον είς έξημίαν,

τουτέστιν εἰς χώςαν ἀπωκισμένην τῆς κατοικίας του; Ο Πς ο μη θε ὺς, τοῦτο τὸ ὅχι ὁλιγώτεςον ἀλληγοςικὸν παρὰ ἱστοςικὸν πρόσωπον, ἔχει ὄνομα Σκυθικὸν; καὶ ἦτο πατὴς Σκυθών, ἢ Σκύθου πατςὸς, τοῦ Ἰαπετοῦ; ὁ δἑ πηλὸς τοῦ Προμηθέως α), καὶ ἡ καλὴ δὲ Πανδώςα

ία) ,, Ο πηλος ο Πεομηθήος (ο άνθεωπος). Καλλίμαχ. υμν. 5.

Скиновъ, дабы, по недостатку въ древнихъ опщахъ,

- ζωσίν ακλεείς, κα νωνυμοι τείνωσιν δεφανόν βίον 3

не жили въ неизвъсшности, и не вели бы жизни безъимени и въсирошень?

Въ доказашельсшво своего мнанія онъ приводишь то, что Промешей, отець Девкаліона и дъдъ Эллина, былъ пригвожденъ къ Кавказу, и, по мнънію Схоліаста Аполлонія, царсшвоваль въ Скиеіи. Но ужели изъ того непремьнно следуень, что Прометей быль Скиоь? Уже ли, царсшвуя во Оракіи, онъ не могъ царсшвоващь въ що же время и въ сосъдственной Скиеіи? Не говорить ли намъ Эсхиль, что Прометей быль отведенъ для казни

,,χθονός είς τηλουρον πέδον

,,Σκύθην ες οίμον, άβατον είς ερημίαν, "Въ опідаленную часть земли,

,,Въ спрану Скиескую, въ пустыню "непроходимую,

то есть, въ страну опдаленную опъ его жилища? Уже ли имя Промешея, сего лица не менье Аллегорическаго, какъ и Историческаго, есшь Скиеское? Уже ли быль онъ праошецъ Скивовъ или смна Скива, Іапеша? а персшь Промешея 1) и прекрасная Пан-

¹⁾ О тихов о Пдорин Эйос, то есть, человькь. Каллимаха

έπλασθησαν έξ αργίλλου Σκυθικής; και αυτή τέλος ή γυνή του Ασία (ξε της όποιας ήθελον οι παλαιοί μας ότι παρωνομάσθη καί ή χώρα ή Ασία) α), ήτο καί αύτη σκυθίζουσα Σκύθαινα,

,,Κεᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένη ξυεῶ;

οποΐου παραδοξολογίαι! Αλλ' αφίνοντες τα τοιαύτα πλάσματα της μυθολογίας (της όποίας τας αντιφάσεις τόσον ευφυώς σπουδάζει να διαλλάξη δ κλεινός Σαλμάσιος), επαινούμεν τον άνδρα, συνιδόντα την μετά των Θεακών συγγένειαν των Ελληνων. Τους δε Σκύθας του τους τοποθετουμεν, όπου τους έστησεν ή των καθ ήμας της Ευρώπης σοφων κριτική περί τας γλωσσας παρατήρησις (οδηγουμένη και από την ίστορικήν αρχαιολογίαν), διορίσασα τούτους έθνος πανταπασιν έτερογενες και ασύμφυλον προς τους Θράκας καί τους Ελληνας. Επαινούμεν δε καί τον Γαλλον Λεβέκιον, οστις αξιστα παρετήρησεν, οτι οι Ελληνες δέν είναι τέκνα Αλγύπτου, ουδ' ήλθον έκ της Φοινίκης, καθώς τινες ενόμισαν, ουδ' ήτον ή Έλλας ακατοίκητος,

α) 'Heód. Δ, 45.

дора образовалась изъ бълой Скиеской глины, равно какъ и жена его Азія І), ошь имени коей, какъ полагали древніе, получила свое названіе часть земли Азія, была Скиеянка?

,,Κεᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένη ξυεω;

Какіе парадоксы! Но оставляя таковыя выдумки Миоологіи (кошорой прошиворьчія споль оспроумно спарается согласить славный Салмазій), мы почишаемь его за шо, чшо и онъ примъщилъ сродство Эллиновъ съ Оракійцами; Скиоовъ же его, какъ народъ совершенно оппличный и несоплеменный ни съ Оракійцами, ни съ Эллинами, поміщаемъ шамъ, тдъ ихъ поставило критическое изслъдование языковъ, сдъланное современными намъ уче-Европы, руководимое M ными ческою Археологією. Заслуживаешь похвалу и Французскій Историкь Левекъ, который весьма хорошо замъшиль, что Эллины не сущь сыны Египща, и не приходили въ Элладу изъ Финикіи, какъ нъкошорые думали, и что Эллада не была безъ жителей, когда

¹⁾ Mpog. IV, 45.

όταν ήλθεν είς αυτήν ὁ Κάθμος με τον Αλφάβητον του (καθώς ουδ' ή Ρωσσία καί ή Μοραβία ήσαν έρημοι, όταν, ως άλλος Κάθμος, ο Κύριλλος μετέφερεν είς ταύτας τας χώρας τα γράμματα). Αν δε ή. Έλληνική γλώσσα έχει καί τινας λέξεις Φοινικικάς, έχει κας ή Φοινικική άλλας ξίζης Έλληνικης. Τοιαυτά έχνη συμφωνίας όνομάτων σώζονται είς όλας τας γλώσσας του κόσμου, λείψωνα της πεωτοπλάστου γλώσσης εκείνης, καθώς πεοείπομεν, τα όποῖα ουδεμία γλώσσα δεν δύναται κυείως να τα οικειοποιηθή ως ίδιον κτημά της. Πρόσθες κού την μετά των Φοινίκων συχνήν των Έλλήνων έν τη 'Ασία καὶ ἐν Αἰγύπτω ἐπιμιζίαν, ήτις ηδύνατο να μεταδώση είς έκατέρους πολλάς των έτέρων Φωνάς. 'Αλλά δεν επαινούμεν και την σπουδήν του Λεβεκίου με την όποίαν ηγωνίσθη να αποδείξη και τους Ελληνας και τους Λατίνους απογόνους Σλαβόνων. Δεν σμικεύνεται βέβαια ή δόξα του Έλληνικου ονόματος, αν οι Έλληνες Φανῶσι Σλαβογενεῖς, καθώς οὐδ' ή τῶν κλεωνύμων Σλαβόνων, αν αποδειχθωσιν Έλληνων απόγονοι, αλλά τοιαυται περιπλοκαί διαστρέφουσι την αλήθειαν. Υπάρχει τω όντι μεγίστη ή συγγένεια της Σλαβονικής πρός την Έλληνικήν καί Λατινικήν, αλλ' αύται δεν δύνανται άξα να έχωσιν άλλην σχέσιν προς την Σλαβονικήν, είμη θυпришель Кадмъ съ своимъ алфавишомъ, шакъ какъ Россія и Моравія не были пусшынями, когда Кириллъ, какъ новый Кадмъ, принесъ письмена въ сіи страны. Если въ Греческомъ языкь находишся ньсколько словь почишаемыхь Финикійскими: що и вь Финикійскомь языкъ есшь слова, произходящія ошь Греческаго. Таковыя сходства сохраняющся во всьхъ языкахъ міра, и сушь осшашки первобышнаго языка, какъ мы сказали; ни одинъ языкъ не можеть себь присвоить ихъ, какъ свою собсшвенносшь; должно присовокупишь шакже и то, что Греки часто имъли сношенія съ Финикіянами въ Азіи и Египшь; ошь чего могли другь другу передашь много реченій. Ноя не хвалю ревносии, съ кошорою Левекъ сшарался доказашь, что Греки и Лашиняне сушь пошомки Славянъ. Безъ сомнънія, не уменьшаешся слава Греческаго имени, если окажешся, что Греки произходять оть Славянь, такъ какъ и не унижается слава знаменишыхъ Славянъ, если доказано будешъ, чшо они пошомки Грековъ: но шаковыя запушанносши зашемняющь исшину. Правда, Греческій и Лашинскій языки имьюшь большое. сходство со Славянскимъ; но не уже ли они

γατέρων πρὸς μητέρα; α) "Επρεπεν όμως πρῶτον ὁ κύριος Λεβέκιος νὰ καθυπογράψη Φιλολογικῶς ταύτης
τοὺς μητρικοὺς Χαρακτῆρας καὶ τῶν πρεσβείων της τὰ
γνωρίσματα. "Αν εἰς τὴν Σλαβονικὴν σώζονται θέματα
λέξεων, κοινῶν καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἀρχαιοπινῆ καὶ
ἀκατέργαστα καὶ ἐπομένως ἀρχεγόνου γλώσσης δείγματα, ἔπρεπεν ὁ Λεβέκιος νὰ μᾶς ἀποδείξη, ὅτι ταῦτα
τὰ ξίζικὰ θέματα δὲν ἦσαν τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχέτυπον καὶ εἰσέτι ἀδιάπλαστον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐκ

α) Πολλά πιθανώτεςα παρά τον Λεβέκιον ἔκςινεν ο συμπολίτης του Φρερέτος (sur l'origine des premiers habitants de la Gréce. 7) ονομάσας την των Γετων καλ Θρακών γλωσσαν μητέρα της Έλληνικης καλ Σλαβονικης. Είπομεν ανωτέρω ότι οι Γέται ησαν Θρακες, ως καλ οι Ίλλυριοι, Θρακών αδελφοί 'Ιλλυριοι δὲ κατά τὸν 'Ηρόδοτον (Α, 196) ησαν καλ οι περί τὸν 'Αδρίαν Βενετοι, καλ αδελφοί μὲ τους της Βαλτικης θαλάσσης Βενέτας η Σλάβονας (βλ. Μαπιετ. Γεωγραφ. Θ, α, σελ. 25) ή δὲ όμοιότης πολλών Γετικών ονομάτων καλ εθίμων πρὸς τὰ Σλαβονικά κάμνει πιθανωτάτην την γνώμην τινών, ότι οι Θρακικοί οὐτοι Βενετοί καλ Γέται καλ 'Ιλλυριοι καλ τὰ τούτων συγγενή φύλα ησαν οι πρόγονοι των νεωτέρων Σλαβονικών εθνών (βλ. Gatterer, Disquis. an popul.

къ нему не могушъ имъщь другаго ошношенія, кромь шого, кошорое находишся между сынами и ощцемь 1)? При шомъ прежде всего надлежало Г. Левеку предсшавищь ошцовскія свойсшва и признаки сшаршинства сего языка. Если въ Славянскомъ языкь сохраняющся основанія реченій общихъ съ Эллинскимъ, первоначальныя, передъланныя и слъдоващельно первороднаго языка доказашельства: шо Левеку надлежало бы доказащь, что сіи коренныя основанія не были

¹⁾ Гораздо правдоподобнье Левека судиль Фререть (sur l'origine des premiers habitants de la Grèce, 7), называя языкь Гетовь и Оракійцевь отцемь Греческаго и Славянскаго. Геты, какь я сказаль выше, были Оракійцы, такь какь и Иллирійцы, единоплеменные Оракійцамь. Иллирійцы были, по сказанію Иродота, и Адріатическіе Венеты, и единоплеменны сь Венетами или Славянами Балтійскаго моря. (См. Маппет, Geogr. IX, I. стр. 25). Сходство же многихь Гетскихь имень и обычаевь со Славянскими дълаеть болье въроятнымь то мныне, что сій Оракійскіе Венеты, Геты, Иллирійцы и другія сродныя имь покольнія были предками новьйшихь Славянскихь народовь (См. Gatterer, Disquis. an popul Slavor.

των όποίων ἐμος Φώθησαν ἔπειτα διὰ κανόνικοῦ σχηματισμοῦ αἱ λέξεις τῶν γραφικῶν διαλέκτων τῆς Ἑλλάδος.
Εῦρηκεν ἄρα ὁ σο Φὸς Γαλάτης ἐν τούτοις τοῖς θέμασι ποιά
τινα στοιχεῖα Φωνῶν μὲ Σλαβονικὴν σφραγῖδα τετυπωμένων, τὰ ὁποῖα δανεισθέντες οἱ Ἑλληνες, ὡς πρωτοπαγεῖς
στήμονας, συνεξύφαναν καὶ δίής θρωσσαν τὰς πρώτας λέξεις
τῶν διαλέκτων αὐτῶν; ἢπῶς ἄλλως διέκρινε τῆς πρωτογόνου
ταύτης γλώσσης τὴν πρωτότυπον μος Φήν; τοῦτο προηγουμένως
ὁ γλωσσογράφος ἐχρεώστει νὰ σαφηνίση, διὰ νὰ ἡδύνα-

Slavor. originem à Dacis Getisque liceat repetere? in Comm. Societ. Gotting.) καὶ ὀρθῶς ἄρα ωνίμασε τοὺς Σλάβους Γέτας ὁ Βυζαντινὸς Ἱστορικὸς Θεοφύλαντιος λέγων, ,,κατὰ Σκλαβηνῶν, ἤτοι Γετῶν Γέται γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο". καὶ, ,,τὸ δὲ Γετικὸν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν αὶ τῶν Σκλαβήνων ἀγέλαι, κ. τ. λ. (Θεοφ. 5, 4). Ὁ δὲ κλεινὸς Μαλτέβρουνος ἀποδεικνύει καὶ ἐξ ἀρχαίων Γεωγραφικῶν ὀνομάτων, ὅτι ἔκπαλαι Σλαβονικὸν ἔθνος (τοὺς ὁποίους ὀνομάζει Πρωτοσλάνους), ἐκατοίκει περὶ τὸν Ἑβρον, καὶ Στρυμόνα, καὶ τὸν Σάβαν, καὶ Δραῦον, τόσον μόνον διαφέρον τῶν βοβξειοτέρων Σλαβόνων, ὅσον διέφερον τῶν Ἑλλήνων οἱ Πελασγοί. Τούτων δὲ τῶν Πρωτοσλαβόνων ἡ γλῶσσα ἦτο συγγενὴς τῆς Θρακικῆς (Γεωγραφ. Τόμ. 5, σελ. 235 — 40).

однь и ть же и въ первообразномъ и еще не передъланномъ Эллинскомъ языкь, изъ коихъ образовались по томъ правильнымъ образованіемъ реченія письменныхъ нарьчій Эллинскихъ. Нашелъ ли ученый Французъ въ сихъ основаніяхъ какія нибудь стихіи звуковъ, запечатльнныхъ Славянскою печатью, кои заняли Эллины у Славянъ, и какъ бы основу воткали и вставили въ первыя реченія своихъ діалектовъ! или какъ нибудь иначе замьтиль онъ первообразный видъ се-

огідіпет а Dacis Getisque liceat repetere? іп Comm. Societ. Gotting.). И Византійскій Историкь Өеофилакть правильно Славянь назваль Гетами, "о Славяних или Гетахь"; ибо они вы древности назывались Гетами. Также: "Гетское, или что то же, Славянское племя" (Өеоф. VI, 4). Мальтебрунь же доказываеть и древними Географическими названіями, что издревле Славянское племя, которое называеть онь Протославами, населяло берега Гебра и Стримона, Савы и Дравы и столько отличалось оть Стверныхь Славянь, сколько Пеласти оть Эллиновь. Языкь сихь Протославовь быль сходень сь Өракійскимь. Геогр. Ч. VI, стр. 235—40.

το έπειτα να παραστήση την Σλαβονικήν πρεσβίστην θεαν και μητέρα Τηθύν Επρεπε προσέτι να μας αποδείξη και ιστορικώς τους Σλάβονας Φυτοσπόρους γενάξχας των παλαιφάτων Πελασγών κού. Θεακών "Επρεπε τέλος να στήση κού την πρώτην αυτών κατοικίαν, που ποτε άξα το πεωτον οικήσαντες εγέννησαν κα εξαπέστειλαν τοσαύτα σμήνη γενών είς την Ασίαν κού την Ελλάδα κας Ιταλίαν κας παντού, οπου Φαίνονται κατοικημένα έξ άξχης έθνη Θεακικά κα Πελασγικά. ή, αν ταυτα ήσαν αυτοχεημα αυτά τα Σλαβονικά, έπεεπε και να ιστοεήση, ποιον ήτο τούτων το αεχαιότεεον, και πως ποτε ωνομάσθησαν κατά χώεας με ονόματα τόσον διάφορα, και τίς ήτον εξ άρχης ή καθολική όλου τοῦ έθνους πεοσηγοεία. Αλλ' ὁ σοφος Λεβέκιος, κάν μη λέγη, Φαίνεται, ότι καταφεύγει είς την νομισθείσαν παμμήτοςα και παμφοςωτάτην έστιαν του ανθεωπίνου γένους, την πολύκροτον Σκυθίαν, και έξ αυτης όμου μέ τον Σαλμάσιον κατάγει καί τους Σλάβονας, καί τους Θεάκας, κα τους Πελασγούς. Τα δε Θεακικά μυστήρια καί τα οργία των Βακχων καί Κουρήτων (καί δια τί όχι κως των Καβείρων;), τα παράγει πρώτον άπο τους γυμνοσοφιστάς της Ινδίας, τους Σαμαναίους, (των όποίων τα έθιμα κοί δογματα έπρεπεν εξ ανάγκης να δανεί-

го первороднаго языка? Надлежало писашелю о языкахъ прежде объяснишь эшо, дабы въ состояніи быть ему по томъ Славянскій языкъ представить старвищею богинею и матерью Тивисою (на Греч. языкъ ухобоса, языко, рода женскаго). Надлежало наконецъ доказашь исторически, что Славяне были родоначальники древнихъ Оракійцевъ и Пеластовъ; надлежало означишь и первое ихъ поселеніе, ш. е. гдъ они съ начала основались и ошколь выслали сшолько колоній въ Азію, Грецію, Италію и вездь, гдь являются съ начала поселенія народовь Оракійскихь и Пеласгійскихъ; или, если это были самые Славяне, то надлежало показать, отъ чего они нъкогда назывались столь различными именами, и какое имя сначала было общее всему Но ученый Левекъ, хошя сего и не народу. говоришь, кажешся, прибъгаешь въ мнимому общему и первоначальному корню человьческаго рода, въ Скиоји, и изъ нее, вмъсшъ съ Салмазіемъ, производишь и Славянъ и Оракійцевъ. Оракійскія же таинства и оргіп Куритовъ и Вакхантовъ (для чего же и не Кавировь?) производить онь сь начала оть Индъйснихъ Гимнософистовъ, Саманеевъ, коихъ учеσθωσιν οἱ τόσον ἀγονον κοὴ στεῖραν Φαντασίαν ἔχοντες Ἐλληνες πρὸς μόρφωσιν τῆς θρησκείας των!!) α) · κοὴ ταῦτα ὅμως πρότετον τὰ καταναγκάζει νὰ περιοδεύσωσι τὴν Κασπιαν κοὴ τὸν Βόλγαν κοὴ τὰ βόρξεια τοῦ Πόντου, ὧστε προϊόντα εὐτάκτως κοὴ πανηγυρικῶς ὁμοῦ μὲ αὐτὰς τὰς Βένδεις κοὴ αὐτὰς τὰς Κοτυττούς κοὴ τὸν κορυβαντιῶντα τῆς Κυβέλης χορὸν, νὰ καταντήσωσι τέλος κοὴ αὐτὰ διὰ τῶν Σλαβόνων εἰς τοὺς ἐγγόνους των Θρῶκας! — Ὁλίγον ἀπὸ τὸ σύστημα τοῦ Λεβεκίου διαφέρει τὸ τοῦ Ὁρβίνου, ὅστις ἐφιλοτιμήθη νὰ ἀναγάγη

α) Οἱ Σαμαναῖοι, οἱ κοὰ Βουδδισταὶ, Ἰνδοὶ τινες αἰρετικοὶ, εἶναι σύστημα πολῦ νεώτερον κοὰ ὅχι τῶν ἀρχαίων αἰώνων, ὡς ἐνόμισάν τινες. βλέπε τὰς ἐρεῦνας τοῦ σοφοῦ Ἦκελ Ῥεμουσάτου (Remusat), κοὰ introduction à l'Atlas Ethnograph. par. m. Balbi, p. 152 etc. Ἦπειτα ποία ὁμοιότης τῶν Βακχικῶν κοὰ Φρυγικῶν ὀργίων (κατὰ τὴν παρὰ τοῖς Ἑλλησι ποιηταῖς λαμπρὰν αὐτῶν ὑπογραφήν), πρὸς τὰ τωρινὰ βαρβαρώτατα ἔθιμα τῶν Βουδδιστῶν, καθώς τὰ ζωγραφίζουσιν οἱ νεώτεροι; ᾿Αλλὰ κὰν δοθῆ, ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας τὰ μυστήρια εἶχον τῷ ὄντι κατὰ μέρος ὁμοιότητὰ τινα πρὸς τὰ τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν (βλ. τὸ πολυμαθὲς σύγγραμμα τοῦ Καρόλου Ritter, ,,die Vorhalle Europäischer Völkergeschichten vor

ніе и обряды по необходимости приняли потомъ Эллины, имьющіе сухую и безплодную фантазію, для образованія своей религіи!! 1), Не смотря на сіе, онъ сперва заставляєть ихъ обходить Каспійское море, переплыть Волгу и Съверные берега Чернаго моря, дабы вмъсть съ самыми Вендами и съ Котиттами и съ хоромъ Коривантовъ Цибелы торжественно дойти посредствомъ Славянъ до Оракіянъ, ихъ потомковъ! Отъ системы Левека немного различествуетъ и система Орвина, который старался Скивовъ и боль-

¹⁾ Саманеи и Вуддисшы Индійскіе сосшавляють секту религіи новьйшихь времень, а не древнюю, какъ полагали нькоторые. См. изысканія Г. Авеля Ремюзата (Remusat) и Introduction à l'Atlas Ethnograph. par m. Balbi. р. 152, и проч. Какое сходство между Вакхическими и Фригійскими оргіями (коихъ великольпныя описанія находимь въ Греческихъ Стихотворцахъ) съ варварскими обрядами Буддистовъ, какъ ихъ описывають новьйшіе путешественники? Но если положить, что таинства Эллинскаго баснословія дъйствительно имъли нькоторое сходство съ таинствами древнихъ Индъйцевъ (см. ученое сочин. Карла Ritter, "die Vorhalle Europäischer Völkergeschichten vor

εἰς τὸ Σλαβονικὸν ἔθνος καὶ τους Σκύθας, καὶ τους πλείστους τῆς ᾿Ασίας λαούς. 'Οδὲ Βαϊλλῦς (Bailly) κατήγαγε καὶ ὅλον τὸ ἀνθεώπινον γένος ἀπὸ τὰ βοβξειότατα τοῦ πόλου, ἀποδεικνύων τους γηγενεῖς, Βορεάδας. Καὶ τούτων μὲν ταῦτα.

ς ιθ. Ήμεῖς δὲ, πεοτιμώντες τὰς λογικωτέρας παρατηρήσεις τῶν νεωτέρων θεωρῶν τῆς συγγενείας τῶν γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν, νομίζομεν τοὺς παλαιοὺς Σλάβονας ἀδελΦοὺς τῶν Ένετῶν καὶ Ἰλλυριῶν καὶ Γετῶν καὶ τῶν ἄλλων Θρακῶν καὶ Πελασγῶν διὰ τὴν ἄκραν συγγένειαν

Herodotus um dem Kaukasus etc. Berlin, 1820, in — 8°), κωρ ότι ταύτην την ομοιότητα παρέλαβον οί Έλληνες έκ των Ίνδων κατά παράδοσιν, ή κατά μέρος αυτη μίμησις είναι σμικρά κωρ μηθε το πολλοστημόριον ως πρός τὰ όργια της Έλληνικης Θρησκείας, ητις έγεννηθη είς τὸν "Ολυμπον κωρ την Θράκην κωρ τὰς πεδιάδας της Θετταλίας κωρ τὰς ἄλλας Έλλαδικας χώρας, όπου παριστάνονται της καθ Έλληνας Θεογονίας αι σκηναί. Αι Έλληνικαι Μουσαι είναι ιθαγενείς, "Ολυμπιάδες, Πιερίδες, κουραι Διὸς Όλυμπίου, Πελασγικού, Δωδωναίου, αίτινες διὰ της ίερας ποιήσεως κωρ των θρησκευτικών τελετών ήρχισαν τὸ πρώτον νὰ ήμερόνωσι τὰ ήθη τὰς Έλληνικά.

шую часть народовь Азіи отнести въ по-(Bailly) кольнію Славянскому, а Бальи весь родъ человъческій производиль оть Сьверныхъ спіранъ полюса, доказывая, что всь земнородные произошли ошь Съвера. Вошъ мивнія сихь ученыхь людей.

Но мы, предпочитая разумныйшія примъчанія новьйшихъ наблюдателей сродсшва языновъ и народовъ, полагаемъ, что древніе Славяне были единоплеменны. Энешамъ, Иллирійцамъ, Гешамъ и другимъ Оракійцамъ и Пеластайъ, по причинь великаго

Herodotus um dem Kaukasus etc. Berlin, 1820, in -8°), и что сіе схедство Эллины получили по преданію, оть Индвицевь: то сіе вы нькоторой части подражаніе не важно и вовсе не то, какъ подражаніе оргіямь Эллинскаго богослуженія, которое родилось на Олимпъ, во Оракіи, въ Оессалійскихъ полякь и другихь Эллинскихь странахь, гдв представляющся сцены Эллинскаго богослуженія. Эллинскія Музы сушь шуземныя, Олимпіады, Піериды, дщери Зевса Олимпійскаго, Пеластическаго, Додонскаго, кои священною поэзією и богослуженіями сперва начали укрощать Эллинскіе нравы.

της Σλαβονικής γλάσσης προς την Θρακοπελασγικήν α),
υχή τούτους πάλιν απαντας συγγενείς Γερμανών υχή των
άλλων των έπὶ της Ευρώπης και της Ασίας κατα γλάσε
σας πλησιαζόντων λαων β). Ποία τις είναι έκριβως
ή σχέσις των Ασιανών έθνων προς τα παλαιά της Ευρώπης, δεν είναι καταφανές. Η κοσμική ιστορία χάνεται

το Το δε τα κατά τόπους Σλαβονικά έθνη ηυξάνοντο προσλαμβάνοντα κατ επικράτησιν κού άλλα τινά ετερόφυλα γένη (τὰ όποῖα κατὰ μικρὸν συνετήκοντο κού συνανεμίγνυντο με τους Σλάβονας χάνοντα το εθνικόν των γνώρισμα, την γλώσσάν των, κού μεταλαμβάνοντα την τῶν νικητῶν των), ἀπόδειξις μεν κού άλλα της νεωτέρας ἱστορίας οῦτως ὑπερισχύναντα κού πληθυνθέντα έθνη, κού αυτό δε το ἀπονον ελληνικόν ,,οπερ απονοχιθέν ἀπό τοῦ Πελασγικοῦ, ἐον ἀσθενὲς, ἀπό σμινροῦ τἐο την ἀρχην ὁρμεωμενον, αῦξηται εἰς πληνρος τῶν ἐθνέων πολλῶν, μάλιστα προσκεχωρηκόν, των αὐτῷ κού ἀλλων ἐθνέων, κ. τ. λ. ('Ηρόδ. Α, 58).

β) Αλλά καὶ αὐτος τέλος ο Λεβέκιος παλινωδίαν ἄδων συμφωνεῖ ἀλλαχοῦ μετὰ τοῦ Εύνου (Heyne), ότι τὰ τέσσαρα ἔθνη Έλληνες καὶ Σλάβονες καὶ Λατίνοι καὶ Γερμανοὶ εἰς την πρώτην αὐτῶν ἀρχην ήσαν πιω θανώτατα ἔθνος ἔν. βλ. καὶ Bulletin des Sciences, historique antiquité, etc. No. 12, Decembre, 1825.

сходства Славянскаго языка съ Орако-Пелазгійскимъ І); всь сім покольнія почишаемъ сродными съ Германцами и прочими Евронейскими и Азіянскими народами, сближающимися между собою по языкамъ ихъ 2). Не извъстно въ точности, какое находится отношеніе между Азіятскими и древними Европейскими народами. Всемірная Исторія теряется въ непреницаемомъ мракь не-

(9 *)

¹⁾ Что Славянскіе народы въ разныхь мъстахь распространились, принимая въ свой составь завоеваніемь разноплеменные народы, которые современемь
смътивались и исчезали въ Славянскомъ, терян народное отличительное свойство языка, и принимая
изыкь побъдителей, то доказывается примърами новъйшихъ въ Исторіи народовъ, кои усилились и распространились такимъ же образомъ, да и самое племя Эллинское, собственно отъ Эллина получившее
свое наименованіе, по словамъ Иродота I, 58, и
проч. Оно, бывъ сначала слабое и малое, возрасло
присоединеніемъ къ нему другихъ племенъ.

²⁾ Но и самь Левекь наконець ньгдь согласно сь Гейномь говоришь, что четыре народа: Эллины, Славяне, Римляне и Ньмцы, весьма въроятно, были вы началь своемь однимь народомь. См. и Bulletin des Sciences, historique antiquité, etc. No. 12, Decembre, 1825.

είς το χαος της αγνωσίας των αρχαίων αιώνων. έθεν δικαιότατα ἐπέγραψεν ο Πλούταρχος και είς τα της ιστορίας όρια την επιγράφην, την όποιαν εσυνείθιζαν όι πρόγονοι μας να έπιγράφωσιν είς τους γεωγραφικούς πίνακας, δια να σημάνωσι τους ἐπέκεινα των γνωστών ερίων αγνώστους τόπους τοπους δεπέκεινας θίνες ανυδροι Ποτε μετέβησαν τα Ευρωπαϊκά έθνη έκ της Ασίας είς την Ευρώπην Που έλαληθη το πρώτον ή γλωσσα, της οποίας Φαίνονται κλωνές συγγενείς ή Θρακοπελασγική, κού ίδιως ή Ελληνική, κού Λατινική, κού Σλαβονική, κού Γερμανική, κού Κελτική, κού Ίνδική, κού Μηδικη μετά της άξχαίας Περσικής Πότε και που διεκρίθησαν απ' αλλήλων τα λαλούντα ταύτας αξχικά έθνη καί, δια ν αφήσω τ' αλλα, Πότε κως που διεκρίθησαν οί Σλάβονες από τους Θεακας α), είναι ζητήματα ανεπίλιτα δια της παλαιας ιστορίας την άγνοιαν.

α) Ὁ ἱστοριογράφος της Ρωσσίας Καραμιζηνος ὑποθέτει, ὅτι τὰ δύω ταῦτα έθνη διεκρίθησαν ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν, καταλαβόντες οἱ μὲν τὰ νοτειότερα τοῦ Πόντου, οἱ Θρᾶκες οἱ δὲ Σλάβονες τὰ βορξειτερα. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπίθανος ἀλλὰ τίς δύκιται νὰ τὴν βεβαιώση; τὸ πιθανώτατον, ὡς ἐκ

въденія древнихъ въковъ; и по тому Плушархъ весьма справедливо означилъ историческіе предалы шакою надписью, кошорую обыкновенно древніе наши землеописатели надписывали на своихъ Географическихъ шаблицахъ, для означенія дальныйшихъ предьловъ неизвъсшныхъ мъсшь: та д' епексиа, Эїнея шиоден, а за симб, пустыни безводныя и проч. Когда пришли Европейскіе народы изъ Азін въ Европу? Гдѣ сначала говорили шьмь языкомь, коего вышевями кажушся Оракопеластійскій и Эдлинскій и Лашинскій и Славянскій и Германскій, и Келшическій, и Индійскій и Мидійскій съ древнимъ Персиденимъ? Когда и накъ опідлились другь оть друга первые, говорящіе ими народы? Когда наконецъ, и гдъ Славяне, не говоря о прочихъ народахъ, отдълились отъ Оракійцевъ 1)? Сіи вопросы, по причинь незнанія древней Исторіи, остаются неразрышимыми.

Россійскій Исторіографь Караманнь предполагаеть, что сій два народа разділились у Каспійских врать, и что Оракійцы заняли Южныя страны Понта, а Славяне Съверныя. Предположение не неправдоподобно; но кто можеть доказать оное? Какь изъ

ην. Των δε Σλαβόνων τ όνομα ηκούσθη κατά πρώτον εἰς την ἰστορίαν τον ς αἰωνα μετά Χριστον, ως προείπομεν έξω, ἐάν οι Σταβανοι, η (ως διορθόνουσι τινὲς πιθανως), Σλαβανοί του Πτολεμαίου, εἶναι οι αὐτοί

τοποθεσίας Φαίνεται, ότι από το πολύ τῶν καθολικώτερον ωνομασμενων Θρακών Φύλον διασχισθέντες κατά καιρούς ξύακες διάφοροι, ἐπελάγισαν είς την ίδιως Θράκην, και έκείθεν είς την Ελλάδα κατέσχον τας περί τον Ιστρον και Βορυσθένην καί τας βοβέειστέρας χώρας έξεχύθησαν είς την Γερμανίων συνηντήθησαν είς την Ιλλυρίαν και Ιταλίαν έξηπλωσαν πανταχού τας Φυλας, και τας διαλέκτους αυτών, αίτινες κατά τόπους ελάμβανον διαφόρους τροπας και μεταβολας του λεκτικού χαεακτήρος, αναλόγως της Φυσικής και ήθικής καλ. λιεργείας των λαλούντων αυτάς εθνών, είς την οποίων δεν είχον ολίγην επιβροήν και τα κατά καιρους γειτνιάζοντα έτεροφιλα έθνη, κας τα κλίματα, χού τοι έθιμα, κού τα περιστατικά κού συμβεβηκότα. Ωστε αληθεύει καί είς τα Θρακικά καί Ιαφεθικά τάυτα γένη ή καθολική έκεινη της θείας Ιραφής αλήθεια. , Εν τω κινήσαι αυτούς απο άνατολών... διεσπάρησαν έπι πρίσωπον της γης κατά γλώσσας αυτών έν ταϊς χώραις αυτών" (Γενέσ. Ι., 31, 32. κα)

§ 20. Имя Славянъ въ первой разъ сдълалось извъсшнымъ въ Исторіи въ VI стольшій по Р. Х., какъ выше сказано, ежели шолько Сшаване или (какъ не безъ причины поправляють) Славяне Птолемеевы не суть одни и шь же съ послъдующими Славанами

сродства языковь, такь и изь положенія Географическаго болье върояшнымь кажешся то, что оть многочисленнаго племени Оракійцевь отдьлились вь разныя времена разныя опрасли и распроспранились во Оракію собственно такь называемую, а оттуда вь Элладу, заняли страны около Дуная и Днвпра и далве къ Съверу; встрътились въ Иллиріи и Италіи, и повсюду распространили свои племена и нарвчія, которыя, по містамі, приняли разныя переміны и преобразованія ві харакшері ихі слова, сообразно сь естественнымь и нравственнымь образованиемь говорящих ими народовь. Немалое имбли на то вліяніе сосбдешвенные имі разноплеменные народы, климать, и обстоятельства, такь что и по отношенію кь симь Фракійскимь и Іафетскимь народамь справедлива сія всеобщая истина Св. Писанія: и бысть внегда пошти ижь отъ востокъ . . . и разсва ихъ по лицу земли, по языкомо ихо во странахо ихо. (Быт. X, 31, 32. XI, 1, 2, 9). Если же нъкоторые

καὶ οἱ μετὰ ταῦτα Σλάβονες καὶ Σλαβανοὶ, ἢ Σλαβἢνοι (Славянь), τὸ ὁποῖον δὲν Φαίνεται ἀπίθανον. Αὐτοὺς δὲ τοὺς Σλάβονας ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος τοὺς ὀνομάζει Σκλαβίνους ἢ Σκλαβήνους α). Ὁ δὲ Πορφυρογέννητος

ΙΑ, 1, 2, 9). Εἰ δε τινων νεωτέρων ἡ Φιλοκαίνος σοφίω αποκαλεῖ ταύτην τὴν δοξαν Ανατολικισμον (Orientalisme), χεὴ ἀποδέχεται μᾶλλον Κελτικισμον (Celticisme), χεὰ Αἰθιοπισμον (Ethiopisme), χεὰ τὸν Περσικόν Ρουδιβεκιανισμον (Rudbekianisme), ἄλλοτε δὲ πάλιν Φυτρόνει, ως ἀν δενδρα κεὰ ζωόφυτα, τὰ ἔθνη, ἕκαστον εἰς τὴν ἰδὶαν αὐτοῦ χώραν αὐτογενὲς κεὰ αὐτόπρεμνον, ταῦτα κεὰ τὰ τοιαῦτα χαίρειν ἐῶμεν, ως ὀνειρωγμοὺς Φαντασίας ἀλαζονικώτερον νεανιευομένης νὰ εἴπη τι καινὸν, ἔστω κεὰ ἀλογον κεὰ ληρῶδες, μόνον νὰ διαφέρη, ἡ κεὰ νὰ ἀντίκηται ἀπ εὐθείας πρὸς τὴν παλαιάν, τὴν σεβασμίαν, τὴν θείαν παράδοσιν τῶν βίβλων τῶν Μωσαϊκῶν.

α) Ἐκ τούτου τοῦ Σκλάβος προῆλθε καὶ τὸ παρὰ τοῖς ᾿Αραψι πλατύτερον προφερόμενον ὄνομα τῶν Σλά-βων, Saklab, πληθυντ. Sakalib. ὄχι ἐκ τοῦ Saklab, τὸν ὁποῖον ἔπλασεν ἡ ᾿Αραβική μυθολογία υἷὸν τοῦ Ἰάφεθ. Οἱ Σλάβοι εἶναι βέβαια τοῦ Ἰάφεθ ἔκ-γονοι (βλ. § θ. σημείωσ.), ἀλλ ὅτι ὁ Ἰάφεθ εἶχε καὶ υἱὸν Σακλάβ, τοῦτο τὸ ἐξεύρουν μόνοι οἱ ᾿Αραβες,

(что не кажется невъроящнымъ). Самыхъ же Славянъ Историкъ Прокопій называеть Склавинами (Σκλαβίνους и Σκλαβήνους) 1); и Константинъ Порфирородный Склавинами и Склавами; Анна же Компена и Кедринъ

новыйше мудрецы называють сіе мныйе Оріэнтализмомь, и охотные принимають Цельтицизмь, и Эвіопизмь и Персидскій Рудбекіанизмь, иногда сажають народы каждый вь своемь мысть, какь дерева самородныя, то мы оставляемь сіе, какь мечтаніе наглаго и необузданнаго воображенія; они желають всегда сказать что нибудь новое, ныть нужды, безразсудно ли оно или вздорно, только бы отличалось и было противно древнему и Божественному преданію книгь Монсеевыхь.

1) От слова Σκλάβος произошло и употребляемое Аравлянами имя Саклабь, множ. Сакалибь, не от Саклаба, котораго Аравійская Минологія изобрѣла, накъ сына Яфетова. Славяне безъ ссмнѣнія потомки Яфета, но что у Яфета быль сынь Саклабь, то извѣстно однимь Аравлянамь, и тѣмь, кои принимають родословіе на-

Κωνσταντίνος, Σκλαβίνους καί Σκλάβους ή δε Κομνηνή 'Αννα κού ο Κεδεηνος, Σθλαβίνους. Οι Βυζαντινοί μας ουτοι Ίστορικοί, Φαίνεται, ότι ἐπρόσθεταν οί μέν το κ, οί δε το θ μεταξύ τοῦ Σ, και Λ, δια να μην είπωσι Σλαβίνους, η το συγκεκομμένον Σλάβους, [Φοβούμενοι μη βαεβαείσωσι, διότι δεν αεχίζει καμμία λέξις έλληνική από σλ' αὐτοί δὲ ήθελον να έξελληνίσωσι τὸ όνομα, καί τοῦτο ἴσως κατά την Αττικήν κως ἔχι κατά την Λακωγικήν διάλεκτον! διότι οι Λάκωνες, αν δχι είς την αρχήν της λέξεως, αλλ όμως είς το μέσον συνηπτον το σ μετα τοῦ λ, υσλος, λέγοντες, κού εσλος, κ. τ.λ. χωρίς να βαρβαρίζωσιν! 'Αλλα καί ο σύγχρονος του Προκοπίου μας Γότθος Ιορνάνδης συγγράφων Λατινιστί την εστορίαν του, έγραψε καί αυτός Sclavinos τους Σκλαβίνους, διότι κοί η Λατινική δεν συνάπτει το σ μετά του λ. Αλλ όμως παρά τούτους άξιοπιστότεροι είς την έθνικην αυτών ονομασίαν είναι αυτοί οι Σλαβονες, ονομάζοντες έκαστος έαυτον Словянь, κα Словянинь, Σλοβάνον, η Σλοβανίνου , έκ του слово (λόγος). Ευρίσκεται δε το

τους Αλκορανοδίδακτον γενεαλογίαν των έθνων βλ.
John. Richardson, Oriental. Biblioth. III, Theil. Seit. 67.

Солавами и Солавинами. Очевидно, чио одни изъ нашихъ Визанційскихъ Историковъ прибавили к, а другіе в между с и л, дабы не говорищь Σλαβίνους или сопращенно Σλάβους мбо ни одно Греческое реченіе не начинается съ од; они же хошьли образоващь сіе имя по Гречески для избъжанія грубаго выговора; и пришонъ, можешъ бышь, по Ашшическому, а не по Лаконическому діалекту, пошому что Лаконцы, не въ началь, но въ срединь слова присоединяли д къ о, говоря втхос и обхос. Впрочемы и современный нашему Прокопію, Готоскій Историкь Іорнандъ, сочинившій на Лашинскомъ Испорію своего народа, писаль Sclavinos; ибо и Лашинскій языкь не совокупляешь вывсшь s н 1. Въ отношении къ народному названию Славянь болье достойны въроятія сами Славяне, изъ которыхъ каждый называетъ себя Словяномо и Словяниномо отъ Слова. Впрочемъ сіе имя пищещся и Славянино опти славы,

родовь шакь какь Алькорань ихв учить. См. John. Richardson, Oriental Biblioth. III, theil Seit. 67.

του καθα γεγραμμενον καὶ Κλέας, ως το καθανίνος, ως ἐκ τοῦ καθα (δόξα). Πλήν καὶ τὸ καθανίνος, ως ἐκ τοῦ καθα (σλάβα), καὶ τὸ καθο (σλόβο), παράγονται ἐκ τοῦ καθο (σλέω). τοῦτο δὲ εἶναι τὸ αἰολικὸν κλούω ἀντὶ κλύω, (ώς θουγάτης, ἡ θυγάτης), διότι τὸ Σλαβονικὸν κ ἀναλογεῖ πολλάκις πρὸς τὸ Λατινικὸν κ, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν κ α). Ἐκ δὲ τοῦ κλύω, κλέω, παράγεται τὸ κλέος (λόγος, Φήμη, δόξα), ὁθεν τὸ Σλοβανὸς (Κλοθημικὸν εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν κλεανὸς, μετὰ τοῦ Ε κλεκανὸς (κλευανὸς, κλεβανὸς), κλεαινὸς, καὶ τοῦ κλέω, κλεκαινὸς, κλεβανὸς), κλεκαινὸς, κλοῦ τοῦ α, τύπου, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ ε, κλέω, κλάξω, διὰ τοῦ υ, κλύω), κλαξανὸς (ακαὶ εΞο, κλοβανός). Οὐτως ἐκ τοῦ κλέω, κλέξως κλεύως γίνονται καὶ τὰ κύρια Ἑλληνικὰ, Κλεύας (ἀντὶ Κλέας, ὡς Κρατέας, Κρατεύας), καὶ Κλέζος (κλέζω Ξ κλείω), καὶ Κλεῖτος (κλείω),

α) Βλ. Μές. Β, τοῦ παζόντος, συντάγματ. λ. επαθα καὶ ος ος με τοῦ Σλοβάνος, Σλαβόνος, Σκλαβόνος καὶ οἱ καθ΄ ἡμᾶς Σκλαβοῦνοι. Πεςὶ δὲ τοῦ προσηγοςικοῦ sclav, esclave (σκλάβος), τοῦ παςαβαλλομίνου παςαδόξως πρὸς τὸ ἐθνικὸν Σκλάβος, ὁ Σλάβος, βλ. εἰς τὸ λεκτικὸν λ. εποβο.

Ηο имена слава и слово происходять оть слую (σλούω) и σλούω есть Эолическое κλούω т. е. κλύω, такъ какъ говорили Эогуйту вмъсто Эгуйту (потому что Славянское с часто сходствуетъ съ Латинскимъ с и съ Греческимъ к) 1). Отъ кλύω и кλέω производится кλέος (слово, слава, молва), и Слованд есть Греческое кλεανός, а съ F κλεξανός (κλευανός, κλεβανός), κλεαινός, κλεϊνός, κλεινός, славный и (накъ бы отъ κλάω, κλάξω, κλαύω) κλαξανός (α и ε ο, κλοβανός). Такимъ же образомъ отъ κλέω, κλέξω, κλεύω, дълаются собственныя имена Греческія Κλεύας вмъсто Κλέας, такъ и Κρατεύας вмъсто Кρατέας, и Κλέζος (κλέζω—κλείω),

¹⁾ См. Часть II сего сочиненія ві слов. слава и осмь. Иллирійских Славяні Греки и ныні называють Склавунами. О нарицательном имени esclave, sclav, окаво, которое производять от народнаго Славь, см. II Ч. реченіе слово.

και Κλύμενος, κλυτός (κλύω) α). Οἱ κλεώνυμοι λοιπον Κλαυάνοι ἢ Σλαβάνοι μας ἔχουσι τὸ ἐθνικόν των κοῦ

α) Την έκ του слава ή κού слово αναμφίβολον παραγωγήν του έθνικου Σλοβάνος έλαβον τινές και ώς απόδειξιν, ότι οι Σλαβονές υπαρχουσι το γένος Ενετοί. Ο Ιστορικός Ιορνάνδης εκλαμβάνων το Ένετος. ως γραφομενον Αίνετος, έξμηνεύει τους Ένετους Laudabiles (ίστος. γ, κεφ. κθ). Ούτω καί το слага συνωνυμεί με το αίνος (laus, επαινος, κλέος). The αυτής γνώμης είναι και ο ήμετερος Ευγένιος, ο πεεικλεής Αεχιεπίσκοπος Χερσώνος, είς μίαν διατριβήν του εκδεδομένην Ιταλιστί κου Ρωσσιστί. Ούτε να βεβαιώσω, ούτε να αναιρέσω τολμώ ταύτην την έκδοχην του Ενέτες αντί Λίνετες. Κανείς από τους παλαιούς μας, όσοι ίστοςησαν τα περί των Ένετων, θεν κάμνει ταυτην την παραγωγήν του ονόματος καί ο Ιορνανδης δέν με Φαίνεται τόσον έχεγγυος είς Ελληνικώς έτυμολογίως. Απ' άλλου μέρους βλέπ πομεν αντί της αι γραφομενον το ε, ως έν τοίς, έωρα, αίωρα είλλω, αίολλω, κ. τ. λ. κού τους Ένιανας, έθνος Θεσσαλικόν, έγραψαν τινές Αίνιανας. Αλλα κάν ήναι κάν δεν ήναι το Ενετός το αυτό κ αίνετες, το Σλοβάνες όμως η Σλαβάνος είναι βέβαια κλευαινός, ως έκ του слава καί слово, τα οποία ανενδοιαστως παραβαλλομεν προς το κλέος, κλέας, κλέα (βλ. έν τω λεκτικώ, λ. слово). Προσθες,

шанже Клеїгов (клеїю), Клирівчов, клитов (клий) 1). И шант славные Клаваны или, Славяне,

Несомивниюе производство имени Славянинв отв словы: слава, или слово принято нъкоторыми вы доказательство, что Славене сущь Энеты. Историкв Іорнандь полагая, чио должно писать Айгется, переводить сіе имя словомь laudabilis, хвальный (Истор. III. Глава XXIX.). Равнымь образомы и серво слава значить по Гречески стусс (laus, квала). Сего мития держался и знаменийый Еггеній Архіепископь Херсонскій ві диссеріпацін своей, изданной на Италінискомь и Россійскомь изыкахь. Никшо изь древнихь, писавших объ Энетахь, не производить такимь образомь сего имени. Мив кажешся, что на Горнанда. неможно полагашься вы разсуждении производства Греческия в словы. Мы притомы видимы, что аг пишется выбето є, како во словако єщем, мішем; водда, агодда и проч. Имя народа Оессалійскаго Емайге нъкоторые писали Амайгет. Впрочемъ жетя бы эначило слово Еугтся то же, что січетос, нли ньть, однако ньть никакого сомивнія, что Сле вянь, или Славянь то же, что Греческое Касисте, производи его отв слова и слива, кои имъють то же вначение, что Греческое идесь, идеаь, идеа (См. го второй Части речение влово. Прибавь кв. симв и

αρχηθεν παρ αυτοϊς συνειθισμένον ονομα Ελληνικόν, η Πελασγοελληνικόν α). Πρόσθες το υπαρατικόν αυτών

αν θέλης, κας το συνώνυμον Τρωϊκόν κύριον όνομα Αίνείας, ως κας το Παφλαγονικόν Αίνιάτης (Στράβ. IB, 552).

α) Το δε εθνικόν Ρωσσος, κού Ρωσσιστί, Pych (κού Poca cia, ή (Βυτσία), οί μεν το θεωρούσιν απιθάνως ως βίζαν του Ρωξολάνος οι δε και πάνυ ατόπως το θέλουσι Φιννικόν, παρά το Rootsi (ἀποίχεσθαι, ἀναχωρείν) οι δε, του αυτοί παραλόγως, το νομίζουσι Σκανδιναυϊκόν, ως έκ των πρωτων έλθοντων μετα Ρουρίκου Βαράγκων ηγεμόνων είς την Σλαβονικήν χωραν (των οποίων κας το ονομο κας ή διαλεκτος ηφανίσθη μεταξύ των Σλαβονικών έθνων. Ταύτης της διαλέκτου νομίζουσι τινές ολίγας λέξεις ιδιαζούσας και μήτε Σλαβονικάς μήτε Ρωσσικάς Φαινομένας, έξ οσων αναφέρει ο Πορφυρογέννητος Κωνσταντίνος). "Αλλοι δε πιθανώτερον ετυμολεγούσι το Ρώσσος παρά του Ρά (Βόλγαν), του οποίου ο Αγαθένεκος ονομάζει Ρως (Ξ ξίνε, ξόος), ως κού οί Βούλγαροι παρωνομάσθησαν παρά τον αυτον Βόλγαν (Вх. Мес. В, ле Равень). й тара то Русса (άλλον της Ρωσσίας ποταμόν) οι δε καί παρά το ξούσσος, ξούσιος (Δτ. russeus), και Ρωσσιστί, Pych, ο ξανθός, όθεν κρή Εανθούς ωνόμασων τους Υωσσους водущь свое народное съ самаго начала ими упошребляемое название отъ Греческаго или Пеласто - Эллинскаго имени 1). Присовоку-

Пафлагонское Адиатия (Спраб. XII, 552).

4) Народное наименование Россь, Русь, одними тается корнемь имени Роксолань; другими именемь Финскимь, оть слова Rootsi, убхать, удалиться-обое весьма невброящно. Нъкошорые полагающь, чщо оно есть Скандинавское по имени трхв Варягь, кои пришли вмъсшъ съ Рюрикомъ въ Славянскую землю. Имя ихь и языкь изчезли среди Славянскихь народовь. Къ сему языку нъкоторые относять слова, кои некажущся ни Славянскими ни Россійскими, и которыя приводить Константинь Порфирогенить. Другіе вброяшнье производяшь имя Русь, ошь имени Ра (Волга), которую Агаооникь называеть Рось, (Pas _ fous), или от имени Русса (ръки въ Росси). Иные производящь слово Россь, Русь ощь слова русый (по Латынъ russeus). Отсель и Византійскіе писатели называють Россіянь Дандоня, русыми,

ξήμα τόσον συγγενες και το αυτό σχεδον με το αξχαΐος Αλολικόν: την ομοφωνίαν των αντωνυμιών: τας αυτάς όνο-

τινές των Βυζαντινών μας. Πυβέους και γλαυκούς ισχυρώς περιγράφει και τους Βουδίνους ο Ήροδοτος, έθνος πολυπληθές, τους οποίους ο μέν Μάννεςτος ανάγει είς τους Γερμανούς, αλλοι δε είς τους Σλά-Bovas, rej idias eis rous Beverous (Bévdous). Tav δε Βουδίνων ονομάζει και πόλιν Γελωνούς ο Heodoτος, αποικίαν Έλληνων Γελωνών (Δ, 108). Ο δέ Προκόπιος ζωγραφίζει τους Σλάβονας ούτε μέλανας το σωμα καί μελαγκόμας, ουτ αγαν λευκους καί ξανθούς (Γοτθ. πολέμ. γ), αλλ, υπερύθρους, ως να είπης, πυρέους, η καστανόχρους. Οθεν και ό Πολωνος Λαυρέντιος ευφυώς επεχείρησε να διατάξη τας έκ της Ασίας είς την Ευρώπην αποικίας των βοβδείων έθνων και ώς έκ των σωματικών αυτών χαεακτήρων Φυσιολογικώτερον (βλ. την περί Σλαβόνων διατειβήν του είς την έν Πετεουπόλει ύπο των Φιλελλήνων ανδεών Θαδδαίου Βουλγαείνου και Νικολάου, του Φερωνύμως Γραίκου, εκδιδομένην Φιλολογικήν κα κοινωφελεστάτην έφημερίδα, τα Βόβξεια Αρχεία, Сверный Архивь, $\vec{\epsilon}v$ $\tilde{\epsilon}\tau\epsilon$ 1826, $^{\circ}$ А $\epsilon\iota \Im \mu \tilde{\omega}$ 5, σελ. 182, 283, κ. τ. λ.). Καὶ οἱ Λατίνοι δὲ τους Ρώσσους ονομάζουσι Ruthenos, ξυθινούς, ήτοι έρυθρούς (Γερμ. Roth, δυθος), αντί πυρδούς. Έαν δε αληθώς αυτοί οι Σλάβονες οι Νοβογοροδίται (ήτοι Νεαπολίпи къ сему и ихъ существительный глаголь столько сродный и почти тоть же самый

представляеть русыми и голубоокими Вудиновь, народь многочисленный, который Маннерть причисляеть кь Германцамь, но другіе правдоподобнье кь Славянамь, и вь особенности кь Венетамь (Вендамь). Иродоть упоминаеть и о Гелонахь, городь Вудиновь, колоніи Греческих Гелоновь (IV, 108). По описанію Прокопія, Славяне не были ни смуглы ни черноволосы, однако не весьма бълы и русы (Гото. война Волосы у нихъ были болье шемнорусые или каштановые. Польскій писатель Лавренцій остроумно предприняль оппличить Съверные народы, изъ Азіи ві Европу перешедшіе, по тілеснымі ихі чертамь. (См. разсуждение его вь общеполезномь Журналь, издаваемомь вь С. Петербургь учеными филеллинами, Өаддеемь Булгаринымь и Николаемь Гречемь, именуемомь Съверный Архивь 1826 года, No VI. отр. 182, 283 и проч.). Латинцы Руссовь называють Rutheni, т. е. красными (по Нъмецки Roth). Если вь самомь дьль Новгородскіе Славяне первые (10.*)

μασίας τῶν ἀξχικῶν ἀξιθμῶν, τῶν κυξιωτατων μελάν τοῦ σώματος, τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν, τῶν μάλιστα προσβαλλόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις μεγάλων τῆς Φύσεως ὀντων, τῶν πξώτων καὶ ἀναγκαιοτάτων τοῦ ἀνθρώπου κατὰ Φύσιν ἐνεξγειῶν, καὶ παθῶν, καὶ πξάξεων τῶν βιωτικῶν, τοσούτων ἀλλων λέξεων τὴν θεματικὴν ταυτότητα,

ται) πεωτοί ωνόμασαν Ρώσσους η Ρούσσους έαυτους έλθόντες προς τους Σβέδους (καθώς τινες θέλουσι), τότε εκπίπτει παντάπασιν ή και άλλως ασθενης και απίθανος γνώμη των θελόντων το ονομα Σκανδιναυϊκόν. (βλ. η την διατριβήν του σοφού η Φιλέλληνος Βαρόνου Ροζεγκάμπφου, Rosenkampff, "οбbясненіе ніжопорых в мість в Несторовой πbποπиси. ήτοι, Διασάφησις τινών χωρίων της του Νέστορος χρονολογίας 1827. Πετρουπόλ.). Ουτω Φαίνεται απίθανος και ή δοξα των συγχεόντων τους Ρωσσους μετά των παλαιών Ρωξολάνων. τουτους δέ τινες παραβάλλουσι προς το Σουηδικόν Rodslagen καί Roslagen, χώραν της Ουπλανδίας παρά την Βαλτικήν σημαίνει δε ή λέξις ναύλοχον ή ναύσταθμον, παρά το Lagh (έταιρεία, κοινότης συγγενές του λ.ćχος), κοι Roder (έετ - μος) έρετμος (ως αν είποις, εξετμόλοχος) αλλ ή παραβολή αθτη χρήζει πλειοτέςων αποδείξεων. Προς το Γωσσος παράβαλε, αν συγχωζείται, και την έν Κιλικία Γωσσον και Γωσсъ древнимъ Эолическимъ. Сходство мъстоименій, однъ и та же названія чисель первообразныхъ, главньйшихъ частей тьла,
ближайшихъ родственниковъ, и въ особенности поражающихъ чувства великихъ
и необходимыхъ существъ природы, первыхъ дъйствій и страстей человьческой
жизни, тождество столь многихъ дру-

назвали себя Россами или Русью пришедшіе кЪ Шведамь, какь нькоторые полагають: то падаеть совершенно мнъніе, впрочемь невъроятное, тьхь, кои сіе имя почитають Скандинавскимь, (см. и разсуждение ученаго Барона Розенкамифа подъ заглавіемь: Объяснение инкоторыхо линсто во Несторовой метописи, 1827 года, С. Петербурго), и кои смъщивающь Россовь сь древними Роксоданами. Сихь же нькопорые производять оть Шведскаго имени Rodslagen и Roslagen, мѣста въ Упландіи при Балтійскомъ морь. Слово сіе значить верфь или пристань, и состоить изь словь Lagh общество (сходно сь Греческимь λόχος) и Rod, Roder (по Гречески έρετμος, весло), Но сіе производство имбеть нужду вь большемь доказательствь. Кь сему прибавь и Киликійскаго Россонь (Россой или Расси), Греческаго города, и поршь Россіонь (см. Страбона и Полівна). Сколько

καὶ αὐτὸν δὲ τὸν ἐν πολλοῖς ἀνάλογον γεαμματικὸν αὐτῶν σχηματισμὸν (ὡς τὰς πεοσωπικὰς τοῦ ξήματος καταλήξεις, κ. τ. λ.), καὶ θέλεις εὐεεῖ ἀναμφίβολα γνωείσματα τῆς πλησιεστάτης συγγενείας τῶν δύω ιγλωσσῶν καὶ τῶν λαλούντων αὐτὰς ἐθνῶν. Πεὸς τοῦτο συμβάλλουσι καὶ πολλὰ κοινὰ γεωγεαφικὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, ἢ μυθολογικὰ τῆς παλαιᾶς τῶν Σλαβόνων θεησκείας α),

σον η Ῥῶσον λεγομένην πόλιν Ἑλληνικήν, κεὴ Ῥώσσιον λιμένα (βλ. Στεάβ. κεὴ Πολύαιν.). ᾿Αλλ οσον αδιίεριστον Φαίνεται το ονομα Ῥῶσσος, το Ῥωσσικον εμως ἔθνος εἶναι Σλαβονικον, κεὴ ή διάλεκτος του αξχαιστάτη άδελΦη της ἐν τοῖς βιβλίοις Σλαβονικής. ᾿Αλλά τινες ἀπὸ τοὺς Εὐξωπαίους Φιλολόγους τῶν ᾿Ασιανῶν γλωσσῶν δὲν ὧκνησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς ᾿Αλκοςανικὰς ετυμολογίας κεὴ τοῦ ονόματος Ῥῶσσος, ὡς ἐκ τοῦ Ῥοῦσα, τὸν ὁποῖον ἡ ᾿Αξαβιανή σοΦία μᾶς πωλεῖ ὡς ἕνα τάχα τῶν υίῶν τοῦ Ἰάφεθ!! (βλ. την ἀνωτέςω μνημονευθεῖσαν ἐΦημεςίδα, Νο. ΧΙΙΙ, σελ. 119, τοῦ 1826). Μόνον τὸ ονομα ξώς (Εβςαϊστὶ κεφαλή) εὐςίσκομεν εἰς την θείαν Γςαφην (Ἰεζεκ. λη, 2.), τὸ ὁποῖον οχι τόσον πιθανῶς ἐξέλαβόν τινες ὡς ἐθνικόν.

Βλ. ἐν τῷ λεκτικῷ τοῦ παρόντος συντάγμ. λ. Περήμδ.
 Οὕτω καὶ τὸ κεμίρδ (εἰδωλον) εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ Κόμειρος (Κούμειρος), Κάμειρος, Κάβειρος βλ. τὰς εἰς τὸ λεκτικὸν προσθήκας, Τόμ. Γ.

гихъ реченій; — и во многихъ случаяхъ самое Граммашическое сходсшво измѣненій ихъ, (какъ-то) личныя окончанія глаголовъ, и пр. и найдешъ также несомнѣнные признаки ближайшаго сродсшва двухъ языковъ и народовъ, говорящихъ ими. Сюда также должно отнести общія древнія Географическія названія и мивологическія имена древней религіи Славянъ 1),

ни неизвъстно происхожденіе имени Россь, однако Россійскій народь есть народь Славянскій, и языкь его есть древньйшій, имьющій ближайшее сходство сь языкомь Славянскихь книгь. Не смотря на то, многіе изь ученыхь Европейскихь Оріенталистовь не усумнились принять Алкоранскія Этимологій имени Росса, оть Руса, котораго Аравійская мудрость предаеть намь, какь будто бы одного изь сыновь Іафетовыхь!!! (Смотри вышеупомянутый Журналь No XIII. стр. 119. 1826). Мы находимь вы Св. Писаніи одно имя Рось (Іезекіиль XXXVIII, 2.) которое не весьма въроятно нъкоторыми принято за народное (по Еврейски рош, реш, значить глава).

¹⁾ См. II Часть сего сочиненія, слово: перуно. Такь н кумірь есть Греческое Конгідов (Концідов), Каней-дов, Кавідов. См. II Часть, прибавлен. кь III Тому.

καὶ εθιμα παραπλήσια α), καὶ παροιμίαι, καὶ εθνικά τραγώδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐδανείσθησαν οὐτ' οἱ Σλάβονες ἀπό τοὺς
Ελληνας, οὐτε πάλιν οὖτοι ἀπ' ἐκείνους. ᾿Αλλ' ἔμειναν
εἰς ἀμφότερα τὰ ἔθνη ὡς ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ὁμοφυοῦς
γενέσεως καὶ καταγωγῆς κοιναί τινες ἐκφράσεις ἐννοιῶν καὶ
παθῶν, ἢ παρόμοιοι τρόποι τοῦ συλλογίζεσθαι, τὸ ὁποῖον
μάλιστα συμβαίνει, ὅταν προσβάλλωσιν εἰς τὰς ἀνθοποίον

α) Έν από τα έθιμα των έξ Ίλλυρίας Ένετων (ως κα) των Βαβυλωνίων), ήτο να συναθεοίζωνται είς εν απαξ του ένιαυτου κατά κωμας δσαιπαεθένοι είχον ωξαν γάμου, και οι ανδρες έτερωθεν ομοίως, και να πωληται πάσα μία έκ των ευμος Φοτέςων είς τον, δοτις έδιδε την πλειστέραν τιμήν, δια να την καμη νόμιμόν του σύζυγον. κ. τ. λ. (βλ. Ηροδοτ. Α, 196). Τοιουτό τι έθιμον γίνεται και τώρα είς την Πετρούπολιν. Καθ' έκαστον έτος την μεθέοςτου της Πεντηκοστής και την έφεξης Κυριακήν συναθροίζονται αί των δημοτων ἐπίγαμοι κόραι κορί οι υίοι μετά των γονέων και οικείων είς τον, Καλοκαιρινόν, λεγόμενον καλλιστού της πόλεως κηπού, όπου καθείς των νέων όχι ύπο κήρυκος Φωνήν, ουδ' ἐπὶ πωλήσεως λόγω, αλλ' αυτος με τους ίδιους του οφθαλμούς και προς νομιμον γάμον εκλέγει μέλλουσαν νύμθην του, ήτις ως εύμος Φος τον αξέση, την όποιαν ακολούθως αξβαβωνίζεται καζ νυμΦεύεται πατά νήμους. Πολλά

также обычаи 1), и пословицы, и народныя пьсни, которыхъ не заняли ни Славяне отъ Грековъ, ни Греки отъ Славянъ, но въ томъ и другомъ народь остались нъкоторыя общія выраженія страстей и мыслей отъ перваго общаго ихъ начала и промихожденія, особливо когда впечатльваютъ

¹⁾ Одинь изв обычаевь Энешовь, пришедшихь изв Иллиріи (равно какв и Вавилонянв) былв тотв, что однажды вь годь собирались вь одно мьсто селеній всь дьвицы, достигшія льть замужства, а сь другой стороны мущины, и одна изр наилучших продаваема была тому, кто больше за нее заплатить, для вступленія ві законный бракі, и проч. (см. Ирод. Ч. І, 196). Такой обычай есть и нынь въ С. Петербургь. Каждый годо по отдании праздника Пятидесятницы в Духово День собираются невъсты изъ простаго народа и сыновья со своими родителями и сродниками во прекрасный льтній садь, гдь каждый молодой человькь не по вызову глашатая, и не торгомь, но самь своими глазами, и при томь для законнаго брака, выбираеть себь невьсту, какая ему понравится, за которую посль свапается и женится на ней по закону. Вb Россіи

νους ψυχας των αὐτων η και παραπλησίων αντικειμένων αἰσθήματα αλλ' ή περὶ τούτου θεωρία εἶναι έργον πραγματείας χωριστης.

ς κα. Πολλοί τῶν καθ' ήμᾶς Φιλολόγων τῆς Εὐςώπης, σοφοί πεςιώνυμοι, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐθνογςαφικὴν Φιλολογίαν, ἢ τὴν συγκριτικὴν σπουθὴν τῶν τοῦ κόσμου γλωσσῶν α). Τούτων δὲ τίνες σπουδάζουσι νὰ ἐκλέ-

κοὶ ἄλλα ἔθιμα βλέπει τις εἰς τὴν Ῥωσσίαν, κοὶ τὴν μεγάλην κοὴ τὴν μικρὰν λεγομένην, δμοια μὲ τὰ ἱστορούμενα τῶν ἀρχαίων Θρακικῶν λαῶν, κοὴ ἰδίως μὲ τὰ Ἑλληνικὰ οἶον τὸ νὰ στεφανώνωσι τοὺς νεκροὺς (ὡς ἀκόμη κοὴ τώρα πολλαχοῦ τῆς Ἑλλά-δος τοὺς νέους κοὴ τὰς γέας), νὰ κληδωνίζωνται περὶ τῶν μελλόντων νυμφίων αἱ παρθένοι, νὰ πάλλωσι τοὺς κλήρους οἱ χωρικοὶ εἰς τοὺς πίλους τῆς κεφαλῆς των, κοὴ ἄλλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι θεωρίαν ἰδιαιτέραν. Παρέβαλέ τινα τῶν Ῥωσσικῶν ἐθίμων πρὸς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κοὴ Ῥωμαϊκὰ κοὴ ὁ κύριος Γραῖφος εἰς τὸ ὁποῖον προεμνημονεύσαμεν ἀρχαιολογικόν του πονημάτιον (βλ. σελ. 16).

α) Linguistique ονομάζουσιν ος θως την νεωτές αν ταύτην ἐπιστήμην μάλιστα οἱ Γεςμανοὶ, ήτοι γλωσσικήν. Τινὲς δὲ την ωνόμασαν καὶ idiomographie, τουτέστιν ἐδιωματογς αθίαν, ἀλλ ἡ λέξις αὐτη, ὅσον διὰ

въ душу предмешы, производящіе одинаковыя или подобныя чувсшва. Но сіе будешь предмешомъ особеннаго разсужденія.

§ 21. Многіе изъ современныхъ намъ филологовъ Европы занимающся Эшнографическою филологіею, или уравненіемъ языковъ міра 1); нъкошорые изъ нихъ собира-

какъ великой такъ и малой можно видъть много и другихъ обычаевъ, похожихъ на повъствуемыя о древнихъ Оракійскихъ народахъ, особливо же на Эллинскіе; напр. кладутъ вънчики на умершихъ (что и нынъ еще дълаютъ во многихъ мъстахъ въ Греціи съ молодыми мущинами и дъвицами); дъвицы ворожать о суженыхъ женихахъ; мущины на головахъ своихъ бросаютъ жеребъи, и многіе другіе обычаи, кои требують особеннаго разсмотрънія. И Г. Грефе нъкоторые Россійскіе обычаи сравниль съ древними Эллинскими и Римскими въ Археологическомъ своемь сочиненіи, нами упомянутомъ (см. стр. 16).

1) У Нѣмцовъ сія новая наука называется Linguistica или язычная; нѣкоторые называють ее Idiomographie —

ζωσι τὰ σύμφωνα κὰ κύρια πασῶν τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν τὰν ἰδιώματα, κὰ νὰ τὰ ἀναγάγωσιν εἰς ἔνα τύπον ἀξικὸν κὰ πρωτογενῆ, ὡς διαλέκτους πρὸς τὴν μητέρα α).
Οῦτος δὲ ὁ τύπος θέλει παριστάνει τὴν πρώτην ἐκείνην κὰ ἀρχαίγονον λαλιὰν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τῆς ὑποίας διεμεβίσθησαν αὶ γλῶσσαι τῶν ἐθνῶν, ὡς κὰ αῦται μηδὲν ἔτερον οὖσαι, ἢ ἐκείνης διάλεκτοι. Πρὸς τούτου τοῦ ζητήματος τὴν ἐπίλυσιν θεωροῦσι μάλιστα Φυσιολογικῶς τὴν πρώτην διάπλασιν τῆς ἐνάρθρου τοῦ ἀνθρώπου Φωνῆς, κὰ τὴν διὰ τῶν Φωνητικῶν ὀργάνων γένεσιν τοῦ τε Φθόγγου τῶν στοιχείων κὰ τῶν ἐκ τούτων συγκειμένων ἀρχικῶν τε κὰ δευτερευόντων τῶν λέξεων τύπων, κὰ προσέτι τὴν ἀλληλουχίαν ἢ ἀλληλοφοίαν τῶν ἐννοιῶν, τὰς

τους Έλληνας, ούτε καλώς ήχεῖ, κού δεν εκφεάζει την έννοιαν σαφώς.

α) Βλ. Whiter: Etymologique universel. Cambridge, 1811—1825, καὶ την τούτου Σύνοψιν (Compendium). καὶ Pictet: Traces d'une langue primitive, 1725. καὶ Fontanier: Clef des Etymologies, Paris, 1825. καὶ Weinhart: Parentè des langues, Landshut, 1821. καὶ, Line: Monde primitif (Urwelt), Berlin, 1821. κ. τ. λ. κ. τ. λ. ἀλλα πρὸς ταύτην την δόξαν άλλοι σοφοὶ αντιλέγουσι. , Λόγω παλαίει λόγος άγει δὲ πρὸς φῶς την αλήθειαν χρόνος...

народныхъ языковъ свойства, дабы отнесть ихъ къ одному первообразному и начальному типу, какъ разныя нарьчія къ коренному языку І). Сей типъ долженъ представлять тот первородный языкъ, отъ которато отдылились языки народовъ, кои ничто иное суть, какъ того языка діалекты. Къ разрышенію сей задачи въ особенности разсматривають физіологическимъ образомъ первое образованіе человьческаго голоса и происхожденіе звука буквъ и состоящихъ изъ нихъ первоначальныхъ и другь отъ друга раждающихся типовъ словъ, посредствомъ органа голоса, и притомъ взаимную связь мыслей,

но сте слово для Грековь ни благозвучно ни вырази-

¹⁾ См. Whiter: Etymologique universel, Cambridge, 1911—1825; и (Compendium). и Pictet: Traces d'une langue primitive, 1825. и Fontanier: Clef des Etymologies, Paris, 1825. и Weinhart: Parentè des langues, Landshut, 1821. и Line: Monde primitif (Urwelt), Berlin 1821, и проч. но сему мнѣнію другіе ученые противятся. Слово можеть бороться со словоть — время ведеть истину на світь.

όποιας αὶ λέξεις ἐκΦράζουσιν α). ἔργα γενναῖα, κρὴ πολλῆς ἀΦελείας πρόξενα εἰς τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν πρόοδον. ᾿Αλλ᾽ εως νὰ λυθῶσι ταῦτα τὰ ζητήματα ἱστορικῶς τε κρὴ Φυσιολογικῶς κρὴ, οῦτως εἰπεῖν, ἀνατομικῶς, κρὴ ἀΦ᾽ οῦ δὲ ἐπιλυθῶσιν, ἡ πρὸς ἀλλήλας παραβολὴ τῶν ὁμολογουμένως ὁμογενῶν γλωσσῶν, κρὴ μάλιστα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, εἶναι ἔργον εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Φιλολογίαν ἀναγκαιότατον διότι συμβάλλει τὰ μάλιστα πρὸς εὐχερεστέραν κρὴ ἀκριβεστέραν μάθησιν αὐτῶν, κρὴ ἀπὸ πολλὰς ψευδεῖς έτυμολογίας καθαρίζει τὰς λέξεις, κρὴ πρὸς γνώσεις Γεωγραφικὰς κρὴ Φιλοσοφικὰς κρὴ Ἱστορίας,

α) Εἰς ταῦτα μάλιστα πάντων ἐνασχολεῖται μετὰ πολλῆς καςποφοςἰας καὶ ἀξίως τῆς κςιτικῆς αὐτοῦ πολυμαθείας ὁ κύςιος Ἰωάννης ᾿Αλεξανδςἰδης ὁ Ἰουλιανὸς, Ἑλλην ἀνης, γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὰς πεςὶ τῶν
Ἱεςογλυφικῶν ἐμβριθεῖς ἀνακαλύψεις του, καὶ ἐξ
ἀλλων του πονημάτων ἐκδεδομένων Γαλλιστὶ καὶ
Ῥωσσιστὶ, οἶον, Ρόμο ο οбразованіи и разумь
языка, ἢ, discours sur l'étude fondamentale des langues,
καὶ, Δοκίμιον εἰς Ώραπόλλωνα, Essai sur Horapollon
κ. τ. λ. Εἴθε νὰ ἴδωσι ταχέως καὶ τὰ, ἐν οῖς ἤδη
φιλοπόνως ἀσχολεῖται, συντάγματα τὸ φῶς!

выражаемыхъ словаии. Все сіе полезно и поспъществуеть успъхамъ человъческихъ познаній 1). Но покуда разрышены будуть задачи исторически, физіологически, сіи и, шакъ сказашь, анашомически, и по разръшеніи ихъ, сравненіе сродныхъ языковъ, и въ особенности Европейскихъ, есть необходимьйшее дьло для Европейской Филологіи; ибо OTOHM способствуеть легчайшеоно му и точньйшему познанію ихь, очищаеть реченія ошь многихь ложныхь производствь, и посредствомъ изследованія имень руководствуеть къ познаніямь и Географическимъ, Философическимъ и историческимъ въ отношеніи въ Исторіи народовъ и въ Исто-

¹⁾ Симь особенно занимается сь большимь успьхомь Г. Ивань Александровичь Гульяновь, родомь Грекь, извыстный своею ученостію, открытіями обы Іероглифахь и другими сочиненіями на Французскомь и Россійскомь языкахь, какь то: Рычью о образованіи и разумь языка, или, Discours sur l'etude fondamentale des langues, и Essai sur Horapollon, и проч. Желательно, чтобь и другія сочиненія, коими онь занимается, были скорье изданы вь свыть.

διὰ τῆς ἔξεύνης τῶν ὀνομάτων καθοδηγεῖ α), σταν σηλονότι παξαβάλλωνται ἀκειβῶς κοὴ μετὰ λιπαξᾶς πεξὶ τὰς γλώσσας σπουδης αἱ τῶν 'κατ' αὐτὰς λέξεων σημασίαι; κοὴ ἀνευξίσκωνται μετὰ κρίσεως αἱ τούτων θεματικαὶ ξίζαι, κοὴ παξατηξῶνται κανονικῶς οἱ σχηματισμοὶ, κοὴ δὲν γίνεται ἡ συγκειτικὴ ἔτυμολογία μόνον ἔξ ἀπλῆς κοὴ κατὰ τυχηξὰν πολλάκις τῶν αὐτῶν γξαμμάτων σύμπτωσιν ἀποτελουμένης παξηχήσεως κοὴ ὁμοιοφωνίας β). Δὲν εἶναι μακξὰν ἴσῶς ὁ καιξὸς, ὁπότε πολυμάθεῖς τινες κοὴ κριτικοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πολυγλώσσων τῆς Εὐξώπης Φιλολόγων θέλουν συντάξει συγκειτικὸν λεξικὸν τῶν θεματικῶν κοὴ πρωτοτύπων λέξεων ὅλων

et des peuples. Paris, 1824.

β) Οἶον, ὅταν παραβάλλωσι τὸ Σλαβονικὸν ραзумы (ρα3—ymb), πρὸς τὸ Γαλλικὸν raison (ratio) κοὴ τὸ krowitczy (βοῦται, ἐκ τοῦ Πολωνικοῦ krowa, ἡ βοῦς, βλ. λέξει Κραβα) πρὸς τὸ Κρόβυζοι, (ἔθνος Θρακικὸν, παρὰ τὸ κρόβυς, κρώβυλος, ἐκ τοῦ κόρυβος, κόρυς), κ. τ. λ. κ. τ. λ. Εἰς ταῦτα κοὴ τὰ τοιαῦτα ὰς προστεθῶσι κοὴ ἔσα, τυχὸν, ἔξ ὁμοίας ἀπάτης παρεβάλομεν ώσαύτως κὰ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν τῷ Λεκτικῷ τῆς παρούσης πραγματείας ,,Λογισμοὶ θνητῶν δειλοὶ, κοὴ ἐπισφαλεῖς!

ріи натуральной І); когда т. е. точно сравниваются значенія реченій и съ критикою отыскиваются начальные ихъ корни, и когда этимологія ихъ не производится отъ простаго и случайнаго почасту подобозвучія литерь 2). Можеть быть, не далеко время, когда кто нибудь изъ ученыхъ критиковъ, современныхъ намъ филологовъ Европы, составить сравнительный Словарь всьхъ коренныхъ реченій сродныхъ Европейскихъ

¹⁾ Cm. Salverte Essai historique etc. sur les noms des hommes et de peuples. Paris, 1824.

²⁾ Такь напр. сравнивають Славянское слово разумь (раз—умь) съ Французскимь raison (ratio), и слово Ктоwicz (пастухь коровь, оть Польскаго Ктоwa. См. слово Крава) съ народомь Өракійскимь, Кровизы (оть Греч. кровиз, крывидов, оть коривов, коривов, коривов, которын, можеть быть, и я самь, бывь также обмануть, неправильно сравниль въ семь сочинения. "Помышленія смертныхь боязлива и погръщительна."

τῶν συγγενῶν τῆς Εὐςώπης γλωσσῶν, προστιθεμένων κεὶ τῶν δύω παλαιῶν ᾿Ασιανῶν, ὧστε νὰ πραγματεύηται μία βίβλος συλλήβδην τὴν γλωσσικὴν ἐπιστήμην τῆς Ἑλληνικῆς, κεὶ Δαβονικῆς, κεὶ Γερμανικῆς, κεὶ Κελτικῆς, κεὶ προσέτι τῆς Ζενδικῆς κεὶ Σανσκριτικῆς.

δ κβ. Αυτη δε, την οποίων Φέρεις ώνα χείρως, Φίλε αναγνώστα, περί συγγενείας της Σλαβονικής γλώσσης προς την Ελληνικήν, η ημετέρα πραγματεία, είναι λιτή και ανίκανος ίσως εν πολλοίς να ευχαριστήση την Φιλομάθειάν σου. Επεθύμουν να ητο τελειοτέρα κου όπωςδηποτε αξία της Βασιλικής του κελεύσαντος Φιλανθεωπίας, αλλ ή επιθυμία μου υπεεβαίνει τας δυνάμεις μου. Οψε πης ηλικίας ήδη, και μαλλον προς απλην θεωρίαν παρά πρός χρησιν και τριβήν αναγκαίαν, άψάμενος την μάθησιν της Σλαβονικής και Ρωσσικής γλώσσης, δεν αμφιβάλλω ότι απέτυχον είς πολλά, τα όποῖα θέλουσι διακείνει μάλιστα οι Σλαβονοεωσσικοί Φιλολόγοι έπειτα και ή σύγκεισις δύω γλωσσών τόσον πλουσίων είναι έργον δυσχερέστατον και ή εύρεσις των συγγενών έκαστης πρωτοτύπου λέξεως θεμάτων πολιοεκείται από μυρίας απάτας, "τα πρώτα ονόματα τεθέντα, έλεγεν ο αοίδιμος Σωκράτης, κατακέχωязыковъ, съ прибавленіемъ и двухъ древнихъ Азіяшскихъ, шакъ, чшобы сосшавилась одна книга Глоссемашическаго познанія языковъ Греческаго, Лашинскаго, Славянскаго, Ньмецкаго, Кельшскаго и шакже Зендскаго и Санскришскаго.

§ 22. Сіе сочиненіе о сродствь Славянскаго языка съ Греческимъ, кошорое въ рукахъ швоихъ, любезный чишашель, скудно и во многомъ, можетъ быть, недостаточно къ удовлешворенію охошы пвоей къ познаніямъ. Желаль бы я, чшо бы оно было совершенные и достойные повельнія Царя человыколюбиваго; но желаніе мое превосходишь симои. Начавъ изучение Славянскаго и лы Россійскаго языка уже въ поздныхъ льшахъ и болье для одной теоріи, нежели для необходимаго употребленія, не сомнъваюсь, что я не досшигь во многомъ цьли моей, что и замъшящь Славяно - Россійскіе Филологи. Самое сравнение двухъ языковъ, столько богашыхъ, есшь дьло весьма шрудное, и изъисканіе сродныхъ началь реченій окружено безчисленными обманами. Первыя положенныя вещамо имена, сказаль безсмершный Со-

σται καὶ ύπο καλλωπισμού καὶ ύποχεόνου α). "Ισως εξέλαβον ως πεωτότυπον και άπλην την σύνθετον και παράγωγον Σλαβονικήν λέξιν. Ισως υπέλαβον ώς συγγενή της Ελληνικής λέξιν ασύμφυλον παντάπασι κού έτερογενή, παρεκτραπείς από το ταυτοσύλλαβον καί ταυτόφθογγον των στοιχείων, κού την λεγομένην ψευδοπαρήχησιν και συνέμφασιν, η από την των συγγενών γεαμμάτων ανάλογον προς αλληλα τροπήν, ή και απότινα Φαινομένην συναρτησίν και συμφυίαν των έννοιων. κατά τας διαφόρους σημασίας. Ίσως παρέβαλον άλλην προς άλλην λέξιν, αφήσας την άληθως αντίστοιχον. "Ισως και είς πόσας απάτας δεν υπόκειται το, όσον ῶφέλιμον καθ έαυτο, τόσον ακροσφαλές κού δυσεπίτευ= κτον έργον της έτυμολογίας, ήτις πολλάκις παρέπλαγξε καὶ σοφόν; Έχω παράδειγμα πολλών της μητεικής μου γλωσσης ονομάτων ψευδείς έτυμολογίας, τας οποίας έδογματισαν πολλοί σοφοί της Ευρώπης Έλληνισταί, χωρίς πανταπασι να υποπτευθώσι καν, ότι απατωνται. Πρός τοιαύτα ανθεωπινά παροράματα έπικαλουμαι την ευμένειαν των πολυμαθών της Έλληνικης καί Σλαβονικής γλώσσης σπουδαστών, οί τινες μετά κείσεως

α) Πλάτ. Κρατύλ.

крашъ, сокрыты и украшениемо и временемо 1). Можешь бышь, производное и сложное Славянское реченіе я принималь за первообразное; можешь бышь, бывь обманушь подобозвучіемъ лишеръ, и аналогіею сходныхъ между собою буквъ, или какою - то связью поняшій, почель слово вовсе различное и инородное сроднымъ съ реченіемъ Греческимъ; можешъ бышь, сравниваль одно съ другимъ, осщавивъ исшинно соощвъщственное реченіе; можешь бышь и коликимъ ощибкамъ не подвержена шеорія словопроизводства, сколько сама въ себь полезная, столько и трудная, тасто запутывающая и мудраго. Въ примъръ могу представить ложныя словопроизводства многихь реченій природнаго моего языка, кошорыя сдълали многіе ученые Эллинисты Европы, совсьмъ не предполагая ошибки. На таковые человыческіе недосмотры прошу снисхожденія ученыхъ любишелей Греческаго и Сдавянскаго языковъ, которые съ основательнъйшею и большимъ стараніемъ будутъ кришикою

⁴⁾ Платонь, вь разговорь подь заглавіемь Кратиль.

όζυτέρας καὶ μελέτης λιπαρωτέρας θέλουν διακρίνει τὰς ἀληθῶς συγγενεῖς λέξεις ἀπὸ τὰς μὴ τοιαύτας, καὶ θέλουν διορίσει τὰ ὅρια τῆς σχέσεως τῶν δύω τούτων γλωσσῶν. ᾿Αλλὰ, καθῶς εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀπέτυχον εἰς πολλὰ, οῦτω δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ εἴις τινα ἐπέτυχον. Ταῦτα προσάγω μικρὰν προσφορὰν εἰς τὴν Σλαβονορωσσικὴν Φιλολογίαν, πρὸς ὁποιανδήποτε ἀφέλειαν τῆς Φιλοπόνου Ῥωσσικῆς νεολαίας, ἢτις σπουδάζουσα ἐπιμελῶς τὴν γλῶσσαν τῶν παλαιῶν της προγόνων, καθῶς καὶ τὴν μητρικήν της, ἀσχολεῖται μάλιστα καὶ εἰς τὴν τούτων ὁμογενῆ τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν εἶς ἀπὸ τοὺς περιωνύμους τῆς Εὐρώπης σοφούς, ὁ μακαρίτης Σνεϊδέρος, ἀνόμασεν ἐξαιρέτως ,,γλῶσσαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ".

γκγ. Καὶ πρόθεσις μὲν τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύω συγγενῶν γλωσσῶν, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Σλαβονορωσσικῆς. Λέγομεν δὲ Σλαβονορωσσικὴν
τὴν συγκειμένην ἀπὸ λέξεις τῆς ἐν τοῖς βιβλίοις Σλαβονικῆς, καὶ ἀλλας ἰδίας τῆς Ῥωσσικῆς, τὴν ὁποίαν μάλιστα μεταχειρίζονται οἱ Ῥῶσσοι εἰς τὰς κομψοτέρας αὐτῶν συγγραφὰς, ὡς γλῶσσαν γραφικὴν καὶ τῆς χυδαίας
διαλέκτου τελειοτέραν καὶ ἐκφραστικωτέραν. Ἐπειδὴ δὲ
πάσης γλώσσης δύω εἶναι τὰ μέρη, ῦλη καὶ εἶδος, ῦλη

различать истинно сродныя реченія оть несродныхь, и означать предьлы отношенія между сими двумя языками. Впрочемь, хотя я уверень, что во многомь не достигь истины; уверень однако и въ томь, что въ иномъ имель успехъ. Сіе малое приношеніе я посвящаю Славяно - Россійской Филологіи, въ пользу трудолюбиваго Россійскаго юношества, которое, занимаясь тщательно языкомъ древнихъ своихъ предковъ, равно какъ и природнымъ своимъ языкомъ, упражняется и въ сродномъ съ ними языкь Греческомъ, который Шнейдеръ преимущественно назваль языкомо теловътескаго образованія.

\$ 23. И шакъ предмешъ сей книги есшь сравнение двухъ сродныхъ языковъ, Греческаго со Славяно-Россійскимъ. Славяно-Россійскимъ же языкомъ называю шошъ, ко-шорый сосшавленъ изъ словъ древняго Славискаго, находящагося въ книгахъ, и другихъ собсшвенно Россійскихъ. Поелику же всякой языкъ имѣешъ двъ часши: вещесшво и видъ; вещесшво его сушь реченія, а видъ Граммашическое образованіе; шо я раздъляю

μέν αι λέξεις, είδος δε ή γραμματική διατύπωσις, διαιρούμεν το βιβλίον είς δύω μέρη, Γραμματικόν, καὶ Λεκτικόν. Καὶ εἰς μέν τὸ πεῶτον πεαγματευόμεθα περί της κατά τους γραμματικούς τύπους αναλογίας καὶ συγγενείας αμφοτέρων τῶν γλωσσῶν. Εἶναι αληθές, ότι τας γλώσσας τας ομογενείς αποδεικνύουσι μαλλον αι λέξεις, ως υλη, πάρεξ ή κατά γραμματικήν Δεωρίαν διατύπωσις και σύνταξις πλην και ταύτης ή έξακειβωσις είναι άναγκαία περος την της συγγενείας απόδειξιν. Οι σχηματισμοί των λέξεων κ αι μέθοδοι της του λόγου κατασκευής δεν είναι τυχηρά τινα και έκ ταυτομάτου της γλώσσης συμπτώματα και συμβεβηκότα, αλλ υπογεαφαί και είκονες της του λαλούντος αυτην έθνους διανοήσεως, καθ ας ξεμηνεύει την προς αλλήλας σχέσιν των ιδίων αυτού έννοιων. ωστε κοι ή κατα γεαμματικούς τύπους αναλογία δύω τινών γλωσσών αποδεικνύει κατά μέρος το σύμμορφον η δμοειδές του άδελ-Φικοῦ χαρακτηρός των. Είς δὲ το δεύτερον μέρος τοῦ συντάγματος έκθετομεν κατά στοιχείον τας λέξεις τας αντιστοίχους μετά της έτυμολογίας αυτών. Παραβάλλομεν δε πολλαχού κού τας συγγενείς Λατινικάς κού Γερμανικάς, ένίστε δε καί τινας από τας παρά τοῖς γλωσσογράθοις Φερομένας Σανσκριτικάς και Ζενδικάς διά την

книгу сію на двъ часши: на Лекшическую и Граммашическую. Въ первой разсуждаешся о сродствь двухъ языковъ, по Грамматическимъ формамъ. Правда, что сродство языковъ познаешся болье изъ реченій, такъ какъ изъ вещества, нежели изъ образованія и словосочиненія по Граммашической шеоріи; однако и сіе изследованіе нужно къ показанію сходства. Образованіе словь и образь словосочиненія не супь случайности языка, но какъ будто образчики и примъры ума щого народа, который говорить тьмъ языкомъ, на коемъ онъ изъясняещъ взаимныя между собою ошношенія своихъ мыслей, такъ что сходство Грамматическихъ типовъ двухъ языковъ доказываешъ ошчасши сходенво ихъ харакшера. Во второй часщи сочиненія предлагающся по буквамъ соощвыпствующія реченія съ ихъ словопроизвод-Во многихъ случаяхъ сравнивающ-СШВОМЪ. ся также и сродныя реченія Латинскія и Нъмецкія, а иногда Санскришскія и Зендскін, приводимыя Глоссографами для показанія сродства сихъ языковъ. Иногда прибавляю слова ошь шакь называемыхь Семешическихъ языковъ, т. е. Еврейскаго и Аравійκαι τούτων των γλωσσων συγγένειαν. Κάποτε προσθέτομεν και έκ των Σημιτικών λεγομένων γλωσσών, οίον της Αραβικης και Εβραϊκης, λέξεις τινας ολίγας από τας πας άλλοις σεσημειωμένας, αίτινες πιθανώς έμειναν καί είς τας γλωσσας ταύτας αι αυταί με τας των Ία-Φεθιτικών, κοινή κληξονομία έκ της πεωτοπλάστου κώ πεωτοφυούς έκεινης του ανθεωπου λαλιας, από την όποίαν αί γλωσσαι των μερόπων διεμερίσθησαν. Δεν άμελουμεν δε, όπου τύχη, ουδε τας άλλας της Σλαβονικης διαλέκτους, την Σερβικήν, κώι Πολωνικήν, κωί Βοεμικήν, κ. τ. λ. κας την τούτων ομόγνιον την Λεττικήν, άλλα παραθέτομεν και έκ τούτων λέξεις τινάς αν και το έργον του παραλληλισμού όλων των Σλαβονικών διαλέκτων προς την Έλληνικήν είναι θεωρίας ίδιον μακροτέρας παεα το παρόν μας Δοκίμιον. ήμεῖς δὲ συγκρίνομεν κυρίως λέξεις Σλαβονικάς και Γωσσικάς, και τούτων ως επί το πλεϊστον τας πεωτοτύπους μάλιστα η θεματικάς. Έπειδη δε αί προς ταύτας παραβαλλόμεναι ταυτόφωνοι καί ταυτοσήμαντοι έλληνικαι ύπαςχουσιν ως έπι το πολύ γλωσσηματικαί και μάλιστα της Αιολικης διαλέκτου, έρμηνεύομεν πεώτον την Σλαβονοεωσσικήν δι άλλης ταυτοσημαντου καὶ σαφεστέρας ἐκ τῆς ᾿Αττικῆς καὶ τῆς λεγομένης κοινής Έλληνικής γλώσσης, ένίστε δε κοί έκ τής скаго другими замьченныя довольно правдоподобно; каковыя слова остались въ нихъ еходными съ язынами Іафешовскими, общее достояніе, оставшееся оть перваго и природнаго человъку языка, ошъ коего другіе языки ошдълились. Не пропускаю, гдъ случишся, и другихь діалекшовь Славянскаго языка, какъ-то напр. Сербскаго, Богемскаго, Польскаго и близкаго къ нимъ Лешшскаго; но предлагаю и изъ нихъ нъкошорыя реченія, хошя сравненіе всьхъ Славянскихъ діалекшовь сь языкомь Греческимь ошносишся къ другой пространныйшей шеоріи, а не къ насшоящему нашему опышу. Предмешь моего шруда собсшвенно сравнение речений Славянскихъ и Россійскихъ, наппаче же первообразныхъ и коренныхъ. Поелику же сравниваемыя съ ними однозвучныя и однозначущія Эллинскія слова бывающь, по большей часши, Глоссемы, и въ особенносши, Эолійскаго діалекта; то я во первыхъ изъясняю Славянское слово другимъ тождезначущимъ и ясньйшимь, заимсшвуя его изь Ашшичеснаго наръчія и шакъ называемаго общаго Эллинскаго языка, не ръдко и нынъ употребляемаго Греками нарвчія. Я рукоνῦν συνήθους διαλέκτου τῶν Ἑλλήνων. Όδηγον δὲ εἰς τὰς πλείστας τῶν πεωτοτύπων τούτων Σλαβονοεωσικῶν παρελάβομεν τῆς Ῥωσσικῆς ᾿Ακαδημίας τὸ Λεξικὸν α),

α) Άλλα καί ο νύν της Αυτοκρατορικής Υωσσικής Ακαδημίας εθκλεως προεδρεύων, ο καθ Λειτουργός πρώην έπι της δημοσίου παιδεύσεως, η Αρχιναύαρχος χρηματίσας, έξοχώτατος κύριος Αλέξανδρος Σισκώφος είναι πασης τιμής άξιος δια τα γνωστά του Φιλολογικά περί της Σλαβονορωσσικής γλώσσης συντάγματα, είς τα δποΐα πεαγματεύεται Φιλοπόνως περί εύρέσεως των βιζικών, θεμάτων και της έτυμολογίας των Σλαβονικών κού Ρωσσικών Λέξεων ώς είς την κατα δένδεα κού γόνατα κού κλώνας Φιλοτεχνηθείσαν παραγωγήν (Πετρουπόλ. 1821), καὶ εἰς άλλας διατειβάς του εκδιδομένας έν ταῖς, Ακαδημιακαῖς Άγγελίαις (извістіе Академ.). Είναι δε επίσημος ο σεβάσμιος και Φιλοπατεις ούτος ανής και από την μετάθεασιν των άγευπνιών του Τάσσου, κού από την περί γενέσεως κού ένότητος κού διαμεείσεως της ανθεωπίνης γλώσσης διατειβήν του, κα από τα λοιπά του πολυάριθμα Φιλοπονήματα. Τούτου η άλλων η πεώην η καθ ήμας πολλών η σοφάν Ρώσσων κοινωφελή συντάγματα η πεξά η ποιητικά (των οποίων τα ονόματα μνημονεύει ή Ρωσσική Φιλολογία), η πρότερον εκδοθέντα, η νύν καθ ημέραν εκδιδόμενα τιμώσι το Ρωσσικόν ευκλεες έθνος, η τελειοποιούσιν

водствовался въ сихъ первообразныхъ Славяно-Россійскихъ словахъ Словаремъ Россійской Академіи I) и Граммашическимъ ученіемъ Славянскаго языка почтеннаго Іосифа

Особенное заслужиль уважение Его Высокопревосходительство бывшій Министрь Народнаго Просвъщенія, Президенть Императорской Россійской Академіи, Адмираль Александрь Семеновичь Шишковь своими Филологическими сочиненіями о Славяно-Россійском визыкь. В оныхь, равно какь и в Академических визвъстіях випр., он занимается отысканіемь коренныхь словь и этимологіи Славянскихь и Россійских реченій. Сей почшенный мужь, ревнитель славы отечества, извъсшень сверхь того переводомв Тассовых погных бальній, и сочиненіемь о происхожденіи, единствь и раздьленіи человьческаго языка, и другими трудами. Творенія его и многихъ другихь ученыхь Россіянь (имена коихь хранишь Россійская Филологія) как прежде изданныя, такь и нынь ежедневно издаваемыя, приносящь славу Росоійской націи, и чась оть часу болье приводять вь совершенство выразительный и богатый языкь

καὶ τοῦ κλεινοῦ Ἰωσήφου Δοβεοβίσκου την περὶ Σλαβονικης γλώσσης γραμματικήν διδασκαλίαν α). Επὶ τέλους
προσθέτομεν καὶ τιιας ἐπιθεωρίας καὶ προσθήκας,
καὶ ἰδιαίτερον παράρτημα, ὅπου παραβάλλομεν λόγους
καὶ περιόδους ὅλας Σλαβονικὰς πρὸς Ἑλληνικὰς, οἶον τὸ,
Πάτερ ήμῶν, κὰ ἄλλας ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν περικοπὰς,

έπι μάλλον η μάλλον την πλουσίαν η έκφεαστικήν γλώσσάν του! ήδη δε είς ταύτην οί τε άλλοι του Πινδάρου της Ρωσσίας, Λομονοσόφου, διάδοχοι η ο κύριος Νικόλαος Γναίδιζος, ο του Ομήρου της Ίλιαδος δι έξαμέτρων στίχων μεταφραστής, είσαγουσιν εύτυχως κα τον ξυθμον της αξχαίας ποιήσεως Εμπεέπει δε μεταξύ των πεωτων της Ρωσσίας Φιλολόγων η ο έξοχωτατος Σύμβουλος της πολιτείας κύριος Ιωάννης Ιωαννίδης Μαςτίνοβος, άνης είς άκρον Φιλέλλην, η της Έλληνικής γλώσσης της τε παλαιας η της λαλουμένης έγκεατέστατος, και διά τας καλάς μεταφεάσεις πολλών από τους κλασσικούς συγγεα-Φεῖς καὶ ποιητας της Ελλάδος ἐπιΦανέστατος. Εἰς τούτου την Φιλόμουσον και Φιλόκαλον κοξυφήν όμολογούμεν δημοσίως τας χαριτας δια την έπιστασίαν είς την έκδοσιν του παρόντος Βιβλίου, κού την έν πολλοίς μεταβξύθμισιν της Ρωσσικής μεταφράσεως. a) Josephi Dobrowsky, Institutiones linguae Slavicae dialecti veteris. Vindobonae, 1822: Είς τοῦτο το βιβλίον κάμνοДобровскаго 1). Наконець присовокупляемь нькошорыя упошребленія и примьры, и особенное примьчаніе, гдь сравниваемь цьлыя Славянскія слова и періоды, какь напр. Отте нашо и другія мьсша изъ Священнаго Писанія и выраженія Россійскія, доказывая и пракшически сродство Славянскаго языка

Россійскій. Уже как' другіе преемники Ломоносова, Россійскаго Пиндара, шак' и Г. Н. Гні дичь, переведшій Омирову Иліаду экзамешрами, счасшливо вводящь вы сей языкы міру древняго сшихошворства. Между первыми Россійскими Филологами отличается и Дійствишельный Статскій Совітникы Иваны Ивановичь Мартыновь, Филеллинь, знающій совершенно Эллинскій языкы как' древній, так' и новійшій, и прославившійся переводомы многих классических писателей и Поэтовы Греческих на Россійскій языкы. Благосклонности его и любви к' наукамы я обязаны чувствительныйшею благодарностію; ибо ему угодно было имыть надзоры за изданіємы сей книги, и за исправленіємы Россійскаго перевода.

¹⁾ Josephi Dobrowsky, Institutiones linguae Slavicae dialecti veteris. Vindobonae, 1822. — Я ссылаюсь на сію кни-

καὶ Φράσεις Ρωσσικάς, ἀποδεικνύοντες καὶ πρακτικώς την συγγένειαν της Σλαβονικης πρὸς την ἀρχαίαν Ελληνικήν, την Αλολικήν, καὶ την ἀμφοτέρων γένεσιν ἐκ μιᾶς καὶ της αὐτης μητρὸς της Θρακοπελασγικης. Ταῦτα είχου μεν νὰ προτάξωμεν πρὸ τοῦ βιβλίου διὰ τοὺς ἀναγνώστας.

Σύ δὲ γλῶσσα Σλαβονική, Φερωνύμως ἔνδοξε καὶ σεβασμία δι ἀρχαιότητα, γλῶσσα τῶν ἀρχαίων αἰώνων, άπλοϊκή, καὶ ἀκόμψευτος, καὶ-ἀβξενωπή, καὶ ὁμοία τῶν παλαιΦάτων Ἡρώων,

μεν τὰς παραπομπὰς, ὁσάκις ἀναφέρομεν ἐν τῷ παερόντι συντάγματι τὸν σοφὸν Δοβρόβισκον. ᾿Ωφελήθημεν δὲ ἐν πολλοῖς κὰ ἀπὸ τὴν Γραμματικὴν τῆς
ἐν Κρανία, Στειρία, κ. τ. λ. Σλαβονικῆς γλώσσης,
κὰ ἀπὰ αὐτὴν τὴν προσωπικὴν συναναστροφὴν τοῦ σοφοῦ Κοπιταρίου. Ὁ κλεινὸς οὖτος φιλολόγος, κὰ φύλαξ τῆς ἐν Βιέννη Αὐτοκρατορικῆς Βιβλιοθήκης,
ἔχει ἡδη ἔτοιμον πρὸς ἔκδοσιν κὰ Σλαβονο-ΕλληνοΛατινικὸν λεξικὸν, τὸ ὁποῖον συνέταξε μὲ κρίσιν ἴσην
τῆς πολυμαθείας του. Ὑπάρχει δὲ κὰ ἐς τὰ μάλιστα φιλέλλην ὁ ἀνὴρ, κὰ φιλοξενώτατος πρόξενος
κὰ ἀγαθες συνεργὸς τῶν κατὰ φιλολογίας ἔρωτα
φοιτώτων Ἑλλήνων εἰς τὴν λαμπρὰν τῆς Αὐστρίας
Μητρόπολιν, διὰ τοῦτο κὰ τὰς χάριτας αὐτῷ δημοσίως ἀπομνημονεύομεν.

съ древнимъ Эллинскимъ, Эолическимъ и происхожденія обоихъ ошъ одной и шой же Оракопеластической машери. Сіе-шонужнымъ мы почли предложишь чишашелямъ въ предисловіи сей книги. Сіе мы почли нужнымъ сказашь въ началъ сего сочиненія.

Тебя же, языкъ Славянскій, языкъ славный именемъ, почшенный древносшію, языкъ прежнихъ въковъ, подобно героямъ древносши: простый, неискуственный, но грезвытайно

гу, когда въ семь сочинении упоминаю объ ученомь Добровскомъ. Я нользовался и Граммашикою Славянскаго языка Крайны, Сткріи и проч. и личнымъ собесъдованіемь съ знаменитымь Филологомъ Копитаріемь, Библіотекаремь Венской Императорской Библіотеки. У него готовь уже Славяно-Греко-Латинскій Словарь, составленный имь критическимъ разберомь, достойнымь его учености. Сей мужъ изъявляеть особенное гостепріимство и благосклонность Грекамъ, прітяжающимъ въ Австрійскую столицу для пріобрътенія познаній, и по тому я считаю долгомь своимь изъявить ему свою благодарность.

,, Φαῦλον, ἄκομψον, μέγιστα τ' άγαθόν, χαίεε! καὶ Σύ, καὶ ή σύνναος σου ή Ρωσσική μετά των λοιπων διαλέκτων σου. Σε προσαγορεύομεν ως γλωσσαν συγγενεστάτην της των πάλαι πατέρων ήμων, της γλώσσης του Δευκαλίωνος, του Έρεχθέως, του Ευμόλπου, των άλλων των άξχαίων πεογόνων των του Όξφέως, καί του Μουσαίου, και αυτού του θείου Ομήρου. Προσαγόεεύομεν μετά τιμης απάσης και σε και την ομοφυλόν σου Γερμανικήν και πάσας τας λοιπας συγγενείς της Ελληνικής. Ω μακαρία Ελλας! συ με την Θράκην σου διωρίσθης από τον της Φυσεως Φυτουργον να γίνης κέντρον ένωτικον των έκ της Ασίας έξελθουσων, και προς Βοβέαν και Νότον και Δυσμας της Ευρώπης έκκεχυμένων γλωσσών, και των λαλουντων αυτας, η τας έξ αυτών διαλέκτους εθνών. Είς σε διεσώθη το ομολογουμένως αξχαιότατον κού πεωτότυπον πάντ των της ανθεωπίνης σοφίας Βιβλίον, ο θείος Όμηρος, είς του όποιου την γλωσσαν, ως είς ίεξον και ακένωτον θησαυρόν, όλων των Ευρωπαίων εθνών οι σοφοί φιλολόγοι ανευρίσκουσι τηλαυγείς χαρακτήρας και Βεβαίας αποδείξεις της παλαιότητος των αξχικών αυτών γλωσσών. Έκ σου, ως αφ' έστιας, εξέλαμψαν, Φαεινόταται είς πάσαν την οίκουμένην αί των ανθεωπίνων γνώσεων και έπιστημών και τεχνάν

мужественный — привышствуемы шебя вмысшь съ швоимъ единороднымъ Россійскимъ и другими швоими діалекшами; привъшсшвуемь шебя, какь языкь ближайшій сродникь съ языкомъ древнихъ опщевъ нашихъ-Девкаліона, Эрехеся, Эвмолна и другихъ праотцевъ Орфея и Мусея и самаго великаго Омира! привышенивуемъ шебя съ почшениемъ вмысшь сь единоплеменнымь шебь языкомь Германскимъ и съ другими близкими къ языку Эллады. Щасшливая Эллада! шы съ своею Оракіею опредълена промысломъ быть средоточіемъ соединенія языковъ, распространившихся на Съверъ, Югъ и Западъ Европы, равно какъ и народовъ, кои говорящь ими, или происходящими ошь нихь діалекшами. Въ тебь сохранилась древныйшая, по общему признанію, книга, образець всьхъ другихъ швореній человьческой мудросши шворенія великаго Омира; въ языкь его, какъ въ священной и неиспощимой сокровищницъ всь просвыщенные народы Европы находящь блисшащельныя чершы и върныя доказашельсшва древносши первобышныхъ языковъ своихъ. Ошъ шебя возсіяли м распространились на всю вселенную по-

σωτηριώδεις ακτίνες, και ανέβη λαμπρότατον, ως έκ μεσουρανήματος, το φως της 'Ορθοδοξίας. 'Από τας άρχας των ιστορικών σου αίωνων έως καί είς αύτης σου της έσχατης ταλαιπωςίας τους χρόνους δεν διέλιπες ευεργετουσα κατ έξοχην τους παλαιους των τέκνων σου συγγενείς, από σε το πεωτον ήμερωθεντας, και ήδη πολιτισμένους και ευδαίμονας λαούς της Ευρώπης. Και πολεμουμένη και αντιπολεμούσα τους ευηργέτεις, και δια των αποίκων σου τους επολίζες. ΑΦ ου έντε ο Ευανδρός σου μετα των Τυρέηνων του, είτ άλλος τις των παλαιών σου αποίκων μετέφερε τα γραμματα του Αλφαβήτου σου είς τους λεγομένους Αβοριγήνας α) και τους άλλους Tous aexalous narolnous The Italias, Coder Enterta dieσπαρησαν τα γραμματα καί είς την άλλην Ευρωπην), έως της έποχης έκείνης, καθ ήν οι Πλήθωνές σου καί Βησσαρίωνες και Ερμώνυμοι και Ανδρόνικοι ανεζωπυρησαν παλιν είς την Ιταλίαν κοί Γαλλίαν κοί Γερμανίαν της Ελληνικής σοφίας τα σπέρματα, έχει περί σου πολλα κ. καλά καί μεγάλα να διηγήται καί να μνημονεύη δίηνε-

α) Aborigines (ab origine = ἀπ ἀρχης, ἐκ γενετης), οἷον αυτογένεθλοι, τουτέστιν, αυτόχθονες ἀλλά κ τους Αβοριγηνας, Αρκάδας ἱστορεῖ ὁ Αλικαρνασσευς Διονύσιος (Αρχαιολ. Α, 10, κ.τ.λ.).

лезные лучи всьхъ человьческихъ познаній. наукъ и художесшвъ, и ошъ шебя разлился спасипельный, лучезарный свыпь правосла-Съ самаго начала Историческихъ въ-Bia. ковъ, до самыхъ последнихъ вековъ швоихъ быдствій, не преставала шы оказывать услути въ особенности древнимъ родственникамъ дъшей швоихъ, народамъ Европы шобою образованнымъ и уже просвъщеннымъ и благоденствующимъ. Ты благодътельствовала имъ и во время ихъ на тебя нападеній, коимъ шы съ швердосшію прошивоборсшвовала; шы просвыщала ихъ своими поселеніями. Съ щого времени какъ швой Эвандръ, съ Тирринцами или кто либо другой изъ твоихъ поселенцевъ, перевезъ письмена швоего Алфавиша въ Аборигенамъ і) и другимъ древнимъ жишелямъ Ишаліи, ошколь пошомъ и на всю Европу распространились, до той эпохи, какъ швои Пливоны и Виссаріоны и Эрмонимы и Андроники вновь возжгли огонь мудрости Эллинской въ Италіи, Галліи и

¹⁾ Aborigines (ab origine, съ роду, съ начала) жишели шуземные. Діонисій Аликарнасскій говоришь, что и Аборигены суть Аркадяне. (Археол. Кн. I, 10).

κῶς ἡ παλαιά καὶ ἡ μέση τῶν ἐθνῶν ἱστορία, πρὸς την οποίαν θέλει αμιλλασθαι Φιλοτίμως ή νεωτέρα. Ολος ο Χριστιανικός Κόσμος ηρύσθη τα ζωήβευτα νάματα της Ευαγγελικής θεογνωσίας από την γλωσσάν σου, ήτις έκλεχθη ύπο της αίδιου Σοφίας να γίνη πεωτότυπος γλώσσα και της νέας Διαθήκης του Θεού μετά των άνθρώπων. Οἱ υἱοὶ σου ἀπο τῶν Αποστολικῶν ἀκόμη χρόνων υπηρέων οι πιστότατοι αυτης έρμηνεις η διαπρύσιοι κήρυκες, είς τους οποίους καθ αυτά των καθ' ήμας της Ευρώπης εθνών τα επισημότατα χρεωστούσι τας πρώτας αρχας του δια της Πίστεως Φωτισμού και πολιτισμού των. Καυχωνται οι Γαλλοι είς τον Αρειοπαγίτην σου Διονύσιον. Όλα τα Γερμανικά έθνη παρέλαβον την πρώτην μετάφεασιν των θείων Γεαφων από τον Επίσκοπον των συγγενών αυτών Γοτθων, τον σύγχεονον και συμπατριώτην του Μεγάλου σου Βασιλείου Καππαδόκην Ουλ-Φίλαν. Οι Κυριλλοι και Μεθόδιοί σου μετέφεραν και τα γεάμματα καὶ των θεοσδότων βίβλων την μετά-Φρασιν καί το φως της ορθοδίας είς όλα τα Σλαβονικά έθνη και ή μεγάλη και περικλεής και εύσεβεστάτη Ρωσσία εφωτίσθη δια σου. Δια ταυτα καί τα τοιαύτα καί τις από τους νεωτέρους σοφούς, ένθουσιών προς τα προτερήματά σου, σε ωνόμασε

Германіи — какъ древняя, щакъ и средняя народовъ Исторія, можеть о тебь много великаго и славнаго повъдыващь безпрестанно; Исторія новьйшая не будеть въ томъ уступать ей. Весь мірь Христіянскій изъ языка швоего почерпнуль живошочивыя струи Богопознанія Евангельскаго, и вічная премудросшь избрала оный, дабы онъ содьлался первобышнымъ языкомъ новаго Божія съ родомъ человъческимъ Завъта. Сыны швои еще съ Апостольскихъ временъ содълались върнъйшими онаго шолковашелями и громкими провозвъсшниками; имъ-то знаменишьйшіе народы ныньшией Европы обязаны первыми началами просвъщенія върою, и образованія своего. Франція хвалишся швоимъ Ареопагскимъ Діонисіемъ; всь Германскіе народы приняли переводъ Св. писаній ошь пасшыря соплеменныхь имь Гошоовь, современника и согражданина Василія Великаго швоего — ошъ Каппадокійца Ульфилы. Твои Кириллы и Меводіи принесли и письмена и переводъ книгъ Священныхъ и свѣшъ православія пронесли ко всьмъ племенамъ Славянскимъ; тобою великая, славою вытанная и благотестивышая Россія полугила просвыщение. По симъπάγκοινου πατρίδα της άνθρωπότητος, ώς εξοχου πατρίδα της άνθρωπίνης παιδεύσεως καὶ σοφίας καὶ άρετης α)". Χαῖτε Φιλτάτη Έλλας, ηπιόδωρε μητερ καὶ εὐμενεστάτη της μεγαλοφυίας τροφέ. Το, χαῖτε, της στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Έκκλησίας καθαρά καὶ ἀκήτατε χώρα! ὑψηλον καὶ ἀκατάλυτον ἀγιαστήριον τῶν κριμάτων ἐν ταυτῷ καὶ τῶν θαυμασίων της τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ σοφίας! Χαῖτε! καὶ παίου, καὶ νίκα!

awns, Magriou B.

έγραφον εν Βιέννη της Αυστρίας.

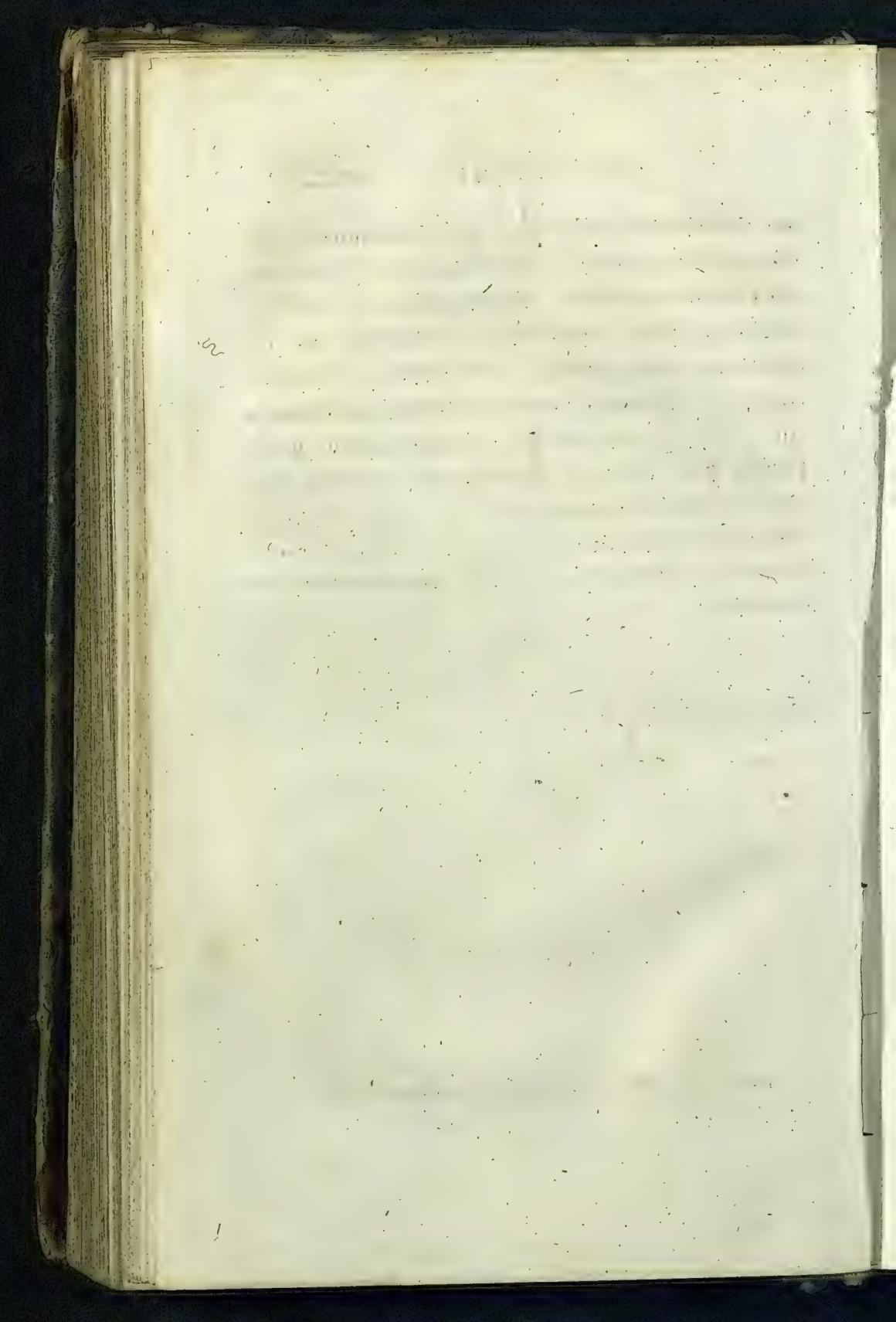
a) Maltebrun précis de la Géographie. Tom. VI. p. 123.

предисловіе. СІХХ

то причинамъ нъкто и изъ новъйшихъ ученьихъ, восхищенный твоими преимуществами, назвалъ тебя: общею отсизною селовъсства, родиною мудрости и добродътели 1). Привытствую тебя, любезныйшая Эллада! матерь нъжная, питательница великихъ природныхъ дарованій! привытствую тебя ратующей церкви Христовой страна чистая, неиспорченная; высокое и неразрушимое святилище и судебъ и чудесъ, силы и мудрости Божіей! Радуйся! Сражайся и посбъждай!

Въна, Марша 2 дня, 1827 года.

¹⁾ Maltebrun précis de la Géogarphie. Tom. VI, p. 1.

Π I N A Z.

Κεφά	λαιο	ν είσαγωγικόν	ελ.	I	
		Γμημα Α.			
$K \epsilon \varphi$.	A.	Αλφάβητον	٠	16.	
K ε φ .	В.	Περί του εν λέξεσι πνεύματος .	.4	54.	
	•	Τμημα Β.			
K ε φ .	A.	Περί λέξεων σχηματισμού, κ. τ. λ.		70.	
Kεφ.	В.	"Ονομα		98;	
Kεφ.	Γ.	Πεςὶ παςαγώγων ονομάτων	٠	122.	
Kεφ.	Δ.	Κλίσις	â	144.	
	:	Πίναξ των καταλήξ. του ονόματ.	•	173.	
]	Κλίσις ονόματ. Έωσσικου		176.	<i>c</i> .
$K\varepsilon\varphi$.		Αντωνυμία		178.	
		- Υημα	٠	191.	
		Περὶ της του βήματ. καταλήξ.	•	210.	
	,	Ρήμα Ρωσσικόν	•	264.	00 è
$K\varepsilon\varphi$.	H.	Περί μορίων	•	2 66.	
$K \epsilon \varphi$.	Θ.	Περί συνθέτων λέξεων	•	276.	
		Τμήμα Γ.			
$K\varepsilon\varphi$.	A.	Σύνταξις κατά συμφωνίαν	•	286.	
$K\varepsilon\varphi$.	В.	Πεζί των πλαγίων πτώσεων		302.	
Кεφ.	T.	Σύνθεσις	4	312.	

CLXXXVIII

оглавленте.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΛΗΣΙΕΣΤΑΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

ΣΛΑΒΟΝΟ-ΡΩΣΣΙΚΗΣ. ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ

THN EAAHNIKHN.

MEPOΣ A.

PPAMMATIKON.

ближайшемъ сродствъ СЛАВЯНО - РОССІЙСКАГО языка

ТРЕЧЕСКИМЪ.

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ,

MEPOZA.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ. Είσαγωγιπόν.

δα. Τον πλουτον και την δυναμιν των λέξεων της Σλαβονικής γλώσσης θεωρούντες τινές των νεωτέρων Φιλολόγων αμφέδαλον, αν ή γλώσσα αυτη δέν είχεν ούτε συγγεαφείς ούτε γεαμματα μέχει το έννατου αίωνος μετά Χρισόν. Αλλ' έπειδη περί τούτου ούτε ή εσορία τίποτε αναφέρει, ούτε μνημεία παλαίων γραμμά των Σλαβονικών ευρέθησαν μέχρι σήμερον αξιόπισα, μένει πάντοτε το κλέος είς τον αοίδιμον Κωνςαντίνον τον Φιλόσοφον, τον και Κυριλλον μετονομασθέντα, Θεσσαλονικέα την πατρίδα, όςις περί τα μέσα τε έννάτε αίωνος συνέταξε πεώτος Σλαβονικον Αλφάβητον. Διότι ο ψευδεπίγεαφος του άγιε Γερωνύμε, ὁ καὶ άλλως Γλαγολικός λεγόμενος αλφάβητος, είναι πολύ υπερόχρονον πλάσμα Δαλματών τινων Μοναχών της δυτικής Έκκλησίας, έφευρεθεις έξ ανάγκης διά λόγους, τους οποίες διηγειται ή ίσορία. Ο δε μακάριος Κυριλλος μετά τε άδελ-Φε αυτε Μεθοδίου Μητροπολίτου Πανονίας και Μοραβίας μεταδίδων το Φως της Χρισιανικής πίσεως είς τους Μοςαβιύς και Βουλγάζους και δι αυτών εις όλες τές

часть т.

Введеніе.

§ 1. Накоторые изb новышихь Филолотовь, разсуждая о богатешвь и силь словь Славянскаго языка, сомновались, имблю ли языкь сей до девящаго въка писателей и письмена. Но поелику Исторія не предспавляеть сему нинакаго свидьтельства, и досель еще не опысканы досшовърные памяшники древних Славянских в письмень; то знаменилному Константину Философу, нареченному послъ Кирилломь, родомь изь Осссалоники, будеть навсегда принадлежащь слава за составление Славянского Алфавита вь половинь девятаго стольтія; ибо Алфавишь, ложно приписываемый Св. Герониму, и называемый Глаголическимb, быль вb позднришее уже время составлень нркоторыми Далматскими западной церкви монахами, по изврешнымь причинамь, о коихь вь Исторіи упоминается. Блаженный же Кирилль, вмьсть сь братомь своимь Меоодіемь, Митрополишомь Паннонскимь и Моравскимь, преподал свъть Хриспіанства Моравамь и Бол-

ομοφύλους των Σλάβονας, και συνεταξε τον αλφάβητον, και συνέγεαψε πεωτος είς την Σλαβονικήν, μετα-Φράζων το Ευπγγέλιον και άλλας βίβλους Εκκλησιασικάς. Καὶ βάσιν μεν του άλφκβήτου υπέθηκε τον Έλληνικόν. Διὰ τοῦτο οἱ χαρακτήρες εἶναι σχεδον οἱ αὐτοὶ με τους Έλληνικους, Φέροντες την μορφήν της κατά τον έννατον αίωνα των Ελλήνων γραφής, και μάλιστα οί κεφαλαιώδεις, ώς φαίνεται είς τους αρχαίους κώδηκας. Επειδή δε ή Σλαβονική γλώτσα έχει και τινας Φθόγγους ιδιάζοντας, τους εποίους τα Ελληνικά γεαμματα δέν έκφεάζεσιν, επείσθεσεν ο συντάκτης του άλφαβήτου καὶ άλλα στοιχεῖα προς έν. Φρασιν άπάσης Φωνης Σλα-Βονικής, τὰ όποῖα ή αὐτος ἀΦ' ξαυτοῦ ἐπενέησεν, ή έδανείσθη εκ της Αξμενικής και της των Κοπτων γλώσσης, όπου εύρισκονται τοιούτων χαρακτήρων όμοιώματα. Κατά ταῦτα διαφέρει ο Σλαβονικος αλφάβητος τοῦ Έλληνικου.

δ. β. Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τὰς τῶν στοιχείων ονομασίας. Διότι τῶν μὲν Ἑλληνικῶν γραμμάτων τὰ ονόματα μετεπλάσθησαν ἐκ τῶν Φοινικικῶν ἢ χαλδαϊκῶν ὀνομάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνόμασε τὰ γράμματα ὁ πρὰτος τούτων ἐυρέτης, ἔιτε Θὰθ ὁ Αἰγύπτιος, ἔιτε ὁ τρισμέγιτος Ἑρμῆς, εἴτ ἀλλος θεῖςς εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ πρῶτος ταῦτα εύρὰν, μνήμης τε καὶ σοφίας Φάρμακον, κατὰ Πλάτωνα. ὑΩνόμασε δὲ ἔκαστον τῶν στοιχείων ὡς ἐκ τοῦ σχήματος μὲ ζωγραφικὸν ἀνομα. Οῖον aleph (ἀλφα) σημᾶινον βοῦν, ὡς

тарамь, а чрезь нихь и всьмь единоплеменнымь Славянамь, сочиниль Алфавить, и первый писаль на Славянскомь языкь, сдълавь переводь Евангелія и другихь церковныхь жнигb. Основаніемь сему Алфавиту онь положиль Алфавишь Греческій; почему и буквы, будучи почти однь и ть же сь Греческими, имьють видь письма, каковое упопребляли Греки вb IX спольтіи, и вь особенности заглавныя, какь видно вы древнихь кодексахь. Поелину же Славянскій языкь имбешь и свои собственные звуки, кошорыхь не выражають Греческія письмена: то сочинитель Алфавита просовокупиль кь нимь и другія буквы кь израженію всьхь тоновь Славлискихь, и сін буквы или онь самь выдумаль, или заиментвоваль оть Армянскаго и Копшскаго языка, вв которыхв находящея подобные знаки. Вb семb соещоишь различіе между Алфавишомь Славянснимь и Греческимь.

§ 2. Есть также различіе и вы названіи буквь. Имена Греческихы письмень образовались изы имень Финикійскихы или Халдейскихы, коими назвалы ихы первый изобрытатель, Тауты Егинетскій или Меркурій Трисмегисть или кто другой какой благодытель рода человыческаго, нашедшій, по словамы Платона, врачевство памяти и мудрости; назвалы же оны каждую букву живописнымы именемы вида ен, какы-то: aleph (йхФа), что значить быкь, такы какы буква сія

δικέρατον. Βετh (βητα) οίκος. Gaml (γαμμα) κάμης λος. Dalth (δέλτα) θύρα. Caph (κάππα) δράξ. Lamb (λάμβδα) λόγχη. Samech (σίγμα) βακτηρία. Resch. (ξῶ) κεφαλή. Οῦτω καὶ Schin (ἐδους). Ain. Gain (ὀμμα). Γαι (ἀγκισρον) κ. τ. λ. Ο δέ συντάκτης τοῦ Σλαβονικοῦ ἀλφαβήτε ωνόμασεν έκατον γράμμα μὲ λέξιν Σλαβονικήν, οῖον αβ (ἐγω) βѢμι (ἴσθι) гла τολь (ξῆμα) κ. τ. λ. α). Επενίησε δε τοῦτο, καθως

α) Τα ονόματα των γεαμμάτων του Σλαβονοςωσσικε Αλφαβήτε θεωρέμενα μέχρι του τ, όπου, λήγεσι τα έκ των δποίων εσχηματίσθησαν έλληνικά, (διότι τα λοιποί υ. φ. χ. ψ. ω. δέν έχεσι κυρίως. εδεμίων χεησιν αναγκαίων είς την Σλαβονοςωσσικην γλώσσαν, έξαις εμένε τε χ.) τετων λέγω των. γεαμμάτων τὰ ονόματα συνάμα λαμβανόμενα περιέχεσι και νόημα, κατά την παρατήρησιν των Φιλολόγων Ρώσσων. Οίον asb εγω, буки μεγας, ή θείς (ἐκ τε 6οτὸ, — ἐλλειπτικ. εἰμί). Εδαμ ίσθι. Глаголь λέγε. (αντί глаголи) добро αγα-Эдо, есть ды, живьте ди (суті живьти), звло λίων (πολύ, μωκρόν), земля (ἐν τῆ) γῆ, μκε τῆδε; і како $\pi \omega s$, люди $\lambda \alpha o i$, мысл $b m e o i e o <math>\Im s$; нашь ημετέρα, οнь έτος (ὁ θεὸς) ποκομ, ήσυχία. Рцы λέγε, слово λόγον, швердо σεξξόν к. т. λ. Αλλοι δε άλλως κατά τινας μικράς διαφοράς ταυτα εξμηνεύ8σιν. Ουτως έξαγει νόημα και από τα γεάμματα τε Έβεαϊκε Αλφαβήτε ο Ευσέβιος (Ευαγγ. πεοπαεασκ.) Σημείωσαι δε ότι και εί Έλληνες περιέκλειον έξ ἀρχης όλα τε Ελληνικε ἀλΦα-βήτε τὰ γράμματα εἰς λέξεις τινὰς, νοήματος σημαντικάς, τὰς ὁποίας ἔγραΦον εἰς τες παιδικες

есть двурогая, beth ($\beta \tilde{\eta} \tau \alpha$) домь; gaml ($\gamma \alpha \mu \mu \alpha$), велблюдь; daleth ($\delta \tilde{\epsilon} \lambda \tau \alpha$) дверь; caph ($\kappa \alpha \pi \pi \alpha$), ладонь, горсть; lamb ($\lambda \alpha \mu \beta \delta \alpha$) копіє; samech ($\delta \tilde{\iota} \gamma \mu \alpha$) палка; resch ($\delta \tilde{\omega}$) голова; также schin зубь; ain, gain, глазь; vav, уда, и проч. Но сочинитель Славянскаго Алфавита назваль важную букву именемь Славянскимь, какь то: азь ($\tilde{\epsilon} \gamma \omega$), въди ($\tilde{\iota} \sigma \beta \iota$), глаголь ($\tilde{\epsilon} \tilde{\eta} \mu \alpha$) 1), и пр. и употребиль сію выдумку,

¹⁾ Имена буквъ Славяно-Россійскихъ до т, гдъ окончивающся ть, кои заимствованы оть Греческих (ибо прочія: υ . φ . χ . η . ω . \cos спвенно не упопребищельны въ Славянскомь языкь, исключая х) имьють нькоторый смысль, какь замьтили Россійскіе филологи. Напр. азв (я), буки (великій или Богь, поразум. есмь), вьди (знай), глаголь (говори), (вмъс. глаголи), добро, есть, живьте (вмьс. живьти), зело (весьма), земля (на земль), иже (сей?), і (и), како (какь), люди, мыслете (мыслите)? Нашь, онь (Богь), покой. Рцы (говори), слово, швердо, и пр. Впрочемъ другими нъсколько различно оныя толкуются. Такв и Эвсевій выводить нькоторый смысль изь буквь Еврейскихь (Евангел. пригошов.) Замъщимъ, чщо и Греки заключали вст буквы своего Алфавита въ нькопорыхь реченіяхь, содержащихь вь себь смысль. Реченія сіи писали на прописяхь, какь то и нынь пишуть, уча дьтей правильному писанію и составленію складовь; таковы суть: μάςπτε, σφίγξ, ικλώψ,

Φαίνεται, προς βοήθειαν της μνήμης των πρωτοπείρων. Διότι ονομαζόμενα τα στοιχεία με γνωστά της γλώσσης ονόματα η τ άντιλαμβάνεται εύκολωτερον, η τα έντυπόνει διαρκέστερον ο μανθάνων είς την μνήμην του. Ως αριθμητικά δε στοιχεία τα Σλαβονικά γράμματα λαμεβανόμενα ισοδυναμουσίν έκαστον με το άντίστοιχον έλληνικόν, καθώς θέλομεν είπει παρκατίόντες.

β γ. Σύγκειται δε ο Σλαβονικος 'Αλφάβητος εκ γεαμμάτων τεσσαράκοντα, των εποίων τινά παρά τοϊς 'Ρώσσοις ἀπέβησαν ήδη ἄχρηστα εἰς την συνήθη γλωσσάν

υπογεαμμές (τας συνήθως, έπιτηδείγμας Ξέπιδείγματα), καθώς η τώρα τας γράφομεν, γυμνάζοντες τα παιδία μας είς την ορθην των στοιχείων γραφην ης την σύναψιν των συλλαβών. Ο ίον ,,μάςπτε, σφίγξ, κλωψ, ζβυχθηδόν — η ναξζβί, χθύπτης, Φλεγμω, δεόψ.-- ή (το σα Φέστερον). ,,Βέδυ, ζάμψ, χθων πληκτρον, σφίγξ. Αυτή ή είς λέξεις έμπεριληψις των ελληνικών γεαμμάτων είναι αξχαιοτάτη. (βλ. Κλήμεντ. Στρώμ. Ζ. και Σημείωσ. Κριτίκ. είς Ησύχ. λ. κναξβί, χθύπτης, κ. τ. λ.). Έχουσι δε κού οί 'Αραβες παρομοίαν είς λέξεις συναρμογήν των γεαμμάτων του κατ αυτους άλφαβήτου. Οί δε Έλληνες συνειθίζουσι τ΄ αναπαλιν και από των γεαμμάτων του άλφαβήτου να παρανομάζωσι τά πράγματα ως έκ της τάξεως, και μάλιστα έκ της ομοιότητος του σχήματος. οίον, Αλφα, το αλφάδιον (συνήθ. αλφάδι, εἶδος στάθμης τεκτονικής). Βήτα, ο δεύτερος, (οθεν καὶ ο Ερατοσθένης επω-νομάζετο βήτα, -ως τα δευτερεῖα Φέρειν δοκων εν πάση παιδεία) γάμμα, παν το γαμμοειδές. Δέλτα, ως το της Αλγυπτου δέλτα, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

какь кажешся, для облегченія памяши начинающих в учиться; ибо буквы, быв в названы извъсшными словами языка, и удобнъе понимающся и глубже напечашловающся на памяши учащагося. Буквы Славянскія, бывь нъкогда пріемлемы за числа, имьють равную силу св соотвътственными имв Греческими буквами, какь будемь говоришь ниже.

§ 3. Славянскій Алфавить состоить изь 40 буквь, изь коихь нькоторыя у Россіянь сдълались неупотребительными вв обыкновенномь языкь, какь замьшимь вь надлежащемь мьсть, при разсматриваніи каждой Славянской буквы; ибо намъреваясь вв сей первой части обозръть Грамматическое

ζβυχηδον, μπμ: κναξζβί, χθύπτης, Φλεγμώ, $deo\psi$. — или яснье: Bedv, $\zeta \alpha \mu \psi$, $\chi \vartheta \omega v$, $\pi \lambda \tilde{\eta}$ + итеог, офіч Е. (См. Строматы кн. 7, и критич. примъч. на Исихія вь Слов. куа ЕВі, хэоптия и. т. л.). Сей обычай заключать вь словахь буквы есть весьма древній. Аравляне также приноровляющь свои буквы кь нькошорымь реченіямь. Греки при томь имьюпь обычай называть вещи по сходству ихв св какою либо буквою или по порядку ихв: какьто: Альфа и алфадіонь, родь снура у каменьщиковь. Виша, вторый (по тому и Эратосень назывался Виша, какь занимающій впорое мьсто вь учености. Гамма, какъ вь Россійскомь глаголь) имьющій сей видь. Дельша, какв по область вв Египпв, имбющая видь преугольника и проч.

των, ως θέλομεν σημειώσει εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον, καταλέγοντες ἕκαστον τῶν στοιχείων τῶν Σλαβονικῶν. Διότι
μέλλοντες εἰς τοῦτο τὸ πςῶτον μέρος νὰ διαλάβωμεν περὶ
τῆς γραμματικῆς συγγενείας τῆς Σλαβονοςωσσικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, προῦργιαίτατον ἐκρίναμεν νὰ
προτάξωμεν τὰ γράμματα.

. δ δ. Διαιρούμεν λοιπον το μέρος είς τμήματα τρία. Καὶ εἰς μὲν τὸ πεῶτον κατατάσσομεν τὸν ἀλφάβητον, παεαβάλλοντες καθέκαστον γεάμμα περος το άντιστοιχούν έλληνικον α), και υποδηλούτες την έκαστου τροπην είς το συγγενες, είτε κατά διαλέκτους, είτε κατά σχηματισμούς, (τούς όποίους είναι έργον των γραμματικών να διακείνωσιν ακειβέστερον, δπότε καὶ όπως γίνονται). ύποσυνάπτομεν δε καί παραδείγματα των τοιούτων μεταβολών, όπου τύχη, εκ της Ελληνικής, και των συγγενων αυτής γλωσσών, της Λατινικής και Γερμανικής. Έπειδη δε είς το λεκτικον αναφερομεν πολλάκις το αλολικον δίγαμμα, Ε, ἐκείναμεν ἀναγκαῖον νὰ πεοσθέσωμεν καί έν κεφάλαιον περί τούτου μετά τον Σλαβονικον άλφάβητον. Το δεύτερον τμήμα περιέχει τον καθ' έκασον των του λόγου μερών γεαμματικόν παραλληλισμόν της Σλα-Βονικής προς την Ελληνικήν. Το δε τρίτον, τέλος, τον κατα σύνταξιν.

α) Περὶ δὲ τῶν ἰδίως Σλαβονικ. γραμμάτων κ, μ, ч, ш, щ, b, ь, ы, b, ю, я (τὰ ἐποῖα δὲν ευρίσκον-ται εἰς τὸν Ελληνικὸν ἀλφάβητον), πόθεν σύγκεινται, λέγομεν ἰδίως εἰς τὸ β μέρος τε συντάγματος, τὸ λεκτικὸν, ἐν ἀρχη ἑκάστου τούτων τῶν στοιχείων.

сродство Славяно-Россійскаго языка св Гре-ческимь, за нужное почли мы прежде гово-

ришь о письменахь.

Мы раздълимь сію часть на три Опідівленія. Ві первомі будемі разсматривашь Алфавишь, сравнивая каждую букву сь соотвътственною ей Греческою 1), и поназывая, на какую она измъняешся, какъ по діалекшамь шакь и по извъсшнымь формамь, (точное разсмотрыне коихь вы томь ошношеніи, какв и когда бываюшь, принадлежишь Граммашикамь); будемь шакже присовокуплять и примъры сих визмътеній, гдь случится, изв языка Греческаго и сродныхь ему Лашинскаго и Нъмецкаго. Поелину во II часши, содержащей вы себь реченія, мы приводимь часто Эолическую Дигамму, или знаць F; що за нужное-почли изложить наше обь ней мирніе вь особенной главь, посль Славянскаго Алфавиша. Вшорое Ощделеніе содержить Грамматическое сравнение часшей ръчи Славянской съ Греческою; шретіе же наконець обвемлеть словосочиненіе.

¹⁾ О собственных Славянских буквах ж, ц, ч, ш, щ, в, ь, ы, в, ю, я, коих вы Греческой азбук выпы, каким образом оныя составлены, мы говорим особенно во II части сего сочиненія, словесной, вы началы каждой изы сихы буквы.

T M H M A A.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Αλ φάβητου.

Λ, Λ, Υωσσικῶς, <math>Λ, α, (Δ3), αζ) = Λ, Λ, α, α).

a = α, ame, ἀσκε, αίκε.

 $\mathbf{a} = \mathbf{n} = \alpha$, ямо = амо' $\mathbf{n} = \alpha$ ($\alpha \pi \epsilon \epsilon$) азь, язь, к. τ . λ . $\beta \lambda$. М $\epsilon \epsilon$. В, $\sigma \tau \circ \iota \chi$. я.

α = ε, απαμίπ, ἐλάδια. Παμγ, πάτω, πέτω. Παπο, φάλω, φέλω, φλέω, (φλέΓω, φλέγω). Αβ (ἀγ-ω), ἐγ-ώ.
ως, ἄγχι (ἀγχὸς, ἐγχὺς) ἐγγὺς τόκα, πιοτμα, τότε.
φεασί, φεσί. μέγαθος, μέγεθος. γα, γε (Δωεικῶς). — Λτ. anguilla, ἔγχελυς (anguis, ἔγχις, ἔχις).
gramen, germen.—Γε. engen (ἀξχαίως angen, anken, Λτ.
ango) ἀγχω. wagen, wegen, βάγω, ἀγω warm, wärmen, Wärme, φέρμη (θέρμη), φέρμειν. starr, στεξόςς. Dak,
Dach, Decke, decken, τέγος, τέγω, Λτ. tego, στέγω.
α = η. ππαμγ (πλάτω)=πλάθω, πλήθω, (πληςίω). μα,
δὰ, δη κιμμα, κοῦδη. ως, γᾶ, γη ἀμας, ημας. τηλιξ, ταλιξ, Λτ. talis. κ.τ. λ.

α) Το σημείον Φανερόνει το ίσον. Το Λτ. Λατινικώς. Γρ. Γερμανικώς. Ρωσ. Ρωσ-σικώς. Πλ. Πολωνικώς. Βμ. Βοεμικώς. Ίλ. Ίλλυρικώς. κ.τ.λ.

¹⁾ Знак $b \equiv$ показываетb подобіе $\Lambda \tau$. по Λa тинb, $\Gamma \rho$. по Нbмецки, $\Gamma \omega \sigma$. по Россійски, $\Pi \lambda$. по Польски, $B \mu$. по Богемски, $\Pi \lambda$. по Иллирійски.

ОТДБЛЕНІЕ I. ГЛАВА I.

Алфавитовили Азбука.

- Α = ο κλομμπι, κλαμππι. Λομμπι, λαμαπι. τορδπι, ταρππι. Σερβιστί снаха, 'Ρωσ. сноха, (Σλαβον. снъха). Καμορα, καμάρα. Καμεμε, κομίδιον, κόμμι. Πραςη, πόρκος. ως, αβρωδεῖν, ὀβρωδεῖν. εἴκατι, εἴκοσι. ἀναιρον, ὄνειρον. Λτ. aratrum, ἀροτρον. Γρ. Καμπ, κόμη. Galle, χολή. Ναμε, ὄνομα. acht, ὀκτω. Schatten, σκότος. Αςτ, ὄσδος, ὄζος. καὶ Λιθουανιστί, awis = ονίς, ὅΓις, κ. τ. λ.
- α = , ματο (δάω, δόω, δίω), διδόω. κλοημητικ, κλαματικ, πλάνειν κλίνειν. ως, Δτ. eancelli, κιγκλίδες Γς. Winkel, άγκύλος, Δτ. angulus. εβάνη, εβηνος, babena, όμαλος, Δτ. similis. ἡ μιμηλος (μιμέω, μίμω, Δτ. χωρις m, imo, imito, δθεν, imia, simia, μιμώ), Γς. omen, omen, abmen.
- α = υ μαακο, μυάω, μύω. μπαια, μύσκα, μύξα. άς, σάρω, σύρω, σάρξ, σύρξ (Λίολικῶς). Λτ. calix, κύλιξ. canis, κύων, κυνός.—Γρ. Stab, στύπος (στάφυς). taufen, άρχαιότ. doufan, δύπειν, δύπτειν. Ίταλ. tuffare, κ.τ.λ.
- α = Б владаю, владью, владьніе, обладаніе, ως, κώω, καίω, κέω, κείω δάω, δαίω, κ. τ. λ.

Β = β. 6 λειο, βλέω, βλάω, βάλω, βελάω, Λτ. balo. 6 αιο, βάω (φάω, φάσκω), βάζω. Λτ. bardus, βαρδύς, βραδύς. buttis, βύττις, βουτίον — Γρ. brasen, brausen, βράζειν. blonen, βλόειν. brummen, βρέμειν.

Β = π. δίτο (πείω, πέω, πάω) παίω. δλημό (πλης, πέλας), πλησίον. δληκα, πλάκα, Γς. Bleche, Fläche. braten, πράθεν, πράθειν, πρήθειν. Buchse, πυξίς. Burg, πύργος. κ Λτ. bibo, πίξω, πίω. Canopus, Κάνωβος.

puteus, Budos.

Ε = Φ. δοιος (δοιο, Φόω) Φόξω, Φόβω, Φοβέω, Φοβέω, Φοβουμαι. Φέω, Φέξω, Φέγω, 6 τη (Φέξηω, Φείγω). 6 τη (δία, Φύ — ω), Φυξάω, Φυξώ, Φύημι, Φυμι, Φύω, Φίω, Λτ. fio, fuo. 6 pamib, Φράτως, Λτ. frater, Γρ. Bruder. Buche, Φηγός, Λτ. fagus. καὶ, ambo, ἄμφω. ambi, ἀμφὶ umbilicus, ὁμφαλός.

B = F. 6ρωκαιο, Ερήκω, ξήγω, ξήσσω, κ.τ.λ. βλ. Κέφ. Β. Καὶ Γερμ. τὸ b = f, p, v, w. geben, gift. bär, pär. zittwer, zittber. barmberzig, warm-

berzig (BA. Adelung), K. T. A.

В, в, Рио. В, в, (втеди, Вагді) = В, В.

Β = β. Βίω, βίω, Λτ. νίο, νίεο. Βολίο, βόλω, βέλω, Λτ. νοίο, νείλε. Γς. νοίλε.

Β = π. весь, πας. влажу, βλάζω, πλάζω (βλαδαεος, πλαδαεος), ως, βατείν, πατείν. Αμβεακία, Αμπεακία. βόσκω, βάσκω, πάσκω, Λτ. pasco. Γε. über, υπέε. Vater, πατής. Rübe, ξάπυς, rapa.

- Β = φ. Βρΐτο, Φεέω, Φές Γω, ferveo. Βαρί, φάςος, φέςος (θέςος), φέςμα, Γς. Würme. κ, salben, Ιαλέ-φειν, αλείφειν Λτ. scribo (γςίφω, γςίπω), γςάφω, γςάβω. nebula, νεφέλη. ως καί, στςάβω, στςάφω, στςέβω, στςέφω. βλύω, φλύω, κ.τ.λ.
- Β = υ. πλωβ, πλοβ, πλογω, πλύω, πλεύω, πλώω. pby, δύω. Αβα, δύω. ενά, Λενι καὶ εβά, Λεκι, Εὐα, Λευί. Январь, Ἰαννουάριος (ώς Γαλ. Fanvier), βαδλω, βαδλω Φάλλω. δαβλλω. δαβλλω. δαβλλω. δαβλησος, δαβμπι, βαύω = βάλω, βάλλω (ώς, αὖσος ἄλσος, εὐθεῖν ἐλθεῖν, αὐκὴ ἀλκή). ναυάτης, Λτ. navita· εναη, ἐυοῖ. γράφω, γραύω, γράβω, γράπω. καύω, κάβω, σκάβω, σκάπω, καὶ καύω, καυὸς, χαβὸς, Λτ. κανις. καύηξ, κάβηξ.
- $B \equiv \delta$. выну, бурой. ωs , $\beta \epsilon \lambda \phi i \nu$, $\delta \epsilon \lambda \phi i \nu$ bis, $\delta i s$.
- В = μ. бревно, πεέμνον. цвокати, Σεεβιστί, αντί чмокати, ως βίω, μίω. βυεσίνη, μυεσίνη. έξεμνος, έξεβενός.
- $B = \chi$. Σερβιστί. Γλημβb = τληχb, Γληχών, Γληχων, πα, Γληχωνα. ως, βλέφυρα, γέφυρα. βλήχων, γλήχων ($\gamma = \chi$). η, οχις, οφις. οσφύς, ισχύς ($\chi = \varphi = \beta$).
- B = F. Вохра, охра. восемь, осмь. вострый, острый. Вх. $K \varepsilon \varphi$. В.

Γ, Γ, Ένσσ. Γ, Γ. (ΓΛΑΓΟΛΑ, Γλαγόλ) = Γ, γ.

Τ = γ. Гипсь, γύψος. геометрія, γεωμετεία.

 $[\]Gamma = \kappa$. Гракаю, кракаю. гд \mathfrak{b} , адхаютедов кд \mathfrak{b} .

τργιικα, Ίλλυς. — κργιικα. τολησω, κολυβ—ας, κολυβας, Λτ. columba. τολεμω, κωλήν. τημα, κόνιδα. ως, γαβαλα, κεβαλα (κεφαλή), κεβλα, τλαβα. γνύω, κνύω. γνάπτω, κνάπτω. γεάφω, Λτ. scribo. mugio, μυκάω. guberno, κυβεενω. triginta, τειάκοντα. angulus, αγκύλος. grumus, κευμός. — Γε. gnagen, nagen κνάεν κνάειν. gehen, κίειν. tügen, zeugen, τύκειν, τέκειν. gellen, bellen, ballen, schallen, κάλειν, κηλεϊν (calare). Schwieger, Schwäher, Fεκυες, έκυες, κω) (plattdeutsch) teggen, δέκα.

- Τ = χ. Γργιικα, Καρνίολ. πργιικα. Γρομό, χρόμος Γρεμπο, χρέμω, βρέμω. Γραμό, hortus, χόρτος. ώς, άγχω, Λτ. ango. χαρτός, χάριτες, χαριτία, gratus, κάρχων, κάρνος gratus, κάρχων, κάρνος κάρχων, επικού, κόριος κάρχων, επικού, κόριος βρατικός μια κατικού, κόριος κάρχων, κόριος κατικού, κορικού, κορικού, κορικού, κόριος κατικού, κορικού, κορικού, κορικού, κόριος κατικού, κορικού, κο
- Τ = d. Τοςπομь, δοσπότα, δεσπότα. (ως Ίλλυς. μηδοκ = τλγδοκ ο κατα το δευκής, γλυκύς, δυλκύς, dulcis). και Κροατικ. drosgye = μροκμίε. desgy = μοκμω. Ούτω και γνόφος, δνόφος. έρδω, έργω. αμέρδω, αμέργω, κ. τ. λ.
- Τ = Β. Γλипаю, γλέπω, βλέπω, Γς. glupen. ως, γλέ-Φαςον, βλέφαςον. βάλανος, γάλανος, Λτ. glans.
- Γ = ζ. Γβταλα, gwiazda, Πολων. Εβταλιστὶ σείω, γεύω, ζεύω: κωὶ ζηλωσία, Ἰταλιστὶ gelosia, Γαλλιστὶ jalousie.
- Г = b. Терой, то Ат. berus, Чешь. Гіена, byaena.

 $K\alpha$ і Воє μ . T = b. "О \Im є ν bnida = гнида. brusska = грушка. ν . τ . λ .

Τ = F. Γομό, γέτος, Γέτος. Γορα, Γόρος. ως, γόρ. τυξ, όρτυξ. βλ. Κεφ. Β.

 Λ . д. Робо. д. (ДОБРО, бовео) $=\Delta$, б.

 $A = \delta$. даю, δώω. деру, δέρω.

- Α = 9. Αοιο, θώω, θάω. Αβερι, θύρα. Αμβλιο, Αμβγιο, θήβω (θήπω) θηβέω, θα βέω, θαμβέω. Οθτω καὶ τένδω, τένθω. δάλασσα, θάλασσα. δέλω, θέλω. λτ. perdo, πέρθω: fi 10, πίθω. deus, θεὸς, Σιὸς, Δεὺς, Σδεὺς, Ζεὺς, Λιθουανιςὶ, diewas. Ἰσλανό, dur, θύρα. Γρ. dreist, θρεσὺς, θρασύς. dürfen = thorren, θαβξεῖν.
- $A = \tau$. Ααπь, ταλε, τήλε. Αμπικ, Αδπικ, τιτθόν, τυτθόν. ως, μήδω, μήτις- πεδα, μετά. καδ δύναμιν, κατ δύναμιν. Ατ. mentior mendax. μυδος, mutus. σπάδιον, spatium. Γρ. du, τύ. dritte, τρίτος. dulden, ταλάω, τολάω, τλάω, tollo.
- $A = \lambda$. Μεμδ, μέλι. Μεμλιο, μέλλω. ώς, Φιδίτια, Φιλίτια, λτ. philitia. odefacit, olefacit. meditor, μελετω. καὶ $\lambda = \delta$, λάσιος, δασύς. δάκευμα, lacryma. Οδυσσεύς, Ulysses, Όλυσσεύς, Αλολικ.
- Α= τζ, ή τσ= κσ, ή σκ. ρκιρ σκύτος (τζύτος, τσύτος, ως, Συνήθως, κορίτζα= κορίσκη. νυφίτσα, νυμφίσκη. γαλατσίδα = γαλακσίδα, γαλαξίδα, ή <math> γα-λακτίς, ίδος).

Α. παρεντίθεται. Πολ. gardlo, Βμ. brdlo = τορλο.

ως, άλω, λτ. alo, άλδω. κάνω, κάνδω, candor.

τένω, tendo. medulla, μυελός. καύαλος, κάβαλος,

κάβδαλος. μάβδη, μετα το π. πρερ, Σερβιτί,

προς παρεστίθεται. Το δέ πα = σδ. ως

Δευς, Σδευς, Ζευς. έρδω, ξέδω, ξέσδω, ξέζω. κ. τ. λ.

Α. Ἐκθλίβεται. седмь, семь. въдмь, въмь.

παμь, πμь. ως πόδς (πους), ποδός. "Οσιριδ — ς,

("Οσιρις) Οσίριδος, Οσίριος. "Ισις", "Ισιδος, "Ισιος. λτ.

semila, αντί semidla, σεμίδαλις, Γρ. zemel.

Ε = ο. Pacmepsamu, pacmoprhy, καὶ Πολ. welna, Ρωσ. волна. pelny, полнь. Βμ. tenek = moнokb. ώς, Απέλλων, Απόλλων. περσε, πρεσσε, προς σέ. αμέργω, αμόργω. λτ. Proserpina, Περσεφόνη, pes, pedes, modes. genu, yovo. To. beel, beil, odos, oddos. beilen, oddesiv. Ellen — bogen, why, when Erbse, Th. ers, erres, dr. erwum, coobos.

Ε = η. Ελμκίμ, ηλίκος. ως, έσσων, ησσων. ξηρος, ξερός. λτ. semi = ημι -, Herus, ηρώς, κ. τ. λ.

εί ελήμο, έττον. ως, εμα, είμα, ίματιον. λτ. silex, χάλιξ. αρχαιότ. sibe, quase, Menerva, αντί sibi, quasi, Minerva. Γρ. mittel, μέτος, μέσος, medius. mit, μετά.

Ε = υ. Γρέκι, γεύζω. μερκεμ (κύεκ τη) Κυειακή, (ἐλλειπτικῶς, κίκια, ως Κυειακον (δωμα). Γε. Kirche.

Επαι. Ερες, αίρεσις. Ερεπικό, αίρετικός. Γνέμας υσινα. ως λτ. oleum, έλωιον. Clytemnestra, Κλυταιμνήσρα. Φαίνω, fenestra.

E = b. npe, npeAb, ApeBo = ApbBo, npbAb, npb, hpb, λτ. prai, παραί, κ. τ. λ. βλ. b. a)

α) Το Ε ἐν ἀρχη λεξεων και μεταξυ Φωνηέντων προΦερεται ως je, εθεν και το
ονομα τε τοιχείου jest, αντι
εst. Μεταξυ δε συμφωνών
και ἐν τέλει λέξεως προΦερεται ως ε καθαρον, και
είναι το αυτο και το τελευταῖον Ε, Υωσσικ. Θ, το
τοποιον ἐπέχει πάντοτε τον
τοπον του καθαρου ε, οθενκαι Θ γραφουσιν οι Ρωσσοι
εν άρχη λέξεων μαλιτα ξε-

е вы началь реченій и между двумя гласный ми произносится какы је, откуда происходиты и названіе буквы јесть выбото езт. Между согласными и вы концы реченія произносится, какы е чистое, и есть тость днее, Россійк. э, которое занимаеть всёгда мьето е чиста

X, ж, $Y_{\omega\sigma}$. ж, ж, (жив T_{ε} , $= \Gamma_{\alpha\lambda\lambda}$. \mathcal{F} , \mathcal{F} , \mathcal{F}) = Z, \mathcal{F} .

 $\mathbf{m} = \zeta$. \mathbf{m} \mathbf

ж = σ. жажду σάσδω (Ιάσδω, άζω). жму, σμῶ, σμάω, (καὶ ζμῶ), ώς, Ζμύςνα Σμύςνα, ζμῶδιξ, ζμάςαγδος. καὶ = σσ. μερκιο, δςἐσσω, δςάσσω (δςάζω, ώς, φςἰζω, φςἰσσω. νίζω [νίγω] νίσσω). καὶ σ = ζ. σιβήνη, ζιβήνη. Σάμολξις, Ζάμολξις. ζαμβύκη, σαμβύκη, λτ. sambuca. ζατςάπης, σατςάπης. καὶ ζάλη, ζάλος, σάλα, σάλος. Οἱ δὲ Κροάται ἀντὶ ж, γςάφουσι ς. καὶ ὁι Καςνιόλοι sb.

ж = γ. жаравль, жеравль, журавль, γέρανος (γέρα Ενος γέραβνος). жена, γένα, γάνα, γόνα, γούνα, γυνή. ως γεύω, ζεύω. ολίγον, ολίζον. Φυγή, Φύζα. Καὶ ἐν σχηματισμ. друг, дружба, дружина. Богь, Боже. стрегу, страж.

π = δ. πρεδία, δεέπος. πργ, δεω, δεέω. ως, ζόεξ, δόεξ. κοεζία, καεδία. ζάβολος, διάβολος. διώσεα, ζώσεα, ζοϊσεα, Ίτ. giostra.

νικών, πεοΦερομένων δια τοῦ ε τοῦ καθαροῦ. Περί τῆς θέσεως τούτων τῶν 5οι-χείων. βλ. Αοδρ. σελ. 14. βλ. καὶ σημείωσιν εἰς το 5οι-χεῖον Α. ἐν τῶ τέλει τοῦ ΑλΦαβήτου.

го; почему Россіяне и пишуть э вь началь реченій, наипаче чужестранныхь, произносимых чистымь е. О положеній сихь буквы см. Добр. стр. 14. и примьч. на букву я, вы конць Алфавита.

π = β. παπο, βάλος, βέλος (ἐκ τοῦ βέλλω, βάλλω) καὶ ζέλος. ως, ζέλλει = βέλλει (βάλλει). ζαρεί, βαρεί. ζάραξ, βάραξ.

жд $\equiv \sigma d$. дрождіе, Рωσ. дрожди, дрожжи ($\tau e^{-\sigma d}$) σδίας, $\tau e^{-\sigma d}$ (ζίζω) τε ναί ζίγγος, έκ τοῦ ζίγω $\equiv \sigma i$ ζω.

 $m = \chi$. желвь, χ έλυς, (ώς εἴπες ἢν γέλυς ($\gamma = \zeta$.) кαὶ желчь, χ ολὴ (γολὴ. Γς. Galle). ώς πάλιν ($\chi = \varphi$, οἶον, οχις, οφις. καὶ ἀςχ. Γς. after, Όλλ. achter $= \alpha \dot{\nu}$ -τὰς = aber) λτ. fel, felis (ώς εἴπες ἢν φ ολή), καὶ ($\varphi = b$) bilis, ἢ χ ολή. β λ. καὶ τμήμ. β , κ ε φ . ϵ .

5, 5 (5 th λω, ζαιλώ) = 3, 3, έν τοῖς 5 β to 3 μα, 5 β to 6, 5 κη και αὐτὸ τὸ 5 το και αὐτὸ τὸ 5 το και αὐτὸ

3, 3 3 (3ξΜΛΑ, ζεμλια) = 3, <math>Z, ζ. 3 = ζ. 30Βy ζαύω, (αω) (αω). 3 0Αy ζωθιακός. χy <math>0Ος 0Ος 0Ος

Сія буква у Россіянь не употребительна, а осталась только вы книтахы церковныхы, и почти только вы вышеозначенныхы реченіяхы. Означаєть же число б, такыкакы и Греческое т.

α) Το στοιχεῖον τοῦτο πα
ξὰ Ρώσσοις εἶναι ἀχρηστον,

έμεινε δὲ μόνον ἐν τοῖς Εκκλησιαστικοῖς βιβλίοις, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὰς ἀνω σημειωθείσας λέξεις. σημαίνει
δὲ καὶ τὸν 6 αριθμόν ὡς τὸ
Ελληνικόν 5.

 $3 = \sigma$, 3 Ab, $\alpha \ell \times \alpha \iota \iota \iota \tau$, ϵAb . 3 Apabb, $\alpha \ell \times \alpha \iota \iota \iota \tau$. ϵApabb (Δοβρίβισκ.) 3 ΕΛΕΗЬ, $\sigma \ell \lambda \circ \varepsilon$, $3 \ell \lambda \circ \varepsilon$, $3 \ell \lambda \circ \varepsilon$ ($\sigma = 3$). $\omega \varepsilon$, $3 \ell \lambda \omega$, $3 \ell \lambda \omega$, $4 \ell \lambda$

3 = d. зрю, $d \in \tilde{\omega}$, $d \in c \in \omega$ ($d \in c \in \omega$). $B \wedge K = d$.

 $3 = \gamma$. знаю, $\gamma \nu' \omega$. зелва, $B \sigma \epsilon \mu$. золовка, $P \omega \sigma \sigma$. $\gamma \alpha \lambda = F \omega s$, $\gamma \alpha \lambda \omega s$. ризы, $\xi \eta \gamma \epsilon \alpha$. $\beta \lambda$. $K = \gamma$.

 $3 = \chi$. 3μμα, $\chi \varepsilon$ ίμα. 3εμλη (3εμλη) χ αμα $(\chi \varepsilon$ μα) χ αμη, χ αμα $(\chi \varepsilon$ μα), $\chi \varepsilon$ ιαν, $\chi \varepsilon$ ιαννο, $\chi \varepsilon$ ι

 $3ж = 3д = \sigma d$. дребезжу, Эдевасова, (Эдиххіва). хэў $3д = \sigma d$. Мзда, µюдос, Готd. тіхda.

 $3 \equiv \sigma \equiv \pm$, зв \overline{b} рь, $\pm \varphi \dot{\eta} \dot{\varphi}$, $\sigma = \varphi \dot{\eta} \dot{\varphi}$. \varkappa . τ . λ . $\beta \lambda$. $K \varepsilon \varphi$. B.

 $3 = \zeta$. μ3b, έξ. (ἰξ. ως έν, ἰν.) ως κοραζός, κοραζός. ζοῦχις, ξοῦχις. ζιφήνη, ξιφήνη. κοάζω, $\Lambda \tau$. ςομχο, κ. τ . λ .

α) Το μ. είναι το αυτο Η есть тоже, что и και το ελληνικόν η. αλλα Γρеческое Η, но вь упо-

И = 1, иготь, губп, губог. иден, гова. ως дт. westis, εσθης. gennitor, γεννήτως. Levir (λα Fng) δαής.

 $\mathbf{H} \equiv \mathbf{a}$, избесть, Робо. $\equiv \mathbf{a}$ збесть, йовеотос, йовеотос, йовеотос. Герей, герейс — ос ход $\mathbf{i} \equiv \alpha$, $\Lambda \tau$. frango, confringo, tango, contingo, ход $\eta \equiv \alpha$ Гочикос.

и = о. Закхей, Ζακχαίος. Алексей, Άλέξιος.

Η = υ. Ημηδ, καὶ Γνωμδ, υμνος, Ενμημις. Ατ. garτίο, γαξύω. gibbus, υββὸς. καὶ Φύω, Φίω, Ατ. τίο,
Φίτυ, Φυτόν. ἰψηλὸς, Αἰολικῶς, αντὶ υψηλός. υδως,
υδος, ἰδος, ἱδεως, υλὶς, ὶλύς, κ. τ. λ.

 $H \equiv \varepsilon i$. икона , $\varepsilon i \kappa \omega v$. наоль , $\varepsilon i \omega \omega \lambda o v$, $\Lambda \tau$. idolum.

σίν θιαφίρει κατά την χρησιν νού την προφορούν από
τὸ ὶ, εἰμη καθότι τίθεται
α) ἐν τη αρχή τῶν Σλαβονικῶν λέξεων, τὸ δὲ ὶ ἐν τη
τῶν ξενικῶν (βλ. σημ. εἰς ὶ).
β) τίθεται ἐν τῶ τέλει τῶν
διφθόγγων (ως τὸ Ελληνικόν
ι ἐν ταῖς αι, οι, ει.) οἶον αἰ,
οἴ, κ. τ. λ. (βλ. σημ. εἰς
ταῖς θεματικαῖς λέξεσι καὶ
σχηματισμοῖς, ὅπου δὲν αἰπαιτεῖται ω, -- δυπικ (παίείν) καὶ δωπικ (εῖναι) κ. τ. λ.

требленій й произношеніи не различествуemb omb i, passt mtmb, что ставится началь Славянских реченій, а і вы началь чужестранныхв; (см. примъч. на і.) 2) что поставляется вы конць двоегласныхв; (такв какь и Греч. вв си, оі, єі) на пр. ай, ой, и пр. (см. примъч. на двоегл) и 3) что поставляется въ коренных реченіях и формахь, гдь не пребуется ы биши (пасыч) и быши (είναι). и пр.

ως, είλυς, ίλυς. είσος, Ίσος. τειμή, τιμή. Ίλλω, είλω. είχως, ίχως. είθυνω, θύνω.

 $\mathbf{u} = 0$ ι. Μα, μοι. αποκδ, οίνος, οίος, $\Lambda \tau$. σεπας (μόνος, μοναχὸς, $\beta \lambda$. καὶ λεκτικὸν, λ . αποκδ). ως υίσας, οίτος. υίπαπ, οίνος.

Η, αποκόπτεται εν τῷ ΕΙΜΑ (ΕΙΜΗ) ἐσμὶ, καὶ ἐν τοῖς Ρωσσικοῖς ἀπαρεμφάτοις — πικ ἀντὶ — πικ, ὡς ἐν τοῖς (ἐσσὶ, ἐσὶ) ἔς, εἶς. (τίθησι) τίθης, καὶ Δτ. est, ἐστὶ, amat, ἀματι, sunt, ἐντί.

I, i ('I) = I, I, α).

I=1, Bi10, $\beta l\omega$, $\mu l\omega$.

αξχη των ξένων ενομάτων καὶ μάλιστα έπεμένου Φωνήεντος, Ιερεμ, ΙΟΙΗΦΑ,
ΙΚΟΙΑ, ΙρΜΟΙΑ. 2) ἐν τοῖς
Σλαβονικοῖς ἐπομένου Φωνήεντος, Βίτο, δίτο, πλην
τινων ἐξηςημένων (βλ. Δοβρέβισκ. σελ. 24). 3) συναπτέμενον μετὰ τοῦ a, o,
λαμβάνει συμΦώνου μος-

І поставляется вы началь реченій чужестранныхы, наипаче когда за нимы сльдуеть гласная: Іерей, Іосифы. Іаковы, Ірмосы; 2) вы реченіяхы Славянскихы, когда сльдуеть за нимы гласная: вію, бію, кромы нькоторыхы изключеній; (см. Добр. стр. 24) и 3) вы слоI = ы, ἐν τοῖς εἰς — ый, νωὶ ἰй ἐπιθέτοις, (βλέπο γραμματικούς), κ. т. λ.

I = ει, πο - μίτο, κείω, κείμαι (βλ. u = ει).

I = и, Мір, αρχαιότερον Мирь. (βλ. Δοβροβ. σελ. 24.)

Κ, κ, (κακω, κάκω) = κ, κ.

К = к. кадь, кабос. каминь, каричос.

Κ = γ. Κορωπο, γωρυτός. κραπαθα, έκ τοῦ γράπω, κατὰ τὸ γράπις, γραπτύς. ὡς κομ κάρω, χάρω, χέρω, γράβω, - πω. κναφεύς, γναφεύς. Λτ. misceo, μίσγω, arceo, ἀρκέω. curvus, γυργός - Γρ. γόνυ, γνῦ, Κπίε. γένυς, Κίππ. ἀγρὸς, Ακκετ. Δίγειν, ticken. ἀμέλγειν, melken. σλίγειν, stekken, stechen. μίγειν, μιγνύειν, mengen. ἐγὼ, ek, ik, (ich) γέργον, werk. γνωτὸς, Κποτε (Genote, Genosse). Ἰσλ. κοπα, γόνα, γούνα, γυνή.

κ = χ. Кресть, Крещу, αεχ. Κώθηκ. хресть, хрещу (Δεβζόβισκ. σελ. 35 καὶ 246). Кора, χόρα, χέριον. Кращу, χρώσσω, χρώζω. Краста (χαράσσω) χάραξις. ως Ἰωνικ. δέκομαι, παντακή, ξέγκω

женіи сь а, о, е, пріемлеть видь согласной, такь какь и Лат. І, и производить сложных гласныя я, в, ю=ja, je, ju.

φην ώς το Λτ. j, καὶ γεννᾶ τὰ σύνθετα Φωνήεντα Я, Τὸ, ΗΟ = Ja, Je, Ju.

. (ξέγχω, κ. τ. λ.) Δτ. lancea, λόγχη (λόγκη). Γε. lekken, λείχειν. Κίεε, χλοιή. Κίτιει, κιθών, χιτών. βλήχειν, bläken. βραχύς, brake. σμύχειν, Όλλανδ. smoken.

Κ = π. Κορμα, πόςμα, πύςμα (πςύμα, πςύμνα, ἐκ τοῦ πςυμός, πςὺς, πέςυς, πέςος. (βλ. Ρείμ. λ. πςάν.) Κολυκο, (κηλίκον) πηλίκον. ως Αἰολ. καὶ Ἰωνικ. κόσος (κότος, quotus) πόσος. κοῖος, ποῖος. κίς (τίς) quis. κοῦ, ποῦ. κ. τ. λ. Οὐτω καὶ κύαμος, πύαμος. ὅκος, ὅπος (τψ), ὅκω, ὁπω, ὁπτω. σκάςω, σκαίςω, σπαίςω. σκάλοψ, σπάλοψ. Λτ. linquo, λίμπω (λίνκω, λιγκ Γω). ἔπω, Ἰέκω, sequo, — quor. coquo (κόκω, πόπω) πέπω. Γεсиг (ῆκας) ῆπας. quatuor (κέττοςα) πέττοςα, πέσσυςα. Όυτω κςὰ π = κ, πύλη = κύλη, κοίλη (κοῖλος). sepes, σηκός. lupus, λύκος, (λύπος) κ. τ. λ. πςόσθες καὶ ἵππος, ἵκκος (ἕκκος, εquus) κ. τ. λ. Ως καὶ οἱ Οὖσκοι ρ = q, pitpìt, = quitquit (Festus).

Κ = F (ἐσχυςῶς πνευματούμενον), Κοτοπι, κόγος, ὀγος, ἐγγος, ἔγγος, ἔγγος, μησμίς, (ἔθεν καὶ κόγγος, γόγγος, κόγ-χος). Κεαπί, αντὶ εαπί, Πολων βλ. Κεφ. Β.

KG = KF, Λτ. qu. Kbakaio, Kbokaio, κFοάζω. Γρ. quaken, δθεν συνήθ. κούβακας. = κόΓαξ (βατραχος), ως Wespe, gwespe. quellen, kwellen, Γαλ. couler. Λτ. quotus, κΕοσος, κόσος. Ί, κὶ, qui. ὧ, κῶ, quo. αὶ, καὶ, quai, quae. Οὐτω καὶ κυδώνον, kydonium, κυδων, Γρ. Quitte.

К = ц (ἐν σχηματισμοῖς πρὸ τοῦ и, καὶ Ѣ,) река, рець. ως καὶ κοινῶς, παρὰ τοῖς Ἑλλησι κ = тσ, η

τζ. κίχλα, τζίχλα. τζικείκι (κικείκιον), εκ του. κείκος, κίσκος, κατά το Λτ. circus. καὶ Βοεμ. Κ = μ, κεδπίδ, = μεδπίδ. κεδλυπία, μεδλυπία.

 $K = \kappa \sigma$, (ξ). Κλοκb, κρόκ – s, κρόξ. ωs, αὐλακ – s, αὐλαξ. ὀνυκ – ὀνυχ – s, ὀνυξ, κ. τ. λ. (οἶον ἀπο της εἰς χος, κος καταλήξεως συγκοπέντα). οὐτως καὶ περοκ, ψωκ – os, ψωχος, οἷον ψωξ, κ. τ. λ.

Λ. Λ. Υωσσ, Λ, π, (ΛΗ) ΛΗ, λιουδι) = Λ, <math>λ.

 $\Lambda = \lambda$. Левь, $\lambda \dot{\epsilon} \omega \nu$. льну, $\lambda \dot{\nu} \omega$, $\alpha \lambda \dot{\nu} \omega$, $\Lambda \tau$. lino. львый, $\lambda \alpha \iota F \dot{c} s$.

Α = ν. Αρεβιμά, Αρεβιε. Αρπακή, Αρπαλωία. Αρπαλωία, Αρπακής, Αρπαλωία, Θθεν δολίο, πόνος. δολίο, πονώ. ως, νίτρον, λίτρον (Αττικώς). λύχνος, λύχλος, (Λακεδαιμόνιοι). έβενος, έβελος. ανδράχλη, ανδράχνη. πνεύμων, πλεύμων. Ατ. vannus, vallus. Nympha, Lympha. Ούτω καὶ ορελίο, όρνις. καὶ οςελίο, Γρ. Esel, (asinus). τήγανον, Γρ. Τiegel. λάγυνος, Legel.

Λ = g, Απαμε, (δαλις) δαρις. ως, θραυρός, θραυλός, καρχαρέος, καρχαλέος. καρπασος, καλπασος. αμέρη γειν, αμέλγειν. λείριον, Ατ. lilium. παύρον, paullum. Φραγγέλλιον, έκ τοῦ flagellum. σειρά, Γρ. Seil.

η = δ. ποτος, λαΐσος, λάσος, δάσος. ceno, σέλος (σέλμα) έκ του Ιέδος, έδω (έζω) Ατ. seda = sella. ώς, λάσιος, δασύς. Όλυσσεύς, Ulysses, Όδυσσεύς. άδακευς, alacris.

Λ. ἐπενθετικον (μετὰ τὰ διὰ χειλέων σύμφωνα, Β, 6, π, Μ, πρὸ τῶν κο, π, κ. τ. λ.) πιοδπιο, πιοδυπιο, земля (земя) κ. τ. λ. ώς, βλέφυρα, καὶ γλέφυρα = γέφυρα. (ἀλλ ἴσ. γέφυρα ἐκ τοῦ γλέφυρα, καὶ βλέφυρα, ἐκθλίψει τοῦ λ. βλ. Ῥείμ. λ. ἐφρὺς). λαμπήνη. = ἀπήνη. αὐλὸς (αὕω). δαυλὸς, δαβελὸς, Συνήθ. δαβλὸς (δάξω, δάω, ἄξω, ἄω). βύω, βύλω, βύλλω, βυλλός, π. τ. λ. Τὸ ἐπενθετικὸν λ. ἀναλογεῖ καὶ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ν ἐν τοῖς κάμνω (κάμω), τέμνω (τέμω), καὶ βαύω, βαῦνος (βάβνος), κάπω (κάπος, κάπανος) καπνές.

Μ, Μ, Ψωσσ. Μ, Μ, (ΜΕΙΕΛΙΈΤΕ, μησλαϊτε) =

 $M \equiv \mu$, Мышь, $\mu \tilde{v}s$. муха, $\mu \tilde{v} \tilde{v}\alpha$.

Μ = β, μπαπο, mlato, Βοεμικ. = δπαπο. καὶ Κροατ.
καὶ Ἰλλυρ. Чмонати, Чвонати. Чмерчен, Чверчен, κ. τ. λ. ωε καὶ β = μ. мравей, μύρβαξ,
μύρμαξ, καὶ βόρμαξ, formica. βίω, μίω. βάρμιτος,
βάρβιτος. χαμός, χαβός. καὶ μ = π, нѣмый, νήπιος. ως, ὅππατα, ὁμματα. πεδα, μετα. άμάκι, καὶ
αμάτις, ἀντὶ ἀπαξ (Κρῆτες). άβρεμης, ἀβλεπης
(Κύπριοι). καὶ Λτ. somnus = sopnus, Ιύπνος (Γέλλ.
γ. 9). Λιθουανιστὶ, mizparas = vesperus, Γέσπερος.
καὶ mielas, φίλος (φ = β).

Μ. προτίθεται (ώς πνευμα). μπρα, είρα (εἰρήνη). ώς, μείραξ, εἰραξ. ὀνθος, μόνθος. άλω, μάλω, Γρ. mablen. ἀλευρον, μάλευρον.

M = v (ἐν τἢ καταλήξει τῶν δοτικῶν) κ. τ. λ. Νικόλαος, Πολων. Μακολαμ. κ. τ. λ. ως καὶ Λιθουαν. szimta, ἀντὶ centum. καὶ Λτ. m = v, nubium, νεΦέων. ουμπ, ωξον. βλ. Τμήμ. Β. ΚεΦ. δ. §. φ .

Н, н, Рωσσ. н, н (нашъ, νᾶσσ) = N, ν.

H = ν, Harb, νάκος. Hapab, νάρδος.

Η = λ, πδηα, (Φαῖνος, Φανὸς) Φαλός. сунце Ίλλυς. ἀντὶ солημε, sol, solis, σέλας, Εέλιος, ήλιος. ως, ήνθε, Φίντατος, βέντιον (Δωρικῶς), ἀντὶ βέλτιον, Φίλτατος, ήλθε. καὶ Λτ. grunnio, γρυλλίζω (γρῶνος, ὁ γρύλλος).

Η = s, ивинь, $l\beta is$, ωs , μην, καὶ μεis. ηκομεs, ημεs = $-\mu \epsilon v$. $\dot{\epsilon} v$, $\epsilon i v$, $\dot{\epsilon} v$, $(\dot{\epsilon} s)$, $\Lambda \tau$ in. hemina (ημίνα) $\dot{\epsilon} \kappa$ τοῦ ημισυs (Βοσσ.) legimus, $\lambda \dot{\epsilon} \gamma$ ομεv. κ . τ . λ .

Η ἐπεντίθεται, οπίδ него (ero). κδ нему (emy). Βοημην (βb, μμη ἐν — λαμβάνω $\equiv προσέχω$). ώς, α — ν — άξιος, α — ν — ίδεος. πρόσθες καὶ νω νυμ(ν)ος, ἀπάλαμ(ν)ος. ως κάμω, κάμνω. τάμω, τάμ νω. Λτ. fido, findo, figo, fingo, — καὶ Hymph (ymph) (προτιθεμένου τοῦ ν.) ως, νήδυμας, ήδυμος: Η ἀποβάλλεται. Πεπικ, πά(ν)τε (πέντε). Μεπια, Λτ. mentha, μίνθα. ως, Κλήμης, Clemens. ἐτετύφατο, ἐπειερώατο (— ντο). Λτ. Plato, draco, Πλάτων, δράκων. τίπος, τίσι. κ. τ. λ.

$O, o, o, (\mathring{O}NZ, \mathring{o}) = O, \hat{O}, \hat{o}.$

O = 0, око, окос. овощь, отос, отоес.

Ο = α, (κατὰ διαλέκτ.) cπama, Pωσσ. coπômā. Πολι sloma. τράμο, τορομο, grod. κ.τ.λ. Οθτω κερ ροποσού, ξαχός, ξάχος. Κροβαπιώ, κράβατος. οριο, άξω, ατο. ος δάχος, άκις. ως (Αἰολικ. κερ Δωρικ.) πόροδαλις, πάρδαλις. στροτός, στρατός. ξάθω, ξόθω. άμιχλη, όμιχλη. όνω, άνω. άζω, όζω. μολόχη, μαλάχη. όνια, άνια. βροχέως, βραχέως. θροσέως, θρασόως όσταφες, άσταφες. Ατ. δοπο, δάμω, δαμάω. mollis, μαλός — Γρ. Βοδεη, πάτος (βάδος). οδης, αδητά, άνευ, άνις, (ώς καρ Μαδη, Μοδη. Wabη, Wobη. τοα, το δλαβ. WTA, βλ. ω (ως ζόη, ζωη κ.τ.λ.)

Ο = ε, (ἐν σχηματισμ.) веду, водити, водь. везу, возити. шеду, ходь. ως λέγω, λέλογα, λόγος. δέ- μω, δέδομα, δόμος — κα) κατα διαλέκτ. Озеро Рώσσ.

= езеро. одинь, единь. Ойто кей топль, тепль, попель, пепель. κεί τα είς οκ, Πολων. είς εκ. ποτοκο, piesek, κ. τ. λ. Όθεν τομο, γέτος $(\xi \tau \sigma s)$, лежу, λέγω, — γομαι. λέχος, ποже. ούτω καὶ έχω, όχω, όχος. ένθωι, όνθω, όνθος. Ατ. oleum, έλωιον. socer, Δεκυζός. Γρ. Toll, Zoll, τέλος. stühnen, στένειν.

 $O \equiv b$, пѣснь, пѣти, пою. ωs о $\equiv \varepsilon$.

Ο = 1, (ἐν σχηματισμ.) напой, пію. Гной, гнію. κοκοιιδ, κίκκος, συνήθως, κόκκοτας. pomb, είζα, βείζα, Γρ. Rogen. ώς, Βρόδαξ, βρίδαξ. legimus, λέγομεν. Τρ. Sohn, Ivis, сынь, Wille, βόλλα (βουλή), κ. τ. λ.

O = коликій, кудікоз. os, cor, кує. Ге. solche, Fydikos.

 $O \equiv v$, дроблю, $\Im e \mathring{\imath} \beta \omega$. поль, $\Phi \mathring{\imath} \lambda o v$. дрождіе, $\tau e v$ γίας (γ=ζ, τευζίας, τευσδίας). ροιο, ρωιο, εύω, εύσσω (ορύσσω). ως, δολφος, δελφύς, εμοῖος, υμοῖος, νυξ, Λτ. nox άγκυρα, anchora. μύλη, mola. θύρα, θύραζε, Dúgasde, Dúgais (θόρας), foras, foris. folium, spolium, Φύλλον, σπύλον (σκύλον). σύκχος, soccus, Γρ. Socke. Φυτεύειν, Φυτάν, potten, Όλλ. poten. πύργος, Ισλανδ. borg. gusto (γύσσω, γεύω), Γρ. koste. έρυθρίς (δυθός) -roth.

Ο = ω, έν σχηματισμ. мыю, Ρωσ. мою, мышь. крыю, кровь, и ы = v (кечое, cruor). ws o = v, и ov. µоνος, μουνος. όλκος, sulcus. ομφος, ομφαλός, umbo, umbilicus.

оу βλ. 8.

П, П, Чωσσ. п. (ПОКОИ, ποκόι) = П, π.

П = л. Пою, пію, πόω, πίω. подагра, ποδάγεα.

П = в). плюю, πλύω, βλύω. ропіцу, ξοβδω, ξοιβδω. τὸ ἀξχαῖον бъчела, ἀντί пчела, Воєμ.

π = 6). wiela, Καρν. buzhela (Δοβροβ. σελ. 32).

ως, βατω, πατω. βικρον, πικρόν. βύσιος, πύθιος.

κύβω, κύπω. ξέβω, ξέπω. πάλλω, βάλλω, φάλλω. πλύω, βλύω, φλύω. κ. τ. λ. Λτ. palpebrae,

βλέφαρα. Παν, Πανος, Faunus (ως, φαλος, φαῦλος).

pasco, βάσκω, φάσκω, βόσκω (πάω). Γρ. bitter,

πικρος. Βείι (πέλεξ) πέλεκυς, βέλεκυς.

Π φ. πολο (φόλον) φῦλον. ποριο, φόςω, φάςω, φαςόω. πραγη, φεάγω, (φεάσσω). ως Ἰωνικ. ἐπεξῆς, ἐξαπινης, ἀμπέχω, ἀπηλιώτης, (ἐφεξῆς, ἐξαιφνης, κ. τ. λ.), Λτ. purpura, ποςφύςα. paenula, φαινόλης. parus, φάςος. paveo, φάβω. palus, φαλὸς, Γς. Pfabl, Pabl. pusten, φυσὰν. praten, Σβεκιστ. prata, φράδειν interpretor). ως καὶ φ π, ἐν τοῖς fido, πίθω. figo, πήγω. fundus, πύνδος (πύνδαξ). fornix, πόςνη. Γς. Fuss, ποῦς. Für (Ε Feuer), πῦς flechten, πλέκειν. Ἰσλανδ. fadir, πατής. fladur, πλατὺς (πλατύς). Γοτθ. fera, πέςας, ἀςχ. Τευτ. bof, boves, κῆπος. Οἱ δὲ Μακεδόνες, καὶ, Βὶλιππος, Βςύγες, Βεςονίκη, βαλακοςς, ἀντὶ φαλακος, Φεςονίκη, κ. τ. λ.

Π = τ. κρόποκο (κρεπός), κρετός, κρετύς, κρατύς. ώς, πέμπε, πέντε. πέσσυρες, τέσσαρες. σποργή, στοργή. στάδιον, οπάδιον, Δτ. spatium. πτέρνυμι (πτερνύω,

περνύω, τερνύω) sternuo — nuto. Ούτω κως κύπος, κύ-Φος Εκύτος, κύθος. κύπαρος Εκύταρος, κ. τ. λ.

Π. ἐκθλίβεται. ceamb (ceaem, αντί, septem = septem, Δέβδεμ, Δεπτα), ως, αλαιός, παλαιός. latus, πλατύς. ππица, Καρνιόλοι, titza. Οῦτω κωρ πτέρνιξ, τέρναξ, στέρνιξ.

P. P. p. (PULL, $\xi \tau \xi \epsilon i) = P$, ϵ .

Ρ = ε. ρτιιν, ξήσσω. ροπί, ξώθων.

P = λ. ρακα, λάκα, λάκος, (λάρναξ). ως ἄλδω, ἄς» δω. λάκος, ξάκος. κρίβανος, κλίβανος. άβρεμης, άβλεπης. hirundo, χελιδών (χιλυνδών).

Ρ = σ. Πηπωρω (πόφις), πόμφις, πέμφις — φιγξ. πιγεωρω, φούσις, φύσις, φύσις — σιξ — σιγξ. ώς, κλέος, σιός, αξετας, ακκός, πὸς = ποῦς, ασκὸς, αξετας, θεὸς, κλέος (Λακωνικῶς). ὅθεν τὰ Λτ. ρμετ, (πόῖς, πάῖς, πάῖς), labor, vapor, arbor, αξχαιότ. arbos, labos, clamos (clamor). καὶ τύξξις, turris, τύξσις. κάξξων (κρέσσων). Εντεῦθεν καὶ τὸ τοῦ Λτ. μέλλοντος r = σ, legero, = λεγέσω, λέγ — σω (λέξω) κ. τ. λ. Πρόσθες καὶ τὰ, ais, airis, (ἀντὶ, aisis). mas, maris. κ. τ. λ.

Ταλ. parler. κ. τ. λ.

 $C \equiv \sigma$. скипетрь, окуптеоч. скимень, окимень, окимень,

 $C = \kappa$, $= \Lambda \tau$. c. e = vic = vic = us, οίκος. e = ac = sis, axis, άξων. e = c, e =

 $C = \tau$, cupb, τυρός. ciŭ, ceŭ, σίος, τίος, τέος, (τὸς). ώς," σὰ μὰν $= \tau l$ μὴν. χοὰ, σὶ βόλες $= \tau l$ βέλες. Κύπριοι (Ησύχ.) Λτ. nausea, ναυτία. resina, ξητίνη.

 $C = \mathcal{A}$. λακων. $= \sigma$. canaday, canaday, σαζω, $\mathcal{A}αζω$." σαζω, αμβίσαι (Ησύχ.). ώς, σέω, $\mathcal{A}έω$. σιὸξ, $\mathcal{A}είς$. παξσένος, παξ $\mathcal{A}ένος$. σαξμὸς, $\mathcal{A}ερμὸς$. $\mathcal{B}λ$. $\mathcal{H} = \sigma$. \mathcal{A} αμ Γ ξ. sehen, σεαν, $\mathcal{A}εαν$, \mathcal{A} ασ \mathcal{A} αμ.

C = χ, ἐν σχηματισμ. дряхлый, дрясель. Духь, Дуси. καὶ сирь, χῆςος. ως, τρισσός, τριχῆ, τετραχῆ. χάλιξ, silex, κ. τ. λ.

C=πσ, (Ψ). cbAb, σοιθός = ψοιθός, ψοθός, (σποδίς, σποδοςιδής). ως, σοίθης, ψύθης. σίω, ψίω. σιττακός, ψίττακός. σίττα, ψίττα.

- $C = \kappa \sigma$, (ξ). десный, десница, δεξιός, δεξιά. ως τεθνήση, τεθνήξη. μυθίξω, δικάξω, άντὶ — σω (Δωρικως). άρχ. Ατ. sestus = sextus. visit, vixit. (Γρουτέρι ἐπιγρ φ .).
- $C_B \equiv \sigma \phi$. C_{BOH} , $\sigma \phi o s$, $\sigma \phi e o s$, $\sigma \phi e o s$, $\sigma \pi o v d \eta$,
- Cκ = σκ = κσ (ξ). Chobaho (ξύω), ckyby (τ/λλω), σκούΓω, σκούω (σκύω, κσύω, ξύω), σκοῦβαμ, κνῆσαμ (Ἡσύχ.). ως σκίΦος, ξίΦος. σκίξξος, σχεξὸς = ξεξὸς, ξηξός. σκένος, ξένος. viscus, Γίσκος, ἰξὸς.
- $CT \equiv \sigma \kappa \equiv \kappa \sigma (\xi)$. шесть, sex, 1έξ. острый, ост (οστυς), οκσυς, οξυς, οξυηρός. стbнь, $\sigma κέν ος, σκηνος, σκηνη (βλ. λ. <math>cb$ нь). ώς, στύβαλον, σκύβαλον.
- $C \equiv 1$, съжду, $1 \varepsilon \sigma d\omega$, sedeo. соль, sal, $1 \varkappa \lambda s$. $\beta \lambda$. $\kappa \varepsilon \varphi$. В.
- CB = 1φ. cBbmb, 1φαῖε, φαιστὸε. ώε, φάζω, 1φάζω, σφάζω.
- CB=1Γ, cbeκoph, 1Γεκυρός (1βεκυρός, σβεκυρός), socer, Γρ. άρχ. Suebur, Schwächer. ώς, όργη, 1Γοργη (σφοργή) σποργή, στοργή. όργω, 1Γαργω, σπαργω.
- C. ἐκθλίβεται. ecmь, (ec cu), ecu. ως, (τύπτε σαι) τύπτικι. ἐμὲν. ἀπιθεν. Τερπιο, στερέω. ως, και τέγος, στέγος. Φῆκες, σΦῆκες. μῶα, μῶσα. τέμμα, στέμμα. τέλλω, στέλλω. τένω, στένω. τάγω, στάγω (παιο, τάω, τάΓω). πᾶα, πᾶσα. pullex, πύλαξ, πύλα (μεταθ. πλύλα, 6λοχα), ἀντί σπύλλα, σπύλλαξ πσύλλα, ψύλλα λαξ.

C, μετατίθεται. πια τουν (τείσνω). ως, μίσγω, συνήθ. σμίγω. Τετspichore, Τεςψιχόςη (έπγεφ. Γρουτές.)

T, τ , $^{\circ}$ Ρωσσ. π . (ΤΚΕΡΛΟ, $\tau\beta$ ($\tau\phi$) έρδο) \equiv τ , τ , $^{\circ}$.

Τ = τ. Τοй, τό - ος, τὸς. теку, τήκω, тетка,

(mema), $\tau i \tau \Im \alpha$, $\tau \eta \Im \eta$.

Τ Ξ θ. πιαθη, θλάζω. Τεμα, θέμα. πρεσκό, (θεξεσκις), θεξες, θεάξις, θεαγμός. ως, κολοκύντη, Ατατικώς, αντί κολοκύνθη. αντίς, ανθις. κάτησθε, αντί κάθησθε, (Ιωνικώς). τίριος, θέρεος (Αἰολικώς). ανησον, ανηθον. κ. τ. λ. Ατ. lateo, λαθέω, λάθω. triumphus, θείαμβος. atrium, ανθειον. Γε. Thier, θήε, Τρώτ. θύρα.

Τ Ξ δ, ποηγ, δύνω. ποπλιο (ποηγ), δύπω, Γς. taufen, ἀςχαιότ. doufan. ως θέμιδος, θέμιτος. ενδον, έντος, Λτ. intus. mutus, μυδός. aliut, aliud. τάπης, δάπης.

τρέω, τράω, δράω. δέρθω, sterto.

Τ = κ. πιωμικό, πιαμοκό, κύμινον. παθκατο, (καυ, γαυ), γαυγίζω (βαυίζω). με επω σ — εκς, εξ. ως, τυψέλη, κυψέλη. τηνος, κεῖνος. τόργος, κόρ Γος (corous). τέλγη, γέλγη. Ούτω κωὶ κοίρανος, τύρανος – ννος (οι = υ). Λευκετία, Lutetia, κ. τ. λ. κωὶ οἱ Ρῶσσοι δὲ τὸ πιω (πια) τῶν απαρεμφάτων προφέρουσι σχεδον ως κ. Τοιοῦτοικωὶ τὸ Τργκμαλ = κργκμαλ, κρακμαλ, τὸ Γερμ. Κταftmebl.

- ΤΞπ. Τοπολέ, populus. omb, ἀπ (ἀπὸ), ώς, ποῖον, τεῖον, πέντε, πέμπε (ἀἰολικῶς). ἀππα, ἀττα. γήτιον, γήπιον. studium, σπουδή. σπολή, στολή. σπιὰ (πσιὰ), ψιὰ, στία, Γρ. Stein. πσάρ (ψάρ), στὰρ, Staar. κ. τ. λ.
- Τ = σ, πιοπίο, τός, ή τύ τος (ώς ἐκ τοῦ, τό το, τοῦτο, τοῦτος, εθεν τὰ, τοῦτου, τοῦτος, τοῦτον). τοῦτο, τοῦτος, εθεν τὰ, τοῦτου, τοῦτον, τοῦτον). τοῦτον, πυκον, σεῦτλον, τεῦτλον. εἰκατι, εἰκοσι. θάλασσα, ττα. Φαντὶ, λέγοντι (δωρικῶς) = Λτ. legunt, dicunt. ἴττω, ἴστω. Ποτειδᾶν, Ποσειδῶν. τυ, πιω, τι, σὺ, κ. τ. λ. Γρ. edel, ἀρχαίως, ettel, ἐσθλός. etten, essen, ἐσθίειν, ἔδειν. lassen, laten. fassen, faten. κ. τ. λ.
- T = F. Τυχο, Fηκα, ηκα, ως τεπτα, έπτα. βλ. Κεφ. Β.
- ΤΒ = ΤΕ. ΤΒΟΗ, ΤΕ εὸς (tuus, ως νέ Fos, nου ως). χομ = δΕ. ΤΒΟΡΙΟ, δΓόρω (δόρω, δρόω, = δρώω, δρώω).
- Τ. ἐκθλίβεται. περο, πτερον. ως, πέρνα, πτέρνα, Λτ. ρετια. ἡγανον, τήγανον. κλέπω, Λτ. clepo, κλέπτω. πόρτις, πόρις (πόρξις, πόρσις).

α) Ευρίσκεται καὶ εν αρ- и вы древнихы кодекχαίοις κώδηξι της Ρωσσίας caxb Россійскихы нахо-

Oy, \vec{n} , $y \equiv ou$, yxo, $o\vec{v}$ Fas. yxe, $o\vec{v}\sigma ov$.

8, ή, y (ἐν τοῖς πρωτοις προσώπεις τῶν ξημάτων) $= o = \omega \beta$).

Οy, ή, $y \equiv ci$. ymb, ymbιο, οἶμος, οἰμέω (οἶμαι, οἴω, οἴομαι, οἴησις). ἡ δὲ οι $\equiv v(y)$. ὡς, τύραννος, κοἰρανςς. οἴαξ, ὖαξ. οἴδνον, ὖδνον. οἶνος, $\lambda \tau$. οεπις, μπις.

Ογ, ή, y = ο. γκεγεδ, όξος, γηε, ούνειος (ἐνήῖος). γπο εαιο, οπωπάω. ως, Ολυσσεύς, λτ. Ulysses. κωὶ τὰ εἰς us καὶ um = ος, καὶ ον. domus, δόμος. Cyrus, Κῦεος, aurum, αὖεον. κωὶ τὰ εἰς unt ξήματα ἐκ τοῦ. οντι, legunt, λέγοντι, κωὶ τὰ ἀρχαῖα λατινικὰ, bu-

γ, αντί ογ (Δοβρόβ. σελ. 14) έκ συγκοπης του ογ, ωστε το y, καθ ξαυτί $\equiv v$. αλλά κού το Ελληνικόν υ επεοθέζετο όχι μονον έγγισα τέ Γαλλικ. υ, αλλα καί ου, κατα διαλεκτους. οθεν κούνες, κύνες. Δουγάτης, Δυγάτης, κ. τ. λ. Ούτω καί το Λωτινικόν μ, = ου, το οποίον επέχει χού τον τόπον του Ο, κως αυτού προ-Φεξομένου aexaiws, οú, (βλ. Pείμ. Ο καί Υ). ndè μος Φη του γ, έκ του λατινικού γ αντί υ. Υ.

β) Βλ. τμήμ. Β. κεφ. Ζ,§ 5.

дишся у выбсто оу, (Добров. стр. 14) усьченно извоу, такв что y само по себь $\equiv v$. Но и Греческое и произносилось не шолько какъ Франц. и, но и какв оч по діалектамь, откуда nouves, núves, Douyarne, Duустие, и пр. Таково же и лаш, и по которое занимаеть мъсто о, такъ какъ его первоначально произносили за от (См. Ример. О и Т). Видъ же у образовался изъ Лат. у вифcmo v. T.

minem, αντί bominem, κ. τ. λ. Εκ τῆς αρχαιοτάτης προφορας τοῦ ο. ως ου, Φαίνονται καὶ τὰ Ἰωνικὰ, νοῦσος, μοῦνος, κούρη, (ἀντὶ τῶν ᾿Αττικῶν, κόρη,
νόσος, καὶ τῶν Δωρικῶν, κώρη, ῶτειλη, ἀντὶ οὐτειλη,
ὀτειλή). παράβ. τὰ ἀρχαῖα Γερμ. Wunne, Sunne,
Guld, ἀντὶ Wonne, Sonne, Gold. (βλ. Ῥείμερ. Ο).
καὶ υ \equiv ο, ὀνυμα, ὀνομα. ἀλλυδις, ἀλλος. Θεὸς,
Θεῦς. στύμα, στόμα. σύφος, σοφὸς. ὑρνις, ὀρνις,
κ. τ. λ.

Ου, η, y = υ. γιο (υθεν μικο, οδγιο) = υω, εω, (εν-νυμι) λτ. μο, εχμο (εξεω), εξεννυμι. ως το οδγιο, αμ-Φιεννύω, (υποδέω) κ. τ. λ.

Οy, y = α. cy66oma, σάββατον. yronb, angulus, ἀγκύλος. y6οrb, ἀβούγης. ὡς, σάςω, σύςω. σάςξ, σύςξ (Δωςικῶς). umbo, ἄμβων. talpa, τυΦλὸς. crapula, κραιπάλη. Hecuba, Ἑκάβη. bumi, χαμαί.

Ου, y = η. Αυμό, λήδον. υπαμα, ήλυσις, ήλυσία. ως, dum, τημος. durus, δηρός.

Οy, $y \equiv \varepsilon$, ужинb, ужинa, έδανον. ως αγύρω, αγέρω. τύ, σὲ (Δωρικως). τυυς, ςυυς, τεὸς, έὸς.

Oy, y = 1, pyhokb, ξινός. ως, ύαγων, σιαγων. βίβλος, βύβλος. ύλλς, λλύς. carnufex, lubens, optumus, αντί carnifex, libens, optimus, κ. τ. λ. (Quintilian.) Γοτθ. Sunus, kvis, Γρ. Sohn.

 $8, y = \lambda$. Σερβικ. καὶ Δαλματικ. 486, 886, 9887, = 416, 816, 9616. καὶ Κροατ. καὶ Καρνιολ. puk = 1016, 1016 πολκ (πόλχος). ως, $v = \lambda$, Αἰολικώς. οίον,

αὐκὰ, ἀλκὰ, αὐκυὼν, ἀλκυὼν. αὖμα, ἄλμα, αὖσος, ἄλοσος. Θεύγειν, θέλγειν. εἰθεῖν, ἐλθεῖν. (Κρῆτες). παράβαλ. Γαλλικ. général, généreux (=rals, eu = al) αυ = à le. αυκ = à les. peau = pelle. chapeau = tapello. cheveu, capillo. κ. τ. λ. Οῦτω χοὰ Όλλανδ. houden, bùten = balten, κ. τ. λ. (τὸ λ μὲ κοίλην την γλῶσσαν κοὰ μη ψαύουσαν τοῦ οὐρανίσκου ἐν τοῖς αλ, ολ, ελ, προφερόμενον πλησιάζει εὐκόλως εἰς τὸν Φθόγγον τοῦ 8. Τοῦτο δὲ γίνεται ὅχι ἐκ μιμήσεως, ἀλλ ἐξ αἰτίας μᾶλλον Φυσιολογικῆς, διὰ την ὁποίαν μεταπλάττεται οῦτω πως, ἡ ἄλλως, εἰς τὰ στόματα τῶν ἐθνῶν ὁ Φθόγγος τρύτου, ἡ ἐκείνου τοῦ γράμματος. βλ. Ρείμ, λ. αυ).

Υ Ξ Β. Σερβικ. ἐν τῷ γηγη, ἀντὶ βηγη. ὡς τὸ Λατ. υ, μεταθράζεται πολλάκις ου, Έλληνιστὶ. οἶον, Οὐαλέριος, Valerius. Οὐάλης, Vales. κοὴ Οὐλοδιμῆ-ρος, ὁ Βλαδιμῆρος, Βλαμμμρὸ,

 Φ , Φ . (ΦερΤΖ, $\varphi_{\xi \xi \tau}$) = Φ , φ . α). $\Phi = \varphi$. Φιαλη, $\varphi_{\iota \alpha}$ λη. Φασιανὸς (ορνις).

Нѣть почти ни одного Славянскаго реченія, которое бы начиналось сь ф и древніе
Славяне не знали гортанных придыхатель-

α) Ουδεμία σχεδον λέξις Σλαβονική άρχεται έκ οτῦ Φ. οὐδ' ἐγνώριζον άλλο γράμμα τῶν δασέων, Α, Φ, χ, εἰμή τὸ τελευταῖον ὁι παλαιοὶ Σλάβονες, ἐπρό-

Φ = 9. Φεολορδ, φεαπιρό, Θεόδωρος, θέατρον, ώς, Φηρι, θηρ. Φλω, θλω. Φλίβω, θλίβω. Φουρος, θουgos. Φάξιμος, θάριμος. Θόρας (θύρας) Φόρας, λτ. foris. fer, (3Βδρφ). furus, furia. κ. τ. λ.

X, χ, (χ^τρ X, χαῖς) = X, χ.<math>X = χ. χοις, χατω, χατεω. χορείς, χοςεῖς,

Φερον δε αντί θ, το τ, ή το σ, ή τοδ, Δωρικώς. και αντί φ, το π, η το β, ως κού or Makedoves xxy or Aioλείς είς τα πλείστα. Καί οι Ρώσσοι έχουσι το Φ, είς ολα τα ξενικά. καί, το αξιοπαρατηρητότερον, το μεταχειρίζονται και αντί του Α, Alohinas, ($\beta\lambda.\phi=9$). Of δε σημερινοί Σέρβοι δεν έχεσι χ. ως γεαμμα δασύτητος αλλαχού μεν το απέ-βαλον παντάπασιν, αλλαχοῦ δὲ τὸ ἔτρεψαν εἰς ψιλον κ, ή είς β. οΐον ΜδΚΑ αντί Μγχα, μού Γα, μυΐα.

ных $b 9, \varphi, \chi$ кромbпосльдней; произносили же вмьсто Э, т или д, или с, по Дорически, а вмвсто φ , π или β , такь какь Македоняне и Еоляне во многихъ случаяхь. И Россіяне имьють ф вь чужеспранных в только словахь; при томь замьчательно, что они упопребляють сію букву вмъсто Э, по Еолически (см. $\varphi = \mathfrak{J}$). Ныньшніе же Сербы не употребляють х, такь какь букву придыхашельную, но вр нркошорихр словахь ее со всьмь оставили, а въ нъкоторыхъ перемьнили въ тонкое к или в, на пр. мува вмвсто муха, побра, μυῖα,

- Χ Ξ κ. χηδεδ, χηπόδ, κλαιβός (κλωβός, κλοός, κλοός, κλοίς). καρπ, κάρα. κργς παπό, κρύσταλλος, κομ Κρικ παπήλος, ως, βρύκω, βρύχω. δέγκω, δέγχω. κιτών, χιτών. χύτρα, κύτρα, κύθρα. κάρω (κέρω, κείρω) χάρω (χαράσσω). anchora, άγκυρα. lachryma, lacryma, δάκρυμα. δι δὲ Γότθοι μεταχειρίζονται τὸ δ, πολλάκις ἀντὶ κ. bliftus, κλέπτης. blaban, κλάειν.
- X = γ. κριο, κριοκαιο, γεύ, γεύζω, γευλλίζω, ώς γάω, γαύω, χαύω. γλάζω, χλάζω, λέγω, λέγω, λέγω, λέγχω, ἐλέγχω.
- X = b. χλειμγ, χλωιμγ, hλίζω, λίζω. χλεδαιο, hλέπω, λάπω, λάπτω. χλόδα, Γοτθ. hlaib, συγγεν. hλαύω, λαύω, λάω, λάως. ως, χλαῖνα = hλαῖνα, λτ. laena. χλανος, hλανος, lana. χλιαρὸς, λιαρὸς κ. τ. λ.
- Χε = κΕ = qu. κεαλω, κΕάλω, κάλω, κεραςπω, κΕρά. στις, κράστις, γράστις. Δανιστί, kvad = was. bvor, = vor, πόξξω.
- Θ, Ѿ. (WT, ωτ,) αὐτὴ ἡ συλλαβὴ ωτ. Ρωσσ. οπ. (εὐχρηστον ἐν μόνοις τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Βιβλίοις) βλ. W.

- αντζα = άγκα, αγκύλα. λαξπατώ, λακπατώ, μεταθ. καλπατώ = τζαλαπατώ.
- Ц = σ. цыць, συνήθως, τσίτ = σίτ, ψίτ, ψίτλα, цьвь (δθεν, цьвница) σίβη, σίφων. цьль, σ-έλος (1έλος, όλος) σ-όλ Fos, salvus. Копець, коπάς. юнець, junis. οὖτω κοί, τζίκνα (ἐκ μεταθ. σίκνα) ή κνίσσα. ἀκανθόχοιρος (ἀκανσόχοιρος) ἀσκαντζόχοιρος, σκαντζόχοιρος, κοί ἀλλα της Συνηθείας.
- Η = τ. ηθλι, Γρ. Ziel, τέλος, ηθηα, ηθηιο, τείνω, τίνω. ως, βάτινον, Συνήθως, βάτζινον. τιτυρίζω, τσιτουρίζω. κωὶ τὰ λτ. gratia, magnificentia (-cia) κ. τ. λ. Γρ. Plante, Pflanze. Münte, Münze. Tegel, Ziegel. ἀίθειν, beitzen, bitzen. Zitze (Titte) τιτθός, Γαλλ. têtons.
- Η = σκ. μαραμαιο, σ καράπω (γαράπω, γράπω, scribo). καὶ = σχ. μιτινο, σ—χελούω, χελύω. Κροτ. μποκαιο, Γρ. schmatzen, schmotzen. ώς, συνήθως, τζευδός, = σχαύδης, ἰσχαύδης (ἴσχαυδος). καρφίτζα, καρφίσκη. καρδίτσα (καρδίσκη), ψυχίτζα, ψυχίσκη (ψυχάριον) κ. τ. λ. υποκοριστικά, ώς καὶ τὰ εἰς μα Ρωσσικά.
- Η = στ. μππ, (στέπος) στύπος. ως, κωὶ σδ (ζ) = st = tz, Γερμαν. οιον, νίζειν (νίσσειν, νίτειν, netten, netzen) benetzen. κωὶ ἐκ τοῦ τάζειν, τάσδειν, tasten, tatzen. kratzen, χαράσσειν, ζειν.

Ψ, Υ. Τωσσ. Ψ (ΥΕΡΒΑ, τσέςβ, ή δσέςβ, δεπο, ως Ίταλ. ce). Ίλλυς. cs. Κροατ, ch. Καρνιόλ. zb. Πολ. cz. Βοεμ. c.

 $\Psi = \kappa$. (ἐν σχηματισμ.) οκο, ονω. πλαν, ἐκ τοῦ πλακαπιμ. εθεν = κ. νας προς, καστὸς, λτ. castus. ναβκα, Σερβ. καὶ Καβκα, Βοεμ. (κολοιὸς) καύηξ, κάβηξ, ηκος. νίνο, κούω, κόω, νάμα, κόσσα, κόττα, κόδα. χεὶ Συνήθ. Τζία = Κία, Κέως (ή νῆσος) κ. τ. λ.

ч = τ. бич, έκ τοῦ бити, крич, крити. δθεν, чей, τέος, τίος. четыре, τέττορες, τέσσαρες. чадо, (τατὸν, τητὸν) τιτθόν. ченань, τυκάνη, συνήθ. τζοκάνι. чаберь, чабрь, Σερβ, чубарь, θύβςα (τύβρα) θύμβρα, Οῦτω καὶ τ = ч, κατὰ διάλεκτ, ώς Σερβικ. Τδ κλь, Τδλ = чδλ, чδ κλь. Κροατ. καὶ Καρν. tuj.

η = σ. чахну, σαύχω, σαύω, чаю, σάω (θάω, θεάω).

ч = σκ = κσ (ξ). Чешу (σκέσσω) κσέσσω, κσέω, ξέω, торчу, θόρσκω, θρώσκω.

- Η, ω. (ωα, σσία Γαλλ. cb. Γς. sch.) Ίλλυς, sc. Κροάτ. sb. Πολ. sz. Βοεμ. ss. s'. (ἐγεννήθη κυρίως ἐκ τοῦ σ, διὰ πυκνώσεως τοῦ συριγμοῦ. βλ. Δοβρόβ. σελ. 167 καὶ 159).
- Ш = σ. шесть = sex, 4 ξ. шалю, σάλω σαλέω. шеду, σύθω (σύω). шію, σύω, λτ. suo. ούτω καί шквара = сквара. шкура, скора. καί штопаю Ге. stopfen, μέσου Λατινισμ. stoppo, στύπω. шуба, σύβα.
- Ш = σσ. рушу, ξύσσω. рѣшу, ξήσσω. пишу, πήσσω, (πήζω, πήγω, pigo, pingo, pictor). κωὶ πάντα τὰ εἰς шу = σσω.
- Ш = к, καὶ σκ. шлемъ, κέλυμα, Γρ. Helm. шін, σκύα. шипъ, συγγ. σκίπω. шакаю, κακάω, κακάω, καίζω. шишак, σκύσος, (σκύθος, σκύτος). ως καὶ шкиперъ = Schiffer, Γρ. ἐκ τοῦ Schiff, σκύφος, σκάφος.
- ΙΙΙ = σπ, πσ, (ψ). μαριο, ψάρω, ψάρω, (ψάω, ψαύω) σάρω. ώς, ψιττακός, σιττακός, κ. τ. λ. μιγιγ, σύζω, ψύζω.

III = σχ. mepoxb, σχερος, (σκερος, ξερος).

III = ζ. nbmb, πεζος. nbmeub, πέζιξ. (ως νίζω, νίσσω. θάσσω, θάζω. κ. τ. λ.)

Ψ, Ψ, 'Ρωσσ. щ. (Ψα, στζιά. Γς. schtsch). Πολ. czcz. Κροατ. sch. Ίλλυς. sht (шт) Βοεμ. sst. κ. τ. λ. (βλ. Δοβροβ. σελ. 8) = шч.

 $\mathbf{H} = \sigma d = \zeta$. плещу, $\pi \lambda \eta \zeta \omega$, ($\pi \lambda \eta \sigma \sigma \omega$). клевещу κλεΓίζω. (Τὸ ζ, προστεθέντος μέν το τ, αποτελεί τον Φθογγον του τζι, μ. δια δε του α, τον αζί, μ. γω έτι πυκνωθέντος του συριγμού διά του σ, γεννά τον Φθογγον του στζί, ιμ. ως πάλιν το ja (i, σύμ-Φωνον.) εγέννησε το Ίταλ. gia, (αζιά) = zia, za. οΐον, Ζανός, λτ. Fanus. Fovis, Ίτλ. Giove. (κού το Έλληνικόν Ζόρκος, ευρίσκεται η Τορκος). ουτω καί ζίζυ-Φον, Ίταλ. giuggiolo, Γαλλ. gigeolier, λτ. jujubac. κοί παλιν μέσ. λτ. apoflegmatidiare = Ιταλ. apoflegmadizzare, κ. τ. λ. ώστε τα δια των οδόντων σύμ-Φωνα τ, ή δ, πεοσλαβόντα το συριστικόν σ, (τσ, δσ, σδ, ζ), καὶ τα δια τοῦ λάρυγγος ja, (για) ka, cha, με τον αυτον-συριγμον, και δί, ένος τινος τών δια της γλώσσης, του τ, ή του δ, τροπολογούμενα, γεννώσι τους Φθόγγους τους αυτούς, ζα, ζια (ja) τζα, τζιά (gia) tscha, dscha, κομ έτι συριστικώταρον στζιά, stscha, n Ге. schtscha, щ).

щ = σκ, искати, ищу. щеплю, щепаю, σκώπω. щеня, щенокв, σκύναξ, σκύλαξ. щипв, σκύτος,

scutum. ως τα Γρ. Schatten, σκότος. Schild, σκύλον. scharben, σκαριφείν.

щ = χ, (σ) щеть, Λτ. seta, χαίτη, (οἶον σχαίτη, σκαίτη.) κοὴ = σχ. щажду, σχάσδω, σχάζω. щедрь, σχεδεος. ως, σχίδω (σχίζω), scindo, (σχίνδω) σχινδαλμός, scindula, Γε. Schindel, scheiden.

Π, ΔΙ, Ρωσσ. ω (ΕρΔΙ, jery, γερύ), αρχαιότ. ΒΙ. σύνθετον έκ τοῦ Β (γέρξ) κωὶ Ι. ήδη δὲ ἐκ τοῦ Β (γέρ) κωὶ Ι. (Δοβρόβ. σελ. 22.). Οὐδέποτε ἐν αρχη λέξεως.

- ы = η, кыла (хой нила) κήλα, κήλη. свекры, (] [εκξη), έκυξη. церкви, έκ τοῦ церкы, κυξιακή (οἰκία). смоква, έκ τοῦ смоквы, σμόκη, σμύκ [α, κ[η (μύκη, = συκη).
- $\mathbf{H} \equiv \varepsilon i$, мы ($\mu \varepsilon i \varepsilon$) ή $\mu \varepsilon i \varepsilon$. вы, $\Phi \varepsilon i \varepsilon$, $\sigma \Phi \varepsilon i \varepsilon$, ($\sigma \Phi \varepsilon \varepsilon \varepsilon$).
- $\mathbf{M} = \mathbf{1}$, ἐν τοῖς εἰς ωμ, κωὶ ἰμ ἐπιθέτοις. κωὶ сын \mathbf{b} , \mathbf{J} ἶνις. πιών \mathbf{y} (τίζω), στίζω, κ. τ. λ.
- τοπροσώπων ξημάτων. εςμω, έσμεί ν (ει = ε). έν δ' άρχαίοις κώδηξιν, εςμω κ. τ. λ. (Δοβρόβισκ.)

- Τ΄, Τ΄, Ῥωσσ. τ΄, (Απь, ή ΙαΤΑ, jat', γιάτ.) ἐν ἀρχη λέξεως ΞΕ, Η, je, γιέ. τὸ δὲ Ῥωσσικ. ΘΞε (καν θαρὸν), ἐν τοῖς ξενικοῖς ὀνόμασι μάλιστα.
- τ = α, βτο, Γαίω, αίω, άω. Ατεα, θαίβα, τιθαίβα, (τιθαιβόω).
- τ = ε, ετρα, Φέζεω, (Φέζεος, Θέζεος). 6try, Φέγω, Φείγω, Φείγω, Ατακ. Ατιο, Ατειο, Θέω, Θέω, ΘέΓω.

- b = A, tamb, $\Sigma \lambda \alpha \beta o v$. = bmb, Pωσσικ. $(A_{AM}, α' δημημ, (αδεμι, αδμ ι.) αδω, έδω). Οῦτω καὶ παμπικ, <math>tag \mu m \mu$, $tag \mu m \mu$, ta
- t = α, πτου, παοιο, λάζω, (λαίζω, ή λέζω). ως φάω, φάνω, φαίνω, φένω, φένωξ.
- b = 0, ною, пьти, пьснь, (адо, асра.) об е = 0.
- Ηθ, 10, νω Ηθ , 10 , νω αρχαίως Ηπ (jus, γιου) βλ. σημείωσ. Π.
- ю = ou. юду, ou dn, ubi, отои. ws эсей, юза = буза, уза, ойоог. ютро = оутро, утро, ойдеос, (сдеос, сереос).
- τήεις. κ. τ. λ.
- το = ω, (ο) έν τοις πεωτοις πεοσωποις των ένεργητικών.
 ως το y. βλ. Τμήμι Β. κεφ. Ζ.
- 10 = e, Ρωσσικ. έν αξχη τινών λέξεων, οίον, 10 mb, = emb, έχινος.
- Ο, Ο, ω = ω, ω, (ω μέγα) παρά Ρώσσοις ἀχρηστον. ἐν δὲ τῆ Σλαβονικῆ χρήσιμον, ὡς τὸ Ἑλληνικὸν ω, ἐπὶ τῶν ξένων ὀνομάτων Ἰωίμφλ, Ἰακωκλ. κ. τ. λ. κοὰ ἀντὶ τοῦ ἃ θαυμαστικοῦ, καὶ ἃ κλητικοῦ. καὶ ἐν ταῖς προθέσεσιν, ω, ωκ, ω, ωτ. Ῥωσσ. οπὸ, οδ, ο. κ. τ. λ. βλ. Δοβρόβ, σελ. 12.

A, A, Pωσσ. A, Я, (ja, για.) α). A = α. Ярокb, αργος. Ямь, (Ядмь) αδω, εδω. ως χω) Язb = asb.

a) To 10 मध्य वि (म) मध्य Η, είναι τα Φωνήεντα ο, α, ε. συναπτομένα μετά τοῦ προτιθεμένου ι, είς συμφωνον τρεπομένου, ως το Λατινικόν Ε. Εθεν καί ο Δο-Βρόβισκος δρθώς τα ωνόμασε Φωνήεντα υγρα (vocales liquidas) diori dip Doyyoi dev ονομάζονται ορθώς, ως έχοντα σύμφωνον, καί μηδεν άλλο, καθ' Ελληνας, όντα, ή έκ συνιζήσεως δύω Φωνηέντων μετά της συλλήψεως τοῦ γ συλλαβαί ως τα The ourndelas, year, year, γιέ, ότων το προ του Φωνήεντος ι προφέρεται κατά συνίζησιν, ως είς τα, ιατρος (γιατρος) ιούδας (γιούδας). γυιέ, υίέ. κ.τ.λ. Ευρίσκονται κού Ελληνικού λέξεις μετα πεοτιθεμένου Ι, ως αυω, λαύω. ἰαχω (άχω). ἰαω (ἀω), ιατρές. αλλ είς ταύτας το ι δέν συναλοί-Φεται μετα του α, ουδ

а) ю и а (я) и н сушь гласныя о, а, е, сложенныя св предспоящимь имь, і, обратившимся въ букву согласную, шакв какв Лаш. Ј. По сему и Добровскій правильно назваль ихъ гласными плавными (vocales liquidae); ибо онь, имья согласную, неправильно называють ся двоегласными, и при томь у Грековь, не что иное супь, как в слоги изв двухв, вмвств произносимых гласных сь прибавленіемь у, подобные употребляемымь вь обыкновенномь Треческомв языкв για, γιου, γιε, когда оная буква І произносится предв согласнοю J κατα συνίζησιν, κakb πο: Επτρος, (γιατρος), Ιουdas (yioudas), yuie, vie, n пр. Есть и Греческія реченія св предстоящею буквою , на пр. αυω, ια Ευχρηστα έν μόνοις τοῖς έκκλησιαστικοῖς δια τα ξενικα και μαλιστα τα Ελληνικα ονόματα, παρα δὲ τοῖς Ρώσσοις άχρηστα. ὅθεν και έξελιπον έκ τοῦ Ρωσσικοῦ αλΦαβήτου το ξ, και Ψ, ώς και το ω, και το δ. —

Δίφθογγοια).

αν = αυ. Αντ δετα, Κλαν μικ, Αυγουστος, Κλαύδιος.
κωὶ αν = αβ. Παν ελα, Πακελα. Οῦτω κωὶ Γοτ θ.
Ράμιμς (Pavlus), Αύ gustus. (ἡ αὐ ἡχεῖ ως, ἀβ).

ηχεῖ ώς σύμφωνον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι χαὶ οἱ Γότθοι εἶχον ju, = 10. βλ. Grimms Γερμανικ. Γραμματ.

 $u\omega$, $i\alpha\chi\omega$ ($\alpha\chi\omega$), $i\alpha\omega$, ($\alpha\omega$,) $i\alpha\tau gos$, но вы нихы и не сливается сы α , и не имьеть звука согласной. надобно замытить, что и Готоы имыли ји — ю Grim. Нымецк. Грам.

α) Τας αύ, καὶ εύ, δι-Φθόγγους δέν τας μεταχει-

а) Славяне не употребляють двоегласныхь εν = Ευ. ενφρατα, εντυχα, Εὐφεάτης, Εὐτυχος, κού εν = Εβ, ενα, κού εκα, ή Εὐα. (ήχεῖ ώς, "Εβα).

είζονται οι Σλάβοι εί μη μόνον έν τοῖς Εκκλησιαστικοῖς, κοί έν τοῖς Ελληνικοῖς ονόμασιν. 'Αλλως δε γεάφουσι τας συλλαβας, αβ, κοί εβ, αντί τουτων των Ελληνικων διφθόγγων. Αί δε απ, οπ, κ.τ.λ. Σλαβονικαί δίφθογγοι (ως τας ωνομασεν ο Δοβρόβισκος, σελ. 24. κατα μίμησιν των Γεγμανικών αί, au, εi, οi, ui, κ. τ. λ.) συ-- νίστανται μέν έκ δύω Φθόγγων συναιρουμένων, (οθεν अव्ये हमा राज्य म राजिहरत्य रहे σημείον της συναιβέσεως), αναλογούσι δε, έχι προς τας διφθόγγους τας Ελληνικας αι, οι, ει, (τας οποίας καί οί παλα κού οί νῦν Ελλήνες αδιαιρέτους προφέρουσιν) αλλά προς τας έξ αυτών διαιβουμένων συλλα-Bas ai, oi, Ei, xoy annas κατά συνίζησιν συνεκφωνουμένας, οίον, εω, (Πηλείδεω), iα-, ηια (Od.I. 212.) ·υοι —, δακρύοισι (Od.Σ.173.)

ач и єч, развъ въ церк. книгахь и именахь Греческихь. Они пишушь $\alpha\beta$ и $\epsilon\beta$, другіе слоги, вмьсто сихь Греч. двоегласныхв. Двоегласные же ай, ой, и пр. (какъ нааваль ихь Добровскій по подражанію Нъмецкимь аі, аи, еі, иі, и пр.) состоять изв двухв соединенных звуковь, (почему и поставляется надь и знакь соединенія о и сходствують не съ двоегласными Греческими α_i , α_i , ϵ_i , (которыя и древніе Греки произносили и ныньшніе произносять нераздъльно) но сь раздъленными изв нихь, слогами, аї, ої, єї, и другими κατα συνίζησιν, слишно произносимыми, какв то: $\epsilon \omega$, (Пу $\lambda \epsilon l$ δεω), ια — ήια (Od. I. 212) υοι – δακευοισι ('Od. Σ.) 173) 010, - 010s, έσσι (N. 275) εα-ανδεόμεα, (Οδ. 1. 347)

πέβ. Γοτθικ. Paraskaivein, παρασκευήν. (Σημείωσα) $ai \equiv \varepsilon$, καὶ aiv (εβ) $= \varepsilon v$. βλ. Γραμματ. Grim ins σελ. 46 – 48. Τόμ. Α.

Δίφθογγοι Σλαβονικαί.

ай. об край, акроч.

ой. — рой, βοή (γόνος μελισσων.)

уй. — помилуй, глепооч.

ый. — вторый, бейтерос.

ей. — сей, обтоя.

ій. — сій, обтог.

яй. — яйце, *фоу*.

bй. Нй. ωs Нй, ναί. имbй, έχε.

юй, (jui) — воюй, μάχη.

οιο —, οίος έσσι (Ν. 275.) εα ανδεόμεα (Οδ. Ι. 347.) κ.τ.λ. 'Ως δε αριθμητικά στοιχεία τα Σλαβονικά γεαμματα έχουσι τας αυτας δυνάμεις με τα Ελληνικά, ως έσημειώσαμεν είς καθέκαστον γεαμμα έν τω λεκτικώ μέρει. Πλην ότι το από του ια, μεχει του κ, γεαφονται τ' αναπαλιν AI, BI, II, nyouv ev ent δένα. δύω έπι δένα. κ. τ. λ. ше жей авіднойої, единнадесять, дванадесять. κ. τ. λ,

и пр. Когда же Славянскія буквы пріемлюшся, какв имена числишель--иновами фио от , кын силу равную св Греческими, какв замьшили мы при каждой буквь во II Части; содержащей реченія; кромь того, что начиная от іс (11) до к (20) пишупіся на обороть аі, Ві, Гі, то есть, одинь на десяпь, два на десяпь, и пр. такв какв и счипають: единь на десять, два надесять, и пр.

КЕФ A A A I ON B.

Περί τοῦ ἐν ἀρχη καὶ μεταξύ τῶν λέξεων παρεντιθεμένου πνεύματος.

ς α. Εἰς τὸν παλχιὸν ᾿Αττικὸν ᾿ΑλΦάβητον ἐπεῖχε τόπον γράμματος τὸ Η, ὄχι ὡς στοιχεῖον συλλαβῆς, ἀλλ' ὡς πνεῦμα δασύτητος, καθώς τὸ λατινικὸν Η., προτιθέμενον πρὸ τῶν δασέως προΦερομένων γραμμάτων. οἶον, ΗΙΠΠΟC, ΗΟΛΟC, Ἱππος, ὅλος, κ.τ.λ. καὶ τρέπον τὰ ψιλὰ γράμματα εἰς δασέα οἶον, ΚΗ, ΠΗ, ΤΗ. ἀντὶ χ, Φ, θ, ὡς ἔγραΦον, πρὶν εὐρεθῶσι ταῦτα τὰ δασέα γράμματα. Ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ Η ἐσχηματισθησαν τὸ δασεῖα ΄, ἀρχαίως. Ͱ, καὶ ἡ ψιλὴ ΄, 4.

β. Εἰς δὲ τὸν Αἰολικὸν ᾿ΑλΦάβητον ἐπεῖχε τὸν ἕκτον τόπον τὸ Ϝ, ὡς καὶ τώρα εἰς τὸν Λατινικόν. (βλ. Γραμματικὴν Ἑλληνικὴν τοῦ Θηρσίου, (Thiersch,) σελ. 125.) Τοῦτο εἶναι τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, οῦτως ὀνομασθέν, διότι ἔχει δύω ἀλλεπαλλήλων γάμμα τὴν μορ-Φήν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ τοῦτο πνεῦμα προτιθέμενον καὶ πρὸ Φωνηέντων, καὶ πρὸ συμΦώνων, καὶ πρὸ δασέων, καὶ πρὸ ψιλῶν, καθώς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες. Τὸ αὐτὸ δίγαμμα παρενετίθετο καὶ μεταξύ παραλλήλων Φωνηέντων, ἀποκλεῖον τὴν χασμωδίαν, ώς παρετήρησαν οἱ Κριτικοὶ εἰς τὸν Ὁμηρον, οἶον, οὐ ἐθεν — οὐ Γέθεν, κ.τ.λ. (βλ. Θήρσιον, σελ. 126.)

ГЛАВА И.

- О дыханіи (aspiration), поставляемом в во началь и срединь регеній.
- § 1. Вь древнемь Аптическомь Алфавить мьсто буквы занималь знакь Н, не какь буква слоговая, но какь дыханіе, подобное Латинск. Н, поставляемое предылитерами, произносимыми сь придыханіемь, на пр. НПППОС, НОΛОС, чтос, δλος, и пр. и обращающее тонкія буквы вь придыхательныя, какь то: КН, ПН, ТН, вмьсто χ, φ, 9; каковымь образомь и писали ихь, прежде нежели изобрьтены были сіи придыхательныя буквы. Изь раздъленія буквь н образовалось густое дыханіе ', первоначально +, и тонкое + '.
- \$ 2. Вы Алфавишь же Еолическомы шестое мьсто занимала буква F, такы какы и ныны вы Латинскомы. (См. Греч. Грам. v. Thiersch. стр. 125) это есть Еолическая дигамма, называемая симы именемы потому, что имьсты виды двухы гаммы, стоящихы одна на другой. Она была также и дыханіемы, (aspiration) поставляемымы преды гласными и согласными; преды придыхательными и тонкими, какы ниже увидимы. Таже самая дигамма поставлялась и между близкими другы кы другу гласными, замыщая промежутокы (хатрадах) между ними, какы замытили критики вы Гомеры, на пр. ου έθεν, ос ξέθεν, и проч. (См. Thiersch. стр. 126).

γ. Είχε δὲ το δίγαμμα τὸν Φθόγγον τοῦ β, κεὶ κλοτε τὸν τοῦ γ. οἶον, γέτος, ἔτος. γιτέα, ἰτέα. γέντο, ἔντο (ἔλετο). κωὶ, βρόδον, βόδον. βαβέλιος, ἀέλιος, ἡέλος. βάδος, ἔδος, κωὶ μεταξὺ τῶν Φωνηέντων ὡς υ, (υ) οἶον αὐως, ἀως, αὖω, ἀω, κ. τ. λ. ὅθεν κωὶ τὰ λατινικὰ, υἰς ις, οἶκος. υἰπιπ, οἶνον. αετυπ, ἀιων, ὅπου παρατηρεῖται ἡ κωὶ πρὸ δασέων (άδὺς, ἐδος), κωὶ πρὸ ψιλῶν (ἔτος, ἰτέα,) χρῆσις τοῦ διγάματος. Ώσαύτως κωὶ τὸ λατινικὸν Ε, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ δίγαμμα, προφερόμενον ὡς βῆτα (υαι) οἷον Velia, Felia, κ. τ. λ. κατήντησε κατὰ μικρὸν εἰς τὸν Φθόγον τοῦ δασέως Φ.

δ ε Εκ τούτων και άλλων τοιούτων παρατηρήσεων, αποδεικνυμένων καί εκ πολλών αξχαίων μνημείων, καί έκ των τρόπων της παλαιογραφίας, γίνεται Φανερον, ότι ή αρχαιοτάτη Ελληνική γλώσσα είχε πνεύματά τινα, τά μέν δια των χειλέων προφερόμενα (ομοίως με τα γράμματα β, π, φ.) τα δε δια τοῦ λάρυγγος, (ως τα γ, κ, χ.), τα θε δια των οδομτων (ως το δ, τ, Α, σ.), δια των όποίων, άλλοτε άλλων, ή τας συνωνύμους λέξεις διέκειγεν, ή κού άλλας τινας ψυχής κινήσεις έξέθραζε, τας οποίας αθύνατου είναι να διορίση ή Φιλολογία. Τινές δε εξέλαβαν Φυσιολογικώτερον την χρησιν των δασέων πνευ= μάτων ώς φυσικόν ιδίωμα της άρχαιοτρόπου προφοράς. η και ως δείγμου ψυχικής στουθερότητος και πυκνότητος. Ταθτα δε τα γράμματα της δασύτητος κατα διαλέκτους μετεβάλλοντο είς άλληλα, ως αποδείκνυται έκ πολλών λέξεων, οίον, έλω, Γέλω, Βέλω (Βόλω), δέλω?

ro φ.

§ 4. Изb сихb и подобныхb примћчаній, доказываемых в многими древними памяшниками и пилеографіею, ясно видно, что самый древній Греческій языкь имьль нькошорыя дыханія (aspiration), произносимыя частію губами (подобно буквамь β , π , φ), частію горломь (какь у, к, х), частію зубами (какв δ , τ , ϑ , σ), посредством воихв, а иногда посредствомь другихь, или отличали подобозначущія реченія, или выражали нъкія особенныя движенія души, которыя Филологіею опредълить невозможно. Нькоторые довольно согласные сь природою принимали упошребленіе придыжаній за знавь душевнаго постоянства и мудрости, Сіи придыхашельныя буквы перемін'яющоя между собою по діалекшамь, какь видно изь многихь реченій, на пр. έλω, Γέλω, βέλω (βόλω),

θέλω, σέλω, ζέλω. — άλς, Γάλασσα, θάλασσα, δάλασσα — ἀω, ἀΓω, αὐω, Γάω, δαύω, καύω. — ἕλα, Γέλα, βέλα, γέλα, σέλα. κ. τ. λ. (βλ. τοῦ σοφοῦ Ῥειμέρου τὸ

λεξικόν.)

§ ε. Με του χεόνου την πεόοδον καὶ την καλλιέεγειαν της γλώσσης τα πνεύματα ταῦτα ἀπέβησαν γεάμματα ξιζικά των λέξεων, καθώς είς τας ανωτέρω αναφερθείσας, κα είς άλλας λέξεις πολυπληθείς. άλλα δ' εξ άλλων λέξεων δια το λειότερον της ευφωνίας απεβλήθησαν παντάπασι. χού άλλα, τέλος, έκπεσόντα από τινος διαλέκτου, εφυλάχθησαν είς άλλην τινα διάλεκτον Έλληνικήν, ή και είς τας άδελφας της Έλληνικής γλώσσης, την Λατινικήν κα Γερμανικήν α). Τα αυτά πνεύματα έχει και ή τούτων συγγενής ή Σλα-Βονική, είς γεάμματα ξιζικά των λέξεων μεταβληθέντα, καθως αποδείκνυται έκ των επομένων παραδειγμάτων, τα οποία, ως εν πίνακι, επιφέρομεν εκ των τεσσάρων τούτων γλωσσών της Έλληνικης, δηλονότι, κα Λατινικης, καί Γερμανικής, καί Σλαβονικής, παραβάλλοντες διαφόρους τούτων λέξεις κατά σύγκρισιν. Επειδή δε το δίγαμμα παριστάνεται ύπο δύω μορφάς Ε, καί Ι, το μέν πεώτον τίθεται συνήθως αντί του πνεύματος του συμπίπτοντος με τα δια των χειλέων, και τα δια του λάευγγος γεάμματα, το δε δεύτερον, αντί τοῦ δια των οδόντων, και του συςιστικού σ.

α) βλ. J. A. Kanne, über die Verwandtschaft der Griechischen und Deutschen Sprache.

δέλω, θέλω, σέλω, ζέλω — άλς Γάλασσα, θάλασσα, θάλασσα, θάλασσα — άω, άΓω, άυω, Γάυω, δάυω, κάυω, έλα, Γέλα, βέλα, γέλα, σέλα, и пр. (см. Лексик. уче-

наго Римера).

§ 5. Сb шеченіемь времени и улучшеніемь языка, сіндыханія содьлались коренными буквами реченій, како во вышеозначенных в словахв, шакв и в других весьма многихь. При томь однь изь нихь вь нькоторых реченіях росство отброшены для благозвучія; другія же наконець пошерявшись в одном діалекть, сохранились вь какомь нибудь другомь Греческо ть, или Лашинском и Нъмецкои в, близких в нему (а). Тъ же самыя дыханія вь сродномь сь сими языкь Славянскомь измънились вь коренныя буквы, какв видно изв следующихь примъровь, которые мы, какь бы на таблиць, представимь, сравнивая различныя реченія изв четырехв языковв, Греческого, Лашинскаго, Нъмецкаго и Славянскаго. Послинуже дигамма имбеть двоякій видь Е и d; mo первый поставляется обыкновенно вмвето дыханія, сходнаго св густыми и горшанными буквами, другой же употребляешся вмфсто дыханія, выражаемаго зубными и свистящею с.

⁽a) Cm. I. A. Kanne über die Verwandtschaft der Griechischen und Deutscen Shprache.

H

Ε = β. βαβέλιος, αέλιος. βίππος, ἵππος. βέλα, ἔλα. βείκατι, εἴκατι, εἴκοσι. βισχύς, ἰσχύς. βαληκιώτης, αλικιώτης. βαδύς, αδύς. βέδος, ἕδος. βαβέω (βέβξω), ἔβξω. βάγος, ἄγος. (κλάσμα.) βείςαξ, εἴςαξ, ἴςηξ, (ἱέςαξ.) βεικας, ἕκας. βαβής, αὴς. (καὶ ἐν μέσω). αβέλιος, αντὶ βαβέλιος, (Κρῆτες). ἔβα, ἔα (ἦν) ἔβασον, ἔασον. ἀβεον, ἀεον. ὀρούβω, ὀρούω. ὀλβάχνιον, ὅλαχνον. βαλὶς (βηλὶς, βηλὸς, βάω), βαλτὶς, βαλβίς. κ. τ. λ. καὶ πρὸ τοῦ ρ. βρίδον, βρίζα, βράχος, βράπτω, βρύκω, βράζω, βρήσσω, (ξήσσω, ξάζω, ξύνω, ξάπω, αξηπω. κ. τ. λ.)

Λατινικά.

F = v, κως b. vesta, Fεστίω. <math>video, Fideω. ver, βης, ης (έας). venter, Aioλ. Fέντες (έντος), έντες overyode, o

ουίς, όΓις. ουμπ, ώΓον. pelvis, πέλΓιξ. κ. τ. λ. καί, tibi, τίΓι, τείν. υοδίς, ΦῶΓίν, σΦῶϊν. noδίς, νῶΓῖν. δίδο, πίΓω. palpebra, βλέφαΓρα (βέλφαΓρα). morbus, μόρ- Γος. habeo, ἄΓω, αὖω, χαύω. καὶ οἱ εἰς bo μέλλον-τες, amabo, ἀμάΓω. docebo, δοκέΓω. καὶ οἱ παρατατικ. amabam, docebam, legebam, ἀμαΓον, δόκεΓον, λέν γεΓον. κ. τ. λ.

Γεγμανικά.

F=w, nog b. Werk, Feeyov, werken, wirken, Feeyew, Feleyeiv. weben, Faleiv, (aeiv). wählen, Faleiv, Feleiv. wann, wenn, Fny, ny, êav. weeten, Fideiv. wissen, Fionvay (ionui). werfen, Feeintein. webren (abwehren), Feevein. wek, weg, Fέκ, έκ, έξ. wachsen, Γαύξειν. weilen, Γέλειν, ελίειν. αεχ. Γε. warte, wart, wahren, Foeav, Fweos (ουρος, φύλαξ), δθεν gewarti, gwardey, Ir. guardia, Γαλ. guard, Φρουρά, Φρουρός, (πρό - όρος.). άτερος, θάτερος, έτερος, 'Aγγλ. whether, Γρ. wäder, weter, jedweder, jeder (Tord. hwathar). Lew, Löwe, A&Fwv, αξχαιότερον, Leu. neu, Αγγλ. nero, vέFos. sweigen, swigen, σΕιγην. brechen, Ερηγειν, έωγειν. baben, haften, beben, bebben, beften, Faueir, αβείν, απείν, απbaren (brummen), Γάρειν, άρειν (άρύω, Γαρύω, γαρύω) δθεν Bar. καὶ Bar (ωδή), Fapus (γαρυς, γηρυς). κού Δτ. barritus, barditus (παιάν), κού, Barde, Bagdos, (αοιδος Κέλτων). bleiben, blieben, Fλείπειν, λείπω, λέλειμμας. bis, αρχ. bes, Fes, Fews, Ews. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

F = в. 104 б. блато, (βλάτος) βάλτος Γάλτος. 6e3b, Fέξ. 6ep40, Fέρδος, γέρδος. 6pыкаю, Fρήκω, έήγω, люблю (любу) λίξω, λίβω (λίω, λω, λαίω) λίμβω. λατ. lubeo, Γρ. liebe. Βότο, Γαίω, (αω). Βόκο, Γεκος, έκας η ΓαιΓών. Βαλπιο, Γαλέω. Βεчерь, Γέσπερος. ΒΗ-Ααιο, Fιδέω. Βημο, Fοίνος. Βλεκy, Γέλκω, (βέλκω, βλέκω). Βολα, Fúdas. Bohb, Fore (ως, ονω, ανω) αντί ανευ, avis, Γρ. obne. πbBb, λαιFos. левь, λέξων. вьмь (въдмь, Вείδημι), Гείδω. выдра, Γύδρα, Βύδρα. ведро, Γαίθρος, αιθρία. брячу, βράζω, Γράζω. врагь, Feavas. obb, oFos (oou, cs). nebo, vefcs, vafcs. первь, πέρ Γος. плавлю, (плаву) πλά Γω, πλεύω. ставлю, (сшаву) στά Εω, σταύω. швой. τΕ ες, τες. свой, σ Fεος, σ Φεος. καί ται είς — cmbie. καί — cmbo. οίον, царсшвіе, царсшво, = κάςτ Fos. к. т. λ. . Ουτω κού τα Рωσσ. вохра, охра. восемь, осмь. καί Κροατ. υида, уда. I ugel, угль. nawuka, наука. хой Воги. worati = ораши. won, онв. и. т. λ. Σλοβακιστί Квол = коль. квонь конь. Квора, Кора. Квопрь, Копрь. x. T. A.

F = υ. κλάΓω, κλαύω. κάΓω, καύω, χαύω. χράΓω, χράΓω, χράΓω, δάΓω, δαύω. κ. τ. λ. πλέΓω, πλεύω, ξέΓω, χέΓω, χεύω. κ. τ. λ. αίδετος, αΓίδετος, αυίδετος. έαδεν, εναδεν. αΓίαχος, αυίαχος. αΓής,

αύης. ατας, αυτάς. αως, αξως, αυως-κάξηξ, καυηξ. σταυρός, σταύω, στάξω. Γάγω, (άγω) κατξάγω, κα Γ Γάγω, κα Γάγω, καυάγω, καυάξω. λτ. εαυο, χαύω. πουο, πουεο, μόξω. λόξω, Ιανο, lautus. παῦgos, παύλος, parum, paulus, pauper. σκαύρος, scaurus, (σκάξω). aurum, αύξον, (αύω, αω). baurio, αξεύω, (αρύω) άΓρω, αυρω. aequalis, είκ ξελος. augeo, άΓγω, αύγω, αύξω. κ. τ. λ.

Γερμανικά.

Auge, αυγή, αύγαλ. schaue, σάξω, (σαύω, θαύω) θάω, θεάω. γύω, γεύω, keuse. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

υ = Β. (ως καὶ κάξηξ, καύηξ, κάβηξ. χαυός, χα-Bès. αθώς, αβώς. к. т. λ.). певкъ, πεύκη. плавлю, πλεύω. 606b (πούα, πία) πόξα, (πόβα) πούαμος. πέανος, πεννος, Γεμ. Bohne. ΑβΒαιο, θεύω, θέΓω. κ. τ. λ

Ε = π, κοί Φ. γεά Εω, (γεαύω, γεάβω) γεά Φω, γεάπω. ἄΕω, αὖω (ἀβω) ἀπω, ἄΦω, ἀπτω. ἕΕω (ἑύω) έφω, έπω, έψω. νίξω, νίβω, νίφω, νίπω, νίπτω. κύξω, κύβω, κύπω. λίξω, λίβω, λείπω, λείφω, αλείφω. ά Εω, Γαύω, Φαύω. Εύω, Φύω. Εημί, Φημί. Εοξές (¿ξυς) Φοξες. Fοχλος, Fολχος, πόλχος, volgus, υμίζης, Γερμ. Volk, Σλαβ. πολκb.

Λατινικά.

Ε = f κω p. Γεῖγος, ξίγος, ξιγω, frigor, frigus, frige. Ενω, Ενω, Φεύγω, Φεύγω, frigo. frux, (Φευκτός). Εύω, Είω, Φύω, Φίω, fuo, fio. ένες (οθεν ένεςθεν, ως ὑπες, ὑπεςθεν) ένες, εἰνες, infer, οθεν infra, κωὶ ένεςοι, inferi, (οθεν infernus, Γλ. enfer.) λάις, λάξις, lapis. ηβη, Γήβης, pubes, (οθεν Γς. Βυβέ). μύςμαξ, μύςμος, Γύςμαξ, βόςμιξ, Φόςμιξ, (όςμιξ, όςμος) formica, (Γς. Wurm), vermis. κ. τ. λ.

Γερμανικά.

F=f, κοί p. Fέρκος, Perg (pferg, ως plante, Pflanze). ἀΕω, ἀπω, haften, heften. ἕλω (Γέλω, Βέλω,) βέλος Pfeil (plattdeutsch, pil). Εράγω, (Εράζω, Φράζω,) Εράδω, reden, fregen. Φράγω, s—prachen. Ερίγειν, frieren. μράτος, Kraft. μ. τ. λ.

Σλαβονικά.

F = π. πεκγ, πέκω = πέπω, Γέπω, Γέφω (εὐω, έψω. ώς, πόπω. λτ. (coco) coquo, coqueo). Βοπλιο (βοπιο) ΓάΓω, Γάπω, Γάπυω. Κοπαιο, πόπω, κάπω, κάβω, κάΓω. ποπλιο, (ποπιο), δόπω, = δύπω (δύΓω, δύω) δύπτω. ποροπλιο (ποροπγ) τοςύβω, (θοςύβω), τοεςίΓω, τοςύω, (τόςω, τέςω). πρεπλιο, θςέπω, θςέβω (θςαύω, θςάΓω) κ. τ. λ.

F = γ, κ. χ. γίο, γέθεν = Fio, Fέθεν. γιτέα. γέτος, Fέτος. γέλα, Γέλα. γέλλω, γόλλω, Γέλλω, τεllo,

γέας, έας. γάραβος, άραβος. γέρδω, (έρδω, έρδειν; Ie. werden) yegdios, yegdne, Ar. gerdius, (égdw, égyw. žeyos, Féedos, néedos, néedov, cerdo, (operarius) odev, sacerdos (sacr - erdos) = sacra Egow, iegoupyos.) Fa-- εύω, γαεύω, καεύω, — εύσσω, λτ. garrio. Εεάω, γεάω, χεάω, χάεω (χαεάσσω) κάεω, κέεω. Εάω, γάω, χάω, κάω, καύω. Ενύω, Ενύζω, Ενύσσω, γνύω, γνάω, κνάω, κνύω, κνύζω, χνάω, χναύω. Γόγκος, γόγγος, κόγγος, κόγχος. Εάρπω, κάρπω, κραίπνος (ξαπίνος), κεαιπάλη (ξαπάλη). έλυ, κέλω, κέλλω. ἀω, άξω, αδω, άφω, άπω: λιαρον, λαϊνα, χλαϊνα, χλια: POV KI T: N:

Λατινικά.

F = g, c, b. carpo, κάρπω, Γάρπω. binhus, ginnus, ylvos, Flvvos. gibbus, Fύββos. gelu, γέλα. genu, γονυ; γνύω, Ενύω. glubo; glabo, γλύφω, γλάφω, ΕλάΓω, λάω. bamus, χαμός, καμός. glama, γλάμα, Fλήμη: aqua, αχα, αbα, αα. bircus, birquus, Σαβίνοι, fircus, έρίφος. gaudeo, γάδω, (άδω), yada, ynda: quis, quae, quod, quo. nis, un, no, κῶΞΕω, Είς, Εή, Εδ (με διπλουν Ε). gnosco, γνωσκω, νωσκώ, nosco j νόω: Ουτω και Helena = Felena; Εελένη, Έλενη. bac, Εάχι, ήχι. berba, Εέρβα, Φοςβή. baurio, Γαύρω, αρύω: Εξρευς (τέκνον) beres. άπω; Εάπω; κάπω; capio. ἀω, ἀνω, κάνω, cano, ie. T. A.

Γεςμανικό.

Ε = g, k, b. ξέ Εειν, ξέγειν, βεξχειν, regnen. Είειν, κίειν, geben. Haken, Εάγκος. Η afen, χαυος, χαβος, χαςς. haften, απτειν. beiter, Εαίθριος. heil, όλος, οὐλος. glänzen, gleissen, γλαίνειν, (γλήνη), γλαύσσειν, (λαύσειν, λεύσσειν). κάπειν, kaufen. κλάεν, klagen. χναύεν, nagen, καὶ ἀλλ. knagen. νεύειν, νύειν, neigen, nicken. ξαῦς, λτ. raσus, Εραῦς, γραῦς, grau. καύω, χαύω, gaffen glupen, γλέπειν, βλέπειν, (Ελέβειν, λεύειν, λεύσσειν). Ερυσσὸς, kruss, kraus. kliegen, Ελίγγειν. ούτω καὶ nodus, Knoten. Glied, ledt, Όλλ. lidt. κ. τ. λ.

Σλαβονικά.

Ε = Γ, κ, χ. Γομβ, γέτος, (γότος). Γαμαιο, Εκίδεω, αὐο (ἐπαίδω). Γαμγ, Εαζω. Εαβ, Γαβ, Γαβ, Εαὖ, αὖ, γαῦ. 6 βτγ, ΦέΓω, Φεύω, Φεύγω. ΕΒΓα, ΕΒα, ΕὐΓα, Εὐα. ως, αὐον (ωὸν) αὐγὸν (ἐν τῆ Συνηθεία). Γορα, Εόρο—ς. επργια κατὰ διαλέκτους = επργια (επργεα). Γγκβ, Εοὖσσον, οὖσον. Γλακμγ, (γλάσδω, γλάζω) γλαύσσω, (λεύσσω). Γγμγ, Εύδω, ῦδω. αἱ εἰς ατο, ετο, οτο, γενικαί = αΓο, εΓω, οΓο (οιο). ετο, ε΄Γο, ε΄Γο, κοτο, κόΓου, κόσυ. τἰετο, τἰετο, τἰου. Οῦτω καὶ τὸ λτ. Η = Γ. Γολλαμμα, Ηοὶαπα. Γορμβομπβ, Ηορίζον, ὁρίζων — ζοντος. Κροιμγ, Γρώσσω! (ξώγω, ξάγω). κοτοιπь, κόγος, κόγγος, Γόγ-

γος, ὀγγυς, unguis. κλιοιο, Ελύω, γλύω, γλύΕω, γλύβω, γλύθω, κολάπω, — πτω (λύω, λάω). Ογκο (οὐhos) οὐας. Μγκα, μοῦhα, μοῦια, μοῦα, Σερβ. Μγκα. κλιιμγ, hλίζω, λίζω (ώς, λαῖνα, hλαῖνα, χλαῖνα). κραπλιο, bράπω, δόπω, δόβω, δοφῶ (ξέγκω). κυπρὶ, hidρις, ίδρις κ. τ. λ.

H.

 $\exists = \sigma, \zeta, \tau, \vartheta, \delta$. Έλω, Γέλω (βέλω) \exists έλω, σέλω, ζέλω, θέλω, δέλω. άλω, Γάλλω, βάλλω, πάλλω, Φάλλω, (σΦάλλω), Εάλλω, σάλλω, ζάλω, σάλος, ζάλος. ως Γe. wallen, ballen, gallen, kallen, schallen, κ. τ. λ. - Εάλασσα, σάλασσα, θάλασσα, δάλασσα. άξω, αὖω, άφω, σαύω, ψαύω. ἄμμος, (σάμμος) ψάμμος. ἄω, Ιάω, ζάω. ἕλα, Ιέλα, σέλα, σελήνη. Έλλος, Σελλος. Ερμύλλος, Σερμύλλος. Είρω, σειρά. άδω, άτω, σάττω. Εόλος, θόλος. όλος, θολός. αὖω, Δαύω, δαύω, καύω, σαύω, σαυκός, δαυκός. Καὶ πρό συμφώνε τὸ σ. μικρὸς, σμίκρὸς. μέλαξ, σμέλαξ. πέλεθος, σπέλεθος. έπομαι, έσπομαι. μάραγδος, σμάεαγδος, ζμάεαγδος. μάω, σμάω, σμώχω, (σμώζω) σμωδίξ, ζμωδίξ. Φάζω, σΦάζω. χάω, σχάω. κύλον, σκύλον. τέγος, στέγος. στές Φος, τές Φος, έκ του έεφος. τ = 1. ὖκον, τῦκον, σῦκον. τόξγος, γόξγος, corvus. ayos, dayos, rayos, Bayos. Es, ros, 6-ros, ούτος (Δούτος, τούτος) τούτου. Εεπτά, τεπτά. (Hσύχ.) is, τis, κ. τ. λ.

Λατινικά.

Γερμανικά.

Salben, Ηαλέφειν, ἀλείφειν. sechs, έξ. sieben, Ηέβδεμ (ἐπτὰ, χωρὶς δ). έζειν, ίζειν, setzen, sitzen. Ηεὸς, sein. Ηη, sie. Θομὰ, Ηάμὰ, sam, som, (Αγγλ. some) sammen, samenen, samnen. Ηεἶναι, Ηεῖν (ἔω) Ηεντὶ, seyn, sint. Ηάδην, Ηάδος, ἀδω (άζω, θάζω, σάζω, σάττω) satt, sättigen. Ηἶνις, Sohn. Ηῦδος, Süd (μεσημβρία), ώς, Ηἶδος, Hitze (Θέρμη). Ηἐρι, sehr. Ηἔθος, Sitte. Ηάλς, Salt, Salz. ΗόΓις (ὄῖς, ουίς) Schaf. Ηαφύειν, schöpfen. Ηαχῶ, (ηχῶ, αὐχῶ) sagen. ῦδειν, sieden. κύειν (κύΗειν, κύσσειν) küssen. λύειν (λύσειν) lösen. γύειν (γύσειν, γύσω, ἀντὶ γεύσω — γεύω, λτ. gusto, οἷον γύσθω) keuse. Ηγράβω, (γράφω) schreibe (scribo). Ηατάω, schaden. (χίω, bio) σχίω, σχίδω, scheiden. κάξω, σκάξω, scheeren. μάω, σμάω, σμώω, σμώχω, schmauchen, schmochen, schmatzen, schmutzen (σμάζω, σμώζω, μάω, μάζω.)

Σλαβονικά.

 $\exists \mathbf{c}, \mathbf{m}, \mathbf{a}, \mathbf{m}.$ шесть, $\exists \dot{\epsilon} \xi$. седмь, $\exists \dot{\epsilon} \beta \delta \varepsilon \mu$ ($\chi \omega$ eis β). сынь, ivis. съжду, сижу, $\exists \varepsilon \sigma \delta \omega$, $\exists i \zeta \omega$, καί Εύζω, сужу. Εάδω, Εάτω, satio, сыщаю. серпъ, Εάρπη. cama, Εάζα. camb, Εαμός. conb, Εάλς. сажду, $\sigma \alpha \sigma \delta \omega$, $\sigma \alpha \zeta \omega$ ($\Im \alpha \zeta \omega$, $\Im = \sigma$). зелень, $\zeta \varepsilon$ λος, σέλος = θέλος, θάλος, θάλω (μάλω, έλος, alo, olus). κού προ του Β (Φ), κ, π, м, н, л, π. свой, офеос, 1Феос, Feos. свать, 1Фатис. свеκορί, λτ. sFocer, Εκυθός, CBykb, Εβύξ, βύζω. свонь, эфоги. скопець, экопаз (торіаз). скора, ±χόρα, χόριον, corium. споры, спорый, ±πόριος, πόξιμος. скрежещу, Ακειζέσκω: смью, Αμαίω. смітьюсь, диєю, μυω, μυωω. сніть, Ге. Schnee. $\Delta \tau$. nix (= $vi\psi$, ωs i'\(\xi\), i\(\xi\)os) $\exists vi\psi$, νιφας, ςητικη, γιζω, (νίφω). ςλαμοκη, γλαθος, Fλάδος, γλάδος, γλάγος, (γλάξ, Δτ. Lax) γλύκος, γλεύκος, γλυκύς. Ολμακίκ, Αλισσός (λισκός, λίξος. ώς δισσός, διξύς). стражду, эθεώσδω. строчу, Ατεώζω, τεώσκω. emponb, Ατεοπός, Ατεώπηξ. muxb, πικο, τ - ήκα, ήκα. ηκέω, τ - ακέω, Δτ. ταιεο. κ. τ. λ.

TMHMAB.

Σύγκεισις των του λόγου μεξών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ λέξεων σχηματισμοῦ καὶ παθῶν, ἔτι δὲ καὶ περὶ τόνου.

ς α. Αἱ σύνθετοι κὰὶ παράγωγοι λέξεις σχηματίζονται ἐκ τῶν πρωτοτύπων τῶν ἀπλῶν. τούτων δὲ θέμα,
ἢ δίζα εἶναι τὰ πρῶτα στοιχεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα προστίθενται τὰ τῆς καταλήξεως γράμματα πρὸς μόρφωσιν
τῆς λέξεως κατὰ τὸν διωρισμένον τύπον οἶον, πά — ω,
βό — ω, βο — ἀω, ὀρ — ω, ὀρ — ος. κ. τ. λ. Όταν δὲ
τὰ θεματικὰ τῆς λέξεως στοιχεῖα εἶναι δύω, ἢ πλειότερα σύμφωνα, τὸ μετ αὐτῶν συναπτόμενον φωνῆεν εἰς
συλλαβῆς ἀπάρτισιν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς νεωτέρους
εὐφωνικὸν, διότι συμβάλλει πρὸς μόρφωσιν τοῦ ξιζικοῦ
Φθόγγου οἶον, γρ — ά — ω, πρ — ὶ — ω, σκ — ἐ — π — ω,
στρ — ἐ — Φ — ω. κ. τ. λ. εἰς ταύτας κοὶ τὰς τούτων
ὁμοίας λέξεις τὰ γράμματα πρ, σκπ, στρφ, εἶναι θέματα τῆς λέξεως ἄμορφα, τὰ ὁποῖα εἰδοποιοῦνται διὰ
τοῦ παρεντιθεμένου φωνήεντος α, ε, ι, κ. τ. λ.

β. Τοιαύτας λέξεις αμοςΦώτους διὰ τοῦ εὐΦωνικοῦ Φωνήεντος ἡ Σλαβονική γλῶσσα έχει πολλάς, οἷον

отдъленіе и.

Сравнение частей вычи.

глава І.

0 образовании словд, о ихд изминенияхд (падыч) и ударении.

б 1. Сложныя и производныя реченія образующся изв первообразныхв простыхв. Начало или корень первообразных сушь первыя буквы, к которым прилагающся конечныя лишеры для образованія реченія, по опредъленной формв, на пр. πά-ω, βό-ω, βο-άω, ος-ω, ος-оς, и пр. Когда же коренныя реченія состоять изь двухь, или болье согласныхь, то присовокупляемая вь нимь гласная вь дополнение слога, называется евфоническою (благозвучною), потому что служить кь образованію кореннаго звука, на пр. $\gamma_{\xi} - \alpha - \omega$, $\pi e - i - \omega$, $\sigma \kappa - \epsilon - \pi - \omega$, $\sigma \tau e - \epsilon - \varphi - \omega$, и пр. Вb сихb и подобныхb реченіяхb уе, πe , $\sigma \kappa \pi$, $\sigma \tau e \varphi$, сушь еще необразованныя начала реченія, каковыя получають свой видь omb прилагаемой гласной «, є, і, и пр.

§ 2. Славянскій языкь имьеть много реченій, необразованныхь гласною евфониче-

ΒΛΙς, ΠΛΙς, ΑΛΓ, ΠΛΗ, κ. τ. λ. τος δποίας οι του: της διάλεκτοι, μάλιστα δε ή Ρωσσική και Πολωνική, είδοποιούσι προς το ευφωνότερον δια του ευφωνικού Φωνήεντος, οίον, πολκ, ΕΟΛΚ, πολΗ κ. τ. λ. μένουσι δε ική άλλαι χωρίς Φωνήεντος, οίον Μελα, ΜΗΥ, ΜΗΥ, καί άλλαι πολλαί καί είς αυτήν την Σλαβονικήν, καί έκ των διαλέκτων της μάλιστα είς την Σερβικήν κα Вогрини, обог, крчма (Робо. корчма); Грч, анті крч, (корч, отабиоз); клбк, анті клубок, κ. τ. λ. Εκ τούτων των λέξεων είναι μεν πολλαί αυτά τα πεωτα και αξχαΐα της λέξεως στοιχεία, Φθόγγοι διόλου συμφωνικοί, ώς αμορφοι και ακατέργαστοί στήμονες. αλλ είναι και άλλαι έκ των οποίων έξεθλίβη μετά τάθτα το ευφωνικόν φωνήεν από την γλωσσαν του οχλου, καθώς παντου συνειθίζει να γίνηται το τοιέτον α). Τοιαύτας χυδαίας εκθλίψεις έχει κατά τόπες και ή συνήθως λαλεμένη Ελληνική, η μάλιτα είς των αγεοί. κων τα σοματα. διότι ετοι προφέροντες τας λέξεις έπιτροχάδην και όχι πάντοτε με την προσηκεσαν άρτισομίαν, λέγεσι: Βνό (βενόν), γναϊκά (γυναϊκά), κτζός

φ) Ουτω καὶ το Σερβικον Γρημα, Γραικίδαι (Γραικάδαι, Γραικική νεολαία), κὶ Γρημαμικ (Γραικών έθνος, Γραικαί) ἐοχηματίσθη κατὰ τὸ, Ορόμα, Σερβίδαι (Σερβική νεολαία), καὶ Ορόμαμμα (Σέρβων έθνος). Αλλ εἰς τὸ Γρημα ἐξεθλίβη ἡ αι δίφθογγος (Γρτζάδαι, Γρκάδαι) ἀσως καὶ ἀπὸ τὸ Ορόμαμ, ἐκ τὰ Ορό, ἐξεθλίβη τὸ ε, ἢ α, Σρβ, ἀντὶ Σέρβ — ος, ἢ Σάρβ — ος, μεταθέσει Σάβρος, Σαῦρος ἀν εἶναι ἔτοι ὁι Σαῦροι τὰ Ησυχία. , Σαῦροι, ἔθνος Θράκιον, ἐ

ского, кань то: влк, плк, длг, плн, и проч. Таковыя реченія діалекшы сего языка, наипаче Россійскій и Польскій, для благозвучія образующь евфоническою гласною, какь то: полк, волк, полн, и проч. Впрочемь многія изь нихь остаются безь гласной, какь то: мзда, мчу, мщу, како во Славянскомо языко, такь и вь діалектахь его, наипаче Сербскомь и Богемскомь, на пр. кргма (Росс. корчма); грг вмвето крг (корч, судорога); клбк, вмвето клубокь, и пр. Многія изь нихь сушь первоначальныя сшихіи реченія, т. е. звуки совершенно согласные, како бы необразованныя или неустроенныя основы; но есть и такія, изв которыхв посль потерялась евфоническая гласная вb языкb народа, како вездо случаешся а). Таковыя вь просторьчи опущения имьеть и обыкновенный Греческій языкь, наппаче вь устахь простолюдиновь. Ибо они, произнося

а) На пр. Сербское Гргад (Греческое юношество, Гемініда, Гемінадаі) и Гртадня, (Греческій народь, Греки), образовалось подобно Србтад (Сербское юношество) и Србтадия (Сербскій народь), но вы Гргад выпала си двоегласная (Γετζάδαι, Γεκάδαι); можеть быть и оть Србчад, Срб, выпало ε или α , $\Sigma \rho \beta$, вм ϕ сто Σές-βος, μπη Σάςβος, Σάβρος, Σαύρος. Η Ε Σαύροι πη это? Σαύξοι έθνος Θεάκιον (Нσύχ.) См. Предисл.

(κετζος), μσος (μισος), στμπόςτα (εἰς την πόςταν)

κ. τ. λ. Ἐκ τοιαύτης ἴσως ταχύτητος πεςὶ την πςοΦοςάν προηλθον η της παλαιᾶς Ἑλληνικης πολλαὶ συγκοπαὶ λέξεων η ἀποκοπαὶ, οἶον οἴσθα (οἴδσθα, οἴδασθα),
οἵμαι (οἴομαι), δῶ, κςῖ, βςῖ, λῖ, ξᾶ, ἀντὶ δῶμα,
κςιθη, βριαρὸς, λίαν, ξᾶον, κ. τ. λ.

§ γ. Παρομοίας εκθλίψεις του ευφωνικού φωνήεντος βλέπομεν καί είς τας αξχαίας γεαφας των Λατίνων, καί Τυβξηνών, καί Ουσκων, καί άλλων της Ιταλίας λαών είς τα τούτων διασωθέντα μνημεία α). Ούτως είς Λατινικάς παλαιάς έπιγραφάς παραλείπεται το πρώτον Φωνηεν της συλλαβης, όταν ήναι το αυτό καί το του δνοματος του προ αυτου ποιχείε οίον, είς τας έκ του b (be), ή c (ce) αρχομένας συλλαβας έγραφον μονον το συμφωνον φέρ είπειν, bne, αντί bene, cra (cera), lebro (lebero), dcimus (decimus), krus (karus, k = ka) œντὶ carus, κ.τ.λ. (βλ. Quintilian, A. 7, κω) Victorin. σελ. 245). 'Αλλ' οἱ αὐτοὶ ἔγεαφον κοὴ poclum, vinclum, αντί poculum, vinculum, εκθλίβοντες εκ δύω γειτονευόντων α το προηγούμενον. Έξεθλιβον δε μάλιστα και το i. olov, ares (aries), evenet (eveniet. κ. τ. λ. βλ. Varr. de L. L.). ωσαύτως κως είς τας Τυβέηνικας επιγεαφας Φαίνονται Φωνηέντων εκθλίψεις πολλαί. β) 'Η δε 'Agaβική και άλλαι Ασιαναί γλωσσαι γεάφουσι μόνα τά

α) βλ. Saggio di lingua Etrusca etc. par Luigi Lanzi.

β) Εἰς τὰς αὐτὰς ἐπίγςαφὰς ευρίσκονται ναὶ λέξεις γεγραμμέναι κατὰ σύντμησιν (abbreviation), τὰς

слова отрывнами говорять Вуд (Ввуду), учаска (γυναϊκα), μσος (μισος), κτζος (κετζος), σμποςτα (είς тих тоется), и проч. можеть быть, оть сей скорости во произношении и во древнемо Греч. языкъ произошли сокращения и усъченіл реченій; на пр. огода изв огода, ставода. οίμαι, διομαι. Δω, κεί, βεί, λί, ξα, вмьсто δωμα,

κριθή, βριαρός, λίαν, ξάον, и пр.

§ 3. Подобныя выпущенія мы видимі и вь первоначальномь письмь Лашинянь, Этрурцевь, Восковь и другихь народовь Ишалійскихь вь сохранившихся оть нихь памяшникахва). Такв ввдревнихв Лашинскихв надписях вынидывается первая гласная слога, когда она бываешь ша же самая и вь названіи буквы, предв оною гласною находящейся; напр. вослогахо, начинающихся со в, (be) или cbc (ce) писали шолько согласную; bne вмѣсшо (bene), cra (cera), lebro (lebero), dcimus (decimus), krus (karus, k=ka) вмъсто carus, и пр. (CM. Quintilian. A. I. M Victorin. cmp. 245.) Также писали и poclum, vinclum вмъсто poculum, vinculum, выпуская изb двухb и ту, которая стоить прежде. Болье же всего оставляли i, на пр. ares (aries), evenet (eveniet) и пр. (см. Varr. de L. L.) Такимb же образомь и вь надписяхь Этрурскихь видны многія опущенія гласных b). -Ha

См. Saggio di lingua Etrusca, etc. par Luigi Lanzi.

Вь тьхь же самыхь надписяхь находятся **b**) реченія, писанныя сокращенно; ихв не должно смъшивать съ тьми, которыя пишут-

σύμφωνα, άλλα προφέρουσιν έξωθεν καὶ τανάλογα τῆς λέξεως φωνήεντα, άλλην έχουσαι τὴν γραφὴν, καὶ άλλην τὴν ἀπαγγελίαν.

§ δ. Έκ ταύτης της ελλείψεως τοῦ ευφωνικοῦ φωνηεντος πεοέεχεται τὸ πολυσύμφωνον καὶ δυσπεόφορον

όποίας, είναι Φανερον, ότι δέν πρέπει να συγχέωμεν με τας κατ έκθλιψιν Φωνηέντων γεαφομένας. Διότι αύται μεν προφερονται ως κού γράφονται, τας δέ συντετμημένας αναπληξούμεν έν τω πεοφέρειν, οξον Apln (Apollon, Απολλων) κ. τ. λ. Η τοιαυτη κατά σύντμησιν γεαφή, ή στενογεαφία, ήτο συνηθέστατη και είς τους αρχαίους Ελληνας, ως φαίνεται έκ των μονογεαμμάτων και άλλων επιγεαείς τους Βυζαντινές, και είς λέξεις Έκκλησιαστινας οίον, Θς, πης, πεα, πνα, Σεα, Is, Χς, Μης Θε, Δαδ, Ίλημ, Θκς. αντί, Θεος, πατης, παιτέρα, πνευμα, σωτήρα, Ιησούς Χριστός, Μήτης Θεου, Δαβίδ, Ίεςουσαλημ, Θεοτόκος. κ. τ. λ. Την αυτην συντομογεαφίαν εμιμήθη έκ των Έλλήνων και ή Σλαβονική γεάφουσα τας λέξεις συντευ τμημένως, η με μόνην επιγεαφήν μακεας (ΤΗΤΛΑ). οΐον ΕΓΖ αντί ΕΟΓΣ Ι. χε. ΑΠΛΙ (ΑΠΟΕΤΟΛΙ) κ. τ. λ. ή μετα μακεας καί ένος τινος γεάμματος της λέζεως, οἷον τοῦ ((ΙΛΟΚΟ ΤΙΤΛΑ) ώς, ΕΠΙΚΠΆ (ἐπίσκοπος). ἢ τοῦ Ος οῖον, Πρρκα (Προροκα, προ-Φήτης), ἢ τοῦ Α, ΕΓΙΑ (ΕΟΓΟΡΟΛΗΙΙΑ, Θκς), ώς τὰ Έλληνικά, Πεμε (Πεόδεομος) κ. τ. λ. βλ. Δοβεόβ. σελ. 60.

Арабскомы и другихы Азіашскихы языкахы пишушь одны шолько согласныя, а гласныя приличныя реченію произносящь. Они имыющью письмо различное оты произношенія.

§ 4. Отв сего опущенія благозвучной гласной происходить то, что слова Славянских в

> ся св опущениемь гласныхв. Ибо послъднія произносящся такь какь пишутся, а сокращенныя дополняющся вв произношеніи; на пр. Άπλν (Apollon, Απόλλων), и пр. Таковое сокращение или тъснописание (58νογεαφία) было весьма обыкновенно у первых Еллиновь, какь видно изь монограммь и других в надписей, и у последующих в Грековь, наипаче въ Византійскихъ писашеляхь и вь словахь церковныхь, на прим. Θ s, $\pi \eta e$, $\pi e \alpha$, $\pi v \alpha$, $\Sigma e \alpha$, Is, Xs, Mye Θ e, $\Delta \alpha d$, Ιλημ, Θκς, ΒΜόσπο Θεος, Πατής, πατέςα, πνευμα, Σωτήςα, Ιησές Χριτός, μήτης θεέ, Δαβίδ, Ίερεσαλημ, Θεοτόκος, и пр. Вb семb сокращенномь письмь подражаеть Греческому и языкь Славянскій, вь которомь также пишупіся реченія сокращенно св надписью или полько знака долгаго слога (пишло), какъ БГА вмъсто Богь, и, хи, апла (Апостоль) и пр. или св надписью знака долгаго слога и какой нибудь литеры реченія на пр. с (слово шишло), как вепких (Епископь) или о Провод (Пророкь) или 2, БГЦА (Богородица), такъ какъ Греческія Пеня (Пеоберонов) и пр. см. Добр. стр. бс.

ιδίωμα των Σλαβονικών διαλέκτων είς λέξεις μάλιστα συνθέτους, και συγκειμένας από σύμφωνα σκληρα, των οποίων την σύγκεουσιν αποφεύγει παντοιοτεόπως ή Ελληνική. αλλά καί αυτη πείν καλλιεεγηθή από τους ποιητας και συγγεαφείς της, δεν είχεν ολίγας λέξεις δυσεκφέρους καὶ τραχυστόμους. Ο Ήρόδοτος εθρίσκε βάςβαςον την γλωσσαν των Πελασγων, διότι δεν είχε την Ιωνικήν κας Αττικήν καλλιέπειαν και την εμμέλειαν υσή μεγαλοπεέπειαν της θείας τῷ ὀντι Φωνης, μὲ την όποίαν ελάλησαν αι Μουσαί του. 'Αλλ' οι Πελασγοί ως πεωτοι μνημονευόμενοι κάτοικοι της Έλλάδος, ήσαν βέβαια νού συγγενείς κού όμογλωσσοι των παλαιών. πατέρων του, πλην έκ τούτων έγεννηθησαν οί πρώτοι αοιδοί της Ελλάδος, οίτινες, είς ταύτην την καθέδεαν της μοςφώσεως του ανθεωπίνου πνεύματος, ετόρνευσαν την γλωσσαν, κού την διέπλασαν έπιχαρίτως, κού την παρέδωκαν καί είς αὐτὸν τὸν Ομηρον τόσον λιγυράν καί μελωδικήν κωί παντοίων έννοιων κωί διά μόνης της των Φθόγγων άξμονίας έκφξαστικήν αν είχε καί ή Σλαβονική είς τους παλαιούς της Ιχρόνους τους Όμηρους της, όσον αυστηρά και άν είναι διά την Φύσιν τινών συμΦώνων της, ήθελεν αποβή ασυγκείτως όμαλωτέρα χού καλλιφωνοτέρα, όποία φαίνεται πολλάκις είς πολλάς έναρμονίους λέζεις της, συνάπτουσα τον ακόμψευτον καί άβξενωπόν της τόνον με τον γλαφυρόν χαι μεμουσωμένον. 'Αλλά κού είς τὰ ίχνη τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Έλληνικων λέζεων βλέπομεν πολλάκις σύμπτωσιν συμφώνων δυσπεοφόρων, των όποιων άλλα μεν τρέπει είς εύφωνό-

діалентовь состоять изымногихь, согласныхь и сь трудомь выговаривающся, наипаче же слова сложныя и составленныя извсогласных в грубых в, стеченія коих всячески избътаеть языкь Греческій. Впрочемь и онь, прежде нежели образовался Спихопворцами и другими писателями, имъль довольно словь грубыхь и трудно произносимыхь. Иродошь находишь варварскимь языкь Пеласговь, потому что онь не имьль Іонической и Аттической пріятности, благозвучія и великолбпія, того, по истинь, Божественнаго языка, которымь говорили его Музы. Но Пеласти, первые изврстные обищащелями Эллады, были безь сомнынія и одного происхожденія, говорили однимь языкомь сь древними его праопцами; пришомь ошь нихь родились первые првиы Эллады, которые вb семb жилищь образованія человьческаго ума, очистили языкв и сообщили ему столько пріятности и предали его самому Омиру сладкозвучнымь и способнымь выражащь всякія мысли даже единою гармоніею звуковь. Если бы и Славянскій языкь вь древнія времена имьль своихь Омировь; то и онь, сколько бы ни быль жестокь по свойству своихь согласныхь, сдълался бы гораздо мягче и благозвучнъс, каковымь часто и представляется во мнотихь гармоническихь реченіяхь, вь кошорыхв суровость свою и мужественность соединяеть сь пріятностію и ніжностью.

τερα ή Έλληνική, άλλα δε καί παντάπασιν αποβαλ= λει, φεύγουσα πανταχού το βαρύηχον των φθόγγων, οσοι πεοσίστανται κου πεοσκεεσίν απόως είς την ακοήνε Τὸ μέλι καὶ γάλα καὶ όδους, ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὸ μέλιτ, και γαλακτ, και οδούτε, οθεν αί γενικαί, μέλιτος, γάλακτος, οδόντος. Το τριχ - σὶ ἐτράπη εἰς το βρίξι: το νυκτ - σί, είς το νυξί το οδοντ - σι, είς το οδουσι και τα άξεητα τείτα πεόσωπα των παθητικών παεα: κειμένων, τέτυψθε (τέτυφθε) τέτυπντ — α (τετύφατα) $\ddot{\epsilon}$ — $\pi \tau \alpha i \sigma \tau \nu \tau$. $\ddot{\epsilon}$ — $\dot{\sigma} \beta \epsilon \sigma \tau \nu \tau$. $\dot{\kappa} \dot{\epsilon}$ — $\chi \epsilon \omega \sigma \tau \nu \tau$. $\pi \dot{\epsilon}$ — $\pi \epsilon \eta \epsilon$ στντ, κ.τ.λ. δικαιολογούσι τα Σλαβονικά Πρετ, χεραετ.

§ ε. Το ευφωνικου φωνήεν είς λέξεις της Σλαβονικης και των διαλέκτων της έκθλίβεται πολλάκις κατά κλίσεις καί σχηματισμούς, τους όποίους διδάσκουσιν οί γεαμματικοί οδον, 301, ή γενική, 311, αλτιατ. 310, αντί, 3014, 3010. Τουτο είναι είδος συγκοπης ή καί μεταθέσεως του Φωνήεντος ομοιού της των Ελληνικών, δμάω (δαμάω, η δάμω, εκ του δάμ - δμά -). τμάω (τάμ – τμά –) κμάω, κάμω (κάμ – κμά –) κ.τ.λ. Εκ συγκοπης είναι και τα, έπλετο (έπελετο), έπτατο (ἐπέτατο), κ.τ.λ. Αλλά καί τα είς ης συντέμνουσι την γενικήν, ως, πατής, πατρος (πατέρος). Δυγατρος, θύγατεα, θύγατεες (- τέρος - τέρα - τέρες) κ. τ. λι Τοιαύτα πάθη λέξεων έχει ή Σλαβονική πέντε.

α) Αυτήν την συγκοπην κατ έκθλιψιν ή Φωνήεν= τος, ως προείπομεν, ή συμφώνου. Έκθλίβονται δε σύμε

И вb образованіяхb реченій Греческихb видимь почасту стечение согласныхь неудобопроизносимых в, но однъ измънлются вы благозвучныя, а другія совстмь выкидываются, для избъжанія звуковь, непріяшныхь для слуха. Μέλι, γάλα и обой образовались omb μέλιτ, γάλακτ и одочт и пошому вв родительномь ділають μέλιτος, γάλακτος, εδόντος, τριχ — σὶ обрашилось вь Эριξί, νυκτ — σὶ вь νυξὶ, одочт — от вы сообот; множество третьих в лиць прошедшаго времени спрадательнаго залога, τέτυψθε (τέτυφθε) τέτυπντ - αι (τετύφαται), έπταιστντ, ξ — σβεστντ, $\kappa \varepsilon$ — $\chi \xi \omega \sigma \tau \nu \tau$, $\pi \varepsilon$ — $\pi \xi \eta \sigma \tau \nu \tau$, и пр. оправдывають, такв сказать, Славянскія слова Прет, хврат. и пр.

- § 5. Евфоническая гласная часто скается вь реченіяхь Славянскаго языка и діалектовь его, при склоненіяхь и формаціяхь Граммашическихь; напр. зол, родиш. зла, винит. зло, вмфсто зола, золо. Это есть нрвошорый видр усрченія и переставленія гласной буквы подобный Греческому: δμάω (δαμάω, δάμω), τμάω, κμάω, κέκμτκα, и πρ. makb и έπλετο, έπτατο βωδοπο έπέλετο (πέλω), έπέτατο (πέτω), и пр. кончащіяся на пе в родит. падежь выпускають напр. патре, патесь (патесь); θυγατες, θύγατεα, θύγατεες, - τέρος, - τέρες) Таковых в измъненій слова языкь и пр. Славянскій имбешь пяшь:
- а) Сокращение упущениемь или буквы, какв мы сказали, или согласной. Изв

Φωνα μάλιστα τὸ Α, κού π, πεὸ τῶν αμεταβόλων Α, Μ, Η, огог, падль, паль. свытну, свыну. выдмь, вымь. (оЗе кой το Рωσσικόν семь, αντί седмь). παράβαλε προς ταυτα τα της Ελληνικής, καμμορος (κάτ-μορος, κατάμορος) και κάμορος, και καμαρεύω, έκ του καμμοεέω (κατμοςέω. βλ. Γείμ. λεξ.). κάλλιπε (κατέλιπε). καννεύσαι (κατανεύσαι) κ. τ. λ. Ἐκθλίβεται τὸ Α κοί μετά το ж, съжду, съжу. ως τα, έσδω, όσδω συςέλλονται είς τὰ έζω, όζω κού τὸ Β, μετά τὸ 6 ἐν συνθέσει οδλακ, αντί οδελακ (ελεκγ) ώς, κεάββατος καὶ κεάβατος, ύββος καὶ ύβος. κ. τ. λ.

β) πάθος λέξεων της Σλαβονικής είναι ή έπένθεσις τριών μάλιστα γεαμμάτων, Α, π, Η. οίον, изждиву, αντί изживу. ως, επισδάφελος, αντί επιζάφελος (κατ ανάλυσιν τοῦ ζ εἰς τὸ σδ = κΑ). Οῦτω κομ τὸ Σερβικόν жарьбе, αντί жрьбя καί το Ίλλυρικον жарал, αντί жеравль ως, εαν είπης, σδέρανος, ζέρανος (γέρανος, γ=ζ) η Ἰσθεαήλ (Ἰζεαήλ) ἀντὶ Ἰσεαήλ. Έσθεας, "Εζεας, κ.τ.λ. Ούτως επεντίθεται μετά τὸ ν, τὸ δ εἰς τὸ τένδω κοί τένθω (τένω) Ατ. tendo, κως τὰ d εἰς τὸ medulla (μεδυλος) μυελος ως κ), εύω, εύδω σπεύω (σπέω) σπεύδω. παρεντίθεται μετά τὰ 6, Β, Π, Μ, πρὸ τοῦ 10, κω Α, ого люблю, ловлю, капля, жеравль (агті жеравь, капя) к. т. λ. ως, στεέβω (στεαβός, στεάβαλος) στεεβλος, στρεβλώ. αὐω, (αὐαλός) αὐλος, αὐλω. κ. τ.λ. Καὶ τὸ τι προστίθεται χάριν ευφωνίας, ώς, Γυδην κεί

согласных выпускающей наипаче д и т предв неизмвинемыми л, м; н; напр. падло, нало, светну, свену, ведмо, вемо, (отсель и Русское семь выбето седмь). Сравни св сими и Греч. слова канновог (кат-новог, катансρος) ѝ κάμορος, καμοξέυω μιβ καμμορέω (κατμορέω, см. Лекс. Римера), καλλιπε (κατλίπε, κατέλιπε), καννεύσαι (κατνεύσαις κάτανεύσαι) и пр. onyckaemся д шакже и посль ж; сежду, сежу, шакь, нань ёвд ω , год ω сливающей вь ё $\zeta\omega$; $\zeta\omega$, и β посль б, вы сложении, облак вмьсто обелак, (влену), такь накь неавватос и неаватос, бвос, if uBos, in npa

В) Измвнение Славянских речений бываешь чрезь прибавленіе, наппаче прехь буквь, д, л, н, напр. изждиву, вмвсто изживу, такв нань έποδάφελος вывсто έπιξάφελος, (по причипо разділенія в на об = жд). Также и Сербское жарьбе, вмвсто жребя, и Иллир. жаралз вивсто жеравль, нань бы, обеданоя, веданоя (уеданоя; у=3) или Тобеанх, Ίζεαнх, выбсто Тованх. Ездра Езра и проч. Танимь же образомь посль и придаетися д вь τένδω й τένθω (τένω), Лат. tendo; makme d bb medulla (μεδυλός) μυελός, κακb κ εύω, εύδω σπεύω, (σπέω) σπεύδω, "Βη, "Βδη, ανής, ανδ= дос (ачёдос, ачдос) и проч. Л вспіавляєтся послb b, a, π , m, передb b m a, на проч. люблю, ловлю, капля, жеравль (вмъсто жеравь, капя и пр.), такв какв левво (деавося σεάβαλος), σεεβλός, σεεβλώ. άνω, (αναλός) ανλός, ανλώ

- γ) Έναλλαγή γεαμμάτων. βλ. Αλφάβητον.
- δ) μετάθεσις στοιχείων κατα διαλέκτους. ως, τλυμα, Ίλλυς. τημλα: Γρομαμα, Καςνιολ. Γερμαμα. κ. τ. λ. σπανιώτατα δὲ συλλαβῶν. οἶον μλαμη, μολομη, Ρωσσ. λαμομη. τομμλα, μοτιλα. ραμο, άςμός. ως, άμιθςῶ, άξιθμῶι ξέζω, (ἔςξω) ἔςδωι μοςΦη, formaι τςίτος, Αἰολικ. τέςτος, tertius. ξοΦέω, οςΦέω, sorbeo. Φςακτὸς, Φαςκτόςι άςπω, ξάπωι δάςθω, δςάθωι κ. τ. λ.

α) Τὰ δὲ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης, νῶμος, νερά, νεμπότης κ.τ.λ. προσέλαβον τὸ ν κατὰ προσκόλλησιν ἐκ τοῦ ἀρθρου, τὸν, τήν. οἶον, ἀκούων τὴν αἰτιατικὴν, τὸν ῷμον, ὁ χυδαῖος ἀνθρωπος τὴν ἐξέλαβεν ὅτι γράΦεται τὸν νῷμον, ὅθεν εἶπε καὶ τὴν ὀνομαστικὴν, ὁ νῶμος, ἀντὶ ὁ ῷμος. οὕτω καὶ ἀπὸ τὸ τὸν ἐμπότην, ἔπλασεν ὀνομαστικὴν ὁ νεμπότης, κ.τ.λ. τοιοῦτόν τι συνέβη πιθανῶς καὶ εἰς τὸ νήδυμος προσκολληθέντος εἰς τὸ ἤδυμος τοῦ ἐΦελκυστικοῦ ν προηγουμένης τινὸς λέξεως (βλ. Ρείμερ. λεξ.)

и пр. И н прибавляется для благозвучія; на пр. гибну и гиблю, кв нему (ему), подобно такв называемому и горедиитися вв Греч. языкв, и поставляемому вв глаголахв, кончащихся на чистое ω, какв напр. таю, таю. Хύω, Хύνω, и пр. (откуда и вв общемв Греческомв языкв составленные изв кончащихся на очи, титою, титою, хеибом, осто и пр.), и поставляемому предв индироз вмвсто йдироз, интеданоз вмвсто йтеданоз а).

у) Измънение буквь. См. Алфавить.

δ) Περελοженіе буквь, по діалекшамь; напр. ελνιμα, Иллир. εнила, εροмада Карніол. εερмαμα, и пр. пересшановка же слоговь бываешь весьма рѣдко; на пр. длань, долонь, по Росс. ладонь. гомила, могила. рамо, αρμός, какь αμιθρω, αριθμώ, ξέζω (ἔρζω), ἔρδω. τρίτος, Εολич. τέρτος, tertius. μορφα, forma. ροφέω, όρφέω, sorbeo. Φρακτὸς, φαριτὸς. αρπω, ξάπω. δάρθω, δράθω, и пр.

а) Слова же простаго Греч. языка νῶμος, νερα, νεμπότης, и пр. приняли ν от члена τον, την слившагося сы ними; то есть, необразованный человыть, слыша винит падежы τον ῶμον, подумалы что сіе реченіе пишется τον νῶμον, поттому и вы именительномы сказалы ὁ νῶμος вмысто ὁ ῶμος; такимы же образомы и изы τον ἐμπότην оны сдылалы именительный ὁ νεμπότης, и пр. Выроятно, нычто подобное произошло и сы νήθυμος, то есть, что сы симы словомы слилось такы называемое ν ἐφελκυστικόν от предшествующаго ныкоего реченія. См. Римера Лексик.

ε) Αφαίρεσις κως αποκοπή. ως, ραλο, αντί οραλο (άροτρον). (8ΤΑ, αντί Ε(8ΤΑ (Εντί) έσεντι, εσεντι, ως έκ του έσεμι, οθεν συνεκόπη το έσμί, κατ άποκοπήν ε(ΜΑ. Ούτως αποκόπτεσι κού το ληκτικόν ΕΙ, των πεωτοπεοσώπων πληθυντικών ένεστώτων έν τοῖς εἰς 10, κ Υ οίον, лаемь, біемь, (λάομεν, παίομεν)· Φυλάττουσι δε τουτο εν τοις είς μι οιον, есмы, εσμέν, εκ του есмь дамы, δόμεν (δίδομεν) έκ του дамь. к. т. λ. τουτο δε το Ε είναι το Ελληνικον ει, ως επροφέρετο το ε, το παλαιόν οίον, есмы = ἐσμεὶ - ν, ἐσμέν κ. τ. λ. . αλλά περί τούτων λέγομεν κοί έν τοῖς έμπροσθεν (βλ Κεφι Β. § δ. περί τοῦ b, ь). Πρός δε τας αποκοπας της Σλαβονικης παράβαλε τα Έλληνικά, κρι (κριθή). δω (δωμα) πω (πόθι). και τα, ιστη, τίθει, δείκνυ, αντί δείκνυθι, τίθητι, ίσταθι κ. τ. λ. τοιαύτα καί τά . Βεῖ (βειθύ), Βᾶ (βασιλεῦ), μᾶ (μᾶτες) κοψ Λατ. po (populus).

δ ζ. Διπλασιασμόν δε γεαμμάτων δεν στέργει ή. Σλαβονική, εί μη κατά σχηματισμόν, όταν, Φές είπείν, συμπίπτωσι τά ΔΔ, ΕΕ; είς την κλίσιν τῶν πτώσεων, τὰ ὁποῖα καὶ τότε προθέρουσιν ώς аπ, κοὶ eff. η όταν γίνηται γεάμματος τροπή, ώς είς το пожжен, έκ του ποκιγ, (Κ = γ). ή έκ παραγωγής, ώς τό исшинный, ёк той исшин, жей түз ный катахуξεως. Μόνον εἰς ὀλίγας τινὰς λέξεις γράΦεται διπλούν το ν χωρίε προηγουμένης αϊτίας, ας το μοκραμμίμ,

- г) Опнящіе и усьченіе: суть вывсто есупь (ἐντὶ) ἔσεντι, ἐσεντι, οmb ἔσεμι, usb κοπορατο corpaшилось ворі, а по устченіи есмь. Такимь же образомь усткають и конечную букву ы перваго лица множесшвеннаго числа вр формахь глаголовь на ю и у; на пр. лаемо, біемь (λάομεν, πάιομεν), но удерживають оную вь формахь на μι, на пр. есльи, έσμεν оть глагола изв есмь, дамы, (борег, віборег) отв дамо, и пр. Сія буква ы есть е Греческ. подобно коему древле произносилось є, на пр. есмы = есмы - у, горей, и пр. Но о семь говорили мы и прежде. (См.Гл. 3:§4 о буквахЪ b и ь) cb усвченіями же Славянскаго сравни Греческія: κεῖ (κειθή), δῶ (δῶμα), πῶ (πόθι), makb κακb ίςη, τίθει, δέικνυ, вмфсто δείκνυθι, τιτηθι, Ίσαθι μ πρ. βεί (βειθύ), βα (βασιλεύ), μα (μαтее), и Лаш. po (populus).
- § 5. Удвоенія букві не принимаеть языкь Славянскій, какі только при образованіи словь, когда т. е. стекаются вмість аа, ее вы склоненіи падежей, которыя и тогда произносятся, какі ая, те; или когда бываеть изміненіе буквы, на пр. вы слові сожемемо изы сожгу, (ж = у); или по причинь производства слова: такі какі истинный изы истин и окончанія ный. Только вы нівнопорыхы реченіяхы пишется двойное и, безы предшествующей причины, какі то: искрепній, подобно тёго, тёгоо, того, того, тего, лат.

κ.τ.λ. κατὰ τὸ τένω, τέννω ἔνος, ἔννος, Λτ. αππις, κ.τ.λ. Η δὲ Γερμανική, ως κωὶ ἡ Λατινική, μαλλον μιμεῖται τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τῶν γραμμάτων τὸν διπλασιασμὸν. οἶον Galle, χολή. Locke, ἔλιξ (λοξός) βρομεῖν, βρέμειν, brummen, σπᾶν, spannen, στένειν, stönnen, κωτίλλειν, Όλλανδ. kutteln. τέννος, τένος, Δτ. tenus, Γρ. Senne. κ.τ.λ.

η. Ο δε τόνος, τέλος, (διὰ νὰ εἰπωμέν τι καὶ περὶ τούτου ἀκροθιγῶς) ἐπὶ μὲν τῶν μονοσυλλάβων, ὅταν αἱ πλάγιαι πτώσεις προσλάβωσι συλλαβικήν αὐ-ξησιν, τἰθεται ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς οἰον, δοτ, δότα (ώς θεὶς, θέντος). ἀλλ ἐνίντε μεταπίπτει καὶ εἰς τὴν δευτέραν, ραδ, ραδὰ, (ώς πᾶς, παντὸς Φῶς, Φωτὸς). τὰ δὲ δισύλλαβα εἶναι καὶ ὁξύτονα, καὶ παροξύτονα. οἱ δὲ Σέρβοι δὲν τονίζουσι σχεδὸν οὐδέποτε τὴν λήγουσαν ὅθεν καὶ τὰ εἰς γ ὁξυτονούμενα παρὰ τοῖς Ῥώσσοις, κακκὶ, μοτὰ (ώς τὰ περισπώμενα, ζῶ μογῶ), παρὰ τοῖς Σὲρβοις εἶναι βαρύτονα, κάκκ, κότη, ως ζάω, μόγω α). Οἱ δὲ Βοεμοὶ καὶ οἱ Πολωνοὶ τῶν

α) Αλλά καὶ ἐν πολλοῖς ἡημασι τῆς Σλαβονικῆς καὶ Ῥωσσικῆς παρατηρεῖται κατὰ πρόσωπα τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως ἀςασία τε τόνε, οῖον ΗΑΕ (εἶμι) ΗΑΕΙΙΙΗ, ΗΑΕΤΆ. ΧΟΙΗΕ (χατέω) ΧΟΙΙΕΙΙΙΗ, ΧΟΙΙΕΤΆ. ΜΟΓΕ (μογῶ = ἰσχύω) ΜΟЖΕΙΙΙΗ

annus, и пр. Нѣмецкій языкь, такь и Лашинскій болье подражаєть Греческому вь удвоеніи буквь; на пр. Galle, χολή, Locke, ἔλιξ (λοξὸς) βρομεῖν, βρέμειν, brummen, σπᾶν spannen, σένειν, stönnen, κωτίλλειν, по Гол. kutteln, τέννος, τένος, tenus, Hbm. Senne, и пр.

§ 7. Наконець удареніе (и обь немь скажемь крашко) вь односложныхь, когда косвенные падежи принимають слоговое приращеніе, поставляется на первомь слогь, на пр. Богд, Бога, такь какь Эгіз, Эгічтоз; а иногда упадаеть и на второй, раб, раба, такь какь тач, тачтоз, Фаз, Фатоз. Двоесложныя же имьють удареніе или на посльднемь слогь или на предпосльднемь. Но Сербы почти никогда не ставять ударенія на конць; посему и кончащіяся на у, имьющія вь Россійскомь языкь ударенія на посльднемь слогь, живу, могу, (такь какь и облеченныя (а, роуа), у Сербовь имьють на предпосльднемь, живу, могу, ζάω, ре́ую а). Богемцы

а) Но и во многих во Славянских в и Россійских в глаголах в вы концах в того же наклоненія наблюдается непостоянство ударенія, как в

то: ИД δ , ИД ϵ ШИ, ИД ϵ ТТА. ХОЩ δ (Х ϵ С ϵ ϵ ϵ ϵ) Хощ ϵ ШИ, Хощ ϵ ТТА. МОГ δ , (μ 0 γ ϵ ϵ) $= i\sigma$ Хi ϵ ϵ ϵ) МОЖ ϵ ШР, МОЖ ϵ ТТА, И пр. в δ них δ первыя лица образуются как δ Еллинскія облеченныя;

ΜΟςΚΕΤΒ. κ. τ. λ. Τέτων τὰ α, πρόσωπα σχηματίζονται ως τὰ περισπώμενα τὰ Ελληνικά τὰ
δὲ β, κςὴ γ, ἐκ τῶν βαρυτόνων. οἶον, ἰτῶ (μλγ) =
ἴτω = ἴω) ἴτεσι, ἴτετ(ι). χατῶ (χατέω, ἐκ τε
χάτω, χάζω, οἴον χαζέω, ᾶ, ΧΟΨδ) χάτεσι
χάτετ(ι) κ. τ. λ.

α) Λέγει κων κατά τόπες, έτρωγαμέν, έφαγαμέν, δέρομέσθε, κων τες τοιέτες τες πληθ. τετςασυλ-

впорыя и претія из им вощих удареніе на посльднем вскладь, как в напр. $i \tau \tilde{\omega}$, $H \Lambda S = i \tau \omega = i \tau \omega$) $i \tau \varepsilon \sigma i$, $i \tau \varepsilon \tau \tau = i \tau \omega$ $i \tau \varepsilon \sigma i$, $i \tau \varepsilon \tau \tau = i \tau \omega$, $i \tau \varepsilon \sigma i$, $i \tau \varepsilon \tau \tau = i \tau \omega$, $i \tau \varepsilon \sigma i$, $i \tau \varepsilon \tau \tau = i \tau \omega$, $i \tau \varepsilon \sigma i \tau = i \tau \omega$, $i \tau \varepsilon$

а) Мѣстами говорять ётемую́ие месоце вве, употребляя таковые множеств. четверослож-

φας αναγνώστας, ὅτι τόνους ἐγγράφους δὲν μεταχειρίζονται οὖτε οἱ Ῥῶσσοι, οὖτε τὰ ἀλλα τὰ Σλαβονικὰ
ἔθνη εἰς τὰς λαλουμένας γλώσσας των. ᾿Αλλ᾽ οὐδ᾽ εἰς
τοὺς σωζομένους ἀρχαιοτάτους κώδηκας τῆς Σλαβονικῆς
εὐρίσκονται τόνοι γραπτοί. καὶ εἶναι ἀπορον, πῶς ὁ τῶν
Σλαβονικῶν γραμμάτων Ἑλλην πατηρ δὲν συνῆψε μετὰ
τούτων καὶ τοὺς τόνους τοὺς Ἑλληνικοὺς, ἀν τῷ ὄντι
δὲν τοὺς συνῆψεν. Αὖτη δὲ ἡ ἐξ ἀρχῆς, ἴσως, ἡ τοὺλάχιστον εἰς τοὺς σωζομένους παλαιοὺς κώδηκας ἀγραψία

λάβες παρατατικές, η αορίτες, η μέσες ένεςωτας (κατα τα ένικ. έφαγα, δέρομαι) αντί των συνηθετέρων, εφάγαμεν, ετρώγαμεν, δερόμεσθε αίολ. δερόμεσθε, αντί — ρόμεθα, κ. τ. λ.

ся вь немь удареніе также и на четвертом b слог b в b словах b: ечого веч, екриотеч, произнося сіи слова слишно (κατά συνίζησιν), ένοιωσεν, έκευωοεν, πιακό κακό αγκυλομήτεω, Κεονίδεω; безь слишія же говоришся, ёкейшови, вибпови; посредсшвомъ ударенія ошличающся у Славянь и лодобознатущія реченія; напр. мука (βάσανος), мука (алецеот) и пр. такв какв у Грековв ώμος, ώμος, θόλος θολός, άπλους, άπλους. Ήπο же касается до просодіи, то опредвляють ее, и дающь ей правила Граммашики, и болье верхь Добровскій.

§ 8. Мы же для читателей Еллиновь присовокупимь только то, что удареній не пишушь ни Россіяне, ни другіе Славянскіе народы, вь употребляемыхь ими языкахь; даже вь сохранившихся древнышихь кодексахв Славянскаго языка не находящся начершанныя ударенія. Впрочемь не поняшно, по истинь, какь отець Славянскихь письмень, будучи Грекомь, не совокупиль сь ними и удареній Греческихь, если дійствишельно не совонупиль. Но что ударенія не были писаны св самаго начала, или по крайней мъръ, въ древних в кодексах в, сіе раж-

ные склады прошед. несовершенных и неопредъленных времень, также среднихь настоящихв, подобно едиствен. Ефауа, бероμα,) вмісто обыкновенное употребляемыхі: έφαγαμεν έτεωγαμεν, δερόμεσθε = 301. δερόμεσθε ΒΜΕς το - εόμεθα, и проч.

των τόνων γεννά την αμφιβολίαν πότερον άρα γε τον κατά Ρώσσους ή του κατά Σέρβους τονισμόν (§ ζ.) είχον α Σλαβονικα λέξεις έπι Κυρίλλου κατά τον έννατον αίωνα; Ο σοφος Δοβερβισκος κείνει μαλλον άδιάφθορον είς τὰ πλείστα τον κατά Σέρβους τονισμόν. Αλλά το πεάγμα, νομίζω, είναι αδύνατον να διορίσ Αή. Ο τόνος τινών λέξεων μεταβάλλεται πολλάκις καί είς της γλώσσης την ακμήν. είς τον Ομηρον ευρίσκομεν ος γυιαν, ανέψιον, Ασκληπιον, εν ω οι ένδοξοι της Ελλάδες συγγραφείς έχουσιν, δργυιάν, άνεψιον, Ασκληπιόν. Οταν δε ή γλώσσα παρακμάση, γλώσσα μάλιστα μήτε τόνους έχουσα γραπτούς, μήτε κανένας περί βραχέων, καί μακεων, καί των περί τας κλίσεις σχηματίσμών καί τύπων, σταθερούς, η πλέον πλησιεστέρα της διάλεκτος, ητις Φυλάξη τας πλειστέρας λέξεις της ακραί-Φνεῖς, Φυλάττει έπομένως και τον γνησιον αυτών το= νισμόν. ή δε Ρωσσική παρά πάσας τας νύν λαλουμένας Σλαβονικάς διαλέκτους αποδείκνυται ή πλησιεστάτη της έν τοις Βιβλίοις Σλαβονικής έπεται λοιπον, ότι έγεινεν ολιγωτέρα της προσωδίας διαφθορά είς την 'Ρωσσικήν. Έπειτα, ή εν τοῖς Βιβλίοις Σλαβονική και είς την ακμήν της είχε τας αδελφάς της διαλέκτους, αίτινες καί είς του Θ αίωνα, κού έτι πρότερου ετόνιζου διαφόεως τας λέξεις τας αυτας, ως συνειθίζουσιν α διάλεκ= τοι να διαθέρωσι και κατά προσωδίαν είς πολλά. ούτως οι Δωριείς έπερισπων τους παρά τοις άλλοις Έλλησι βαρυτόνους μέλλοντας, (οίον, γραψω, ασω, αντί άσω, γεάψω) χωείς να βαεβαείζωσινι οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον, σόдаеть недоумьніе: такь ли какь у Русскихь или какь Сербовь (§ 7.) на Славянскихь реченіяхь ставились ударенія при Кирилль вь IX стольтіи? Ученый Добровскій думаеть, что ударение Сербовь правильное; но мив кажешся, что это опредвлить невозможно. Удареніе ніжоторых реченій иногда перемъняется вы самомы цвытущемы состояніи языка. У Омира находимь беушач, ανέψιον, 'Ασκλήπιον, тогда какв славные писатели Греческіе имфють беушай, ανεψιών, 'Ασκληπιών. Когда же языкь состарьлся, наипаче языкь, не имфющій ни удареній писанныхв, ни постоянных в правиль, о долгихь и короткихь, о формахь склоненій; то ближайшій кь нему діалекшь, который сохраниль болье реченій неповрежденными, сохраняеть безь сомивнія и ихь истинное удареніе; языкь же Россійскій предь всьми, нынь употребляемыми діалектами Славянскаго язына признается ближайшимь вы шому, на . поторомь писаны иниги: изь сего слъдуеть, что и просодія его наименте повредилась вь языкь Русскомь. Кромь того первоначальный Славянскій языкь и вы цвітущемь состояніи имбль діалекты, вь которыхь еще вb IX стольти или ранье, различно поставлялись ударенія на однъхь и тьхь же реченіяхь, такь кань обыкновенно діалениы и вр просодіи много различествуюшь. Дорійцы поставляли облеченное удареніе надь будущими, которыя у встхь Гре-

ς. Οἱ δὲ γραπτοὶ τόνοι Φαίνονται εἰς τοὺς μετά τον ιδ αἰῶνα κώδηκας τῆς Σλαβονικῆς. Μέ τόν8ς τυπόνονται καὶ τώρα καὶ ἔκπαλαι ὅλα τὰ Ἐκλησιαστικά βιβλία. Τίθενται δὲ, ἡ μὲν ὁξεῖα εἰς τὴν προπαραλή-γουσαν, καὶ τὴν μέσην, καὶ τὴν λήγουσαν εἰς Φωνῆεν

ковь имьли острое на предпослъднемь слогь (напр. γεαψώ, ασώ, вмьсто γεαψω, ασω), и сіе не почиталось варваризмомь. Еолійцы говорили σόφος, αύως, вывето σοφος, αύως (αως, ηως), α Απιπιακιι: ταχυτής, βραδυτής, έτοιμος, ομοίος, вмфсто нынф употребляемых в тахития, втощия, и пр. Весьма вброяшно, что таковыя разносши вь удареніяхь были издревле и вь языкв Славянскомв, изв которыхв многія сохраняющся вы немы и до нынь, и кошорыя не должно принимашь за варваризмы, но болбе за древніе идіоппизмы. Сіе должно сказашь наипаче о языкь Россійскомь, коимь занимались многіе какь Россіяне шакь и Греки, болье или менье образованные, посль просвъщенія Россіи върою, и свъдущіе вь книжномь Славянскомь язынь. Сіе обозрвніе Славянской просодіи я сділаль, руководствуясь своимь природнымь языкомь, который, не смотря на то, что издревле быль опредьлень точными удареніями реченій, и имьль непрерывно писашелей, однако по мъстамъ сохраниль много древнихь Еолическихь и Дорических в удареній и формь, на которыя не обращая вниманія, вст инородные Еллинисты обманулись, желая исправить просодію древняго Еллинскаго языка, вопреки правиламь Граммашики нашей и вопреки нынь упопребляемому Греками языку. о семь предмешь довольно.

§ 9. Ударенія же писанныя являющся вы кодексахы Славянскихы уже посль XIV выка. Сь удареніями печашались и шеперь печаμετά συμφωνου τελικού, ή όταν έπηται λέξις έγκλινομένη οίον, ΚΤΟ Η (ΤΑ, τίς έστι; ή δε βαρεία έπι της ληγούσης είς Φωνηεν οίον, (ΠΔ(Η. 'Αλλ' είς αρχαίους κωθηκας ευρίσκεται και λέξις πολυσύλλαβος, όξείας μεν έχουσα είς τας τονιζομένας, βαρείας δε είς τας άτονίστους συλλαβάς, κατά την άξχαίαν της βαξείας Έλληνικήν χεήσιν οΐον, ΚΟ3ΛΟΓΛΑ(ΟΚΑΗΙΕ (κώμος). Αντί της περισπωμένης έχουσι την λεγομένην καμάραν, καμορα, ·, εύχεηστον είς μονοσυλλάβους λέξεις. (βλ. Δοβεόβισκ. σελ. 51-60). Έκ δε των πνευμάτων μόνην την ψιλην εσυνείθιζου εξ αξχης είς το αξκτικού της λέξεως Φωνήεν υστερον δε είσηχθη και ή δασεῖα, άλλα μόνον είς τινας λέξεις Έλληνικας αξχομένας έκ του υ. οίον ΥΠΑΚΟΗ. Το δε σημείον της βραχείας το μεταχειείζονται και αί σημεριναί διαλεκτοι έπι τέ Η των διφθόγγων, περί των οποίων είπομεν εν τοις έμπροθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

³Ονομα, α)

ς. α. Τρία καὶ παρὰ Σλάβοις τὰ γένη τῶν ὀνομάτων, ως καὶ παρ' Έλλησιν, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτε-

α) Ότι οἱ γραμματικοὶ οροί της Σλαβονικής εἶναι κατά λέξιν ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν μεταφρασμένοι, καθώς

таются всв церковныя книги. Острое удареніе поставляется на третьемь, среднемь и послъднемь слогь, надь гласною сь конечною согласною, или когда слъдуеть реченіе Енклипическое; напр. кто всть, тіс ёть. Удареніе же тяжкое поставляется надь гласною конечнаго слога, напр. спаси. вь древнихь кодексахь находится и такое реченіе, которое острыя ударенія имфеть надь слогами, принимающими ударенія, а тяжкіе надb слогами безb удареній, по древнему Греческому употребленію ударенія тяжкаго; напр. козлогласование, (короз). Выбето облеченнаго имбють такь называемую камору , употребляемую вь нъкоторыхь реченіяхь односложныхь. (См. Добр. стр. 51-60) Изь дыханій сь начала обыкновенно упошолько легкое надb начальною требляли гласною реченія? вь послідствій же введено и густое дыханіе, но только надь некоторыми реченіями Греческими, начинающимися сb v, напр. Улакой. Знакь корошкаго слога употребляется и вы нынышнихы діалектахы надь й двоегласныхь, окоторыхь сказали мы выше.

ГЛАВА II. Имя. а)

§ 1. И у Славянь имена имбють три рода, такь какь у Грековь: мужескій, жен-

а) Что Грамматическіе термины от слова до слова переведены сb Греческихb, такb какb

φον: Τρεϊέ καὶ οἱ αριθμοὶ, ένικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικές. αλλ' όι Ρώσσοι και τάλλα Σλαβονικά έθνη απέβαλον τον δυϊκόν, ως καθ οἱ νεωτεροι Ελληνες. Οἱ δὲ Λατῖνοι δεν είχον ουδέποτε τουτον τον αριθμόν. Ουδ αυτή, κα θώς Φαίνεται, ή άξχαία γλώσσα των Έλλήνων διότι είς τον Ομηρον ευρίσκονται πολλάκις πληθυντικά άντί δυϊκών, οΐον ,,δύο παϊδες, δύο αμφίπολοι. κού ανάπαλιν, δυϊκά αντί πληθυντικών, ως το υμμε, άμμε, αντι άμμες, υμμες. οθεν γίνεται κατάδηλον, ότι ε δυίκος έσχηματίσθη έκ του πληθυντικού αξιθμού. Παξά δέ τοϊς μεθ' Ομηρον εφυλαττετο ως επί το πλείστον ο δυίκος αριθμός μέχρι της αρχης της παρακμής της γλώσσης, όπότε ήςχισε κατά μικς ον να παςαμελήται, έως ού παντάπασιν εξέλιπεν έπειδή είς την μετάφεασιν της παλαιας Γραφης, και μαλιστα είς το Ιερον Ευαγγέλιον δεν ευβίσκεται Είς δε την Σλαβονικήν του Ευαγ-

γωροιτής Λατινικής, κωρ άλλων της Ευρώπης γλωσσων, είναι περιττον να το σημειώσωμεν. Προσθέτομεν δὲ μόνον, ότι παραβάλλοντες προς την Ελληνικήν κατά τὰ γραμματικὰ ἰδιώματα την Σλαβονικήν, συμπεριλαμβάνομεν ἐξαιρέτως μεν την 'Ρωσσικήν, έπομένως δὲ καρ τὰς λοιπὰς Σλαβονικὰς διαλέκτες, ἐφ' σσον συμφωνέσι κατὰ τές γραμματικούς τύπους μετὰ της ἐν τοῖς βιβλίοις Σλαβονικής. Τὰς δὲ κατὰ μέρος γλωσσηματικὰς διαφορὰς αὐτῶν παραλείπομεν εἰς τὸν, εἴτις θελήσει νὰ συντάξη συγκριτικήν όλων τῶν Σλαβονικών διαλέκτων γραμματικήν.

скій и средній; также три числа: единственное, двойственное и множественное. Россіяне и другіе Славянскіе народы оставили двойственное число, такв какв и новышіе Греки. Лашиняне никогда не имыли онаго, равно како и древнойшій Еллинскій языкь, какь кажешся. Ибо у Омира часто встрьчаются множественныя числа вмьсто двойственных в; напр. δύο παιδες, δύο αμφίπολοι, и на оборошь, двойственныя вмъсто множеспвенных в, какв то: аире, бире, вмвсто йµиег, биµег. Изв сего видно, что двойственное образовалось устчениемь множественна-Посль Омира большею частію сохраro. нялось двойсшвенное число, до начала упадна языка, когда обь немь мало по малу начали нерадъщь, такь что оно наконець совсьмь вышло изь употребленія. Ибо вь переводь Вешхаго Завьта, а наипаче Св. Евангелія двойственное уже не находится;

вы Латинскомы и другихы Европейскихы языкахы, о томы замычать излишнее дыло. Присовокупляемы только, что, сличая сы Еллинскимы языкомы вы Грамматическихы идіоматахы Славянскій, особенно разумыемы поды нимы Россійскій, а послы и прочія Славянскія нарычія, поколику оныя согласны, по Грамматическимы образамы, со Славянскимы Библейскимы. Частныя же ихы язычныя различія оставляемы тому, кто пожелаеты сочинить сравнительную Грамматику всыхы Славянскихы нарычій. γελίου καὶ ἀλλων Ἐκκλησιαστικών βιβλίων Ιμετάφεα.

δ. β. "Αρθρον δὲ δὲν ἔχει οὖτε ἡ ἐν τοῖς Βιβλίοις, οὖτ ἀλλη κὰμμία διάλεκτος Σλαβονική, καθώς οὐδὲ ἡ Λατινική, ἀλλ' οὐδ αὐτή ἡ ἀρχαία Ἑλληνική διότι τὰ μετὰ ταῦτα τόπον ἄρθρων λαβόντα ὁ, ἡ, τὸ, εἶναι τῆς παλαιᾶς γλώσσης ἀντωνυμίαι, καθώς καὶ ὁ "Ομηροε τὰ μεταχειρίζεται (ἐὰν ἐξαιρεθῶσιν ὁλιγώτατα χωρία, ὅπου ἐκλαμβάνονται ὡς ἄρθρα). Φαίνεται λοιπὸν καὶ ἐκ ταύτης τῆς ἀρχαϊκῆς ἀπλότητος, καθώς καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, ἡ ἀρχαιότης τῆς Σλαβονικῆς γλώσσης.

ζι γ. Πτώσεις δὲ παρὰ τὰς Ελληνικὰς ἔχει κολ ἄλλας δύω ή Σλαβονική, τὴν ὀργανικὴν ή ποιητικὴν, περοραπιελεμωϊ, κολ τὴν διηγηματικὴν, сказательный, τὴν παρὰ τοῖς Ῥώσσοις λεγομένην προθετικὴν, ἢτις ἀναλογεῖ πρὸς τὴν Λατινικὴν ablativum μετὰ τῆς de προθέσεως συνημμένην, ὡς ἡ ὀργανικὴ πρὸς τὴν ablativum ἀνευ προθέσεως. Αὐτὴ δὲ ἡ ablativus τἰποτ ἀλλο δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ δοτικὴ, ἀναλογοῦσα πρὸς τὴν ἀπὸ τοὺς παλαιούς μας Γραμματικούς ὀργανικὴν κολ ποιητικὴν ὀνομαζομένην δοτικήν, ἢγουν εἶναι δοτικὴ προθέσεως ἐλλειπτικὴ, τὴν ὁποίαν ἐπρόσθεσαν οἱ Γερμανοὶ, συνάψαντες τὸ τοπ (ἀπὸ) μετὰ τῆς ἰδικῆς των ablativus. ᾿Αλλὰ περὶ πτώσεων θέλομεν διαλάβει κολ εἰς τὸ περὶ Κλίσεως κεφάλαιον. ἤδη δὲ λέγομεν περὶ κατα. λήξεων τοῦ ὀνόματος.

вь Славянскомь же переводь Евангелія и других в церковных в книг в сохраняется оное.

- 2. Члена не имбеть ни древній Славянскій, ни одинь изь его діалектовь, такь какь Лашинскій и даже самый древній Греческій. Частицы о, й, то, занявшія місто члена, сушь містоименія древняго языка, какь и Омирь ихь употребляеть, (ежели изключить нькоторыя мьста, вы коихы онь пріемлются, какв члены). Такимв образомв накь изь сей древней простопы, такь и изь другихь многихь свойствь, открывается и древность Славянскаго языка.
- § 3. Славянскій языкь, кромь Греческихь, имбеть еще два падежа, творительный и сказашельный, называемый Россіянами предложнымь, который сходствуеть сь Латинскимь ablativus, сочиняемымь сь предлогомь de, maкb какb и шворишельный одинаковb cb mbmb же ablativus, безь предлога. Сей же ablativus не что иное есть, какв дательсходствующій у древних наших в Граммашиковь сь шворищельнымь (деусикий каї тощтину), имбющимь названіе дашельнаго; m. e. онb есшь дашельный падежь безь предлога, который приложили Нъмцы, соединивь предлогь им сь собственно такь называемымь падежемь ablativus. Впрочемь о падежахь мы будемь разсуждащь вы главы о склоненіи; теперь же скажемь обь окончаніяхь имени.

δ. δ. Καταλήξεις τῶν Σλαβονικῶν ὀνομάτων οὐσιαστικῶντε καὶ ἐπιθέτων, εἴτε πεωτοτύπων, εἴτε παραγώγων, καὶ εἴτε συνθέτων, εἴτε ἀπλῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, γίνονται τελικὰ στοιχεῖα ὀκτώ, a, a, e, o, u, ы, b, b. Καθ ἐκάστην τούτων τῶν καταλήξεων παραβάλλομεν τὰ Σλαβονικὰ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Α καί Α. Πάντα τα είς α, καί α λήγοντα έπι της ένικης ονομαστικής Σλαβονικά ονοματα είναι γένους Эприкой. слава, доба нова, ука. жена, учус. земля, γη. Εξαιρούνται, 1) ουσιαστικά τινα αρσενικά οίου, воевода (σεατηγός), вишія (є́ητωε), ΑΠΑΠ (Jeios), κ. τ. λ. 2) ουθέτερα τινα ουσιαστικά οίον, дишя (τέκνον), шеля (μόσχος), κού τα είς мя, οίον, chma (σπέρμα), κ. τ. λ. 3) Ολίγα τινά των είς π, κα a είναι γένους κοινού οίον, ворожея, ο κα η οίωνοσκόπος, пьяница, πότης κού πότις. κ. τ. λ. Παράβαλε τὰ εἰς α θηλυκά Ελληνικά ουσιαστικα καί επίθετα (οίον δόξα, νέα) προς τα είς α, καί π Σλαβονικά διότι το π είναι το α, μετά του ύγρου 1, συνημμένον (βλ. αλφάβητον). Τα δέ είς a, κοί π αξσενικά, αναλογούσι περος τον είς α, Αιολικόν τύπον των είς ης αξσενικών ο δον Θυέστα, δολομήτα, ίππότα, νεφεληγερέτα Ενεφεληγερέτης, ίππότης, κ. τ. λ. όθεν κοί τα Λατινικά είς a, αρσενικά, auriga, cometa, planeta καί το της Συνηθέιας παππά (μετά του κυρίου ονόματος συνημμένον, οίον, ο παππά Δημήτριος. κ. τ. λ.

§ 4. Окончаніями Славянских имень существительных и прилагательных в, производных в и сложных в, первообразных в и простыхь, равно причастій и мьстоименій, служать восемь конечныхь буквь: а, я, е, о, и, ы, b, ь. Для каждаго изв сихв окончаній, мы будемь приводить примъры, сравнивая имена Славянскія сь Греческими.

А и Я. Всв Славянскія имена, вв именишельномь падежь единств. числа кончащіяся на а и я, сушь рода женскаго, напр. слава, нова, жена, земля; і) кромф нфкоторых в сущесшвишельныхь, означающихь мужескія лица, какв то: воевода, витія, дядя, и пр. 2) Нъкоторых вимень существ. средняго рода, како то: дитя, теля, и кончащихся на мя, съмя, и пр. 5) нъкоторыя имена, кончащіяся на а и я, бывають и рода общаго, какв то: ворожея, льяница.

Сравни Греческія существит. и прилагательныя, кончащіяся на α, напр. (δόξα, νέα) сь Славянскими на а и я. Ибо я есшь а вмъсть сь плавною , (см. Алфав.); имена же, кончащіяся на а и я мужескаго рода, сходствують сь а Еолическою формою имень мужескаго рода кончащихся на из; напр. Θυέτα, δολομήτα, ίππότα, νεφεληγερέτα, вмbсто νεφεληγες έτης, εππότης, и пр. Описель и Лашинскія имена мужескаго рода на а, напр. auriga, cometa, planeta, равно и вь обыкновенномь языкь паппа, (соединяемое сь собственнымь именемь, какь

αντί ο παππας). Τα δε εί π, ή мя, τέλος, ουδέτερα αναλογούσι προς τον είς α, και μα, και ας, τυπον των Ελληνικών ουδετέρων οίον, σπέρμα, βήμα, δέμας, δέπας, κ. τ. λ. κα χωρίς του σ, ως, λίπα, κάρα. Ουτως εσχηματίσθησαν και τα των ζωων νεογνά, агня, ягня (артесь), прася (поскос), юня (пто βους, μοσχος) κ. τ. λ. προς τα οποία ίδίως αναλογουσι τα είς αξ υποκοριστικά χωρίς τε ληκτικέ συμφώνε, οΐον σκύλα-ξ (ἐκ τοῦ σκύλα-ς, σκύλος). διο καί ατημ = άγνα-ς (άντι άγναξ, άμναξ = auvos, agnus), ωs Iepen, iegen—s (βλ. έμπεος, и.)

Ο κοί Ε. Πάντα τα είς ο, κοί ε, έπι της ένικης ονομαστικής ληγοντα Σλαβονικά ονοματα είναι γένους παράβαλε τα είς ον ουθέτερα Έλληνικα, ξύλον, κ. τ.λ. χωρίς του λεκτικού ν, το όποιον ότι είς την αρχαίαν γλωσσαν δεν υπηεχε, Φαίνεται από τα, άλλο, τουτο, έκεῖνο. Όθεν καὶ ή συνήθης των Ελλήνων γλωσσα είς του κοινού όχλου μαλιστα τα στοματα συμπνίγει ως επί το πλείστον το ν των ουδετέρων, λέγουσα, καλό, μικεό. Πεος δε τα είς ε, Σλαβονικά αντιστοιχουσι τα είς εν Ελληνικα, τιμήεν, έν, ουδέν. κ.τ.λ. πλην ότι, ταυτα μεν είναι μόνον επίθετα, τα δε είς ε Σλαβονικά, και έπιθετα και ουσιαστικά. Αλλά τα είς ε, μεγεθυντικά Ρωσσικά αρσενικά ονόματα, οίον ножище (συνήθως πόδαρος, καί ποδάρα) είναι διαλέκτου ιδιώματα, άντι της είς щα καταλήξεως των

то: παππα Δημήτειος, и пр.) Вмћето о παπтаs; 3) наконець, имена, кончащіяся на мя и я, средняго рода, сходствують сь формою Греческих имень на а, аз и ра, напр. σπέρμα, βήμα, σωμα, также δέμας, δέπας, и проч. равно какв и безв о, какв то: λίπα, κάξα. Такимь же способомь образовались и имена молодых в живошных в: агня, ягня (аµvos), прася (подкоз), юня (nvis 1885, µоохос) и пр. св которыми сходствують собственно Еолическія имена ласкательныя на αξ, напр. σκύλα—ξ (omb σκύλας, σκύλος), равно как агня, $\ddot{\alpha}$ у α — s (вм $\dot{\alpha}$ сто $\ddot{\alpha}$ у α ξ , $\ddot{\alpha}$ μ ναξ, αμνός, αγνός, agnus, и проч.)

О и Е. Всв Славянскія имена, кончащіяся вь именишельномь падежь единсшв. числа на о и е сушь рода средняго: слово, зеліе. Сравни Греческія имена средняго рода на ον, ξύλον, καλόν, и пр. безв конечнаго ν кошораго не было вр древнем в языкв, какв видно изь άλλο, τετο, έκεῖνο. Опсель и обынновенный Греческій языкь, наппаче вь устахь простаго народа, большею частію скрываешь у среднихь имень, говоря: кадо, нікео. Кончащимся же на є прошивупоставляющся Греческія на єг, тірпег, ёг, воёг, и пр. но сіи сушь шолько прилагашельныя, а в Славянском кончащіяся на е сушь прилагашельныя и существишельныя. Россійскія увеличишельныя мужескаго рода на е, напр. ножище, (вр обыкнов. языкр тодавог тодава) сушь свойсшва діалекша, употребляемыя вмісто окончанія увели-

μεγεθυντικών (βλ. κεφ. γ. § 15). Ενταύθα προσθέτομεν περί γένους των ονομάτων καθόλου, ότι τα πλείστα ονοματα καί της Σλαβονικής καί της Έλληνικής συμφωνούσι κατά γένος άλλ είναι και πολλά διαφέροντα οίον, οκο, όκος, όκκος, το αυτό όνομα και είς την Σλαβονικήν και είς την Ελληνικήν, είς ταύτην μεν αρσενικον, είς εκείνην δε ουδετερον. ούτω κού τα вино, οίνος οποδο, μόλυβος (κυρίως ο κασσίτερος) 6 λαπο, βάλτος, κ. τ. λ. Τας αυτας διαφοράς έχει καί ή Λατινική πολλάκις πρός την Έλληνικήν οΐον, jugum, ζυγός vinum, οΐνος, κ. τ. λ. άν και πιθανώς διάλεκτος τις αιολική έλεγε και οίνον, το ως είπαν, ίσως, και ζυγον, οθεν τα ζυγά, και παλιν η ουρανος, αντί ο ουρανος οί δε Λατίνοι, coelum (κοίλον), κού οι Σλάβοι, небо, αμφύτεροι ουδετέρως. Αί τοιαυται διαφοραί των συγγενών τούτων γλωσσων γίνονται μάλιστα είς τὰ άψυχα, τὰ όποῖα οί αρχαίοι Ελληνες τα έθεωρουν όλα ως ουθέτερα, κα-Dως και είναι φυσικά, ο δε κανονισμός της γλωσσης τα υπηγαγεν, ως εκ του τύπου και της καταλήξεως, είς τα αξσενικά, ή τα θηλυκά οίον, ο ούρανος, επειδή έχει την είς ος κατάληξιν του άρσενικου, άνθεωπος, ετάχθη είς τὰ άρσενικά. ή δε γη, ώς ή γυνή, είς τα θηλυκά το δε παιδίον, όμου με το ξύλον, έγειναν ουδέτερα. Αίτιον λοιπον της του γένους διαφοράς έπι των αυτών ονομάτων μεταξύ της Σλαβονικής καί Ελληνικής με Φαίνεται αυτή των πεαγμάτων ή Φυσική ιδιότης, την οποίων ακολουθεί είς το

чишельных в на ща. Здесь замечаемь о родъ имень вообще, потому что имена Слав. и Греч. языка большею частію сходспівують ві родь. Впрочемь есть много и различествующихь; напр. око, окоя, окоя, окоя, тоже самое имя вр Славянскомр и Греческомь, но вь первомь средняго рода, а вь послъднемь мужескаго. Такимь же образомь и вино, билос. слово, исливос (собственно иссоттероз), блато, Вахтоз, и проч. То же различіе по отношенію к Греческому имбешь почасту и языкь Латинскій, напр. jugum, suyes. vinum, elves, и пр. хотія по нъкоему діалекту Еолическому, върояшно, говорили и ойог, такb какb говорили и ζυγον, ошкуда τὰ ζυγὰ; и опяшь ή εξανός вмвсто о вестов, у Латинянь же coelum, (коїдог) и у Славянь небо, у тьхь и другихь средняго рода. Таковыя различія сихь сродныхь языковь бывають наипаче вь вещахь бездушныхь, которыя у древних в Треков всв причислялись кв среднему роду, такь какь и естественно. Правила же языка, по формъ и окончанію, подвели ихв кв мужескому или женскому роду, напр. грагов есть мужескаго рода, пошому что кончится на сс, аудеютоя причитается также кb мужескимь; но уй, такь какь и учий, кь женскимь; такво и ξύλον сушь средняго. По сему причина различія вь родь тьхь же самых вимень в Славянском и Гречеπλεϊστα των είς ο, ληγόντων ή Σλαβονική, κατά την αξχαίαν κως έτι ακατέξγαστον Έλληνικήν. Πρόσ-Des κού ότι, η κανονισθείσα Έλληνική προσκολλήσασα εις το ο των ουδετέρων το ν, επαγίωσεν όλων των είς ον ουθετέρων τον σχηματισμόν. είς δε την Σλαβονικήν ο είς ο τύπος των ουδετέρων άφρακτος ών δια τοῦ τελικοῦ συμφώνου ν, (καθώς ἦτο καὶ τὸ παλαιὸν παρά τοῖς Έλλησι κατά τὸ, ἄλλο, κως τοιούτο, ώς πεσείπομεν), συμπεριέλαβε καί τα είς ον, ουδέτερα καί τα είς ος αρσενικά καί ουθέτερα της Έλληνικης. οΐον 4a 20, τατο - ν (τυτθον) κολο - <math>s(κύκλος) жало, ζάλο — ς (βάλος, βέλος) древо, δεέξο — s, αντί δείξο — s (δείος, δεύον). руно, φυνός (φινός, δ) · oympo, οθεο — ς (ερθεος). πωρο, πυρός. pamo, ξαμό — ς (άρμος), κ. τ. λ. Ωσαύσως καί ή Λατινική είς τον μη τύπον των ουδετέgων υπήγαγεν όχι μόνον τα είς ον, κού ος Έλληνικα ουθέτερα, οΐον, ω Εον, ουμπ. τέμνος (ἐκ τοῦ τέμενος, τέμβενος, - λος) templum, αλλα καί το αί-Εων (δ) αευμπ, ως το ουμπ, κ.τ.λ.

Η καθαρον, κατάληξις άρσενικῶν οὐσιαστικῶν, οἶον Βοῦ, στρατός βμίκ, δράκων ργμεκ, δύαξ καὶ των εἰς μικ καὶ ἰκ ἐπιθέτων οἶον, первый, πρῶτος. κ.τ.λ. Ὁ τύπος οὖτος ἀναλογεῖ, 1) πρὸς τὰ εἰς ης, καθαρον Ἰωνικὰ ἀρσενικὰ, ἐκ τῶν εἰς ας οἶον, βορέης (βορέας), νεηνίης, ταμίης, Αἰνείης, κ.τ.λ. κατ

скомь нзыкь, мнь кажешся, состоить вь естественномь свойствь вещей, которому слъдуеть языкь Славянскій во многихь именахь, кончащихся на о, по примъру древнъйшаго еще необразованнаго Греческаго. Кромф того Греческій языкь, бывь приведень вь правила, присовокупиль вы о среднихы имень и и шымь. ушвердиль форму от шолько для имень средняго рода; но вb языкb Славянскомb форма о, не принимая конечной согласной у (такь какь было и удревнихь Грековь, по подобію άλλο, τοιούτο, какв мы сказали), заключаеть вы себь и среднія на оу, и мужескія сь средними на от Греческаго языка; напр. гадо, тато — у (тито), коло, κόλος (κύκλος), πακπε παλο, ζάλο - ς (βάλος, Βέλος), πρεβο, δείξο—ς (δείος, δεύον), ρυμο, ξυνό—ς, (ξινός, δ), ομπιρο, όθεος (όρθεος), πειρο, πυρό - ς, рамо, ξαμό — s (άξμός), и пр. Такимь же образомы и языкы Лашинскій подвель подь форму ит не полько Греческія на оч и оs, средн. рода, напр. «Fov, ovum, теричос, (изb τέμενος) templum, но и мужескія αίων ό, аечит, такь какь очит, и проч.

И чистое есть окончаніе существительных в мужескаго рода; напр. вой, змій, ругей, и прилагательных в на мій и їй; напр. первый, и проч. Сія форма сходствует в св именами Іоническими на пя чистое, из в ας; напр. Воделя (Водеая), νεηνίης, ταμίης, λίνείης, потому что собственныя ммена

αποκοπην του ληκτικού ε' διότι κού τα κύρια ονόματα Ανδρέας, κ. τ. λ. μεταφράζονται, Αμαρεί, ως καί τα προσηγοςικά, Архіерей, Іерей, κατά τα Πεωτέης (Πρωτέας, Πρωτευς), Λυγκέας (Λυγκευς), Δεομέας (Δρομευς), και αλλα έκ των είς ευς. Οθεν και τα της συνηθείας, Ιερέας (Ιερέη-s), Βασιλέας, Αρχιέρεας, к. т. λ. Ουτω κού τα είς ης, Ираклей, Нешκλέη - 5, συνήθως Ηρακλέας, ως καί Πατροκλέας, κ. τ. λ. 2) αναλογεί προς τα είς ος καθαρον, οίον, Григорій, Заккей, Генусею, Закхаїся, к. т. л. Υπάξχει δε το καταληκτικόν τούτο и αυτή ή αντωνυμία μΞί, is, συγγενής της ος, ή, ο, είς την οποίαν καταλήγουσι η τα Ελληνικά ονοματά (βλ. Κεφ Δ, § η). ωστε τα είς νι καθαβον των Σλαβονικών διαλέκτων συαλογούσι κυρίως προς τα είς ις Ελληνικά οιον ποκομ Επι-κωϊς (κώος), змій, σμύι — ς (σμύος, σμύλλος), κ. τ. λ. Το δ' αυτό μ συναλοιφόμενον μετά του b κ των είς σύμφωνον ληγόντων επιθέτων, η επαναδιπλουμένον (и и), παρηγαγε την είς ίй η ω μι τών ωρισμένων επιθέτων εμφαντικωτέραν καταλήξιν. οίον κο (коs), кый, кій, кой—s (quis, койоs). Tpemb, текτος, mpemin, τρέτιος, Λτ. tertius (τρίτος), κ. τ. λ. κατα τα είς ις, η οος, αντί ος, αρχαία Ελληνικά, η τα είς. ιος επίθετα, οίον, καθαρός, καθαρίος κ. τ. λ. (βλ. σελ. 168, και Μέρ. Β, λέξ. Τοй). Τα δε είς и μη καθαεςν ολίγα θηλυκά ουσιαστικά, ώς маши, дщи, άναλογούσι πρός τα είς της Έλληνικά, μήτη— ε, θυγάπη - ε ουτω π церкви (церковь) πε cs τα είς (κ Fη)

'Ανδεέας, и пр. переводятся Андрей, такь какь и нарицашельныя Архіерей, Іерей, по подобію словь, Пештеня (Пештемя, Пештейя), Λυγκέας (Λυγκεύς), Δεομέας (Δεομεύς), и другія образованныя изв гоз. Описель и употребвь обыкновенномь языкь Тереас (Ιερέη-ς), Βασιλέας, 'Αρχιερέας, η пр. Τακимь же образоми и кончащіяся на из, Ираклей, Ήρακλέη—s, вы просторьчім Ήρακλέαs; manb наны и Патеондеас, и пр. 2) Сходствуеть сь именами, кончащимися на ос чистое, напр. Григорій, Закхей, Гепусеюя, Закхаїся, и пр. Сіе же окончашельное и само есшь мьстоименіе n=1, із сродное сь ов, n, о, коимь окончивающся и Греческія имена (см. Гл. IV, § 8), такь, что слова, нарвчій Славянскихь, кончащіяся на густое й, свойсшвенно сходствують сь Греческими, кончащимиск на is; напр. по-кой Епи-кої (кооs), змій, σμύї— ς (σμύος, σμύλλος), и пр. Самое же и, соединенное сь ди в устченных в прилагат. конч. на согласную букву и удвонемое (и и) явственньйше произвело окончание їй и ый прилагапі. полныхь; напр. кд (коя), кый, кій, κοί-is, (quis, κοίος); πρεπί, τεέτος, πρεπίμ, τεέτιος, Лат. tertius (тектов), и пр. По примъру древнихь Элл. конч. на із, и одя вм. од. и прилагаш. конч. на гоз, какв-те: кададоз, кададоз, и пр. (См. стр. 168 и Ч. II. реченія: Ton). Heмногія же существишельныя, кончащіяся на и нечистое женскаго рода, мати, дщи, сходствують сь Греческими на пе, инти-е,

κη, πυριακή (συγκοπή, κύρκξη) ως, άλκη άλκα,

- Τῶν εἰς Ἡ τὰ μεν Ͽηλυκὰ, ὡς λιοδы ἐκ τοῦ λιο δοθω τὰ δὲ ἀρσενικὰ, ὡς καμы, πλαμы ἀντὶ πλαμετω, κ.τ. λ. παράβαλε πρὸς μεν τὰ Ͽηλυκὰ τὰ εἰς η Ἑλληνικὰ, λοιβή, τιμή, πρὸς δὲ τὰ ἀρσενικὰ τὰ εἰς η (ης, ας, α) ἀρσενικὰ, ὡς, Χρύσης, γεωμέτρης, (γεωμέτρη, Χρύσα, Χρύση) διότι τὸ Ἡ ἀναλογεῖ καὶ πρὸς τὸ η (βλ. ᾿ΑλΦάβητ.). Σπανία δὲ αὐτη ἡ κατάληξις. (Βλ. Δοβρόβισκ. σελ. 280).
- τ καί το δύω ταυτα γράμματα τίθενται έν τέλει λέξεων μετά τα σύμφωνα το μέν Β, ως δασύτερον, τονίζον του προ αυτού συμφώνου τον φθόγγον, καί μάλιστα των άφωνων Γ, κ, κ. το δε ь, μαλακώτερον και προσηνέστερον, υπογλυκαΐνον την αυστηρότητα του περο αυτού συμφάνου, οίον των συειστικών στοιχείων 3, ж, ш, ч, ц. τίθεται δε καί επί των θηλυκών ονομάτων. ωστε ταυτα τα στοιχεία αυτά μεν καθ' έαυτα είναι άφωνα, ώς ύπουργικά δε καί παρασιτικά, υπάρχουσι κυρίως ήμίφωνα. Είναι δέ αμφότερα αυτό το Φωνήεν Ε μεταπεπλασμένον τας γεαμμάς (βλ. Μές. Β. Τόμ. γ. τὰ στοιχεῖα Ъ, ъ, ы). το δε ε είναι τροπή τοῦ ο (ληγούσης της ενομαστικής), οθεν κού ή κλητικ. εἰς ε (λόγο—ς, γε). δια τούτο είς αρχαίας γραφας ευρίσκεται Επο, πλοπ плот, ней ь = е, оцьт = оцет. Кай тай Гахλικών δε ονομάτων το τελικόν ε = 0, ως, τρόπος,

θυγάτη—ς. Тако и церква (церковь) уподобляещся кончащимся на кги, (кидаки, кидкги) како άλκη, άλκα, и проч.

- ы. Имена кончащіяся на ы женскаго рода, нако любы ото любовь, муж. камы, пламы, вм. пламень, и пр. Сравни со Греческ. именами на п, также женскаго рода: доюй, тійп; а со мужескими, на п (п, а, а, а), како хебоп, уєщетень (уєщетен, хебоа, хебоп), потому что ы сходствуеть со п. (См. Алфав.). Но сів окончаніе весьма родко. (См. Добр. стр. 280).
- ъ и ь. Сіи двъ буквы поставляющся вь концъ реченій посль согласныхь, 3, такь какь дебелая и шверже, увеличиваешь звукь согласной, находящейся предв нимв, наипаче безгласных в г, к, х; но в, будучи мягче и нъжнъе, смягчаеть грубость согласной, находящейся предвимы; напр. послы евистящих в з, ж, ш, ч, ц, наппаче вь именахь женскихь. Такимь образомь сіи буквы сами по себь безгласны, но какь вспомогашельныя и придаточныя бывають собственно полугласными. Объ же онъ суть самое Е, перемънившее чершы (см. Ч. П. Том. 5. буквы b, ь, ы) буква же е есшь измьненіе буквы о (окончанія имен. падежа, ошнуда происходить и зват. пад. на е (словое); по сему-то вь старинных в сочиненіях в находишся в о, плот плот, и ь е, оцьт оцет; и Франц. имень окончание е то, напр.

AT. tropus (o = u), Tr. tropo, τεόπε, Γλ. trope, Ρωσσ. mponb: Θεόνος, trône, mponb, κ.τ. λ. Έπειδη δε το Ε μεταπλασθέν έλαβε μοεφήν αντιστείφου έω, p (b), το δε ρ, λέγεται Δτ. er, έντευθεν η τα ονοματα των στοιχείων, τοῦ μεν b, epb, (jerr, γερέ, παχύτερον), τοῦ δε b, eps. (jer, γές, λεπτότερον). το δε παχύτερον b έν τέλει λέξεων και παραλείπεται από τινας, ως εννοούμενον, γεάφεται δε έπιμελως το λεπτότερον Δ. Αλλα που μέν και οπως τίθενται ταυτα τα στοιχεία, διοείζουσιν οι Σλαβονικοί γεαμματικοί. ήμεις δε θεωρούντες τα ονόματα γυμνά τούτων των ήμιφώνων, καθως προφέρονται, παρεξετάζομεν μόνον τα μετ αυτών συνημμένα καταληκτικά σύμφωνα προς τὰ άντίστοιχα τα Έλληνικά. 'Όταν παρατηρήσωμεν τα προφανώς Έλληνικά ονόματα, ζέφυρος, σκύμνος (σκύμενος), άδης, καραβος (καράβιον), κρύσταλλος, κιβωτός, κύμινον, κυπάρισσος, καὶ τὰ κύρια ονόματα, Πέτρος, Αλέξανδρος, κ. τ. λ. πως μεταφράζονται από τους Σλάβονας жой Рабовов, зефир, скимен, ад, корабль (то х, етеу Эетікоу.), крустал, кивот, кимин, кипарисс, Петр, Александр, к. т. λ. βλέπομεν, ότι ή Σλαβονική μετά των διαλέκτων της χαίρει είς τας άποκοπας, αποβαλλουσα τας είς Φωνηεν Έλληνικας καταλήξεις, κού βεαχείας κού μακεάς (πλην των είς μ, κού των θηλυκ. είς α, κού ουδετέρ. είς ο. βλ. σελ. 104 - 114). ωστε αι τοιαύται Σλαβονικαι λέξεις είναι ομοιαι, καὶ πολλάκις αι αυταί με τας Έλληνικάς, θεωρουμένας ως γυμνάς και αποκεκομμέ-

честоя, Лат. tropus (o=u), Итал. tropo, тесте, Фр. trope, Pocc. mpono; Seovos, trone, mpono, т пр. Поелику же Е передъланное приняло видь опровинушаго р (b), а р Лаш. называется ет; то отсюда и название буквь, 3 ерь и в ерь. ерь вы конць реченій нькоторыми оставляется, како подразумоваемое, но ерь пишешся постоянно. Гдв же и какв поставляются сін буквы, сіе опредвляюшь Славянскіе Граммашики. Мы же, разсматривая однъ названія сихь полугласных в такв, какв оныя произносятся, изследываемь только конечныя согласныя сь ними соединенныя, вы сравнений сь подобными имь Греческими.

Когда мы разсматриваемь настоящін Греческія имена, Зефидов, окишиов (окиμενος), άδης, κάραβος (καράβιον), κρύσταλλος, кіβωτος, κύμινον, κυπάρισσος, и собственныя имена Пέτζος, Αλέξωνδζος, и проч. нои переводятся у Славянь зефир, скимен, ад, корабль (л прид.) кристал, кивот, кимин, кипарис, Петр, Александр, и проч.; то ошкрываемь, что Славянскій языкь вмьсть сь своими діалектами любить усьченія, не принимая Греческих в окончаній на гласную, долгую или корошкую. (Кромь кончащихся на и, женских в на а, среднихв на о. Смот. стран. 104 — 124). Такимь образомь сім Славянскія реченія бывають подобиы и часто тв же самыя сь Греческими разсмаш-

νας την ληκτικήν συλλαβήν, καθώς ήσαν πολλά το παλαιον ασχηματιστα και δια καταληκτικών Φωνηέντων ακατέργαστα ονόματα, κα καθώς είναι τώρα ολα τα είς σύμφωνα λήγοντα περιττοσύλλαβα. "Ας παραβάλωμεν ολίγα έκ πολλών παεαδείγματα. πολκ, πόλχ — os. Βολκ, Fόλχ — os. нит, $v\eta\tau$ = $\dot{o}v$. дар, $d\tilde{\alpha}e$ = ov $(d\tilde{\omega}eov)$ мак, $\mu\dot{\alpha}\kappa$ = ωv . mam, τατ - ης (βλ. την λέξιν είς το λεκτικόν). рбч, ўпо — ів. желвь, $\chi \dot{\epsilon} \lambda F$ — из ($\chi \dot{\epsilon} \lambda \nu s$, в = F. $\hat{\eta} = v, \chi \hat{\epsilon} \lambda \beta - s), \kappa. \tau. \lambda.$ Outwe engloroval tives αποκοπαί των Έλληνικών καταλήξεων και είς την Λατινικήν ως, Fέσπερ—os, vesper (Beueph), ατερ—os, alter, Hmeph, έτες -- ος, κως οσα τοιαυτα, είτε έξ αρχης μη σχηματισθέντα δια καταλήξεως, είτε καί αποκοπήν μετά ταυτα παθόντα. Άλλα καί αυτή ή Σλαβονική έχει λέξεις αποκεκομμένας έξ άλλων, τάς οποίας το παλαιον έπεοΦερεν ολοκλήρους, οίον ΕСΜЬ, έκ τοῦ αρλαίου есми (ἔσμί). καί, ecmb, έν παλαιοίς κωθηξιν, αντί του есмы (ἐσμεί — ν) ἐσμέ — ν, ουτω καί το будемь, έκ του будемы. καί των Ρωσσικών των απαρεμφάτων ή λήγουσα πι, έκ της mu, κ. τ. λ. (βλ. Δοβρόβισκ. 558.) α). Πολλάκις

α) Τοιαύτα είναι καὶ τὰ небо, γενικ. небесе, ώς ἐκ τοῦ небос καὶ слово, словесе, ώς ἐκ τοῦ словос, κατ ἀποκοπὴν τοῦ с, κ.τ.λ. Τὸ δὲ

риваемыми опідбльно от окончательнаго слога, каковых в было много в в древности и кановы и нынђ сушь имена περιττοσύλλαβα, кончащіяся на согласныя необразованныя. Приведемь изь многихь нькоторые примъры: лолк, πόλи—ос, волк, Fόλи—ос, нипи, νητ-ον, ραρ, δαρ-ον (δωρον), ρακ, ρακ-ων, παπ, тат-иs (см. сін реченія во II ч. Лектіков) рег, ξησ-is, πελεβ, χελΕ-υς (χελυς, Β=Ε, или =υ,χέλβ-ε) и пр. Также и в Лашинском λязыкь находятся нькоторыя усьченія Треческихь окончаній; напр. Féomee — os, vesper, вечерь. атедос, alter. ётедос, Нтерь и другія св самаго начала, такв образовавшіяся окончаніями своими, либо претерпввшія усвченіе. Но и самый Славянскій языкь имбешь слова усьченныя, кои вь древности произносились вь цьлости, напр. есмь отв древняго есми (έσμί), и есмо вь древнихь кодексахь находится вмъсто есмы (есты) есты. Такь и будем, от будемы, и окончанія Россійских в неопредъленных в ты есть отв ти, и проч. (См. Добр. стр. 551.) а) Часто

Таковы же сушь и слбдующія имена: небо . род. небесе, как бы от небос; также слово, словесе, как бы от словос, по устченю с, и пр. В именах же мати, и дщи, (винит. матерь и дщерь) устчена буква р, (μάτης θυγάτης, πο Λυπι. mote, moteries, dukte, ducteries). Усткается и н: имя, имене, какь

δε κοί συμπίπτουσιν οι Σλαβονικαι καταλήξειε με τὰς Έλληνικὰς τῶν εἰς σύμφωνον ληγόντων περιττοσυλτάβων. οἰον ΜΕΙΙΙ, μῦς οιπειι, ἄττας (ὀττης) ΗΟΙΙ, νύξ, ποχ, κ. τ. λ. κατὰ τὴν συνήθη τῶν γραμτάτων ἐναλλαγήν ὁθεν κοί τὸ Φοῖνιξ, μετεφράσθη μάτων ἐναλλαγήν ὁθεν κοί τὸ Φοῖνιξ, μετεφράσθη τοῦ σ. Ἡ εἰς σύμφωνα λοιπόν κατάληξις τῶν Σλατδονορωσσικῶν ὀνομάτων (γίνονται δὲ ὅλα τὰ σύμφωνα ληκτικὰ πλὴν τοῦ σπανιωτάτου π) ἀναλογεῖ πρὸς τὰ τελευταῖα ξιζικὰ σύμφωνα τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων εἰτε ἰσοσυλλάβων, εἰτε περιττοσυλλάβων, θεωρουμές νων χωρὶς τῆς καταλήξεως ἐπειδὴ τὶ ἄλλο εἰναι τὸ μομ, εἰμὴ δόμ—ος καμ, κάδ—ος επ, έλ—ὸς μα, ιὰς ος Ελ, ελ—ὸς μα, ιὰς ος Φύλλον,

Μαπι κεί μιμη, (αἰτιατ. Μαπερь, μιερь,) ἔχουσιν αποκεκομμένον τὸ ε (μάτης, θυγάτης. κ) Λιθεαν. mote, γεν. moteries ως ἐκ τε moter. dukte,
ducteries.) Αποκόπτεται κεί τὸ ν. имя, имене,
ως ἐκ τοῦ имян (Γοτθικ. name, namins. Σανσκειτ.
nama, namanas) κ. τ. λ. Καὶ τὸ τ. πιελη, πιεληπικ. ως ἐκ τοῦ πιεληπι. κ. τ. λ. παράβαλε τὰ
Ελληνικὰ, σῶμα (σῶματ) σώματος μέλι(τ) μέλιτος, μέλα(ν)ς, μέλανος ἀκτί(ν)ς, ακτίνος,
μέγα(λ)ς, μεγάλου. κ. τ. λ. κεί τὰ Λατιν. draco,
draconis. leo, leonis. sermo, sermonis (λέω — ν.
δράκω — ν, ἔρμω — ν, ἔρμός). οῦτω κεί salus, salutis (salut). anas, anatis κ. τ. λ. Τοιαῦτα εἶναι
κεί Γερμανικὰ, κεί ἄλλων πολλὰ. βλ. Grimms
Grammat. Germ. Τοπ. à. pag. 833.

Славянскія окончанія бывають сходны сь Греческими окончаніями имень желттоσυλλάβων и кончащихся на согласную; напр. мыш, $\mu \tilde{v}s$, отец, аттая (оттыя, оттея), нощ, νύξ, пох, и пр. по известному изменнію согласныхь; оштуда и Греческое Фойб переведено финик, Фойин-с, безв всякаго усвненія, кромь о. И такь окончанія Славянских в имень на какую нибудь согласную, (кончашся же на всь согласныя, кромъ буквы л, которая весьма ръдка) сходствують сь конечными коренными согласными Греческих в имень ισοσυλλάβων или περιττοσυλλαβων, разсматриваемых в безв окончанія. Ибо дом не что иное есть, какв AOM, $\delta \dot{\rho} \mu - os$ $\kappa \alpha A$, $\kappa \alpha \dot{\sigma} - os$ ϵA , $\dot{\epsilon} \lambda - \dot{c} s$ u A, $i \lambda - \dot{v} s$ JIOΛ, Φῦλ−ον (Φολ−ον, marb Rarb Φύλλον, folium) capπ, Αάρπη сын, Αιν—ις ствол, 5Fόλ—ος Γοςπορ, Δεσπότ – ης $(\gamma = \delta, \mu \circ = \varepsilon)$, μαρ, κας, када (откуда кадачоз) и проч. Но что сін

бы от имян, (Гош. пате, патіпя, Санскр. пата, патапая) и пр. равно и т, теля, теляти, как вы от телят, и пр. Сравни Греческія σωμα (σωματ) σωματος μέλι(τ), μέλιτος μέλα(ν)ς, μέλανος, ακτι(ν)ς, ακτίνος, μέγα(λ)ς, μεγάλε, и пр. и Лат. draco, draconis, leo leonis, sermo, sermonis, (λέων, δράκωι, έρμων, έρμως), так вак и зашя (salut) salutis, anas anatis, и пр. Таковые примъры есть и у Нъмцовь и у других многих в. См. Grimms Граммат, Т. І. стран. 833.

folium.) capn, Ιάρπ—η. chih, Ιίν—ις cmeon, σΕόλ—ος Γοςπολ, Δεσπότ—ης (γΞό κωὶ οΞε) Цар, κώς, κώςω (οθεν κώςωνος) κ. τ. λ.; ότι δὲ ἔχουσιν ἐνίστε τὴν αὐτὴν κατάληξιν μὲ τὰ περιτοσύλ-λαβω τὰ Ἑλληνικὰ ἐσημειώσωμεν ἀνωτέςω.

(ε. Τὰς αὐτὰς τῶν οὐσιαστικῶν καταλήξεις ἔχουσι καὶ τὰ εἰς σύμφωνον λήγοντα (μετὰ τοῦ b, ἢ b) ἐπίθετα, τὰ ἀόριστα λεγόμενα (ὡς μὴ συναπτόμενα ἀμέσως ματὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ), ὁθεν γίνονται τὰ εἰς μιὰ
καὶ τὰ ὡρισμένα (τὰ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ συναπτόμενα) περὶ τῶν ὁποίων προείπομεν. Ὑπάρχουσι δὲ τὰ Σλαβονικὰ ἐπίθετα, ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικὰ, τριγενῆ οἶον
κοβὸ, κοβὰ, κος, νέα, νέον. περεμά, Βαπ,
Βοε· πρῶτος, τη, τον. πρεπιά, ὶπ, οε· τρίτος, τη,
τον. καὶ τῶν μὲν εἰς b ἀρσενικῶν τὰ θηλυκὰ λήγουσιν εἰς a, καὶ τὰ οὐδέτερα, εἰς ο· τῶν δὲ εἰς b, καὶ τὰ θηλυκὰ, εἰς π, τὰ δὲ οὐδέτερα εἰς e = α, ον, εν.

§ ζ. Περὶ της καταλήξεως τῶν πληθυντικῶν, κοὴ τῶν τῆς ἀρχαίας Σλαβονικῆς δυϊκῶν, λέγομεν ἔν τῷ περὶ Κλίσεως. ἦδη δὲ διαλαμβάνομεν τινὰ κοὴ τῶν πα-ραγώγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περί παραγώγων ονομάτων.

δα. Αβρά καὶ πλουσία εἶναι ή Σλαβονική, καθώς εἰς τὰς πρωτοτύπους, οὐτω καὶ εἰς τὰς παραγώγες αὐτῆς λέξεις, διὰ τῷν ὁποίων ἐκΦράζεὶ παντοίας имена имбють иногда одинаковое окончание сь Греческими περιττοσύλλαβα, о томь замьчено выше.

- § 5. Ть же самыя окончанія существительных в имбють и прилагательныя, кончащіяся на согласную (в или в), называемыя неопредбленными (такв какв онв не соединены непосредственно св существительными), о которых в мы сказали выше. Прилагательныя же Славянскія бывають трехв родовь, какв и Греческія: напр. нов, нова, ново, νέος, νέα, νέον первый, вая, вое, πεωτος, τη, τον третій, їя, їе, τείτος, τη, τον. Кончащіяся на δ, вв женскомв имбють а, вв среднемв с; а кончащіяся на в и й, имбють вв женскомв я, вв среднемв е, = α, ον, εν.
- \$ 6. Обр скончаніи множественнаго и двойственнаго вр древнемь Славянскомь языкь будемь говорить вр стать о склоненіи. Теперь же скажемь ньчто о словахь производныхь.

ГЛАВА ІІІ.

068 именах в производных в.

\$ 1. Славянскій языко плавено и обиленю како словами первообразными, шако и про-изводными, посредствомо которыхо выражаето всякія идеи и свойства вещей, како-

εννοίας καὶ ἰδιότητας τῶν ὅντων, ὅσας πολλάκις καὶ αἱ πλουσιώταται τῆς Ευρώπης γλῶσσαι δὲν δύνανται νὰ ἐκΦράσωσιν, εἰμὴ μὲ σύνθετα ὀνόματα. ΄Αμιλλάται λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν εἰς τὸ παράγειν λέξεις δραστικό- τητα καὶ δύναμιν ἡ Σλαβονικὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικήν. Ἦχει δὲ τύπους τῶν παραγώγων πολλούς, ἐκ τῶν ὁποιων παραβάλλομεν τοὺς μᾶλλον ἀναλογοῦντας πρὸς τοὺς Ἑλληνικούς.

Β, ἀφηρημένα εἰς πα, προεποπα, δλατοπα, κατοπα. ώς τὰ εἰς της Ἑλληνικὰ, ἀπλότης, χρηστότης, γυμνότης (ἐν τῆ συνηθεία καὶ χωρὶς τοῦ σ. ἀπλότη, σεμνότη (τη τα, Λτ. tas, Ἰτ. tà). Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ εἰς ος πικ, миλος καὶ ἀρχαιότερον οιμα (радоща). καὶ ἀλλα εἰς ες πικ, τορες κιλαρισύς. Τὰ δὲ εἰς do, ἀφηρημένα τῆς Λατινικῆς, κιθαρισύς. Τὰ δὲ εἰς do, ἀφηρημένα τῆς Λατινικῆς, libido, amaritudo, flavedo, dulcedo, καὶ πάντα τὰ εἰς do (ado, edo, udo) κυρίως ἀναλογεδοίν, κ. τ. λ. βλ. Μέρ. β. λ. Ηατίκ.

Ι, τα είς ыня αφηρημένα, = υνα, υνη. благостыня, αγαθωσύνη милостыня, ελεημοσύνη.

выя нерьдко и богатьйшіе Европейскіс языки не могуть выразить, какь только именами сложными. По сему Славянскій языкь можеть сравниться сь Греческимь вь способности и силь словопроизводства. Онь имьеть множество формы для имень производныхь, изь которыхь сравнимь только ть, кои наипаче сход ствують сь Греческими.

§ 2. α') производныя имена сущь ошглатольныя, кончащіяся на тель, которыть означають дійствіе, напр. грабитель, лобіт дитель, родитель, равны Греческимь, кончащимся на тид и тиз ($\lambda = \varrho$), адтактид, укинтид, (быдікыз), укинтид, укичетид, укичетид, пакь какь и укучитыд, укинтыд. Отсель и Латинскій на tor,

salvator, raptor, и проч.

β΄) Опівлеченныя на та; простота, благота, нагота, так как и Греческій на тіх, απλίτης, χρηςότης, γυμνότης вь обыкновенномь языкь безь σ, απλίτη, σεμνότη). Таковы же и кончащійся на ость, милость, а вь старину оща (радоща), и на есть, горесть, так как и на 5υς, τυς, έλεητυς, ποθητύς, κιθαρισύς, δαρισύς. Отвлеченный же Латинскій на do, libido, amaritudo, flavedo, dulcedo, и вер конч. на do (ado, edo, udo) совершенно сходствують сь Греческими, конч. на dov напр. αλγηδών, ληθεδών и пр. См. Ч. 2. сл. Нагій.

γ') Ошвлеченныя имена на ыня = υνα, υνη, благостыня, αγαθωσύνη, лилостыня, έλεημοσύνη.

- Δ) τα είε cmbo, καί cmbie ουδέτερα αφηρημένα. Αρπ= ство (παρθενία). божество (θεότης). Царствіе (βασιλεία) ως τὰ εἰς ειον ουθέτερα Ελληνικά, (τὸ θεῖον, το βασίλειον). Ταῦτα δε κατά την κατάληξιν ομοιάζουσι τα είς τος (τFos) εδέτερα κάρτος, κλίτος, κύτος, έτος. ή και τα είς δος, και θος (δ και) 9 = τ) ως, αίθος, πάθος, ψεῦδος, κ. τ. λ. πέβλ. καί τα είς του (τΕου) παθητικής ιδιότητος σημαντικά. οίου το γεννητου, το τηκτου, το έλατου, το διαιρετου (αντί των αβξήτων, έλατότης, τημτότης, διαίζετότης): Ένίστε δε αποβαλλουσι την ιδέαν του αφηρημένου. οίον, отечество (патеіs), рождество (рожество) ує́у-VYOIS.
- Ε) τα είς δα, ένεργείας σημαντικά, ώς τα είς πα, φας Ва, ($\pi \eta$, $\Phi \eta$, $\mathcal{E} \eta$). татьба, $\pi \lambda \circ \pi \eta$ свадьба, σv ναφή (γαμος). πρόσθες καί τα λαβή, λοιβή, βλαβη, κ. τ. λ.
- 5) τα είς ie αθεοιστικά (ουδέτερα). mephie (ακανθών) κ. Τ. λ. ως τα είς ιου, πανιώνιου, πανελλήνιου, πάνθειον και πάνθεον, άντι τοῦ συνήθους τύπου τῶν εἰς ων καί ια περιεκτικών, ξοδωνία, λωνία, αμπελών, ανδεών, κ. τ. λ.
- Ζ) τὰ εἰς πο, ὀεγάνων καὶ σκευῶν σημαντικά, жаπο, мыло, пойло, святило, ώς τὰ εἰς λον καὶ λος, οΐον σμήλον, πέταλον, κύπελλον, βέλος, πύελος, τύλος, πήδαλος, (πηδάλιον. κορμαλο), καί το

- δ) Ошвлеченныя имена средняго рода на ство и ствіе, дівство (παρθενία), Божество (θεότης), царствіе (βασιλεία), шак вы как кончащіяся на ειον средняго рода, (το θείον, το βασίλειον). Оныя уподобляются вь окончаніи именамь кончащимся на тоз (т Fos) средняго рода: κάρτος, κλίτος, κύτος, έτος, или и конч. на доз и доз (дп = т), как відоз, πάдоз, ψεῦδος, и проч. шакже на τον страдательнаго значенія; напр. το γεννητον, το τηκτον, το έλατον, το διαιρετον (вмъсто неу потребительных відатот значенія и дей ошвлеченности; напр. ответство (πατρіз), рождество (рожество) γέννησις.
- έ) Κοη μαιίκα η μα δα = πα, φα, βα, (πη, φη, βη) ο βη ο βη απιδα, μλοπη, εδα Διδα, συναφή (γάμος), πακκέ λαβή, λοιβή, βλάβη, и пр.
- Кончащіяся на їе, собирательныя средняго рода, тернїе, (ακανθών) такь какь имена, кончащіяся на ιον, πανιώνιον, πανελλήνιον, πάνθειον и πάνθεον, вмісто обыкновенной формы на ων и ια, ξοδωνια, ίωνια, αμπελών, ανδεών, и проч.

είς κον και ηριον, συνηθέστερα: κέντρον, βοπτρον, Φέgετρον, θυμιατήριον, κ.τ. λ. βλ. Μές. β- λ. cmokanb.

- Η, τα είς αρώ, τεχνιτών ενόματα, ρωδαρω (άλιευς), γεмарь (Βυρσοδεψής), κατα τον Λατινικον τύπον, coriarius, vinarius, κ.τ.λ. όθεν και τα της συνηθείας συγκεκομμένα, οίον, καλιγάρις, καὶ τραπεζάρις, μακελλαείς, κ. τ. λ. αντί του είς ευς, κού της Έληνικού τύπου (χαλκεύς, ξάπτης). ταύτα δε τα είς arius Λατινικά έσχηματίσθησαν έκ των είς ριος κτητίκών, οίον θαλπτήριος, σωτήριος, κ. τ. λ. τα όποια σημαίνουσιν ένέξγειαν. τα δε παςπείρ (παστής), πάστως, pastor, (πάω). ως τα, σωτής, δοτής, κ. τ. λ.
- Θ, τὰ εἰς τια ; ξηματικὰ ἐνεργητικὰ, Βυτιοπίμα, κ. τ. λ. ώς τα είς τα (τας) καί στα οίνοπότα (οίνοπότης), ίππαστα (-στης) κ.τ.λ. ούτω και τα είς ει ετης, στης (της) κατ αποκοπήν της ληγούσης, ης. επρδπει, τοξότης κυπει, ωνητής ως, αλέτης, θυέςης: та де первенец, житрец, ωѕ та єї пѕ, ход із, πεωτογενής, ίδεις, κ. τ. λ.
 - 1, τὰ εἰς ниκ, ἐπαγγέλματος δήμαντικά сοвьшниκ (Вούλευτης), дворник (Эпешесь), ως τα είς пос (ικ-ος) σημαίνοντα έξιν, ήδονικός, βουλευτικός, βιβλιακός, γεαμματικός (κнижник), κατ αποκοπήν ชที่ร กทขอบอทร อร.
 - ΙΑ, τὰ εἰς ыня, καὶ ыни, θηλυκὰ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν песспуссікої, княгиня, господыня = аіла, силя.

употребительные; кентеон, доптеон, Федетесь, Эприсативон, и пр.

- η΄) Имена художниковь, кончащіяся на арь, рыбарь (άλιευς), усмарь (βυςσοδέψης), подобно Лашинской формь, coriarius, vinarius, и проч. ошсель и вь обыкновенномь языкь упошребляемыя существишельныя имена: καλλιγάςις, τραπεζάςις, μακελλάςις, и проч. вмьсто Еллинской формы на ευς, της (χαλκευς, ξάπτης); Лашинскія же на rius произходять оть притяжательныхь на сис, напр. Θαλπτήςιος, σωτήςιος, и проч. которыя означають дьйствіе; а слова пастырь (παςής) πάςως, разtог (πάω) уподобляются словамь: σωτής, δοτής, и пр.
- 9') Ошглагольныя имена на ца, означающія дійсшвіе винолійца, и пр. = τα, (τας) и τα, οινοπότα (οινοπότας), іππατα (іππατας), и проч. Такимі же образомі и имена на еці = ετης, отης (της), кулеці, стрілеці, αλέτης, τοξότης, θυέτης, и пр. Слова же лервенеці, хитіреці, по-добны именамі на ης и іс, πεωτογενής, їдеіс, и проч.
- і) Имена на ник, означающія званіе, совѣтнико (ведентія), двернико (дидодов), тако како на ікоя, означающія навыко, поочиов, Ведентікоя, Вівдіаков, уданцатіков, и пр.
- рода, происходящія оть мужескихь, Кня-

ηνα τέκταινα, θέαινα (богиня) συνήθ. θεήνα, δεσποτήνα, πρεστήνα κού είς ινή, ως, Φίλαινα κού Pirivyn.

ΙΒ, τα είς ина, σαγκός ή δέγματος Δηγίων σημαντικά. звърина (Эήρειον κρέας), ως τα της συνήθ. Βοδινον, χοιρινόν, (αντί βόειον, χοίρειον): χού κομμηα (Ιππου δορά) ως πα, αιγέη, κυνέη. κ. τ. λ. κατά τά είς ινος κτητικά, ανθεωπινος, ανθεωπίνη.

ΙΓ, τα είς μμα = ισσα, θηλυκά έκ των αρσενικών προσηγοεικών, царица, пророчица, βασίλισσα, πεο-Φητισσα (προφητις) ως, πένησσα, κ. τ. λ. 2) υποκοριστικά Τσκα, σκη. ΑβΒυίμα, κορίσκα, σκη, συνηθ. κορίτσα, σανιδίτζα (дщица), κομ άλλα είς це, κομ ец жей ищ, жей ич, жей ка (об сойка) = тої вів σκος, σκη. (Γερμαν. sch). καὶ άλλα εἰς eκ, καὶ μκ, κοί κο Ρωσσικώς. Παράβαλε κού τα εis αξ Έλληνικά οξον ξόδαξ (ξόδον μικρον) κού τα είς ακης της συνηθείας και ουθέτερα είς ακι (ακιον), οίον αύτάκι, ουμκο, κ. τ. λ. Πρόσθες τα είς issa προσηγορικα Λατιν. mantissa (εθεν έσχηματίσθησαν τα είς ix, nutrix, n. T. A.) noy τα Ιταλ. εis essa, duchessa. Γαλλ. esse, duchesse, princesse. Αγγλικ. princess. τα της κάτω Γερμαν. εis sche, kök—sche (Köchin) μαγείρισσα, Adam—sche (του Αδάμ γυνή) Αδάμισσα. (συνήθως είς να, 'Αδάμαινα, Βασίλαινα.) ανάλογα των είς ισσα Έλληνικων, τα όποῖα και είς εσσα ένίστε

- ιβ') Имена на ина, означающія мясо или кожу звъриныя, звърина (Эήρειον κρέως), обыкь Водіνον, χοιρινον (вмъсто Воєιоν, χοίρειον), также конина (іття дора), подобно кυνέη, αιγέη, и пр. такъ какъ пришяжательныя на гось, ανθρώ* πινος, αθρωπίνη.
- иу) Кончащіяся на ица поса, женскаго рода; оть мужескихь нарицательныхь, царица, προροτιμα, Βασίλισσα, πεοφήτισσα (πεοφήτιε), πέ νησσα, и пр. 2) Ласкашельныя = σκα, σκη, Απευμα, κορίσκα, — σκη, οδыκ. κορίτζα, σανιδίτζα дщица, и другін на це и ец, ищ, ит и ка, (сойка) = окоз, оказ, (Нъм. sch) шакже на ек, ик и ко, Росс. Сравни свеими Греческія на ак, бобак и акия вb обык. языкb и средняго рода на акі (акіоч), напр. астакі, ушко з и пр. (Сравни и Лашинскія нарицашельныя на issa, mantissa), (откуда образовались и имена на ix, nutrix, и пр.) и Италіянскія на essa, duchessa, Франц, на esse, dushesse, princesse, Ahra. Hass, princess, также слова нижн. Германіи на sche, köksche (köchin) кухарка, adam — sche (Адамова жена), Адаріота, обык. на уа, Адараіуа, Возгідоно, и проч.) сходны св Еллинскими, кончащимися на юта, кои вы просто-

προφέρει ή Συνήθ. ως έν τοῖς, Λογοθετέσσα ΤΑογοθέτισσα (ή γυνή τε Λογοθέτε.) Σπαθαξέσσα, Δεα-

γεμανέσσα, κ. τ. λ.

ΙΔ, τὰ εἰς аст, μεγέθους σημαντικά Ρωσσικά. гастый, рогасть, (μεγαλόκερας), глазасть (μεγαλόφθαλμος), σχηματισθέντα έκ των είς am. poгашь (керитогія). Крилашь, (птерогія), ώя та гія άτας, (άτης), κομάτας, υπηνάτας, γενειήτας καί είς ωτος, χειριδωτός, πτερωτός, κεφαλωτός. Λατιvik. eis atus, manicatus, barbatus, cornutus ovnidos, μαλλάτος, γενάτος, αντζάτος, γεμάτος. κ. τ.λ. Δι-Douav. els otas xxi utas, ragutas. (poram) k. T. A. "Ισως δε τα είς acmb μεγεθυντικά αναλογεσι μαλλον προς τὰ είς αξ Έλληνικὰ (ξ = cm. βλ. Μέρ. β. λέξ. οςπь) οΐον, γαύραξ, πλέταξ, κ. τ. λ. όθεν τα sis ax Activiza bibax, edax. Irah. accio, ricaccio, (ws ra eis als, ans, Tegu. olov, Geizhals, Prablhans, κ. τ. λ.) το δε Ρωσσ. κορчага (μέγας κρωσσος) καθ τα λειπά είς ara, ως τὰ είς ακας, ακος. πλάταξ, πλάτακος σοαξ, σομφαξ, ακος, κ. τ. λ.

ΙΕ, τα είς μια. μεγεθυντικά. главина, (μεγάλη κεφαλή) κ. τ. λ. ως τα είς ων αξσενικά, γάστζων. Φύσεων (των οποίων τὰ ἀξέητα θηλυκά έπεται νά ήναι γαστεαινα, κ. τ. λ. ως, τέκτων, τέκταινα). ούτω κοί τα είς α της συνηθείας, κεφάλα, χερούκλα, κοί, ρα, εκ των είς κος, ποδαρος, ως, τυλαρος, σκυλλαρος) рьчіи выговаривающей иногда на госа; напр. Λογοθετέσσα Λογοθέτισσα (жена Логовепιова), Σπαθαγέσσα, Δραγεμανέσσα, и проч.

об) Россійскія имена на аст, означающія величину: рогастый, рогасто (игуалокевыя), глазасто (μεγαλόφθαλμος), образовавшіяся изь имень на ат, рогато, (кедатовів), крылато (птерогія), такв какв и кончащіяся на атпя, κομάτης, ύπηνάτης, γενειήτης, и ωτος, χειειδώτος, πτεςωτός, κεφαλωτός; Λαπι. на atus, manicatus, barbatus, cornutus, вы Греч. народномы μαλλάτος, γενάτος, γεμάτος, άντζάτος, и пр. Лит. на otas, utas, ragutas (poramb) и проч. Можешь бышь, кончащ, на аств, увеличительныя, сходствують больше сb Еллинскими на αξ (ξ=ст. см. Ч. 2, Сл. ость), какь то: γαύςαξ, πλέταξ, и проч. откуда и Лашинск. на ах, bibax, edax, Ишал. на accio, ricaccio, (какъ Нъм. на als, ans, на пр. Geizhals, Prahlhans, и пр.) Русское же сл. коргага и проч. на ага, какв напр. на ακας, ακος, πλάταξ, πλάτακος, σόαξ, σόμφαξ, ακος, и проч.

ποδάρα, μυτάρα. πρόσθες και τα είς ще, και ща, Рωσσικά, домище, (οσπητάρα), бабища (γυναικάρα), ως τα είς κα της συνηθείας μουστάκα, καλπάκα, μανίκα, κού άρσεν. είς κας, μετάκας κού κας, κατα τον τύπον ςων είς ας, περισπωμένων άρσενικών, Φαγάς, Φακάς, Αλεξάς, ατταγάς, κ. τ. λ. ΙΣΤ, τα είς ad αθεοιστικά, νεογνών ζώων σημαντικά, οΐον τὰ Σερβικά, ομαλ (πωλοι ίππων), πελαλ (μοσχοι), ως τα είς ιδευς, ιδεις, οίον, λυκιδευς, λυκιδείς, αετιδείς, και τα είς αδής, αδαι, πατρωνυμικά καί ολκογενείας σημαντικά, οίον, Αλευάδαι, Οινιάδαι. Εθεν ной та Угевіна, Грчад (чеодала Гранай), Србчад νεολαία Σέρβων) = Γραικίδαι, Σερβίδαι.

IZ, τα είς Βb, βυίμ κτητικά, κατά τα είς ειος Γειος, ωFios, ωFos (ωos) οίον львовь, львовый. Павлов, Пαυλώ Fos. Эηλυκα είς ва. Адамовь, Адамова ('Адаμειος) 'Αδαμώ Fos - μώ Fα. ως, πατρώ Fios, πατρώος' θέρειος. πρόσθες και τα είς οιος, και αιος, (αγοейгов, aidoros). 2) та eis ск., скій. = 11505° царςκίμ, βασιλικός. ουτω κού τα είς κ = κος, κυς, сладок (γλυκυς). полик, ταλίκος, к. т. λ. 3) τα вів ній ный, = vaios, vios. давній, бучагов. земній, хЭочос небесный, обрачос жай віс ень = vos. господень, беотсоичос обеч ней та els ен παθητικά (квален, αίνετος) ώς τα, ποθεινός, στυeques, κ , τ , λ . (4) $\tau \alpha \epsilon i s p = gos. xpa6p, <math>i \sigma \chi u g o s$,

Присовокупи и Россійскія имена на ще и ща, домище (όσπητάςα), бабища (γυναικάςα), такь какь и на ка, Греч. народн. языкь, μετάκα, καλπάκα, μανίκα, и на ка, муж. μετάκας, и κας происходящія оть формы облеченныхь на ає, фауає, факає, Αλεξάς, ατταγάς, и проч.

- вощных вощных имена молодых живощных вад, так как Сербское, омадо (жеребцы), телад (телята), = ідейя, дегя, как дикідейя, дикідеїя, аетідеїя, так как на адуя, адаг, отечественныя и фамильныя, напр. Адеиадаг, Одиадаг; отсель и Сербскія Гргад (Греческ. юношество), Србгад (Сербское юношество) = Гранідаг, Бервідаг.
- Γειος, ωΓιος, ωΓος, (ωος), προοβό, προοβρίκ, Παβπος, ΠαυλώΓος, β πεμεκομό ρομό μα α, Αμαποβό, Αμαποβό (Αδάμειος), ΑδαμώΓος, μώΓα, πακό κακό πατεώΓιος, πατεώσς, θέξειος. Πρисовокуπи и нончащінся на οιος и αιος, (άγοραῖος, άδοῖος), 2) на ск, сκίй = ικός, μαρεκίй βασιλικός, πακό κακό μα κ = κος, κύς, επαμοκί (γλυκύς), πιοπικ, ταλίκος, и пр. 3) на ній, ньій = ναιος, νιος, μαβκίμ, δηναιός, βεπιί χθόνιος, μεδεειμί, οὐεάνιος, и на ень = νος, Γοεπομεκό, Δεσπόσυνος, οπκήμα и κοнчащінся на ен, странательный, (κβαπεκό, αίνετος), πακό κακό ποθεινός, τυγνός и пр. 4) на ρ = εος, κραδρ, ίχυεος, ποκρ, ύγεος. 5) на επ, = λος,

Μοκρ, ύγεος. 5) τὰ εἰς ελ Τλος Μηκελ (βαεὐς) κατὰ τὰ, δειλος, ὑπνηλος, πελλος. 6) τὰ εἰς

πη μετουσιαστικὰ Τίνος ολοβημ, μολύβινος Αρεβημ, δεύινος. Λιθουαν. εἰς innis, gelesinnis. (σιδηροῦς).

Η, τὰ ἐκ τῶν εἰς ΟΒ, κτητικῶν Ῥωσσικὰ πατρωνυμικὰ
εἰς βημμ Τίδης (ιδς, Ειτς). Παβλοβημμ, ΠαυλωΕίδης, ἡ Παυλουίδης (Παῦλος, Παυλου Τίδης) Παυλοβίδης Παυλίδης. (ὡς Πηλεύς, Πηλείδης, Πηλείδης

Πάνθες, Πάνθου, Πανθοίδης) κοῦ εἰς μη. Θομμη
(Θωμίδς) Θωμίδης, ἐκ τοῦ Θομμη Θωμᾶς. κ. τ. λ.

Τὰ δὲ θηλυκὰ εἰς нα (βηα, μηα) Παβλοβηα, Θο
минишна, ὡς τὰ εἰς να, νη (κατὰ τὰ εἰς ων, ἀρσενικὰ) ᾿Ακρισιώνη, ᾿Αδραστίνη.

ΙΘ, τὰ ἐθνικὰ εἰς сκ, сκій ικος Γρеческій, Русскій. Γραικικός, 'Ρωσσικός. (ὡς τὰ τοπικὰ, 'Ιλιακός, 'Ολυμπακός), Λιθεαν. εἰς iszkos, Letuwiszkos (λιθαυϊκός)
Γρμν. εἰς sch, Rômisch, ὡς τὰ εἰς ich κτητικὰ göttlich (θεϊκός), καὶ τὰ εἰς cus Λατινικά. 2) εἰς янин ανος, Римлянин, Самарянин, καὶ εἰς ян, 'ἐθεν πληθυντ' Самаряне. οἶον, Σαμαριανὸς, (Σαμαρείτης) ὡς Κυζικηνὸς, Τραλλιανὸς, 'Αραβιανός.
3) εἰς εң 'Ρωσσικ. (ιτς) ιτης, Ροςποβει, 'Ρωστοβίτης, ὡς, Τρααδίτης, πολίτης. 4) τὰ ἀθροιστικὰ, Сир, Σύρος (Σύρων ἔθνος)' Ργς, 'Ρῶσσος' ὡς τὸ, Παίων, 'Ιλλυριὸς (Παίονες, 'Ιλλυριὸ) κ. τ. λ.

9 γ. Των δε συγμειτικών ο τύπος 1) εἰς ἰκ κοὶ τῶν (θηλυκ. щи, οὐδετες. τε) = ιων, ιον, κοὶ εων, εον.

maken (βαρύς), makb kakb δειλός, ύπνηλός, πελλός.

- 6) на ян, означающія вещество, ινος, оловян, μολύβινος, деревян, δεύινος; по Литов. innis, gelesinnis (σιδης ες)-
- тяжательных в на ов, и кончащіяся на вись = Fidns (ids, its), Павловить, Пαυλω Fidns или Пαυλείδης, (Пαυλος, Пαυλε idns), Παυλοβίδης = Παυλίδης (как в Πάνθες, Πηλεύς, Πηλείδης, Πηλείδης, Πανθοίδης), также и на ит, Θοмит (Θωμίδς) Θωμίδης, οπό Θοмин = Θωμάς, и пр. В женском в на на, (вна, шна), Павловна, Ооминишна, так в как в на уа, уп, (подобно мужескому на ων), Ακεισιώνη, Αδεαςίνη.
- ιθ') Имена народныя на ск, скій = імся Грвгескій, Русскій, Гемінію, 'Рωσσικός, (шакв какв имена мвешь, 'Ілімнов, 'Олимпіанов), Лиш. на iszkos, Letuwiszkos (Лишовскій), Ньмецкій на sch, Römisch, шакв какв пришяжашельныя на ich, göttlich (Эгінов), и Лаш. на сиз; 2) на янин = ανος, Римлянин, Самарянин, и на ян, напр. Σαμαριανός, (Σαμαдеітуя), ошкуда множесшв. Сомаряне, шакв какв Κυζικηνός, Τραλλιανός, 'Αραβιανός. 3) Имена Россійскія на ец = (ітя) ітпя, Ростовец, 'Рωσοβίτης, подобно Тρωαδίτης, πολίτης. 4) Собирашельныя, Сир, Σύρος (Σύρων ἔθνος), Рус, Рюбоσος, шакв какв Пαίων, 'Ілдиріся, (Пαίονες, 'Ілдирісі), и проч.
- ваеть 1) на *їй* и *ѣй* (женся, ши, среди.

мній, менши, мнье, (μίνυς, μινυός) μείων, μείον, Латии. minus (аехайов, menius, menior). болій, каў больй, болые (π ολέων) π λέων, π λέον. 2) εἰς шій, шая, шее, = обой, бой. меншій, побой, об, μάσσων, έλάσσων, σσον. 3) είς δάμιιά, και αμιιά, τά οποία εκλαμβάνονται και ώς υπερθετικά, святьйшій ' (άγιωτατος), καὶ ταῦτα ώς τὰ εἰς σσων συγκριτικά ἀντί των είς στος, στη, στον, υπερθετικών (οθεν τα Λατιvin. Enegger. els ssimus, pessimus, rectissimus, ra de els imus, έκ των ιμος θετικών optimus, ως εδωδιμος, πλώϊμος). πρόσθες κωί τα Γερμαν. υπερθετικά, εis ste, meiste, beste (κάλλιστος), συγκειτ. sser, besser = εξος, (Βέλτερος), Λατ. or, us. Ευρίσκονται και συγκριτικά ουδέτερα εis e, боле, πολέ-ον (πλέον)· ваще, βασσον, луще, λωον (ως το λωστον) κ. τ. λ. Τα δε ουδέτερα έκλαμβάνονται καί ως συγκειτικά έπιβξήματα. ropte, χέρειον. α)

α) Δεν πεεπει να παραλειΦθώσιν ουθε τα ουθέτερα συγκριτικά Ρωσσικά, όσα μετά της πο προθέσεως συναπτομενα σημαίνουσιν ολιγωτερον του θετικού, ως καί τα είς τερον συγκριτικά Έλληνικά. по — крыпне, στερεωτερον (ολίγον στερεα). тище, ήσυχωτερον (ολίγον ήσυχα). ως жей та είς όυτζικος της συνηθείας. χονδρούτζικος (ολίγον χονόζος), ζεστούτζικα (ολίγον ζεστά). Τοιαύτα μειωτικά είναι μάλιστα τὰ είς Βαπί Ετατος (έξαιεέτως επί χεωμάτων)· Красновашь, οίον коккиγοξάτος, συνήθως, κοκκινώτος, κρασάτος, κνηκάτος

 $fe) = i\omega v$, $i\omega v$, $\epsilon \omega v$ νυς, μινυος) и μείων, μείον, Лаш. minus, первон. menius, menior болій и больй, болши, болье (πολέων) πλέων, πλέον. 2) на шій, шая, шее = ασσων, σον: меншій, ήσσων, такь какь μάσσων, ελάσσων, σσον. 3) на фишій, айшій, которыя пріи за превосходныя, свяпьйшій емлюшся (ауютатоs) и сходствують сь уравнительными, кончащимися на отом, вмвсто превосходных в на 505, 54, 504, (откуда и Латинскія на simmus, pessimus, rectissimus; кончащіяся же на imus = iµos, положит. optimus, marb какь εδωδιμος, πλωϊμος); присовокупи и Нъмец. превосходныя на ste, meiste, beste (κάλλιστος), уравн. на sser, (besser), Лаш. or, из. Находящся шакже уравнишельныя на е, боле, πολέ — ον, (πλέον) вящше, βασσον, лугще, λῶον (такb λῶσον). Среднія же пріемлются какь нарьчія уравнишельной сшепени, горье, χέρειον α).

а) Не должно оставить безь вниманія и Россійскія уравнительныя средняго рода, которыя бывь соединены сь предлогомь по , означають меньше, нежели положительная степень, такь какь и Греческія уравнительныя на тедог, напр. пократе, зедеютедог, потище, ησυχώτεдог, равно и на ετζικος, вы Греческ. народн. нзыкь, χονδρέτζικος (ολίγον χονδρός), ζετέτζικα (ολίγον ζετά.) Таковы сущь наипаче уменьшительныя на ват = Fατος, вы особенности говоря о цвьтахь, красноват, вы Греч. народн. коккіло (коккілатос, красноват, вы Греч. народн. коккіло (коккілатос, красноват, вы Греч. народн. коккіло (коккілатос, красноват, красноват, красноват, красноват, красноват, красноват, красноват, коккіло (коккілатос, красноват, красноват

δ. Είς τὸν ὑπερθετικῶς ἐκλαμβανόμενον τρίτον τύπον τῶν συγκριτικῶν προσθέτουσι κὰ τὸ все (παν.) ἢ προ (Λατιν. prae, per = περὶ, ὑπὲρ.) πρὸς διάκρισιν κὰ ἐπίτασιν τοῦ ὑπερθετικοῦ. οἶον всемилостивեйτατίκ; πρεмилостивեйμιὰ (πανελεημονέστατος), ὡς τὰ, πανευκλεέστατος, πανυπέρτατος. ἡ δὲ πρε κὰ μετὰ θετικοῦ εἰδοποιεῖ τό ὑπερθετικὸν. πρεδοταπωίκ, ὡς Λατιν. praedives, perdoctus, κατὰ τὰ, ὑπέρπλουτος, περίΦρων, κ.τ.λ.

κα, Τῶν δὲ ἀξιθμητικῶν τζιγενὲς μὲν τὸ Ἡμιη, —

Ηα, — Ηο, ὡς εἶς, ἴα (κα) μία) ἕν. δυϊκὸν δὲ τὸ μβα,

δύω. Θηλυκῶς καὶ οὐδετέςως μετ, ὡς δοιαὶ, δοιώ. Τὰ

πρὶε, καὶ чεπωρὶε, ἀςσενικὰ, τζεῖς, τέσσαζες, πρι

δὲ, καὶ чεπωρι οὐδέτεςα, τζία, τέσσαζα. καὶ θηλυ
κὰ δὲ παρὰ τοῖς Σλάβοσι. Τὸ δὲ πηπι σημαίνει

καὶ τὸ πέντε καὶ τὸ πεντὰς (βλ. σύνταξιν.). ᾿Απὸ

δὲ τῶν ιά, μέχρι τῶν ιθ΄, μεταξὺ τῆς δεκάδος καὶ τῆς

μονάδος παζεντίθεται ἡ πζόθεσις μα, ἀνά — ἐπὶ, οἶον

εμι — μα — μετπι, μεμαμετουτί ρα ἐπὶ

δέκα. δύω ἐπὶ δέκα, — δύω — καὶ — δεκα, κ. τ. λ. ἐν ἐπὶ

δέκα. δύω ἐπὶ δέκα, — δύω — καὶ — δεκα, κ. τ. λ. (οἱ

δὲ Λιθουανὸι ἀντὶ τοῦ μα παζενθέτουσι ρα — ἐπὶ). λέ
γεται δὲ καὶ μεμαμετιπь, δωδεκα, κ. τ. λ. χωρὶς προ
θέσεως, ὡς κεὶ παζὰ τοῖς Ἑλλησι. Τὰ δὲ εἴκοσι, τριά-

⁽⁼κοκκινοειδής, κοκκινωπός, κοκκινούτζικος) έκ των είς ωτος, Ελληνικωτέρων.

- у 4. Кв третьей формв сравнительных миень, означающих в превосходную степень, прибавляють или все (παν) или пре, Лат. ргае, рег = περί, ύπερ, для усиленія и отличія сей степени, напр. всемилостивьйшій, премилостивьйшій (πανελεημονέσατος, такв какв πανευκλευέσατος, πανυπέρτατος. Впрочемв частица пре, св положительною производить превосходную степень: пребогатый, такв какв Лат. ргаеdives, регдостив, какв вв Греческ. ύπερπλετως, περίφρων, и пр.
- 5. Числишельныя бывають трехь родовь: един, на, но, такь какь έіз, їй и μία, έν; два, вь женскомь и средн. имбеть двѣ, такь какь доій, доій; трїе и сетыріе употребляють вь мужескомь, но три и сетыри вь женскомь и среднемь у Славянь; пять означаеть и пятину (см. Словосочин.). Оть ії до 19 между единицею и десяткомь поставляется предлогь на, един—на—десять, два—на десять, и пр. но Греч. έν επὶ δέκα, δίω επὶ δέκα = δυω-καί-δεκα, и проч. (Литовцы же выбсто на поставляють ра = επὶ). Впрочемь говорится и двадесять безь предлога, такь какь и у Грековь. Но оть двадцати до

omb Ελλημακό πμεμό μα ωτος.

κοντα, και τα λοιπα μέχει των έκατον λέγονται, δίς бека, тель бека, два — десять, тридесять, жей Υωσσικ. συγκοπη, двадцать, тридцать к. т. λ.

§ ζ. Οἱ δὲ τακτικοὶ ἀξιθμοὶ κλίνονται τριγενῶς ώς επίθετα κατά τους Ελληνικούς первый, вая, вое, πεωτος, τη, τον. αλλ' όταν συνάπτωνται μετά της δεκάδος, αι μεν μονάδες κλίνονται, ή δε δεκάς μένει аклітоя. первый— на — десяпь, пертоя епі века, κα καθεξης μέχρι του двадесяный δίε δέκατος (είκοστός) ωσάυτως κομ ἐπὶ τῶν ἄλλων δεκάδων. Ἐκ δὲ του cmo, γίνεται сошый, έκατοστός.

§ η. Έκ τῶν ἀξιθμῶν γίνονται καὶ τὰ τούτων αθεοιστικά και άφηεημένα ώς τὰ Έλληνικά οίον, ΑΒΑ, двой, я, е, δοιός, δισσός, σσή, σσόν, κ. т. λ. έκ δέ τοῦ τεσσαρον, κατά τὰ θηλυκά της συνηθείας, τεσσάρα, πεντάρα, πяπерο. κ. τ. λ. (ως κα) τα Λατινικά duarius, ternarius.) αντί πεντας, τετεας, κ. τ. λ. Ταυτα δε τα αφηρημένα παρά τοῖς Σλάβοσι λήγουσιν εἰς μμα, двоица, δυας (οξον δυάσσα, δυίτσα), троица, тегаς, к. т. λ. παρά δε τοῖς Ρώσσοις ἰδιαιτέρως καὶ двойка, προμκα, μόνον έπι ζεύγους δύω ή τριών ίππων. οξον δυϊκόν, τριακόν (άντὶ δίππον, τρίππον). καί τα άριθμητικά δε επιββήματα ως τα Έλληνικά Αβαιци, πρиιμα, δίς, τείς, (οΐον δυίσ-ι, τείσ-ι) κ.τ.λ.

ста выражаются словами двадесять, тридесять, сокращ. двадцать, тридцать (по Россійски).

- § 6. Порядочныя имена склоняющся вы трехы родахы, такы какы и прилагащельныя по подобію Греческихы: первый, вай, вое. Но когда соединяющся сы десящкомы, то единицы склоняющся, а десящокы остаещся непремынымы: первый надесять и далые до двадесящаго. То же должно разумыть и о прочихы десящкахы, оты сто происходить сотый.
- § 7. Отв чисель происходять и ихв собирашельныя и ошвлеченныя, шакв какв и у Грековь; напр. два, двой — я, дво — е, богов, бловов, обп, обоч, и пр. Ошь числительнаго тетыре и проч. производишся собирательное тетверо, какb имена женскаго рода вь Греч. народн. языкь, теобаеа, желтаеа, пятеро и пр. (шакже и Лат. duarius, ternarius) вмісто πεντας, τετρας, и пр. Но сін отвлеченныя имена кончашся у Славянь на ица, двоица, (δυας, οίον δυάσσα, δυίτσα), троица, (тека), и пр. у Россіянь же есщь еще двойка, тройка, говоря о двухь или прехь вмьсть запряженных в лошадяхв, такв какв дойкой, теккой (вмьсто віттог, тейттог). Числительныя наречія дваши, трищи подобны Греческимь dis, reis, (olov, duis-i reis-i) и пр.

REQ A A A I O N A.

KAlois.

βοσιν ή τοῦ ὀνόματος κλίσις διὰ τὰς ἐνίστε ἀστάτους τῶν κατὰ τὰς πτώσεις καταλήξεων τροπὰς, κὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐμψύχων πρὸς τὰ ἄψυχα, κὰ τῶν ἐπιθέτων πρὸς τὰ οὐσιαστικά. Αλλὰ περὶ τούτων μὲν πραγματεύονται ὁἱ γραμματικοί. ἡμεῖς δὲ παραβάλλομεν καθόλου τὰς κατὰ πᾶσαν κλίσιν μεταβολὰς τῶν Σλαβονικῶν ὀνομάτων πρὸς τὰς τῶν Ἑλληνικῶν, διὰ νὰ Φανἢ εἰς ποῖα συμφωνοῦσι, κὰ κατὰ τίνα διαφέρους. λέγομεν δὲ πρῶτον περὶ τῶν οὐσιαστικῶν, προτάττοντες τοῦς γενικοῦς κανόνας, οἵτινες εἶναι οἱ ἐφεξῆς.

β. Α) Έν τῷ ἐνικῷ ἀξιθμῷ ἡ τῶν ἀψύχων ἀξσενικῶν ὀνομαστικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν αἰτιατικὴν ἔντε
τῷ Σλαβονικῷ κοὴ τῷ Ῥωσσικῷ. ἀλλὰ κοὴ τῶν ἐμψύχων παξὰ τῷ ἀξχαίᾳ Σλαβονικῷ. οἶον, ὀνομαστικὴ κοὴ
αἰτιατικὴ ΔΓΓΕΛ, ἀγγελ—ος,—ον. ὡς τὰ ΛΟΜ, δόμ
—ος,—ον. τοιαῦτα παξαδείγματα ταυτότητες τῆς
ἐνομαστικῆς πξὸς τὴν αἰτιατικὴν εύξισκομεν σπανιώτατα
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, λείψανα γλωσσηματικὰ τῆς ἀξχαϊκῆς αὐτῆς κοὴ ἀδιαπλάστου καταστάσεως, οῖον
πολεμιστὰ σίδηξον" ἀντὶ πολεμιτὴν, ἐκ τῆς ἐνομαστικῆς, πολεμιστὰ, ὡς ἰκπότα, μητίετα (᾿ΟξΦεὺς Μαγνητ.
5 β) κοὴ "ἀξότα βοῦν. Κύπξιοι, (Δίων Χξυσόστ.
πεξὶ Τύχ, λογ. β). Εὐξίσκονται ὅμως παξαδείγματα διαΦεξᾶς τῆς τῶν ἔμηνίχων ἐνομαστικῆς πξὸς τὴν αἰτιατι

TAABAIV.

Склоненіе.

- 1. Склоненіе имень разнообразно и не правильно у Славянь, по причинь неопредьленности вы перемынь окончаній по падежамь, и по причинь различія имень существь одушевленныхь оты неодушевленныхь, и имень прилагательныхь оты существительныхь. Сіе касается до Грамматики; мы же во всякомь склоненіи сравнимь только общія перемыны Славянскихь падежей сь Греческими, дабы видно было, вы чемь они сходствують, и вы чемь различествують. Сперва будемь говорить о существительныхь, предложивь напередь слідующія общія правила:
- А) Именишельный падежь мужескихь неодушевленных вединсшвеннаго числа бываеть одинь и шошь же сы винишельнымы, какы вы Славянскомы, шакы и вы Россійскомы языкь; вы древнемы же Славянскомы именишельный падежы и сущесшвы одушевленных былы подобены винишельному, напр. Ангел, дом, "Аууєд—ос, оч. оби—ос, оч. Таковые примыры шождесшва именишельнаго сы винишельна весьма рыдко находятся вы Греческомы, и сушь осшанки древняго, еще необразованнаго сосшоянія языка, какы шо: πολεμισά σίσηςον (вмысто подерита, оты имен. πολεμισά, шакы какы інтога, интіёта. Орфей Магн. 7. 6.) и адота βεν, Кип-

κην καὶ παρὰ τῆ ἀρχαία Σλαβονικῆ (βλ. Δοβρόβισκ. σελ. 465) καὶ εἰς τὴν Ρωσσικήν, τὰ ὁποῖα σημειόνουσιν οἱ γραμματικοί.

- Β) Αί τρεῖς ἔνικαὶ πτώσεις τῶν οὐδετέρων ὀνομαστική, αἰτιατική, κοὰ κλητική, εἶναι ὁμοιαι κοὰ εἰς τὴν Σλα-βονικήν, κοὰ εἰς τὴν Ῥωσσικήν, καθώς κοὰ εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
- Γ) Όλων τῶν Ͽηλυκῶν ὀνομάτων κὰὶ πολλῶν οὐδετέρων ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ προθετικῆ. ὡτε
 Φαίνεται κὰὶ ἐκ τούτου, ὁ, τι εἴπομεν (κεΦ. β. § γ),
 ὅτι ἡ προθετικὴ, ὡς κὰὶ ἡ ποιητικὴ, εἶναι δοτικαὶ
 προθέσεως ἐλλειπτικαί. Εθεν κὰὶ διὰ δοτικῆς ὡς ἐπὶ
 τὸ πλεῖστον ἐκΦράζει ἡ Ἑλληνικὴ τὴν τούτων ἀντίστοιχον Λατινικὴν ablativum (ἀφαιρετικὴν). βλ. Θηρσίου (Tbiersch) Ἑλληνικ. γραμματ. σελ. 204.
- Δ) Έν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἡ κλητική κωὶ τῶν τριῶν γενῶν εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ ἀνομαστικῆ, ὡς κωὶ παρὰ τοῖς Ελλησι.
- Ε) Τῶν Ͽηλυκῶν καὶ συδετέρων ἡ πληθυντική ἐνομαστικὴ δὲν διαφέρει τῆς πληθυντικῆς αἰτιατικῆς. церкви
 (ἐκκλησίαι, ας), имена (ὀνόματα). ώσαύτως καὶ
 τῆς Ἑλληνικῆς τὰ μὲν οὐδέτερα πάντα ἔχουσι τὴν αὐτὴν
 ἐνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν, ἐκ δὲ τῶν Ͽηλυκῶν μόνα
 τὰ ἐκ συναιρέσεως γινόμενα, αὶ πόλεις (πόλιες), τὰς
 πόλεις (πόλιας). ὡς καὶ τὰ συνηρημένα ἀρσενικὰ, οἱ

ею (Діонь Хрисостомь о щастін, слово 2. 7. 6.) Впрочемь находятся примъры различія именительнаго падежа от винительнаго вы именахы существы одушевленныхы, какы вы древнемы Славянскомы (см. Добр. стр. 465.), такы и вы Россійскомы, какы замычается у Грамматиковы.

- в) Три падежа имень среднихь: имениш. виниш. и звашельный, вь единсшвенномь числь, бываюшь подобны вь Славянскомь, Россійскомь и Греческомь.
- Г) Во встх в женских в и во многих в средних в именах в дашельный и предложный бывають сходны; и сіе, кажешся, потому, как в сказали мы (Гл. 2. § 3.), что предложный и творительный суть дательные падежи без в предлога. Почему посредством в дательнаго, Греческій язык в большею частію выражаєть соотвітственный имь Лат. ablativus. См. Thiersch. Греч. Граммат. стр. 204.

Δ) Во множесшвенном и числь зващельный падежь есшь одинь и шошь же сь именишельнымь во всъхы шрехы родахы, шакы какы и у Грековы.

Е) Именишельный женских и средних имень во множ. не различествуеть от винишельнаго: церкви (ἐκκλησίαι, — ας), имена (ὀνόματα), так как и вы Греческомы, гдь впрочемы только среднія безы изклюнія сходствують вы именит. и винит.; изь женских же однь сокращаемыя:

καὶ τους βασιλεῖς καὶ κοινά, οί, καὶ αί, καὶ τους, καὶ τὰς μείζους, πλείους, κ. τ. λ.

Ζ) Των δέ δυϊκών, ή μέν ονομαστική είναι ή αυτή τη αίτιατική, ώς κας πας Ελλησι. Και των μέν αξσενιαων λήγει είς α κού π = α. οίον, ΔΕΑ ΠΑ(ΤΑΙΡΑ, (ως νεανία, τοξότα), των δε θηλυκών είς \$= ε, ο.ον ΑΚΤΕ ΑΤΕΚΤΕ, (ώς, τριήρες, θυγατέρε), ή είς и, = η, οίον Ερκκη, (ως, τριήρη) των ουδετέρων δε είς \$, $χομ <math>\ddot{\mathbf{n}} = \varepsilon$, χομ η, $κρην<math>\ddot{\mathbf{n}}$, $κρην<math>\ddot{\mathbf{n}}$, κρην, $κρην<math>\ddot{\mathbf{n}}$, κρην, τείχη). ή δε γενική ή αυτή τη προθετική εν πασι τοῖς γένεσι, λήγουσα κατά κλίσεις εἰς Ο, ἡ 10 = ω. двою, сынд, пастырю, церквію, крилд. (ως, δύω, υίω, όδω, πτερώ. το δε ω = ου. βλέπε κεφ. Ζ. § ζ). ή δὲ δοτική τέλος ή αυτή τη ποιητική, λήγουσα κατά κλίσεις είς ΈΜΑ, ΑΜΑ, ΑΜΑ, ΗΜΑ, OMA, EMA = air, oir, wr, eir. ABTEMA, MACTAL рема, сынома, очима, дъвама, птицома. (ως δυοίν, δυείν, λόγοιν, αμοιν, και ωμοιίν, μούσαιν, , πολεων). Περί του ληκτικού, Μ, οτι είναι = ν, λέγομεν έφεξης. Επειδή δε ο δυϊκός αριθμός εμορφώθη ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ (βλ. κεφ. β. § α), διὰ τοῦτο πολλάκις είς την Σλαβονικήν συμπίπτουσιν αί καταλήξεις του δυϊκού με τας του πληθυντικού. καί των Ελληνικών, ή είς αιν, καί οιν δυϊκή κατάληξις δεν διαφέρει, εί μη κατά το ληκτικού σύμφωνου,

αι πόλεις (πόλιες), τας πόλεις (πόλιας), marb какь и сокращаемыя мужескія, δι и τες βασιλεῖς, равно и общія, δι и αι, τες и τας μείζες, πλείες, и пр.

Z) ВЬ двойсшвенномЬ числь именищельный подобень винишельному, какь и у Грековь. Мужескія кончашся на и я= α , напр. два пастыря, (шакь какь νεανία, τοξότα); женскія на $\dot{z} = \varepsilon$, напр. дві діві, (какь τείής ε , θυγατές ε) или на $u = \eta$, церкви, (какь τείής η); среднія на \dot{z} и $u = \varepsilon$ и η жрыль, сердцы, (какь тείχ ε , τέιχ η .) Родишельный же падежь равень предложному во всіхь родахь, и кончишся, смотря по склоненіямь, на у или $u = \omega$ двою, сыну, пастырю, церквію, крилу, (такь какь біω νίω, δδώ, πτεςώ $u = \varepsilon$ 0. См. Гл. 7, § 7.)

Наконець дашельный одинаковь cb шворишельнымь, и кончишся, смошря по склоненіямь, на вма, ама, яма, има, ома, ема $\equiv \alpha i \nu$, $o i \nu$, $\omega \nu$, $\varepsilon i \nu$ двѣма, пастырема, сынома, отима, дввама, птицома, (такв какв δυείν, δυοίν, λόγοιν, ωμοίν, ωμοίν, μεσαίν, πολεων.). О конечном в л, что оно т и, будем в говоришь ниже. Поелику же двойсшвенное число образовалось изв множественнаго (как сказано Гл. 2, § т.); то в Славянском в часто окончанія двойственнаго языкђ числа смъщивающся со множественнымь. Такь и вь Греческомь окончанія двойсшвеннаго числа на си и ои ничьмь не различествують от дательных в сис, ос,

από την είς αις, καί οις, των πληθυντικών δοτικών, άλλαι δε ονομαστικαί δυϊκαί έγειναν έξ αποκοπης των πληθυντικών, ως, χείρε έκ του χείρες πόλιε, πόλιες, και άλλα πολυάριθμα. όθεν και είς τους ποιητάς και ιδίως είς τον Ομηρον ευρίσκομεν πολλάκις δυϊκά αντί πληθυντικών, ώς περείπομεν. (βλέπε καί 'Οδ. Θ, 49. Ίλ. Ε, 487. υμν. είς Απόλ. 487. 501. κ. τ. λ.). Ταύτα περί των ουσιαστικών.

§ γ. Των δε επιθέτων τριγενώς κλινομένων, τα μέν αόριστα, τα και άλλως αποκεκομμένα λεγομένα, ακολουθούσι τα ουσιαστικά είς τας τροπάς των πτωσεων, πλην της ένικης και πληθυντικής ποιητικής, και της πληθυντικής δοτικής, κού πεοθετικής, αίτινες αγαπωσι μαλλον τον σχηματισμόν των ωρισμένων έπιθέτων. Ταυτα δε ως είπομεν (κεφ. Β. § ε) ληγουσιν είς ый кей ій $\equiv 105$, те, $\tau \alpha$ Эприка є в $\pi \equiv a$ $\tau \alpha$ бе ουδέτερα είς ε = εν κού συμφωνούσιν είς την κλίσιν μέ τας αντωνυμίας του τείτου προσώπου, καί τας κτητικας, ως φαίνεται είς τον οποίον μετ ολίγον θέλομεν υποστρώσει συγκριτικού των καθόλου καταλήξεων πίνακα. Ήση δε προταττομεν γενικάς τινας παρατηρήσεις περί των ληκτικών γραμμάτων έκαστης πτωσεως είτε των ουσιαστικών είτε των έπιθέτων.

- - δ δ. Αί πτώσεις αἱ άλλαι σχηματίζονται ἐκ τῆς ένομαστικής δια της κατά την ληγουσαν τροπής. Με-

окончашельною согласною; какь токмо именишельные же не чшо иное сущь, какв устченія числа множественнь какт то: χειρε, χειρες: πόλιε, πόλιες, и многія другія. Опсель и у Піишовь, и собственно у Омира, часто находимь двойственное вмъсто множесшвеннаго, како выше. (См. шакже Одис. О. 49. Иліад. Е. 487. и Гимн. Апол. 487, 501 и пр.)

- § 3. Изв прилагашельныхв, склоняемыхв по встмь премь родамь, неопредтленныя, называемыя иначе устченными, следующь перемънамь падежей имень существительныхь, кромь шворишельнаго един. и множ. также дательн. и предложн. множ., которые держались болбе формы прилагашельных в опредъленныхь; сій же имена, какь сказано (Гл. 2. § 5.), кончашся на ый и ій = os, as, вь женскомь на $\mathfrak{A}=\alpha$, вь средн. на $e=\varepsilon v$, и сходствують вь склонени сь мъстоименіями трепьяго лица и св пришяжащельными, какь видно вь таблиць, которую присовокупимь ниже для сравненія встхь окончаній. Теперь же предложимь общія примъчанія о конечных буквах в наждаго падежа, какв ввименахв существительныхв, такь и прилагательныхь.
- § 4. Изb именишельных в образующся друтіе падежи посредствомь перемьны окончанія; переміняются же окончанія ві Славянскомь языкь проякимь образомь: по-

ταβάλλει δὲ τὴν λήγουσαν ή Σλαβονική τριχῶς· Α) διὰ Φωνηέντων. Β) διὰ συμφώνων. Γ) διὰ συλλαβῶν.

§ ε. Α. δια Φωηέντων, όταν 1) ή προσθέτη Φωνηέν είς το ληκτικον σύμφωνον της ονομαστικής οΐον, (ΔΙΗ, CAIH_A, CAIH_O, CAIHE x. T. A. 2) n Teenn eis άλλο το ληκτικον Φωνήεν της ονομαστικής οΐον, (ΛΟΚΟ, CAOK_A, CAOKO, CAOK_E κ. τ. λ. ή 3) αφαιρή το Φωνηεν της ονομαστικής οίον, γενικ. πληθυντ. (ΛΟΒ, έκ του (ΛΟΒΟ. ΛΗЦ, ἐκ του ΛΗЦΕ. Καὶ ὁ μὲν δια πεοσλήψεως Φωνήεντος σχηματισμός των πτώσεων αναλογεί προς του σχηματισμού των περιττοσυλλάβων της Έλληνικής. οΐον, θης, θης $-\dot{o}$ $-\dot{s}$, θης $-\dot{l}$, θης $-\alpha$, Θης-ε, κ.τ. λ. Ο δε δια τροπης Φωνήεντος, προς τον των Ισοσυλλάβων οίον, λόγ-ος, λόγ-ου, λόγ-ω, λόγ-ε. με διαφοράν όμως των φωνηέντων των ληκτικῶν κατ ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις. διότι τῶν Σλα-Βονικών καταλήξεων τα Φωνήεντα αναλογούσι πότε πρός τὰ τῶν Ἰσοσυλλάβων, κοὴ πότε πρὸς τὰ τῶν περιττοσυλλάβων των Ελληνικών αυτίκα, το μέν α του ίσο-του Ισοσυλλάβου ίπποτ — α, Νικήτ — α, κάν ταύτα μέν αξσενικά, το δε ιΛΟΚΑ ουδέτερον. αλλά κομ ή γενική τοῦ περιττοσυλλάβου (ΔΙΗ-Δ (υίοῦ) συμφωνεί μετά τοῦ ἱππότ — α΄ τὰ δὲ περιττοσύλλαβα τὰ Ελληνικά θέν έχουσι γενικήν λήγουσαν είς α. Φαίνεται θε τουτο средсивомо α) гласныхь, β) согласныхь, ν_{γ}) слоговь.

А) Посредствомь гласныхь, когда I) или присовокупляется гласная кв конечной согласной имениш. падежа, напр. сын, сын-а, сын — у, сын — е, и пр. 2) или конечная гласная имениш. перемъняешся на другую, напр. слово, слов — а, слов — у, слов — е, или 3) ошнимается гласная именит. напр. вь родиш. падежь множ. числа, слов ошь слово, лиц отв лице. Форма падежей, составляемая посредствомь прибавленія гласной, сходствуеть сь формою Греческихь имень, принимающихь вь склоненіи новый слогь (περιττοσυλλάβων); напр. Эйр, Эпр — оѕ, 9ne - 1, $9ne - \alpha$, $9ne - \varepsilon$, и пр. Сосшавляющаяся же посредствомь перемьны гласной подобна именамь, остающимся вы склоненіи равносложными (ἰσοσυλλάβων); напр. λόγος, λόγ-8, $\lambda \acute{o}\gamma - \omega$, $\lambda \acute{o}\gamma - \varepsilon$; cb различіем в однако гласвь обоихь случаяхь; ибо гласныя Славянских в окончаній сходствують иногда cb гласными имень ισοσυλλάβων, а иногда cb гласными имень περιττοσυλλάβων, напр. а равносложнаго слов — а согласуется cb a род. равносложнаго ітпота, Кікита, не смотря на то, что сіи имена мужескаго рода, а слов-а средняго; но и родит. περιττοσυλλάβε имени сын — а (ия) согласуется также св ітпота. Греческін περιττοσύλλαβα не имфють родишельнаго на а, но сів а Славянских в жедітто-

των Σλαβονικών περιττοσυλλάβων το α, ανάλογον του ο της γενικής, οίον ίν—ος, ίνο—ο, ίνου. (βλ. § 5). Πάλιν ή πληθυντική γενική των είς ΙΗ άξσενικών κοί Δηλυκών, ЦαρΙΗ (βασιλέων) ЦερκΒΙΗ (ἐκκλησιών), αναλογεί προς την δυίκην γενικήν, ωμοίι-ν, ίπποιίν, (ήτις είναι ή αυτή και δοτική, σχηματισθείσα έκ της πληθυντικής, ώμοισι). Αύται καὶ αί τούτων όμοιαι διαφοραί των πτωτικών Φωνηέντων της Σλαβονικής προς τα της Έλληνικής πεοέεχονται από την αεχαϊκήν και είσετι ακατέργαστον κατάστασιν της πρώτης, και την νεωτέραν διάπλασιν χα προς το ομαλώτατον μεθάρμοσιν της Έλληνικής, ήτις έχει κού αυτή πολλά ανώμαλα ονόματα κατά κλίσιν, κού κατά γένος. Συμφωνούσι δε άλλως αμφότεραι αι γλώσσαι, εις άλλων πτώσεων καταλήξεις οίον, είς την γενικήν, ΑΟΜ-y, δόμ-8. είς την δοτικήν, αποβή, λόγω (άξχαίως λόγο-ι, όθεν λόγωι, λογω, ως τὰ σωζομενα, οἰκοι <math>=οἰκω οῖ =ω, κ. τ. λ. η δέ οι, δίφθογγος, ωμοφώνει το πάλαι κατά διαλέκτους με το υ = ου, ως, εἰλήλυθα, εἰλήλουθα. οθεν καί γεάφεται το υ πολλάκις άντι της οι, ως, οίαξ, κωί υαξ τύραννος, κοίρανος, κ. τ. λ. κού άλλως δε το ω = ου. βλ. Kεφ. Z. (ξ). Kαὶ εἰς άλλας δὲ πτωσεις συμφωνούσιν ακειβώς, ώς λέγομεν παρακατιόντες. Ταύτα σημειόνομεν περοηγουμένως ως είσαγωγικώτερα είς τον έπομενον συγκειτικόν πίνακα των πτωτικών καταλήξεων αμφοτέρων ταν γλωσσων. Το δε τρίτον ιδίωμα της Σλαβονικης, ο δι αφαιρέσεως φωνήεντος σχηματισμός της πληθυντικής γενικής, είναι καθαρά αποκοπή

συλλάβων, кажешся, походишь на о родиш. напр. "vos, "vo - o, "vou (см. § 6). Также род. множ. мужеских и женских в на їй, царій (βασιλέων), церквій (έκκλησιών) сходствуеть сь дашельнымь двойсшвеннаго, йрой, втой. (Сей падежь есть тоть же самый, что и дашельный двойсшв. образовавшійся изb множественнаго йрогог). Сіи и симь подобныя различія Славянскаго языка от Греческаго вь ошношении кь гласнымь буквамь падежей, происходять от древняго и еще необразованнаго состоянія перваго, и вмість отв новъйшаго образованія и правильности посльдняго, который также имьеть имена неправильныя в склоненіи и родь. Впрочемь оба языка сходствують вь окончаніяхь другихь падежей, напр. вь родит. дом-у, δόμ — ου, вь дат. cποβ — y, λόγ — ω (первон. λόγοι, λόγο — ι, описель и λόγωι, λόγω, πακ κακ ο ο ο ο ο ικω, δι = ω, и проч. двоегласная же о сходствовала древле по діалекшамь сь $v \equiv ov$, какь вь словахь $\hat{\epsilon}i\lambda\eta\lambda v$ -Эα, ἐιλήλουθα, по чему часто пишется υ вмбemo οι, κακό mo: οἴαξ, ὖαξ τύραννος, κοίρανος, и проч. а вь другихь случаяхь $\omega = \infty$, (см. Гл. 7, § 7). И вь прочихь падежахь сходствують также вь точности, какь скажемь ниже. Дьлаемь же предваришельно сіи замітанія, какі введеніе ві слідующую потомь сравнительную таблицу окончаній падежей того и другаго языка. Третіе свойство Славянскаго языка, то есть, образованіе

τοῦ ληκτικοῦ Φωνήεντος τῆς ὁνομαστικῆς, ἢ τῆς ἑνικῆς, ἢ τῆς πληθυντικῆς ως, (ΛΟΚΟ (λόγος), (ΛΟΚ (λόγον)) ΜΜΕΗΑ (ὀνόματα), ΗΜΕΗ (ὀνομάτων). ἀποκοπὴ, οὖτε εἰς ὅλας τὰς πληθυντικὰς γενικὰς οὐδ'αὐτῆς τῆς Σλα-βονικῆς συνήθης, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παντάπασιν ἄγνωστος, κατὰ τὰ σωζόμενα παραδείγμαται τῶν κλίσεων αὐτῆς.

κης είς σχηματισμόν των πτωσεων ή Σλαβονική κού δια συμφωνων 1) μεταβολής, καί 2) προσθέσεως. Καὶ πρώτον, μεταβάλλει το ληκτικόν σύμφωνον της ονομαστικής είς έν τι των συγγενών μετά του οποίου συνάπτει το Φωννεν το ληκτικον οΐον, ΕΟΓ (Θεος), κλητική ΕΟΚΕ, πληθ. ονομ. 603Η (θεοί) ούτω μεταβάλλονται τα Γ, ις, χ, είς τα τούτων ανάλογα, 3, π, ε, Ц. κ. τ. λ. περί των οποίων διαλαμβάνουσιν οι Γραμματικοί. Παρομοίως χού ή Έλληνική μεταχέιείζεται συμφώνων τεοπήν είς των πτωσεων τον σχηματισμόν οίον, όνυκ-ς (όνυξ) ονυχ-0-5. αραπ-5 (αραψ) αραβ-0-5. Φλόκ-5(Φλόξ) Φλογ-ό-5. τοιαῦτα καὶ τὰ κραγ-ή (κραυγή, μεαύγ-ω) μεάζ-ω. μλύδ-ων (κλύδ-ω) κλύζ-ω. κ.τ.λ. Δεύτερον, προσθέτει σύμφωνα δύω Μ, κοή κ, η Σλαβονική είς σχηματισμόν πτωσεων τριών Μ, μέν είς την πληθυντικήν δοτικήν (ΕΜ, ΔΜ, ΕΜ, WM) xaj eis thu évinhu mointinhu (OM, EM). eis de thu πληθυντικήν, ΜΗ (Μ, μετά του Φωνήεντος Η, ώς,

родит. падежа множ. числа посредствомь ошнятія гласной есть не что иное, какв устчение конечной гласной именишельнаго падежа единств. или множ. числа; напр. слово, слов, имена, имен. Впрочемь устчение бываеть не во встхь родительных падежахь множ. числа и вь самомь Славянскомь языкь, но вь Треческомь и совсьмы не извъсшно, по сохраняющимся парадигмамъ падежей онаго.

§ 5. В) При образованіи падежей Славянскій языкь перемьняешь окончаніе именительнаго падежа также посредствомь перемъненія и 2) прибавленія согласных в. И во первыхв, перемвияеть конечную согласную именишельнаго падежа на какую нибудь изв сродныхв ей, св которою согласуется конечная гласная; напр. Богд, зват. Боже, именит. множеств. Бози: такь z, x, иеремъняющся на подобныя имь з, ж, с, ц, и пр. о чемь подробно говорять Граммашики. Подобнымь образомь и Греческій языкь употребляеть перемьну согласных в при образовании падежей; напр. όνυκ — s (όνυξ) όνυχ — o — s, άξαπ — s (άξαψ) άξαβ — o — s, Φλοκ — s (Φλόξ) Φλογ — o — s, κεαγ — n, (κεαυγή, κεαυγ — ω) κεάζ — ω , κλύδ — ω ν (κλύδ - ω) κλύζ - ω, и проч. Во вторых bСлавянскій языкь при образованіи дашельн. швориш. и предложнаго прибавляещь двф согласныхь, мих, и именно: м кв дашельн. множесшвеннаго числа (ем, ам, єМ, WM),

MH, AMH, EMH) अल्पे होड मांग विश्वासमा विकासमा अल्पे मावाम-TIRMY, MA, AMA, OMA, EMA). To de X els μόνην την πληθυντικήν προθετικήν τέχ, Ηχ, εχ, οχ, Αχ. 'Αναλογεί δε το μεν Μ προς των Ελληνικών δυϊκών τον μούσαιν, τειχέοιν, βασιλέοιν, Εμοιίν, αντί της πλη-Δυντικής δοτικής, ώμοις, ώμοισι, κατά πρέσθεσιν του ι ως είς τὸ Μ, προσετέθη τὸ Η (ΕΜ, ΕΜΗ). Συνήθης δε ή τροπή του ν είς μ, ως Φαίνεται όχι μόνον έκ των Έλληνικών, μιν = νιν (ἀμφότερα ἐκ τοῦ ἴν), ἀλλὰ κοὴ έκ της Λατινικής συνηθείας, ήτις τρέπει το ν των πλη-Δυντικών Έλληνικών γενικών εis m, olov fructum (Φευκτων παςπων), nubium, νεφέων κ. τ. λ. ούτω και ουμη, ωον καί συεπ, οίν, κ. τ. λ. (βλ. καί κεφ. ε.) παράβαλε προς ταυτα καί το m της δοτικής των Γερμανών. Το δε Χ, τέλος, είναι πνευμα δασύτητος χωρίς καταληκτικού Φωνήεντος αναλογον πεός το Ελληνικόν Φι κα χι. οίον, ευνηφι (ευνη Ει) αυτόφι (αυτω Ει). κως έν πληθυντικαῖς δοτικαῖς, οχεσφι (οχεσΓι), στήθεσφι, κώ, οστεόφιν (οστεόξιν, οστέοιν, αντί οστέοις κομ οστέων), θεόφιν (θεόξιν, θεοΐν αντί θεοΐς δυϊκή, αντί πληθυν τικής δοτικής) κ. τ. λ. τουτο το Φι έτρεψεν ή Λατινική είς bus έν ταϊς πληθυντικαϊς δοτικαϊς και αφαιζετικαϊς (ablativis) nubibus, νεφέροις, νεφέοις (ως, οξέοις, αντί νέφεσιν, ως έξ ονομαστικής νέφεοι, αντί νέφος), fructibus, κ. τ. λ. τοιούτον είναι κομ το Χι είς τα, ήχι (ἡbi)· ναίχι (ναιδί) ουχί (ουδί, ουχ, ουκ, ου) Σύνηθες δε το χ κατα κόρον κού είς τως πτώσεις της Σανσκριτικής, ώς

и в творит. единств. (ом, ем), во множественномь же ми (сь согласною и, какь ми, ами, еми), и вь дашельн. и шворишельн. двойственнаго (ма, ама, ома, ема). же х употребляется только в в предложном в множеств. $\pm x$, ex, ux, ox, ax. M сходствуemb cb Греческимь у дашельн. двойсшвеннаго, τοιχέοιν, βασιλέοιν, ώμοιϊν, вмфсто дательн. множ. «рогог, св прибавленіемв , такв какв кb м прибавляется и, (ем, еми). Перемbна же и на м бываеть часто, какь явствуеть не только изь Греческихь им = им, (mo и другія изb ів), но и изb обыкновенія Лашинянь, кь которому у Греческихь род. множеств. перемъняется на m, напр. fructuum (Φευκτων = καεπων), nubium νεφέων, и пр. также ovum, оду, и ovem, діг, и пр. (см. еще Гл. 6). Сравни шакже св симв и т Нъм. дательнаго. Наконець х есть густое дыханіе безь конечной гласной, сходствующее cb Греческими φ_i и χ_i , напр. $\hat{\epsilon}_{\nu\nu}\eta\varphi_i$ ($\hat{\epsilon}_{\nu\nu}\eta F_i$), αυτόφι (αυτω Fi), и дательн. множ. όχεσφι (όχεσ Fi), σήθεσφι μι οπεόφιν (οπεόΓιν, οπέοιν, βμάστηο οπέοις μ ος έων), θεόφιν (θεόΕιν, θεοίν, вмѣсто θεοίς, двойств. вмфсто дательн. множественнаго), и проч. Сіе Фі в Латинском взык перем внилось на bus, вы дашельн. и шворишельомы множесшвеннаго числа, nubibus, νεφέΓοις, νεφέοις такь какь обеогь, вмьсто νέφεσιν, какь бы оть именит. νέφεον вмѣсто νέφος), fructibus, и пр. Таково же и χι въ ήχι (ήbι), ναίχι (ναίbι), 8xì (oùbì, 8x, 8к, 8). Вмфсто х в паденф

συετιμα δασύτητος (b), καθώς κεψ αυτή ή δασεῖα παρενετίθετο μεταξύ Φωνηέντων παρά τοῖς ἀρχαίοις Αττικοῖς ὡς, ταὧς (ταρῶς) κ. τ. λ. Αλλά κεψ τὸ ς τὸ
ληκτικὸν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πτώσεις τάς τε ἀλλας κεψ
τὰς δοτικὰς, οἶον, τιμαῖσι, τιμαῖς, κ. τ. λ. Φαίνεται
πνευματισμός κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλλοντος,
οἶον Φορέω, Φορέσω ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἀντέταξε πάλιν
ή Λατινική τὸ b, οἶον, απο (απαο) απαρο, ἀμάξω =
ἀμάσω, κ. τ. λ. Ὁτι δὲ ή ποιητική κεψ προθετική πτῶσις
τῆς Σλαβονικῆς εἶναι δοτικαὶ διαφέρουσαι κατὰ τὴν κατάληξιν, ὡς κεψ ή Λατινική αρίατισις, εἶπομεν ἐν τοῖς
εμπροσθεν.

β ζ. Γ) Τέλος, σχηματίζει τὰς πτώσεις ή ΣλαΒονική κωὶ δὶ αὐξήσεως συλλαβικῆς, ὅταν εἰς τὴν κατάληξιν τῆς ὀνομαστικῆς προσθέτη συλλαβήν πρὸς σχηματισμὸν ἄλλων πτώσεων οἴον, ΗΜΑ (ὀνομα), ΗΜΕΗΕ,
ὀνόματος ΗΜΕΗΗ, ὀνόματι ΗΜΕΗΑ, ὀνόματα, κ.τ.λ.

(ΔΙΗ (υίὸς) (ΔΙΗΟΚΗ, υίῷ (ΔΙΗΟΚΕ, υἱοὶ (ΔΙΗΟΚΕ),
υἱοὺς, κ.τ.λ. Ἡ συλλαβική αῦτη αὐξησις εἶναι διπλῆ α)
εξ ἀποκοπῆς. Αὐξάνουσιν αὶ ἄλλαι πτώσεις τοῦ ὀνόματος
προσλαμβάνουσαι τὸ σύμφωνον τὸ ἀποκεκομμένον ἐκ τῆς
ἐνομαστικῆς οἶον, τὸ ΗΜΑ ἀρχαίως ἦτον ΗΜΑΗ, ὅθεν
εἰς τὴν γενικὴν ΗΜΕΗΕ προσέλαβε τὸ ἀποκεκομμένον ν
μετὰ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος e τὸ δὲ ΗΕΕΟ, ἀρχαίως
ΗΕΕΟΙ, προσέλαβε πάλιν τὸ ι μετὰ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος ε εἰς τὴν γενικὴν ΗΕΕΕΙΕ, δοτικ. ΗΕΕΕΙΗ, πληθ.

нзыка Санскришскаго весьма много употребляемся как дыханіе густое h; густое дыханіе ставилось вы срединь словь у древнихь Аттиковь, как $\tau \alpha \delta s$ (tahos) также и s конечное как вы дательн. так и других Греческих падежах і напр. $\tau \iota \mu \alpha \delta s$, и проч. можно щитать за дыханіе подобное характеру будущаго, $\phi \circ e \delta \omega$, $\phi \circ e \delta s \omega$, вмысто котораго Латинскій языкы поставляеть b, ато (атао) атаьо, $\alpha \mu \alpha \delta s \omega = \alpha \mu \alpha \delta s \omega$, и проч. Но что творительный и предложный падежи Славянскаго языка суть падежи дательные, различествующіе окончаніемь, так как и Латинскій аватічих, о томы сказано прежде.

§ 6. Г). Наконець, Славянскій языкь образуешь падежи посредствомь приращенія слога, кановый прибавляеть кь именительному для составленія прочихь; напр. иля, имене, имени, имена, и пр. сын, сынови, сынове, сыновы, и пр. Сіе слоговое приращеніе бываеть двояко: а) оть усьченія, когда кь падежу придаешся усъченная ошь именишельнаго падежа согласная; напр. имя, первн. имян, ошкуда вь родиш. имене, приняло устченный н, вмтстт сь конечною гласною е; небо, перви. небос, опять приняло с вмбсть сь конечною е, вь родит. небесе, вь дат. небеси, вв именит. множ. небеса, и проч. такb какb и овта (овчат), род. овтате, и пр. и мати, дщи (первон. матирь, дщирь) приняла ер вь словахь матерь, матере, дщерь, дщере,

ένομ. ΗΕΓΕ Ε Ε Α, κ. τ. λ. ούτω κού το ΟΒΥΑ (ΟΒΥΑΤ) γενικ. ΟΒΥΑΤΕ, κ. τ. λ. κού τα, ΜΑΤΗ, ΑΨΗ (άρχ. Ματηρ, Αμιμρ) προσέλαβον το Ερ, εis τα Ματερь, Μαπερε. Αιμερα, Αιμερε. Είπομεν περί ταύτης της κατ ονομαστικήν αποκοπής του συμφώνου είς τα έμπεοσθεν (b, κα) το σημείωσ.) ἐπιΦέροντες και εξ άλλων γλωσσων παραδείγματα, ίδίως δε της Ελληνικής, είς την όποιαν πάμπολλα περιττοσύλλαβα ονόματα άποκοπτουσι το ληκτικον δ. τ. Α. ντ. κτ, κ. τ. λ. προ του ς της ονομαστικής οίον, χαριτ-ς (χαρις), χαριτ-ος. λαμπάδ-ς (λαμπάς), λαμπάδ-ος. (κόρυς) κόρυθ-ς, κόρυθος. έλμινθ -- ς (έλμινς), έλμινθος. γίγαντ -- ς (γίγας), γίγαντος γάλακτ-ς (γάλα), γάλακτος, κ.τ.λ. Τά Έλληνικά περιττοσύλλαβα μεταβάλλουσιν ένίστε είς τας πλαγίας χαι το διζικου ληκτικου Φωνηεν της ονομαστικης οίον, αληθή-ς, αληθέ-ος νέφο-ς, νέφε-ος, κ. τ. λ. το αυτο συμβαίνει κού είς τα Σλαβονικά, небо, небе—се. има, имене. мати, мате—ре, Μανε-ρΗ, μάτη-ς, ματέ-ςος, ματέ-ςι, κ. τ. λ. και τουτο ανάγεται είς την μεταβολήν των Φωνηέντων περί της οποίας προείπομεν.

η. Ἡ δὲ κατὰ τὰς πτώσεις αὖξησις γίνεται β)
καὶ διὰ τῶν ἐφεξης συλλαβῶν. 1) ΟΚ, ϵκ. 2) ΔΓΟ,
ΟΓΟ, ΓΟ. οἷον, (ΔΙΗ, ή δοτικ. (ΔΙΗΟΚΗ, πληθυντ.
ονομ. (ΔΙΗΟΚΕ, δοτικ. (ΔΙΗΟΚΟΜΜ, αἰτιατικ. (ΔΙΗΟΚΔΙ,
προθετ. (ΔΙΗΟΚΈχ. οὖτω καὶ αἱ δοτικαὶ ΚΟΓΟΚΗ (Θεῷ)

О семь усьчении гласной оть именительн. падежа мы говорили и прежде, (примъч. на b и ь), приводя примфры и изb другихb языковь, особенно же изь Греческаго, вь которомь многія имена περιττοσύλλαβα выбрасывающь конечныя буквы δ , τ , ϑ , $\nu \tau$, $\kappa \tau$. ипр. передь о именишельнаго падежа; напр. χάριτ-ς (χάρις), χάριτος λαμπάδ-ς (λαμπάς), λαμπάdos κόρυθ-s (κόρυς) κόρυθος έλμινθ-s (έλμινς) έλμινθος γίγαντ — s (γίγας), γίγαντος γάλακτ — s (γάλα), γάλακτος, и пр. Греч. περιττοσύλλαβα перемвинюшь иногда и коренную конечную букву именишельнаго вы косвенныхы падежахы; μαπρ. αληθη — <math>s, αληθέ — <math>os νέφο — <math>s, νέφε — <math>os, и пр.; то же самое бываеть и вь Славянскихь словахь небо, небесе; имя, имене; маπιι, матере, матери, μάτης, ματέ-ρος, ματέ-ρι, и пр. но это относится ко стать о перемьнь гласныхь, о которыхь говорили мы выше.

§ 7. Приращенія ві падежахі бывающі b) и посредством в слогов т) ов, ев, 2) аго, ого, его, напр. сын, дашельный сынови, имениш. множесшв. сынове, виниш. сыновы, предложн. сыновъх; также дательн. Богови ошь Бог, домови (дом), и пр. Сіи ов, ев сушь конечныя гласныя имень, сь прибавленіемь в = F, напр. сын, дій — is и йос, йиос, родит. сына, діла, вмісто їлю, дательн. сынови, побі, (ivoi, ivoi, ivo), именить множь сынове, ivo F_{ε} , ivvi ε ,

έκ τοῦ ΒΟΓ. ΑΟΜΟΒΗ, ΑΟΜ. κ. τ. λ. Τοῦτο τὸ ΟΕς ΕΕ, είναι ή δια Φωνήεντος κατάληξις των ονομάτων μετα παρενθέσεως του Ε = F. οίον, ιΔΙΗ, Είν-ις, (κοί ινος, "ννος) ή γενική (ΔΙΗΔ, Είνα (αντί "ννου) ή δοτικ... (ΔΙΗΟΒΗ, ΙνοΕι (Ίνοϊ, Ίνωϊ, Ίνω) πληθ. δνομ. (ΔΙΗΟΒΕ, ινο Εε, ίννιε, δυϊκός σχηματισμ. αντί πληθυντικού (ίννιες): έπι της κλίσεως των περιττοσυλλάβων, (ώς υίέε, κατ' αποκοπήν του ε της πληθυντικής ενομαστικής υίξες, έκ του υίευς και υίος, υίοι). Σημείωσαι δε και ένταυθα την τροπην του Φωνηεντος της γενικής (ΔΙΗΑ είς των άλλων πτώσεων το σ, εδικοκα, εδικοκε, κ. τ. λ. ως από γενικής (ΔΙΗΟ = ίνο - ο, ίνοιο ίνω, ως, λόγο - ο, λόγοι-ο, λόγου, λόγω. (βλ. καί δδ). ή πληθυντική δοτικ. CAIHOBUM, iviFoir Ciroir, ivoiir as, apoiir duing doτική αντί πληθυντικής). αίτιατική. (ΔΙΝΟΚΔΙ, ίνι Εεις (ivides, iveis, ivis, we en the ovoludotinhe ivis nata to υξίς, και υίευς, υίέας, υίεις). ή προθετ. (ΔΙΗΟΚΙΣΧ, "νο- $\mathbf{F} \epsilon \mathbf{b}$, " $\nu \circ \mathbf{F} \iota \varphi$, " $\nu \circ \varphi \iota$ ($\alpha \nu \tau i$ " $\nu \circ \iota \nu$, " $\nu \circ \iota \sigma \iota \nu$ " ωs , $\Im \epsilon \circ \varphi \iota = \Im \epsilon \circ -$ FIV, Θεοίν, Θεοίς, Θεοίσι). ουτω κοι ΑΟΜΟΚΗ, δόμω Fi, καὶ δόμοφι ως, αὐτόφι (αὐτω) καὶ αἱ λοιπαὶ δοτικαί. Το αυτό Β = F, Φαίνεται και είς τα κτητικά επίθετα, ΠακλοΕ παύλο Ε — ος, Παυλώος (του Παύλου). ΑΟΜ, ДАВИДОВ, $\delta' \rho \mu$ —os, $\Delta \alpha \beta i \delta \omega F$ = os = $\Delta \alpha \beta i \delta i \kappa os$, $\Delta \alpha \beta i$ δειος· ως, Νεστορέη ναυς, κ. τ. λ. (βλ. σύνταξιν). ουτω καί μαρεβ (βασιλικός, βασίλειος) βασίλε Fos. magef-os). choko, nykabo, loyos; luyaf-os, lu-

двойственная форма вмосто множественной (ίννιες), въ склоненіи περιττοσυλλάβων, υίέε чречь устчение с множественнаго именительнаго vises omb marb rarb vieus u vios, viol. Здрсь надобно примъшишь и перемъну гласной родишельн. сына на о вь другихь падежахь сынови, сынове, какь бы ошь именишельнаго сыно = ио - о, иоо, ио, такъ жакь $\lambda \delta \gamma_0 - 0$, $\lambda \delta \gamma_{010}$, $\lambda \delta \gamma_8$, $\lambda \delta \gamma_{\omega}$, (см. ниже § 4); дат. множ. сыновом, ин Гоги (поги, погій, такв какь фини дашельн. двойсшв. вмвсто множественнаго) винит. сыновы, ин Еег (инас, инас, Ivis, какв бы отв именительнаго ivis, подобно υίις и υίευς, υίέας, υίεις); предложный сыновъх, ίνο Feb, ίνο Fiφ, ίνοφι (βμός του ίνουν, ίνοισιν, πακό какъ Эεόφι, Эεό Ги, Эεόїν, Эεоїс, Эεоїсі); такъ и доmosu, δόμωFi, μι δόμοΦi, κακb αυτόΦι (αυτω), μ другіе дашельные. То же самое в = F примъчается и вb припяжащельныхb прилаташельныхь, Павлов = ПаилоF — ос, Паилось (τε Παύλε), ποπ \mathcal{A} αβυπος, δομ—ος $\Delta \alpha \beta i \delta \omega F$ —ος $\Delta \alpha$ -Bidinos, Dasideros, manb nanb Nesogen vaus, и пр. (См. словосоч.) marb и царев, (Вабіліков, Вабіλειος) βασίλε - ος, πομοδιο και Ε - ος сποβο, πηκαεο, λόγος λυγάF — os, λυγάος = λυγαΐος, и пр. Tarb и Греческій на eus = eFs, ΒασιλέFs, IsgéFs (Вабідейя, и пр.); ошкуда вь родиш. ошбросивь F, получаемь Βασιλέως, Ίερέως. Второе слоговое приращение падежей, како мы сказали, есть на аго, ого, его. Собственно это есть окончаніе родишельн. падежа имень прилагашельных в опредвленных в, мужескаго и средняго рода; напр. Святый, —аго, Святое, —

γάος Τλυγαΐος κ. τ. λ. Ούτω και τα είς ευς Έλληνικα είναι $\equiv \hat{\epsilon} F s'' \beta \alpha \sigma i \lambda \hat{\epsilon} \Gamma s$, $i \epsilon \rho \hat{\epsilon} F s$, $(\beta \alpha \sigma i \lambda \epsilon \hat{\nu} s \kappa, \tau, \lambda)$ όθεν είς την γενικήν αποβάλλουσι το Ε΄ βασιλέ - ως ίερέως. Δευτέραν συλλαβικήν αύξησιν των πτώσεων είπομεν την είς ΔΓΟ, ΟΓΟ, ιδιάζει δε αυτη η κατάληξις είς τας γενικάς των ωρισμένων αρσενικών και ουδετέρων έπι-Θέτων. οΐου, (ΒΑΤΑΙΗ (άγιος), (ΒΑΤ _ aro (άγιε). (ΚΑΤΟΕ (άγιον) - ΔΓΟ, κ. τ.λ. κοή είς τας των τακτικών αξιθμητικών ΠερκΔΙΗ (πεώτος), ΠερκΔΓΟ, Τρε-ΤάΓο, κ. τ. λ. κωί είς τως των κτητικών κωί τειτοπερσωπων αντωνυμιών ΟΗ (δε), ΟΗΟΓΟ (οδ). ΜΟΗ (μος, έμος), ΜΟΕΓΟ, (μ8), κ. τ. λ. Αυται δε αι καταλήξεις είναι αί των παλαιών Έλληνικών γενικών είς αο, κού οο (οιο) μετα της παρενθέσεως του Ε = γ, α Εο, ο Εο οίον λόγο Εο, λόγοο (ή αξχαιστάτη Θεσσάλική γενική, ήτις έμεινεν είς τα, Πετεώο, Πηνελεώο — Ίλ. ξ. 489 — έκ του Πέτος, Πετεός, Πετεόο, και Πέτως, Πέτεως, Πετεωο. Πηνέλαος, Πηνελαόο, Πηνελωο, κού Πηνελεωο έκ δε του λόγο-- ο, το λόγοιο, και αί λοιπαί είς οιο γενικαι των είς os). Ούτω και Κρονίδα Fo, Κρονίδαο (και Κρονίδεω, Ιωνικώς), κας πάσαι αί είς αο γενικαί έκ των είς ης (Κρονίδης, Λητοίδης, κ. τ. λ.). όθεν καί το ειο, είναι αυτό το Έλληνικον έο, έΓο, (ού) ως καί γίο Είο, ίο, αντί ε΄ο (Ησύχ.) ἐκ της αντωνυμίας ί, Η. καί το Τρεπαίο Ετέταιο, τεέτου, και τέετου, αντί τείτου (Ησύχ) καὶ το чiero = τίε Εο, τίεω, (τέω,

аго, и пр. также вв родит, числительных в порядочныхь, первый, — ваго, первое, — ваго, третій, — е, третьяго; также містоименій трешьяго лица и притяжательных , он, о́s. онаго, об мой, (нос, є́но́s), моего (нв) и проч. Сій αο, οο, (οιο), со вставкою F = γ, αFο, οFο, и пр. напр. доуого, доуоо, (древныйший Оессалійскій родительный, который остается εb Πετεωο Πενελεωο (Ιλ. ξ. 489.) omb Πέτος, Πετεος, Πετεύο, πακκε Πέτως, Πέτεως, Πετεώο Πηνέλωος, Πηνελαόο, Πενελώο и Πηνελεώο; α из λόγο—ο произошло хочого, и прочіе родительные падежи на ого, ошь имень, кончащихся на ос), Кеоческо, Кесvidao (и Кеоvideա по Іонически) и вст родишельные на «о omb кончащихся на из (Keovidus, Антойня, и пр.). Такв и его есть Гречееное έο, έFo (ου), такъ какъ и γίο = Fio, го вмъсто во (Исих.) отв мъстоим. г, и; и третаго= τρέτα Γο, τρέτου и τέρτου, вмісшо τρίτου (Исих.); τίετο Ξτίε Εω, τίεω (τέω, τίος, τίε), и пр. Опісель и Россіяне родительные падежи на его произносять какь ево, напр. ево вмъсто его, и пр. поставляя в вмфсто г, по той причинф что Е произносились какв в, и какв г. (См. От. І. Гл. 2.) Ученый Добровскій говоришь, что окончанія прилагательныхь опредъленных в на ый и йй сушь мъсшоименіе и (ій), поставляемое, какв членв опредвленный, кв конечной согласной неопредвленнаго прилагашельнаго, напр. благв, благій, родишельн. благаго, первон. благаяго, дапи. благому, первон. благууму Благу ему, множ.

τ ος, τίου) κ. τ. λ. Δια τούτο οι Ρώσσοι τας είς ero. γενικάς προφέρουσιν ως εΒΟ οίον, εΒΟ (αὐτοῦ) ἀντί εΓΟ, κ. τ. λ. αντικαθιστάντες τον φθόγγον του β, αντί του γ, διο την κοί ως β, κοί ως γ, προφοράν τοῦ Ε. (βλ. τμημ. Α. κεφ. β.). Ο σοφος Δοβεόβισκος διδάσκει, ότι ή είς ΔΙΗ εκού ΙΗ, κατάληξις των ωρισμένων έπιθέτων είναι ή άντωνυμία Η (ΙΗ) προστιθεμένη ως άρθρον δριστικόν είς το ληκτικον σύμφωνον του αορίστου επιθέτου. οΐον, ΕΛΕΓ, ΕΛΑΓΔΙΗ γενικ. ΕΛΑΓΑΓΟ, αρχαίως ΕΛΑΓΑΑΓΟ = Блага, его. ботик. Благомд, бех. Благддмд = благо, емб. тапэ. благія — благы, А. бла-ΓΔΙΧ = ΕΛΑΓΣ, ΗΧ, κ. τ. λ. τιμώ τας μετά κρίσεως τοῦ ἀνδες παεατηρήσεις είς την γλώσσαν των πεογόνων του, αίτινες παραβαλλόμεναι καὶ πέος τὰ ἰδιώματα της Έλληνικης αποδείκνυνται πολύ μαλλον βεβαιότεραι. Έπειδή και ή είς ος κατάληξις των άρσενικων της Έλληνικής τίποτ άλλο δεν είναι, είμη ή ος, κού ο, αντω νυμία συνημμένη με το ξιζικον του ονοματος οίονλόγ-ο-s, λόγ-ος (δς) ή γενική, λόγ-ου, (οῦ) οο, οιο ε Εο, (ξο) (βλ. κεφ. Ε). Ούτω καὶ τῶν θηλυκῶν, τιμ-η (ή), μοῦσ — α (α). και των ουδετέρ. ξύλ — ο — ν (ξύλ-ο= ο). Οἱ πατέρες της γλώσσης τὰ ἐκτὸς ἔαυτων αντικείμενα τα εσήμαναν δια των όριστικών (δεικτικῶν, ἡ ἀναφορικῶν) ἀντωνυμιῶν, ο κοί δε, ή, δ (τό). τοῦ δὲ δς, ή, δ, εἶναι κού άλλος σχηματισμός ας, ες, λέξις, ήτις ύπο διαφόρους μορφας εσήμαινεν

6лагія = 6лагы - я, 6лагых = 6лаг - их,и пр. Уважаю примъчанія, сдъланныя симь мужемь, касашельно языка праощцевь его, которыя, бывь сравнены сь свойствами Греческаго языка, тьмь болье оказываются върными; ибо и въ Греческомъ языкъ окончаніе на ос мужеск. рода, не что иное есть, какb мфстоименіе с и о, соединяемое сb коренною буквою имени, напр. $\lambda \phi \gamma - \phi - s$, $\lambda \phi \gamma - 8$, (οῦ) οο, οFο, οιο, εFο (ἔο), (cm. Γл. 5.) Τακb w женскаго рода, тип (п), иво-а (а), и средняго $\xi \dot{\nu} \lambda - o - v (\xi \dot{\nu} \lambda - o = c)$. Опцы языка означали предмены, находящіеся виб ихь, мьстоименіями опредбленными (указат. или относит. о́ и о, п, о́ (то). При томь частицы о́ , о́ имьются и другіе виды, пакь-то: аs, єс, іс, і, и сіе слово подь различными формами означало члень, мъстоимение и самое числительное гів и сів, Лат. as (µогая); отсель и окончанія на се, пе, іє, еє (угауісь, адудує—Эес, и пр.) также и родит. падежи на «Го, «о, єю. По сему и окончанія оз, аз, а, из, и пр. означають вь то же время и единственное число а). И сіе сказано о падежахь. Теперь

а) Мужеских вимень на него, гіз (св коими можно сравнить кончащіяся на ый), окончаніе єго, кажется, есть существительнаго глагола Золическое причастіе έις (Ξων), оть εωΞειμί, откуда ε̂ις, εντος, λαπ. ens, entis. Жен. εἶςωΞοῦσα; сред. εν Ξ ον. οπь εἶσα (откуда и εσία, εσία Ξεσία Дорич. ἔασα, ἔασσα, μ у Италій.

άρθον, ἀντωνυμίαν, κοὶ αὐτὸ τὸ ἀριθμητικὸν εἶς, ὡς κοὶ ἀς, Λατιν. ας, (μονάς) ὅθεν πάλιν αἱ καταλήξεις τῶν εἰς ας, ης, ις, ες (νεανίας, ἀληθής—θὲς κ.τ.λ.) αἰτινες σημαίνουσιν ἐν ταὐτῷ κοὰ τὸν ἑνικὸν ἀριθμόν Φ). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν πτώσεων. Ἡθη θὲ καταστρόνομεν κοὰ καθόλου πίνακα τῶν καταλήξεων τῶν Σλαβονικῶν ὀνομάτων, παραβάλλοντες ταύτας πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς κατὰ γένη, κοὰ πτώσεις, κοὰ ἀριθμούς. ὅσα δὲ ὀνόματα λήγουσιν εἰς σύμφωνον μετὰ τοῦ b, κοὰ b, ταῦτα τὰ γράμματα σημειόνομεν εἰς τὸν πίνακα, ὑποδηλοῦντες τὴν εἰς σύμφωνον κατάληξιν αὐτῶν περὶ τῆς ὁποίας προείπομεν. τὰς δὲ κατὰ κλίσεις διαιρέσεις τῶν καταλήξεων, κοὰ τὰς ἐξαιρέσεις, κοὰ τὴν ἄλλην ἐξακρίβωσιν τὴν γραμματικὴν, τὰ παραλιμπάνομεν εἰς τοὺς γραμματικοσυνθέτας. διότι συντάττομεν ὄχι τέχνην γραμμα-

α) Τῶν δὲ εἰς ηεις, εις, ἀρσενικῶν (πρὸς τὰ ὁποῖα ἡθελέ τις παραβάλει τὰ εἰς μκι.) τὸ εις Φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τὰ ὑπαρκτικὰ ἡηματος αἰολικὴ μετοχὴ εἰς (Ξῶν), ἐκ τὰ ἔω Ξεἰμὶ, ὅθεν εἰς, ἔντος, Λτ. ens, entis. θηλυκ. εἶσα Ξοῦσα ἐδέτ. ἐν Ξον. Ἐκ τὰ εἶσα (ఠθεν καὶ ἐσία, ἐσία Ξὰσσία) τὸ Δωρικ. ἔασα, ἔασσα, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλιώταις Δωριεῦσι, ἔσσα (ὅθεν ἡ λήγκσα τῶν θηλυκῶν εσσα). διὸ, μέτασσα Ξ μετοῦσα. Ἰλμφισσα Ξ ἀμφὶ οὖσα, κ. τ. λ. Ἐκ δὲ τὰ ἐν Ξὸν τὰ εἰς εν ἐδέτερα. (βλ. Ῥεἰμ. λ. Ἦχο.)

предложимь и общую шаблицу окончаній Славянских имень, сравнивая их сь Греческими по родамь, падежамь и числамь. Пришомь вь именахь, кончащихся на согласныя сь 7 и в, будемь означать вь таблиць токмо сіи буквы, показывая симь ихь окончанія на согласную, какь упомянуто выше. Что же касается до разденыя. окончаній по склоненіямь, до исключеній и другихь Граммашическихь подробностей, все сіе предоставляемь Грамматикамь. Ибо мы не сочиняемь науки Грамматической, но представляемь сравнение двухь сродныхь языковь вь шрхь ошношеніяхь, вь кошорыхь они согласующся, будучи сравниваемы по Граммат. Өеоріи. Что же вь Славянскихь формахь занлючаемь мы согласныя сь ними и Россійскаго языка, о семь сказано нами прежде.

ских Дорійцевь, гота (откуда окончаніе женских b εσσα); посему μέτασσα = μετούσα. Λυ ϕ ισσα=αμ ϕ ι οίσα, и пр. Отb έν=ον среднія кончащіяся на єу. (См. Ример. сл. єю).

τικήν, αλλά σύγκεισιν των δύω συγγενών γλωσσών, καθ' όσα συμφωνούσι, παραβαλλόμεναι κατά γραμματικήν θεωρίαν. Ότι δὲ εἰς τοὺς Σλαβονικοὺς τύπες συμπεριλαμβάνομεν καθ τες συμφώνους τῆς Ρωσσικῆς, προείπομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

	APENIKA.	· Θ Η Λ Υ Κ Α.	OT A ET EPA
O'N.	b b — (ουσιας.) — — . домb, сынb, δομ — ος, Δiν — ις. b b — (ἐπίβ.) νω ый, ій — ις, ιος, тре- тій, tertius, τερτιος, (τρίτος) ουτω νω τὰ πύρ. ονομ. Γρигорій, Зак- жей — ιος, ος. — Андрей — иς, ας. а — α, воевода, βοεβόδα. ως, іπ- πότα, Θυέστα.	а = α жена воля воля βόλα. ая яя = α. святая, древняя = αα (ως μναα). χω τα εἰς ва πατρων. = Γα. Павлова, Παυλώ Γα, κ. τ. λ. и = η, мати, μάτη — ε.	0 = 0. слово, κλέ Fo - s. Древо, δεl- Fo - v. ωs, ξύλο - v. e = ε лице. ωs, εν, τιμῆ εν. oe, ee, ie = εν. святое, κ. τ. λ. ωs τιμῆ ε - v, δεοσό ε - v. я = α имя, δνομα. съмя, σπέρμα.
Γ εν.	α \ = α. сына, Ηια (ίννου), ως Πη- λείδα. господа, δεσπότα (του). y = 8, μομγ, δύμου. e = η, μενη. ως (Φιλης) Φιλη, Πεδη, ατλ. ы = η (= α). воеводы, βοεβόδη (βοεβόδα, ως, Σ. τοῦ κριτη (τε), Φιλη. ατο, οτο, ετο, = αξο, εξο, οξο. ετο, εγο = γίο (εο). πρεπατο, τρέταξο, τρέτοξο, τρίτοο = οιο.	$\mathbf{H} \equiv \eta$. воды, жены, учуй — \mathbf{s} (τ іµй \mathbf{s}). $\mathbf{H} \equiv \alpha$. воля, β όλ α — \mathbf{s} . $\mathbf{e} \equiv \varepsilon$, церкве. ωs , π όλ ε — ωs , $\eta \equiv \varepsilon \varepsilon$ (η), μ ούσ ε — εs (μ ούση \mathbf{s}). $\mathbf{H} \equiv \eta$. кости, ωs , τ і μ й — \mathbf{s} . \mathbf{G} — \mathbf	α = α ελοβα ζως τα άρσενικά ἢως. π = α γченія ζως τα άρσενικά ἢως. ατο, οτο, ετο = ατο, οτο, ετω. ως τα άρσενικα, κας τα οὐδετερα εἰς ον. οἶον, ξύλοτο,—οιο. τέτω, τέω, κ.τ.λ.
Δοτ.	y = 01, ω ? дому ? δόμοι (δόμω, ως το = 01, ω ? царю ? οίκοι), καρω. ови = ωFι. сынови, ἴνωFι, ἴνω. еви = εFι. цареви, βασιλέFι — ει. и = ει, ι' пуши, πάτει' ως ὄφει, Эηρί. в = αι, α, воеводь, βοεβόδαι. (ως χα-	b = αι(α). водь, жень, γυναῖ (νᾶ) ως, μέσαι (σα), πάλαι. и = η. волн. βόλη. ой καὶ ьй, святой — тьй = η, εη ей, вышней к.т.λ. = η моей (μοέη, μέη, меа, μῆ) ἐμῆ.	y = 01, ω. слову. древу. δεί Γω. (ω, ο=y). ю = 01, ω. ученію. и = 1, ει. имени, δνόματι. καὶ Φεεατι, τείχει.

*	·		
,	ΑΡΣΕΝΙΚΑ.	Θ Η Δ Υ Κ A.	Ο Υ Δ Ε Τ Ε-Ρ Α.
$\Delta o \tau$.	μα) = δα , Βοεβόδα. ώς , Πηλείδα — δη.		
	omy $= ov\omega$, $\varepsilon v\omega$. emy $\varepsilon(v)\widetilde{\omega}$ $\varepsilon o\widetilde{v}$. emy v ($\beta\lambda$) iemy V		emy, κ. τ. λ. των έπιθετων κού αντωνυμ. ώς των αρσενικών.
	(ώς ἐκ τοῦ μόεος , μόος , meus = μος , ἐμὸς) ἐμῷ.		
Air.	= τη ὀνομαστική. βλ. Κεφ. Δ.	у, } = 0 — у. воду, волю, святую. ю } ос, обо—у. 18—у. к. т. д. (о=0).	ο, e, π, οe, κ. τ. λ. ως ή ονομαστική.
Пдод.	t = α (α). сынt = "να (να, ως έκ τοῦ "νας). воеводь, βοεβόδα (δα,	b = αι(α). водь, ως ή Δοτική. и = η. воли, βόλη.	t = α, αι (αϊ). словь. ως, κέρα (κέ- εαϊ), σέλα, δέπα (αϊ).
	Πηλείδα). y = οι, ω. дому, δόμοι, μω. и = ει, ι. цари (μαςί), ως ή Δοτ.	ой, ей, b й, ωs η $\Delta \sigma r$ и η .	$\ddot{\mathbf{H}} \equiv i$, εi . Лици. $\dot{\omega}s$, $\pi v g i$, $\tau \varepsilon i \chi \varepsilon i$
	$ \begin{array}{c} \text{om} \\ \text{bm} \\ \text{em} \end{array} \right\} = \begin{array}{c} \text{em} - y (\mathring{\alpha}\pi \circ \kappa \circ \pi \tilde{\eta} \tau \circ \tilde{\upsilon} y). \\ \text{em} \\ = \tilde{\epsilon}(\tilde{\nu})\tilde{\omega}, \ \tilde{o}(\tilde{\nu})\tilde{\omega}, \ \text{Hm} = \tilde{\epsilon}\tilde{\nu} - \tilde{o}\tilde{\iota}, \end{array} $		
	έ(ν)οῖ. βλ. Δοτικ.		
Пощтик.	ом = ων - ι. сыном, домом. ем = εν - ι царем, ως έξ ονομαστ.	ю (ю, ею, ію), волею, церквію, $= 0 = \omega$. ωs , $\delta \delta \tilde{u} = \delta \delta \tilde{\omega}$.	ом. словом
	εἰς ων, ην οἶον, αιῶνι, τίμωνι, ποι- μένι: μένι: $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μένι:$ $μέν:$ $μέ$		
	u_{M} , $\equiv v_{i}$ λ $\alpha \chi \tilde{\eta} v - i$, $\tau g_{i} \gamma \lambda \omega \chi_{i} v - i$.		

	ΑΡΣΕΝΙΚΑ.	⊖ нлүкл.	О Т Д Е Т Е Р А.
Κλητ	e = ε, доме, сыне, δόμε, ΐννε. у, врачу } = ου. ώς, Πάνθου, πλε. и = η κεί ι. Γοςπομι. ώς χεύση. Συνήθ. δεσπότη, τεχνίτη, κ. τ. λ. (άντὶ, τα) κεί, Πάρι, Κλέοβι, ὄφι.	 0 = ω. водо, ως γοργω, Ιω. е = ε. воле, ως, όδε. и = η. церквл, ως, τιμή, κοή = ι. ως Δωρί, Τηθι. 	ως ή δνομαστική.
Πληθ. Ο νομ.	 и = οι, раби, δοῦλοι (ἐκβοὶ). е = αι, κωὶ ε. персе, πέρσαι, царіе, βασιλέε ως ἄμμε. ве (ове еве) = Fε. сынове, ἴνι Fε ἴνι ε — ς (δυϊκ. ονομ. ἴνι ε). ы. мы, μεῖ — ς , ἡμεῖς. 	ы = 01, воды, ως, οδοί. я, воля = α. βόλα (δυїн. ως μούσα, νύμφα, αντί αι). е, церкве = ε, ως, πόλιε - ς. и, кости = 01, ως, οδοί, Λητοῖ.	a. слова $ = \alpha$. ως, κλέα, δωςα, λό- για. καὶ αα. κς εαα, (κς εα) $=$ ая, яя, к. τ. λ. οῦτω καὶ, имена, овчаща, небеса. ως, ἀποινα, δό- ςατα, ἀσσα.
Γεν.	 ωΒ = οΓιν, οιν. сынωβ, ἴνοΓ — ιν. дο- μωβ. δομοΓ (δομοΓιν, ἀποκοπῆ ἐκ τῆς πληθυντ, ὀνομαστ. κατὰ τὰ δυϊκὰ δομοιν. ἴνοιν, ἴνοιῖν). ἰκ, τοςποχίμ = οιν. ὡς, ὀΦιοι — ν. Ἡ, ραβ, (ἀποκοπη). Ἡκ, μκ = Φι. κίμκ, κοίοΦι. ὡς, ὀστεόΦι. єβ, = εΓοιν. βραμεβ. ἀποκοπ. ἐκ τῆς πληθ. ὀνομαστ. ως, βασιλέΓ—οιν. 	Το, ε. Βολε, Βολβ. αποκοπή της ονομα- στικης. βολ — ων. iŭ, церквій. = ιοι—ν, ως πολίοι—ν. Χ. (ων. их, іих) ως ή αρσενική. και εν θηλυκη γενικη το φι. εσχαρόφιν. (Οδ. η. 169) κοτυληδόνοφιν (κοτυ- ληδόνων. Οδ. ε. 433).	Тийз. кой ен (имен). кой ят (ов- чят). кой ес (небес). ги той не- беса, имена, овчата.
Δοτί	ωΜ, eM = ων, αιν, μομωΜ, δόριων (δύριοιν) ως, νεών. δεσπόταιν (δυϊκ.) ωΜ, μΜ = οιν. ως, λόγοιν, κωὶ σεπτοῖν.	ам, ям, ем. водам, колям, состем — ам. Водам, тирай (дой).	ω м, ε м, слов ω м. лицем $=$ $\tilde{\omega}$ ν. $\tilde{\omega}$ s $\kappa \varepsilon \rho \tilde{\omega} v$ ($\delta \omega \tilde{\kappa} r$). $\kappa \omega \rho \rho \tilde{\omega} r$ δv . δr

	A P Σ E N I K A.	Θ΄Η Λ΄ Υ΄Κ Α.	О Т Д Е Т Е Р А.
Αἰτ.	ы, H , H , $= \varepsilon i - s$, $\alpha - s$, $i - s$. Сыновы, $i \vee \varepsilon F i - s$, $i \vee \varepsilon i - s$. $\chi \varphi i \vee \varepsilon \alpha - s$, $i \vee \varepsilon i - s$.	ы, п, е, и. ή αυτή τη ονομαστ. ως, αί,	ω๊ร์ ที่ อิงอนุณิσิสเห ที่.
Пçод.	x. (bx , ex, ox) $= b = \overline{\varphi_i}$, μομεχ, δόμε φ — i (δόμε $\sigma\varphi_i$), δχεσ φ_i .	\mathbf{x} . $(\mathbf{a}\mathbf{x}, \mathbf{e}\mathbf{x}, \mathbf{g}\mathbf{x}) \equiv b \equiv \varphi_i$. $\mathring{\eta}$, σ_i . во- д $\mathbf{a}\mathbf{x}$, волях, κ . τ . λ . β ουλα $\widetilde{i}\sigma_i$. $\mathring{\eta}$, ω s, β l η φ_i , ευν $\widetilde{\eta}$ φ_i .	ж. (bx, ex, ях) словbх, ученіх; = φι. ώς, στήθεσφι. κως σι. παιδί- οισι.
Псецт.	ы, и, ми, = от у, от в, домы,	м (ми, ами, ями) волями, и. τ. λ. ως ή δοτική.	ы, и, (ны, шы, сы) = οι – ν. слови, лици, κ. τ. λ. ως. λογίου, βρεφοῦν.
Κλητ.	พิระ ที่ อิงอุนฉองานท์.	ώς ή διομαστική.	ώς ή δύομαστική.
Δυϊκ. [°] Ον, Αίτ.	а, два, сына } _ φ, α. δύω, νεανία.	b. дв $b,$ д b в $b = ε. ως, τόλιε, τειήςεε. и. птици = η. ως, τειήςη (τειήςεε).$	t , крил t $= \varepsilon$. ω s, $\pi \tilde{\alpha}$ $id\varepsilon$, $\tau \varepsilon \chi \varepsilon \varepsilon$. t $= \varepsilon$, ω s, ε , ε , ε
1 ev. xoù 11909.	у, сыну ю, пастырю } = 01-v. июй, диой-v.	у, Дѣву } = 01 — v. πολίοιν, обої — v ю, моею } (01 = 8).	ώς των αξσενικών, οι — ν.
Дот. хоў Потт.	Бма, ема, оми, има = οίν, αιν, ων. сынома, κ. τ. λ. ως, ίνοιν, νεα- νίαιν, νεών.	b ма, има, ема, ама — дв b ма, церквама, к. τ . λ . $=$ $\alpha \nu$, $\omega \nu$. ωs , $\tau \iota \mu \alpha \tilde{\nu}$, $\Delta \eta \tau \tilde{\nu} \tilde{\nu}$, $\epsilon \tilde{\nu} \gamma \epsilon \omega \nu$.	อ์ร ชลิง ฉ่อธรงเหลือง. อเง , ลงง. หะอุลิง , สะผเ- อ้อเง.

```
Ек туѕ Робония ухоборя Примъры изъ Россійскаго
                             языка.
         παραδείγματα.
        А. Калоненіе.
     Эприка еіс а, кой я. женск. на а, я.
                 μ8σα.
 И. с. Муза,
                            — Шуба,
                                          σύβα.
                            — Шубы,
Р. у. Музы,
                 μέση(s).
                                           \sigma v \beta \eta(s). a)
4. d. Mysb,
                μέσαι(α).
                           — Шубу, συβα.
                            — Шубь,
                                           σύβαι: β)
B. αί. Μγέν, μέσου(ν).
                                           σύβε(ν): γ)
3. кл. Муза,
                 μέσα.
                 μεσεω.
                            — Шубою, σύβεω. δ)
Т. л. Музою,
                μεσαι. - ο Шубь, σύβαι ε)
\Pi. \piρ. ο Mysb,
    Множеств. плид.
       Музы, \mu \tilde{s} \sigma \eta(\alpha i).
                           — Шубы, \sigma i \beta \eta(\alpha i). 3)
                           - \mathrm{III}_{\chi}6\mathrm{b}, \sigma \upsilon \beta \widetilde{\alpha}(\nu). \eta)
P. \gamma. Mysb, \mu 8\sigma \widetilde{\omega}(\nu).
4. d. Mysamb, µ8σαν(αιν). — Шубамв, σύβαν. Э)
B. \alphai. Музы, \mu 8 \sigma \eta(s). — Шубы, \sigma \iota \beta \eta(s).
3. н. Музы, μέση. — Шубы, σύβη(αι).
Т. π. Музами, μέσαν. — Шубами, σύβαν.
Π. πρ. ο Μузахв, μέσαφιν. — ο Шубахв, σύβαφιν
```

α) $\mathbf{bI} = \mathfrak{n}$ το s της γενικ. αποβάλλεται. β) γομ Λτ. musae, ως, χαμαὶ $= \chi$ αμη, κ.τ.λ. αρχαία δοτική. γ) $\mathbf{y} = \mathbf{g}$, ως, $\mathbf{i}\mathbf{g}\mathbf{y}$ η $= \mathbf{o}$, ως, οδον (ανωμαλον). $\mathbf{n} = \omega$ ($= \mathbf{o}\mathbf{v}$) ως αἰολικ. τῷ μελίσσω $= \tau$ η μελίσση. δ) ως, τη εὐγεω, η γωμ ως, τουτέω, $\mathbf{i}\mathbf{w}$ μούσω, αντὶ τούτω (παρενθέσ. ε). οὐτω καὶ μούσεω (ἀντὶ μούσω, ως, μελίσσω, αἰολικ.), \mathbf{n} η μουσόω, ως (γάλος, γάλω, τη) γαλόω. Καὶ άλλως δὲ τὸ μέση \mathbf{w} μέσ \mathbf{n} \mathbf{n} μέσ \mathbf{n} \mathbf{n} μέσ \mathbf{n} \mathbf{n} \mathbf{n} μέσ \mathbf{n} \mathbf{n}

	*		R		
и.	o. Mapia	Magia.	·	Пуля,	πυλλα. α)
P.		Magin(s).		Пули,	πυλλη(s).
Д.		Magin.	-	Пуль,	πύλλαι(η).
В.	ci. Mapin,	Magle(v).		Пулю,	πύλλε(ν).
3.	к. Марія,	Magia(v).	_	Пуля,	πύλλα(ν).
T.		Magiew.		Пулею,	πύ $λλεω$.
	пе. о Маріи	Magin.		о Пуль,	πύλλαι.
. ,	Множесшв.	$\pi\lambda\eta\vartheta$.	_	f	
и.	o. Mapiu,	Magin(ai).	- F	Пули ,	πύλλη(αι).
P.		Magios(v).	 .	Пуль	π ύλλοι(ν). β)
7	д. Маріямь		,	Пулямь,	πύλλαιν. γ)
В.		Magin(s).		Пули,	$\pi u \lambda \lambda \eta(s)$. δ)
3.		Magin(a1).	·	Пули,	πύλλη(αι).
T.		Magiaiv.		Пулями,	πύλλαιν.
	πe. ο Mapiaxh	" 1		о Пуляхв,	πύλλαΦιν.

 $F_{IV} = μέσαιν βλ. σελ. 158) ή Λτ. δοτ. η ablativ. musis = μέσης (σαις), το δὲ ο = 06b (αμφί). ως κομ Λτ. a, ab,$ (απο, και Γερμ. von έν ταϊς ablativis).

τιμαΐν. δ) η = α, αντί τας Μαρίας, πύλλας, κ. τ. λ. Καὶ Βοεμικ. ή ένικ. γεν. καὶ Σλαβον. εἰς \mathbf{H} καὶ \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} \mathbf{H} ης, κομί ε, κολμόν, ως, οδε. Πολωνικ. εἰς ι = η. Σλοβακικ. καί Βενδικ. είς e, ως Ατ. είς ae, αρχαίως ai. aulai, musai, == αι = ας, Αιολικώς (ως ταϊς τιμαϊς = τας τιμας). ή δοτικ. η Σλαβον. εἰς τ΄, η μ. Σλοβακ. η Βοεμικ. εἰς e αι τ΄, Βενδικῶς εἰς ι η. Ἡ αἰτιατική εἰς y, το. Ἡ Κλητ. Σλαβ. είς μ, ε, κού ο (ως όδε, κού ω όδος, η Λητω женο γένο, ήτοι, γένω, αντί γένα, γυνα) ή ονομ. πληθ. Σλαβον. είς ω, π , Вогр. $y \equiv \mathbf{h} \equiv 0$ і. $\Sigma \lambda o \beta \alpha \kappa$. $\mathbf{i} \equiv \eta$. η угук. $\pi \alpha g \alpha$ $\pi \alpha \sigma \iota$ κατ' αποκοπήν, κ. τ. λ. Ουτω κλίνετ. κ дядя, ταττα(s) κ τα Эηλυκ. голова, γεβαλά трава, τροφά. Вода, βύδα(s).

'Асобыка. Мужескаго рода.

А, Я.

И. г. Витія, Фитіа. α) — Воевода, Воєвода(s). 1)

Р. у. Виппін, Фитіп. В — Воеводы, Воєводы, β оєводи. 2)

Д. d. Витіи, Фитіп. — Воеводь, Воєводи. 3)

В. αl. Витію, $\varphi_{\eta\tau}(s(v), \gamma)$ — Воеводу, βοεβόδυ(v). 4)

3. к. Витія, Фитіа. — Воевода, Воєвода.

 $T. \pi.$ Витією, Фитіє ω . δ) — Воеводою, Воєводо ω .

π. π. ο Витін, Фητίη. — о Воеводь, βοεβόδω.
 множеств. πληθ.

И. δ . Витіи, $\varphi_{\eta\tau ioi}(\eta)$. ε)— Воеводы, $\beta_0\varepsilon\beta\dot{c}\delta_0\iota$.

Книга, κνίγα. Колиба, καλύβα Богиня, θεήνα (θέαινα), земля, χαμηλά, κ. τ. λ. κατά τους προγεγραμμένους τύπους των εἰς и ѝ я θηλυκων. - Περὶ δὲ των ἔξαιρέσε-

ων βλ. τους γεαμματικούς.

α) Φητία, ἀντὶ Φητίας, ως ἱππότα, χωὶ Ατ. auriga, cometa (βλ. σελ. 104). τὸ δὲ Φητίας = Φήτης, Φάτης (ξήτως), ως, πελίας, καλλίας. β) η = α = 8, ἀντὶ Φητία, ως, δω-ρικ. ἀτρείδα, ὀρνιθοθήρα (= αο, 8). Υ) 10=0ι = 8 (βλ. ΑλΦάβ.). η, Φητίυν (ἀντὶ Φητίην), οἶον εξ ὀνομαστικής Φητίως, Φῆτυς, ως πηχυς, χυν, η α=υ ἀντὶ Φητίαν. δ) ως, Μενέλεω, Ατρείδεω, οὕτω καὶ ΒΟΕΒΟΛΟΙΟ ($\circ=$ ε). ε) ως εξ ὀνομαστικ. Φήτιος, Φήτιοι, η = η = αι, Φητίαι.

1) Γνωστον το ονομα εἰς την καθ ήμᾶς συνήθ. ἐκ τοῦ ΒΟΝ (στρατος) κὰ βεργ (ἀγω) = στρατηγος (βοην βάδων, βιβάδων, ζων. βλ. τὰς λέξεις εἰς τὸ λεκτικόν). 2) ω = υ = ου (βοεβόδου, κομ βοεβόδα, ώς τοῦ ἱππότα), καμ ω = η, ώς τοῦ Φιλῆ, κὰ συνήθως, τοῦ κριτῆ, τοῦ δεσπότη, ἡ υ = οι, ἀποκοπη, ἀντὶ οιο, βοεβόδοι — ο (ώς λόγοιο. οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον ἔμὺ, καλὺ, ἀντὶ καλοὶ, ἔμοὶ, κ. τ. λ.). 3) αι, ἀρχ. δοτικ. = α (βρεβόδα). 4) ώς πῆχυν. 5) ώς ἡ δοτικὴ, καμ ἡ

Λατ. ablativ. cometa, κομήτα.

P. 7.	Витій, $\varphi \eta \tau loi(\nu)$. α)—	Воеводь,	βοεβόοω(ν). 1)
Д. б.	Bumismb, $\varphi_{\eta \tau i\alpha i\nu}$. β)—	Воеводамъ,	Bos Bodav.
	Вишій, $\varphi\eta\tau i \varepsilon i(s).\gamma)$ —	Воеводь,	$\beta o \epsilon \beta \acute{c} d\omega(s)$. 2)
	Вишіи, Фитісі. —		βοεβόδοι. 3)
	Витіями, Футіси. —		BosBodow. 4)
, ,		о Воеводахв,	

B. Kalors.

и. Склоненіе.

els й, b, ь, ае о е ик. на и, b, ь, мужеск. рода, о, ой вт. е, о, средн.

и.	Іерей,	Tegén(s).	6)	Aomh dómo(s).	Корабль,	κάραβο(ς)
P.	Іерея,	Ίεςέα.	7)	Дома, борог.	Корабля,	καράβα.
Д.	Іерею,	Ίεςέω.		7/ /	Кораблю,	4.0
В.	Іерея,	Ίεςέα.	9)	Домь, боро (у).		

α) Γενικ. δυϊκή ἀντὶ πληθυντ. ως λόγοιν, ἀντὶ, γων. β) δοτικ.
- δυϊκ. ἀντὶ πληθυντ. γ), ως έξ ὀνομαστικ. Φητις, τους Φήτιας Φήτεις, κ. τ. λ.

¹⁾ αποκοπή. Τὸ δὲ b = o = ω. 2) b = o = ω, βοεβόδως, ως, τως λόγως, τως λύκος, δωρικ. 3) ως ή ονομ. πληθυντ. ἐξ ονομαστ. βοεβόδος. 4) δαν = δαιν. ως ή δοτική (βλ.
σελ. 148). 5) $\times b = \varphi$ ι, φ ιν, $\times \varphi$ ι $\wedge \tau$. bus, $\otimes \theta$ λ. σ ελ. 158.

⁶⁾ Ἡ ονομαστ. κατ ἀποκοπην τες, η ἐν τῶ μοκὶ τῆς καταλήξ. ος, ἐμφαίνεται δὲ τὸ ο ἐξ ἡμισείας ἐν τῷ ἡμιφώνω ἡ (βλ. σελ. 114). Τὸ ἡγενικ. εἰς π, η α = α, αἰολικ. ου, ως, Πηλείδα, ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Σλαβον. εἰς ε, μομε δόμε. εἰς εἰς γ, το = ω = ωι = οι = ου. Τὸ Ιερειο, ἀντὶ Ἱερεη, κατὰ μεταπλασμὸν ἱερέω, ως ἐκ τες ἱερεος (κατὰ τὰ, αἰδη, ἀἰκη, ἀλκὶ, κ. τ. λ.), ἡ ως (Μενέλαος, Μενέλας) Μενέλεω. 9) Ἡ αἰτιατικ. μομὸ = δόμο(ν), ἀποκοπὴ ως ἐν τῆ ὁνομαστικῆ. ἡ κλητικ. Σλαβονικ. εἰς e, μομε = δόμε.

Корабляхь, каса-

βοφι.

3. Іерей, ἱερέη(s). Домb, δόμο(s). Корабль, κάραβο(s). Τ. Іереемb, Ἱερέη. 1) Домомb, δόμω. Кораблемb, καράβω. Π. ο Іереb, Ἱερέαι. Домb, δόμω. Корабль, καράβω. Множеств. И. Іереи, Ἱερέε(s). Домы, δόμω. Корабли, κάρα βέων. Д. Іереямb, Ἱερέοιν. Домовb, δόμω (ν). Кораблей, καρα βέων. Д. Іереямb, Ἱερέγοιν. Домамb, δόμων. Кораблямb, καρά βαιν. В. Іереевb, Ἱερέγοιν. Домы, δόμω. Корабли, καρά βυ(s). З. Іереи, Ἱερέρ(s). Домы, δόμω. Корабли, κάραβοι. Τ. Іереями, Ἱερέοιν. Домами, δόμω. Кораблями, κα ραβέοιν. Κοραδлями, κα ραβέοιν. Κοραδлями, κα ραβέοιν. Κοραδлями, κα ραβέοιν. Κοραδлями, κα ραβέοιν. Κοραδλημα, κα ραβέοιν. Κοραδλημα κα ραβέοιν. Κοραδλημα κα ραβέοιν. Κοραδλημα κα ραβέοιν. Κοραδλημα κα ραβέουν. Κοραδλημα κα- κα-

П. о Іереяхь, Ίερέω Гіν. Домахь, δόμοφι.

¹⁾ Το Μ της ποιητικής (ίσης τη δοτική, η τη Δτ. ablativo, καί locali. ως Ισθμοί, Μαραθώνι, κ. τ. λ.), είναι πνευματισμός Σλαβονικός, ως το ν έν τη Έλλην. δυίκη και πληθυντικ. δοτική, κως εν τη πληθυντικ, ποιητική το ΜΗ (βλ. σελ. 158). Ή πληθυντ. ονομαστική и, ы = οι, Іерей, γέοι, ή αντί Іеpee, Ίεξέε (δυϊκή ονομαστική, έκ του Ίεξέες), ουτω καί Σλαβονικ. сынове Ξίννο Fε, και Σλοβακιςί, корабове, каεάβοΓε, ως έκ του καςάβευς, αντί καςαβος, η κ ως τα έκ των είς ης, είς αι, όθεν Σλαβον. Περce Τέςσαι, κ. τ. λ. H yeving els ebb $\equiv \varepsilon F\omega(v)$, nat anonon. tou v. At. els um $\equiv \omega \nu$, domorum. H dotinh els M, MM $\equiv \nu$. $n\omega \subseteq \Sigma \lambda c_-$ Βακικ. Πολωνικ. Βενδικ. om, corabom, και Σλαβονικ. είς ωπ. ποπωπο Ξδομων (δομοιν) δυίκη δοτική αντί πληθυντικής.— - Η αλτιατικ. εν τω lepen = iερεε (ας), 'ρέας, κατ αποκοπην' έν δε τω μομει κοι τοις λοιποίς τα ω και μ τυ το δομυ(s) αντί δομος Δωρικ Τόρμως (συστολή του ώ, ώς τως λύκος. Θεόκριτ.) = δόμους, κ. τ. λ.

E, 0.

и. Лице,	λύκο(ν) 1).	Древо,	deéFo(v)	 3epκαλο(ν) 3).
Р. Лица, Д. Лицу, В. Лице,	λύκα ⁴). λύκω ⁵). λύκο(ν).	Древа, Древу, Древо,	deέFα. : deiFω. : deiFo(v). :	Зеркала, δεςκάλα. Зеркалу, δεςκάλω. Зеркало, δέςκα-
З. Лице,	λύκο(γ).	Древо,	delFo(v).	$\lambda o(\nu)$. Зеркало, $\partial \varepsilon g \kappa \alpha$ -
Т. Лицемь,	λύκω 6).	ДревомЪ,	deiFw.	$\lambda o(v)$. 3epkanomb, $d\varepsilon g$ -
П. о лицѣ,	λύκαι 7).	Древь,	delFai.	ЗеркаломЪ, δες- κάλω. Зеркалѣ, δεςκά- λαι.

множеств.

 И. Лица, λύκα. Древа, δεί Fα. Зеркала, δέςκαλα.
 Р. Лиць, λύκω(ν). Древь, δεί Fω(ν). Зеркаль, δέςκαλω(ν). Д. Лицамъ, ликач 8). Древам, быбач. Зеркаламъ, бескалач.

¹⁾ Λύκον λευκον (λευκον) λευσσον, λύσσον (βλ. λ. лице), το Λτ. e (ως flumen, κ. τ. λ.) = ο (οθεν μετεπλάσθη κα) ή των είς ος κλητική είς ε (λόγος, γε' βλ. σελ. 114), κατ αποβολήν τοῦ ν. 2) Υωσσιστὶ μερεβο (δέρε For έκ τοῦ δέεω, μεργ, εθεν δέριον, συγκοπή, δρίον, η δέδερον, δέδρον, δένδρον). 3) δέγκαλον, αντί (δέγκανον) δόγκανον (βλ. λ. 3py). Τα ουθέτες. $\Lambda \tau$. εἰς um \equiv ον. 4) ή γενική εἰς $\mathbf{a} \equiv$ ου $(\beta \lambda$. όπισ $\vartheta \varepsilon$). 5) ή δοτικ. εἰς y = ω, ως ή τῶν ἀρσενικῶν. 6) ή ποιητικη είς em, e $\equiv o \equiv \omega$ το m, πνευμα ($\beta \lambda$. οπισ $\beta \varepsilon$). 7) ή προθετική είς t = αι, κατά μεταπλασμον, ως το (κέραϊ) κέραι, κέρα, καὶ τὰ λοιπά τὰ εἰς ας (δέπας, δέμας). 8) ή πληθ. δοτική είς amb = αν, ως, δωρικώς, κεράν = κερών (κεεάοιν), κ. τ. λ. Ούτω κλίνεται κού Βερρο, Συνήθ. Βέδεον (=μέδρον, τρον). Τα δε είς ie, έχουσι την πληθυντικ. ονομαστικήν είς ія па (мненіе.—ія). καί τα είς ще, це, шко, ти плидочт. очораст. еіс и, й ы (домишко, шки зер-

В. Лица, λύκα. Древа, δείξα. Зеркала, δέρκαλα. 3. Лица, дика. Древа, деіға. Зеркала, деркада. Т. Лицами, ликой. Древами, белбай. Зеркалами, беркадой. II. о лицах, λύκαφι. Древахь, δείξαφι. Зеркалахь, δεξκάλαφι.

кальцо, ца жей цы) = η, ως τα έκ των είς оς ουδετέρων πληθυντικ. εἰς η (μέζη, ἀστη) κ. τ. λ. Το δε небо (νεύος, νέβος, βλ. λ. небо), Σλαβον. έχει γενικήν είς се, небесе, δοτ. небеси, κ. τ. λ. πληθυντ. (Σλαβ. Ῥωσσιστὶ, Βοεμιςὶ, κ. τ. λ.) nebeca, κού τας λοιπας πτώσεις μετα του c. ως εξ ενομαστικής μεδος (Εθεν απεκόπη το c). συνάπτει θέ ή Σλαβονική το ληκτικόν της ονομαστικής σ' κομ μετά των πλαγίων πτώσεων (ώς, мышь, мыша льсь, льса Іисусь, Іисуса, к. т. л.), έν ὧ ή Έλληνική τὸ ἀποβάλλει (ώς, δέπας, αος, αϊ λόγος, γου. μυς, μυςς λίς, λιςς άλς, άλος, ήςως, ωος, τυφώς, φω). Το αποβαλλει, δε καί ή Σλαβονική εν μόνω τω ονόματι Χρистось, γεν. Χρиста, doτικ. Христу <u>— Х</u>ριστος, στε, στω (αντί Христоса. (βλ. σελ. 118, 160, χού λ. οπεμβ).

Г. Каіоля. ІІІ. Склоненіе.

Оповтерсь віз а, я. Средняго рода на а, я.

И. Знамя, уущи 1). — Овча, огаз 2).

P. Знамени, $\gamma \nu \omega \mu \alpha (\nu) - O$ вчати, обстоя. TOS (3).

1) Τα είς ΜΗ συμφωνούσι μετά των είς men Λτ. εσιαστικών, ώs имя, nomen, chmя, semen, к. т. д. бу ή угики els inis, ή δοτικ. ini (seminis, semini) κ.τ.λ. και μετά των εις αν, εν, Έλληνικών επιθέτων, μέλαν, ανος, ανι, τέρεν, ενος, ενι, αλλ' έκ των Σλαβονικών έξέπεσε το Η της ονομαστικής, δίστι το знамя, время, к. т. λ. ήσαν εξ αξχης знамянь, времянь, имянь, ως φαίνεται σαφώς έκ της προσθέσεως του Η έν ταϊς πλαγίαις καὶ οἱ Πολωνοὶ δὲ λέγουσιν imie το имя, κ.τ.λ. (το δὲ Πολωνικ. e = egn, η eng (nasal, ώς το συνήθ. έγνοια, γν, ξιναυλούν. κατά το Ιταλικ. bisogna, κ. τ. λ.), Φυλάττοντες έξ ήμισείας τον Φθόγγον του άρχαίε Η' τα δε είς α ουσιαστικά Ελληνικά έχουσι παντα έν ταϊς πλαγίας τ, καὶ ουδέποτε ν, ώς, ξήμα, -ματος, κάξα (κάξη), κάρητος, άγημα, ματος, Λτ. agmen-minis, κ. τ. λ. (ως απ ονομαστικ. κάξατ, ξήματ. κ. τ. λ.), και ταῦτ αναλογούσιν ακριβώς προς τα είς а, ати, Σλαβονικά, овча, ати, Σλαβον. ате. ούτω καί осля, яти, ягня, яти, к. т. λ. ώς έκ των οβμαπ, ягнят, κ.τ.λ. ονομαστικών, κω Ατ. dogma, dogmatis (περί δε της αποβολης του τ, ν, ε, και άλλων συμφώνων έκ της ονομαστικής είπομεν σελ. 118, 161, καί σημείωσ.). 2) το οβνα Φαίνεται μετάθεσις αντί οβαν, έξας (ως έας), και τοῦτο ουδέτερον, αντί τοῦ Έλληνικοῦ Αηλυκέ čis, ή, μετα του F, oFis, ovis, čis (βλ. λ. οβεμb). 3) ή уеviки eis ни $\Lambda \tau$. nis, $\eta c \eta$ ботик. ни, ти η ni, ti, η de Ελλην. γενικ. είς ος, ουτω και $\Lambda \tau$. sermo(n), sermonis \pm έρμων, έρμονος, συμφωνεί δε ή δοτική είς νι, κ τι, sermoni, nomini, имени, έρμονι, ονόματι. Σημείωσαι δε καί την τροжих той я sis е èх тої знамени, знамена, оїох об от

Д. Знамени, γνώμα(ν)τι.— В. Знамя, γνώμα. — З. Знамя, γνώμα. — Τ. Знаменемь, γνώματι. — Π. о знамени, γνώματι. —	Овчати, Овча, Овча, Овчатем, Овчати,	öFας. öFας. öFας. öFας. öFατι.
Множесшв.) .	, , ,
И. Знамена, $\gamma v \omega \mu \alpha(v) \tau \alpha$.	Овчаща,	oFara.
P. Знамень, $\gamma \nu \omega \mu \alpha \tau \omega(\nu)$. —	ОвчашЪ,	čFάτω(ν).
Д. Знаменамь, учиратогу. —	Овчатамь,	of actory. 1)
В. Знамена, учината: —	Овчата,	όΓατα.
3. Знамена, уушита. —	Овчатта,	όξατα.
Т. Знаменами, учиратести. —	Овчатами,	ο Εάτοιν.
П. о Знаменахь, γνωματεσφι.—	Овчатахь,	ο Εάτεσφι. 2)

Δ. Kalois.

IV. Склоненіе.

θηλυκά είς Β.

женскаго рода на ь.

 $\dot{\mathbf{H}}$. Свекровь, (ε кυς $\dot{\eta}$) $F\varepsilon$ --- Машь, α) $\mu \dot{\alpha} \tau \eta \varsigma$. $\dot{\eta}$ машерь,

ονομαστικής знаме, ως λέγουσι κως οι Σές Βι време, съме κ.τ.λ. κατά τὰ Λτ. είς men, semen, etc. Τρέπουσι δὲ κως οι Ίωνες τὸ α είς ε εν ταϊς πλαγίαις, ως, κέςεος, γέςεος, εϊ, ωντί αος, αϊ.

1) Δυϊκή δοτική. 2) ως, στήθεσφιν, οχεσφι, κων ως, κιόντεσι, κοράκεσσι, (χωρίς συγκοπης, άντὶ ἰδοῦσι, κόραξι, κ. τ. λ.).

3) Έκυρὸς, ὁ, μετὰ διπλοῦ πνευσματισμ. 4F = σβ - εκυρὸς (υ = ο) cbeκopb, ἐκ τοῦ ἔκω, ἔχω, ἕκος, λακωνικ. ἔκυρ, ὁκυρ (ως κα) ὁχυρὸς, ἔχυρὸς), ὁκερ, ὁθεν Λτ. socer, ὁ, κὶ (socerus) socrus, ἡ (ἀρχ. Γερμ. suehur, schwäher), ἑκυρὰ (ἑκορϜὴ, σβ — εκορϜὴ μεταθέσ. σβε— κρόϜη, cbeκpobb) ἡ κὶ ως ἐκ τοῦ ἑκυρὸς, ἑκορὸς, ἑκορὸς, υ= β, ἑκόρϜς, σβ - εκόρΓ(s) μεταθέσ. σβ - εκρόΓ(s), κατὰ τὸ γεραὸς γεραῦς, συγκοπ. γραῦς, γραῦς, προΦέρεται, γρᾶΦς, γρῆΦς, Φ= βb. α) Μαπь, маπи, ἀποκοπῆ τοῦ ρ (βλ. ὁπισθε).

p.	Свекрови,	FengoFn(s).	_	Машери,	ματέρο(ε).	β)
	Свекрови,	FengóFy.			ματέςι.	
• '	Свекровь,	FengoFn(v).		Матерь,	ματέρα.	
	Свекровь,	FengóFn.		Mamь, мап	ерь, μᾶτες.	
	Свекровью,	ΓεκρόΓεω.		Матерью,	ματέξιοί. γ)
	о Ссекрови.	FencoFn.		Машери,	,	

Множесшв.

-	и.	Свекрови,	FengóFy.	 Машери,	ματέζει(ς).	2)
		Свекровей,	FengoFoi(v).	Матерей,		δ)
			FenecFair.	Матерямь,	The state of the s	
			FengoFeas.	Машерей,		
		***	FergoFy.	Машери,		
	4	Свекровями,		Матерями		
		о СвекровяхЪ		 Машеряхь,	ματέρασφι.	E)

β) ή γενική pn, ως, Δτ. ris, matris (materis) = ματρος, μητρος, συγκοπή ἐκ τοῦ μητέρος. Υ) ή ποιητική εἰς διο = εω, ως εὐγεω, κ. τ. λ. ἡ εἰς ιω = ιοι = ι, οἶ, ματέρι οἷ, προσθέσει της αντωνυμίας οί το. 2) πληθυντική ονομαστικ. είς μ η = αι, έκυραι. ἢ ει = ι, ως, πόλει(ς), πόλιες, καὶ αὶ-ματέρε, δυϊκή ονομαστ. το δε ε, αρχαίως = ει = ι. βλ. σελ. 168). δ) ή γενικ. εἰς εμ \equiv εοι(ν) ως πολέοιν πολίοιν, ή παρενθ.ε (ματερέοιν), ως Ιωνικ. τουτέοις, τουτέης. ε) ή προθετ. είς πχ = αφι (φ=χ), ματέραφι, ματέρεσι, αντί ματρασι Λτ. matribus, μάτριφυς, αντί ματρεσφι (βλ. σελ. 158). Кατα το мать, κλίνεται η το дочь, αποκοπή του дочерь έθεν το αξχαΐον αμμρ (κού αμμ, αντί μονη). Το δέ μοчерь οΐον θύγτες. (υ = 0, θόγτες, Γεςμ. Tochter, к.т. λ. βλ. σελ. 130, σημειώσ.), κού <math>γ = κ, θόκτες (κτ = cm =ч: дочерь), έκ συγκοπης του θυγάτης, παςά το τύκω τέκω (τίκτω), τύγω (τυγάω, τετύγαται) τυγάτης, τ=θ, θυγάτης (ως μάω, μέμαται μάτης. κα θ = δ, Дочерь,

Έπίθετα, αζσεν. είς Β, θηλ. а, я, оддет. о, е, жей ый, ій, ой, ая, η яя— ое, ее, ie, κ. τ. λ.

О именахъ прилагательныхв, на в - а, я, о, е, и ый, ій, ой — ая, яя ое, ее, іе, и проч.

Ъ, А, О.

И. Великъ, ка, ко, Галінос, ка, (кп), ког (ка) Великій, кан, Roe, Fahir(i)os, ria, roy).

Р. Великаго. — кія, жаў кой — великаго. FalinaFo. nas (nins) — nafo.

Д. Великому — кой — кому, Γαλήκεω, κόη, κόω.

В. Великb, $\mathring{\eta}$ кiй, $\mathring{\eta}$ аго, — кую — кое, $F\alpha\lambda$ /к $o(\nu)$, к $\eta\nu$, к $o\nu$.

ως καὶ συνήθ. ἐνιαχοῦ, δυγατέρα, λεγουσι την θυγατέρα, καὶ θύγος, συγκοπη ως το ΑΟΝΕ (θόγος, βλ. λ. ΑΟΝΕ). Είς ταύτην την κλίσιν κλίνεται καί нοчь, νύξ (nox), γεν. κ. τ. λ.

α) Αλίκος μετά του (ΕΕβ), ήλίκος (μέγας). τὰ είς ίμ, μίκ, είπομεν ότι έχουσι την αντωνυμίαν μ = i is, επαναδιπλουμένην μα = 11, και είς ι τρεπομένην, και συναπτομένην μετα του ληκτικού ήμιφωνου b, великь, biй, великвій, кой συναλοιΦη-κίκ, έκ δε τε δικ το ωκ, ο τρέπεταικ εls οκ. Ουτω κ ή θηλυκή αντωνυμία π = a (α ή) προσετέθη είς το велика — я, жой ή ουθετέρα е = ο, είς το ουθέτερον велико — e. Ωσαύτως καὶ ή είς aro κατάληξις είναι ή αντωνυμία ero, έFo, καί ή εἰς my, ή emy, έω, καί μmb= им $b \equiv \delta \tilde{v}$. $\varkappa \omega \tilde{j}$ $\tilde{\eta}$ $\varepsilon \tilde{l}s$ ихb $\tilde{\eta}$ $\tilde{\alpha}v \tau \omega v \upsilon \mu l \alpha$ их $b \equiv \delta \tilde{l}s$, $\delta \tilde{l}v$, κ. τ. λ- (βλ. σελ. 168). Οθεν ή γενική aro $\equiv \alpha F_0$, αo (πηλείδαο), καί εω, καί το, οιο ποΐα δε των ωρισμένων επιθέτ. ληγουσιν είς in, η ωμ, και ομ, κ. τ. λ. διορίζουσιν οί

- 3. Великъ, кій ка, кан ко, кое, Fαλίκε, κα, κον (ως ή cνομαστική).
- Т. ВеликимЪ, кою кимЪ. $F \alpha \lambda i \kappa \omega$, $\kappa \eta$, $\kappa \omega$.
- П. о Великомъ кой комъ. Галіка, ку, ка.

Множеств. плидичт.

- И. Великіе кія кія. Fαλίκοι (кієє), και (кіαι), κα (κια).
- P. Великихb кихb кихb. Faxinoib(v), каіb(v), коіb(v).
- Д. Великимъ кимъ кимъ. Гадікої, кої, кої.
- Β. ως ή ονεμαστική, και ή γενική.

3. ws n ovomactinn.

Т. Великими, ми, ми, Гадікої, каї, кої.

П. о Великихв, кихв, кихв. Гадікою, офі ($\chi = \varphi$ кај σ).

γεαμματικοί. Ούτω κλίνονται καί τα κτητικά, οίον, Γοςποдень, дня, дне δεσπίτυνος (συνος), τύνη, τυνον. храмъ Господень, χαραμός δεσπότυνος (-συνος) (ναός κυριακός), молишва Господня, μειλίχ Εα δεσποτύνη (κυριακή προσευχή). Имя Господне (ον)υμα δεσποτυνον (ονομα κυ*ειακόν*). Птичье перо, πτήσιον πτερόν (πτήνειον), κ.τ.λ. $\chi \alpha \gamma \tau \alpha \tau \alpha \kappa \tau \kappa \alpha$, первь, η вый, ва, вая, во, вое $\underline{\tau} \pi \epsilon \varrho$ -Fos (Γιος), Fα, Fov, перваго, πές Fαο, κ. τ. λ. (βλ. λ. первіи), к. т. л. кой та тада Эвтіка (συγκριτικά к υπεсθετικά). Έκ των ουδετές. ἐπιθέτων γίνονται καὶ πάμπολλα έπιζεηματα ως τα Έλληνικα οίον βελικο Γαλίκον (μέγα, εν συνθέσει). Μαπο, μαλον (μικρον), μοπο, δολιχόν, n. τ. λ. (Σλαβονικώς είς W, Manu, Aonta, ws ny τα Έλληνικά κατ αἰτιατικήν καὶ δοτικήν, οίδν, μακεόν, κοῦ μακεω κεείττων, πολύ και πολλω ήττων, και τα είς ως, έκ των είς ων γενικων έπιββηματα καλώς, ὀξθώς, κ. τ.λ. βλ. σελ. 168). Των δε κτητικών είδος είναι κού ή έφεξης κατάληξις.

Въ (OВЪ, ЕВЪ), ВА, ВО (жу ВЫЙ, ВАЯ, ВОЕ).

- И. Опщевь, ва, во (αττω Fos, Fα, Fov) πατρωσς, α, ον. α)
- Р. Опіцева, вой, ва (αττώ Εα, Εωης, Εα), πατρώε, ας, ε.
- Д. Опцеву, вой, ву (αττώ Εω, Εώη, Εω) πατεώω, η, ω.
- В. Опцевь, ва, ву, во $(\alpha \tau \tau \tilde{\omega} Fov, Fov) \tau \tilde{\omega} ov, \alpha v, ov.$
- 3. Опцевь, ва, во $(\alpha \tau \tau \tilde{\omega} Fos, F\alpha, Fov) \tau g \tilde{\omega} os, \alpha, ov.$
- Т. Опіцевымі, вою, вымі (— $F\omega$, $F\omega\eta$, ω)— $\tau g\omega\omega$, ω , ω .
- Π . о Опщевомь, вь, вой, вомь, вь ($\alpha \tau \tau \omega F \omega$) $\tau g \omega \omega$, κ . τ . λ .

Множеств. плидочт.

- И. Опіцевы (αττω Foi, Fai, Fa) πατρωσι, αι, α.
- Р. Оппевых в (аттобого, ого, ого) темого, ого, ого (бий.).
- Д. Опщевымь (сттобогу) темогу, сту, сту.
- В. Опщевы η ыхb ($\alpha \tau \tau \omega F \epsilon i s$ (8s), αs , α) $\tau \varrho \omega s s$, αs , αs .
- 3. Отцевы ($\alpha \tau \tau \tilde{\omega} F o i$, αi , αi) $\tau g \tilde{\omega} o i$, αi , αi .
- T. Опіцевыми ($\alpha \tau \tau \omega F o i v)$ $\tau \varrho \omega o i v$, $\alpha i v$, o i v.
- Π. ο. Οπιμερωχb (ως η γενικη) κ. τ. λ.

Οὐτω καὶ τὰ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων οἶον ἐκ τοῦ Παβελο Παῦλος (Παύελος), Παβλοβό, βα, βο ΠαυλῶΓος, Γα, ον, κ. τ. λ. οθεν καὶ τὰ εἰς οβό, πατρωνυμικὰ Ορλοβό, ΟρλῶΓος (ορελό Ε΄ ορνις, ὁ ἀετός) Ε΄ ὀρνειος. καὶ πόλεων ὀνόματα, Μακαρωδο Μακαρωίδον (ἐκ τοῦ Μακαρως, Μακαρωίδ), Κίεβον (Κίειον, πόλις Κίε, ἢ Κοίε) τὸ Κίεβον, κ. τ. λ. Φαίνεται δὲ μᾶλλον ἡ εἰς οβ καὶ θβ, κατάληξις τῶν κτητικῶν Ε΄ ευ (γενική δωρική Ε΄ ου), οἷον Ημκολαεβό Ε΄ Νικολάευ (Νικολάε, ως ἐμοῦ, δωρικ. ἐμεῦ, κ. τ. λ.). Παβλοβό Ε΄ Παύλου, (ευ Ε΄ θβ, ου Ε΄ οβ, ότι υ Ε΄ β, βλ. εἰς τὸ Λεκτικὸν τὸ στοιχ. γ). ἀλλα ὰ, τὰ εἰς ῷος κτητικὰ ἐκ τῆς γενικῆς εἰς ου, καὴ ος (πατρὸς, οος, πατρῷος, πάπτου, παππῷος, κ. τ. λ.).

α) Έκ του omenb = ἀττας (ἀττος, οθεν ἀν γένοιτο κού ατταῖος, αττώςς).

Έκ τῶν εἰς εΒ κτητικῶν γίνονται καὶ τὰ εἰς Βυμὸ πατρωνυμικὰ, οἶον (Παβλοβ), Παβλοβυμὸ (Παύλου), ΠαυλοΓίδης (συγκοπῆ, βίδς, δς τσ, μ). Ημκολαεβ, Νικολάευ, Ημκολαεβμμὸ Νικολαευιόδης, δς (ἀντὶ Νικολαίδης. ως καὶ τὰ εἰς αδης, ιδης ἐκ τῆς εἰς ου, γενικῆς, Πάνθου, Πανθοϊδης. Πηλευς, Πηλέ — ως, Πηλε τίδης. ἀτρέ — ως, ἀτρε — ἰδης, τρείδης, κ. τ. λ. βλ. σελ. 134, 136). Τοῦτο δὲ τὸ δης (ιδης, ιδς, ιτς, Γιτς, Βυμὸ), νομίζω ὅτι ἔγεινεν ἐκ τοῦ (δέω) δέκω τέκω, τέω, τάω (μαω) μυμω, κὶ σημαίνει τέκνον, μαρο (βλ. λ. μυμω καὶ Τόμ. γ. προσθήκ. λ. μυμπ). Ταῦτα ως ἐν τύπω περὶτῆς συμφωνίας καὶ τοῦ Ῥωσσικοῦ ονόματος πρὸς τὸ Ἑλληνικόν.

ГЛАВА V.

Mbemoumenie.

- § 1. Славянскія містоименія суть первообразныя, притяжательныя, и пр. такі какі Греческія, кромі сложныхі. Кі містоименіямі относится неопреділенное и вопросительное тіс, кто.
- § 2. Мфстоименіе перваго лица азб (єую) не имбешь косвенныхь падежей ошь самаго себя, такь какь Греч. гуш, Латинск. едо, и Нъмеця. ich, и пр. азб, кажется, образовалось изь ау, вмвсто Греч. корня гу, по перемвненію у на з (аз), такв какв на Лат. es (ez), перембною у на з, или ж такь какь жена (угνα), γυνα, γναω, (γνοω) знаю, и другія подобныя, н сродная буквь у лишера х (конечная и Ньмецк. ich, первоначально ik вмфсто ig) подобнымь образомь перемьняется у Славянь на з, какв то: хеїра, зима, и желвь, хейия, и пр. Лишовцы же присовонупляють еще s cb z, для выраженія k, какb тодкос, porszas и centum, szimta, а выбещо Лаш. h, пишушь г. Опсель видно, что Славянское из образовалось изb гу безb конечнаго w), и притомь не такь какь ас, которое есть Лат. as, сродное словамь is и εis.
- § 3. Пришяжащельныя мъсшоименія силоняющся, како имена прилагащельныя и чи-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

'Αντωνυμία.

ς α. Αί Σλαβονικαὶ ἀντωνυμίαι, πεωτότυποι, κτητικαὶ, κεὰ αἱ λοιπαὶ συμπίπτουσι μὲ τὰς ἱΕλληνικὰς
πλην τῶν συνθέτων. Εἰς τὰς ἀντωνυμίας ἀναφέρονται
κεὰ τὸ ἀόριστον, κεὰ τὸ ἔρωτηματικὸν τις (τίς, τὶς).

§ β. Ἡ τοῦ πεωτου πεοσώπου asb (ἐγω) δὲν σχηματίζει πλαγίας έξ έαυτης, καθώς ουδ ή Λατινική ego, ουδ ή Γερμανική ich, κ.τ.λ. Είναι δε το as έσχηματισμένον έκ του αγ, αντί του Ελληνικου ξιζικού έγ - οθεν και Λεττιστί, es (ez), κατα τροπην του γ είς ζως, жена. (γένα) γυνα γνάω, (γνόω) знаю, καὶ άλλα παρόμοια. Ούτω καὶ το τοῦ γ συγγενες χ (ληκτικόν καί του Γερμανικού ich, αρχαιότ. ik, αντί ίγ-) τρέπεται παρομοίως εἰς ζ ἀπὸ τους Σλάβονας. οΐον, χείμα, зима. желвь, χέλυς, κ. τ. λ. οί δὲ Λιθουανοι περοσθέτουσι καί σ, μετά του ε. περος έκφεασιν του κ ώς, πόρκος, porszas. καὶ αντί centum λέγουσι szimta κας αντί δε του δασέος b, γραφουσί ε οί αυτοί. Ωςε το Σλαβονικον asb έσχηματίσθη κατά το Έλληνικον έγ. (χωείς του ληκτικού ω), και όχι έκ του ας, Λατινιςί, as, ouryeves rou is xel eis.

ς γ. Αι κτητικαι αντωνυμίαι κλίνονται ώς καί το ἐπίθετα καὶ αξιθμητικά ονόματα. ώσαύτως καὶ αί τοῦ τρίτου προσώπου, πιοκ, οκ, κ. τ. λ. αί δὲ τοῦ

слишельныя, равно какв и мфсшоименія прешьяго лица той, он, и пр. Мфстоименія же перваго и втораго лиць имьюшь особенную форму, так как и у Грековь.

§ 4. Но чтобы показать и въ мъстоименіяхь сходство двухь языковь, представимь и оныя вь сравнительномь видь, какь бы на таблиць, предваривь читателя, что и вь мьстоименіяхь Славянскій языкь прибавляеть м вмьсто Греческаго у; напр. нам, ушу, тъм, той, и часто вы срединь, гдь ныть сей буквы вb Греческомb; напр. ему, бог (какb бы є́vої), такb и моему, и другія, вb кеторых в, так как и х, в мъстоим. их, $m \pm x$, и пр. сходетвують ев ν , φ , s. (См. Гл. 4, § 4.) и иногда щишающся шолько за дыханія, свойственныя Славянскому языку.

πεώτου καὶ δευτέρου έχουσιν ιδιάζοντα σχηματισμόν, ώς

καί παρά τοις Ελλησιν.

β δ. 'Αλλά διά νά Φανή κεὶ ή κατά τὰς ἀντωνυμίας τῶν δύω γλωσσῶν συμΦωνία, παραβάλλομεν κεὴ ταύτας ἐκ παραλλήλου, ὡς ἐν πίνακι, προϋπομνήσαντες τὰν ἀναγνώστην, ὅτι κεὴ εἰς τὰς ἀντωνυμίας συνειθίζει ἡ Σλαβονική (ὡς κεὴ ἡ Ῥωσσική, κ. τ. λ.) νὰ προσθέτη τὸ Μ, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ν. οἶον, нам, νῶν. πιδΜ, τοῖν. κεὴ πολλάκις κατὰ παρένθεσιν, ὅπου εἰς τὰ Ἑλληνικο λείπει ὡς, ΕΜ΄, ἑοῦ (οἶον, ἑνοῦ), οῦτω κεὴ ΜΟΕΜ΄, κεὴ ἄλλα, ὅπου τὸ Μ, ὡς κεὴ τὸ χ εἰς τὰ Ηχ, Τῶχ κ. τ. λ. ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ ν, Φ, ς, (βλκεΦ. Δ β δ.), κεὴ ἐνιότε Φαίνονται μόνον ὡς πνεύματα ἰδιάζοντα εἰς τὴν Σλαβονικήν.

ANTONYMIAL

Πεωτότυποι.

Α. πεοσωπ. Β. πεοσωπ. Γ. πεοσωπ.

Éνικ. 'Ον. Α3, (ἀγ) ἐγ—ω..Τω, τύ, τυ.
—ego, κω π3.

ROI H, lo.

Геу. Мене, μ ε $\bar{\nu}$, μ ε $\bar{\nu}$ $\bar{\nu}$ $\bar{\nu$

Δτ. ΜΗΤ, καὶ ΜΝ, Τεδτ, τεΓί—ν. Ce6τ, σέΓε, (σέμοινη, μοινη, μοὶ, έμοι- τείν, τίν (τί- Φι) σΦι, σίΓι, νη. (λατ. mibi, Γι) tibi, καὶ sibi (ἐκ τοῦ σί, μίι, ως ἐκ τοῦ ΜΝ, τοι. έοῖ, καὶ ἰς, τίς μίς).

Ait. MA, $(\mu\alpha)$ $\mu\dot{\epsilon}$, ... $TA(\tau\dot{\alpha})$ $\tau\dot{\epsilon}$ — $t\epsilon$... $CA(1\dot{\alpha})$ $\dot{\pm}\dot{\epsilon}$, $\dot{\epsilon}$, $m\epsilon$.

Пед. Мнв, μ огий. .. Тебь, τ є Гіν. .. Себь (σ є Гі) σ Філ Погит. Мною, μ ої .. Тобою, τ о Гі, τ ої .. Собою, τ о Іє Гої, μ (ν) ої, μ 0і. τ 0і. τ 0і. τ 0і. τ 0і. τ 0і. τ 0і.

Πληθ. Ον. Μω, μεῖ-s (ἐκ... Βω, φεῖ-s, φεῖs, τοῦ μὶs) = σφεῖs, του, η—μεῖs.

Α. προσ. Β. προσ. Πληθ. γν. Hac, νω-(s), Bac, φω-(s), σφωίν. voiv. Нам, $v\tilde{\omega}v$, nobis .. Вам, $\phi\tilde{\omega}v(\sigma\phi\tilde{\omega}v)$, . . . or. $v\widetilde{\omega}F_{i}$ — (s), $\varphi\widetilde{\omega}F_{i}(s)(\sigma\varphi\widetilde{\omega}$ iv) wobis. vwiv. α іт. Ны $(v\epsilon i)$ $v\omega$. Вы, $(\phi\epsilon i)$ $\phi\epsilon is$. · (νωϊ, νοί) nos. σφέως, σφεῖν. $(\varphi_{\omega s}) \equiv vos$, πεθ. Hac, νωίν (οῖον .Bac, σφων (φων). ... ของ --- 1, ws depl- $\mu \acute{\epsilon} \sigma \iota = \mathring{\alpha} \mu \mu \iota$ 'Απολλ. περί Αντων. 383). π ощт. Нами, $v\tilde{\omega}i$ ($v\omega$ -... Вами, ($\phi\tilde{\omega}v(i)$, ... $\sigma \varphi \tilde{\omega} i$. Δυίκ. - ον. καί) Βα, $\varphi \widetilde{\omega} - \varepsilon$,

Δυίκ. ον. καὶ) Βα, <math>φω - ε, σφω, σφε. αὶτ. Sb, Θηλυκ. φε, σφε. γν. καὶ) Ηαιο, νωί. Βαιο, φωί, σφωί. πεΘ. (νωω-ν). (φωω-ν).

I. ngoown.

Ον. ΟΗ, ος, 1, 1s, 1ν. ΟΗΑ, (εα) η, ονα. ΟΗΟ, (οο, οθεν = ονος, οινος. βλ. λέξ. ΟΗΒ. οου) ο, ονον.

Αρσεν. Θηλυκ. yεν. Ετο, εΓο, εο, ου. Επ, εα-s, εης. Ετο, εΓο. $\delta \tau$. Ему, $\varepsilon(v)$ ої, ε ої. Ей, ε ої. ... Ему, ε ої. теод. Ем, єї, їх. ..Ей, єої. ..Ем, єїх. Плуд. ой. (Они) (осі, ойсі) (Оны, ойсі, осі) (Оно, ойс, осі) а. οї. αї. Рωσσ. он Б. $\pi e \circ \mathcal{I}$. $\mathcal{I}_{\mathbf{X}}$, ois. αιτιατ.) ous, as, a. Им, оїх, сіх. ποιητ. Η ΜΗ, οίν(ι). [παράβ. άρχ. Γερ. bis, bit, bima, bina, bit. Όλλ. bet. our. ibm, ibn. - Sie, κ. τ.λ. Λατ. is. ea, id. κ. τ. λ.] оу. (Он). (Она). (Оно). Оного, $\delta(v)$ оFо,...Оная, $\delta(v_0)$ аs...Оного, δF о, δov . YV. 00 Fo (000, 01- (00s) as, ns. 010) 0100, 000.

> dr. Оному, $\delta(\nu)\tilde{\omega}$,...Оной, $\delta(\nu)\tilde{\eta}$, $\tilde{\eta}$...Оному, $(\delta\nu\tilde{\omega})\tilde{\omega}$. ώ, જલ્લે દામોય.

Evin.

Он, бу, гу, игу...Ону, пу, гу, супу,..Оно, (со) о, суоч. Alt. κ. τ. λ. βλ. λέξ. OHb.

Δεικτικα!.

	Άρσενικ.	Θηλυκ.	Οὐδέτ.
Evin. dv.	(ODEV TO	οῖος) (ἀθεν,τοία)τ , τὸς τὰ, (τάα).	όα Του, καὶ Το, τόο τή, (τό—το, δθεν τοῦτο) τὸ.
	7000 , TO	οῦ. τᾶς.	-s, Τοτο, τό Γο, του.
αὶτ	Τον, του τον. κας	τῷ. τῆ. ο-ν,Τγ, Τγιο, (τε ποιπ. τέη-ν) τ	άςσεν. έην,Τοε , Το , τόο , ην. το.
1 17	$ au\omega$. $ au\omega$. $ au\omega$.		Tbm—) agoev.
Πληθ. ον.	τίοι, τοῦν. γ. ΤѢχ, τοῦν	, тоі, Ты, Тыя, то оїо: таі. , таїv.	οῖαι, Τα , Ταπ , τα, (τάα) τοῖα.
dor	(taïs).		olαs, Τα , Ταπ , τα,
	ους , τ ροθ. Τ΄π, τοῖς καῖσι.	τους, τας, τα.	TCLOE 3 TOTOL.

παράβ. το Γερμ. άρθρ. der, die, das = τος, δωρικ. αντί τος, τη, το. κ.τ.λ.

Енк. он. Сь, хей Сій, хей ...Си, хей Сія, τ іс. ...Се, хей Сіе, σ іс. Сей, σ іс. σ і

YEVES TOU, TOS

 $(\beta\lambda. Pei\mu. \lambda. \tau cs) = \pm is$

+los, (s].

γεν. Cero, σέ Fω, τέο, .. Cen, Cen, σία—s.. Cero τίω (τοῦ). τίας, της. ως ή άς-

 $\delta \tau$. Сему, $\sigma \varepsilon \omega$, $\tau \varepsilon \omega$. Сей, $(\sigma i \eta)$ $\tau i \eta$, ...Сему) $\sigma \varepsilon v$.

 α iт. Сего, Сій, σ i-..Сію, $(\sigma$ in — ν). Се, сіе, σ i(σ i) τ ioν, τ ioν, τ ioν, τ ioν, τ ioν, τ ioν.

προθ. Сем, σέω, τέω, ... Сей, τίη, τη. .. Сем, τέω, τω. τω.

ποιητ. Сим, σίω, τία, ...Сею, τίη, τῆ. ...Сим, τίω, τῷ. τῷ.

ПлиЭ. ov. Сій, (oloi) тю,..Сія, тю, таі. ..Си, сія, та. тоі.

γν. Cux, (σίοιν) τί- .
οιν, τοῖν, ταῖν.

δτ. Сим, τίοιν, τοῖν, .

ταῖν, τοῖε,

ταῖε.

αίτ. Сія, (σίους) τί-..Сія, τία—ς τας...Си, Сія, τία, τα.

πę. Cux, τίοις, τοῖς, .
ταῖς.

ποιητ. Сими, ιτίοιν, τοῦν,

'Ov. OB, of — os...OBa, of α, α, η...OBo, of o, o. (οθεν, oos) os.

κ. τ. λ. ως το OH.

'Ov. Hcm, is — τος. λατ. iste, πτλ.

Оу. Тожде, Той-.. Таяжде, τ сайде.. Тоежде, τ собе жде, τ собе τ собе, τ с

Cam. Auros.

και ως ή σύνθετ. Εαυτού.

ον. Cam, Ιαμός.. Cama, Ιαμά, αμή, .. Camo, Ιαμό $-\nu$ αμός, όμος = όμη. αμόν, όμον. ό αυτός.

γν. Camaro, Ιαμά-..Camon, Ιαμάς..Camaro, (έαυ-Fo. άμοο (ά- (έαυτης). τοῦ) — ώς η μοῖο) άμοῦ, ἀρσεν. ὁμοῦ(έαυτοῦ).

F κ. τ. λ. ως το ΟΗ.

Αναφορική.

Evin. δν. Иже (и — же). Яже, αγε, ηγε, . Еже, δγε. Λατ.
γε (δς). Λατ.
(heice) heic,

γν. Егоже, έFόγε, Еяже, έαςγε. Εгоже́ — ως η αρσεν.
αιτ. Иже, ίγε, ίνγε...Юже, ηνγε. Еже, όγε.

Падэ. от. иже, ойуг. ... Яже, ауг. ... Яже, ауг. ... иже, ойуг. ... яже, ауг. ... яже, ауг. ... яже, ауг. ... яже, ауг. ... уг.

KTHTIROL

Τνικ. ἐν. Μοκ, (μόςς) μὸς, ...Μοκ, (μόα, mea)...Μοε, (μόον, met ἐμὸς, meus. μη, ἐμη. um) μὸν, ἐμὸν.

γν. Μοετο, (μόετο...Μοεπ, (μόα—ς...Μοετο, ως ή ἀξμοῖο, mei— ἐμῆς, meae.

δτ. Μοεμγ, (μόω ῷ,...Μοεκ, (μέα, me...Μοεμγ—— μόω) meo, μῷ, a.) μῆ, ἐμῆ.

ἐμῷ,

ἐμῷ,

κἰτ. Μοκ, μὸν, me...Μοιο, (μέα—ν...Μοε, (μέον) μὸν,

ωίτ. Μοϋ, μον, me...Μοιο, (μέω-ν..Μοε, (μέον) μον υm, εμον. meam) εμήν. εμον, meum.

 π go Э. Моем, $(\mu \acute{o} \omega)$. Моей, $\mu \ddot{\eta}$, mea,.. Моем — — — $\mu \ddot{\omega}$, $\mathring{\epsilon} \mu \ddot{\omega}$. $\mathring{\epsilon} \mu \ddot{\eta}$.

Πληθυντικώ ον. Hamb, (νος,...Hama, νωϊτέςα,...Hame, (νον) νωίως, σφος), νωί- nostra, τεςον, nostrum τεςος, noster. (ἐκ τε нашb. οἷον, νόσο—ν).

γν. Η αμιστο, (νωϊ-.. Η αμισπ, (νωΐας).. Η αμιστο — — Εο) νωϊτέρου, νωϊτέρας, nos ταε.

Нашему, (уш...Нашей, (ушід)..Нашему, dr. ίω) νωϊτέςω, νωϊτέςω, ποςnostro. trae.

Hamb, (νον)... Η απιγ, νωϊτέραν,... Η απιε -αiτ. voitegov, nos- nostram. trum.

Нашем, (νωΐω)...Нашей, (ως ή до-...Нашем — -TRE. νωϊτέρω, πος- τική). tro.

томт. Нашим — "Нашею — "Нашим —

Мой, жі На...Моя, жі нашя,...Моя, Нашя, μα, Πληθ. ον. ши, μοί = μαί, εμαί, νωί- εμα — νωίτεεμοί, κοί νωί- τερα, nostrae. ρα, nostra, regoi, nostri. κ. τ. λ.

Μοπ, (μω, εμόα) cit. έμω (έμες) κ. τ. λ.

Моя, нашя, Мой, наши, на, . . μω, έμω, νωί- έμα, νωϊτέρα. τέςω.

K. T. A.

Τοῦ Β. προσωπ.

- Ένικ. ον. Τβοϊ, (τΓοος, ..Τβοπ, τεα, τΓεα, ..Τβοε, τΓεον, τελατιν. tuus), tua. ον, tuum.
 τεος.
 - үч. Твоего, т Feo-.. Твоен, т Feo-s.. Твоего, т Feoo, Fo, (теоо) те- тейз, tuae. теоїо.
 - $d\tau$. Твоему, τF_{ε} . Твоей, $\tau F_{\varepsilon} \tilde{\alpha}$, .Твоему, $\tau \varepsilon \tilde{\omega}$. $\dot{c}\omega$, $\tau \varepsilon \tilde{\omega}$, tuo. $\dot{c}\omega$, tuo.
 - α it. Твой, τ Feo- ν , ...Твою, τ Fe α - ν , ...Твое, τ Fe α - ν τ e α ν , τ e α ν .
- Πληθ. ον. Βαμίδ, (φος)..Βαμία, σφα, σφη..Βαμία, (φον)
 σφος, φέτε- (σφετέςα) σφον, σφέτεερος, σφέτερος, vestra. ερον, vestrum,
 vester (ύμέτερος).
 - уч. Вашего, $(\phi_0'$ —..Вашея, $(\sigma \phi_{\varepsilon}$ —..Вашего, $\sigma \phi_{\varepsilon}$ ої- (σ) о Fо), $\sigma \phi_{\varepsilon}$ оїо, $\tilde{\alpha}$ —s) $\sigma \phi_{\eta s}$, Fо, $\sigma \phi_{\varepsilon}$ оїо, $\sigma \phi_{\varepsilon}$ - $\sigma \phi_{\varepsilon}$ ої, vestri $\sigma \phi_{\varepsilon}$ - $\sigma \phi_{\varepsilon$
 - бт. Вашему, к.т. х. .

κ. τ. λ. ως το Η αμβ.

Τοῦ Γ. προσώπ.

Ένικ. ον. CBOΗ, σφεὸ—ς, CBOΗ, σφεὰ, CBOE, σφεὸ—ν, σφὸς (σφὸϊς). σφὴ. σφόν.

τὸ, σφὸς κοινὸν

τοῦ β, κοῦ γ,

πεοσώπου.

γν. Своего, σφεό-.. Своея, σφεά—s.. Своего, σφεό Fo, Fo, σφεοίο, (σφεας) σφης. σφεοίο, σφε. σφοῦ.

 $\delta \tau$. Своему, ($\sigma \varphi \varepsilon$ -..Своей, $\sigma \varphi \varepsilon \tilde{\eta}$,..Своему, $\sigma \varphi \varepsilon \tilde{\omega}$, $\delta \varphi \tilde{\omega}$, $\delta \varphi \tilde{\omega}$, $\delta \varphi \tilde{\omega}$.

αίτ. Свой, σφεό-ν...Свою, σφεήν. ..Свое, σφεόν. κ. τ. λ. ως το Μοй, Твой.

Έρωτηματικαί.

ον. Κυμ (κιμ, κομ)...Καπ, κόα, κοία,...Κοε, κόον, κοῖον, κό—ος, κοῖος, ἢ κία, quae. ἢ κίον, κί (τί), (κίς) quis — quid...
ποῖος ἢ Κ — τ (πνεῦμα). ἐκ τοῦ ἴς, Ⅎἰς, Ⅎἰος, τἰς, τἰος, κίς, quis.

γν. Κοετο, κόοΓο, Κοεπ, κόα—ς, Κόετο, κοίοιο, κοίοιο, κοίοιο, κοίου, κοίας, κίας. κοίου, ή κίου.

n' nicio, nico,

- αir. Кый (кой) κό—. Кую, κόη— ν, .. Кое, κοῖον, κί. ο—ν, κοῖον, ή κοίην, κίην, quid. γίον, quem. quam.

κ. τ. λ. ως Сій. Той. жу Кыйждо, κιός δε, κοίος δε (ξκαστος), Ρωσσ. Каждій.

- 'Evik. ov. Чій, тю— s,..Чія, тю (тіs)...Чіе, тю—v, ті тіоя, (тіs).
 - γν. Hiero, τ loFo,...Hiero, τ l(ε)α—ς,...Hiero, τ loFo, τ loτο, τ loυ, τ loυ, τ loυ, τ loυ, τ loς. ου, τ lo, (τ) τέω, τ lo (τ) νος).

Роботк. Чей, Чья, Чье.

- πg. Чіем, Чієм, τίω, ...Чіей, τίη, τίνι...Чіем, τίνι. τίνι.

Который, котедоѕ (сs). Кто, этоѕ, тіѕ, едотпр.

Ούτω καὶ Ψπο, Ατό, τό, τί (ἐξωτημ.). γέν. Ψεςο καὶ Ψετο, τέλο, (τέου) τέω, κ. τ. λ.

'Ανταποδοτ.

(Aк. Як. ок—os) Якый, окойоя, (ойоя). (Так, то́s) Такый, тойоя, (токойоя, о́я ёк тё окойоя). Какіый, (ко)койоя (отойоя).

Елик — ликіи (οσος) ηλίκος. Толик — кій, τηλίκος (τόσος).

Колик — ликій, кηλίκος (πηλίκος) πέσος. χα Сколькій, μετα τοῦ c = 1.

2. T. A.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ.

Pin poc.

δ α. Ιαρεπόμενα των Σλαβονικών και Γωσσικών ξημάτων είναι τα αυτά και τα των Ελληνικών. Έχει δέ τον δυϊκον αριθμόν μόνον ή έν τοϊς βιβλίοις Σλαβονική, καί εκ των άλλων Σλαβονικών διαλέκτων ή των έν Καρνιολία κας των έν Λουσατία Βενετών. αι δε λοιπαί κας ή Ρωσσική απέβαλον κού έκ των ξημάτων ώς κού έκ των ονομάτων τα δυϊκά, καθώς κού ή μέση, κού ή νεωτέρα Έλληνική. Φαίνεται δε ότι ούδ ή πρωτόγονος των - Έλληνων γλωσσα δεν είχε τον δυϊκον αριθμον είς τα έήματα. διότι παρά τῷ Ομήρω ευρίσκομεν κού τον πλη-Δυντικόν αντί δυϊκού, κας τούτον αντ έκείνου, καθώς πεοείπομεν καὶ ἐπὶ των ἐνομάτων οίον "ω Δύκιοι, πίσε Φεύγετον (Ίλ. ξ.) κού, "Δοιώ έσπέσθην - κού, έποντο — καί, εθέλουσι (Ίλ. Γ. 236, — 41) κ. σ. λ." Της δε Σλαβονικής ο δυϊκός αριθμός εμφαίνει κως γένη, είον ecma, εστον (επί αξσενικών) καί, ecmb, επί θηλυκων. ιδίωμα σύνηθες καί είς την Αραβικήν, καί είς άλλας τινάς γλωσσας της Ασίας, είς δε την Ελληνικήν παντάπασιν άγνωστον.

§ β. Διαθέσεις δὲ τοῦ ξήματος ἀξιθμοῦσιν έξ οἱ γραμματικοὶ, παθητικὴν, ουδετέραν, ἐπιστρεπτικὴν (μέσην), ἀντίστροΦον (ἀποθετικὴν), καὶ κοινήν. τούτων δὲ ἡ μὲν τελευταία Φαίνεται παντάπασι περιττὴ, διότι τίποτ ἀλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ μέση, οἶον, πεκуся κήδομαι,

TAABA VI.

Глаголъ.

- § 1. Свойства спряженія Славянских b и . Россійских в глаголовь однь и шь же сь Греческими. Но двойственное число имбemb только одинь Славянскій; изв діалекmoвb же онаго Карніольскій и Вендскій вb Лузацін; прочія нарвчія, щакв какв и Россійское, отвергли двойственное число вв глаголахь и именахь, подобно среднему и новьйшему Греческому. Но кажешся, что и первобышный Греческій не имфль двойсшвеннаго числа вр. глаголахр; ибо у Омира находимь и множесшвенное вмьсто двойспвеннаго, и двойспвенное вмфсто множесшвеннаго, даже и вр именахр, какр мы сказали; напр. ω Λύκιοι πόσε Φεύγετον (Ίλ. ξ.); также Δοιω έπέθην, κού έσποντο, κού, έθέλεσι, (Ίλ. Γ. 236-41), и пр. Двойственное число Славянскаго языка показываеть и роды, напр. еста, ест (муж.), и есть, (женск.). Сіе свойство обыкновенно и вь Арабскомь и другихь нъкоторыхь Азійскихь языкахь; вь Греческомь же совершенно не изврстно.
- § 2. Вы глаголь Граммашики щишающь шесть залоговы: дыйствительный, страдательный, средній, возвратный, взаимный и общій. Но послыдній изы сихы кажется совсымь излищнимы; ибо пе что иное есть,

οπτωμαι, κ. τ. λ. Η κοινή αυτη. διάθεσις ελήφθη από τινας των κατά τας παρελθούσας έκατονταετηρίδας γεαμματικών της Ελλάδος, οίτινες ωνόμαζαν την αυτην νω μέσην κω κοινήν, επιφορτίζοντες το αυτό πράγμα με διπλας ονομασίας περιττώς. ή δε Σλαβονορωσσική γεαμματική διακείνει τα έπιστεεπτικά λεγόμενα (ΒΟΞврашный) από τα κοινα (общій), εν ω αμφότερα είναι κυρίως μέσα. διότι τίποτε δεν διαφέρει το κοινον ομπαιος, ενδύομαι (ενδύω εμαυτον), από το επιστρεπτικον, χβαλιος η, ἐπαινουμαι (ἐπαινῶ ἐμαυτον). Τα δὲ παρά τοῖς Ελλησιν ἀποθετικά ονομαζόμενα, καὶ λατινιστί deponentia (διότι απέθεντο, ήτοι απέβαλον τον είς ω ένεργητικόν τύπον), ονομάζονται взаимный, αντίστροφα (reciproca)· οΐον, борюся, μάχομαι. καὶ τούτων ή ένομασία συγχέεται με την των επιστρεπτικών. άλλα καί ταυτα τα αποθετικά (ἐαν ἐξαιρεθῶσιν ολίγα τινά) έχουσι του μέσου την σημασίαν, διότι το μάχομαι σημαίνει άντιπάθησιν, ως καί το αγωνίζομαι, κ. τ. λ. αλλά περί τούτων ας σκοπωσιν ακειβέστεςον οι γεαμματικοί.

- γ. Περί δε τους χρόνους είναι απλουστέρα της Ελληνικης ή Σλαβονική, Φυλάττουσα καὶ εἰς τοῦτο τον αρχαϊκώτερον τρόπον διότι δεν έχει, εἰμή τρεῖς χρόνους κυρίως, ἐνεστῶτα, καὶ μέλλοντα, καὶ ένα παρωχήμενον, ώς λέγομεν ἐΦεξης.
- ης, ληγόντων ξημάτων) λαμβάνεται πολλάκις άντὶ μέλλον.

 τος ζχι μόνον εἰς τὰ κινήσεως σημαντικά ως, μης = εἴμι,

кай средній, напр. пекуся і и пр. Сей обшій залогь приняшь изь нькошорыхь Греческихь Граммашиковь прошедшихь стольшій, которые то же самое назвали общимо, и среднимо, излишне обременивь одну и ту же вещь двоякимь именемь. Но Славяно-Россійская Граммашика ошличаеть шакв называемые возвращные глаголы ощо общихь, хошя шь и другіе сушь глаголы средніе; ибо общій надіжся ничьмь не различествуеть от возвратнаго хвалюся. Глаголы, называемые у Грековь опложищельными, а у Лашинянь deponentia (потому что они опложили двиспвишельную форму а), именующея взаимными, напр. борюся; но и сихв название сливается св глаголами возвратными. Прищомв и опложительные (за исключеніемь не многихь) имьюшь значеніе среднихь; ибо борюсь имбешь значение взаимное (αντιπάθησιν), marb какв подвизаюсь, и проч. Впрочемь точныйшее разсмотрыне сего предмеша принадлежишь Граммашикамь?

- § 3. Во временах в Славянскій языкь проспіве Греческаго; ибо собственно имбеть полько при времени: настоящее, будущее и одно прошедшее, какв скажемв ниже.
- \$ 4. Настоящее (и вы особенности глаголовы, кончащихся на ў) пріемлется по часту за будущее, не только вы глаголахы,

και ποθεροφημαι, ιδατλλ εξεχοίται και εγεροφιαι, αγγα χαί είς άλλα, ως το δίω, παίω καί παίσω πίω, πίω (πίνω) χού πίομαι, (ως χού το έδομαι, χού Φάγομαι, κομ άλλα, των οποίων ο ένεστως έχει χρησιν μελλοντικήν και παρά τοις Έλλησιν). Η σύγχυσις αυτή των χρόνων είναι ιδίωμα αρχαϊκού και της παλαιάς Έλληνικής, πείν ακόμη διακειθώσιν οί χεόνοι ακειβώς. δια Touro Euclonomen els Ton Omneon, Enlore de noy els ATTIκους συγγεωφείς, ένεστωτως αντί μελλόντων οίον, τελεί αντί τελέσει (Πλάτ. Πεωταγός.), καί, καλείσθε, άντί καλέσεσθε (Δημοσθ. προς Λεπτίν.), ως τα "έγω δε κ" άγω (άξω, Ἰλ. Α)." η θην σ έξανύω (Ἰλ. Σ, αντὶ έξανύσω οθεν και είς την κοινήν Ελληνικήν σε σκοτόνω, το έτοιμάζω αντί έτοιμασω, αποκτενώ. κ.τ. λ.). Αλλα και οί δευτεροι λεγομενοι μελλοντες, οίον, τυπώ, και οί των είς αμεταβολον ληγοντων, σπερώ, νεμώ κ.τ.λ. τίποτ άλλο δεν είναι, είμη παλαιοί ένεστωτες περισπωμενοι οίον, νεμέω, — $\tilde{\omega}$ σπερέω, — $\tilde{\omega}$. κού αυτος δέ ο μέλλων εγείνεν έκ του ένεστωτος προστεθέντος του σ πνευματισμές είς το τελικον του ένεστωτος ω. οίον, $\tau = \omega$, $\tau = \sigma \omega$ $\tau = \sigma \omega$, $\tau = \sigma \omega$. $\tau = \tau$. $\tau = \lambda$. $\sigma = \sigma \omega$ τουτο παλιν ευρίσκονται κου μέλλοντες με σημασίαν ένεστωτος, ως οί, τέρσω, έψω, όρσω, κ. τ. λ. Η δέ Αραβική και ή Έβξαϊκή σχηματίζουσι τ' αναπαλιν πολλάκις τον ένεστωτα έκ του μέλλοντος.

ς ε. Ο δε μελλων της Σλαβονικής είναι, η απλούς, η σύνθετος, η περιφραστικός. και ο μεν απλούς δεν διαφέρει

означающих в движение, напр. иду, гряду, но и вь другихь, какь що: лію, бію, нодобно еворая, Фауорая, и другихb, коихb настоящее употребляется вмісто будущаго и у Грековь. Сіе смішеніе времень есть древнее свойство. древняго Греческаго языка, когда вь точности еще не были опредълены времена. По сему и у Омира, а иногда и у Ашшических в писашелей, встрвчающся настоящія вмісто будущихь, напр. телеї вмісто τελέσει (Πλάτ. Пρωταγ.) также καλείθε, вмьαπο καλέσε θε (Δημοσθ. προς Λεπτ.); makke" έγω θε κ αγω (αξω. Ιλ. α) · η θην σ εξανύω (Ιλ. Σ. вмѣсто έξανύσω, marb какb и вь обыкновенномь лзыкъ σε σκοτόνω, το ετοιμάζω, εμδοπο ετοιμάσω, αποκτενώ, и пр). Но и называемые вторыми будущими, напр. тото, и других в глаголовь, кончащихся на неперемьняемую букву, напр. от е с проч. не что иное суть, какb древніе настоящіе облеченные, напр. уєμέω - ю, σπεςέω — ω. И самое будущее сдhлалось пзb настоящаго св прибавленіемь о, какв бы густаго дыханія, предв конечною буквою ш настоящаго времени, $\tau i - \omega$, $\tau i - \sigma \omega$ $\tau v - \pi \omega$, $\tau v \pi$ σω, τύψω. По сему и на оборошь находящся и будущіе вмісто настоящихь, напр. терою, έψω, όρσω; Арабскій же языкь и Еврейскій, часто образують настоящее оть будущаго.

§ 5. Будущее Славянскаго языка есшь или простое, или сложное, или описательное (περιφρατικός). Будущее простое вь образова-

κατά τον σχηματισμον από τον ένεστωτα οίον, Παλδ, (πεσουμαι) ἐκ τοῦ ΠΑΔΑΙΟ· ΚΙΝΑΙΟ (ὧνήσομαι) ἔκ τοῦ ικδηδιο. καὶ άλλοι γινόμενοι ἐκ τῶν θαμιστικῶν λεγομένων ξημάτων, όντες δε κυρίως αὐτοὶ οὶ ἐνεστῶτες (καθως περείπομεν), έκ των όποιων παράγονται τα θαμιστικά [τὸ δὲ 6848 (ἐσομαι) ἔχει πάντοτε σημασίαν μέλλοντος]. Πρός διαφυγήν της των χρόνων συγχύσεως κάμνει πολλάκις ή Σλαβονική μέλλοντας συνθέτους έκ πεοθέσεων κωί μάλιστα της ΟΥ, κωί ΠΟ, κωί ΚΟ3. οίον, ΟΥΕΪΗ, αποκτενώ. ΠΣΗΔΟ, πορεύσομαι. Ο δε περιφραστικός, τέλος, λεγόμενος μέλλων γίνεται έκ του απαξεμΦάτου, καὶ ένος τινος των τριών τούτων ξημάτων, Β΄ Δδ (ἔσομαι), χουδ (θέλω), ΗΜΙΜΑ (ἔχω). Καὶ τὸ μεν 6848 συνάπτεται σπανίως μεν πεος ένεεγητικον κα ουδέτερον απαρέμφατον οΐον, ΗΜΕΤΗ ΕδλεΤε, έξετε (όπου το 6848 ἐκλαμβάνεται αντί τοῦ μέλλω Ξ έχειν μέλλετε), ως δ' έπὶ το πλείστον μετά του παρωχημένου ή ένεστωτος της παθητικής, οΐον, ΔΙΗΟ ΕδΑΕΤΑ δεδομένον έσται, (δοθήσεται). ή δε Πολωνική και άλλαι διάλεκτοι συνάπτουσι τὸ 6848 καὶ μετά μετοχης ένεςγητικής. Πρός τουτο το 6818 αναλόγει το Περσικόν bud, κού το Γερμανικόν werde, μάλιστα δε το Έλληνικόν

ніи не различествуєть оть настоящаго, напр. паду, падаю, куплю, купую, и другія, кошорыя происходящь ошь шакь называемыхь учащащельныхь глаголовь, собственно же сушь сами настоящія, (какв сказали), ошр коихр производящся учащащельные. (Но буду имбеть всегда значение будущаго.) Для избъжанія смъщенія времень, Славянскій языкь составляеть почасту будущія сложенныя сь предлогами, наппаче сь оу и ло, также воз, напр. оубію, лойду. Наконець такь называемое описательное будущее дълаешся изв неопредъленнаго наклоненія и котораго нибудь изв сихв трехв; глаголовь: буду, хогу, имамд. Буду ръдко соединяется сь дъйствительнымь и среднимь неопредъленнымь, напр. имъти будете, но болье сь прошедшимь или настоящимь причастіемь страдательнаго залога, напр. дано будетв. Польское же и другія нарвчія совокупляють буду сь причастіемь дьйствительнымь. Сb симь буду сходствуеть и Персидское буд, Нъмецк. werde, а наиначе Греческ. госиняемое сb прошедшимb соверш. причастіемь: тепленція восна, тетинμένος καὶ έγγεγεαμμένος έςαι, вивсто простаго будущаго, которое скоро должно случиться, έγγεγεάψεται, τετύψεται, и пр. Ηο κοτη οπικοсишся кв неопредвленному, напр. егда хотятв сія быти, (вмісто когда сія будуть), такь Греческое: Ετος εθέλει κρατήσαι (вм. κρατήσει 'Αρισοφ. Σφηξ. 534). εθέλει γνωναι, (ΒΜ. γνώσεται 'Αθην. Η. 351.).

έσομαι, συναπτόμενον μετά του παρακειμένου της μετοχης, ως, πεπλευκώς έσομαι κοί, τετυμμένος, έγγεγραμμένος έσται, αντί του απλου μετ' ολίγον μέλλοντος, έγγεγερώψεται, τετύψεται, κ. τ. λ. Το δε χογδ (θέλω) συμφέρεται προς απαρέμφατον οίον, ΗΓΑΑ ΧΟΤΑΤ (ΪΑ ΕΔΙΤΗ, όταν έθέλη ταῦτα γίνεσθαι, (αντί, όταν μέλλη), ως το "ούτος έθέλει κρατήσαι = μέλλει κρατήσειν = κρατήσει ('Αριστφ'ν. Σφηξ. 534)." έθέλει γνώναι = γνώσεται (Αθήν. Η, 351)." θελήσει αναβήναι ή τυgarris ετς την θυγατέρα (αναβήσεται Hedd. 5.). έκ ταύτης της, αν καί σπανίας, αλλά γνωστης καί είς τους αξχαίους Έλληνας χεήσεως του θέλω, αντί του. μέλλω, πεοηλθεν ο μετά του θέλω και του απαρεμφάτου σύνθετος μέλλων της κοινης Έλληνικης, οΐον, θέλω γεάψει = γεάψω, κ. τ. λ. το θέλω υποδηλούσι πολλάκις και οι ένεστωτες όχι μόνον των εφετικών λεγομένων ξημάτων (κακκείω, όψείω; δρασείω), άλλα κού άλλων στολλών, οξον δεαίνω = δεασείω (θέλω δεαν), "άγουσιν έ μεθεῖο Ξ ἐθέλουσιν ἄγειν (Εὐριπ. Μήδ. 733.) κ. τ. λ. άλλα καί ή δίζα του θέλω είναι ή αυτή καί του μέλλω, μέλω (έλω, Εέλω, βέλω, θέλω κού β = μ, μέλω, ως βίω, μίω). κως οί Αγγλοι δε διά του θέλω, i will, ποιδσι τον μέλλοντα. Τοῦ δὲ ΗΜΑΜΑ (ἔχω) ή μετ απαρεμφάτου Σλαβονική σύνθεσις έπι του μέλλοντος, είναι μεν συνήθης ένίστε και είς τους Αττικούς έχομεν λέγειν (Ίσοκς. Παναθην.)" ο, τι έχετον εξίζειν, λέγετον (Αςστφν. Βατεχ. 1105.), συνηθεστάτη δε καί είς την

θελήσει αναβήναι ή τυραννίς είς την θυγατέρα, (BM. αναβήσε-Несов. 5). Изв сего хотя ръдкаго, но извъсшнаго и у древнихъ Грековь упошребленія θέλω вмісто μέλλω произошло ві простонародномь Греческомь языкь будущее сложное изb 9έλω и неопредвленнаго наклоненія, напр. Θέλω γεάψει = γεάψω, и проч. Глаголь Эгль подразумъвается и вы настоящихь временахь, не только глаголовь желашельных в, каккеїш, офеіш, беабеіш, но и друruxb многихb, напр. δεαίνω = δεασείω (θέλω δεαν), άγεσιν ε μεθείο = εθέλεσιν άγειν (Εύριπ. Μήδ. 733.) и пр. И корень глагола Эгди есть тоть же самый, что и глагола μέλλω, μέλω (έλω, Γέλω βέλω, βέλω, μ β = μ, μέλω, makb κακb βίω, μίω)*И Англичане чрезь θέλω, I will, выражають будущее. Имами, слагаемое сь неопредоленнымь вь Славянскомь будущемь, иногда встрвнается и у Аттиковь, ёхоне деуен (Ίσοκε. Παναθην.) ο, πι έχετον εξίζειν, λέγετον. (Αρισοφ. Ватех. 1105.) Всего же обыкновенные оно вы ныньшнемь Греческомь языкь, напр. ёхонеч γα λαλήσωμεν, manb nanb и по Итал. abbiamo da discorrere. Глаголь нагну, употребляемый сь неопредъленнымь вмьсто будущаго, есть ръдкое свойство древняго Славянскаго языка, напр. искати насчето.

§ 6. Наконець прошедшее время, неопредьленно упопребляемое, сходствуеть сь Греческимь аористомь, напр. дах (ёдока). Когда же образуется изь формы учаща-

νῦν λαλουμένην Έλληνικήν? οἶον, ἔχομεν νὰ λαλήσωμεν. ώς καὶ τὸ ἰταλ. abbiamo da discorrene. Τὸ δὲ ΗΔΥΗ δ (ἄρχομαι) μετ ἀπαρεμΦάτου, ἀντὶ μέλλοντος, εἶναι σπανιώτατον ἰδίωμα της ἀρχαίας Σλαβονικής, οἶον, ΗΚΚΑΤΗ ΗΔΥΚΕΤ (ζητήσει).

§ 5. Ο δε παρωχήμενος, τέλος, αορίστως μεν έκ-Φερόμενος αναλογεί προς τον αύριστον τον Ελληνικόν, οίον, ΑΑΧ (έδωκα). όταν δε σχηματίζηται έκ του τύπου των είς ΔΙΟ θαμιστικών (βλ. κεφ. Ζ. § 15), συμφωγεί με τον παρατατικόν είς έμφασιν της κατ ενέργειαν παρατάσεως, ΑΛΑΧ = έδίδουν: ΕΚΑΥ, ην (παρατατικ.), καί Ε΄ΕΧ, αός. ην (καί δεύτερος αόριστ. ΕΔΙΧ). Γίνεται δε και τείτος παρωχήμενος περιφραστικός, η ώρισμένος, έκ τη υπαρκτικού και της ένεργητικής ή παθητικής μετοχής οίου, ΤΚΟΡΗΛ ΕΙΜΑ, πεποιηκώς ειμι. ΠΟΙΛΑΗ ε(ΜΑ, ἀπεσταλμένος ειμί. ἀναλογεί δε ούτος κυρίως μεν προς τον παρακείμενον: οίον, 43% ΕΙΜΕ ΟίΤΑΛ, έγω υπολέλειμμαι = υπολελειμμένος ειμί ως σχηματίζεται καί ο παρακείμενος της των Ελλήνων ευκτικής και ύποτακτικής (υπυλελειμμένος είην, ω.), συνήθως δε και προς τον αόριστον, ρεκλά Ε(Η, είπας, είρηκας, κ. τ. λ. Διά φε του παρωχημένε του υπαρκτικού, ΕΕΧ, ή ΕΔΙΧ, κού της παθητικής μετοχής σχηματίζεται πολλάκις κού ο υπερσυντελικός ΡΕΥΕΝΟ ΕΔΙΟΤΑ, ελημένον ην = είρητο. ο δε των Ρωσσων αόριστος είς πb, πa, πο, είναι ή μετοχή κατ έλλειψιν του υπαγκτικού, συγκοπείσα έκ του шельных в на аю, (см. Гл. 6, § 15), шогда сходствуеть сь прошедшимь несовершеннымь, и выражаеть дъйствие продолжающееся, даях, єдідву б \sharp ях, ($\mathring{\eta}$ у) и б \sharp х, аор. $\mathring{\eta}$ у (и аор. 2 бых.). Бываешь и третіе, такь называемое перифрасшическое прошедшее, или опредъленное, составляемое изв глагола существительнаго и причастія дійствительнаго или страдательнаго, напр. творил есмь, послан есмь. Сіе время сходствуеть собственно сь прошедшимь совершеннымь, напр. аз есмь остал, έγω υπολέλειμμα = υπολεдениего віні, каковымь образомь составляется шакже и прошедшее совершенное Греческих в страдательных в желательнаго и сослагашельнаго наклоненій (υπολελειμμένος είην, ώ.), Сравнивается сіе прошедшее и св аористомь, рекла еси, гілая, гідпкая, и проч. Посредствомь прошедшаго времени существишельнаго глагола, бъх или бых, и причасшія страдательнаго образуется почасту и давнопрошедшее, напр. регено бысть, едепречог пу Россійской аористь на лд, ла, лр есть причастіе, сокращеннее изв прощедшаго опредъленнаго времени, безь существительнаго глагола, напр. был, была, было, происходить оть был есль, до віні, (такь какь υπάεχων διατελώ, κυεών τυγχάνω, и прон.); также лосылал и лослал, и учащательное посылывал сушь послал и посылывал есмь. Посему-то Россійское прошедшее имбеть роды, муж. женск. и средній; каковыя по-

ωρισμένου παρακειμένου, περί του οποίου προείπομεν обот то был, была, было, ейтой ёк той был есмь, фу ειμί (ώς τὸ, ὑπάξχων διατελώ, κυζών τυγχάνω, κ. τ. λ.) жей то посылал, жей послал, жей то Эшистико посылывал, гігом то посылал, жой посылывал есмь, απεσταλκως ειμι. δια τουτο έχει ο Ρωσδικός παρωχήμενος και γένη θηλυκά και ουθέτερα, το οποία έμφαίνει ή μετοχή, ως κου το, απεστα κως, κυία, κος. Διαιρεί δε η Ρωσσική γραμματική τον παρωχημενον, α) είς αρειστον απλώς β) είς αρειστον τον το είπαξ σημαίνοντα (однократное), σστις είναι αυτος ο ασριστος συγκεκομμένος, ή μετά του σ προσηυξημένος, και αναλογεί οπωσδηποτε προς τον παρακείμενον οίον, π. π. спьл жей, посылал (απέστειλα), послал (аπέσταλκα) κα γ) είς παρωχημενον τον το πολλακις έμφαίνοντα, η θαμιστικόν, οστις αναλογεί προς τον παρατατι... Διπλασιασμον δε του παρωχημένου, καί αυξησιν συλλαβικήν, η χρονικήν δεν γνωρίζει ουτε ή Σλα-Βονική, ούτε καμμία των διαλέκτων της, απεναντίας προς την Έλληνικην, και Γερμανικήν, και Σανσκριτικήν, αίτινες διπλασιάζουσι τους παρακειμένους, ώς και ή Λατινική επί τινων δημάτων της οίον, cado, cecidi cano, cecini. αλλα χαι της Λατινικής οι πλείτοι παρωχημενοι έκθερονται χωρίς διπλασιασμού ένίστε δε (άλλα σπανιωτατα και παρά ποιηταίς μόνον) και της Ελληνικής. οίον, λέκτο, δέκτο (αντι δέδεκτο), κου είτι αλλο τοιούτον. προσθες και τα δια κακοφωνίαν μη διπλασιαζοντα το συμφωνον του ένεστωτος οίον, έψαλται, έζηκε. καθως

казываенть причастие, такь какь вы Гречесном b: апесалков, коїа, кої. Россійская Грамматика раздъляеть прошедшее время а) на прошедшее просшое, b) однокрашное, (которое есть то же самое неопредъленное (асельов), сокращенное или увеличившееся прибавленіемь с, и сходствуеть иногда сь прошедшимь совершеннымь временемь, напр. πέλ, επέλ, πος ειλαλ (ἀπές ειλα), πος λαλ (ἀπές αλκα)) с) на прошедшее, означающее многокрашность или учащение, и сходствуеть сь прошедшимь несовершеннымь (падататись). Удвоенія и приращенія ві прошедшемі времени ньть вь Славянскомь языкь ни вь какомь либо изь его нарвчій, какь бываеть вь Греческомь, Ньмецкомь и Санскришскомь, вы коихы удволешся слогы прошедших в времень, такь какь и Латинскій во многих в глаголах в, напр. cado, cecidi: сапо, сесіпі, большая же часть протедшихв и вь Лашинск. остается безь удвоенія, а нъкоторыя изв нихв (но весьма ръдко, и то у поэтовь только) и вь Греческомь, напр. λέκτο, δέκτο (вмісто бебекто), и другія не многія вмість сь тьми, вь которыхь не удвонется є приращенія для избъжанія непріяшнаго выговора, έψαλται, έζηκεν, шочно пакже какb вb Славянскомb весьма рфдко находится удвоеніе в настоящем времени, напр. дадут, бабёті (бібёті) оть неупотребиmельнаго AaAy ($dad\tilde{\omega}$) $\equiv did\tilde{\omega}$ вм \bar{b} сто $d\tilde{\omega}$, $d\tilde{\omega}$ и Безь приращенія слоговаго Гречеδάω, даю. скія прошедшія времена весьма часто встрь-

§ ζ. Αλλα και περί τας έγκλισεις είναι απλοίκη ή Σλαβονική δίοτι δεν έχει είμη κυρίως τρεῖς, δριστικήν, προστωκτικήν, και απαρέμφατον. Τους δε χρένους της υποτακτικής κων εθκτικής (διότι συμπίπτουσιν άμφότεραι είς την Σλαβονικήν, ώς χως της Λατινικής ή conjunctious καί optatious) τους σχηματίζει έκ της δειστικης. Και δ μέν ενεστώς και δ μέλλων γίνεται δια του συνθέτου έκ προθέσεως μέλλοντος (βλ. § ε.) συναπτομένου μετά του μορίου ΑΔ (ίνα), οίον, ΑΔ ΟΥΜΟΛΥΗΤ, ίνα σιγά: ΑΔ ΠρίκλεΤ, ίνα έλθοι, (αντί του ευκτικού έλθοι). Δα εξέχετελ, ίνα πληςωθή. Καὶ τὴν αὐθυπότακτον ἐκφράζουσι διὰ τοῦ μέλλοντος της οριστικής. ,, ΓΑΤ ΚΟΙΜΕΙΜΗ ΟΥΓΟΛΟΚΑΕΜ, που θέλεις ετοιμάσωμεν; Επί δε των υποθετικών συναπτεται ο μελλων τοῦ ὑπαριτικοῦ μετά της μετοχής. ΑΙΕΕ ΓΡΙΣΧΑΙ 68 ΔεΤ (ΟΤΒΟρΗΛ, εαν αμαρτίας ή πεποιηκώς. Ο δέ

чающия у поэтовь, напр. Вй, Вайге, Вевике. (έβη, έβωνε, εβεβήκει), а у Апшиновь давно прошедшіе. Вb первоначальномb языкb, какb проствишемь не было ни слоговых в приращеній, ни удвоенія буквь.

§ 7. Вb наклоненіяхb Славянскій языкb также прость; потому что имбеть собственно шолько три наклоненія: избявительное, повелительное и неокончательное, времена же желашельнаго и сослагашельнаго наклоненій (ибо вв Славянскомв по и другое сходсшвующь между собою, какь вь Лашинскомь, conjunctivus и optativus) образуешь изь изьявищельнаго, именно: насшоящее и будущее составляются изъ будущаго и частицы да (гос), полагаемой предв нимв, напр. да оумолгить, да прицеть, ча врз (вмъсто желательнаго годои), да сбудется. Самосослагашельное выражаешся посредствомь будущаго извявительнаго навлоненія: гдь хощеши угоптоваем. Для условных в же соединяеть будущее существительнаго глагола св причастіемь, аще гръхы будет сотворил. Прошедшее существительнаго глагола бых и бы, соединяясь сь дыйствишельнымь или спрадащельнымь причастіемь, при помощи какой нибудь предшествующей часшицы, напр. бы, и пр. производишь Греческій условный аористь и прошедшее несовершенное время, употребляемое послъ частицы аv: ты бы просила (об аv (ns) евптинойа),

παραχήμενος του υπαρκτικού ΕΔΙΧ (ἦν), κολ ΕΔΙ (ἦς καί ην) συναπτόμενος μετά της ένεργητικής ή παθητικής μετοχής, προτιθεμένου κού τινος μορίου, οίον 661 (αν) κ. τ. λ. ποιεί τον μετα του αν έλληνικον ύποθετικον αρριστον κού παρατατικον. Ενίστε δε κού παραλείπεται το υπαρκτικόν οίον, ΤΑΙ ΕΚΙ ΠΡΟΙΗΛΑ ($\sigma \hat{u}$ $\alpha \hat{u}$ $(\hat{n}s)$ $\hat{\epsilon}$ $(\hat{n}r)$ $(\hat{n}r)$ $\hat{\epsilon}$ $(\hat{n}r)$ $(\hat{n}r)$ σας. η ΑΛΛ ΕΔΙ ΤΗ (δεδωκώς ην αν σοι)" έδωκεν αν σοι, κ. τ. λ. Η δε μετοχή σχηματίζεται ώς και ή έλληνική πλήν, ότι ή Σλαβονική έχει καί ιδιαίτερον τινα σχηματισμόν, ως το λατινικόν supinum. ωσαύτως έχει κωί είδος gerundii, κατά το είς do ληγον λατινικόν gerundium (εήματικον) ταυτα δε ή Έλληνική εκφεάζει δια μετοχής, η απαρεμφάτου. Και ταυτα μέν περί του ξήματος καθολικώτερον λέγομεν δε ήδη καί περί της κατά χείνους κού διαθέσεις καταλήξεως αύτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περί της του βήματος καταλήξεως, έν ω και περί γραμματων χαρακτηριστικών, καί της τουτων μεταβολής.

δα. Θέμα, ή ξίζα του πεωτοτύπου ξηματος είναι ή πεώτη απλή κου αμοεφος λέξις, είς την οποίαν προστιθεμένη ή κατάληξις απαρτίζει το ξήμα, διακρίνουσα τὰ πρόσωπα καὶ τους χρόνους καὶ τους άριθμούς κού τας διαθέσεις. Αυτη δε ή δίζα λήγει ή είς од дл птиом: даль бы ти (дедший й дл од) едших дл од, и пр. Причастіе образуется такь, какь и вь Греческомь, кромь того, что Славянскій языкь имбеть и свои нъкоторыя формы, подобныя Латинск. Supinum; онь имбеть также и Герундіи, какь вы Латинск. на до. Все сіе вь Греческомь выражается посредствомь причастія и неопредъленнаго наклоненія. Сіе сказано о глаголь вообще. Теперь будемь говорить обь окончаніяхь его по временамь, лицамь и залогамь:

ГЛАBA VII.

О оконтаніях доголовь, также о характеристических буквах и их премінах во прем

φωνηεν, οἱον <math>πὶ ω, Πὶ 10. δοω, Αά 10. η εἰς συμέφωνον οίον, πάτ - ω, ΠΑΑ - δ: κως τουτο το ληκτικόν γεάμμα λέγεται χαρακτής του ξήματος. Λέγομεν δε πεωτον περί του χαρακτηριστικού συμφώνου.

§ β. Σύμφωνα χαρακτηριστίκα του ξήματος μεταχειρίζεται ή Σλαβονική, όσα και ή Ελληνική δίοτί και ταύτης κ εκείνης ξηματα ληγούσιν είς Βω, 68. γω, Γδ. δω; 18. κω; κδ. λω; 110. μω, 118. νω, Ηθ. πω, Φω, Πδ. εω, ριο. σω, (ιο. ζω, πδ, 38, 48, μ8. ττω, σσω, 1118, κ. τ. λ. κατά την των γεαμμάτων αναλογίαν. Εκ τούτων δε των χαέακτηριστικών συμφώνων, τα μέν είναι ξίζικα, τα δέ ETTEN DETINA.

§ γ. Και των μεν ζιζικών τα τζεπτα της Σλαβονικής τρέπονται είς τα συγγενή (καθώς και έπι των ενομάτων), το Γ, εls Το Χ, εls Ш· το Κ, εls Υ· κ. τ. λ. έν τε τω δευτέρω προσώπω και τω τρίτω της οξίζικης, και αλλαχού, κατά τους κανόνας τους γεωμματικούς οίον, πομογδ, πομοκειμή, πο-ΜΟΚΕΤ α) (βλ. Δοβεόβισκ. σελ. 552 κ. τ. λ.). παεομοίως

α) Δια ταυτην την τροπην των συμφωνων πολλα ξή-. ματα Σλαβονικά ταυτόφωνα και ταυτόσημα με τα Έλληνικα διαθέρουσι μεν είς τον ένεστωτας ανακαλύπτουσι δε την συγγένειαν είς το απαρέμθατον

ческою глагола. Будемь сперва говорить о харакшерисшической согласной.

- § 2. Славянскій языкь употребляєть столько характеристических согласных в, сколько и Греческій, потому что вь томы и другомы кончатся глаголы на $\beta\omega$, ву, $\gamma\omega$, ту, $\delta\omega$, $\delta\omega$,
- § 3. Коренныя буквы, измъняющияся вы Славянскомы языкъ перемъняющия на сродныя имь, (шакы какы и вы именахы) напр. г на ж, х на ш, к на г, и пр. во второмы и третьемы лиць, и другихы случаяхы, по правиламы Грамматическимы, напр. ломогу, поможещи, поможето а) (см. Добр. стр. 552.

а) По причинь сей перемьны согласных многіе изь Славянских в глаголовь пождезвучные и пождезначущіе сь Греческими различеспвують отв нихь вы настоящемь, и вы неопредьленномы же обнаруживають опять сродство; напр. рыху, рыкати, (фоксем вмьτξέπονται και τὰ ψιλὰ και μέσα χαρακτηριστικά των Έλληνικών ξημάτων εἰς δασέα (ἀν κοί κατ' άλλους κανόνας διαφόρους παρά τους της Σλαβονικής γλώσσης), οίον, τείβ-ω, τέτειφα. λίπ-ω, λέλιφα λέγω, λέλεχα τάγω, μέλλ. τάγ-σω (τάξω), τέταχα τύπω, τύπ-σω

(τυψω), τετυφα, κ. τ. λ.

ο δ. Τα δε επενθετικά τα Σλαβονικά γνωρίζονται μάλιστ από το απαγέμφατον, εκ του οποίου εκπίπτουσι. τούτων δε προέχει το Η, περί του οποίου είπομεν χού εν τοις προλαβούσιν, ότι τίθεται μαλιστα μετά το 6, καὶ Π, καὶ τ' άλλα ξιζικά τοῦ ξήματος στοιχεία παρομοίως και Ελληνική παρεντίθησι το ν είς πολλα ξηματά ματά το χαρακτηριστικόν γράμμα είτε Φωνήεν είτε συμφωνον οίον, δακω (δακάω, δακάνω, δανκάνω, δαγκάνω) δάκνω. δάμω, (δαμάω, - μάνω) δάμνω, damno. μάθω (μαθάω, μανθάω) μανθάνω ίκω (ίκαω, ίκανω) ίκνω, . Ικνουμαι. γάω, γάνω, γάνα. χάω, χάνω, χαίω, χαίνω, κ.τ.λ. 'Αλλ' εἰς ταῦτα μεν τον ἀποβαίνει ξιζικον, κοί σχηματίζει τα είς νω ληγοντα ξηματα, αναλογα των είς Ηδ Σλαβονικών, έταν ταυτα έχωσι το ν σταθερόν. Οταν δε ως επενθετικόν το αποβάλλωσιν είς το απα-

οΐον, ρΔΙΥδ, ρΔΙΚΑΤΗ (ξύκά-ειν, άντὶ ξυχέειν, κ = χ, ξύχειν) ξίκη = ξύχω, ὀξύχω, -γω, ὀξύσσω. αλγδ, αλκατή, αλγεείν (γ = κ) αλγω, κ. τ. λ.

и проч.) Подобнымь образомь понкія и общія харакпериспическія Греческихь гла-головь перемьняющся на придыхащельныя (хощя по другимь правиламь нежели вь Славянскомь), напр. $\tau e^{i\beta} - \omega$, $\tau e^{i\gamma} - \omega$, $\lambda e^{i\gamma} - \omega$,

§ 4. Придашочныя буквы Славянскія познающся наппаче изв неокончащельнаго, изв котораго выпускаются. Изь таковыхь нацпаче замъчашельна буква н, о кошорой говорили мы и выше, что она поставляется наипаче посль б и л, равно и посль другихь коренных в буквь глагола. Подобнымь обравомь и Греческой языкь прибавляеть и во многихь глаголахь посль хараншерисшической гласной или согласной; напр. бако (баκάνω, δανκάνω, δαγκάνω) δάκνω δάμω, δαμάω, δαμάνω, δάμνω, damno μάθω, (μαθάω) μανθάνω ίκω, (ίκάω, ϊκάνω) ϊκνω, ϊκνέμαι γάω, γάνω, γάνα χάω, χάνω, χαίω, χαίνω, и проч. Но вь піаковыхь случаяхь у становится кореннымь, и образуеть глаголы, кончащиеся на уш, сходные св Славянскими на ну, когда у нихь бываешь н-

επο ξυχέων, κ = χ, εύχων) ξύκω = ξύχω, εξίχω,-γω, εξύσσω; απτη, απκαπιι, αλγέων (γ = κ) αλγῶ, μ προч.

εμφατον και τον παεωχήμενον, αναλογούσε και συμπίπτουσι πολλάκις με τὰ ελληνικά τὰ πρωτότυπα, πείν ταῦτα πεοσλάβωσι τὸ ν' οἷον, ΠΗδ (τείνω) ἀίε. ΠΑ, απαρέμφατον ΠΑΤΗ, ως έκ του ΠΑΗ, Ξ πάω (σπάω), πα -- ον, παν, (σπαν), ἔκ δὲ τοῦ σπάω, σπάνω, (πάνω) συγκοπη (πνω) ΠΗδ. οῦτω καὶ ΚΗδ (θερίζω) ΤΚΑ, ΤΚΑΤΗ, ως έκ του ΤΚΑΗ = δώω, δώνω (ζώνω, $d = \zeta$, ζνω), $d\tilde{\alpha}$ —ον, $d\tilde{\alpha}$ ν ($d\alpha l\omega$). ΤΗδ (κόπτω) ΤΑς ΤΑΤΗ, ως έκ του ΤΑΗ, θάο (θέω, θένω) θα-ον, θάειν, θάνειν = δάνειν (δάειν, δαύειν), κ.τ.λ. Τοιουτοι παρένθετον είναι και το Α είς το Ηλδ, απαρέμφ. ΗΤΗ, Η-ΤΗ, ώς ἐκ τοῦ ἀξξήτε ϊθ, Ἰω, ἰέναι. κοῦ είς τὸ 6848, ἀπαρέμφ. ΕΜΤΗ, ώς ἔκ τοῦ ΕΔί-105 Φύ-ω (Φύσω, Φύτω) α) κατά τὸ αὖω, αὐδη, αὐδω, κοὸ το παρά τοις άρχαίοις λατίνοις πρόσθετον είς το τέλος των λέξεων d, οίον, anted bac (ante bac), marid altod (mari alto). ωσαύτως παρεντίθεται καί το Β

постоянный; когда же они отбрасывають его, какв букву придашочную, вв неопредвденном в прошедшем в; то сходствують и согласующся почасту сь Греческими первообразными, прежде нежели сіи примушь ν; напр. лну, (τέινω) аор. ля, неоконч. (σπαν), такь какь бы по усьченію изь паю σπάω, σπάνω, πάνω (πνω, πημ); κη, (θερίζω), κη, κηmu, τοπb жαb \equiv δάω, δάνω, (ζάω, δ \equiv ζ, ζνω), dα - ον, dαν (dαίω); mну, mπ, mππυ, κακb быизb тяю, $\vartheta \acute{\alpha} \omega$, $(\vartheta \acute{\epsilon} \omega$, $\vartheta \acute{\epsilon} \nu \omega)$, $\vartheta \acute{\alpha} - \epsilon \nu$, вмьсто Эάνειν = δάνειν (δάειν, δαύειν) и пр. кимь образомь и д есть придаточное вь иду, неопред. иши, какв бы ошв їю, и при (ίω, ίέναι); шакже вь буду, неопредьл. быти, какь бы опів быю, φύ-ω (φύσω, φύτω) а), подобно айш, айба, айбы, и у древних в Лашинянь употребляемому на конць придаточному а, напр. anted hac (ante hac), marid alto (mari alto). Таково есть и в, прибавляемое во

а) Какв v = ov, такв и u = y; почему byду отв неупотребительнаго by0 $= \phi s \omega = \phi \omega = bu$ 0 = bu0; а можетв быть и a в b0 = by2 = by2 = by3 = by4 = by

(Ξ F) εἰς πολλὰ ' οῖον, ΚΗΚδ, ἀός. ΚΗ, ἀπαςέμφ. ΚΗΤΗ, ὡς ἐκ τοῦ ἀςξήτε ΚΗΘ, ζείω, ξέω Ξ ζάω, (ζῶ) χαὶ μετὰ τοῦ F Ξ β, ζείFω, ΚΗΚδ. ΠΛΑΙΚδ, πλείFω, πλείω, πλέω, πλέω, πλείω, χαὶ πλώFω, πλείFω, πλείω, καὶ πλώFω, πλείΘο, πλήΚδδ (μαδῶ) ἀός. ΠλήΚ, ὡς ἐκ τοῦ ἀξξήτε ΠλήΚθο, φλέω, φλέΕω, φλείω, (Φλέβω) ' χαὶ ἀλλα πάμπολλα, κατὰ τὰ εἰς εω, εFω, ευω, αFω, αυω, αβω, ιβω, ξλληνικὰ. ὡς, στςέFω, στςείρω, στςείρω, στςείρω, στςείρω, στςείρω, στςείρω, κάτω, κάτω, κάμπω, κ. τ. λ. τοιαῦτὰ εἶναι χαὶ τὰ εἰς ΚΑΙΟ θαμιστικὰ οῖον ΚΑΙΚΑΙΟ, ΚΑΙΤΗ, φυράω (φυέω), φύω, χαὶ τὰ εἰς ΚΑΙΚΑΙΟ, ΚΑΙΤΗ, φυράω (φυέω), φύω, καὶ τὰ εἰς ΚΑΙΤΗ. οῖον ΚΟΙΟΙΟ, βοόω, ΚΟΕΚΑΤΗ, ὡς ἐκ τοῦ ΚΟΕΚΑΙΟ, (βοορίω) κ. τ. λ. Πεςὶ δὲ τῶν ἀλλων ἐπενθετικῶν συμπρώνων βλέπε τὸν Δοβεόβισκον.

§ ε. Το δὲ χαρακτηριστικον Φωνἢεν τοῦ ξήματος (βλ. § α.) ολιγώτατα ξήματα το μεταβάλλουσιν, οἷον ΠΟΗ, ΠΙΤΗ, Φόω, (Φάω), Φαίειν (ώς ἐκ τοῦ Φαίω), κ. τ. λ. ταῦτα όμοιάζουσι τὰ ἀπὸ διπλῶν θεμάτων γινόμενα ελληνικὰ οἷον πλώω καὶ πλέω, ζώω καὶ ζέω, στόω καὶ στάω, Υπλέω, ζώω καὶ ζέω,

η σ. Ἡ τοῦ ξήματος κατάληξις καὶ ἡ ταύτης τροπη διορίζει τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς χρόνους καὶ τὰς δια-Θέσεις καὶ τὰς ἐγκλίσεις. ὑΟλα δὲ τὰ ἐνεργητικὰ καὶ многих в словах в; напр. живу, аор. жи, неопредьл. жити, как вы от жёю, ξέω =
ξάω (ζῶ), а св F = β, ξέι Fω, живу; плыву, πλέιΕω, πλέω, πλέω,πλέ Fω, πλεύω, πλώ Fω, плову плёву, (μαδῶ), аор. плѣ, как вы от плѣю,
Φλέω, Φλέ Fω, Φλεύω (Φλέβω), и многіе другіе
подобные Греческим в на εω, ε Fω, α Fω, αβω,
εβω, αυω, ευω как в, ξεέω, ξεέ Fω, ξεέβω, ξεέπω,
ξεέ Φω, ξεεβλός κάω, κά Fω, καύω, κά βω, κά πω, κά μπω,
и проч. Таковы же суть и учащательные на ваю, бываю, быти, Φυ Fάω (Φυέω), Φύω,
также кончащієся на ую и юю, им вющіє неопредъленное на вати, воюю, βοόω, воевати,
нак в бы от в воеваю, (βοο Fάω). О других в
же придаточных в согласных в см. Добров.

- § 5. Но весьма немногіе глаголы перемьняющь харакшерисшическую гласную, (см. § 1.) напр. лою, лѣти, Φόω (Φάω) Φαίων, и пр. Сіи глаголы уподобляющся Греческимь происходящимь изь двухь началь; напр. πλώω, πλέω, ζώω, ζέω, σόω, σάω, стою, стати, и проч.
- § 6. Окончаніе глагола и перембна онаго опредъляеть лица и числа по временамь, залогамь и наклоненіямь. Всъ дъйствительные и средніе правильные глаголы Славянскаго языка вь настоящемь времени изь-

ουθέτερα όμαλα ξήματα της Σλαβονικης εἰς τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν ἐπι τοῦ ἐνεστῶτος ἔχουσι τὰς ἑΦεξης κα ταλήξεις προσώπων καὶ ἀριθμῶν διοριστικὰς ἀναλόγους πρὸς τὰς παραβαλλομένας ἑλληνικάς.

A) Evinos 1) δ (Poss. y). 2) EUIH (Poss. emb). 3) ET. $= \overline{o}(\omega). \quad 2) \varepsilon - \sigma i, \varepsilon s, \varepsilon i s \quad 3) \varepsilon \tau i$ $(\beta \lambda. (\zeta. \kappa \tau \lambda.))$

Δυίκ. 1) EBA, Θηλ. Β'Ε. 2) εΤΑ, Τ'Ε. 3) εΤΑ, Τ'Ε.

= - . 2) ετον. - . 3) ετον.

Пли9. 1) ЕМ (ЕМЫ). 2) ЕТЕ. 3) 8Т. =

 ε — $\mu \varepsilon \nu$. 2) ε — $\tau \varepsilon$. 3) ov τ i (ouv τ i) ou σ i.

В) — 1) Ю. 2) ЕШИ, ИШИ, (Робо. ешь, ишь). 3) ЕТ, ИТ.

 $= \bar{o}(\omega). 2) \eta - \sigma_i, \eta_s, \epsilon_{is}, \epsilon \sigma_i. \qquad 3) \eta_{\tau_i}, \epsilon \tau_i$

BA. 6 8.

—— 1) Ива, Эпл. в.·в. 2) ита, т.·в. 3) ита, т.·в.

 $= -\frac{2}{\epsilon i - \tau o \nu}, \quad 3) \overline{\epsilon i - \tau o \nu}.$

1) EM, HM (HMLI). 2) ETE, HTE. 3) HT, AT.

 $= \varepsilon_{i} - \mu \varepsilon_{i}. \qquad 2) \varepsilon_{i} - \tau_{\varepsilon}. \qquad 3) \text{ out, } \alpha \text{ ut,}$

(ouos, aos).

Τῶν δὲ ἀνωμάλων ἐνεςγητικῶν κοὴ οὐδετέςων ὁ τύπος εἶναι ὁ ἐΦεξης.

Ечий (1) МЬ. 2) (Н. 3) СТЬ.

μι. 2) σι, s. 3) στι, τι.

О окончаніях в глаголовь, и проч. 221

явищельнаго наклоненія имфюшь сльдующія окончанія, опредъляющія лица и числа, и сходствующія сь соотвытствующими ему Греческими.

Деойст. 1) ева, ж. въ, 2) ета, тъ 3) ета, тъ

 $--2) \varepsilon - \tau o - \nu$, 3) $\varepsilon - \tau o \nu$,

Множ. 1) ем (емы), 2) ете, 3) ут = $\varepsilon - \mu \varepsilon \nu$, 2) $\varepsilon - \tau \varepsilon$, 3) оут, очит,

80%

—— 1) ива, ж. вь, 2) ита, ть, 3)ита, ть — —— 2) ει — τον, 3) ει — τον.

= 1) им(имы), 2) ите, ете 3) ят, ют= $\varepsilon\iota - \mu\varepsilon\nu$, 2) $\varepsilon\iota - \tau\varepsilon$, 3) оуті, $\alpha\nu\tau$ і,

(ougs, @gs).

форма же дъйсшвишельных и средних в цеправильных в есшь слъдующая:

Един. 1) мь, 2) си , 3) сть = μ_i , 2) σ_i , 3) σ_{τ_i} , τ_i .

= - 2) στον, τον. 3) τον, στον.

Пля Э. (1) МЫ. 2) ЕТЕ. 3) ОТ, АТ. =

μεν. 2) τε. 3) οντι, σεντι.

Τοῦ Σλαβονικοῦ ξήματος πρὸς το Ελληνικόν ἐπειδή, το μὲν δ καὶ Ῥωσσικ. y (= ου) καὶ προηγουμένου Φωνήεντος 10, ληκτικὸν τοῦ πρώτου προσώπου, εἶναι το ελληνικὸν ω, καὶ πρὸ τῆς τούτου εὐρέσεως, ο. Ὁτι δὲ το ο, ἐπροφέρετο 8 κατὰ διαλέκτους μάλιστα αἰολικὰς, ἔχομεν πολλὰς ἀποδείξεις ἐκ παλαιῶν ἐπιγραφῶν καὶ μαρτυριῶν, οἷον, το. αξυτο. λιθο. (τοῦ αὐτοῦ λίθου. (ἐπιγραφ. Δήλου). Διονύσο, (Διονύσου. ('Αθήν. Βιβλ. I), κ.τ.λ. καὶ πάλιν, 8 γράφεται τὸ ο εἰς τὰς ἐπιγραφας. Φὰς τῆς Ο ξαψωδίας τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Όδυσσείας. "Ου (ο) Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἡρη — καὶ, "Ου (ο) δ' Ἰθάκης ἐπέβη. κ.τ.λ. 'Αλλὰ καὶ τὰ Ἰωνικὰ νοῦσος, κούρη, κοῦρος, ἀντὶ νόσος, κόρη, κόρος, κ.τ.λ. ἀποδεικνύουσι τὸν ἀρχαῖον Φθόγγον τοῦ ο, α) καθώς

α) Διὰ τοῦτον τὸν ἀξχαῖον Φθόγγον τε ο, εἰς πολλὰ μέξη της Ελλάδος προφέρει καὶ τώρα η χυδαία συνήθεια εἰς εἰς εἰς ω βαρύτονα ξήματα οἶον, γράφε, τρώγε, πίνε. κὶ πληθυντικ. γράφεμει, πίνεμει. κὰ τὰ ὑποτακτικὰ, νὰ ἰδεμει, νὰ παίξεμει,

Двойст. 1) ва, ж. вb. 2) ста, сть, 3) ста, сть — 2) $\tau_0 - \nu$, 3) $\tau_0 - \nu$.

Множ. 1) мы, 2) ста, 3) ут, ят — $\mu_{\ell} - \nu$, 2) τ_{ℓ} , τ_{ℓ} ,

§ 7. Вы сихы формахы можно видыть сродство Славянскаго глагода св Греческимв. Ибо окончание перваго лица в (Рос. у), сь предшествующею гласною ю, есть Греческое а прежде изобръщенія оной, о. Что буква о произносилась какв в по діалектамь, наппаче Эолическимь, оному много доказашельсшво и изо древнихо надписей и свидътельствь; по сему писалась и вмьсто от двоегласной, напр. то «Епто. до (тв αυτέ λίθε, (Επιγρ. Δήλε); Διονύσο (Διονύσε. (Αθην. К. І.)) и проч. и на оборошь в пишешся вывсто о вb надписаніяхb рапсодій о вb Иліадь и Одиссеи. Ου (0) Кестібня неходшто Постобашть ней Ήεη, также, Ου (ο) δ Ίθάκης ἐπέβη, и проч. Но и слова Іоническія убось, квен, квесь, вмісто убось, коеп, коесь, и пр. доказывающь древнее произношение о а); щакр какр и по свой-

κού της αιολιζούσης λατινικής το ιδίωμα, ήτις τρέπει είς um καί us, τα είς ον, καί ος έλληνικα, (ουμπ, ωον. Argivus, Αργείος), και είς unt, την είς ουτι δωρικήν κατάληξιν των πληθυντικών του ένεστώτος (οξον legunt, λέγοντ - ι) κατά την παλαιάν του ο προφοράν, την όποιαν ο Οράτιος μαρτυρεί ότι είς τον καιρού του είχεν ήδη την αποβάλει το ο, εκφερομενον και από τους λατίνους, καθώς συνήθως προφέρεται. Είναι λοιπον των Σλαβονικών πεώτων περοσώπων τὸ δ (Υ) κοί $\Theta = \overline{0}$, (ω) . \overrightarrow{olov} , $Ad\Theta = d\alpha \hat{s}$, $d\alpha \overrightarrow{o}$ $(d\alpha \omega, d\omega \omega)$. ΠΛΑΙΚΌ, $= \pi \lambda ε i F - o (\pi \lambda ε i ω)$. Οῦτω ἢ τὰ τῶν ΒΧά-Xwy Els u, aru, ducu, dormu, Ex Two Activini aro, duco, dormio, κ. τ. λ. ή δε είς ΜΔ κατάληξις των ανωμάλων είναι ή των είς μι έλληνικων ΕΙΜΑ, έσμί. ΛΑΜΒ, δαμι (δόμι, δωμι, δί – δωμι). ΑΜΑ (ΑΛΜΑ) αδημι (αδω, έδω). ΕΤΜΑ, (ΚΤΑΜΑ) Γέδημι, είδημι (είδεω). ΗΜΑΜΑ (έχω). τούτου του τύπου τα πέντε ταυτα ξήματα έχουσιν ή Σλαβονική κοί ή Γωσσική, τας όποίας

να λαλήσεμει. όπε σημείωσαι καί το ε = ει, (αντί λαλήσωμεν, παίξωμεν.), η παράβαλε τὰ είς ΜΔΙ πεωτοπείσωπα πληθυντικά της Σλαβονικης (βλ. έφεξης (θ.). βλέπε το ημέτερον σύνταγμα περί πεοφοράς της Ελληνικής γλωσσης, κεφ. γ. περί διφθέγγων.

ству Эолическо-Латинскому Греческія окончанія от и ос перемьняющся на ит и из, (ovum, wov, Argivus, Aeyelos); и Дорическое окончаніе множесшь, насшоящаго времени на очти перемъняется на ипт, и проч. (напр. legunt, λέγοντι), по древнему произношенію о; о которомь свидьтельствуеть Горацій, что вь его время произношение о, было пошеряи Лашинянами произносилось такв какв произносится обыкновенно. И такв в (у) и ю = o (w) сушь окончанія перваго лица Славянских в глаголовь, напр. да — 10, $d\alpha - o$ ($do - \omega$), плыву $\equiv \pi \lambda \acute{e}i F\omega$ ($\pi \lambda \acute{e}i\omega$). Окончаніе на мь, не правильных в глаголовь есшь Греческое окончание на иг, есль, вори, дамь, δαμι, (δόμι, δώμι, δίδωμι), ямь (ядмь), αδημι (αδω, $(\vec{\epsilon}d\omega)$, в \hbar мь (в \hbar дмь), F $(\vec{\epsilon}d\eta\mu\iota$, $\vec{\epsilon}id\eta\mu\iota$ ($\vec{\epsilon}id\hat{\epsilon}\omega$). Сію форму имьюшь глаголы вь Славянскомь и Россійскомь языкахь, коимь послъдуешь и Лашышскій. Сербскій же Иллирійскій, Кроатскій, Словенскій, Вендскій (Вендовь, живущихь вь Стиріи и Каринтіи), Словакскій и Польскій, наиболье употреб-

ідвие, уй таї ξ вие, уй хахиовие, гдь $\varepsilon = \varepsilon$ (вмьсто хахиошей, таї ξ ωμεν). Къ сему относятся и первыя лица множеств. числа Славянскаго языка, кончащіяся на мы; (см. ниже $\int 9$). Смотри наще сочиненіе о произношеніи буквъ Эллинскаго языка, Гл. III. О буквахъ двоегласныхъ.

ακολεθεί και ή Λεττική. Η δε Σερβική η Ίλλυρική, καί Κροατική, η Σλοβενική ή Βενδική (των έν Στειρία, η Καρινθία Βένδων), η ή Σλοβακική, η ή Πολωνική Φιλέσι μάλισα την είς μι (ΜΗ, ΜΔ) κατάληξιν, ως δι Αἰολεῖς. ἔχει δὲ ἰδαιτέραν ή Πολωνική κη την εἰς ξ (e, nasale, ως έων έίπης, ξινικον, ξιναυλέν, προφερόμενον δια της ξινός ε μετά τε συμπνιγομένε μ, eng). Ή δε Βοεμική, κ ή Σοςαβική έχεσι μικτήν την κατάληξιν είς 8, η ΜΗ, ώς η ή Λιθεανική. (εξαιςεμένων των είς gi της Βοεμικής, έξ αποκοπης των είς Η ο οίον plugi, = Πλόμ ο plujju, plugi, plagi) Φαίνεται δε άρχαιότατος ο Αίολικος τύπος των είς μι, καὶ ἴσως ἀξχαιότεξος των είς ω ξημάτων, δια τουτο και συχνότατα απανταται είς τον Όμηρονς διαμένει δε καί είς την ευκτικήν έγκλισιν της Έλληνικής. αλλα καί της Λατινικής ολιγωτατα ξήματα έχούσης είς m (μι) επί τε ένεςωτος, οι μελλοντες ομως legam, amam, ως έκ των είς μι σχηματίζονται, (αντί legami, amami), καθώς η οί χρονοι της κατ αυτήν ευκτικής. Καί ή Σανσκριτική δε γλώσσα καί ή Ζενδική ή Ζω-. gοαστεική είς τουτον μάλιστα τον τύπον ένασμενίζονται, ami, omi, emi. Αλλά κως της αρχαίας Τευτωνικής ευβίσκονται ξήματα Φυλάττοντα τον τύπον τον είς m, (μι), καί u (ω) is, it. της δε Γοτ Δικης είς a, is, it, (βλ. Grimms Γεαμματ. Γεςμ. τόμ. Α. σελ. 840).

ς η. Τὸ δεύτεςον ιπςόσωπον τῶν Σλαβονικῶν ξημάτων λήγει καθόλου εἰς CH, ή ШΗ (Ρωσσικ. συγκοπ.

ляють окончание на и (ми, мь), какь Польскій сверхв того имбетв SOLAHE. особенное окончание на е (e nasale), произносимое вы нось и слишое сь буквою м, енг). Богемскій и Сербскій имфють смъщанное окончание на у и ми, равно какъ и Литовскій. (Изключая кончащіеся на ді вь языкь. Богемскомь, происшедшіе изь усьченія кончащихся на ю; напр. plugi = плую, plujju, плыву Рос.; plugi, plagi). Върояшно, что это есть древньйшая форма Эолическая, и сіи пяшь глаголовь можеть бышь, сущесшвовавшія гораздо прежде, нежели о: по сему-то она и встрвчается весьма часто у Омира, да и нынъ остается въ желательномь наклоненіи Эллинскаго языка; а вь Лашинском в хошя очень мало находишся глаголовь, кончащихся вь настоящемь времени на т (µ1); но будущія legam, атат, образующея какь бы изь кончащихся на из (вмъсто legami, amami), такь какь и времена желашельнаго наклоненія на семь языкь; Санскришскій же, языкь и Зендскій или Зороастровь наппаче сходствуюшь вы сей формь (ami, omi, emi). И вь древнемь Тевшонскомь языкь есшь одна форма на m и u, is, it, также и вb Гошоскомв a, is, it. (См. Грима Ньм. Грам. Т. І. стран. 84.)

§ 8. Второе лице Славянских в глаголовы кончится вообще на си или ши (Россійск.

inb), κατά τον είς σι παλαιον ελληνικού σχηματισμού, όστις σώζεται είς το έσσὶ, κωὶ έκ τοῦ όποιου απεκόπη ό είς ς (εις, ας, ης); οξού τύπτεις, τίθης, νικάς (αντί νικάσι; τύπτεσι, τίθησι). του δε τείτου πεοσώπου ή είς ΤΗ κατάληξις (Ρωσσικ. mb) είναι ή είς τι δωρική, ως έντι, αντί έστι, (κω) τοῦτο έκ τοῦ έσετι οῖον, έσεμι (ἐσμί), ἔσεσί (ἐσσί), ἔσετι (ἐστί) οὖτω κωὶ ἐκ τε ἀξχαϊκέ τύπτετι, λέγετι, τὸ (λέγεϊ) λέγει, οθεν λατιν: legit, amat, k. T. X.

§ 9. Των δε πληθυντικών το μεν πεώτον του πεώτου τύπου περοσωπον λήγει είς Μ, αποκοπή Φανεέα έκ του ΜΔΙ του δευτέρου τύπου των ανωμάλων. ταύτην την αποκοπήν μαςτυςούσι καί αςχαΐαι τινών καταλήξεων γραφαί, οΐον ΕδλέΜΕΙ 3 αντί ΕδλέΜ. Ε:ΜΗ, αντί Ε(ΜΙΣ; κ. τ. λ. τοῦτο δε το ΜΔΙ τῶν Σλαβονικῶν πληθυντικών είναι το μεν των έλληνικών χωρίς του ληκτικου συμφωνού ν, = με, καὶ μει, κατά την αξχαίαν του ε = ει πεοφοράν, (βλ. § ζι σήμειωσ.) ήτις αποδείκνυταί και από μαςτυρίας των παλαιών (βλ. Πλούτ. περί του ει, του έν Δελφοίς, κως 'Αθήν. βιβ. Ι), κως έκ των ίωνικων είως, αντί έως είν, αντί έν είς, έκ του ές, κ. τ. λ. και από πολλων ξημάτων σχηματίσμον. οίον, στέβως στείβω , έεω, ξείω, κ. τ. λ. Το δεύτερον πρόσωπον των πληθυντικών λήγει είς ΤΕ, ώς το έλληνικον τε. ή δέ του τρίτου είς δΤ, 10Τ, γου ΑΤ κατάληξις είναι πάλιν

сокращ. шь), подобно древней Греческой формь на σι, которая сохраняется вы εσσι, и оты которой произопіло усьченное є (еіє, ає, ηє), τύπτεις, τίθης, νικᾶς (вмьсто νικᾶσι, τύπτεσι, τίθησι). Окончаніе же третьяго лица на ти есть Дорическое τι, какь: ἐντί вмьсто ἐςί; (и сіе оты ἔσετι, напр. ἔσεμι (ἐσμί), ἔσεσι (ἐσσί), ἔσετι (ἐςί)); такимь же образомь и τύπτετι, λέγετι (λέγετι, λέγει, λέγει), и проч. legit, amat, и проч.

Первое лице множеств. первой формы кончишся на мь, очевидно, устченное изь мы второй формы неправильных глаголовь. О семь устчени свидътельствуеть даже древній образь письма нькоторыхь окончаній; напр. будемы вмісто будемо, есмы вмфето есмь, и пр. Но множествен. окончаніе мы есть Греческое µєч, безb конечнаго согласнаго и, не и нег, по древнему произношенію $\varepsilon = \epsilon$, (см. 93. приміть), которое доказывается свидьтельствомь древнихь (см. Плуш. жееі тё ег ег бе Дедфоїв, и Авин. В. І.), и также Іоническими словами гішс, вмвсто ёшя, eiv вмвсто èv, eis omb ès, и формою многихb глаголовb: напр. 5έβω, 5еіβω, и проч. Второе лице множественнаго числа кончишся на те, такв какв Греческое те. Но окончаніе третьяго лица на ут и ят есть опять Дорическое окончание на очті,

η είς οντι, εντι, αντι δωρική, την οποίαν έχουσιν οί μέλλοντες, δωσούντι, τυψούντι, κού οί ένεστώτες λέγοντι, ποιδντι, τύπτοντι (τύπτετι, όθεν τύπτουσι, κ. τ. λ.), κφ πάλιν, Φαντί, Ισαντι, (ἐκ των εἰς μι) αντι, ατι = ΑΤ. Παράβαλε τα πληθυντικά της λατινικής 1) mus (amus, emus, imus), 2) tis, 3) unt, ant, ent. a)

§ Ι. Κα) τοῦ δυϊκοῦ Σλαβονικοῦ καὶ ἐλληνικοῦ ἀξιθ. μοῦ προφανής ή συγγένεια έπι τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, Τα, Τα = το-ν, το-ν, τα-ν (την) στλήν του, ότι θηλυκόν δυϊκόν δέν διακρίνει ή Ελληνική, αντί δε του πρώτου δυϊκού προσώπου μεταχειρίζεται κοινώς το είς μεν πληθυντικόν. τούτου δε του πεωτοπροσώπου δυϊκού της Σλαβονικής ή είς ΚΑ καί θηλυκ. Β.Ε., αξχαία κατάληξις Φαίνεται μέν συγγενεστέζα μέ τον σχηματισμόν των δυϊκών της Σανσκειτικής, υπάεχει δε πιθανώς ή αρχαία αντωνυμία ΒΕ, Βα, Φε, Φω (σΦω, σΦε) συνημμένη με το ξιζικον της λέξεως, οίον, εс....Κα,

α) Πρόσθες κού τον Γοτθικόν σχηματισμόν του ένε» στωτος κατά τον ελληνικόν. οΐον, δοκέω, δοκεῖς, δοκεῖι δοκουμεν, δοκεῖτε, δοκουστ. dugkia, dugkeis, dugkeid · dugkiam, dugkeid, dugkiand. xxy Tov &eχαΐον Τευτωνικόν. σιγάω, σιγάς, σιγά. σιγώμεν, σιγατε, σιγωσι. suîkêm, suîkês, suîkêt. suîkêmês, suîkêt, suîkênt. Βλ. κού άλλων γλωσσών σχηματισμούς παραβαλλομένους από τον σοφον Grimm Γερμ. Γραμμ. τομ. Α. σελ. 1060-66.

εντι, αντι, которое имбеть будущія δωσέντι, τυψέντι, и настоящія λέγοντι, ποιέντι, τύπτοντι (τύπτετι, откуда τύπτεσι, и пр.) и также фαντί, ἴσαντι, (оть глаголовь, кончащихся на μι) αντι, ατι, ят. Сравни множественныя Латинскаго языка і) mus (amus, emus, imus); 2) tis, 3) unt, ant, ent. а).

§ 10. Во втором и третьем лиць двойств. числа также очевидно сродство Славянскаго языка сы Греческимы: ma, ma = 70 - v, 70 - v, $7\alpha - v$ ($7\eta v$); только вы Греческомы не различается женскій роды, и вмысто перваго двойств. лица обыкновенно употребляется первое лице множеств. на $\mu \varepsilon v$. Славянскія окончанія сего перваго лица двойствен. числа εa , и женс. $\varepsilon \dot{\varepsilon}$ хотя по видимому сродны сы формою двойств. Санскритскаго; но вы, ва, выроятно, это есть древнее мыстомиеніе вы, ва, $\varphi \dot{\varepsilon}$, $\varphi \dot{\omega}$, $(\sigma \varphi \dot{\omega}, \sigma \varphi \dot{\varepsilon})$, соединяемое сы корнемы реченія; напр. $\varepsilon c - \varepsilon a$, $\varepsilon c - \varepsilon a$

а) Присовокупи Гошескую форму насшоящаго, подобную Греческой, δοκέω, δοκείς, δοκεί, δοκεί,

 $\epsilon \epsilon - \epsilon \bar{\epsilon}$, $\epsilon \sigma - \phi \alpha$, $\epsilon \sigma \phi \epsilon = \epsilon \sigma - \mu \epsilon \nu$, $(\epsilon \alpha \nu)$ dev nual n τε μ είς το β συνήθης τροπή). ότι δε αί του ξήματος προσωπικαί καταλήξεις είναι αντωνυμίαι, βλ. έφεξης ·§ ιζ. ᾿Αλλά τινες τῶν νεωτέρων καινοτομοῦντες ἔτρεψαν είς Μ, Μά, το Βά των παλαιών δυϊκών της Σλαβονικής

(βλ. Δοβεόβ. σελ. 548). § ια. Επὶ δὲ τῶν ἄλλων χρόνων τῆς δριστικῆς τοῦ μεν μελλοντος ή καταληξις είται ή αυτή κού του ένεστωτος ως προέιπομεν (Κεφ. 5). του δε παρωχημένου της άξχαίας Σλαβονικής χαξακτηςιστικόν σύμφωνον έπί του πεώτου πεοσώπου καθόλου είναι το χ (Ε-Εχ. δυίκ. στχ-οκα. πληθ. στχ-οΜ), αλλα καί το πληθυντικου τρίτου λήγει είς χδ (Είξχδ, κομ Είξωα). τουτο το Χ είναι το δασύ πνευμα του ληκτικέ των έλληνικών παρωχημένων α (ba), το οποΐον έτρεψε μέν τα

ψιλά χαρακτηριστικά του ένεστώτος σύμφωνα είς δασέα τύπω, τέτυφα (τέτυπ Εα). πλέκω, πέπλεχα (πέπλεκξα) τείβω, τέτειΦα, κ.τ.λ. έτεάπη δε αυτό είς κ, ἐπὶ παντων τῶν εἰς ω καθαρον κατά τον ἐνεστῶτα ληγόντων ξηματων τίω, τέτικα (τέτιξα). Βοῶ, βεβόηκα κοί έπι των είς θω πείθω, πέπεικα κοί ζω κομίζω, κεκόμικα κα των είς αμετάβολον (νω, λω, ζω, μω), κ. τ. λ. ΄ Ωστε το Σλαβονικον ΑΔΧ, Φές είπεῖν, ἔκ τοῦ ΑdΗ, = δάω (δόω),= δᾶb- α , δ $\widetilde{\omega}$ b- α , δ $\widetilde{\omega}$ κ- α (ἔδωκα, δέδωκα), πληθυντ. ΑλχΟΜ = δάλομ - εν, δώβαμ-εν, δώκαμεν. ΑΔΧ, δαρο-ν, δωρο-ν, δωκον= έσ — φε = εσ — μεν. Что личныя окончанія глагола сушь містоименія, смотри ниже § 17. Нікоторые изі новійшихі ва древнихі Славянскихі двойств перемінили на м, ма. (См. Добров. стр. 548.)

§ 11. Что же касается до другихb времень извявишельнаго наклоненія, що окончаніе будущаго есть одно и то же cb насшолщимь, какь мы сказали (Гл. 6.); но харакіперисшическая согласная прошедшаго времени вь Славянскомь изыкь вообще есть х (65x, двойств. 6bx — ова, множ. 6bx — ом).Впрочемь и множественное третіе лице кончится на ху (бъху и бъща). Сія буква х есть густое дыханіе окончанія прошедшихь Греческихь & (ha), которое преврашило шонкія харакшерисшическія согласныя насшоящаго вь придыхашельныя, τύπω, τέτυφα, τέτυπ Γα, πλέκω, πέπλεχα, πέπλεκ Γα, τείβω, τέτειφα, и проч. Оно обрашилось шакже вв и во вебхь глаголахь, кончащихся вь настоящемь на ω чистую, τίω, τέτικα, βοῶ, βεβόηκα; на θω, πείθω, πέπεικα; на ζω, κομίζω, κεκόμικα; также на измъняемыя (λω, μω, νω, ζω,) и пр. Такимь образомь Славянское дах оть даю dαω (dοω), dαb - α, dωb - α, dωκα (έδωκα, δέδωκα); MHOH. Δαχολ = δάρομ - εν, δώρα - μεν, δώκαμεν, Aaxy, δαλο-ν, δωλο-ν, δωκονΞδωκαν, δωκασι, δεδώκασι.

δωκαν, δωκασι, δεδωκασι οι δε Ιωνες απέβαλλον πολ λάκις το κ, οίον, βέβαα (βέβηκα), γέγαα. Αλλά καί ο παρατατικός ο έλληνικός Φαίνεται ότι είχε κατά διαλέκτους το αυτό πνεύμα τραπέν είς β κατά την λα-TIVIENV : c.ov, dabam, dahov, dohov, door, (didoov, Edidouv), amabam, αμαρον, αμαον, αμων (ημων), κ.τ.λ. η δε Σλαβονική απέκοψε το ληκτικόν Φωνήεν του παρωχημένου της είς το πεώτον πεοσωπον α). το δε δεύτερον κού τείτον πεόσωπον των ένικων τα σχηματίζει χωείς της δασύτητος του Χ λήγοντα είς το χαρακτηριστικόν Φωνήεν του ξηματος οίον (ΠΙΟ, ΠΗΧ) ΠΗ, ΠΗ = πί -ες, πί-ε (επιες, ε = επινες, νε). ΤΑ, τα-ες, ε,(έταες, έτανες, έτανυες—ε). ἐπὶ δὲ τῶν θαμιστικών έημάτων σχηματίζει ταυτα είς ΜΕ, (ΓΙΑΧ) ΓΙΑΜΕ Teoning του χ εis UI), η εis (Ε (HECE), η εis CTL (ΑΙΤΑ), αναλόγως των είς ας, ες (εσι), ε (ετι), οίον, έτυπτεσ(ι), έτυπτε(τι) (έτυπτες, τε), legebas(ι) legebat(ι), καί, legisti, legit. τουτο δέ το λατ. sti, κάι το Σλαβ. (ΤΑ, είναι το αιολικόν σθα (θα) ἐπὶ τῶν β προσώπων της υποτακτικής μάλιτα (είπησθα, σχήσησθα), καί της δειτικής (φίλησθα, δίδασθα, δθεν δίσθα), καί έπι τε αορίσε, έφησθα, ήσθα, κ. τ. λ. όθεν καί ή των της Γερμανικής δευτέρων προσώπων κατάληξις είς st. (bist $\equiv \varepsilon \tilde{i}$, ofov, $F \varepsilon \tilde{i} \sigma \Im - \alpha$, $\equiv \varepsilon \tilde{i} \sigma - \Im \alpha$, $\equiv \varepsilon \tilde{i} s$).

a) βλ., Grimms Γερμ. Γραμματ. τομ. Λ. σελ. 1059.

Тоняне же почасту отбрасывали к; напр. βέβαα (βέβηκα), γέγαα. Но и прошедшее несовершенное Греческое имбешь, кажешся, то же дыханіе, обратившееся вb вb Латинскомы спряженій; папр. dabam, бавоч, δωρον, δόον (δίδοον, εδίδεν), amabam, αμαρον, αμαον, йμων (ήμων). Славянскій же языкь выбросиль окончашельную гласную прошедших времень вь 1^{мь} лиць а); второе же и третіе лица, кончащіяся на харакшерисшическую гласную глагола, образуешь даже безь придыханія х; напр. (пію, пих) $\pi u = \pi i - \varepsilon s$, $\pi i - \varepsilon$ (επιες, ε, επινες, νε), πε, τα - ες, ε, ετα - ες, ετα νες, ετάνυες—ε). Вb глаголахb учащательныхb образуеть на ше (біях) білше, (перемъняя х на ш) или на се, (несе), или на сть (ясть), подобно окончаніямb αs , ϵs ($\epsilon \sigma \iota$), ϵ (ετι), ἔτυπτες(ι), ἔτυπτε(τι), legebas(ι), legebat(ι), также legisti, legit(β); второе множественнаго на сте= $\tau \varepsilon$, $\vartheta \varepsilon$, дасте, $\delta \circ \vartheta \varepsilon$, ($\delta \circ \vartheta \varepsilon$, $\dot{\varepsilon} \delta \circ \dot{\vartheta} \circ \vartheta \varepsilon$), $\xi \xi \xi$, и прешіе не полько на xy, какв сказали

а) См. Грима Нѣмецк. Грам. Т. І. стр. 1059.

δε δεύτερον Σλαβον. πληθυντικ. είς «Γ'E, = τε, ή σθε· ΑΔΟΤΕ, δύσθε (δίδοσθε, εδίδοσθε), ώς, ες εν καί το τρίτον οχι μόνον εἰς χδ, ως περείπομεν, ἀλλὰ κὰ εἰς ΙΠΑ' ως, ΑΔΨΑ, δάσαν, δόσαν (δίδοσαν) α). Των δε δυϊκών, τέλος, τὸ μὲν α πρόσωπ. εἰς Βα (Λαχοκά· βλ. § I.) Tò dè B xoi y eis CTA = Tov, no Do-v, odn-v. AACTA, δέσθον, δίδοσθον, δόσθην ώς, ήστην. κ. τ. λ. περί δε τοῦ Ρωσσικού παζωχημένου είπομεν έν τοῖς έμπζοσθεν (κεφ. 5,).

§ 1β. Της προστακτικής έγκλίσεως το β καί γ πεόσωπον των μεν ένικων λήγει κοινώς είς Η (ΑΔΗ, ΗΑΗ) = ει (ποίει) καὶ ι, (πῖθι, ἴθι) των δὲ πληθυντικ. είς ΤΕ, = τε (ίτε, δότε) κομ - των, (ίτων, δόντων),

α) Ευρίσκονται κὰ συγκεκομμένα πρώτα πρόσωπα τοῦ παρωχημένου χωρίς το χ, οίον, ΗΑ, άντὶ ΗΑΟχ, ίον, ήειν. τούτων δε τα τείτα πληθυντικά λήγουσιν eis 8, ωs пад 8, $\alpha v \tau$ падоша = ($\pi \alpha \tau o v$, πέτον, πέτοσαν, αντί πέσον, έπεσαν), ΗΔδ (ίτο-ν), ίσαν, κατά το είδον, κας τον Βοιωτικόν αρχιστον είδοσαν έμαθον και εμάθοσαν, κ. τ. λ. δ δε Δοβείβισκος (σελ. 565) ἐκλαμβάνει τὸ χ τοῦ Σλαβονικου παρωχημένου . ως αντωνυμίας μόριον κατά το Γερμανικόν ich (έγω).

выше, но и на ша, даша, басач, босач, (ѐвівосач)
а); наконець первое лице двойств. на ва (дахова, см. § 1.), второе же и третіе на ста — точ, й доч, дич, даста, бодоч, ѐвіводоч, бодич, йыт сназали выше. (Гл. 6.)

§ 12. Второе и третіе лице повелительнаго наклоненія единств. числа кончатся обыкновенно на n, (дай, иди) $\equiv e (\pi olei)$ и $(\pi i \Im i, i\Im i)$; во множественном же на те $\equiv \tau \varepsilon$ ($\tau \varepsilon$, $\delta o \tau \varepsilon$). Есть и первое лице на

а) Находятся также и усвченныя первыя лица прошедшаго времени безь х; напр. ид, вмвсто идох, гог, йег. Третіе лице таковых времень кончится на у, иду, паду, вмвсто падоша, госу, πέτον, πέτοσαν (πέσον, ἔπεσαν), подобно едог и Віотич. аористу едобоски, єμα
дог, єμάθοσαν, и проч. Добровскій стр. 565. принимаєть х прошедшаго времени за частицу мвстоименія, такь какь Ньмецк. ісь (я).

κ. τ. λ. α) έχουσι κεί α πεόσωπον είς Μ(ΗΜ, ΤΕΜ) = μ--εν (ωμεν), ΠΙΗΜ, πίωμ-εν. των δε δυϊκών, το μεν ά είς BA, Induk. BT (BA. § I.), To de B' 2009 y eis Ta, θηλυκ. Τά = τον, των, οδον ΠΙΗΤΑ, ΚΙΗΤΤΕ, πίετο-ν, πιέτω-ν (την). Η δε Ρωσσική συνάπτει χού το πηςπι (άφες) μετά του της οξιστικής γ πεοσώπου выкой кай придочной обог, пусть двигает-двиramm, α's κινη, α's κινωσι. τουτο δέ το α's της συνηθείας παρεφθάρη εκ του άφες (άφς), το όποιον ό παρακμάζων έλληνισμός συνήπτε μετά της υποτακτικής είς σχηματισμόν του τείτου καί του πεώτου πεοσώπου της πεοστακτικής οίον, άφες ανθήση β). πεόσθες χού το Γερμανικόν lasst (άφετε), άλλα πρός απαρέμφατον συμφερομένον, κα μόνον κυρίως επί του πρώτου πληθύντ. προσώπου, οίον, lasst uns seben = ας ίδωμεν.

§ 17. Τοῦ δὲ ἐνεργητικοῦ κοι ουδετέρου ἀπαρεμΦάτου ματάληξις είναι το ΤΗ, (Ρωσ, ΠΕ) γ) οίον, ΠΗΤΗ, ΑΑΤΗ,

α) Καί το ε το χαρακτηρισικόν των βαρυτόνων μάλισα προσακτικών την Ελληνικής αναλογεί περος το Σλα-Βονικον Η κατά την αξχαίαν πεοφοζάν τη ε = ει. οξυτονένται δε τα πλείτα των δισυλλάβων καί ένίστε των περιττοσυλλάβων προσακτικών κατά τον τόνον τη α προσώπης της ορισικής οδού (ΓΟворю) говори, (иду) иди, ως, έλθε, λαβε, ευρέ. β) Αβρίαν. Επικτήτ. Διατριβ. α, 15 κ. τ. λ. γ) Εἰς τ λήγουσι ѝ τὰ Σλοβακικὰ, ѝ τὰ Λετικὰ

M (им, \hbar м) $= \mu - \epsilon \nu$, піим, а) $\pi i \omega \mu \epsilon \nu$. Вb двой співенномі же числі первое лице кончипся на ва, женск. на вѣ, (см. § 10.), а второе и трешіе на та, ж. тѣ = те, ту, лійта, лійть, тієто, тієти. Россійскій языкb присовокупляеть еще лусть («Фес) кы третьимы лицамь изъявищельнаго наклопен. единсшв. и множ. чисель; напр. лусть двигаето — двигають, ас кий, — кийы. Сie as, употребляемое вь народномь Греческомь языкь, есшь omb $\ddot{\alpha}\varphi_{\varepsilon s}$ ($\ddot{\alpha}\varphi_{s}$), которое состаръвающійся Греческій языкь и новьйшій соединили сь сослагащельнымь наклоненіемь для образованія шрешьяго и перваго лица повелишельнато наклоненія, напр. афес авдион b). Присовокупи кb симb Нъмецкое lasst, cb неокончашельнымь, шакже и сь первымь лицемь миожесшвеннаго числа, lasst uns sehen.

§ 13. Окончаніе неопредвленнаго наклоненія двиствищельных и средних в глаго-

а) И характеристическое є глаголовь тяжкоударяемыхь, наипаче повелипісльныхь вь Эллинскомь языкь сходствуеть со Славянскимь н по древнему произношенію є — е. Имьеть же острое удареніе большая часть двусложныхь, а иногда и многосложныхь повелительныхь сообразно сь первымь лицемь изъявительнаго наклоненія; напр. (говорю) говори, (иду) иди, какь є́доє, даве, є є є є.

b) Арріань, Епикт. Διατειβή α, 15. и проч.

σχηματισθείσα ίσως έκ του τρίτου προσώπου της οριστικης (ΠΙΕΤ), ως εαν εσχηματιζον και οί Δωριείς, πίτειν, έκ του πίετι, πίοντι, αντί του είς ειν έλληνικού απαgeμφάτου (κοί τούτου, κατά τινας, έκ του τείτου πεοσώπου σχηματισθέντος. οίον πίει, πίειν, δωρικώς πίεν, μετά του οποίου συμφωνούσι τά είς επ γερμανικά κα πεςσικά ἀπαςέμΦατα). η ἐσχηματίσθησαν ἐκ των εἰς τι η θι πεοσακτικών (τίθετι, δοθι), ώς η τα έλληνικά η λατινικά απαξέμθατα έκλαβάνονται άντί προστακτικών (γυμνον σπείρειν = σπείρε). κατά δε τινων σοφάν έλληνιςών την γνώμην κού το έλληνικον απαθέμφατον έσχηματίσθη έκ του προσακτικέ τύπε. οδον τύπτε, τύπτεν δωρικ. = τύπτειν, κ. τ. λ. οθεν η ο μέσος αόgisos (τύψαι, γεάψαι) επί τη γ πεοσώπη της πεοσακτικής συμπίπτει με τον άορισον τε άπαρεμφάτε. Πι-Βανώτατα λοιπον είς την Σλαβονικήν έμεινεν ο είς ΤΗ προσακτικός τύπος κ άντι απαρεμφατικέ, τον οποίον διέκεινεν ή Έλληνική. ως ετο ΑΑΤΗ = δάθι, δόθι (= didoναι), ΠΗΤΗ $=\pi i \Im i = \pi i εν$, $\pi i ε iν$, $\pi i ν ε iν$, ν. τ . λ . $\Lambda \lambda \lambda^{i}$ ό είς ΤΗ, τι, σχηματισμός των Σλαβονικών απαξεμφά των, ως κού των Σανσκειτικών είς tum, κού Ζενδικ. είς ten, den, Φαίνεται ολίγον δυσδιάκριτος. Τῶν δὲ λατινικῶν εἰς re, amare, bibere, αεχαίως biber, eder, ο σοφος Λεννέπιος έξέ-

απαρέμφατα, τὰ δὲ Λιθεανικὰ ώς κς τῶν λοιπῶν Σλαβονικῶν διαλέκτων, εἰς ὁλόκληςον ti.

ловь есть ти (Россійск. ть) а); напр. лити, дати, образованное изв третьяго лица извявиш. (піеш), такь какь и Дорійцы образовали пітем, отв пісті, пісті вмвсто Греческато окончанія на ег, которое произошло изь прешьяго лица; напр. тіс, тісу, Дорически тієч, св которымв согласуется Ньмецкое и Персидское неокончашельное еп. Но форму ти Славянских в неокончашельныхв, шакв какв и Санскришскихв на tum, ten, den, сb трудом в исчислить можно, равно какв и Лашинскую на ге, bibere, edere, первон. biber, eder, Ленепь принимаеть г за перемънившееся Греческ. ν, πίεν, εδεν, или за ε, обыкновенное вь Греческомы будущемы, какы его $= \varepsilon \sigma \omega$ ($\varepsilon \sigma \omega \omega$)

а) На m' оканчиваются как Словакскія, так и латышскія неокончательныя; а литовескія и прочих Славянских діалектов на полное ти.

λαβε πιθανώτατα τὸ r, ώς τροπην τε έλληνικε ν, edere, eder, έδεν, έδειν, η αντί τοῦ σ, τοῦ συνήθους εἰς τὸν έλληνικὸν μέλλοντα, ώς, ετο Ξέσω (ἔσομαι). μήποτε δὲ κὰ τὸ ΤΗ τῶν Σλαβονικῶν αναλογεῖ πρὸς τὸ τῆς έλληνικῆς μελλοντικὸν ἀπαρέμφατον εἰς σει ν (ποιήσει ν κ. τ. λ.) κατὰ την συνήθη αἰολικήν τροπην τοῦ σ, εἰς τ;

διδ. Η δὲ μετοχή, τέλος, τριγενῶς ῶς χοὴ παρ Ελλησι κλινομένη, τῶν μὲν ἔνεργητικῶν λήγει εἰς Λ (λΤ, Λά, ΛΟ), τῶν δὲ παθητικῶν εἰς ΜΤ ($= \mu - \epsilon v \sigma s$), καὶ ΗΤ (ΝΤ, ΗΑ, ΗΟ). ἀναλογεῖ δὲ καὶ τὸ Λ χαὶ τὸ Η πρὸς τὸ ν τῶν ἑλληνικῶν, οἶον τύπτων, χαὶ παθητικ. (τυφθέν=s, τυφθέν $=t \sigma s$), τυπτόμενος α). τούτων ἀνάλογος εἶναι καὶ ή μετοχὴ τῆς Σανσκριτικ. εἰς

α) Υπάρχει καὶ εἰς Τ κατάληξις πολλῶν παθητικῶν παρος τὸ Θ τῶν κῶν παρωχημένων, ἀναλογεσα ἢ πρὸς τὸ Θ τῶν ελληνικῶν ἀορίσων, ἢ πιθανώτερον, πρὸς τὸ τ (τος) τῶν παθητικῶν ἑηματικῶν. οἶον ΠΑΤ, πατ—ὸς, ἢ παθ—εἰς (σπασὸς, σπασθεὶς, πάω, σπάω,—ζω). ΠΗΤΑ, πιτ—ὸς (ποτὸς), κ. τ. λ. Οθεν καὶ ὁ Πολωνὸς προφέρει εἰς τη (iệty) τὸν εἰς γπι ἐκ τῶν εἰς Ηγ ἑημάτων Ῥωσσικὸν παρωχήμενον, προσιθεὶς τὸ Φωνῆεν γ (Ξ ἐλλην. ο) εἰς τὸ ληκτικὸν πι. ὡς καὶ, πη (iony) ἀντὶ τῆς ληγέσης εκ.

не сходствуеть ли и Славянское ти сь окончаніемь Греческаго будущаго ост— (тот ост — и проч.) по извъстной Эолической перемънь о на т?

§ 14. Наконець причастіе, склоняемое вы трежь родахь, какы и у Грековь, вы дійствительных глаголахы кончится на л (ль, ла, ло), вы страдательных на м и н, на, но. Л и н сходствують сы Греческимы у, тоттом, и вы страд. тофдем — с (тофдем) тоттомемое а); такы какы и вы Санскритскомы языкы дійствительное причастіе, anas, вы Латийск. ens, (вы страдательномы же Ла-

а) Находишся окончаніе и на m во многих страдательнь прошедших временах временах ременах временах временах

απας, της δε λατινικ. είς ens, ή των ένες γητικών, καὶ των Γερμανών ή ενές γητική είς end ή δε παθητική πας αυτοϊς λείπει.

γε. Τὰ δὲ παθητικὰ κεψ μέσα τῆς Σλαβονικῆς σχηματίζονται ἐκ τῶν ἐνεξγητικῶν, προστιθεμένης τῆς συλλαβῆς CA (Ρωσσικ. συγκεκομμένως Cb). οἶον (ἐκ τἔ, ΥΤ΄ α, προσώπ.) ΥΤ΄ Δ. (Α, β) ΥΤΕΙΙΗ ... (Α, γ) ΥΤΕΤ ... (Α, οῦτω κεψ τὰ πληθυντικά. τοῦτο τὸ Τὰ εἶναι ἡ ἀντωνυμία (Α (Ξ se, ½) ἀναλογοῦσα πρὸς τὸ αι τῶν παθητικῶν κεψ μέσων τῆς ἑλληνικῆς, κεψ περιΦραστικῶς τὸ παθητικὸν ἐκ τοῦ ὑπαρκτικοῦ κεψ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. ΥΤΕΗ ΕΙΜΑ, ἢ ΕΛΙΚΛΙΟ, ὡς τὸ, τιμώμενός εἶμι, τετιμημένος εἴην. κ.τ.λ. ᾿Αλλὰ κεψ τὸ τῶν Γερμανῶν παθητικὸν ὡσαύτως μετὰ τοῦ υνεrde (γίνομαι) οἱ δὲ Ῥῶσσοι κεψ παραλείπουσι πολλάκις τὸ ὑπαρκτικὸν κλίνοντες τὴν παθητικὴν μετοχὴν, οἶον Αβμταεμβ, θηλυκῶς Αβμγαεμα, οὐδ. Αβμγαεμο (ecmb).

§ 15. Έχει δὲ συχνότατα καὶ θαμιστικά ξήματα

α) Τὰ δὲ μέσα τῆς Λεττικῆς λήγουσιν εἰς ohs (ώς ἀπο τε εἰς ω ἐνεργητικε τύπε), οἰον mahzohs (διδάσκομαι) (= μάθο—μαι) μάθω, μανθάνω. — sargohs (Φυλάττομαι) ἐκ τε sargu = σ—αρκῶ, ἀρκῶ, ἀρκέω, arceo.—balstohs, βλαςέω (Φύομαι), κ.τ.λ.

шинскій языкь не имьешь подобнаго окончанія; шакь какь вь Ньмецкомь дьйсшвиш. причастіе кончится на end, а страдательнаго вь немь ньть.)

§ 15. Страдательные и общіе глаголы вь Славянскомь языкь образующся изь дыйсшвишельныхв, св прибавленіемв слога ся (Россійск. сокращ. сь), напр. тту, ттуся, 2) гтеши — ся, 3) гтет — ся. Танимb. же образомь составляются и лица множ. числа. Сіе ся есть містоименіе (se $\pm \varepsilon$), сходствующее св страдательных и общихь глаголовь Греческаго языка, и сь неокончашельнымь да а). Спрадательный залогь образуется и перифрастически, изв существительнаго глагола и причастія страдашельнаго: ттен есмь или бываю, такв какв τιμώμενος είμι, τετιμημένος είην, и проч. И Ньмецкій страдательный залогь образуется также словомь werde (угорш); Россіяне же почасту оставляють существительный глаголь, и склоняють только причастіє; напр. двигаем, а, о (есмь).

а) Средніе глаголы Лашышскаго явыка оканчивающим на овз (как'в бы отв дійствительной формы, кончащейся на ω); напр. тавговз (дідаткораі) (— радо — рад) радо, рагда́го.— загдовз (Фідатгораі) отв загди — σ — адка, адка, адка, агсео balstobs, βλασέω (Фύοραι), и проч.

ή Σλαβονική και ή Ρωσσική είς ΑΙΟ, ΚΗΟ, ΑΙΙΟ, κ. τ. λ. έκ των εί 10, καὶ δ, σχηματιζόμενα, ως τὰ εἰς αω, εω, οω έλληνικα (οθεν έγειναν έκ συναιρέσεως τα περισπώμενα). υπαρχει δε δ ασυναίρετος τουτων έλληνικές τύπος της γλώσσης της παλαιας (βλ. Βουτμάν. Γραμματ. (94), κα πολλάκις έμφαίνουσιν ιδιαιτέραν τινα σημασίαν παρά τα είς ω βαρύτονα άπλα. Ούτω τα είς αω σημαίνουσι περιουσίαν, η άσκησιν της πράξεως οίον, κομάω (κομην τεέφω). Χολάω (έχω πολλην χολήν) · βοάω (Φωνάζω πυλύ), κ. τ. λ. Τοιαύτη τις σημασία προσεκολλήθη και είς τα Σλαβονικά θαμιστικά είς δηλωσιι της κατ έπαναληψιν συχνης ένεςγείας του ξήματος. ταύτην δε εκφράζει ή Έλληνική δια του τύπου των είς ζω (αζω, ιζω, υζω), οἷον αἰτίζω, έρπυζω, τοξάζω. τα δε θαμιστικά (frequentativa) της Λατινικής λήγουσιν είς to, lectito, κ. τ. λ. Πάλιν τα έναρκτικά (inchoativa) της μέν Λατινικής είς sco, puerasco, ως το είς σκω ελληνικά, οίον ηβάσκω, γενειάσκω, (κα) γενειάζω) κ. τ.λ. τα δε της Σλαβονικης είς ΗΥ, ή εἰς του, οἶον 3ρτου, ωριμάζω (λατ. maturesco), ως το ήβαω = ήβασκω, κ. τ. λ. (βλ. Δοβεόβ. σελ. 356-59.) βλ. κού μές. Β. λ. Παλάφ.

διζ. Τελευταϊον, αι προσωπικαι του Σλαβονικου ξήματος καταλήξεις, είναι αντωνυμίαι, η αντωνυμιών μόρια, τα αυτά σχεδον με τας του ελληνικου. Και των μεν είς

Вь Славянскомь и Россійскомь языкъ весьма часто встръчаются и учащательные глаголы на аю, ѣю, ыю, и проч. образовавшіеся ошь глаголовь, кончащихся на ю и у, такв какв Греческіе на аш, єш, ош (откуда чрезв сокращение произошли и облеченные). Впрочемь находишся и несокращенная форма сихь глаголовь, вы древнемы языкь (см. Вушм. Грам. § 94.) соединяющая св ними нъкоторое особенное значение, отличное omb глаголовь варитоново на ю; напр. кончащіеся на ав означають избытокь или продолжение дриствія, κομάω (κόμην τεέφω), χολάω (ἔχω πολλην χολην), βοάω (Φωνάζω πολύ), и проч. Таковое значение имфють Славянскіе учащашельные глаголы. Греческій языкіз выражаеть сіе значеніе формою на ζω (αζω, ιζω, υζω), напр. αιτίζω, τοξάζω, έρπύζω. Bb Лашинскомь языкь учащашельные (frequentativa) кончатся на to, lectito, а начинательные (inchoativa) на sco, puerasco = σκω, ήβάσκω, γενειάσκω (и γενειάζω), и пр. Глаголы Славянск. языка на ну или жю; напр. зржю, ωξιμάζω, maturesco, ποдобны ήβάσκω = ήβάω,. и проч. (См. Добров. стр. 356-59.). См. и Ч. II Сл. ладаю.

§ 17. Наконець личный окончанія Славинскаго глагола супь мьстоименій или частицы мьстоименій, ть же самыя, что и вь Греческомь языкь. Окончаніе глаголовь

- μι ξημάτων αμφοτέρων των γλωσσων ή κατάληξιε είναι η αξχαία και άξξητος αντωνυμία μίς, έμις, μος (οθεν αί γενικαι μου, εμέο, εμές, δοτικ. μοι, mibi, κ. τ. λ.) των δέ είς ω κού Σλαβον. 10, δ, είναι ή λήγουσα της έγω, ιω. Τοῦ δὲ δευτέρου προσώπου το σ, σι, Σλαβον. ШΗ, (Η, είναι ή συ έκ του αρχαίου ύ (υμι, οθεν υμες, ύμεις) μετά του πνεύματος Αυ, σύ. Του δε τείτου το αἰολικον τι, Σλαβον. ΤΗ, κοί συνήθως είς την Έλληνικην σι έν τοῖς εἰς μι (Φησὶ, Φίλησι, κ. τ. λ.), κι (ποιέϊ, ποιεῖ. τύπτε—ϊ, τύπτει, κατ' ἀποβολην τέ σ, κ τ, έκ τε τύπτεσι, τύπτετι), είναι ή τριτοπρόσωπος αντωνυμία i, Σλαβον. Η, μετά του πνεύματος di, bì, τι, σι. Ουτω και έπι των δυϊκών, του μεν πεώτου πεοσώπου της Σλαβονικης το Κα, Κ΄Ε, $\equiv \varphi \alpha$, $\varphi \varepsilon$ ($\sigma \varphi \dot{\varepsilon}$), $\beta \lambda$. § I. του δε δευτέρου κού τρίτου το Τα, Τα, έλλην. τον, τον. είναι δυϊκος αριθμός του μέν δευτέρου το, (τω), τον, έκ του τυ, σῦ, τοῦ δὲ τρίτου ἐκ τοῦ τὸς, ὸς ὁθεν κοὴ εἰς την Σλαβονικήν συνέπεσαν αμφότεςα είς την αυτήν κατάληζιν Τα. τὰ δὲ πληθυντικά είναι ως καὶ τὰ ένικα, τὸ μέν μεν, η Σλ. ΜΆ τε ά προσώπε ανάλογον έχοντα προς το αρχαΐον μεῖς, Σλ. ΜΔΙ = ήμεῖς · τὸ δὲ β τε, πρὸς τὸ άβξητον πληθυντ. τε τυ, συ (τεῖς, συνήθ. σεῖς) το δε γ αλολ. τι, Σλαβ. ΤΙ, συνηθ. σι έκ της αντωνυμίας ί, (ος, οί, τοί). εδε μικεά παραβολή τῶν πεοσωπικῶν τέ ξηματος καταλήξεων έκατέρων των γλωσσών.

на µ, вь обоихь языкахь есть древнее и неупотребительное мъстоимение из, гріз, ноз (отсель и родит. ной, ёнео, ёной, дательн. $\mu o i$, mihi, и проч.); а окончаніе глаголовь на ω, вь Славянск. на ю, у, есшь послъдній слогь мъстоименія гую, гую, гю; окончаніе втораго лица о, ог, Слав. ши, си есть от отв древняго о (бри, откуда брес, бресь), cb дыханіемь Δυ, σύ. Окончаніе же препьяго лица, Эолическое т, Слав. ти, а обыкновенно вы Греческом в язык от, в глаголах в кончащихся на рі, какв-то (Флої) также и і (поїєї, тогей, топтей, топтей, выпуская о и т, изb окончаній топтет, топтеті), есть містоименіе трешьяго лица ⁷, Слав. и, сb дополненіемь ы, hi, ты, ол. Такb и вb двойственных в числахь Славянскіе слоги ва, въ перваго лица подобны Греческим $\phi \alpha$, $\phi \varepsilon$, $(\sigma \phi_i)$, смотри § 10. Окончанія же та, ти втораго и прешьяго, по Греч. точ, точ сушь двойсшвенныя числа вщораго числа; то (то), тоу происходить от $\tau \hat{v}$, $\sigma \hat{v}$, а третьяго лица от в тос, ос; опсель и вы Славянскомы языкь произошло одно и то же окончание ти для обоихь лиць. Множественныя же сходны между собою; какр и вр единсшвенномр; $mb \equiv mbi, \mu \epsilon is (\eta \mu \epsilon is)$ те $\equiv \tau \epsilon$ (omb множесшвен. $\tau \tilde{\epsilon} i \tilde{\epsilon}$ обыкновен. $\sigma \tilde{\epsilon} i \tilde{\epsilon}$, $m \tilde{\nu}$, $\tau \tilde{\nu}$, $\sigma \tilde{\nu}$) $m \tilde{\sigma} \equiv$ ть, от (отв множеств. мветоимен. и, і, дя, об, Toi, mu). Hanp .:

Ένικ. 1) προσώπ. δάμ-ι, ΛΑΜΑ (ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ΑΛΜΑΙ) = δόμι = δῶμι (διπλασ. δίδωμι), κωί

1) --- λά-ω (ὑλάω) ΛΔΗ, 2) λάεσ-ι (λάες, εις) ΛΔΕШΗ, 3) λάετ-ι (λάεϊ, λάει) ΛΔΕΤ.

 Δ υϊκ. \bar{i}) — (Λαμβα, \bar{B}). — 2) $\lambda \alpha \varepsilon$ — $\tau o - \nu$, $\Lambda a \varepsilon$ —

Πληθ. 1) — λάομ – ε – ν , ΛαξΜΆ (ΛαξΜΑΙ , ως ΑΔΜΑΙ). 2) λάετε, ΛαξΤΕ. 3) λάοντι , λάουτι (λάουσι), ΛοΗΤΈ.
Οῦτω καὶ ΜΑΚΕ, μάζω (μάσσω). ΜΑΚΕШΗ , μάζεσ – ι, μάζες , ζεις , (μάσσεις) · ΜΑΚΕΤΗ ,
(μάζετι), μάσσει, μάσσει, κ. τ. λ.

Τὸ δὲ (Α τῶν παθητικῶν κοὴ μέσων τῆς Σλαβονικῆς, εἰπομεν, ὅτι εἶναι ἡ ἀντωνυμία (Α, μὲ (μὰ, ὡς ΜΑ, ἀντὶ μὲ) ςε. τιθεμένη κοὴ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, ως τὸ ἑλληνικὸν μαι, σαι, ται, ἐκ τῶν εἰς μι, ἡ ἐξ ἀρχαίας ἀντωνυμίας αι (α, ε) διορίζομένης διὰ τῶν προσωπικῶν, μ (μὶς Ξ ἐγὰ), σ (σὐ), τ (τι, ἱ). Περὶ τῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ξήμασιν ἀντωνυμιῶν ἔπραγματέυθη εἰς πλάτος ὁ κλεινὸς Λεννέπιος (Lennepius), κοὴ ἄλλοι σοφοὶ ἑλληνισταί. ὅτι δὲ κοὴ αἱ τῶν Σλαβονικῶν ξημάτων κατα-

- Единств. 1) $\delta \alpha \mu \mu$, дамі (устчен. оті дамы) $\delta \delta \mu$, $\delta \omega \mu$ (удвоен. $\delta \delta \omega \mu$), также
 - λά ω (υλάω), лаю, 2) λαεσ—;
 (λάες, εις) лаеши, 3) λάετ ; (λαεί, λάει) лаеш.
- Двойст. 1) Лаива, вь, 2) даето—v, лаета, 3) даето v, лае та.

Такимь же образомь и мажу, $\mu \alpha \zeta \omega$ ($\mu \alpha \sigma \sigma \omega$), мажеши, $\mu \alpha \zeta \varepsilon \sigma - \iota$, $\mu \alpha \zeta \varepsilon s$, $\zeta \varepsilon s$ ($\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon s$), мажети, $\mu \alpha \zeta \varepsilon \tau \iota$, $\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon \iota$, $\mu \alpha \sigma \sigma \varepsilon \iota$, и проч. Окончаніе же ся страдательных и общих в глаголовь есть мьстоименіе ся, $\exists \varepsilon$, ($\exists \alpha$, такь какь мя вмьсто $\mu \varepsilon$) se, употребляемое вь трехь лицахь, такь какь Треческія $\mu \alpha \iota$, $\sigma \alpha \iota$, $\tau \alpha \iota$, omb глаголовь на $\mu \iota$, или изь древняго мьстоименія $\alpha \iota (\alpha, \varepsilon)$, опредъленнаго личными окончаніями $\mu(\mu \iota)$, $\sigma(\sigma \iota)$, $\tau(\tau \iota, \iota)$. О мьстоименіяхь, употребляемыхь вь Греческих в глаголахь много нанисаль извыстный Ленепь и другіе ученые Эллинисты. Что окончанія Славянских в глаголовь суть мыстоименія, о семь мимо-

λήξεις εἶναι ἀντωνυμίαι εἴπεν ἐμπαρόδως καὶ ἀκροθιγῶς καὶ ὁ Δοβρόβισκος (σελ. 396). Εκθέτομεν θὲ ἤθη καὶ μικρὸν συγκριτικὸν πίνακα τῶν ξημάτων καθ ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, ἐκ μὲν τῶν εἰς μι τὸ πρῶτον καὶ κυρίως ἡημα, τὸ ὑπαρκτικὸν (ΕΙΜΕ, ἐσμί) εἰμί ἐκ θὲ τῶν εἰς διαμί θο, (ω) τὸ ΠΙΟ, πίω. κ ΑΔΙΟ, δάω, δόω, τὸ κ ΑΔΜ (δάμι, δόμι) δῶμι, δίδωμι.

ходомь упомянуль Добровскій. Стр. 396. Теперь предложимь краткую сравнительную таблицу глаголовь, и изь кончащихся на μ возмемь вы примъры первый и собственно существительный глаголь есмь, горі (єірі), а цзы кончащихся на у и ю (ω), лію, π іω, и даю, дамъ, (δάω, δόω, δάμι, δῶμι, δίδωμι).

$E \subset M \setminus B$ $E \subset M \setminus I$

Όριστική. Ένεστώς.

Ένικ. 1) Εςμε, ἐσμὶ .. 2) Εςμ, ἐσσὶ. .. 3) Εςμε, ἐστ--ί. (ὅθεν ἐσμεν), καὶ ἐμμὶ, ἐμὶ, εἰμὶ, ἡμὶ (ὅθεν ἡν), ἔω, ἢ ὕω, ὑμι, λατ. sum, ἀρχ. εsum (ἔσυμι).

Δυϊκ. Εςμα — ... Εςμια εστό-ν. ... Εςμια εστό-ν. ... Εςμια εστό-ν. ... Εςμια εστό-ν. ... Εςμια εστό-ν.

Πληθ. Εςμεί — ν. Εςμε, ἐστὲ. .. Суμь, ἐντὶ (ἐκ (ἐσμεί — ν. τοῦ ἐσεντι, ἐσοῦντι, καὶ αξχαίως, ε- сушь, λατ. sunt).

Παρωχήμενος. α, = παρακείμεν.

Диїк. Бъхова — въ. .. Бъста—сть, .. Бъста — сть, $F_{n\sigma\tau\sigma} - \nu$, $F_{n\sigma\tau n} - \nu$. FNOTHY.

μ-εν, έαμεν. Εήσε, Εήτε, Γεσαν, εσαν, ησαν (η Fέ $n\tau \varepsilon$. bo-v, - 20v; αντί έαν, έκ τε έασαν).

Παρωχ. Β, η Παρατατικ. praeteritum iterativum.

Ένικ. Εδηχ, $F \dot{\epsilon} \alpha b$, .. Εδημιε, $F \dot{\epsilon} \alpha \sigma$.. Εδημιε, $F \dot{\epsilon} \alpha (\sigma) \epsilon$, έα. συγκη. (ες), έας. έα. κ Бяще, Бях. Вя-

Дик. Бъяхова — и .. Бъяста, кой .. Бъяста, Fea-Бяхова, Бяста, Гέα- στον, ηστην. $\sigma \tau o - \nu$, $\eta \sigma \tau o \nu$. κ. τ. λ.

Πληθ. Бъяхом, Fεά- .. Бъясте, Fέα- .. Бъяху, Fέαλον, hoμεν, έά στε, Γήσε, έασαν, συγκ. (ο) μεν, έαμεν, ήτε. συγκ. Επχγ, καί συγ, Бяхом. Бясте, Бяша,

Παρωχήμ. γ, ή αόριστος.

Еми. Бых, $\phi \tilde{u} h$, $\phi \tilde{u} v$ Бысть, $\phi \tilde{v}$ - .. Бысть, $\phi \tilde{u} \tau o$, λατ. fui. σθα, Φυς Φυστο, ως ήςο, (ефия). (бы, фи). ώς, ησθα.

Δυїк. Бысва — .. Бысша, φύ- .. Бысша, φύ- $\sigma \tau o(v), \varphi \tilde{v} - \sigma \tau \eta(v), \varphi \tilde{v} -$ THV. TOV.

Пл η 9. Быхом, $\phi_{\tilde{v}}$ - .. Бысте, $\phi_{\tilde{v}}$ $\sigma_{\tilde{v}}$.. Быша, $\phi_{\tilde{v}}$ $\sigma_{\tilde{v}}$ $\sigma_{\tilde{v}}$, $Fομ - εν \cdot (ε - φυτε (εφυ - εφυσαν.)$ ΦύΓομεν, τε). έφύομεν, έφυμεν).

Μέλλων.

Емк. Буду, (ёк той ... Будещи, Фя- ... Будеть, Фябу суті бы $\tau \varepsilon \sigma i$, $= \varphi \varepsilon - \tau \varepsilon \tau - i =$ φ_{υ} φ_{ε} φ_{ε τω = φέσω, σες (φύσεις). σεί, φούσει Φύσω (αιο-(QUOEL. WS λικώς. ώς, έσεται, έσ-"γάνα Φέσα. Tai). $\Sigma \alpha \pi \Phi \omega$):

Дий. Будева—вв .. Будета - тв, .. Будета — тв, Φετετο-ν. Φούτετον, Φύ-. TETOY.

Пληθ. Будем, φού- .. Будете, φέ- .. Будут, φούτομ - εν τετε, Φέσε-TOUNT k, (Φύσομεν). Φούσοντι (Φύ- $\tau \varepsilon$. σοντι, Φύσου-01).

Προστακτική.

Ένικ. 1) — — — .. 2) Буди, φοῦ- .. 3) Буди, φοῦτω.

τι, φοῦθι —

φοῦσο, φῦ
σο (ἐκ τοῦ

φῦμι), ώς ἐκ

τοῦ ἐμὶ, ἔσο

κλ ἴσθι (ἐθι).

Δυϊκ. Будѣва—вѣ. .. Будѣта-тѣ, .. Будѣта—тѣ, (Φούτετον) Φοῦτον, Φύ- Φοῦτον. τον.

Πληθ. Εγμέν, φού- .. Εγμένιε, φού- .. Εγμένιε, φύτων, φύτων, φύτων, φύτων. φύτων.

Απαγέμφατον.

Βωπικ, Φύ(τ)ει-ν, Φύσειν, Φύειν (Γύειν = Γέειν ἔειν) εἶναι, ἔμεν. ἢ, τὸ προσακτ. Φῦθι, ἢ = Γἴθι, αντὶ ἴσθι. βλ. § ιγ.

METOXn.

Ένικ. Βωπ, Φύ(λ) .. Θηλυκ. Βωπα, ... ουδετ. Βωπο, ... φυέν. ... φυέν. ... φυέν.

Диїн. Была, Фин .. Эприн. Быль, .. сидет. Быль. τε, Φύντα.

Пли Э: Были, Фичтес .. Эприн. (Бы- .. (Была?) Фич- $(\varphi_{\nu}\lambda_{0l})$. $\pi_{\mathbf{H}}$?) φ_{ν} . τ_{α} .

Phuatika (gerundiva). Evertús.

Еми. Сы, Fel-s, els (ων), ενs, (οθεν Сый = Ο ΩΝ, <math>εlί(s), Δείς, Δειών, έιων, έων), θηλ. сущи, Εσα. Δυίκ. Суща, Θηλ. сущи (18σα) αντί οντε, οντα. Пли 9. Суще, — суще, $\pm 8\sigma\alpha$, $\pm 8\sigma\alpha$, δ утея, δ ута, (έκ του αβέητου сущ = 185 (ων), οθεν ούσα, х. т. л. Вл. µед. В. л. Сый.

Μέλλων.

Ένικ. Будущ, — Эηλ. Будущи, Φούσων, Φούσουσα, φυσων (φυσομενος-νη), κ. τ. λ. δυίκ. Будуща -щи, π $\lambda\eta \vartheta$. Будуще, $(\phi \hat{s} \sigma \hat{s} \sigma \alpha) = \phi \hat{s} \sigma \hat{s} \sigma \alpha$, Φυσοντες, τα).

Παςωχήμ.

Que, Quoa.

Δυϊκ' Бывша, — вши, — φύντε, (φύΓσα). Πληθ. Εμεμε, φυνταί, (φυσαι, φύντα, φύντες).

Σύνθετοι χρόνοι.

Был есмь, еси, есть — Физ ворі, вобі, воті, (ων τυγχάνω, τυγχάνων ειμί, κ. τ. λ.). πληθ. были есмы, Финтес ворей. онто кой был бых — бых , к. т. л. Вл. В. л. есмь.

Βы ваю, ΦυΓέω. έκ του αρξήτου быю, бы. φύω, φυ.

Ένικ. Бываю, ΦυΓέω (Φυέω, Φύω). Бываети, Фυ-Γέεσι (Φυέεις, Φύεις). Бываеть, ΦυΓέετι, Φυέει, Φυέει, (Φυει).

Πληθ. Бываем, ΦυΓέομ-εν, Φυέομεν, Φύομεν. Бываете, ΦυΓέετε (Φύετε). Βывающ, ΦυΓέοντι, Φύοντι (φυουτι) φυουσι.

ό Μέλλων буду. κ. τ. λ.

Heogravin,

Ένικ. Бывай, ΦύΓεε, ει, ΦύΓε. κα 3) Бывай, Φυ-Γέτω, Φύτω.

Пл η 9. 1) Бываћмь, φ_{v} $F_{\varepsilon}\omega\mu - \varepsilon v$. 2) Бываћте, φ_{v} . Fέετε, Φύετε. 3) ΒειΒαδιπε, ΦυΓεέτων, Φυέτων, φύτων, κ. τ. λ.

Πίο. πίω. (πίνω). Όριστική, ἐνεστώς.

Evik. 1) Πίοο, πίω. .. 2) Πίειμη, πί- .. 3) Πίειη, πίετι εσ—ι (πίες, (—εϊ ς ει). πίεις).

Δυїк. Пієва—вѣ— .. Пієта— тѣ, .. Пієта— тѣ, .. пієто— ν. πίετο— ν.

Плуд. Піем (—мы), .. Піете, тієте. .. Піют, тіоиті, тіоиті, тіоиті.

α) Παςωχήμ. (παςακείμ. ή ἀόςιστ.)

Ένικ. 1) Παχ,πίκ—α .. 2) Πα, πῖ—ες. .. 3) Πα, πῖε. (πέπικα), ἢ πῖὸ—ον, πῖ-ον (ἔπιον).

Дий. Пихова — въ .. Писта-сть, .. Писта—сть, тісто — у,
доу.
Эоу.

Плуд. Пихом, $\pi l \kappa \alpha$ -... Писше, $\pi l \varepsilon$ -... Пиша, $\pi l \sigma \alpha \nu$, μ — $\varepsilon \nu$, $\pi l b \sigma$ -... $\tau \varepsilon$, $\sigma \vartheta \varepsilon$... $\tau l \sigma \sigma \alpha \nu$.

β) Παρωχήμ. (παρατατ. iterativum).

Ένικ. 1) Πίπκ, πῖοb(ν) .. 2) Πίπμε, πίε- :. Πίπμε, πῖε Ξπῖον (ἔπιον, σι (ἔπιες, (πῖνε, ἔπινε). ἔπινον). ἔπινες). Πληθ. ΠίπκοΜ, πιοh- .. Πίπκη, πίε- .. Πίπκη, πίολον, μεν, πίομεν, σθε, πίετε. πίον (έπιον,--(ETTIONEY, - VOV). עפאסע.

Πεοστακτ

 $-(\pi i \tau \omega)$:

Диж. Пійва, вв. .. Пійта—тв, .. Пійта — тв, TIETO-V. TIETO-V.

Πληθ. Πίκη, πίωμ ... Πίκπε, πίετε. .. Πίκπε, πιέτων, EV. Twoov.

ΑπαρέμΦατ.

Пити, $\pi i(\tau)$ егу ($\pi i \sigma \epsilon i \nu$) $\equiv \pi i \epsilon i \nu$, $\pi i \nu \epsilon i \nu$.

Phuatin. (gerundiva) Everyhtiná.

Πίπ, $\pi!\alpha-s \equiv \pi!\omega \nu$ ($\pi!\nu\omega \nu$). $\Im \eta \lambda$. πίωщи, $\pi!$ ουσα. δυίκ. πίσιμα, πληθ. πίσιμε, πίοντε, πιοντες (ως το θηλ. πιβσαί). αόρ. πίβ, πίξ-ων, πιων. Αηλ. πивши, πι Γουσα, πιουσα. δυίκ. пивша, Эηλ. — ши, πληθ. піюще: βλ. μές. β. λ. Сый.

Μετοχη.

Ένες. Παλ, (πίν) πίν—ων πίων. Αηλ. παλα, ουθέτ. пило, тівой, — вой, оч.

Παθ. Πίεμ, μα, μο, πιόμεν—ος, η, ον.
καὶ Πάμ, πια, πιο. πιθ—εἰς (ποθεὶς), σα, πον
θέν, ἀντὶ Πίεμ [οἶον, πιὸν—ς. ως τὸ ἀξόμτον,
τυπέν—ς (τυπέντος) — τυπείς].

Σύνθετα έκ του είς Μ (μι) καί το (ω).

Ечи. 1) Дамь = .. 2) Даси, Рωσσ. .. 3) Дасть, δάεδάμ-ι, δώμι дань, δάσι, $\tau i (-\varepsilon i, \varepsilon i,$ doei), dwoi, (didwyi), reg dwo-i, dws A210, daw, (didws), is (विविक्षणा), मुख्ये δοω. (ἐκ τε даеши, даδοσετι (δc- $\varepsilon\sigma - i, \delta'c\varepsilon$ δάω, γίνεται στι, ως έσε-To davos). oi, dees, eis TI, EGTI.), 14 (didóeis). даетъ.

Πληθ. Дамы, δίμε(ν), ... Дасте, δόσθε ... Дадят, σιδίδοσθε: (δίδοσθε Αραμή, διδίδοτε). δοῦ(ν)τι, διδοντι (δάδαν
τι. ως, ἴσαντι. οἶον ἐκ
τοῦ δίδημι).

ο δε διπλασιασ. Αα, δα = δι, δί-δωμι (δωμι), κού διδώ, δαδώ, даду, άχρηστον.

Πωρωχημενος.

EVIN. Aax, $(\partial \alpha \chi -, ... Aa, (\partial \alpha - \varepsilon s)$... $Aa, \partial \alpha - \varepsilon, \partial \sigma \varepsilon$ $d\tilde{\omega}\chi$ — α) $d\tilde{o}$ — $\epsilon \tilde{s}$, $d\tilde{\iota}$ - $d\tilde{\iota}do\epsilon$, $\tilde{\epsilon}d\tilde{\iota}do\epsilon$. don - a. n does, dides, de. dob - ov, Edides. door, didoor, d81.

Пли Э. Дахом, вака- .. Дасте, во ... Даша, воок - ψ . $\mu = \varepsilon v \equiv \delta \omega = \kappa \alpha \tau \varepsilon$, $\delta \delta - \omega = \kappa \alpha \tau \varepsilon$ ode, edido- $\kappa \alpha \mu - \epsilon \nu$. σθε, αντί, εδίδοτε.

το θαμ. 1) AAAAX, δίδοβ—ον, διδουν, κ. τ. λ.

.. Даждь, do(σ)Эi, avri дади (do Di) dodi. xey Aan, das, doe, έκ τε μαιο, δάω, δόω.

Пληθ. Дайм, δόωμεν, .. Дайте, δόετε, .. Дайте, δόετων, барген, жой жой даждь- жой даждьдаждымы, те, боо $\Im \varepsilon$. те, боо $\Im \omega v$. (δώσθωμεν).

Рост. Дадим, вістрет, дадите, віботе, вібоτων, -- τωσαν.

'Απα ε ε μ φ.

Дати, δάθι, δόθι = δόειν. Θαμιστικ. даяти, (δάαθι, ως έκ του δοίωμι.) = δοειν.

METOX n.

Ένες. Дал, — ла, — πο, δους, δουσα, δον. $\Pi \alpha \vartheta$. Даем, — ма — мо \equiv боорег — ос, vn, vov (didouevos), xcy Aan, dog. даян (doev-s) do-Deis, oa, Dév.

Pn mar. Gerundiv.

Дан, Эплик. дающи, бош—и, беоиба, к. т.л.

Παραδείγματα ξημάτων έκ Примъры глаголовь изь της Ρωσσικής γλώσσης. *) Россійскаго языка. *)

Συζυγ. А. Спряжение І.

Ένεστ. У, Ю, απαρέμφ. ΑΤЬ, ЯТЬ. Ένεστως, Настоящее.

Кидаю, κιδάωα). Кидаешь, κιδάες(i). Кидаешь, κιδάετι.
α) βλ. Τόμ. γ. λ. скидаю.

*) § 1. Το Ρωσσικόν απαεεμφατον πάντοτε (πλήν τινων έξαιρέσεων, περί των οποίων εφεξής), ληγει είς πь, κατ αποκοπην του Σλαβονικού πια (ότι δε το ημίφω-βλ. έν τόμω γ το γράμμα b), καθ ένίστε είς ολόκληρον οξυτονούμενον πια (иππη нести). Тойто де то ть й πικ είπομεν (σελ. 240), κου ήδη θαβξαλαιότερον έπαναλαμβάνομεν, ότι είναι το τι κού Βιτων δευτεροπροσωπων ξημάτων της προστακτικής των εis μι (οίον пишь, пиπν = πιθι, κ. τ. λ.) επειδή α) καί το Έλληνικον απαεξμφατον έσχηματίσθη πιθανώτατα έκ του β προσώ-

*) § 1. Россійское неокончательное наклоненіе всегда (кромь нькоторых в исключений, о коихь будемь говорить посль), оканчивается на ть (это сокращение Славянскаго окончанія ти; касательно же того, что полугласная в выражаеть u и i, о томъ см. Ч. 11, Том. 3 о буквь ь), иногда и на полное окончание ти съ удареніемь. (напр. ишнесши). О семь окончаній ть или ти говорили мы (стр. 240), и шеперь св большею смьлосшію повшоряемь, что это есть ті и Эт повелительнаго наклоненія глаголовь Греческаго языка, кончащ. на и (пишь, пиши $\equiv \pi i \vartheta_i$, и проч.); ибо 1) и Греческое неоКидаемь, κιδάομεν. Кидаете, κιδάετε. Кидають, κιδάουντι.

1) Παρωχήμενος αδιόρισος Прошедш. неопредъл. (παρατατικός κλάόριστ.) Κυμαλό, λα, λο. κιδώς. Κυμαλύ (Μω, Βω, ομυ, δ), κιδώντες (κιδώσως εἰμὶ, κιδώσωντες ἐσμὲν), ἐκίδωσω, ἐκίδωζον.

2) Παρωχήμεν. το απαξ. Прошедшее однокраш.

που της προστακτικής, οίον, γεάφε, απαρέμφ. δωρικώς, γράφεν, πας δ το γράφειν. όθεν β), τα απαρέμφατα παραλαμβάνονται καί αντί προστακτικών (σπείρειν = σπεῖζε). γ) οἱ αόζιστοι της απαρεμφατου και της προστακτικής των μέσων έγκλίσεως είναι οι αυτοί (γράψαι απαςέμφ. η μέσ. πεοστακτ.). d) ที่ ชบที่ 9 กร Exxทุงเหตุ ชุงพืชσα μεταχειείζεται όχι μόνον απαρέμφατα μετ' άρθρου, καθώς κού ή παλαιά [το γράφειν, το λέγειν, το έχειν (Iτ. l'avere, Γλ. l'avoir) ή γεωφή, ο λόγος, ή κτησις (οθεν η Γεμ. essen = έσθειν, κού das Essen, το έσθειν=

кончашельное наклоненіе, вброятно, составилось изв 2-го лица повелишельнаго паклоненія, какb-то уе $\alpha \varphi \varepsilon$, неокончатель. Дорическ. γεάφεν, a omb cero, γεά- $\varphi_{\varepsilon i \nu}$; по сей причин \hbar 2) неокончашельное наклон. принимается вмъсто повелишельнаго, отверви = отеге, и проч. 3) аорисшы неокончашельнаго и повелишельнаго наклосреднихъ глагоненій ловъ — одни и шъ же (урафа, и повел. сред. γράψαι). 4) Нын вшній Греческій языкь употребляеть не только неокончательное св членомь, какь древній (какь πο, το γεαφειν, το λέγειν, το έχειν [no Иman. l'avere,

(dogictos).

(αντί, κενώσας είμί = εκένωσα).

Кинули (плуд.) и вушощиву. Кинуль, ла, ло, кегос 3) Παρωχημέν. τετελεσμέуся, прошедш. соверш. βλ. την υποσημείωσ. § 14:

edwan, trinken, miver, 204 das Trinken, To Their η ποσις, κ. τ. λ.], αλλα κ προστακτικά συντάσσομεν μετ άρθρου, οίον, το φάγε καί το πίε το λάβε καί το δόσε το άμε και το έλα: το σύβτα και Φέβτα (σύgε τα, φέρε τα)· χού έν 51χω δημώδει παροιμιακώς.

Το παίξε παίξε φέρει κ' έμπηξε 'μπηξε

(ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ παίζειν είς τὸπαίεσθαι μεταπιπτόντων); η άλλα πολυαρίθμα. Τα δέ τοιαύτα πιθανόν να ήναι ή απαρέμφατα δωρικά άποκεκομμένα το τελικόν ν (οίον το Φέρε = Φέρεν, το Φάγε, $\pi i = \varphi \alpha \gamma \hat{\epsilon} \nu, \pi i \hat{\epsilon} \nu, \kappa. \tau. \lambda.),$

по Франц. l'avoir] = n γεωφή, δ λόγος, ή κτησις., какъ и по Нъмец. essen, Ѣсшь, и das Essen, Ѣда, trinken, пишь, и das Trinken, пишье); но и повелишельное упошребляеть сь членомь, то Φάγε και το πίε, πиπь и bcmь: το λάβε χού το δόσε, давать и принимать: то άμε και το έλα, χομπь взадь и впередь: то обеτα και Φέρτα (σύρε τα, Φέег та), несишь, возишь взадь и впередь: и вь просторбчій пословица.

Το παίζε παίζε Φέρει κ доходишь до драки), и много другихь; вфроятно, что это есть неокончашельное наклонение Дорическаго нарвчія (Φέζε, Φάγε, πίε Φέρεν, Φάγεν, πιèv) безb конечнаго у, такb как употребление выбросило у неоконча наклон. вь сложенномь будущемь

4) Παρωχήμ. ἐπὶ τὰ πολλάκις. Προшед. многокрашн. ἢ давнопрошедш. (= παρατατικ.

χού υπερσυντελικ.). Кидываль, ла, ло. Κιδι Γάων, (έκιδα Γον, δάκειν). Кидывали, έκιδα Γομεν.

ως απέκοψε το στοιχείον η συνήθεια κού είς το το του συνθέτου μέλλοντος απαρέμ-Φατον, λέγουσα, θέλω γεάψει, στεφανωθή (αντί γεάψειν, και αιολικώς στεφανωθην, μεθυσθην [Αλκαίος], αντί μεθυσθήναι, κ. τ. λ.). μ ολον τουτο Φαίνεται κα έκ τουτου η ακρα συγγένεια και η αρχαία συμπτωσις του προστακτικού μετά του απαρεμφατου, δια τουτο κ είς την Σλαβονικήν έμεινεν αντ' απαρεμφάτου ο τύπος του προστακτικού ένεστώτος έκ της αρχαιοτάτης συζυ-YIOS TOV EIS MI, KOTO TOV οποίον έσχηματίσθη καί ο Ελληνικός αύριστος των είς ως ομαι παθητικών (ωςς τύ-Φθητί), η ο κατά συγκοπην παρακείμενος (ως, κέκραχθι, κ. τ.λ.). Όλων λοιπον των Σλαβονικών κας Γωσσικών καθ' όλας τας συζυγίας απαιεμφάτων το πικ, πιь <u>ті, Эі, обоу брити, брить,</u> குப் (ம்க, கிப், பி), Bb.

напр. θέλω γράψει, στε-Фачада (по Эолически στεφανωθην, μεθυσθην [Απкей], вм. $\mu \varepsilon \Im v \sigma \Im \eta v \alpha i$, и проч.), и сіе доказываешь ближнее сродсшво и древнее сходство повелишельн. по склон. св неокончашельнымв. По сей причинъ и въ Славянскомв языкв остался, вмъсто неокончательнаго, шипъ насшоящ. повелишельн. по древивищему спряженію глаголовь, кончащихся на иг, по коему образовался и Греческій Аористь страдательных глаголь на онш (тофЭнті) и прошедшее не опредъленное устченное (иєпешхЭі), и пр. и такь всьхь Славянскихь и Россійских во встхв спряженіяхь неокончательнаго наклоненія на ть и ти ті и Эі, напр. бриши, бришь $= \pi e \vartheta$ (makb பி, ரமி), вbрить 1) Μέλλων, αδιοριστος. 2) Μέλλων, ἐπὶ τοῦ

(Будущ. неопредъленное). апа ξ

	- .		_
Буду.		φέτω	
Будешь	E	Φέτεις	
Будешь	44	Φέτετι	(
БудемЪ		Φέτομεν	
Будете	2 F 230	φέτετε	1
БудутЪ		Φέτεντι	

ж Кину, кеlую. Кинешь, игічгія. Кинешь, кеічеті. Кинемъ, кегореч.

Кинете, игілете. Кинуть, κείνουντι.

= μέλλω κιδάν.

<u> πενω (κεδνω, κιδνω, кидну).</u>

ρишь, Φέρηθι (ως, ίληθι, στηθι έκ του βριο, Φέζξω= θέςω, θάςω, θαζζέω). κοί τα els amb, smb, вать ατι, αθι, Γαθι, οίον κидать, κίδαθι (ώς, ίσταθι, τέτλαθι), лаять, λάαθι (λάημι, λάω, λάκω), воевать, βοάξαθι (Βοάημι, Βοάω) και τα είς ишь, ышь __ 191, 191, идг, волить, Водида (Водира, Βόλω), мышь, μίθι (μίω, μίγω, μάω, σμάω). Бышь φυθι (φυμι, ως, κλυθι, λυ-91). Kai ta sis emb, bmb = ετι, εθι, mepems, τέ-दृहरी। (७८, पहनेरी, मुद्रो परिस्मा, θέτι), гремьть, χρέμη θι (ώς έκ του χρέμημι κατά τα, νόημι, φίλημι, ημὶ = εἰμὶ, κ.τ.λ.).

=φέρηθι (makb, (ληθι), omb върю — Φέζζω, θέζζω, θάβξω, θαβξέω; и окончанія на ашь, яшь, вашь ать, аЭг, ГаЭг, напр. кидать, кідаді (какь, ізаді, ίλαθι, τέτλαθι), лаять, λάαθι (λάημι, λαέω Τλάω, λάκω), воевать, βοάξαθι, (Воспри, Воссо); окончанія на ишь, ышь = пЭі, іді, υЭι, волишь, βόλη Эι (βόλημι, Βολέω Εβόλω, βέλω), мышь, μίθι (μίω, μίγω, μαω, σμαω), бышь, φυθι (φυμι, φυω, πακτ λυθι, клоді, и проч.), и на еть и bть $\equiv \varepsilon \tau i$, $\varepsilon \vartheta i$: тереть, τέρεθι (makb τίθετι), гремbinь, χεέμεθι (или χεέμηθι, τέρηθι, κακό οπό χεέμημι, τέξημι, πολοδηο λάλημι, νόημι, μι νόειμι, φίλειμι, είμὶ κ ημί, omb έμις

3) Μελλων τετελεσμένος (Будущ. совершенное). Буду закидывашь, μέλλω διακεδάαν. = κεκεδακώς έσομαι, βλ. την υποσημείωσιν.

Προστακτίκ. Ένεστως αδιοριστ. насти. неопредъленное. Кидай, кідає. Пусіпь онв, она, оно, кидаemb, αφες (ας) κιδαέτω.

Tα de eis omb = ωθι, οθι, μολομι, ιθολομι, μόλω = μύλω, ώς δίδωμι, δίδοθι, δόθι, πωθι, ζωθι), κού τέλος, τα είς нушь νυθι, παμγπь, τάνυθι (τάνυμι, ταννύω, ώς, ζεύγνυμι, SEUYVUDI), R. T. A.

0 2. Καθολου λοίπον χαεακτης των Ρωσσικών απαρεμφάτων (ως και των άλλων των της Σλαβονικης συγγενών διαλέκτων) είναι ο

также: Эгри, Эпри, тідпри, $\tau / \Im \varepsilon \tau i$, $\Im \varepsilon \tau i$), и на оть \equiv οθι: Μολοπь, μόλοθι (μόλωμι, μολω, ΒΜ. μυλω, μυλη, molo; makb u didwui, didoθι, πωθι, ζωθι, omb πωμι, $(\omega \mu \iota)$; и на нушь $= \nu \upsilon \vartheta \iota$, mянуть, τανυθι (τανυμι, тανύω, изв глаголовв кончащихся на ош, ош, какв: ζευγνύω, ζεύγνυμι, и пр.).

б 2. И такв характерическое окончание неокончательнаго наклоненія Славянскаго и Россійскаго языковь (равно είς πь, πи, σχηματισμός, как и других Славянληγούσα τῶν δευτεροπροσώ- πιι или πь, θι, τι, есть тог тре простактийе тог окончание повелительнаείς μι Έλληνικών. Ο δε είς го наклоненія Греческих в чь, Σλαβον. щи, είναι των глаголовь на μι. Оконels сть, сти συγκοπή кατα чаніе ть, по Славян. щи иета Водич той т, й к, ст, есть глаголь на сти, кт, είς τα συγγενή щ ц, сть, перемьною к или т, обоу (пеку), печь (вк той кт, ст, на щ, и т, какыКидаемь, кідающеч. Кидаете, кідаєтє. Пусть кидають афес иδάωντι. (ώς το πληθυντ. του ένεστωτ. της όριστ.). 2) ETT TOU ATTAK. (2061505) Кинь, κείνει (κίδνα, κένου). Пусть онв кинетв. άφες κεινέτω (κενούτω). Кинемь, квічшиву. Кинеше, игічете. Пусть кинуть.

печи, пещи (ситі пекти, то: пеку, печь, (пекупекупи), гребу, гресть ти) от печи, вм. пещи; бисть). Беречь ви той бе- бисть); берегу, беречь, πικ (οίον βλύσθι, ως έκ τε βλύζημι, βλύζω, αντί βλεύσσω = Ελεύσσω, λεύσσω). Ενίστε δε προστίθεται το С είς το πι (μετα τα, 6, π,

(ант) гребств ён той гре- гребу, гресть (вм. гререщи (ант) берегсти, бе- от берещи вм. берегрегу), тогайти тіз апокопи сти. Такого роду усьείναι καί τα, δος, θες, Φρες, ченія супь и повелип. σχές (αντί δόθι, θέτι, Φρέ- δος, δές, Φρές, σχές ΒΜ. θι, σχέθι) προστακτικά, δόθι, θέτι, Φρέθι, σχέθι и αυτός δὲ ο εἰς сти σχημα- проч. Окончаніе на спіц τισμός άλλοτε μεν είναι иногда правильно, имъя ομαλος έχων το c έκ του c omb настоящаго какb ένεστωτος, οίον, несу, не- πο, несу, нес- πи (νείσω, сши (уείσω, νείσθι, αντί νείσθι, такъ какъ: "σω, несипи, νείση \mathcal{G}_i , ως ζο \mathcal{G}_i , ζοημι, ζο \mathcal{G}_i), или сродную αντί "σαθι, εκ του "σημι)· c букву ж или д (σδ, ζ, η το ж, жей το συγγεν. δ д): напр. блюсти отв $(\zeta = \sigma \delta = \delta)$, отох блю- блюжду (вм. блюдиши, сти (ёк той блюжду, блю- блюзти, какв бы Вхиαντί 6λιομиπи, 6λιο3- σθι, omb βλύζημι, βλύζω, Ελύσσω, λεύσσω), и проч. Иногда (посль б, п, д, ш, г, к, х) придается с кв ть какв придыхашельное, какв - шо т, д, г, к, х), об отхооб вь словь (гребсти) греάΦες κείνωντι.

3) τετελεσμ. βλ. την σημεί. А паденфат. (Неоконча-

тельное).

Evectos.

Кидать, підаді (підач).-

2) ἐπὶ τοῦ ἀπαζ (ἀοξιστος). Кинушь, κείνυθι (κενούν).

3) 9apiotinos.

многокрашное.

Кидывать, кіда Гаді (кіδάαν, ζειν). βλ. την σημ.

спи), греспи ως από ένε- настоящее было гребсу στώτος τρεбου (ή τρεδου, (γεάφω, γεάψω), ιγεέψηθι έψω) = γράψω, γράψηθι Славян. ясти) (έσθειν, έσ- \pm сть ($\Sigma \lambda \alpha \beta$. ясть), $\varepsilon \sigma \vartheta \varepsilon$, $\vartheta \varepsilon$), omb ямь, ($\pm \lambda M$ ь, ядмь, μεσθα — μεσθον, αντί — τυπτόμεσθα, μεσθον, ΒΜ. τυπτόμεθα, μεθον).

β 3. Έκ δὲ τοῦ καθολι- § 3. Ηзb cero общаго χαρακτηρ είναι ή τι, θι, кончащимися на μι, ко-λήγουσα των προστακτικών. ихв всегдашней типв вв Αυτη δε ή είς μι συζυγία повелительн. наклоненіи είναι της αρχαιοτάτης γλώσ- есть окончаніе τι, θι,

жиги пребу сти, от гребу какв бы ως ποδαγ), γεέπσω, (ως, (πακδέψω, έψηθι), τοπь (πο έσθειν (ἐκ τοῦ ቴμι (ቴμπι, ἀδημι, έδημι, έδω, έσθω), ядмь), адпи, адо, ёдо, и проч. Дорійцы приέσθω. Οἱ δε Δωριείς επρό- бавляли с и кb первому одето то о кой гіс то а лицу множествен. двойπείσωπον του πληθυντ. κού ственнаго чисель страдийной падптикой (типто- дательн. наклон. (какв,

κου τούτου τύπου των είς шипа неокончашельнаго ши απαρεμφατων φαίνεται наклоненія на ти ясно σαφως, ότι όλα τα Σλαβο- видно, что всь Славянνικά ξήματα αναλογούσι προς скіе глаголы сходствуτην είς μι συζυγίαν των Ελ- ють спряженіемь сь ληνικών, της όποιας σταθερός Греческими глаголами,

Метохи, Причастія.

Ένεστώς.

Килающій, ая, ее, кідавь,

800, or (ws, didss, ans)=

κιδαων, ουσα, ον.

1) Παρωχήμεν. αδίοριστ.

(dogiotos).

Кидавшій, ая, ее, кіда Г-

σης, ητις έχει κας άλλους таковое спряженіе, есть είς την Ελληνικήν, ήτοι, αυτην την είς μι ληγουσαν τοῦ α προσώπου τοῦ ἐνεςῶ-TOS, XXX THY ELS OF OUNDEστάτην μέν έπι του γ, σπανιωτάτην δε έπι του β προσωπου, και την του γ δωeinny els Ti [ws, Eoul, Eool, έστὶ (ἐκ τοῦ ἔσεμι, ἔσεσι, צושה לושו, דושחב, דו דושחב, דוθησι, δωρικ. τίθητι, ούτω χού Λτ. sum, αρχ. esum, ξήματος της Ελληνικής διαεακτήρες ούτοι των είς μι (ως το μι είς το α πεοσω-ทอง ชทีร ยบหราหทีร , วงชุ ชทีร υποτακτικής δέ παρά ποιη-

τρείς ακόμη χαρακτήρας древивишаго языка, который имбеть еще вь Греческом в при характера, т. е. самое окончаніе на µ:, въ первомъ лиць настоящаго времени; окончание на от весьма обыкновенное в трешьемъ лиць, но весьма рьдкое во второмь, и третьяго лица Дорическое окончание на т. [какЪ: έσμι, έσσι, έστι, (οπί έσεμι, έσεσι, έσετι), τίθημι, τίθης, тіЭпоі, И Дорически ті; maкb и Лапинское sum es, est], xoy êmi παντος δε Aperhee, esum (εσυμι), es, est], и во всяком в глаголь Греческаго языка нахоκείνονται σποεάδην οί χα- димъ мъстами сін окончанія на и (какв вв первомь лиць желашельнаго наклоненія толтощі, и вь сослагашельномь у Сшихотворцевь: ікфи, ауаταίς, ίκωμι, αγαγωμι, αντί γωμι, вмьсто ίκω, αγαγω;

δάσας).

2) Πιρωχήμ. Βαμίστικ. многокрашное. Кидывавшій, ая, ее.

σας, σασα, σαν, (κε- κιδιξάξσας (οιον, κιδαάσας), σα, σαν (κιδάζων θαμά).

> 3) Παρωχήμι το απαξ однократное (абеготоя). Кинувшій, ая, ее,

ίκω, αγαγω καί το τι καί Di els rov abgiot. The meoστακτικ. των παθητικών, τύφθητι, φίληθι παρομοίως σώζει τους χαρακτήρας τέτες κου η Λατινική) η δέ Σλαβονική το μέν τι είς τα απαρέμφατα, και τοσι είς τα β προσωπα си, ши, $(P\omega\sigma\sigma\iota\kappa.$ шь, сь), хой єіѕ τα γ το τι (πи, Ρωσσικ. mb) διετήρησε καθόλου απειβέστατα, ομοίως καί דאי צוב מידוי, סידו, סטידו (amb, மாம், ymb), dweiκην κατάληξιν των γ πεοюшь, λάουντι, воююшь Βοσωντι, дунуть, θύνουντι, анті істаті єк той істасі, ноцої, и проч. и здось бу-

и ті и Эі вы неопредьленномъ повелишельнаго наклоненія страдательнаго залога, тофЭпті, Фіληθι; такимъ же образомъ хранить сіи окончанія и Латинскій языкь). Славянскій языко сохраниль τ_i (ϑ_i) вь неокончашельномъ наклоненіи и во второмь лиць (от) (ши, си) (на Россійск. шь, сь) и ті (ти) в третьемь (вь Россійск. ть); равнымь образомь и Дорическое окончание суть, cuti, ouvti (= amb, comb, уть), вы третьемы лиць множеспвеннаго извявительнаго наклон. σωπων της οριστικής [ла- [лаюшь, λάουντι, воююшь, Βοοωντι, Αγηγηίδ, θύνουντι, или Эυνονті, гонять, коναντι (κένω, κέκονα), κακδ νοντι, τομяπίδ, κοναντι (κέ- ίσταντι вм. ίστατι, omb νω, κέκονα) ως, ίσταντι, ίστατι, μ θύνουντι omb θύκεινώ Γσως (κενώσως), σω, σων. Μετοχικά (gerundiva), ήτοι двепричастія.

Ένεστώς.

Кидая, кідаас.

παςωχήμ. Кидавь, ши. кіда Е, оас. Dapistik.

Кидывавь, ши, кібі Га Гя, δώσως.

θύνουτι έκ του θύνουσι, το ν είναι πρόσθετον]. Αλλά τα α πρόσωπα της όριστικης των Σλαβονικ. ξημάτων, (есмь, вымь, ξήματα дамь, имамь, ямь), ода ληγουσιν είς <math>y κου 10 = 0, ω (βλ. σελ. 222). ομοίως και τα της Ρωσσικής άλλαι δε Σλαβονικαὶ διάλεκτοι εφυλαξαν πλατυτερον τον είς μι σχηματισμόν (βλ. σελ. 226). Ώστε όλα πάλιν τα ξηματα της Σλα-Βονοβέωσικης ώς έκ του είς 10 καί γ τυπου αναλογούσι καί προς τα είς ω βαρύτονα η περισπώμενα της Έλληνικής, και τα έκ τούτων κατά τε πρόσωπα καί χρόνους μικτά. Κατά τουτον

ква придаточная]; но первое лице изьявишельнаго наклоненія Славянских глаголовь, за изключеніем'в пяши (есмь, έαν έξαιςεθώσι τα πέντε вымь, дамь, имамь, ямь) оканчивается всегда на у и ю = 0, ω (см. спр. 222); то самое и вы Россійском взыкь. Нькоторыя Славянскія нарвчія болье сохранили окончание на и (см. стр. 226). Такимь образомь всь глаголы Славяно-Россійскіе, по своему шипу на у и ю, сходствують сь глаголами Греческими такъ гназываемыми варипонами, и сь имбющими облечение на о, и сь пьми, коихь лица и времена св ними смбшены; по сему мы раздьляемь глаголы Россійскіе на три класса. Вы 1-мв содержащся перво-

Παςωχημ. απαξ однокрашное. Кинувь, ши, келобоас.

Μετοχ. παθητ. Причаст. страдательн. Ένεστώς Кидаемый, ая, ое, кіда-. עפעסב, עון, עסע.

1) Παρωχ. το απαξ (acciotos).

Кинупый, кептодель.

2) Παρωχ. αδιοριστος неопредъленное. Киданный, кібачеів, чиѕ (ws, mavels, vertos).

λοιπον τον διοβισμον διαιβούμεν τα ξηματα της Ρωσσικης είς ταξεις πρεῖς α) πρωτογενή (ως τα βαρύτονα). β) δευτερογενή (ως τα είς αω, εω, οω, διηρημένα, έκ των οποίων συναιβούνται τα περισπώμενα). γ) μικτά.

 $\int 4. \alpha) \pi e \omega \tau \circ \gamma e v \eta \pi o v$ τα τα δισυλλαβα, ήτοι τα προς την μονοσύλλαβον έίζαν ή το αμοεφον θέμα του ξήματος έχοντα προστεθειμένον έπι μέν του ένεστωτος το γ, η 10, επί δε του απαρεμφατου το πικ, πι οίον ста-ю, ста-пи (ть), στα-ω, στα-θι. мы-ю(Робоги. мого), мы-шь, μίω, μίθι. ро-ю (рыю), рышь; ξύ — ω, ξύ — Эι (одоб). но — ю (ныю),

образные (варитонамь); во 2-мь второобразные (плаголамъ на $\alpha\omega$, ω , $\varepsilon\omega$, изb коихbсокращающся глаголы съ облеченною); вь 3-мь, смъщенные.

у 4. Г 1-й первообразные, кои въ корнъ своемь односложномь, вь первомъ лицъ принимають и вы неокончательномь ти-ть, какь-то: мы-ю (по Русски, мо-ю) мы— ши, мы— шь, $\mu i - \omega$, $\mu l - \Im i$; ро-ю (ры-ю), ры — ть, $\delta \dot{v} - \omega$, $\delta \dot{v} - \vartheta_i$ (σεύω), но-ю (ны-ю), Hы — mь, $v\omega - \omega$, $v\dot{\upsilon} - \omega$, νύ—Эі. пі — ю, пи—ть, νύ—Эі, пі—ю (пью), пи3) Παρωχήμ. Θαμιστικ многокрашн.

Кидыванный, илостуелс (olov nidaavels, avdels).

Αί δε λοιπαί εγκλίσεις τοῦ παθητικοῦ καὶ μέσου σχηματίζονται έκ τοῦ ένεςγητικού μετά του СЯ, οίον.

 $-\Im i$ зрb — ю , зрb — mь, ду — ю, ду — mь, $\Im i$ — ω $vei\sigma - \omega$, $vei\sigma - \Im i$, κ . τ . λ . Τούτων ολων γνωρισμο κοινον είναι να εχωσι το α το απαφεμΦατον (το δε Ρωσ. πι , Φανερον, οτι είναι το Σλαβονικόν ακέραιον πιμ, τουτέστι μία ολοκληρος συλ-DaBn).

\$ 5. Eis ταυτην την ταпну, пя-ти (ωs єк той ти (omb пя — ю, πάω,

 $\pi i - \omega$, $\pi i - \Im i$. 6pi - io, mi, $\pi i - \omega$, $\pi i - \Im i$, 6pi - io 6ри — mь, πgl — ω , πgl — 6ри — mь, πgl — ω , πgl — 9l; dg = ω (d ε g κω), d ε = θι (θούω), θύ - τι, чую, чу-Ay — ю, Ay — m_b , $\Im \upsilon$ — ω , m_u , $\kappa \upsilon \upsilon \omega$, $\kappa \upsilon \upsilon \Im \iota$, $\Im p b \omega$, Эύ—ті чу— ю, чу—ть, зрьть, деєω (деєкω), деєді, κού-ω, κοῦ-θι зна — ω, знаω, знаμь, γναω, γναω. 3на-ть, $\gamma \nu \alpha - \omega$, $\gamma \nu \alpha - \beta$, β , $(\gamma \nu \omega \beta_i)$, несу, нести, $(\gamma \nu \tilde{\omega} \vartheta_i)$ нес—у, нес—ти, $\nu \epsilon i \sigma \omega$, $\nu \epsilon i \sigma \vartheta_i$, и проч. Общее сходство между ими то, что первое ихв лице имбеть равное число πεόσωπον ισοσύλλαβον με слоговьсь неокончательнымь наклоненіемь (полагая Русское окончаніе шь = Славянское ши, какъ и въ самомъ дълъ еспь).

§ 5. Кb сему классу ξιν αναγονται καί τα από οπιносяпіся глаголы, кои δίπλων η αχεήστων θεμά- происходять неправильτων γινόμενα, δισύλλαβον но отв двойныхв неупоμέν αείποτε το απαρέμφα- пребительных в корней, тоу єхоута, ката об тоу какв - по односложные ένεστωτα και δισύλλαβα κ устченные въ настояμονοσύλλαβα έκ συγκοπης щемъ времени съ букваобот та гіз му жаў ну, ю́з, ми н или м, пну, пяКидаюся, підхона. Кидаешся, кібаєбая. Кидается, кібаєта, к.т. л. βλ. την σημείωσ.

 $\pi\pi-10$, $\pi\alpha-\omega$, $\sigma\pi\alpha\omega$, $\sigma\pi\alpha$ νω, πάνω, пяну, συγκοπ. пну), тну, тя — ти (ос έκ του πιπιο, ταω, τάθι, τανω, πяну, συγκοπ, πιну). жму, ζαμω (δαπω, δέπω, $\pi = \mu$, $d = \zeta$, ζεμω, жему, συγκοπ. (3 κ Μ Υ), (3 κ Μ Υ), (3 κ Μ Γ), (3 κ Μδάθι (ως έκ του δάω, жаю, δάξω, δαύω = δάπω), κοί жну, жаши [τουτων δε των είς му καί ну ή συγκοπή γίνεται κατά τα ασυναίζετα τμάω, κμάω (κμώ), κνάω (κνω), έκ του τάμω, κάμω, κάνω, κ. τ. λ. Τοιαύτα καί τα мру, πρу = τεάω (τεω), μόρω (μρω), κτα τα, τρώω, τεύω, Φεέω, έκ των, τεεύω, εάω, Φοεέω, и проч. см. Φορέω, κ. τ. λ. βλ. η 1,7]. Ούτω καὶ стану, στανω, зомь живу, ζή Εω, жити стапи, σταθι (ἐκ τοῦ σταω, ζήθι (оть неупотребиπιν, ζηθι (ως ἐκ τοῦ αρξή- ζέω \equiv ζάω, ζήω, ζήμι), νησου κίω, ζήω, ζίω, ζείω, πιν, ζθι, οπίδ неупотреби» $i\omega$, $c\Im \epsilon \nu$ u A y), $u C \psi$ τc $\alpha - u$, $i - \epsilon$ $(u i\omega, i \tau \omega, u A y)$,

σπάω, σπάνω, πάνω, пяну, сокращ. пну), тну, тяти, тако, тану (тну), таЭ; (оть таω, пія – ю), cmany, στανω (ίστανω), стати, σταθι (σταω, стаю \equiv стою, $\sigma \tau c \omega$), жму, $d \alpha$ - $\delta = \zeta$, жему, $\zeta \in \mu \omega$), жа ти, да-Эі (какр бы отр. жаю, дасы), и жну, жаши [отв жану, сокращен. какь Греческ. кусо (куб), κμαω (κμω), τμαω (τμω), такія суть и мру, тру, πpy , $\equiv \mu o g \omega (\mu g \tilde{\omega})$, $\tau g i \omega$, (τρω), πρίω, κακό μτρώω, τραω, τρέω, Φρέω, οπί τε-§ 7]. Такимb же образомъ живу, ζή Гω, жиши стаю) живу, ζή ω, жи- тельнаго жію, ζίω, ζείω, ζεω, ζαω) иду, ζτω, иши, шельнаго и—ω = ζω, omb аодіот. и (об вк той ию него и прошедшее время παρέμφ. быши, ως έκ του неокончательное бышь, αρξήτου 6 $\mathbf{h} = \mathbf{p}$ \mathbf{u} \mathbf{e} \mathbf{p} \mathbf{u} \mathbf{e} \mathbf{u} \mathbf{e} \mathbf φυθι (φυμι, fio, fuo), κ.τ. λ. 10, φύ — ω (φυθι, μ φίως

Συζυγ. В. Спряженіе II.

Ένεστ. Υ, Ю, απαρέμφ. ΕΤЬ, ΕΤЬ.

Ένεστώς.

Гремлю, хегию. Гремишь, χεέμεις. вижу, Вібш. видишь, Вібеіс.

ееμФ. нушь, Вλ. § 7.

а — ю, въд — а — ть, влад — ь — ть, Fald ду, Вевбы, Вевбири (въдмь), выть, 6 br — у, $\varphi \varepsilon \gamma - \omega$, ΦέΓω, Φευγω, κ. τ. λ.]. Ουτω και πάντα τα παράγωγα η σύνθετα, ως, γ-

Пερί δε των είς иу, απα- fio, fuo). О глаголах в же на ну, въ неокончат. на нушь, будемь говоришь далте. См. 6 7.

§ 6. В) Τα δευτερογενή § 6. Второобразные υπερδισύλλαβα είς аю, яю, глаголы имбющіе болбеbю, απαγέμφ. ашь, яшь, двухв слоговь, на аю, \overline{b} ть, $\underline{=}$ $\alpha \Im i$, $\eta \Im i$, $\varepsilon \Im i$, $\delta i \circ v$ яю, $\delta i \circ o$, $\delta i \circ o$, $\varepsilon \omega$, неокончапиш — а — ю, пиш — а шельная на ать, ять, — mь, πητάω, πήταθι (πα- вть, аді, εді, ηді, какь $\tau \epsilon \omega$) упов—а—ю, упов— то: пит—а—и пит a - mb, $c\pi\omega\pi - \alpha - \omega$, a - mb, $\pi\eta\tau - \alpha - \omega$ ($\pi\alpha$ οπωπ - α - βι ci-π - ιο, τεω), πητ - αβι, упова-ю $ci-я-ть, \sigmai-\alpha-\omega, упов-а-ть, от <math>\omega\pi-\alpha-\alpha$ $\sigma l - \alpha - \beta l$, влад — b - 10, ω , $\sigma \pi \omega \pi - \alpha - \beta l$, $ci - \pi - 10$ влад — b — m_b , $F\alpha\lambda\delta$ — ε ci — π — m_b , σ_i — α — ω , $-\omega$, $F\alpha\lambda\delta-\varepsilon-\vartheta$: вbд $-\alpha-\vartheta$, влад -b -ю βείδ - έ - ω, βείδ - ω - βι. έ - ω, Γάλδ - ε - βι, 6bбъг-а-ю, бъг-а-ть, гаю бъгать, φεγάω (φυφυγ-ά-ω, ιφύγ-α-θι, γάω), φέγαθι, ββΑ-α-ιο [ως έκ των πεωτογενών ΒΕ- ΕΕΑ — а — πь, βειδ — α — ω (βειδέω) — αθι [npoисходя от первоначальныхb $6br — y, <math>\varphi \varepsilon \gamma - \omega$, φεFγω, φευγω, в̄bд — y,Beid-w (Feidw), Beidnui=

Гремить, χεέμητι.
Гремить, χεέμημεν.
Гремите, χεέμητε.
Гремять, χεέμαντι.

Видить, Відпри. Видить, Відпри. Видите, Відпри. Видять, Відсуті.

вър — яю, у-вър-ять (въра, върю), ум — ъю (умв), κ. τ. λ. Ταῦτα δε τα κατά παρέκτασιν σχηματιζόμενα ξήματα έμφαίνουσιν ἐπίτασιν, περιουσίαν, η συνέχειαν της ένεργείας, ого сяду, сьду, о — вош (έζω, μα:, ἐπὶ τῆς πεώτης ένεργείας του καθεσθήναι) χοί, εξόμένος διατελώ) = ίζεω, ίζαω (ίζανω). τοιαύτα ἐπιτατικα είναι κού πολλά των είς αω, εω, οω Ελληνικών (ως, Βοάω, Βοόω, γοάω, χολάω, Φορέω, αχέω, ακαχέω, αοιδιαω, κ. τ. λ.). Ο κατα παρέκτασιν ασυναίρετος τύπος ούτος είναι αρχαιότατος, χαίρουσι δε μαλιστα IWVES EIS TOV EIS EW TXM-Ένταῦθα ματισμόν. γονται κα τα είς διο έναςκτικά της Σλαβον. η Ρωσσικ. πεωτοτυπα ή παράγωуа, обот былью, быльши. старью, старьти $= \alpha g$ -

(въдмь) въмъ]; также и всь производные и сложные глаголы, какв то у- въря-ю, у-върять (втра, втрю), умтю (умъ), и ш. д. Симв прошяженіемь окончанія они представляють напряженіе, пришязаніе, или учащеніе дійствія, какь $mo: cяду, cъду, <math>\sigma - \varepsilon \delta \omega$ (έζω, έζομαι), по первому дъйсшвію сидящаго, и, chatio, σ — εδεω (εζομενος, διατελώ=ίζεω, ίζανω); эπικ выражають напряжение, такъ какъ и многіе Греческіе глаголы на аш, єш, οω, (βοάω, βοόω, γοάω, χολάω, Φοζέω, αχέω, ακαχέω, αоідіαω, и проч). Сей типь есть древньйшій, Іоняне же охопиве употребляють типь на εω. Сюда относятся Славян. и Русскіе глаголы на бю, первообразные и производные, выражаю-

Παςωχήμενος

(παρατατικ. χού αόριστ.).

Гремћль, ла, ло,

Видьль, ла, ло, Гремьли ($\pi \lambda \eta \vartheta$.), $\chi g \varepsilon$. Видьли ($\pi \lambda \eta \vartheta$.), $\beta i d \varepsilon(v) s$ με(ν)ς (μων), μουσα, μον, (δείς), Βιδών, δόντες, δοῦμοντες Ξχεέμον, έχεεμον. σα, δον Ξβείδον, είδον.

κ. T. λ.

χομαι λευκαίνεσθαι, γηρά- щіе начинаніе бълью, бьσκω, γηςασκω, senesco, κ maturesco, κ. τ. λ.) τοιαῦτα η τα, έρυθριαω, ωχριαω, ως ακιάω, κ. τ. λ. σημαίνοντα την έναςξιν και έξαις τως την διάρκειαν του πάθους (ως, λιθιάω = πάσχω λιθίασιν) άλλα περί του κατα παρέκτασιν τύπου των είς αω, εω, οω, κού υω, ιω ξημάτων, βλ. εφεξης τόμω γ, έν ταῖς προσθηκαις, λ. есмь.

\$ 7. Y) MINTO (EN TOV βογενών), κού τούτων ο ένε-

σκειν = λευκάω (άζω, αίνω), льти, старью, старьти γηςάω (άσκω), ώς, ήβάω, Ξ λευκάω, λευκάζω, γηαντὶ τῶν εἰς ζω καὶ σκω εάω, γηςάσκω (κακὸ, ήβάω, συνηθεστέςων πας έλλησι εμδοπο Γλαγολοβο μμδιοη λατίνοις ένας κτικών (ήβά- щих в окончаніе на ζω и σиω, выражающих у Грековь начинаніе, ηβάσκω, γηςάσκω, πο Λαπι. senesco, также maturesco, и т. д,), также еди Эдійш, ωχειαω, ωςακιαω, кои рѣдко выражають начало, но болбе продолжение, на пр. λιθιάω, я страдаю долго каменною болезнію см. том. 111 вр прибавлен. слово есмь.

πεωτογενών κου των δευτε- (omb переообразных и второобразныхв) у, ю, στως είς y, ω = ω, κ yω, yω, νω, ωω, ω вы неоконюю, ыю = оош, ош, то бе чател. ить, (ити), ать,

Μέλλων.

Буду гремьть. — Видьть. φέτω χεέμηθι. - Bidngi. ιδήσω, κ. τ. λ.). (χεεμήσω,

απαρέμφ. εіс ить, (ити), ять, тть, еть, оть, ашь, ять, bть, eть, eать $= \omega$, $\alpha \omega$, $e \omega$, $o \omega$, $v \omega$, оть, вать $\equiv i\Im i$, $i\Im i$, $i\Im i$, $n\Im i$, $\alpha\Im i$, $c\Im i$, $F\alpha\Im i$, αθι, εθι, οθι, Γαθι, οΐον, κακb mo: op-10 op-aop-ю, op-a-mь, aea, mu, ae-a, ae-aάξαθι(άξωθι, άξωμι), Αρεм (άξαμι, άντι άξωμι, άξόω, -лю, дрем — а — шь, $\alpha (\varphi \omega)$, дрем — лю, дрем δέρμω (dormo), δέρμ—αθι a-mь (κακό бы omb дре-(δέγμαμι), сто—ю, сто— маю δεγμάω, δέγμαμι), δέγя— πь, στόω, στό—αθι μω (dormo) δέρμαθι, сто (στόαμι, ως, στάω, στάμι, σ т η μ ι , ι σ τ η μ ι ι), лежу (ля- бы отb стюяю, σ ω ω , ту, легу), λέγω, леж— σόαμι, кякв στάω, στάμι α-πι, λέγαθι (λέγαμι, στημι, ίστημι), στόω, στόως, έξαμι, έξαμαι) Τλέγεσθαι κοιμγ, κοιγ, χάζω, τγ, легу) (λέγω, λέγομαι), χατω, хот — в — ть, $\chi \alpha \tau - \eta \Im i$, велю, вел b—шь, βέλω, βέλ—ηθι (βόλω, βόλημι) νού τὰ είς иши, ишь, πολυάριθμα. до—ю, до—и—mь, ϑ о ω ю, велbmь, β έ $\lambda \omega$, β έ $\lambda \eta \vartheta$ і Эб-иЭі, хвалю, хвали-шь, κΕάλω, κΕάληθ. (кадпиі), плав--лю, плав-и—πь, πλαύω, πλαύ ηθι (πλαω, πλέω, πλεύω, πλούω, πλύω, υ=8, πλγιο

-ю, сто-я-ть (какъ a—Э, отаЭі), лежу (лялежа—ть, λέγαθι, λέγαμι, κακὸ έξαμι, έξαμαι), хочу, χοιιγ (χαζω, χατω), χοπιb-ше (какb бы omb хоπδιο,χατέω), χάτηθι, вел-(βόλημι, βόλω, βέλομαι): и многія на иши, ишь, до-ю, до-и-шь, θοω, ЭспЭі, хвалю, хвалишь, κ Γάλω, κ Γάλη Βι (κάλημι), плав-лю, плав-и-шь,

Προστακτική.

Греми, хеере. Видь (виждь), $\beta i \beta \varepsilon$ Гремите, хеерете. Видьте, Вібете.

κ. τ. λ.

πλογιο, <u>γ</u>Β, πλοβγ, η πλώΓω). Εκ δε των είς γ, 10, καθαρον καί των είς γιο, ιοιο, ιοιο, τα απαρέμΦατα είς вашь, овать, евать, ωs , кую, (коую, $\nu o \nu \omega$, у В καί Ε, κόξω, κόβω, κόπω), ковапів, коваді (коваці, παμι, κόπαθι, κόπτειν). кры — ю, ке $v - \omega$, $\beta \omega$, кры — вашь, ке \tilde{v} — $\beta \alpha \vartheta i$ 6лю—ю , $\beta \lambda \dot{\nu} - \omega$ ($\beta \lambda \dot{\epsilon} \omega$, Φλέω, fluo, η βλέω, Φλέω, Φλεύω, блеву, άχρηστον), бле-ванть, Φλευαθι (αντί блю-—mи, $\beta \lambda \tilde{v} \vartheta \iota$)· клю- ω, γλύ-ω (γλύFω, γλύ- $\varphi \omega$, $\gamma \lambda \dot{\epsilon} \varphi \omega = F \lambda \dot{\epsilon} \pi \omega$, $\gamma \lambda \dot{\epsilon}$ -Fω, λέω, γλεύω αχεηστ. клеву, клеваю), клевашь, γλεύαθι (αντί κλю — πιν, στά Γω, σταύω (άχρηστ. ставу, όθεν ставлю, ставляю, αντί ставаю, σαυάω), став — а — ть, отабаЯг. Abю, Abвашь, $\Im \varepsilon \omega$, $\Im \varepsilon \upsilon \alpha$ θι (ως έκ του θεύαμι,

πλαύω, πλαύηθι (πλαύημι, omb πλαύFω, πλάω, πλύω, = 8, πλεω, πλίω=плоу-ю, у в, плов-у, или $\pi\lambda\omega F\omega = \pi\lambda\omega\omega$), изb глаголовь на ю и у сь предыдущею гласною, какъ-то ою, ую, юю, ыю, ω , $\varepsilon \omega$, $\upsilon \omega$, неоконч. на вашь (овашь, евашь, **т**вашь), кую (<u>коу</u>-ю, $\kappa o \upsilon - \omega$. $\upsilon = y = B$, и F, κόβω, κόπω), κοβαπь (κό-Βαθι, κόπαθι, κόπτειν), кры —ю, керывать, κούβαθι(κούβειν), 6110—10, $\beta \lambda \dot{u} - \omega$ ($\beta \lambda \dot{s} \omega$, $\phi \lambda \dot{s} \omega$, fluo, и, βλέω, Φλέω, Φλεύω, блеву), блевать (ФлеиаЯ, вмвсто, блю — ти (Вхй — 9ι), κλιοιο, γλύω (γλύ Εω, γλύφω, γλέφω Ε Ελέπω, γλύθι), cma—10, στάω, ΓλέΓω, [λέω, λέπω], γλεύω, неупотр. клеву, клеваю), клевать, удейаві (вм. κλιοπι, γλυθι, γλυφείν, υ<u>ш</u>8), ставать, какЪ бы отр ставаю, ставу, (- BAIO), σταύω (σταυαω;

'ΑπαςέμΦατον.

Гремьть, χεέμεθι. Видьть, Βίδεθι. (η, ηθι, as, τίθετι, θέτι, ίληθι).

Stapis, auti Stui, Shui Ti-Αημι, θέω, θεύω. Ούτω κ πάντα τα είς αυω, ευω, υβω έλληνικά έκ των είς αω, α Εω, εω, ε Εω, υω, υ Εω (οθεν έσχηματίσθησαν καί τα είς απω, επω, οπω, υβώ, υπω, πτω, Φω) κομ έκ του воюю, воевать, жей врую, врровать (об ек той врру, въроу, у = в, въров, върова, ахепотог, вроваю, βλ. έν τόμω γ, το στοιχείον γ), κού άλλα παμπολλα σημασίαν έχοντα μάλιστα θαμιστικήν, ώς τα είς αω (άλω, άλοω, άλοάω. κέλω, κελεύω, θω, κελευτιάω, κατά είς αω κυρίως θαμιστικά, και τα έφετικά, συνέχειαν και ταυτα πόθου δηλούντα κού τάσιν δρέξεως προς το πράγμα του, έξ ε παραγονται ονοματος ή ξηματος, οξον στρατηγιάω,

σταύαθι), діто, дівать, θεύω, θεύαθι κακb бы omb θεύαμι, θευάω = θέω, θημι, тідпиі); такъ и всь Греческіе кончащ. на «υω, $\varepsilon v \omega$, $v \beta \omega$, $o \beta \omega$, $\equiv \alpha F \omega$, $\varepsilon F \omega$, $vF\omega$, $oF\omega$, omb $\alpha\omega$, $\varepsilon\omega$, $v\omega$, оω (изв коихв образовалась большая часть кончащихся на ата, ета, οπω, υπω, υβω, πτω $-\varphi_{\omega}$); равнымь образомь и воюю, воевать (какр бы оть вое — ваю, какь, Βοόω, Βοάω, Βοοξάω), ΒΒрую, вбро-вашь. (какЪ бы от вроваю, от слова вбра, вбрушвброу ушв. вброва, вбровать. см. Том. 3, букв. у) и многія другія, значащія учащеніе), какь - то на αω (άλω, άλοω, άλοαω. κέλω, κελεύω — εύθω, κε- $\lambda \varepsilon \upsilon \tau \iota \alpha \omega$): подобно учащательнымb на αω, и тьмb, кои такое извявляють продолжение и желание, спремленіе квимени или кв глаголу, отв коего

Μετοχη

Гремлющій, ая, ее. Видящій, ая, ее. χρεμείς (85), 8σα, ον. Bidas (ων, 85), 8σα, ον. κ. τ. λ.

μαθητιαω, κ. τ. λ.). Είς τα μικτα ανάγονται και τα ολίγα Pωσσικά εls omb, κολ —ю; кол — о — ть, κόλω (κάλω, σκάλω, σκόλω, οθεν σκώλος), κόλ -ω - Ωι (σίον έκ του κόλωμι, ως, δίδωμι $\kappa \circ \lambda - \circ - \omega$, кол $- \circ - \omega$). мѣлю, μέλω (μίλω, μόλω molo), молопів, μόλοθι (μέλωμι, μολ - ο - ω, είς οιπь, μετεπλάθησαν έκ των εls emb (e = o), κα то молошь гіча = (мелешь), мълешь. ПеобЭес κού τα Υωσσικ. πереть, мерень, перень, ого ($\tau \varepsilon$ eedi, méedi, méendi, ws ex κ. τ. λ.), έξ ένεστώτων συγ-

происходять; какь то, στρατηγιάω, μαθητιάω (π. е. желаю бышь ученикомв, желаю военачальспвовать, быть военачальникомв и. т. д.) Сюда относятся и Русскія на оть, коих в число не келико: кол-ю, кол-о-шь κόλ-ω, κόλ-ω-θι (κακδ бы опр колою, колою, κόλωμι, κακο δίδωμι = σκόλω, οπό κοειο, σκολος, σκώλος, --οψ σκάλω, σκάλλω, κάω), мелю (μελω, μυλω, μόλω molo), мо ло — ть, $\mu \dot{\alpha} \sim \omega - \vartheta_i$ (какъ бы отъ родори, $\mu \circ \lambda - \circ - \omega$, MOJ - O - 10); но, можешь бышь, окончаніе на отпь образовалось отв еть, по обыкновенному измъненію буквы е на о, и молошь (мелеть). Къ симъ прибавь ть, кои вь настоящемъ времени сокраτου τέρημι, τερέω, περείο, щаются, и коихъ неокончашельное на Етть и

Συζυγία Г. Спряженіе III. Ένεστ. Υ, Ю, απαρεμφ. ИТЬ. ЫТЬ. Cπροιο, στείω. Μοιο, μέω (μίω). Спроишь, στεόησι. Моешь, μόεσσι.

иєкоμμένων, мру, тру, еть, какь-то: мру, тру, βλ. (5), οθεν η τα άχεη-(μορέω), τρέω, έξ ών τα Σλαβονικά απαρέμφ. mph. ти, трвти, првти. Ойта, и слю (аті сылю, σείλλω, σέλλω, έλω, ίλω), слать (об ек той слаю, ачті сылаю), сылать, σείλλαθι (είλαθι, έλαθι έλαμι, έλαω, έλαύω) πκγ, τυκω, πικαπι (ως έκ του $m\kappa - a - io$, $\tau v \kappa - \alpha - \omega$, τευχάω, χέω, τεύχω, έκ τοῦ τέκω, τέξω, texo), κ.τ.λ. "Αλλα δε εκθλίβουσι το ξι- гласную букву въ неоκληφον τον ένεστωτα, οίον

пру (агт) мору, теру, пру слов. мрети, треμόρω, τέρω, συγκοπ. τρω. πικ, πρέπικ μόρω, τρίω, πείω, πεέω, μόξηθι, τεηθι, тею, тейді вb Русскомb στα мрью, шрью, μεέω языкь на ерешь (мерешь, тереть, какь бы оть πιερεю, τεξέω, omb κοειο τρέω, ΒΜ. τερω, τρίω, τρί- $\beta\omega$, и т. д). Такъ же, слю (вм. сылю) σ — $\varepsilon i \lambda \omega$, είλω, ίλλω, έλω) слать (какв бы отв слаю вм. cылаю, σ — ίλαω, ελαω, ελαύνω), сылать (σ-είλαθι, έλαθι, έλαμι, έλαω), тку, токо, ткати (какъ бы отb тк — а — ю, τυκ-α. -ω, τευχάω, χέω, τεύχω, οπό τέκω, τέζω, Лат. texo), и проч. нbкоторые выбрасывають ζικον Φωνηεν είς το απα- кончашельном в наклонеεμφατον, τηςουσι δε όλό- ніи, и сохраняють въ цьлости настоящее; реву реву (Рωσ. рву), рвать, δεύω (δέω, δύω, εξε-ξεύω (ξέω, δύω—εξεύω, εξε- ξύω, μεξεύω), ξύCπρουπίδ, στρόητι. Μοεπίδ, μόεμεν.

Cπρουπίδ, στρόημεν. Μοεπίδ, μόεμεν.

Cπρουπίδ, στρόητε. Μοεπίε, μόετε.

Cπροππίδ, στρόαντι. Μοιοπίδ, μόουντι.

(ώς τίθημι, τίθης, τίθείμεν καὶ τίθεμεν).

ευω, και έρευω, έρευγω), gεύσι δι (ως έκ του ξεύαμι, geucia, peraio, οθεν αχεηоточ рваю, жае с, рвашь), бер—у, φ_{eq} — ω , брашь (οίον έκ του браю, αντί бераю, бер—а—ть, φ_{ε} εάω, Φέραθι, άντι Φερέω, Φέραθι, έθεν Φρέω, Φρηθι), деру, бедо, драть, бедди ($\alpha v \tau i \text{ Aep} - a - m u$, $\delta \varepsilon$ εαθι, δεεάω, дераю)· καί παλιν μετα του ξίζικου Φωvnevros, осбираю, бирашь, жидаю, жидать, ζητάω, τέω, ζήτηθι, ζήτημι, έκ του ζήτω, συγκοπή, жду, ждашь, κ. τ. λ. Καθόλου δέ γνώεισμα των μικτών τούτων σχηματισμών υπάξχει κυείως το πεο της ληγούσης του απαρεμφάτου πικ, πιь, προτιθέμενον Φωνηέν (a, я, и, е, ь, у, о), то отогой δεν ευρίσκεται είς το πρωτον θέμα του ένεστωτος, οθεν και περιττεύει τον ένεστώτα μίαν συλλαβήν το

аЯ (какъ бы отъ бейаμι, ģευαω, реваю, рваю), беру, Фέρω, брать Фейда (Φέραθι, κακό бы отъ бераю, браю, Фεραω, $φ_{gαω} = φ_{εgέω}, \text{ omb κο-}$ ero φείω, φεηθι), деру, драть, бедо, бейді (вм. дер—а—ть, $d \in \varphi$ — α — β_i , δέραμι, δεράω, дераю); вновь св гласною; бирашь ошь бираю, жидать от жидаю = (пташ, ζητέω,ζήτημι, ζήτηθιοποζή $au\omega$, сокращ. жду, ждать: Ошличишельнымъ знакомь сихь смршенныхр окончаній сушь гласные а, я, и, д, е, у, о, полагаемые предв пи тв неокончашельнаго наклоненія, которыя не находятся въ корнъ настоящаго времени, и пошому однимь СЛОгомъ болье настоящаго неокончащельнаго; напримъръ том — лю

1) Παρωχημενος (παρατατ. κα) άδριστ).

Спроиль, ла, ло, Мыль, ла, ло, στρωείς (στρώσας είμί), μίας (ἐκ τοῦ ΜΗΙΟ) σασα, σαν = έστρωσα. έμισα, έσμηζα.

απαρεμφατον οίον πο-10, ноишь (шь ти), то-го, πό - η - Οι (ως έκ του πόημι, ποέω, πο — е — 10, αντί ποω, πίω, πίμι, πιέω, πίσω, πίζω, πιπίσκω) ποΜ —лю (му), том—и —ть, τόμω, τόμ-η-θι (τόμημι, крич — ашь, $\kappa e = \omega$, neis - a - D: (neisnus $\varkappa e i \zeta - \alpha - \omega$) вижу, ви-Bid-w, Bid-n-Di (Bidnμι, βιδ-έ-ω) ΒѢ-10, вь—я—ть, $F\alpha l\omega$, $F\alpha l$ — α -9: $(a''n\mu) = a' - n - \mu$, $\vec{\alpha} - \vec{\epsilon} - \omega, \quad \vec{\alpha}\omega), \quad \kappa. \tau. \lambda.$ τοιαύτα νως τα είς нушь έκ τῶν εἰς ну, οἶον, піян—y, тян — у — ть, тах — w, Tar-v-91 (Tar-v-µ1, $\tau \alpha v - v - \omega$, of ov $\pi H - y$

(му) том-и-шь (ть= mμ), τέμω, τόμ - η - ϑ ι (какъ бы отъ торпри, отъ τομέω), πο — ю, πό — ω, $no-и-mь, \pi o-n-9$ (какъ бы отъ, топи, $\pi \circ -\varepsilon -\omega$, $\pi \circ -\varepsilon -\pi$, $\pi \circ -\varepsilon -\pi$, $\pi \circ -\varepsilon -\pi$ ποω, πίω, πιέω, πίσω, πίζω, πιπίσκω), κρичу, κείζω, кеабо, крич — а — mь, $\tau \circ \mu - \varepsilon - \omega$) крич — у, кеі $\xi - \alpha - \vartheta$ і (какъ бы отъ κείζημι, κειζάω, κρич-a_ю), вижу, —жду (жд <u>_</u> σδ = ζ = δ, omb неупотреб. виду), вид-Б-ть, Відо, $\beta id - n - \Im i (\beta id - \epsilon - \omega)$ вид -- b — ю, video, Віда, Fidω), въ-но, въ-я-шь, Fala, Fal-a-Di (alapi, $\alpha - \eta - \mu i$, $\alpha \varepsilon \omega$, $\alpha \omega$; maкимь образомь и всь кончащіеся на ну, въ неокончашельномъ имьють нуть; тян — у, msh - y - mb, $\tau \omega v - \omega$, τάν — υ — Di (omb τάνυμι, тων — υ — ω, как бы mян — у — ю), дун — у,

2) Эфистись, многокрапін.

(Παρατατικ.)

Спраиваль, ла, ло, Мываль, ла, ло στα Γέων, στρά Γεον (ως έκ τε страю, στράω, οθεν στρατός), μιξαών, μίξαον, (έσμοςον, εσμηχον) x. T. A.

— ю), дун — у, Эύνω, Эύν — ю, дун — у — mь, дун-у-ть, Эйгиді (обог ек той дун-у-ю, Эичύ - ω, θύνυμι, ώς ζεύγω, ζευγν-ύ-ω, ζεύγνυμι, βλ. τόμ. β. λ. шягну), κ. τ. λ. τοῦτο δε το παρεντιθέμενον Φωνήεν της παρεκτάσεως ευρίσκεται και είς το γ πρόσωπον τοῦ Σλαβονικοῦ παρωχημένου της οριστικής, όθεν η οι Σπάβονες γραμματικοί σχηματίζουσι το απαρέμφατον προστιθέντες το mu είς το γ τουτο πρόσωπον, ωѕ рва, рва— ши, κ. τ. λ. (βλ. Δοβρόβ. σελ. 346 - 7). αλλα κού τοῦτο το προσκολλώμενον είς τον παρωχήμενον Φωνηεν τίποτ άλλο δεν είναι παρ αυτο το κατά παρέκτασιν προ-

Эшу— У какb бы omb дун—у—ю, $\Im v - v \omega$, $\Im v - v \omega$, νυμι, κακό ζευγνυμι, ζευγνύω, οπίδ ζευγω, см. Τοм. 3, слово шяну); но и прешье лице Славянскаго прошедшаго времени (praeter.) изъявишельнаго наклоненія принимаеть сію гласную протяженія; напр. реву (рву) прошед. рва; вижу, видъ. по сей причинъ Славянскіе Граммашики, прибавляя къ сему препьему лицу прошедшаго времени ти, составляють неокончашельное наклонен. напр. рва-ти, видьпи, паи-пи и. ш. д. (См. Добров. стр. 346, 7) но и сія придаваемая кв прошедшему времени гласная, не иное что есть, как $b \in \alpha, \alpha, \delta, \upsilon$, прибавляемая кв само-

Μέλλων.

Буду строить. Буду мыть. Φούτω στεόηθι, μίθι (μέλλω στεώσειν), κ. τ. λ. Πεοστακτικά.

Спрой , στεωετε. Μοй , μόετε.

στιθέμενον αμέσως είς την έξίζαν του ξήματος καί σχηματίζον και τον ένεστωτα κού του παρατατικόυ κού τον αρριστον των είς αω, εω, οω, υω Ελληνικών οΐον $\beta i\delta - \omega$, $\beta i\delta - \dot{\epsilon} - \omega$, $\alpha \delta e i \sigma \tau$. βίδ - ε, Σλαβον. παρωχ. видь, видьти, Відеді (пді), ξεύω, ξευ-ά-ω, παρατατ. καί αρείστ. εεύ — α (рва), ως, έβα-ς, έβα, έφα, βόα $(\hat{\epsilon}\beta \circ \alpha \epsilon)$, $\tau \alpha \omega$, $\tau \alpha - \hat{\epsilon} - \omega$, τά - η - μι, παράτατ. ταε-ε, ταη (maŭ), mauπιι, τάηθι (ως ίστημι κοί) τίθημι, τιθέω, τίθεε, τίθη, έτιθη). Ουτω και τα είς вашь, ваю (ек той еіс ую, bito), έχουσι παρωχημενον гіс ва жой ы (вы), одех παράγουσι τα είς ыши, οίον

му корню глагола и образующая прошедшее несовершенное время и аористь Греческихь глаголовъ на $\alpha\omega$, $\varepsilon\omega$, ω , $\upsilon\omega$, по протяженію (втекта- $\sigma(v)$, hanp. $\beta(d-\omega)$ ($(d\omega)$, $\beta_i d = \varepsilon - \omega$, appuemb $\beta_i d\varepsilon$, Славян- прошедшее, видь, неокончат. видьти, βείδεθι (- ηθι), ξεύω, $\delta \varepsilon v - \alpha - \omega$, прошедш. δευα (pea) κακb, έβα, έφα, и Вос (Е — Восе), таю, $\tau \alpha \omega$, $\tau \alpha - \varepsilon - \omega$, $\tau \alpha \eta \mu i$, прошедш. $\tau \alpha \varepsilon$, $\tau \alpha \varepsilon - \varepsilon$ (таи), таити, тап Э і (какъ готия, прошедшь готи и τίθημι, τιθέω, τίθη, ετίθη). такъ и кончащіеся на вашь (отр глаголовр на ысю, ую) имбють прошедш. на ыши, какв то; будто, бы (бысть) $=\varphi \tilde{v}$ $(\epsilon \varphi v)$, $\varphi v \Im mакже, быва,$ =φύξα (φύαέ, κακό τίμα, вмфсто étiuce,

'ΑπαξέμΦ.

Спроипь, στείηθι. Мышь, μίθι.

Өфиотик. многокраши.

Страивать, Мывать.

отешейся (обох ех той страиваю. στεωευάω, ως, αλευάω, αλεύαμι), μίταθι.

бы (бысть), $= \varphi \tilde{v}$ ($\tilde{\epsilon} \varphi v$), $\varphi \tilde{v} \epsilon$), $\varphi \tilde{v} \epsilon \vartheta \iota$, бывать, быши, φυθι κού παλιν бываю, φυξάω (φυέω), быва, ΦύFα (Φύεα, ως τ!- кую, (коу — ю, κού — ω, μαε, τίμα, αντί Φύεε, Φυε), κύω), κοβα, κόξα (κόξαε, Фύ Гаді, бываши кую, коває), ковать, ковать κοβα, κόξα (κόξαε, κόβαε), θι (κόβαμι, κοβάω, κόβω, ковать, κόβαθι (κόβαμι, πω, κόπτω), и проч. κοβάω, κόβω, πω, πτω), Сей слогь иногда удвоик. т. λ. Ταυτα δέ ένιστε η вается (особливо cb διπλασιάζονται (ѝ μάλιστα предлогами) къ большей μετα προθέσεων) προς πλειο- силь напряженія; напр. τέρων ἐπιτώσεως ἔμφωσιν (бываю) бывываль (какь ого ((бываю), бывываль, бы оть бывыва, Фигиа, (ως έκ του бывыва, ΦύΓυ- вм. Φύεα, Φυέω), коваю коваю, ковывашь (подко- какъ бы отъ ковыва, γο-α-ε, κ. τ. λ.). κ τα είς нуπιν, τέλος, σχηματίζουσιν έκτων είς Ηγπαρωχη-

Fα, αντί φύεα, εον, φυέω)· κοεывашь (подковывашь) вывашь), ως έκ του ко- κό Εε Εα, κό βεον (такъ и выва, по $E \varepsilon F \alpha$, по $B \varepsilon F \sigma \nu$ уо — $\alpha - \alpha - \sigma \kappa \varepsilon$. какв (ката та, $v\alpha = \tau\alpha - \alpha = 6$ ы отв $\gamma = \alpha = \alpha = \omega$, σκε, γοα $-\alpha$ σκε. οίον έκ BM. γο $-\alpha$ $-\omega$, γοαε). τοῦ γο-α-ά-ω [γοΓα- наконець кончащієся на Γάω], αντὶ γο-ά-ω, нути образують оть прошедших в на ну: тяну, таки, прошедш. (пяμένων, οίον (πяну, τάνω), нухь), πяну (τάνυκα), τά-

Μετοχή. Ένεστ.

Строящій, отеоаѕ. Моющій, моаѕ (ως, ιστας, και οίον στροάσιος, ως, έκων (έκους) έκουσα, έκουσιος.

Αοριστ. Строившій, στροείξε. Мывшій, µίξεις. (ws, Jeis, leis).

παςωχήμ. (πянухв), πιя νυ (вм. τάνυε. κακβ ζεύ-Hy = (τανυκα) τανυ (αν- γνυ = έζευγγυε· δῦ, εδυ = τὶ τάνυε, ως ζεύγνυ = ζεύ- έδυε), πяπιγιπь τάνυθι, γνυεν, εζεύγνυε, έδυ=έδυεν), (τάνυμι, ταν—ύ—ω=τάтянуть, τάνυθι (τάνυμι, νω, <u>т</u>τάω), и проч. $\tau \alpha \nu - \nu - \omega \equiv \tau \alpha \nu \omega \equiv \tau \alpha \omega$, κ. τ. λ.

6 8. Έν των είζημενων Φαίνεται καθόλου, στι η ανωμαλία των ξηματών της Σλαβονικής κώς των διαλέκτων της πεοέεχεται μάλιστα έκ των διπλων θεματων, από τα εποΐα σχηματίζονται (ше клюю, клевать. тру, треть. тереть, жей тирашь, сширашь, ката τείω, βω): κυμαιο, κιδάω, κέδω, κού κένω, βλ. τόμ. γ λ. скидаю), η κίδνω (кидну, αποβολή του A), κ. τ. λ.

(8. Изв вышесказаннаго явствуеть, что неправильность глаголовь Славянскаго языка и его нарвчій происход. отв двойных в корней, изв коихо составляющся, на пр. клюю, клевашь, шру, треть, тереть, тирать, стирать (такъ какъ и το τέρω, τρέω, και τερίω, τέρω, τερέω, τρέω, κ τερίω, $\tau el\omega$, $\mathcal{E}\omega$), кидать,—даю, κα) κυιμη, κείνω, κένω (κέω, κιδάω, μ κυιμη, κείνω, κένω (κέω, κέδω, Η κένω, СΜ. Том. 3, сл. скидаю), или кідую (кидну, безь д ки-

Μετοχικά.

Строя, στεόως. Моя, μόως, (ως, ίστως, βιβως), όθεν строющій, κ. τ. λ. αόριστ.

Строивь, ши, στωείς. Мывь, ши, μίς. (ως, αείς, θείς, όθεν строившій), к. τ. λ.

β 9. 'Απὸ τὴν αὐτὴν διπλόην κοὶ τριπλόην τῶν θεμάτων προέρχεται ἢ ἡ ἀνωμαλία πολλῶν ξημάτων τῆς
Έλληνικῆς, οἶον, βαίνω, ἀόρ.
ἔβην μέλ. βήσομαι, ἔκ τοῦ
βάω, ἢ βῆμι. πάσχω (πάζω,
πάξω, πάσκω), μέλ. πείσομαι κοὶ πήσομαι (πήθω),
ἀόρ. ἔπαθον (πάθω), παρακ. πέπονθα (πέθω) Φερω, μ. οἴσω (οἴω), ἀόριστ.
ἤνεγκα (ἐνέγκω). κοὶ Λτ.

ну), и проч. Изb сихb корней одни неупопребишельны или совсвмы обветшалые, и употребляются только вы производныхы; напр. (ую) оты сего, обую обывать, (кусу) оты него, закусу, и, кушаю.

§ 9. Отb таковаго удвоенія и утроенія вв глаголахь происходить и неправильность многихв глаголовь Греческ. языка, наприм. Вайо, аорист. έκην, будущ. βήσομαι omb βάω, и βημι πασχω (πασχω (πάζω, πάξω, πάσκω), будущ. πήσομαι и πείσομαι (omb πηθω), aoρиспі επαθον (πάθω), πέπονθα (πέθω) φέρω, будущ. οίσω (οίω), αορист. ήνεγκα (ένέγκω), и по Лашинск. fero, tuli (τύλειν, omb τυ-

Συζυγία Δ. Спряженіе Ένεστ. Υ, 10, απαζέμφ. ΟΤЬ, ΥΤЬ. Ένεστως.

Дую, θύω (θέω). Колю, κόλω. Колешь, κόλεσσι. Дуешь, θύεσσι. Колеть, κόλετι. Дуеть, θύετι.

x. T. A.

§ 10. Ως τα μικτα ξήματα της Σλαβονικής είναι σύνθετα έκ του τύπου τῶν Bagurovav els a, xaj tav els αω, εω, οω, υω, κατα παεέκτασιν, ετι δε κού των είς μι (§ 3, 7), ουτω καί τα της Λατινικής. Καί τούτων η μέν α συζυγία λήγει είς ο, απαρέμφ. are, amo, amare, αλλα το amare απαιτεί θέμα amao Ξάμάω (άμω), αμάσαι $(\sigma = e, \alpha io \lambda i \kappa. \chi \alpha i d weik.$ ws, Deos, Dies, orig), magaτατ. amabam, αμά Fων (ως, έβίων, η αμά Γαν, ως ετίθην, $\eta = \alpha, \nu = \mu$), $\pi \alpha g \alpha \kappa$. amavi, αμά Γειν (υπερσυντ. ως, γε-

fero, tuli (τύλειν τύλω, λω, τόλω, λλω, tollo, τατολλω, tollo, ταλαω), la- λωω), latus (omb λάω, tus (λάω, λάζω, λάβω), λάζω, λάβω), и много другихъ.

> б 10. Какъ смъщенные глаголы Славянскаго языка составлены по типу Варитоновъ на ω и по типамь на со, го, οω, υω, makb же и на μι (см. √7 и 3). Тоже самое открываемь и вь Лашинском взыкь первое спряжение оканчивается на о в неокончаш. на are, amo, amare; но amare должно имbть корень amao $\equiv \alpha \mu \alpha \omega (\alpha \mu \omega)$, араба (оте вв Эолійск. и Дорическ. какв - то: $\Im \varepsilon \delta s$, $\Im \iota \delta s$, $\sigma \iota \delta g$) прошедш. несовершенное: amabam αμά Γων (αμά αον, έβοαον, ων, καμά Γαν, κακδ ETIGNV, $\eta = \alpha$, $\nu = \mu$) coвершенное: amavi, αμά-Feiv (давнопрошедшее,

Колемь, κόλομεν. Дуемь, θύομεν. Колете, κόλετε. Дуете, θύετε. Колють, κολούντι. Дують, θύουντι.

Παρωχήμεν.

1) Кололь, κέλον. Дуль, Θυνονι. 2) Кольнуль, (το απαξ). Дунуль, (απαξ).

3) Калываль, какечоч. Дуваль, Эйгоч.

γεάφειν, η ώς, έθην). clamo, clamare, κλάμω, κλαμάω (κλαμμύω), κλαμάσαι, creo, creare, κρέω, κρεώσαι, κ. τ. λ. Της δέβ συζυγ. δ ένεστ. eo, απαρέμφ. ere, gaudeo, γαυδέω (γαΕδέω, γαδέω, αντί γαθέω, γηθέω, παρά το γάθω, γάδω, gado, gaudo), gaudere, γαδησαι (θησαι)· video (vido, Bida, ida, Bidéa), videre, Βιδήσαι, Βιδέσαι (ώς τελέσαι, τρέσαι, Φορέσαι, καί αέσαι = αηται), vidi, Fiδειν, κ. τ. λ. H δε γ συζυγ. έκ των βαρυτόνων εis ω = o, ere, lego, λέγω, legere, λεγέσαι (ἀντὶ λέγσαι, λέξαι η λεγέω, λεγέσαι), edo,

κακή δεδάειν, δεδήειν, и π. A.); creo, creare, κεέω κρεασαι; clamo, clamare, κλαμω (κλαμαω, κλαμμίω) кланабан. Втораго спряженія настоящее на ео неокончать на ere, gaudeo (γαΕθέω, γαθέω, вмьсто γαθέω, γηθέω, οπίο γάθω, γάδω, Fάδω, gado), gaudere, yaudnoai (yndnoai), video (omb Bidw, idw, неўпотребит. vido), Βιδεω, videre, Bidnoai (Bideoai, κακο Φορέσαι, τελέσαι, τρέσαι), vidi, βίδειν. Tpemie спряжение от Варито. новь на $\omega = 0$ ere: lego, legere, λέγω, λεγέσαι, (BM. λέγσαι Τλέξαι, или λεγέω, λεγέσαι), edo, edere, έδω, έδέσαι (έδησαι), fero, ferre, Федо, Федбан, по Эолич. Φέρσαι (κακό τέρσαι, и

1) Μέλλων.

колошь, буду душь. Буду

2) έπι του απαξ.

κολύνω, νω. Дуну, θύνω. Кольну,

κολύνεσσι. Дунешь, θύνεσσι. Кольнешь,

Кольневь, κολύνετι. Дунень, θύνετι, к.т.λ.

Προστακ.

Коли, лите, κόλει, λετε. Дуй, йте, θύε, ετε.

κόρση), κ. τ. λ. Η δε γ η ως αλω, αλίω, κυλίω), audnoai venio, venire, Balνω (Βαινίω, νείω, νέω, ως κ βίνω, οθεν βινέω), βαινήσαι, βαινήσαι и проч. x. T. A.

§ 11. Της δε Σλαβονιels Teels,

- α) ю, Η ши, απαρεμφατ. ти, ати, яти, вати.
- β) y, emu ($\chi \alpha \gamma$ ну, неши) — ши, нуши.
- у) ю, иши, вти, ити. Και της Ρωσσικής οι μέν els reels diangououv, oi de

edere, έδω, εδεσαι (εδησαι) ες = βέ, κακο κόρση, κόβfero, ferre, Φέρω, Φέρδω, δη); наконець чептвершое αλολικ. — Φέρσαι (ως, κοβέη, спряжение на io. ire, audio, audire αυδίω, αυδείω τέλος είς io, ire, audio, (αυδέω, κακ'b Φορείω, Φοaudire, αυδίω, δείω (αυδέω, εέω, εί , или κακ αλω, ως, Φορέω, Φορείω, ει Ξι, αλίω, κυλίω), αυδήσαι νεnio, venire, Balva (Baivia, νείω, νέω, πακό κακό и Biva, omb koero Bivew,

б 11. Добровскій (стр. κης τας συζυγίας ο Δοβες- 519) раздълнеть Славян-Вібноѕ (бел. 519) бістеві скія спряженія на три Класса:

1-й, на ю, Нши, неоконч. ти, ати яти, вати. 2-й, на у, еши (и на ну неши), ти, нути.

3 й, на ю, ити, тти, umu.

Глаголы Російскаго языка по мнрнію однихр

Έπὶ τοῦ ἀπαξ (ἀδρις.)

Κολьни, κόλυνον.

Дунь, Эйчой.

'Απαςέμφ.

Колоть, κόλοθι, (ώς, δόθι). Дуть, θῦτι (ώς λῦθι) Кольнуть (ἀόρις.), κολύνηθι Дунуть, Калывать (θαμιςικὸν). Дувать,

είς τας άνω διαγεαφομένας τέσσαρας (βλ. της Ρωσσικης 'Ακαδημίας την γεαμματικήν). Προς δε τες Ελληνικές τύπες τὰ Σλαβονοεωσσικά ξήματα παραβαλλόμενα αναλογέσι, κατά μεν το α πεοσωπον, πεος την συζυγίαν των βαρυτόνων κοί την των είς αω, εω, οως καί υω, ιω, ασυναιρέτων κατα δε τα λοιπά, προς την των είς μι, ως προείπομεν (§ 3). Κοιθώς δε το דושחעו ביץבועבע בי דצ דושבעו (τιθέω, οθέν, τίθεμαι, ώς καί δεμαί, κ. τ. λ. κατά το έμι), κού το β περσωπον EXEL, TIDAS (Ex TE TIDAGI, τίθεσι, ώς, έσεσι, έσσί), το δε γ, τίθησι, δωρικώς, τίθητι (αρχωίως, τίθετι, ώς

имьють три спряженія, по мибнію другихь, чешыре (см. Граммашику Россійской Академіи). Сравнивая Славянскіе и Россійскіе глаголы св Греческими шипами, находимь что по первымь лицамь - сходствують сь спряженіемь Варишоновь на ом глаголово на со εω, οω, υω , безb сокращенія з по другимь лицамь сь глаголами на из какъ сказано выше ((3). А какъ тідпри составился отв тідені (тідеш, отв коего тідена, такв какв и верши и п. д. по глаголу єµі, єіµі), и второе лице umbemb tigns (omb tignoi, по древнему тідебі, такъ же έσεσι, έσσί), третье ті-Эпоі, Дорически тідиті) по древнему претье тідеті, какъ єоєті, єоті); такимь же образомь и окончание

Μετοχικα.

Κολας, αός. κολοβο, μιν. Αγπ, Αγκο, μιν, κόλας, κολώΓν. Θύας, ΘύΕων, Κολιοιμίας κολές Αγκιμία, Θύς, (μετοχαί) κ. τ. λ. κόλω κάλω, (σκάλλω, σκώλω). όθεν σκώλος, λοψ, καὶ σκαλύνω, σκαλεύω.

हैं वहरा, हेड़ा) विराध अधी रवे гіс еши, Росс. ешь, жей προ Φωνήεντος Η ши, Η шь, ων το γ πρόσωπον είς emb, 4(mb, συμπίπτεσι μετά τῶν els eui, eti olov, naio, na-Нши (шь), ланть, λάω, λάεσι (λάες, όθεν λάεις), хает: кину, кинеши (шь), κинеть, κείνω, κείνεσσι (veis), KELVETI TANDUVT. лаемь, те, ють, кинемь, те, нуть, λάεμεν (ως, τίθεμεν, έμεν), τε, οντι, κείνεμεν, τε, νεντι (βλ. §3). ωςε αι δύω Σλαβονικαί συβυγίαι συμφωνέσι περος τον αρχαίον το τίθεμι καί έμί (είμί), σχηματισμόν. Της δέ у то нши, ишь, кой у πρόσω π. umb, αναλογεί πρός

еши (предв гласнымв Нши), въ Русскомъязыкъ со кращается на ешь. третье лице на Нтв, ешь сходствуеть сь окончаніемь Треческимь на ест, етт, какъ-то: лаю, ланши (шь) ланшь πλάω, λάεσι (λάες, omb сего λάεις), λάετι. кину, кинеши (шь), кинешь, κείνω, κείνεσι (νεις), κείνετι, также и вь множественномъ числъ: ла (мъ, те, юшь, кинемь, ше, нушь, = λάεμε(ν) (κακό τίθεμεν, έμεν), τε, οντι κείνεμεν, τε, νενті (см. §3). такимь образомь два спряженіясогл шающся съ древнею формою глаголовъ тідені, чені (єіні); третьяго жеспря женія окончаніе втораго лица иши, ишь, и третьяго ито сходствуеть сь окончаніями пог, пті,

Ούτω κλίνονται κού τα, мелю, молоть, μέλω (μύλω, μόλω), μόλοθι (μόλωμι, ως, δίδωμι) κ. τ.λ. κ τα

TO MOI, MTI, MTOI TROS TO δι εκτάσεως γινόμενον, τίθησι (τίθης), τίθητι (συνήθ. τίθησι) καί προς τα έκ των είς αω γινόμενα είς ημι, οίον (ίσαω, ίσημι), σάω, стаю, 5οω, стою, стоиши (шь) singi (sans, isns), cmoumb, sonti (Isnti, Isnoi) cmoumb, ите, ять, σοημεν ("ѕаμεν), ητε, αντι (50αντι, ως ίςαντι ούτω κού εκ τε όρημι έπονται τα, όρησι, όρητι, όρημεν, σεητε, σεαντι). Τα δέ, τέλος, απαρέμφατα τέτων των συζυγιών ιπάγονται καί ταῦτα εἰς τες τέσσαρας Ἑλληνικές τύπες μιας κού της αύτης συζυγίας των είς μι' ши, й шь, ашь, яшь _т, Aι, αθι (15αθι) · 6mb, emb $\equiv \varepsilon \tau i (\tau | \Im \varepsilon \tau i)$ umb, bimb = भी, गां (रिजी, मिले). יפטע , יפט ב מחעו מחע

какь-то вь глаголь тідпог (тідпя), тідпті (обыкновеннье тідиті), и оть глагол. на со происходящее (какв ізаю, ізпри, οπίο ςαω, стаю, σοω, сшою), сшоиши (шь), стоить = sonoi (sons, isaeis, (sns), sonti (isnti, oi), множествен. стоимь, ите, ять = 5спреч (ізаореч ίσαμεν), ητε, αντι (σοαντι какь ізачті, maкь и omb одпри, происходять бенои, ορητι, ορημεν, ορητε, οράντι), наконець: неокончашельное наклон. сихв прехв спряженій подходить, какъ выше сказано, къ чешыремь шипамь, повелишельнаго наклоненія одного и того же спряженія на и кончащихся глаголовь; ти, ить, ать, ять $= \tau_i$, ϑ_i , $\alpha \vartheta_i$ ($i \leq \alpha \Im i$), emb, $b \equiv \epsilon \tau i$ (тідеті) ишь, ышь, <u>— іті,</u> பிட்டும், கிரி, பிர்), லாந் нушь, = одг, юди (ход, deluvudi) = omb odi, wos. (δείκνυθι, λυθι) · omb = οθι, (δόθι, γνωθι), cm. § 1. Cie είς нупь, тяну, тянупь, τάνω, τάνυθι ποну, ποнуπь, δύνω (δόνω), δύνυθι (δύνυμι, ως, ζεύγνυμι, υθι) κ. τ. λ.

Τὰ δὲ μέσα σχηματίζονται ἐκ τε ἐνεργητικέ μετα τε ся. двигаю, юся. καὶ συγκοπ. Рωσσ. сь (βλ.

ωθι (δίδοθι, γιῶθι), βλ. § 1.
Ταῦτα περὶ συζυγίας κοὴ
τῆς όριςικῆς ἐγκλίσεως κοὴ
τῆς ἀπαρεμΦάτε.

опносится кb спряженіямb изьявительнаго наклоненія и неопредьленнаго.

Ν. 12. Της δὲ προσακτικης ἐγκλισεως το β πρόσωπον καθόλε ληγον εἰς μ
(ει Ε΄ βλ. σελ. 236), παρα
τοῖς Ρώσσοις προφέρεται κομ
συγκεκομμένως, ὅταν δὲν τονίζηται, οἶον, κὰκκ (ἀντὶ κακα, κείνει, ως, τίθει, κω,
δείκνυ, ἴστη, πω, ἀντὶ, πωθι,
ἴστηθι,) κ. τ. λ. τὸ δὲ προσα,
μαμ, καὶ τὰ εἰς μ καθαρον,
λὰμ (δάει, ε) βλ. σελ.
238, ὰ Τόμ. Γ, γράμμα δ.

§ 12. Второе же лице повелишельнаго наклоненія вообще оканчивается на $u = \varepsilon i$, ε , см- стр. 236), Русскіе произносять его и усьченно, когда предв нимв сшоишь согласная, и надь и ньшь ударенія, напр. кинь (вм. КИНИ κείνει, κακο τίθει, δείκνυ, เรทุ, พิฒ, BM. พิฒิปเ, เรทุปเ) и проч. а слова проси, иди, и другія имбющія удареніе на предпосльднемь слогь, произносяшся безь устченія, такь же и имбющія предб и гласную: дай ($d\alpha \varepsilon \iota \equiv d\alpha \varepsilon$), и проч. см. спр. 238. и шом. III букв. b.

σελ. 244): κωὶ τὰ παθητικά μετά τε ecmb κωὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς οίον ένες μεμικεμίο ecmb, κινέμενός εἰμι быль двигивань, κεκινημένος ἦν (ἐκινέμην), буду

§. 13. Hegi de Twv xecνων προσθέτομεν τα έφεξης. Τα είς аю, яю, ваю, бю, (апади. яшь, ашь, вашь, bmb) κατ ασυναίζετον παβεκτασιν ληγοντα ξηματα έμφαίνεσιν, ως είπομεν, παβατασιν ή κού έπαναληψίν rns everyeices (67). Oder τετων τον ένεςωτα έκλαμ-Βάνεσιν οί Ρώσσοι ώς άπο-Autor n adiogisor, Tetesir ως σημαίνοντα κυβίας όχι रम्भ मलहरूक्य हेम्ह्पृहाक्य रह υποκειμένε, αλλα την εν αυτο ενέσουν δύνουμιν προς το ένες γείν την πεωξιν την υπο τε ξήματος εμφαινομένην: οίον, πλαβαιο (πλουαω, ως πλοέω, ευπλοέω) οπλοί κυείως το, δύναμαι πλέειν ούτω και πας Ελλησιν ό ένεςως σημαίνει αδιαφόρως νως την παρέσαν ενέργειαν, καί την δυναμίν αυτής, οίον το πλέω,πλοέω, σημαίνει κού το, πλέω νύν, κού το, δύναμαι, είωθα, πέφυκα πλέειν WE XOY TOU TETEIVOU 8

§ 13. Здрсь будемь говоришь о временахв. Глаголы на аю, яю, бю, особливо же на ваю, вь неокончащельном имбющіе біть, ать, вать св протяженіемь, выражають, какь мы замьтили, напряжение дриствія, или повтореніе (§ 7). Отв нихв Россійскій языкъ употребляетъ настоящее, какъ совершенное прошедшее, т. е. выражающее собственно не насшоящее дъйствіе предмета, но въ немъ находящуюся силу для исполненія, дойствія, выражаемаго глаголомв, — какъ на пр. плаваю (πλαυαω, κακ πλοέω, ευπλοέω) значишь собсшвенномогу плышь; такъ и у Грековь настоящее дъйсшвіе и силу его, напр. πλέω. (πλοέω) значить плыву (теперь), и плаваю, (могу или я умью плышь), такь и

двигань, κινηθείς έσομαι (κινησομαι), к. т. д. Кαї τὸ стать (спану) παρά Ρώσσοις Βοηθητικον (ἐπί τε ένας ξεως της ένες γείας, και έπι μέλλοντος ως το 6γχγ)

onelesow soe Jeeksow = είωθε, πέφυκε σπείρειν, θεείζειν (Σλαβονικ. chomb, жнуть ёк тё сью, жну, από της τάξεως των πεωτογενών) ωσαύτως δια των αυτων τύπων έκφεάζεσι καί τα κατ έπαναληψιν (iterativa), νω τα θαμιτικά, xcy évaentina (§ 6) thy δε παρέσαν απλην ένεργειαν ως έπι το πολυ δια των πεωτογενών και συντετμημένων ένες ώτων, οίον πλыву, πλεί Εω, πλεύω (πλέω νυν). Πολλάκις ομως τὰ ξήματα δεν εχεσιν εί μη τον ένα μονον τύπον κατ αμφοτέ. eas ras onuacias: olov Atπαιο, τελέω (νύν, κα) πέ-Φυκα τελείν). ή, cbio, (βλ. ανωτέρω). Ο ένεςως, ως και ο παρατατικός, εμφαί νεσι πολλακις κοί σπεθήν το τον λαγών (πρόδ.) =

रवे महरहारवे है जमहोहहजार हरेहे Эгеі (вої (птицы не съють ни жнуть. Мате, VI) = не имьющь спакойности съять, жать, и пр. Равнымь образомь тьми же шипами выражаюшь и учащашельныя, повшоришельныя (iterativa), и начинательныя (§ 6). а настоящее простое дъйствіе большею частію первообразными или устченными настоящими, напр.плыву, $\pi\lambda\varepsilon i F\omega$ πλευω (πλέω νυν); Часто глаголы имбють только одинь типь вь обоихв значеніяхв, напр. дьлаю, τελέω (шеперь, и имью обычай дьлашь), стю, и проч. Настоящ. какъ и прошедшее не совершенное выражающь нерьдко и стараніе вмьтеос ту елести тв еп- cmb cb дыствіемь глаματος, οίον, ωνέομαι, , ωνέε- τολα, ωνέομαι κακЪ-πο: ωνέετο τον λαγων Ηρομοπί, έσπευδεν ωνήσοισθαι ουτω π. ε. έσπευδεν ωνήσασθαι), усу та кат витаби Роб- то же можно сказать и

οίον, буду писать, μέλλω γεάθειν = γεάψω (βλ σελ. 200 — 4), καὶ cmany писать (ἄρχομαι γράφειν) Ξείς το γεάθειν καθίσταμαι, ώς " είς μάχην καθή

σικά μετά πεοθέσεων μά-Fεύω = λέγω, αγοεεύω), у-говариваю (σπεύδω πεῖσαι, πείθω), ώς το παιρηγορέω, κ. τ.λ.

9. 14. Παρωχημένες de η Ρωσσική γλωσσα έχει κυglas Teeis

α) τον αδιορισον (неопредъленное), ως μήτε το τετελεσμένον μήτε το πολλά-माड में पठ लेमल द प्रमुंड पर हैं हैंगματος ένεργείας διορίζοντα. τετον λέγεσι κού ατελή (несовершенное, ката иста-Φρασιντε λατ. imperfect.). γίνεται δε μάλισα έκ των κατα παρέκτασιν (210, 410, bю, απαρέμφ. ать, ять, **Ι**σπις ομένων ξηούτος είναι ο Ελληνικός πα-

о Россійских в глаголах в сь прошяженіемь, и сіи особливо сложенные сь предлогами: (говорю, γα Γευω = αγορεύω, λέγω), уговариваю (стараюсь уговоришь), какв жаепуоекω и проч.

языкь при прошедшихь:

а) Прошедшее неопредъленное, которое показываеть дъйствіе несовершившееся и нечасто или одинь разв; его называющь и несовершеннымь по примьру Лашинскаго imperfecti. Оное составляется изъ глаголовь, образуемыхь прошаженіемь посльдняго слога (аю, бю, яю неокончать ать, Бть, яшь и проч.), и собстнатых, жај оправиет кивов венно означаеть продолτην παράτασιν κα διαμονήν женіе предвидущаго дійτης παρελθέσης πράξεως, ствія, относительно кв θεως εμένης ως περος άλλην другому дійствію, уже καὶ αυτην ήδη πας ελθέσαν. совершившемуся; таково время Греческато яστασθαι (capessere bellum). καὶ καθ' έαυτο δὲ το ίσταμαι = ἄεχομαι (" ἔαςος, μηνὸς ἱσταμένοιο. "Ομης.). καί επαλί πιι είς το γεάφειν κατέστην (ηςξά:

κος αζεισος (όθεν έχει με- aopucmb (omb κοετο κ ταθεασμένον και το όνομα). = αδιόεισος, αζεισος).

естатию, обот (кидаю, ки- зыка падататись, напр. дать), кидаль, = кідооч, (кидаю, кидать), кидаль вивосог двигаль, = dF височ нідоч (внідосоч), двигаль, (èdinov, édionov) = (ènivev) d'Finaov, (ènivev), часто αλλα πολλακις συμπιπτει сходствуеть сь сльдуюμε τον εφεξης γ παρωχη- щимь претьимь проμενον, όταν το ξημα δεν шедшимь, когда глаголь έχει τύπον τετε ιδιαίτερον, не имбешь собственнаобоу, писаль (еуефоу, жу го типа, какь напр: пиέγραψα) και τότε ο αδίο- canb έγραφον μ έγραψα) елос (неопредъленное) ей- и тогда неопредъленное уси о сото кой о Еххии- есть самый Греческій

В) παρωχήμενος ο έκ των 6). Прошедшее учаща--els вать (ваю) Эфизиков, тельных тлаголовь, оты оправлением то тох- кончащихся на вашь (ваλάκις η έπανάλη ψιν της ένες- ю) означаеть собственно γείας, διο λέγεται жој мно- повтореніе дъйствія, и гокрашное (полуших вс), пошому называещся мноείναι δε καί αυτος ο των гокрапінов. И сів вре-Эсерізікой впратой Еххии- мя есть тоже, что ноѕ тарататию, обоч ки- тарататию, учащательдываль, εξείπταζον(πολλά- ныхь глаголовь, напр. кіς έξξιπτον) έκ τε киды- кидываль, έξξιπταζον, опів вашь, ξιπτάζειν ονομάζε- кидывашь, ξιπτάζειν. Сіе от бе твтоу колоте жу да- время иногда называет. внопрошедшее (про пол- ся давно прошедшимь, дв паредидивота), споте и тогда сравнивается

μην γεάφειν) χαὶ μέσως, становлюсь старикь (ἀς χομαι γηςάσκειν) = καθίσταμαι γέςων. τὸ δὲ стану = στάω (στάνω, εθεν συνήθ. σταίνω, κατά τὸ, ίστάω,

κού παραβάλλεται οπωςδή-THOTE NOW THEOS TON EARNYIκον υπερσυντελικόν οίον ΑΒΗгиваль (вийвой жой вкейνήκειν), έκ τε двигивать (κινέειν = διωκάθειν, δίωκάθω = διώκω συνεχως). τέτον δε σχηματίζεσιν ένιστε μοί κατ αναδίπλωσιν της ΒΕΙ συλλαβης,ως, бывываль (ήμην, εγεγονείν) εκ το бываю д бываль (ทึบ, ะทบ, ะงะบอนทบ), πέφυ Γα, - Φύκειν, βλ. 97: γ) παρωχημένος ο μοναпла (однокрашное), уты ο το απαζ της ένεργείας έμφαίνων, όστις γίνεται μα-NIGTON EN DEMOCTOS TON ELS ну, нушь, обоу (кину, двину) кинуль, εκένωσα (έρξιψα) двинуль (εкіνησα)· Ούτος είναι κυρίως ο Έλληνικός αδριστος, σχηματιζομεvos delmote en tertime tov είς γ πεωτογενών και μη κατά παρέκτασιν ξηματων πολλακις δε τέτε του τόπον επέχει κού ο πεωτος, ο αδιοβιστος λεγομενος παεωχημενος, η απλές, η καί,

ньсколько сь Греческимь υπερσυντελικός, напр.
двигиваль (ἐκίνεον, ἐκεκινήκειν), οπό двигивань
(κινέειν, διωκάθειν, διωκάθω
— διώκω συνεχώς). Сіе
время иногда соспіавляется удвоеніемь слога
вы какь—то: бывываль
(оть бываю, бываль)
— πέφυγα, πέφυκον, ἐπεφύκειν и έφυν, см. § 7).

г) Прошедшее однокрашное, которое собственно происходить отв корня ну, какъ-то: (кину, двину, неокончать нуть кинуль, двинуль. Сіе время есть собственно аористь Греческій, и составляеть ся изв типа глаголовв первообраз. кончащихся на у безъ протяженія, Нерьдко сіе время значишь тоже самое, что и первое, шако называемое, прошедшее неопредьленное, или простое, или же принимаеть пред

ϊστημι, ιστάνω) = cmoю, στόω, cmamb, στάθι (ώς έκ τη cmaю, στάω, cmabamb, σταύω). Οὐτω κοί τὸ (στάω, στέω, στεύω), στεύομαι = ισταμαι, καθί-

ως έπι το πλείστον, σύνθετος μετα προθέσεως, κα τότε ονομάζεται совершен-Hoe, ητοι έγτελης, η συντελικός (έκ τε λατιν. perfectum), ως το τέλειον της παρελθέσης ένεργείας δηλών, обот, сдвигаль (ек тов жеод. $cb = \hat{\epsilon}\xi) = \hat{\epsilon}\xi \epsilon \kappa i \nu \eta \sigma \alpha$. $K\alpha$ τα τον αυτον τροπον σχηματίζεσι καί τον μέλλοντα διαιρέντες αυτον 1) είς αδιοдістог (пропредъленное), τον συνθετον δηλονότι έκ τε (гіс ать, ять, вть, вать) κατ έκτασιν ασυναίζετον σχηματιζομένε, οθεν καί αδιορίστε λεγομένε απαρεμφάτε, χού έκ τε υπαρκτιкв буду, жой стану, обоч буду кидать, μέλλω кіδαν (κιδαων έσομαι έπι παρατάσεως). 2) είς μοναπλέν (ἐπὶ τὰ ἀπαξ) τον ἐκ τῶν εls ну, οίου кину κείνω (η έκ τε κυλημ, κιονώ) κενώ. двину (двигну = συνήθ. διώχνω το θέμα ΑΒΗΤΥ — δείκω, δίκω, διώκω), διώξω (κινήσω). Ότι δε ταυτα το

логь, и тогда называется совершеннымь (оть Лашинск. perfectum = έντελης, συντελικός), κακδ означающее дриствіє; напр. двигаль, (сь предлоromb cb $\equiv \hat{\epsilon}\xi$, $\hat{\epsilon}\kappa$, сдвигаль (ѐ Екиічном); такимь же образомъ составляешся и будущее, которое раздъляется /1) на неопредъленное, которое сложено изв неопредъленнато или совершеннаго покончашельнаго (на ашь, яшь, тыь, вашь и прч.) и существительнаго глагола семь, или стану: буду кидать (μέλλω κιδαν, κιδάων έσομαι); 2) однокрашное кончащееся на ну, наприм: кину (кеіую, или отв неупотребит: кидну = кідую), я вую! двину (двигну, коσταμαι (ξτοιμός είμι, στάσιν, θέσιν λαμβάνω τοιαύτην, ωστε ἄξξασθαι τοῦ ἔξγου) " στεῦτ ἀγοξεύειν ("Ομης.) κ.τ.λ.

els Hy Rugios ย่งอน ยงยoroτες αντί μελλοντων λαμβανομένοι, είπομεν (σελ. 196). 3) ϵis $\epsilon v \tau \epsilon \lambda \eta$ (совершен-Hoe), δοτις είναι αυτός δ ένεστως των πεωτογενών, ή καί των κατά παρέκτασιν έκ Φερομένων ξημάτων, μετά πεοθέσεων συχνότατα συντιθέμενος, κω μάλιστα των сь, у, по, ого, мру, μόρω (θνήσκω), умру (θανθμαι) δίτο, παίω (πάω, Φάω, Φένω), y6ito (Φονεύ- $\sigma\omega$). (двигаю), сдвигаю (ёккічпош) ділаю, сділаю, ἐκτελέσω. · Opolos διαιρούσι τους χρόνους κα ELS THY TROOTCHTIKHY, XX είς την μετοχήν κού τα μετοχικά, καί, πεωτιστα πάντων, είς το απαρέμφατον.

рень двигу $\equiv d \Gamma i \kappa \omega$, $d i \kappa \omega$, διώκω, διώχνω, ξω (κινήσω): что сіе собственно есть настоящее вмъсто будущаго, о шомъ сказано стр. 196). 3) на совершенное составленное изъ настостоящаго съ предлогомъ съ, у, по: мру, умру, бію, убію, двигаю, сдвигаю, дьлаю, сдблаю. ТакимЪ же образомь раздыляющ. ся времена в причастіяхь и дъспричастияхь, и врособенносши вр неокончашельномь наклоненіи.

λου τῶν χρόνων ὁ μὲν ἰδιαίτερον λεγόμενος ἐντελης (coвершенное), Φαίνεται περιττός διότι ἐπὶ μὲν τοῦ παρωχημένου είναι ὁ αὐτὸς

у 15. Изв сихв вообще времень собственно называемое совершеннымь, кажется, излишнее: ибо вв прошедтемь оно тоже самое, что и

Ta els Mb.

Περὶ τοῦ есмь, εἰπομεν (βλ. σελ. 254). Τούτου δὲ ἡ μετοχή быль, ла, πο, ἐκλαμβάνεται παρὰ τοῖς Τώσσοις ἀντὶ τοῦ ἀόριστου δѣхь. Οῦτω καὶ πασαι

νού ο πεώτιος παεωχήμενος (nadas Eimoner); itol o παρατατικός (με σημασίαν αορίστου), είτε απλούς, είτε κοί σύνθετος έκ πεοθέσεως. έπι δε του μελλουτος είναι ώσαύτως έκ προθέσεως σύν-Dετος ο ένεστως αξ δέ προ-. Θέσεις δυνανται μέν να περοσδιορίζωσι την του ξήματος σημασίαν, δεν δύνανται όμως καί να πολλαπλασιάζωσι Tous xecvous Tou El de pin, το εημα πεεπει να έχη κα τοσους χρόνους, με όσας προ-Βέσεις δύναται να συνταχθή. Η πολλή ανωμαλία της σημασίας κου χρήσεως των χρόνων του Σλάβονικού και Ρωσσικου ξηματος πρεπει, voμίζω, να σημειωθή είς τα λεξικά, καν κανά σημειώσεις idiaitégas eis την γραμματικήν ουτω καί ή Έλληνική σημειόνει μόνον τας ανωμαλίας των χρόνων, χωείς να τους πολλαπλασιά-Sy dia reodécewr olov,

прошедшее неопредьленноее простое или сложное св предлогомь; а въ будущемъ, это есть настоящее съ предлогомъ же. Предлоги могушр конечно опредблить значение глагола, но не умножить его времень, иначе глаголь должень, имьть столько же времень, сколько предлоговь можеть /приняшь. Великую незначенія правильность и употребленія времень Славянск. и Россійских в глаголовь надлежинь, думаю, означашь вр словяряхв и вв особенныхв примъчаніях в рамматикахв Такимв образомь и Греческая Граммашика представляеть однъ неправильности времень, не умножая ихъ предлогами; на пр. ссиою, $\tilde{\epsilon}$ ξ α ν ω $(\equiv \tilde{\epsilon}\xi \alpha \nu \dot{\omega} \sigma \omega)$; $\tilde{\eta}_{\nu}$, न्दार супть и जयद्वर्धराहर, αόριστος, η παρακείμενος; γ αί εἰς πὰ Σλαβον. μετοχαὶ, μετέπεσαν εἰς ἀρρίστους πας αὐτοῖς τὰς δὲ λοιπὰς διαφορὰς τοῦ Σλαβον. πρὸς τὸ Ρωσσικὸν ὑπαρκτικὸν εκμά, διακρίνουσιν οἱ γραμματικοί.

ακύω, έξανύω (Ξέξανύσω). ην, ήειν (παρατατικός, κεί) αόξιστος και παξακείμενος) κού άλλα των οποίων πας Ομήςω μαλιστα συμπίπτει ο παρατατικός με τον αίοείστον, και ο μέλλων μετα του ένεστωτος. Όμοίως καί ο λεγόμενος προ πολλού παефхириегов (давнопрошедmee) είναι αυτος ο θαμιστικός η χωρίς η μετά προθέσεως αλλα δια να έχη ιδίαν ονομασίαν, έπρεπε να EXA xey idialtegov The Anγούσης σχηματισμόν. ο μελλων δε ήθελεν είσθαι, voulso, inavos dingnuévos, έαν εδιηρείτο είς απλουν και σύνθετον. Αλλα καί το έπί-Эвтог неопредбленное (виτε αδιοριστον, είτε αδριστον μεταφεασθή), πεοστιθέμενον μαλίστα είς τον ένεστω-Ta, olov The TREOTTAKTIKHS και απαρεμφάτου, μερικεύει μαλλον την σημασίαν το πисанть σημαίνει καί το νυν γεάφειν κού την περί το γραφείν έξιν και ο αδίο-

Гомера, вы нркошорыхы глаголах в тадататию сливается св аористомв и будущее св настоящимв: Такь и называемое давно прошедшее, оно же и учащательное, ср предлогомв или безв предлога; но дабы имъть собственное названіе надлежало: бы ему имъть и особенное окончание. Будущее, я думаю, достаточно было раздъляемо на простое и сложное; но и самое названіе неопредъленнаго, которое придается кв настоящему повелишельнаго и неокончательнаго наклоненія болбе ограничиваеть значеніе, какъ-то (пишу) писать значить писать теперь, и имъть привычку писать. Прошедшее несовершенное

Ααμι (παρά τοῖς Ρώσσοις, μέλλων = δώσω) ἐκ τοῦ μακο δάω (πεωτότυπον τοῦ δάνω, δαίνω, δώνος, $\lambda \tau$. dano, dono, donum) $\equiv \delta'_{c\omega}$, δώω, δωμι (δ!δωμι) απαξμφ. давать (δά Γαθι έκ του даваю), κ. τ.λ.

ριστος (τουτέστιν αρριστος, б жей несовершенное, атеλης) παρωχημένος πисаль, επφράζει και το έγραψα και το έγεαφον και το έπεφύκειν, οίος τε ήμην γράφειν Ο πολλαπλασιασμός των χρόνων κ ή ακυβολεξία τινών ονομάτων πεοξενεί σύγχυσιν είς τας ίδέας της Γραμματικής. 'Αλλ' ή περί τούτων έξακειβωσις ανηκει μαλλον είς τους Φιλολόγους Ρώσσους, οίτινες παρά πάντα ξένον τελειότεeor xay yvwelsours xaj xaνονίζουσι την γλωσσάν των έγω δε μίνον απλώς έξέθεσα τας περί τουτων σκέψεις μου, παραβάλλων τους χρόνους καί του Ρωσσικού ξήματος προς τους του Έλдостаточнія).

писаль выражаеть и прошедшее совршенное такь же: я могь писать. умножение времень и неопредвленность нвкоторых имень производишь нркошорую запутанность вы понятіяхы ГрамматическихЪ Ho точныйшее о томы изсльдование болье надлежить Россійкимь ученымь, кои лучше вся каго иностранца знають свой языкь, и открывають правила онаго. Я завсь изложиль просто свои мысли, сравнивая времена Славянскаго глаληνικού Σημειωτέον δε, ότι гола св временами Греολίγα ξήματα έχουσι τους ческаго. Замьтимь, что σεσημειωμένους χεόνους, τα немногіе глаголы имьοποῖα καὶ πλήξη (ήτοι τέ- ють означенныя времеλεια)λέγουσι (полныя), τα на и по пому называющся δε λοιπα ελλειπτικα, (не- полными; другіе же-недостаточными.

bмь, bшь, bcmb (έк τοῦ αρχαίου baмь) έδημι, έδεσι, έδετι, έσθει. Εμιμό, Εμιπε, Εμπιό, έδομεν, έδετε, έδαντι. παρατατ. Τραπβ (έδαον) έδον (έδας), αόρις.

§. 16. Η μετοχή των Σλαβονικών ένες γητικών, τουτέστιν ο Ρωσσικός αδριστος λήγει είς πb, ла, πο π<u>ν</u> θητικής μετοχής ο Σλαβον. ένεστως είς mb, ma, mo (им, ем, омb) $\equiv \mu os$, μη, μον (ημος, εμος, ομος) οίον έξ αποκοπης των είς μενος, (έμενος, ήμενος, όμεvos, ws, Tidépevos, dignμενος, Φερομένος), έκ του είς μαι παθητικού (οΐον 110симь, именуемь, чтомь, άντὶ TITOMOS, τιτόμενος), ο δε παρωχήμενος είς ень, ань, ть $\equiv \varepsilon v - s$, av-s (es, eis, as), Jeis, ечто—s. обоч крадень, хеш- $\exists \dot{\epsilon} v(s) = \chi e \alpha \upsilon \exists \dot{\epsilon} is, \delta \exists \dot{\epsilon} v \chi e \alpha \upsilon$ Эентов двигань, об пπαισ-τος, η παισ- Deis, παισθείς, или παιστός, CM.

§ 16. Причастие Славянских дриствительныхь глаголовь, или Российское неопредъленное время оканчивается на (βλ. σελ. 242) της δε πα- λb, λa, λo, = (cm. cmp.242); а страдательное Славянское причастіе на мь, ма, мо, (имь, емь, omb). μος, μη, μον (ημος, Emos, omos), BM. nuevos, ELEVOS, OLEVOS, KAKD, disnμενος, τιθέμενος, Φερόμενος: оть страдательнаго на иш (носимв, именуемв: ттомо како бы тітсроя, veionpos BM. Titopevos, veiσήμενος, σομενος и проч.), отсюда окончание Россійское на мый, носимый, и ш. д. шакже на ень, онь такъ какъ оконvanie на $\alpha v(s)$, $\varepsilon v(s)$, $\varepsilon s(\varepsilon is$, as), sis Deis evros, Kpagenb, $\chi_{e\alpha u\beta \dot{\epsilon} \nu(s)} = \chi_{e\alpha u\beta \dot{\epsilon} \dot{i} s} -$ Эготоя, двигань, какь тыτνά(ν)ς, πιτνάντος, πακδ и на и-ть=ndeis, deis τνά(ν)ς, πιτη άντος 6μmb, (κακb τεθείς), 6μmb,

ħлЪ (αντί ЂдлЪ). μέλ. буду Бсть (Φούτω έσθειν)· προστακτ. διιι , έσον (έσε), διιιι , εσθέτω απαρέμφ. τέση, έσθεν, σθειν· μετοχικό, ένεστως τρπ, έδως = έδων παρωχήμ. (ΒΒΒ), ΒΒΙΙΙΙ, έΓσας, έσας (εδηδοκώς), όθεν αί Υωσσικαί μετοχαί Εдящій, я, καί ядущій πα-

κ. τ. λ. (Εκτούτων αί Ρωσмый, ный, тый к. т. д.)

17. Ta de idias meτοχικώ, η, Ρωσσιστί, μεтохотога (двепричастія), κατα τα λατινικώ gerundiva diangiderta, Thor άλλο δεν είναι, εί μη μετοχαί συγγεκομμέναι χωείς της μι καταλήξεως ώς अवर्ष रव हेंग्हरूभारामक अवर्ष वर्णिह-TERM METOXING EIS A _ a _ s, кидая, нідаа—s (нідаs), жоў єі́ и (си, ши, чи) $= \varepsilon i - s$ HOCH (ωs τi -DEI - s) noy bi = us (ws Qus), १९५ होड mb, mb, γιή τους, κάν παξωχήυFs, εiFs, η οί είς щій (ένεότως), και είς βιμίκ (παρωχημένος) των Ρωσσικών μετοχών. βλ. η τομ. γ. λ. сый.

§ 18. Περί δε του τένου,

стр. 242), и такъ же - σικαί παθητικαί μετοχαί είς Россійск. на мый, ный, тый.

§ 17. Двепричастія, подобно Лашинскимъ деrundiva, ни что иное какь усьченныя двепричастія на Я = εі - с: кидая июсая (июся), и на и (си, щи, си) = , єі— скидавши, но-си (какъ τιθείς), и на ы=υ (какb Фия), а на шв, щв, и ущь = 8s (какъ didous) и на въ (авъ, ивъ, евъ ывв, и проч.) $\equiv \alpha F s$, μέν είς Bb (aBb, eBb, μBb, ειFs, εFs, υFs, omb κοихв и Россійск. причастія на щій, вшій и проч. (см. том. 3, сл. Сый).

§ 18. Что удареніτέλος, των ξημάτων, ότι я глаголовь, перемьня-

ешх. Ввшій. Ухавоч. ядь, ядши жу яды, ядя (μετοχικά). μετοχ. παθητ. ядомь, αδόμενος (εδόμενος), παρωχ. ядень, (έδανος, έδωθείς). ένεργητικ. μετοχ. яль (αντί ядль, αδων). ο δε παρωχήμεν. της όριστικ. яхb ε̃κ του ядохb = ασωκα (= εσήσοκα), ясть

μεταβάλλεται κατά τε χρόνους κού περοσωπα καί συζυγίας, έτι δε μαλιστα κατά διαλέκτους, καί στι (ως έπὶ το πλεῖστον) οἱ άλλοι χρόνοι καί τα πρόσωπα Φυλαττουσι τον τονον του α πεοσώπου του ένεστωτος The oblotings, Elitoper en tois έμπεοσθεν. βλ. κα Δοβεί-Βισκ. σελ. 572.

Ταυτα και περί των έηματων της Ρωσσικής κατ έπιτομήν, είς τα οποία προσθέτομεν και το έφεξης. Οί αξχαΐοι Ρώσσοι γξαμματικοί εμιμούντο συχνότερα την λατινικήν γραμματικήν είς τούς γεαμματικούς κανονισμούς αλλ οί καθήμας, σπουδάζοντες έπιμελέστερον την Ελληνικήν (ἐκ τῆς έποιας έμος Φωθη τὰ πλεῖ-

ются по временамъ и лицамъ и спряженіямъ, также и по нарвчіямь и что (большею частію) другія времена и лица сохраняющь удареніе перваго лица извявишельнаго наклоненія; о помъ сказано выше (см. и Добров. стр. 572)

Россіяне в прежнее время чаще подражали Лашинской Граммашикв вв граммашическихв правилахь; но нынь ть, кои занимающся шщательнье Греческимь языкомъ, (отъ коего заимствоваль правила свои и Лашинскій), стараются ота жей й Латиин), Эг- усовершенствовать еще λ^{o} υν τελειοποιήσει έπὶ μᾶλ- δοχδε, εκχμπο нужно, въ

(β καὶ γ πρόσωπ.) ἄσθε \equiv ἄσθιε(s), ἄσθιε (ἤσθιες, ε). τὸ θαμιστικὸν πρακὸ, πραμιο, πληθ. πρακομό, πρακομό, πρακομό, πρακομό, πρακομό, παρωχημ. ἀείποτε \equiv Έλλην παρακειμ. κ. τὸ δὲ β κὶ γ πρόσωπον ένικῶς εἰς τὸ, ε, κ, ε \equiv ε (ες, ε), ει (εις, ει), α (ας, α), ης, η, κ. τ. λ.

λον (ἀν κάμη χρεία), κατά τινα μέρη καὶ την Ρωσσικήν, καὶ αὐτην την ΣλαΒονικήν γραμματικήν, διὰ
την ἀκραν τῶν γλωσσῶν συγγένειαν μετὰ τῆς Ελληνικῆς καὶ κατὰ τὸ εἶδος, ὡς ἐκ
τῆς συγκρίσεως προδηλότατω κατα Φαίνεται,

приморыхр частяхр Россійскую Славянскую Грамматики, по причинр великаго сходства сихр языковр ср Треческимр какр по вещественности, такр и по виду, что весма ясно видно изр сравненія оныхр.

O ए क क रख्ये.

Ямь, ёк тё Ядмь \equiv (йдпµі) йд ω (Яду), \equiv ёд ω .

2) Яси, йдпs(i), ёдeis, ёдeis. 3) Ясть, (йдei), ёдei, ёдei, к. т. λ .

भुव्य

Β̄চΜь, ἐκ τε Β̄τμμь (Β̄τμ) Γείδημι, Γείδω.

2) Β̄ττι, Γεί(δη)σι. 3) Β̄ττιτι, κυτὶ, εἰδεις, εἰδει, κωὶ (ἰδω, ἴσω) ἴσημι, ἴσης, ἴσησι.

πληθ. ἴσαμεν, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι, κωὶ εἰδασι, δωρικ. εἰδαντι \equiv Β̄τμμι, Β̄ττιτικ, Β̄τμμι, Β̄ττιτικ, Β̄τμμι,

KEDAAAION H,

negi Mogiwy.

ς α. Τέσσαρα καὶ της Σλαβονικης τὰ μέρια, πρόθεσις, ἐπίζζημα, σύνδεσμος, ἐπιφώνημα, ἡ ἐπένθεσις (interjectio).

ng o Deois.

, § β, Τοῦ Σλαβονικών πεοθέσεων αι μεν εν συνθέσει και αχώριστοι, αί δε έν παραθέσει. Έκ των πρώτων αναλογούσι προς τας έλληνικάς 1) ή Πρά = προ (το πεότεεον) οίον Πραμάλλ, πεοτέττας, πεόπαππος, καί ΠραΠραλάλλ, πεοπεοτέττας (ἐπίπαππος), κατά τὸν αναδιπλασιασμόν της πρό, ώς είς τό, προπροκαταίγδην, κ. τ. λ. 2) Προ = προ, (το πρότερον κοι) έμπροσθεν, έτι δε καί αιτίαν, ως ή λατιν. pro, propter), Προ Το (διὰ τοῦτο = περί, ή πρὸς) πρὸς τοῦτο ὁς καί, Προ ΚΟΓά, προς θεου. 3) Πρε, Ρωσσ. пере, λατιν. pre, prae, = περὶ (περὲ, πρὲ), κοὴ μάλιστα εἰς τὰ ὑπερθετικά: ΠρεΜόλρος ΤΑ (σοφία), οίον περιφροσύνη, ώς, περίφρων, κ. τ. λ. Εκ θε των εν παραθέσει Σλαβονικ. προθέσεων λατιν. con, cum). ΠρΗ, προς (πρίς, πρί). Πρε3, ή Πρε3, πέρις (συγκοπ. πρές), πέρι (Ξύπέρ, παρά, per). 113% (ίξ)

TAABA VIII.

О неизменяемых в састицах врет.

§ 2. Вb Славянском в язык тепыре часши ръчи неизмъняемы: предлогь, наръчіе, союзь и междометіе.

HPEAAOFB.

§ 2. Изb Славянскихb предлоговь одни находящся вы сложении, другіе сшояшь ошдольно, а иные бывають во средино слова. Изь числа первыхь сходствують сь Греческими I) пра = пео, прежде, напр. прададо, πεοτέττας, πεόπαππος, πακже πραπραμέμο, πεοпеотеттая (епінанноя), подобно тому, накв удвояется сей предлогь вы словы пропроимтийу $d\eta y$, и пр. 2) про $\equiv \pi g \hat{o}$ (прежде и впредь), который означаеть также и причину, (manb какb y Лаш. pro, propter), про то (διά τέτο, περί или πρός) πρός τέτο, manb напр про Бога, прос Эгв. 3) пре, Росс. пере . Лат. pre, per $\equiv \pi \epsilon e^{i}$, $(\pi \epsilon e^{i}$, πe^{i}) наиначе вы превосходных в степенях в, премудрость, (σοφία), manb какв περιφροσύνη, περίφρων, и проч. О предлогахь же находящихся вь срединь словь Славянскаго языка, какь то: сб или co = συ, συν (Θολιν. σον, κον, κυν, κσυν, ξυν, откуда Лат. con, cum), при, прес (пеів, пеі), през, или през, πέρις (устчен. πρез), πέρι (υπέρ, παρα, per), 1136 (1ξ), έξ, (makb kakb iv, έν), ου

 $\tilde{\epsilon}\xi$, $(\tilde{\omega}s\ lv$, $\tilde{\epsilon}lv$, $\tilde{\epsilon}v$). Oy $(\pi\alpha g\alpha)$ $\tilde{\delta v}$, $\tilde{\delta l}$ $(\tilde{\epsilon}\pi l\ T\tilde{s}\ \pi \tilde{\delta v})$, $\tilde{\omega}s$ ἐπίβξημα), κ. τ. λ. βλέπε els το Λεκτικόν.

δ γ, Αί Σλαβονικαί προθέσεις συντιθέμεναι μετά ξημάτων, ονομάτων, μοςίων, ποικίλλουσι τας έννοίας παντοιοτρόπως με δύναμιν, και σύντομον έμφασιν όμοιαν της Έλληνικής. Τούτο το προτέρημα κάμνει την Σλαβονικην γλωσσαν πλουσιωτάτην, ώστε πολλας από τας έκ προθέσεων συνθέτους αυτης λέξεις αι άλλαι σοφαί της Εὐρώπης γλώσσαι δεν δύνανται, εἰμή περιΦραστικώς να τας μεταφεάζωσιν.

Enigenµa.

§ δ. Πάμπολλα των Σλαβονικών ἐπιζέηματων ἐσχηματίσθησαν εκ πτώσεων, η είναι αι πτώσεις αυταί, ώς κού είς την Έλληνικήν οίον, Τδ, τοῦ (αὐτοῦ), τῆ. Τδλα, τυίδε, τήδε. ΜΕΚΑΥ (μέσδω, μέζω) = μέσω (μεταξύ). ΒΔΙΗΣ, δηνοῦ (δηναιον). 3ΗΜΙΕ (χειμαί) χείματι. ΗΟΥΗ, νυκτί (νύκτως). ΟΥ Τρο (όθεω) όςθεω (πεωί), κ.τ.λ. Τα δέ είς ο, καὶ Σλαβονικ. ω, ποιότητος καὶ ποσότητος έπιβξήματα έσχηματίσθησαν έκ των είς ο εδετέρων έπιθέτων οίον, ΑΟΛΓΟ (ΑΟΛΓΟ) δολιχον, (δολχον). ΜΙΛΟυ, μαλον, κ. τ. λ. ως τα έλληνικά, καλου αείδειν, δεινον βοᾶν, τάχος ήκειν, κ. τ. λ. Ούτω και τα είς θ (ое, іе, ее) αξιθμητικά: первое, πξώτον. третів, τζέτον, τζίτον, κ. τ.λ. τα δέ είς κις, καρ ις, έλληνικά

(παςα) οῦ, οῖ (нарѣчіе мѣсша), и проч. Смопри вторую часть, содержащую вь себъ реченія. (Лексиконь).

5. Славянскіе предлоги, будучи слагаемы ср глаголами, именами и неизмъняемыми частицами ръчи производять великое разнообразіе мыслей ср силою и выраженіемь, подобны языку Греческому. Сіе преимущество дълаєть Славянскій языко столько богатымь, что многія изр его сложныхь ср предлогами реченій на другихь образованныхь Европейскихь языкахь не иначе могуть быть выражаемы, какь перифразисомь.

Нарвчле.

\$ 4. Весьма многія изь Славянскихь нарьчій образовались изь падежей, или сушь
самые падежи, какь и вь Греческомь, напр.
шу, τοῦ (ἀυτε), τῆ, шуда, τυίδε, τῆδε, между
(μέσδω, μέζω) — μέσω (μεταξυ), выну, δηνε (δηναίον),
зимь (χειμαί), χείματι, нотью, νυπτὶ (νύκτως), оутро,
δθεω, δεθεω (πεωί), и проч. Но нарьчія качества
и количества, кончащіяся на о, Славянск.
на W, образовались изь прилагательныхь
средняго рода на о, напр. ДОЛГШ (долго),
δολιχον, мало, μαλον, и проч. такь какь и
Греческія вь выраженіяхь: καλον αέδων, δωνον
βοάν, τάχος ῆκων, и проч. Такимь же образомь произошли и кончащіяся на е (ос, іє,
ес) числительныя: лервое, πεωτον, третіє,

αξιθμητικά σχηματίζει κομ ή Σλαβονική εἰς Ψη:
Τρημη (τρίσκι), ἀντὶ τριάκις, τρίς, ἤ εἰς ΚΑΔΙ, μοῖον
ΑΚΑΚΑΔΙ, ΤρηκκλΔΙ (διζή, τριζή, τρισδή), ἀντὶ δισσή, διξή,
τρισσή (τριττώς, τρίς). τὰ δὲ εἰς (ΚΔΙ ἐκ τῶν εἰς (ΚΙΝ
ἐπιθέτων ἀναλογοῦσι πρὸς τὰ εἰς κως · ΕΛΛΗΗΚΚΔΙ,
Ελληνικώς. ΓΗΜΚΚΔΙ, Ῥωμαϊκώς · κατὰ τὸ εἰς κη δοτικοφανή ελληνικὰ, ὡς καὶ τὸ, ΔΚΔΙ Ξ ὅκη, ὅπη, ὅπος:

α) Καὶ τὰ ποσότητος ἐπιξέηματα λήγουσιν εἰς Μα, ΝΗ: οἰον Βει—Μα (πάνυ). ΚΟΛΑ—ΜΗ (πάσον), κ.τ.λ. καὶ τἔτο δὲ τὸ Μα, ΜΗ Φαίνεται = χα, χη (χ = Φ. Φα, Φη — Βα, Βη — μα, μη), ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς, πανταχῆ, τέτραχα, κ.τ.λ. (ἐκ τε τετραχὸς, πανταχὸς, χὴ, χὸν). βλ. καὶ Μέρ. Β. λ. Ταμο.

τρετον, τριτον, и проч. По подобію же Греческих в числишельных в на кіз, із, Славянскій мэык в образуеть нарвчія на щи, трищи,
τρίς, τριάκις, или на жды, дважды, трижды,
δισση, (διζη), τρισση, (τριττως, τρίς). Нарвчіл, кончащіяся на ски, происходящія изв прилагашельных в на скій, сходствують св Греческими на кως, Еллински, Ехдиков, Римски,
Рωμαϊκώς, так в нак Греческіе дащельные на
ку, акы, бку, бту, стως.

§ 5. Нарвчія мвета принимають на конць 1) частицу мо, та — мо (Славянск. МО), такь какь Греческія на $\Im \alpha$, $\Im \varepsilon$, $\Im \varepsilon$, $\Im \varepsilon$, (кікь — то $\tau \circ \Im \varepsilon$, $\alpha \upsilon \tau \circ \Im \varepsilon$, $\varepsilon \iota \varepsilon \widetilde{\imath} \Im \varepsilon \upsilon$, $\varepsilon \iota \upsilon \Im \varepsilon$ и проч.), а $\Im \alpha$, $\Im \varepsilon$,

а) Нарвчія количественныя оканчиваются на ма, ми ; напр. вес — ма, коль — ми, и пр. а сіе ма, ми кажется — $\chi \alpha$, χn ($\chi = \varphi$, $\varphi \alpha$, φn — ва, ви — $\mu \alpha$, μn) на Эллинском вазыкв, $\pi \alpha \nu \tau \alpha \chi n$, $\tau \epsilon \tau \epsilon \alpha \chi \alpha$, и проч. (отв $\tau \epsilon \tau \epsilon \alpha \chi \alpha$, $\tau \epsilon \tau \epsilon \alpha \chi \alpha$, и проч. (отв $\tau \epsilon \tau \epsilon \alpha \chi \alpha$) см. и Ч. ІІ. вв Слов. намо.

(βλ. κεφ. ζ. § i). 2) ἐκ τοῦ μορίου, Ατ, Αε = δὲ, δη οῖον ΤΟΑΤ, τοῦδε, τῆδε. ΚΟΑΤ, κοῦδε, κοῦ δη, (ποῦ). ΟΥΑΤ, οὖδη, ὅθι (ὁπου, ὅπη). ΟΥΑδ, ὅθεν, κ. τ. λ. Τὰ δὲ χρόνου προσλαμβάνουσι κατάληξιν τὸ ΓΑΑ = Ετα ΚΟΓΑΑ, κόΓτα, κότε (πότε, ὁπότε). ΕΓΑΑ, ὅΓτα, (ὁτα) ὅτε. ΤΟΓΑΑ, τόΓτα, τότε, κ. τ. λ.

§ 5. Καὶ ἐκ τῶν ἐπιξξημάτων συνθέτει παμπόλλας λέξεις ἡ Σλαβονική οἶον, τὸ ἀξνητικὸν ΗΕ, νὴ (οὖ) \equiv α, στεξητικόν: ΗΕΠΡ ΚΛΑ, ά=θικία, κ.τ.λ. Οὖτω καὶ τὰ ποιότητος εἰς ω (ο) εἶναι εὖθετα πξὸς σύνθεσιν οἶον, ΜΑΛΟ (ὸλίγον), ΜΙΛΟΚΤΡΗΔΙΗ, ὁλιγόπιστος. ΜΗΟΓΟ, πολύ= ΕΛΑΓΟ, εὖ = κ.τ.λ. καὶ τὰ ἀξιθμητικὰ ΤρΕΚΟΛΗΕΗΪΕ, τρι=κυμία. ΤρΕΗΟΓ, τρίπους, κ.τ.λ.

Σύνδεσμος.

δ ζ. Εκ τῶν Σλαβονικῶν συνθέσμων οἱ πλειότεροι εἶναι οἱ αὐτὸι καὶ ἑλληνικοὶ τοῖον Κε, θε, (δ = ζ) ἐν τοῖς, ΤΑΙ Κε, τὐ θὲ. ΗΚΕ, ἴςθε, ὅθε, οἱ θε. καὶ ΑΔ = θα, θη. καὶ ἀλλοι τοὺς ἐποίους ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ λεκτικόν τοῦτο θὲ τὸ ΑΔ εἰπομεν (ΚεΦ. 5.), ὅτι συμβάλλει πρὸς σχηματισμὸν τῆς εὐκτικῆς καὶ ὑποτακτικῆς ΑΔ ΕΣΑΕΤ (θα Φούτω), ἀντὶ, γένοιτο θη. καὶ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, γενηθήτω (θη), ὅταν μάλιστα ὁ τύπος τῶν ἑλληνικῶν ἔχη σημασίαν εὐκτικῆς. οὖτω κοὶ τὸ

- 2) частицу дѣ, де, тудѣ, тёдє, тўдє куде, кёді, кёді, (тё) оудѣ, ёдіі (ста, оту), сЭг оуду, оЭего и проч. Нарьчін же времени принимають окончаніе гда = Гта, когда, ко́Гта, ко́гє (то́тє, ото́тє), егда, о́Гта (ота), отє тогда, то́Гта, то́тє, и проч.
- § 6. Славянскій языкь составляєть множество реченій и изь нарьчій; напр. отрицат. не, уд (8) = а ($\epsilon \epsilon \eta \tau i \kappa \delta v$), неправда, адікіа, и проч. Также и нарьчіл качества на ω (0) удобно и легко соединяются сь другими словами; напр. мало ($\delta \lambda i \gamma \delta v$), маловѣрный, ($\delta \lambda i \gamma \delta \pi i \epsilon \delta s$), много — $\pi \delta \lambda v$, благо — ϵv , и проч. Также и числительныя треволненіе, текцийа, треножнико, теітве, и проч.

Союзъ

§ 7. Славянскіе союзы большею частію суть ть же самые сь Греческими; напр. же, де (д=ζ), ты же, то де иже, ївде, где, оїде да, да, да, да, да, на другіе, которые замьчены во П части (Лектика). Сіе же да, какв сказали мы (Гл. б.), служить кв образованію желательнаго и сослагательнаго наклоненій, да будет, уєюто (дп), и вмъсто повелительнаго угидить (дп), наипаче когда сіл форма Греческих в повелительных в имъсть значеніе

εποτακτικόν ΑΔ ΕδΑδΤ = ίνα γένωνται. Εἰς τὰς
ξηθείσας ἐγκλίσεις συνάπτεται πολλάκις μετὰ τοῦ ΑΔ
καὶ τὸ ΚΑΙ, τοῦτο δὲ εἶναι θέμα τοῦ ΚΑΙΤΗ, (ΚΑΙΗ,
Φύω) Φυ — ἀντὶ Φύοι = εἴη, (λατ. esset. Γερμ. wäre),
λαβὸν σχῆμα ἐπιρρήματος εἰς ἔκΦρασιν τοῦ ἐΦετικοῦ
ἄν, ώς καὶ τὸ ὄΦελον, κ.τ.λ. Ἐν τοῖς συνδέσμοις ἀριθμεῖται καὶ τὸ προτάσεως ἀνταποδοτικὸν, ἢ συλλογιστικὸν, ΤΟ (ώς τὸ Γερμ. 50), τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀρθρον τὸ,
τῶ, τοὶ, τοί—νυν, οἶςν. "ΑΠΕ ΚΟΡΕΗΑ ΕΤ, ΤΟ Η ΚΕΤΚΗ.
"καὶ εἰ ἡ ફίζα ἀγία, καὶ οἱ κλάδοι (Ῥωμ. ια, 10. ὅπου
κατ ἔλλειψιν ἐννοεῖται τὸ, τοίνυν, ἄρα) τὸ δὲ συλλογιστικὸν ΗΟ (οὖν), συμπίπτει μετὰ τοῦ νὺ, νὺν, Γερμ.
πυπ.

Παρένθεσις.

желашельнаго, да будут, по усоочта. Вв вышесказанных в наплоненіях в св частицею да совокупляется еще частица бы, которая есшь начало глагола быти (быю, Фиш), Фй вмвсто Фиог = žim, (Лат. esset, Нъмеця. wäre), пріявшая видь нарвчія для выраженія желашельнаго, marb какb Греческ. офексу, л проч. Между союзами счишается также и частица то, употребляемая во второй части періода, какв заключеніе (такв какв Нъмсця. so); она есть члень то, то, то, уоу; напр. аще корень свять, то и выпьси, el n είζα άγία, καὶ οἱ κλάδοι, (Рим. 11, 16. гдъ подразумъвается тойии, ада). Силлогистическая же частица но (ву) сходствуеть сь ий, ий, Нъмецк. пип.

MERAOMETIE.

§ 8. Наконець восклицанія или междометія Слівянскаго языка, a, o, ω , ov, ov, ov, ϕa , δa , ov ov ov ov ov, ov

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περίσυν θέτων λέξεων.

δ νο. "Οτι ή Σλαβονική γλώσσα εἶχεν έξ ἀρχῆς ἐνόματα σύνθετα μαρτυροῦσι καὶ ἀλλαι παλαιαὶ λέξεις αὐτῆς ώς τὸ, ΜΕΛΕΙΕΛ, ἄρκτος, ἐκ τοῦ ΜΕΛ, μέλι, καὶ ΚΙΜΑ = οἶδα: οἷον, μελ—Εείδης, μέλι εἰδως (ως μελιτοφάγον τὸ ζῶον). ΕΙΕΛΟΓΛΑΒΑΙΗ, λευκοκέφαλος. ΥΕρικοκρόχειρ, κ.τ.λ. καὶ τὰ κύρια δὲ ἐκεῖνα τῆς ἱστορίας ἐνόματα, ΚΛΑΛΗΜΗρ (Δεσπότης κόσμου, οἷον κρατησίκοσμος, κοσμοκράτωρ, ως τὰ Λεωκράτης, Λαοδάμας, Λαομέδων, ᾿Αρχέλαος, κ.τ.λ. ἱστορεῖται δὲ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ Γότθων βασιλεὺς Βλαδιμῆρος). Κολικολις, κ.τ.λ. α). Νεάπολις, κ.τ.λ. α).

α) Πολλά της Ρωσσικης ιστορίας Σλαβονικά άρχαια ονόματα έχουσι καὶ την σημασίαν καὶ την σύνθεσιν έλληνικήν, οῖον τὰ εἰς απαβ, λήγοντα εἶναι σύνθετα εκ τοῦ απαβα, κλαύα παλέος (βλ. την λέξιν εἰς τὸ Λεκτικὸν), καὶ ενός τινος ἐπιθέτου ἡ οὐσιαστικοῦ. ώς τὸ ἀνωτέρω Βοπεαπαβ Πολυκλης (καὶ κατά

Г Л A B A IX.

О сложных в регентях в.

1. Что Славянскій языко имблю со самаго пачала сложныя реченія, свидотельствують о томь како многія древнія слова, како то: медета, ото мед, μέλι, и вом, обо (како бы животное, ядущее медь), бълоглавый, герноокій, долгорукій, и проч. піакже историческія собственныя имена: Владимірь, тако како Греческ. Лєшерать, Лаода́рая, Лаоре́дог, Архе́даоя, и проч. У Византійских в же Историковь повоствуєтся о новоемь Готоскомь царь Владимірь; Болеславо (Подобкогоя), Новгородь, (Neárodis), и прсч. а).

а) Многія изд древних Славянских имень Россійской Исторіи имьють и значеніе и сложеніе Греческое; напр. кончащіяся на слав сложены изд слава, идайа — идеос (см. сіе во ІІ Ч.) и другаго какого нибудь прилагательнаго. Такъ вышеозначенное слово Болеслав, Подикду (а по Славянскому образованію реченія слава), Подикдай — с; Ярослав,

\$ Β΄ Αλλ΄ ο πολύς πλούτος των συνθέτων ονομάτων προσεκτήθη είς την Σλαβονικήν έκ της ματαφράσεως των θείων γραφών. Οι μεταφρασταί Έλληνες

> τον Σλαβονικον σχηματισμόν του слава) Πολυκλαυ-s. Ярославь, Аρικλαυ-s (Вл. Ярь εіs το Λεκτικόν), ως Ευρικλής (Ερικλής), Αγακλεής. Βλα-ΑνίσιαΒ, Ουλαδικλαυ-ος, η Βλαδικλαυ-ος (βλ. λέξ. Βλαμδιο) = Κρατησικλής, Αρχικλής, Κλέαρχος. Μαπικλαβ , Μαστικλαβ--- ος (ο δια το μαστίζειν, ήτοι εκδικεῖσθαι περικλεής), ως Τισικλής. Cвятослав, ΣΕατοκλάν—ς (Σβατοκλης, αντί Σεπτοκλής. βλ. λέξ. Свять), ως Γεροκλής. Святовид, Σβατο Feid ns (ωs ευειδης, Deoeidης). Свяποπολικό, Σβατοπόλχος (σεπτός παρά τῷ πόλχω, οχλω), ως Τιμόλαιος, και τα σύνθετα έκ του λας, Ακουσίλαος, Αρκεσίλαος, Σθενέλαος, συγκοπή Σθένελος, κ. τ. λ. Τοιαύτην σύνθεσιν έχει καί το λατιν. Poplicola (populum colens) = Δημοκήδης (Πλούταεχ.). Ο δε Σεστειζενσέβης (Siestrzencewicz) έρμηνεύει το Cвятополк, άγιον νεανίαν, garçon saint (τομ. β. σελ. 97.). Προσθες και τα Πολωνικά, Stanislaw (σταθερός το κλέος), οίον Σθενοκλής, ως Έμπεδοκλής. κως τα Βοεμικά, ΜΗΛΟΙΛΑΒ (Έλεο-κλης) οἷον Μειλοκλαυ-ς, ώς μειλιχόμητις. κού τὰ Σερβικά, ΜΗΛΟράλ, Ίλεωχαεής, έλεοχάρης. ως, θεοχάρης, κ. τ. λ.

§ 2. Но богашство сложных в реченій еще болбе умножилось от в перевода Св. Писанія. Переводчики Греки, нашедши языкв небо-

'Αρικλαυ — 5; (см. ярь во П. Ч.), шакь какь Ευρικλής (Έρικλής), Αγωκλής; Βπαμμοπαβ, Ούλωбилай - ос (см. владью), такв какв Кратиσικλής, Αεχικλής, Κλέαεχος. Μοπιιοπαε, Μαςιкдай — s (знаменишый наказаніемь (ошищеніемь), такь какь Тіоін $\lambda \eta s$); Святослав, $\Sigma F \alpha$ τοκλαῦ — ς (Σβατοκλης, ΒΜΕς ΠΟ Σεπτοκλης, см. во И Ч. Свять) подобно Гедокой ; Свяmosuz, ΣΓατοΓείδης (makb κακb ευείδης, θεοείδης); Cεπποποπκ, ΣΓατοπόλχος (σεπτος τω πόλχω, οχλω), такъ какъ Τιμόλαος, и сложенныя cb λαός, "Ακεσίλαος 'Αρκεσίλαος, Σθενέλαος, corp. Таковыя сложныя имбеть и Латинскій языкь: Poplicola (populum, colens) **Опримента (Плутар.).** Сестренчевичь толкуешь имя Святополкь, Святый юноша, garçon saint (Т. II. стр. 97). Присовокупи также и Πολυεκία Stanislaw (ξαθερός το κλέος), makb κακό Σθενοκλής, Εμπεδοκλής, и Богемскія, Muлослав, (Ελεοκλης), какь бы Меглоклай — 5, подобно неглихонить; и Сербскія, Милорад, Ίλεωχαρής, Έλεοχάρης, πακό κακό θεοχάρης, и проч.

ευρέντες την γλωσσαν όχι πλουσίαν εξ ράρχης από συν-- Déτους λέξεις, επιτηδείαν όμως καί εύκαμπτον προς σύνθεσιν, μετέφεασαν τας πλείστας ελληνικάς συνθέτους λέξεις της Γραφης με Ισοδυνάμους Σλαβονικάς κατά την αυτην τάξιν κως συνάφειαν: οΐον, Πέτο_ΓΛαΙΙΙΕ_ ΗΪΕ, άλεκτρο-- Φωνία. ΗΗΟ-ΠΛΕΜΕΗΗΗΚ, άλλό--- Φυλ-Acs. poko_Tropenilain, xeigo_Trointos. MIO_ekd_ 3.1εΜΔ, αλλ-ηγοξούμενα, κ. τ. λ. α. Τινα δε καί μετέθεσαν κατά το Σλαβονικώτερον ιδίωμα: οιον των άπο του Φιλος συνηθέστερον παρ Ελλησιν αρχομένων μετέβαλον το Φιλος (πωδεμβ - πωδιμω) είς το τέλος, $FOГО_{-}$ ЛЮБЦЫ, ϕ $i\lambda$ ć— Θ ϵ ог. Бр Δ ТО—ЛЮБЦЫ, ϕ $i\lambda$ άδελφοι. Υπλοκεκο_λισκίε, φιλ-ανθεωπία, ώς αν είποις, ανθεωπο-φιλία, αδελφί-φιλοι, θεί-φιλοι (καθώς και ή Έλληνική πολλάκις συνειθίζει να κάμνη τας τοιαύτας είς την σύνθεσιν μεταβολάς, οίον, θεόφιλος, και φιλόθεος. Φιλόδημος, και Δημόφιλος. φιλογύναιξη κεί γυναικοφίλας, ούτω κού Θεότιμος, κού

α) Το δε Αβοεςλοβο (εκ τε Αροε, ςλοβα = δύω λόγος) οῖον, δυολόγος (= δίλογος) δεν εκφεάζει το Διάλογος, ξεπίθετον τε άγιε Γεργοείε τε Διαλόγε, το όποῖον ετάχθη να σημαίνη. ο μη Ελλην μεταφρακές τε ονόματος εξέλαβε το Διάλογος (διαλόγω, — γομαι) = δίλογος (δίς, δύω, λίγος).

гашымь сложными словами, но способнымь и удобопреклонным в сложению, перевели множество Греческих сложных речени С. Писанія равносильными Славянскими словами вр томр же самомр порядкр и составь; напр. льто - глашеніе, «λευτροφωνία, иноплеменнико, адбофидос, руко-шворенный, хегеотойтоя, ино-сказаема, ампроевиета, и проч. а). Вы ибкоторых же словах сдблали перестановку по свойсшву Славянскому; напр. вр словахь, начинающихся у Грековь реченіемь $\varphi_{i\lambda os}$, поставили $\varphi_{i\lambda os}$ на конець, $Eoso - \hbar \theta$ -11, 1, φιλό - θεοι, δραπιο - πιοδιμει, φιλ - αδελφοι, теловько — любіе, φιλανθεωπία, то есть, ανθέωποφιλία, αδελφό — φιλοι, θεό — φιλοι, (πακί κακί) и Греческій языкь ділаєть вь слеженіи піаковыя перестановни, Эєофілоя, Філодеоя. Эєоτιμος, Τιμόθεος Φιλογύναιξ, γυναικοφίλας Στρατόνικος η Νικόσεατος δακέθυμος, θυμοδακής Δημόνικος, Νικόдпиоз, и проч.). Сей буквальный переводь

а) Слово двоеслово (изь двое, слова = δύω λίγοι) какь δυολίγος (= δίλογος) не выражаеть Διάλογος, прилагательнаго, приписаннаго святому Григорію собесьднику. Незнающій хорошо Эллинскаго языка переводчикь сего имени, приняль вмьсто διάλογος (διαλέγω, — γομαι), δίλογος (δίς, два, λόγος слово).

Τιμόθεος Θεοδόσιος, κού Δοσίθεος Θείδως ε κού Δωρόθεος Δημόνικος, καί Νικόδημος Στρατόνικος, καί Νικόστρατος δακέθυμος, και θυμοδακής, κ. τ. λ.). Αυτη δέ ή κατά λέξιν μετάφεασις των συνθέτων έλληνικών λέξεων, την όποιαν εφιλοτιμήθησαν να κάμωσιν οί μακαείται μεταφεασταί της Γεαφης είς την Σλαβονικήν, δεν είναι δουλική (καθώς τινες την ωνομασαν), αλλα σοφή και Φρόνιμος μίμησις, είς πιστήν και σύντομον έκ-Φρασιν των έννοιων. Ούτω μετέφρασαν πολλά έλληνικά ονόματα καί οἱ Λατίνοι, καί οἱ Γερμανοὶ (των έποίων ή γλωσσα είναι τόσον ευφυής περος σύνθεσιν λέξεων, και έκ τούτου πλουσιωτάτη). Τους μεταφεωστας της θείας Γραφης μιμούμενοι καί οί μετά ταθτα καθ έκαστον Σλαβικόν έθνος πεπαιδευμένοι έθησαύρισαν καί είς την Σλαβονικήν καί είς τας ίδιας αυτών διαλέκτους τας καλλιεργημένας, κα μάλιστα είς την Γωσ. σικήν, χιλιάδας συνθέτων λέξεων.

§ γ. Γίνεται δὲ ἐν ταῖε Σλαβονικαῖε λέξεσιν ἡ σύν
Βεσιε κοὴ ὀνομάτων πρὸς ἄλληλα, κοὴ ἀντωνυμιῶν πρὸς

ὀνόματα, κοὴ ὀνομάτων πρὸς ξήματα, κοὴ μερίων πρὸς

ἄλλα μόρια κοὴ πρὸς ξήματα κοὴ πρὸς ὀνόματα,

ΕὐΦυέστατα δὲ πρὸς σύνθεσιν τὰ εἰς ο, λήγοντα οὐδέ
τερα ἐπίθετα, ἡ ἐξ ἐπιθέτων ἐπιβξήματα, ὡς προείπο
μεν (κεΦ. Η. § 5) κοὴ τὰ ἀριθμητικά οἶον, ΤρΗΚΚΑ
ΤΑΙΗ, τρισάγιος ΤριολΗΕΥΗΑΙΗ, τρισήλιος ΚΕΕΙΑΡΑ,

παμβασιλεύς, κ. τ. λ. Γράμματα δὲ συνδετικά μεσολ
λαβοῦντα πρὸς τὴν σύνθεσιν εἶναι 1) τὸ Ο, ὅταν η

сложныхь Греческихь реченій, кощорый старались удержать перелагатели Св. Писанія на Славянскій языкь, не есть переводь рабскій, (каковымь его нькопюрые назвали); но мудрое и благоразумное подражаніе, служащее вы врному и сокращенному выраженію мыслей. Такимі же образомі перевели и Лашиняне многія Греческія слова, и Нъмцы (кошорых в язык в сполько способень кь сложенію реченій, и столько богать оными); и поздивише ученые вв каждомв Славянском в народв, подражая перелагашелямь Св. Писанія, пріобрьли Славянскому языку и собственнымь ихь образованнымь нарвчіямь, а наппаче Россійскому, шысячи сложных реченій.

§ 3. Слагаются же вы Славянскомы языкы и производятся новыя слова совонупленіемы имень сы именами, мыстоименіями и глагодами, и другими частями рычи. Но болые всего способны вы сложенію прилагательныя средняго рода, кончащіяся на о, или нарычія, произшедшія оты прилагательныхь, какы сказано, и имена числительных; напр. трисвятый, теюхуюс, трисолнесный, теюхуюс, всецарь, παμβασιλεύς, и проч. Служащія же вы соединенію буквы вы сложеніи суть 1) о, когда предшествующее реченіе есть средняго рода; напр. древоносо, ξυλοφόςος, долготерльніе, μακςοθυμία, и проч. О поставляется

περόηγουμένη λέξις ήναι έξ ουδετέρου · οίον, Αρεκο - ΗΟί, ξυλο-Φόρος. ΑΟΛΓΟ-ΤΕΡΠΕΝΙΕ, μακες-θυμίας κ.τ.λ. Ένιστε δε καί σταν το προηγούμενον ουσιαστικόν λήγη είς σύμφωνον, παιξεντίθεται το ο (Βοτ) ΚΟΓΟ_ (ΛΟΚΪΕ, θεο-λογία. ΕΟΓΟ_ΤΟΥΗΙΗ, θεό - βουτος, κ.τ.λ. κατα τον έλληνικον τυπον των τοιουτών. 2) το , όταν ή πεοηγουμένη λέξις λήγη είς Η, ή είς Ш, Ц, Ь, к. т. л. (Вл. Довеов. σελ. 458.), ого (вой) вое—вода (στατηγός) - ΒΕΗΚΕ-- ΗΟ (ΕΚΙ (στεφανηφόρος), κ. τ. λ. ως τα, αγέ-στεατος, Φερέ-βοτευς, Φερέ-νικος, κ.τ.λ. 3) το Η = 1, ως είς τα αξιθμητικά: ΤρΗ - (ΕΑ-ΤΔΙΗ, τρισ-άγιος. καὶ κατά διαλέκτους, παρεντίθεται ένίστε το 1, ως τα Βοεμικ. Hostislaw (ΓΟΙΤ, СЛАВА) Ξενοκλής, κ. τ. λ. κατά τον είς ι, τύπον των ελληνικών οίον, αγεσί-λαος, τελεσί-δρομός, κ. τ. λ. 4) ένίστε έκθλίβεται το συνδετικον Φωνήεν, οίον είς το Ρωσσικον Царград (Βασιλεοπολις, Βασιλεύουσα πολις, ή Κωνσταντινούπολις) αντί Цариград, ως τα, έγχέσπαλος (έγχεσί-παλος), Φερέσβιος (Φερεσίβιος), κ. τ. λ. ταυτα μεν περί των του λόγου μερών. Λέγομεν δε ήδη ολίγα τινά και περί της κατά σύνταξιν συγγενείας της Σλαβονικής πρός την Ελληνικήνι

вь срединь и тогда, когда предшествующее существительное кончится на согласную; παπρ. (Bor) Ευτυς Λαβίε, (θεςς), θεολογία, Ευτυποτный, Эгодовогов, и проч. по подобію Греческой формы таковых в имень. 2) Е, когда предшесшвующее реченіе кончишся на й или ц, г, ь, и проч. (См. Добровскаго, cmp. 458.) напр. (вой) вое — вода, (бестпуоб), вънценосец, (στεφανηφόρος), πακό κακό όμι αγέ-5ρατος, φερέ-Вотеия, Фесе — чиов, и проч. 3) и = 1, напр. вь числишельныхь, трисвятый, тексорись, и по діалекшамь сь поставленіемь і вь срединь, какь то: вь Богемскихь именахь Hostislaw (Госіп, слава) = Ξενοκλής, и проч. подобно Греческой формь на г, αγεσίλασε, τελεобеоров, и проч. 4) Иногда выбрасывается, свединяющая гласная, какв напр. вв Россій-CHOMb, Παρωρραμ, (Βασιλεό· — πολις, Βασιλέυεσα тоды, Rohemaншинополь), вывето Царяград, 110,406HO έγχέσπαλος (έγχεσίπαλος), Φερέσβιος, (Федеоівноя), и проч. Сего довольно о часших в рбчи. Теперь скажемь ньчто о сродствь Славянскаго язына сь Греческимь и по словосочиненію.

TMHMAT.

Περι Συνταξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Σύνταξις κατά Συμφωνίαν.

ς α. Τὸ εὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, καὶ ἡ ονομαστική μετὰ τοῦ ξήματος συμφωνοῦσι καὶ εἰς τὴν Σλαβονικὴν κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας καὶ τὰ αὐτὰ ἰδιώματα τῆς Ἑλληνικῆς. Τούτων δὲ τὰ μὲν κοινὰ καὶ συνήθη παραλείπομεν ώς γνωστὰ, παραβάλλομεν δὲ τὰ περιεργότερα, καί τινας ἐπισήμους διαφοράς.

\$ β. Όταν το ύποκείμενον τοῦ ξήματος ἦναι ἀντωνυμία, το παραλιμπάνει ἡ Ἑλληνικὴ, ἐὰν δὲν ἦναι χρεία ἐμΦάσεως, ώσαύτως το παραλιμπάνει καὶ ἡ Σλαβονική βΑΒ ΤΒΟΗ ΕΕΜΑ, δοῦλός σου ἔιμ! (ἐλλειπτικ. ἐγώ). ΚΤΟ ΕΕΗ; τίς εἶ; (ἐλλειπτ. σὐ), ΒΟΚΙΗ ΕΕΤΕ, Θεοί ἐστε (ἐλλειπτικ. ὑμεῖς). ΑΛΑΧ΄, ΠΙΑΧ΄, ἔτρωνον, ἔπινον (ἐκεῖνοι). παρομοίως παραλείπει τὴν ἀντωνυμίαν καὶ ἡ Ῥωσσικὴ, κ. τ. λ. Ταύτην τὴν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἡ Λατινικὴ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης

OTABAEHIE III.

Осдовосочиненти.

ГЛАВА 1.

Словосотинение соглисованиемо регений,

- 1. Существительное св прилагательным и падежв именительный св глаголомв согласуются и вв Славянскомв языкв
 по твмв же правиламв и свойствамв, какв
 и вв Греческомв. Изв сихв свойствв общік
 и обыкновенныя мы оставляемв, какв изввстныя; а будемв сравнивать замвузпельнвйшія и болье различествующія.
- § 2. Когда подлежащее глагола есшь мостоименіе, що вы Греческомы языко оное оставляется, ежели ноты нужды вы эмфазись: такимы же образомы бываеты и вы Славянскомы языко; напр. рабо твой есмь, делось ов гірі (остав. я); кто еси? тіс гі; (остав. ты). Бози есте, деоі есе, (остав. вы); ядяху, піяху, ётемую, ётию (они). Подобнымы образомы и Россійскій языкы оставляеты мостоименіе;

γλωσσων καμμία σχεδοι δέν την γνωρίζει, πλην μόνη η Ιταλική.

§ γ. Όταν ξήμα της προτάσεως ήναι το ύπαρκτικον, το παραβλέπει πολλακις ή Ελληνική καθ' όλα τα πεόσωπα καί τους αξιθμούς απαξαλλάκτως το παραβλέπουσι και ή Σλαβονική και ή Ρωσσική. οιον α3 ραδ ΤΙΟΗ, έγω δουλος σος (ελλειπτ. είμί), κ. τ. λ. Η δέ Λατινική παραλείπει το υπαρκτικόν μόνον των τρίτων περοσώπων των ένικων, κοί σπανίως των πληθυντικών. αλλ αι θυγατέρες της, η Ιταλική και ή Γαλλική, κ. τ. λ. αναγκάζονται να προσθέτωσι πάντοτε το υπαρκτικόν, ωσαύτως και η Γερμανική.

§ δ. Προτιμά το πρώτον πρόσωπον ή Ελληνική, όταν δύω ή τεία υποκείμενα διαφόρων προσώπων ήναι συνημμένα είς την αυτην πεότασιν ή το δεύτερον, όταν λείπη το πεώτον, κού κατά ταύτην την πεοτίμησιν έπι-Φέρει κού το ξήμα. το αυτό κάμνει κού ή Σλαβονική. обоч, "аЗТ и дом отец монх согржшихом, έγω και ο οίκος των πατέρων μου ήμαρτήκαμεν. "ΤΔΙ Η CHIHORE TESH SPOCHABUTECA, où xoù oi vioi oou δοξασθήσεσθε.

δ ε. Προτιμά το αρσενικον γένος η Ελληνική επί. των εμψύχων μαλιστα, όταν αι του ξημάτος ονομαστικαι είναι διαφορών γενών ή το θηλυκον, απόντος αρσενικού, και κατ αυτά επάγει την μετοχήν οίον, άνδρες καί γυναϊκές καθήμενοι - . αετος και αλώπης Φιλιωшаковую же свободу имбешь и Лашинскій, но сего ньшь вь прочихь Европейскихь языкахь, кромь Ишаліянскаго.

- § 3. Когда глаголь какого нибудь предлеженія есть глаголь существительный; то оный оставляєтся во встхь лицахь и числахь, какь вь Греческомь, такь вь Славянскомь и Россійскомь языкахь: азб рабо твой, губ бого сос (остав. рабь есмь), и проч. Но языкь Лашинскій оставляєть глаголь существительный только вь третьемь лиць единственнаго числа, и ръдко множественнаго; произшедшіе же оть него Италіянскій и Французскій, подобно Нъмецкому, не могуть обойтся безь существительнаго глагола.
- \$ 4. Вы Греческомы языкы первое лице предпочинается прочимы, когда вы предложении бываюты совокуплены два или три подлежащихы разныхы лиць, или предпочитается второе лице, когда ныты перваго, а глаголы согласуется сы лицемы предпочитаемымы. То же самое бываеты и вы Славинскомы языкы: азб и домб отецб моих согрышихом, гую кей о окоз тых татерых из прадтиками; ты и сынове твои прославитеся, ой кей об июся вобадитеся.
- § 5. Вы Греческомы языкы предпочищается мужескій роды, наиначе вы существахы одушевленныхы, когда именишельные быватоты различныхы родовы, или предпочитается женскій роды, когда нышы мужеска-

Θέντες — . γυναϊκες νού τέκνα προσδεχόμεναι. Την αυτήν προτίμησιν κάμνει καὶ ή Σλαβονική καὶ εἰς τὰς μετοχὰς, καὶ ἰδίως εἰς τὰ ξήματα ἐπὶ τοῦ παρωχημένου χρόνου, εἰς τὸν ὑποῖον συνειθίζει νὰ διακρίνη γένος ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν. "ΟΤΕΙ, ΜΟΗ Η ΜΑΤΗ ΜΟΚ Ο ΚΤΑΚΗ ΜΑ. ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατελιπάτην με (ἀρσενικῶς), κ. τ. λ. περὶ δὲ τῶν κατά ταῦτα ἀνωμαλιῶν βλ. Δοβρόβισκ. σελ. 591.

- ς. Τα δυϊκά δνόματα έπιθέρονται ως έπὶ το πλεῖστον προς βημα δυϊκόν, ἐνίστε δὲ καὶ προς πληθυντικόν καὶ εἰς την Ἑλληνικήν καὶ εἰς την Σλαβονικήν.
- § ζ. Τὰ πληθυντικὰ οὐδέτεςα συντάσσει ἀσμένως ή Έλληνική πρὸς ξήμα ένικον, δὲν ἀμελεῖ δὲ καὶ τὴν Φυσικωτέςαν αὐτῶν σύνταξιν πρὸς πληθυντικόν. Ἡ δὲ Σλαβονική ἀγαπὰ πάντοτε τὸ πληθυντικόν. ἀλλ' εύρισκονται ἐν ταῖς ἱεραῖς βίβλοις καὶ πρὸς ἑνικὸν συντάξεως παραδείγματα. "Βίλ ΜΗ Λ΄ΤΤΑ ΕίΤΑ, πάντα μοι ἔξεπτι. πλὴν τὰ τοιαῦτα θεωροῦνται μᾶλλον ὡς Ἑλληνισμοῦ παρὰ Σλαβονισμοῦ ἰδιώματα (βλ. Δοβρόβισελ. 589).
- ή η. Τὰ ένικὰ περιληπτικά Φέρονται πρός ξήμα καί ένικὸν καὶ πληθυντικόν καὶ έλληνικῶς καὶ σλαβονικῶς. (βλ. Δοβρ. σελ. 588).

го, и за нимь сльдуешь и причастіе; напр. άνδρες και γυναίκες καθήμενοι άετος και άλωπηξ Φελιωθέντες γυναϊκές η τέκνα προσδεχόμεναι. Το πο самое предпочтение бываеть и вь Славянскомь языкь и выпричастияхь, и собственно вь глаголахь прошедшаго времени, вь которомь различается мужескій и женскій, ошецо мой и мати моя остависта мя, о жатие με καὶ ή μήτης με έγκατελιπάτην με (Bb муж.) π проч. О неправильностих же в семь случав см. Добр. стр. 591.

- § 6. Имена двойственнаго числа большею часшію ошносяшся кв глаголу вв двойсшвенномь же числь, а иногда во множеспівенномь, какь вь Греческомь, такь и вь Славанскомв.
- § 7. Имена средняго рода вb Греческомb языкъ согласующся св глаголомв вв единешвенномь числь, хошя оный сохраняешь и естественное ихв сочинение св глаголомв во множеств. числь. Но языкь Славянскій постоянно употребляеть множественное, хошя в Священных в книгах в и находящся примъры словосочиненія сь единственнымь: вся ми лёть есть, жачта ног ёбеги. Впрочемь таковые примъры считаются свойствами болбе Греческаго, нежели Славянскаго языка. (См. Добр. стр. 589.
- § 8. Имена собирашельныя единственнаго числа относятся кв единственному и множественному, како во Греческомо тако и вь Славянскомь. См. Добр. стр. 588).

§ 9. Числительныя имена два и оба сочиняющся св глаголомв вв двойсшвенномв числь: бъста оба нага, йыму арфо учиго пакже м. дванадесяпь, дванадесяте коша, бою ёті беко κοφίνω (δώδεκα κοφίνες, Map. 6, 43.) Впрочемь находящся примъры и множественнаго числа. (См. Добр. стр. бог.) Но имена числишельныя, (начиная отв ляти, также сто, тысята) не пріемлются за прилагательныя, какв один, два, три, тетыре, а за существительныя собирательныя; посему и сочиняющся в Славянском взык св глаголомь вь единственномь числь, сопровождающее же ихв существительное соединяется сь ними вь родишельномь: шесть дній есть, έξ ήμερων ές, βμόςπιο έξας ήμερων. Το же бываешь вь семь случаь и вь языкь Россійскомь; Греческій часто употребляєть существительное вb родительномb: ЕЕ ты Выβλίων, и проч. Но кв именамв мужескимв и наипаче кр женскимр оно всегда придаешр глаголь во множественномь; свойственное же Славянскому языку словосочиненіе св единственнымь числомь, кажется, осталось оть древней простоты, которая еще не различала вb точности собирательныя числишельныя ошь просшыхь прилагашель-Посему-то вь немь лять, и проч. до десяти, склоняются такв какв единсшвенныя женскаго рода, подобно словамь течтая, є ξая, и другимь ошвлеченнымь Греческаго языка, между тьмь какь сей (Гр.

ΜΑ Η ΓΕΛΜΑ, ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἔπτὰ (Μάςχ. 12. 22).

ΓΙΛΑΓΟΛΑΙΙΙΑ (ΕΛΜΑ ΓΡΟΜΟΚ, ἔλάλησαν αἱ ἔπτὰ τῶν βροντῶὶ (ἀντὶ βρονταί). Κακίζονται τὰ τοιαῦτα παραδείγματα ὡς ἐναντία τοῦ Σλαβονισμοῦ (Δοβρόβισκ. 599), ἀλλὶ ἴσως ἡ Σλαβονικὴ εἶχεν ἀμφότερα τὰ ἰδιώματα, συντάσσουσα καὶ ταῦτα ὡς καὶ τὰ λοιπὰ περιληπτικὰ (ς η.) καὶ πρὸς ἐνικὸν βημα καὶ πρὸς πληθυντικόν, καθώς καὶ ἡ Ἑλληνική. Πρὸς γενικὴν διαιρετικῶς φέρονται καὶ τὰ ἀρρίστου ποσότητος σημαντικὰ, ΚΟΛΗΚΟ, πόσον ΜΑΛΟ, ὀλίγον. ΜΗΟΓΟ, πολύ, κ.τ.λ. ὡς, ΚΟΛΗΚΟ ΧΛΙΕΟΟΒ, πόσον ἀρτων (πόσους ἀρτους), κατὰ τὸ, πόσον Χρυσοῦ ὁ πολὺς τοῦ χρόνου ἐν παντὶ κακοῦ, κ.τ.λ. κατὰ γενικὴν ἑνικὴν ἑλληνικῶς.

Σλαβονική κεὶ πρὸς τὰ τρία πρόσωπα. Εἴπομεν ἐν τῷ περὶ ዮήματος, ὅτι τὸ (Α εἶναι ἡ ἀντωνυμία ε΄, Ⅎὲ, λατ. se, (Α (ώς, μὲ, ΜΑ). Ἐκ τοῦ ἐ, έὲ, Ϝεὲ, Ϝὲ, ἔγεινε τὸ Φὲ, σΦὲ, σεΓὲ, cebe (ώς σΦὶ, σΙΓι, sibi) τὸ δὲ σΦὲ, σΦὲσες, σΦεῖς, σΦΙσι, κεὴ δυϊκ. σΦῶϊ, τίθεται ἔπὶ τρίτου κεὴ δευτέρου προσώπου, ώς κεὴ τὸ κτητικὸν σΦὸς, σΦέτερος, κεὴ ἐπὶ τῶν τριῶν. (βλ. 'Ρείμερ. λέξ. σΦέτερος) ώσαὐτως κεὴ τὸ έὸς, οἶον, "Φρεσὶν ἦσιν Ξ ἐμαῖς ('Οδ. Ν. 320). "δώμασιν οῖσι Ξ σοῖς ('Οδ. Α. 403). κεὴ "σΦίσιν Ξ ὑμῖν (Ἰλ. Κ. 398), κεὴ, σΦὶν αὐτοῖς Ξ ὑμῖν αὐτοῖς. ἀλλὰ κεὴ ἡ ἑαυτῶν ἀντωνυμία κεὴ ἐπὶ τῶν τριῶν πτροσώπων κοινή. Οθεν κεὴ τὸ Σλαβονικὸν

языкь) имена числищельныя ощь пяти до ста оставляеть несклоняемыми, и притомь всянато рода. Впрочемь вь Славянскомь языкъ употребляется и Греческое словосочиненіе вышеозначенных в числишельных в во множественном в числь: пояща ю седмь, έλαβον αυτήν οἱ έπτα (Μαρκ. 12, 22); επαεοπα-111α седмь громово, ελάλησαν αι έπτα των Βεοντων (вмфсто Веочтаі). Таковые примфры отвергающея, как прошивные Славянскому языку (Добр. 599.); но можеть быть, вы немь было то и другое свойство, и сіи собирательныя, такb какb и прочія (§ 8.), сочинялись св глаголомв вв единственномв и множественномь числахь, какь и вь Греческомь. Родишельнаго раздъльно шребуюшь шакже слова, означающія неопредьленное количество: колико, тобог, мало, обічог, лиого, πολύ, напр. колико хлѣбово, псооч автыч (πέσες άξτες), подобно тому какь πέσον χευσέ, ο тодия тв хеохв, ех тахті какв, и пр. вb един. числь.

§ 10. Мѣстоименія себя и ся сочиняются вы Славянскомы языкы во всыхы трехы лицахы. Мы сказали вы статый о глаголь, что ся есть мыстоименіе $\hat{\epsilon}$, 4 ϵ , Лат. se, ся, (такы какы $\mu\epsilon$, мя). Изы $\hat{\epsilon}$, $\hat{\epsilon}\hat{\epsilon}$, $\epsilon\hat{\epsilon}$, $\epsilon\hat{\epsilon}$, $\epsilon\hat{\epsilon}$, промзошло $\phi\hat{\epsilon}$, $\sigma\phi\hat{\epsilon}$, $\sigma\epsilon\hat{\epsilon}$, себе такы какы $\sigma\phi\hat{\epsilon}$, $\sigma\hat{\epsilon}$, sibi). Но $\sigma\phi\hat{\epsilon}$, $\phi\phi\hat{\epsilon}$, ϕ

[[] κα. Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία, ΗΚΕ, ΑΚΕ, ΕΚΕ [] κγε, ἐγε (ἔγε), ἄγε (ῆγε), ἔγε], ἐκφράζει πολλάκις καὶ τὸ ἄρθρον ὁ, ἡ, τὸ, συναπτομένη μετ ἀπαρεμφάτου, ἐπιββήματος, μετοχῆς, ἡ βηματικοῦ (gerundivi), οἶον εκκε ΕΗ, ΕΗ, τὸ ναὶ, ναὶ. "ΚΟ ΕΚΕ ΕΚΙΤΗ ΜΗ, εἰς τὸ εἶναί με. "ΗΚΕ ΠΟΚ ΕΛΑΙ ΗΟΙΑ ΗΜΑ, ὁ τῆς νίκης (Φέρων ὄνομα) Φερώνυμος (ῦμν. ἀγίου Νικολ.). ἀλλά καὶ ἀντὶ τοῦ τὸν ἐκλαμβάνεται τὸ μκε παρὰ τῆ θεία Γραφῆ, ὡς καὶ τὸ ἰ, ἔς, ἔν, εἶν = αὐτὸς, αὐτῷ, αὐτὸν. τὸ δὲ πκε, καὶ ἀντὶ τοὺς (ὡς τὸ δυϊκὸν ὡ, ἀ) "(Τορ- ЦΑ ΑΚΕ ΚΑΚΙ, πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν." Διὰ

ново же слово ές, Φρεσίν ήσιν = έμαις ('Od. N. 320.), δώμασιν οίσι = σοῖς (Od. A. 403), make σφίσιν = υμίν (Ίλ. Κ. 398), μ σφίν αυτοῖς = υμίν αύτοις; έαυτων также употребляется вы трехы лицахь. По сему и Славанское свой (офіз), будучи собственно мфстоименіемь притяжашельнымь, ошносишся по часшу кь шремь лицамь: дверь свою, την θύραν την σφην (σφων)= ບົນພົ້ນ, Исаін 26, 20. (См. Добр. стран. 604.) Свой поставляется даже и вмъсто собствен-HOЙ idios; ceoñ имо Пророко, idios αυτών πεοφήτης (= σφος αυτων, σφέτερος αυτων). Μτοπομμεнίε си даш. ошь себя, есшь шакже Греческое ої, Гої, поставляемое вмісто свой віз третьемь и второмь лиць: отцу си, патей (об), вм всто $\hat{\mathcal{E}}$, $\hat{\mathcal{E}}$ о \equiv $\sigma \tilde{\omega}$ (см. выше), \mathcal{E} о царствій си, $\hat{\mathcal{E}}$ ν $\tau \tilde{\eta}$ Вασιλεία οἷ, $\hat{\mathcal{E}}$, $\hat{\mathcal{E}}$ ο \equiv $\hat{\eta}$, $\hat{\mathcal{E}}$ $\tilde{\eta}$ \equiv $\sigma \tilde{\eta}$, $\sigma \tilde{\mathcal{E}}$, ($\hat{\mathcal{E}}$ ν $\tau \tilde{\eta}$ Вασιλεία σε). Τακимb же образомb и mn = τοι, оо употребляется вмъсто пришяжательнаго σ8: εμέ mu, Αμε, ποθέμα? πε τοι, αδη, το νίκος; manb nanb, πε τοι, Πάνδαρε, τόξα; ("Ομης.), и ми = μοί, με (ἐμὸς, μη, μόν). (См. Добр. стр. 607.)

§ 11. Относительное мѣстоименіе иже, яже, еже, (і́ѕүє, і́үє, ӧγє (ӧѕүє), ηҳє, ӧγє), выражаеть часто и члень ӧ, ἡ, τὸ, бывь соединено сь нарѣчіемь неопредѣленнымь, или отглагольнымь причастіемь (gerundivi), напр. еже ей, ей, τὸ ναὶ, ναί воеже быти ми, εἰѕ τὸ εἶναί με иже лобѣды нося имя, ὁ τῆς νίκης (Фερων ὄνομα) Фερώνυμος (Пѣсн. Св. Никол.). Иже и вмѣсто τὸν пріемлется вь Св. Писаніи, такь какь і, їν, εἰι (αὐτὸς, αὐτῶ, αὐτὸν), а яже вмѣсто τὲς

τούτων των αντωνυμιών έσπουδασαν οι μεταφεασταί της θείας Γεαφής και οι έφεξης οπαδοί των να αναπληεώσωσι πολλάκις την έλιλειψιν των άρθρων είς την Σλαβονικήν, αποδίδοντες μέχρις ίωτα και κεραίας τα θεία λόγια καί τους ιερούς υμνούς, καί έν ταυτώ έκφράζοντες το πνευμά και την δύναμιν της Ελληνικής συνθέσεως με όλην την εφικτην ακείβειαν ωστε μόνη ή Σλαβονική απ' όλας τας γλώσσας, είς όσας έως τώρα μετεφράσθη το ίερον Ευαγγέλιον, εμπορεί να καυχηθή, ότι εφύλαξεν όχι μόνον την έννοιαν, άλλα και την σύνθεσιν, και την ταξιν και αυτών πολλάκις των μικροτέρων μοείων της γλώσσης του πεωτοτύπου, χωείς να παεαβή μήθε τους ίδικούς της ίδιωτισμούς τους κυριωτέρους. Ο θεν και ή Ρωσσική διετήρησε σο ουδέτερον εже είς τινας λέξεις έν συνθέσει, οΐον εжедневно (το καθ' ημέραν), ежедневный (ὁ καθ' ημέραν), ώς τὸ, ὁσημέραι (όσαι ήμέραι), όσημερινός. ούτω καί, ежегодный, ежегодно, обетегов, соетегов. ежемфсячный, обсе μήνες (οσς-μηνιαίος) ωσαύτως έξεφρασθησαν καί τά ACTIVIRA, quot menses, quot dies, quotidie, quotidianus, quotannis. το δε όσος (1οσος, πόσος, κόσος, κότος, quot.) бібах єхєї то об, о, і, іс, ісов, иже, еже.

§ 1β. Το αρνητικου ΗΗ (8) συνάπτει ή Σλαβονική μετά τοῦ ξήματος καὶ όταν το ύποκείμενον, η ή συντακτική τουμβήματος πτώσις, η άλλα μόρια συνεμφαίνωσι την άξυησιν, οίτν, "με οξράτοιμα μηντοκε, έχ εύξον έδέν. ΗΗ ΕДΗΗΊ ΗΕ ΗΒΕΔΙΟΤΑ, ουθείς ουχ υπελείφθη,

 $(\text{marb какь двойств. } \tilde{\omega}, \tilde{\alpha}), \, cmарца, \, яже в \delta$ васо, преовитерв тез ей брій. Посредствомь сихь мьстоименій перелагатели Св. Писанія и послідовашели их в сшарались почасту дополняшь недостаток членовь вь Славянскомь языкь, іоша вь іошу перелагая Св. Писаніе и священныя книги, и шфмр самимр выражая духв и силу Греческаго словосочиненія со всею возможною точностію, такв что изь встхь языковь, на которые досель переведено Св. Евангеліе, одинь Славянскій можеть хвалиться тьмь, что сохраниль не шолько смысль подлинника, но и словосочинение и порядоко даже самых в мальйших в частиць языка, не преступая впрочемь главивишихь своихь идіописмовь. Опсель и Россійскій языкь сохраниль еже вь нькоторыхь реченіяхь вь сложеніи, напр. ежедневно, ежедневный, такв какв - οσημέραι (οσαι ήμέραι), οσημερινός εжего дный, еже-20 Αμο, δσέτειος, δσέτειον εжем εсятный, δσοι μήνες (¿σομηνιαῖος). Такимb же образомb выражаются и Лашинскія слова quot menses, quot dies, quotidie, quotidianus, quotannis. Реченіе же обос, (doos, тобос, кобос, quot) имветь корнемь оѕ, о, і, іѕ, іѕбе, иже, еже.

§ 12. Отрицательное ни (в) совокупляется вы Славянскомы языкы сы глаголомы и тогда, когда подлежащее или падежы сы глаголомы согласующійся, или другія частищи выражають отрицаціє; напр. не обрётсщи нистоже, вх єбео вдет ни един не избысть,

αντί του συνηθεστέρου "ουχ υπελείφθη ουδείς (Ψαλμ. ge, 11. όπου το έλληνικον κείμενον έχει είς ουχ υπελείφθη, αντί, ουδείς υπελείφθη. διότι συνειθίζει ή Έλληυική και δια μιας αρνήσεως και δια πολλών να έκ-Φράζη την αποφατικήν πρότασιν οίον ούκ εποίησε τουτο ουδαμώς ουδαμου ουδείς. Πλάτ. Παρμεν.). Ιδιαίτερον δε της Σλαβονικης ιδίωμα Φαίνεται το να προσθέτη την άρνησιν είς το ξημα προηγουμένου το Πρεπλε ΑδΚΕ (πρέσθε δάγε = πρόσθεν δήγε) αντί του έλληνικού, πείν ή, μετ απαρεμφάτου χωρίς αρνήσεως οίον "прежде даже пътель не возгласить, "тель αλέκτοςα Φωνήσαι (κατά λέξιν. "πείν δήγε αλέκτως μή Φωνήση). Αυτη καὶ αἱ ταύτης εμοιαι σλαβονικαὶ Φεάσεις αναλογούσι προς τας έλληνικας έκείνας, μη πρίνπείν. οίον, μη πείν αλέκτοςα Φωνησαι, πείν απαενήση με τείς, = πεότερον δή γε αλέκτορα μη Φωνήσαι πείν, κ.τ.λ. ή κατα γενικήν, οίον το πεο του έλθείν τινας = μή πω πεότεεον ελθίντων τινών, Πρεκλε Αλάκε με πρίμτη μισκημή, (κατά λέξιν πρόσθεν δή γε μη έλθεῖν τινάς). Ευρίσκεται δε και χωρίς του не, χαί χωρίς του даже, οίον "Прежде Пришетвіл Β ΕρΔΙ, προ του έλθεῖν την πίστιν, (κατά λέξιν. "πρόσθεν (ή, πρότερον) της έλθουσης πίστεως).

εδείς εχ υπελείφθη, вмісто обынновеннаго выраженія, год отелею ФЭн гdels, (Псал. 105, 11.), гдь Греческій подлинникь имфеть єї вх υπελείφθη, вмbcmo εδείς υπελείφθη; пошому что вь Греческомь языкь и одними и многими оприцаніями выражаемся оприцапельное предложеніе; напр. вк втомов тёто вбанов вбанв вдеіс. (Плат. Паенеч.) Но кажется, собственное Славянскаго языка свойство есть посшавлять при глаголь отрицаніе, когда предшествуеть ему прежде даже. (πεέθε δά $\gamma \varepsilon = \pi e \delta \partial \varepsilon v \, \delta \eta \gamma \varepsilon$) вм \hbar сто Греческаго $\pi e i v \, \eta \, cb$ неокончательнымь безь отрицанія; напр. прежде даже пѣтель не возгласить, пей ахіктоеа Фωνήσαι, (слово до слова πείν δήγε αλέκτως μή φωνήση). Таковыя Славянскія выраженія сходствують сь следующими Греческими: μη πείν-πείν, напр. μη πείν αλέκτοςα Φωνήσαι, πείν απαρνήση με τρίς = πρότερον δήγε αλέκτορα μη Φωуйош, тей, и проч. или cb родительнымb, напр. προ τε ελθείν τινας = μή πω πρότερον ελθόνточ тибу, прежде даже не приши накими. Впрочемь находящся выраженія и безь не, и безь даже, напр. прежде пришествія віры, πεο τε έλθεῖν την πίσιν.

KEΦAΛΑΙΟΝ Β.

Περί των πλωγίων πτωσεων.

δ α. Ι ενικήν απαιτούσι 1) τα εφετικά ΚΕΛΑΙΟ, κ. τ. λ. αλλ είς ταυτα αναγουσιν οι Σλάβοι καί τα, αίτω, ζητω, κ.τ.λ. μετα αιτιατικής έλληνικώς συντασσόμενα, κώς πάλιν συντάττουσι κώς ταῦτα κώς τα έφετικά η προς αιτιατικήν ωσαύτως καί οί Ρώσσοι. 2) τοι σύνθετα έκ προθέσεως Φερομένης προς γενικήν οίον, Η3 (έξ), WT (ἀπό), κ. τ. λ. ως καζ τα ελληνικά. 3) τα προηγουμένην έχοντα την άρνησιν ΗΕ (8). "ΗΕ ΕΙ ΗΜΑ ΥΙΛΑ, ουκ ην αυτοίς τέκνου (τέκνον), = ησαν αυτοί ανευ τέκνου ως το απαις αρξένων παίδων. αχαλκος ασπίδων, κ.τ.λ. ωσαύτως καί τα χωείς αενήσεως αίτιατικήν απαιτούντα, προστεθέντος του αρνητικού, συντάσσονται πρός γενικήν κού Σλαβονικώς κού Ρωσσικώς, οΐον, "Γράχα ΗΕ ΗΜαΜΑΙ, άμαςτίας (άμαςτίαν) ουκ έχομεν, ως το "ου μετέχομεν, ή, ου μετεστιν ήμιν αμαςτίας. "Αλλοτε καί ή ονομαστική μεταβάλλεται πεζές γενικήν. "Η Έστο (Β'ΕΤΟ ΒΖ ΗΕΜ, ουκ έστι Φωτος (Φως) εν αυτώ = ου μετεστιν αυτώ Φωτός. "Αλλαι θε τοιαύται Φράσεις αρνητικαί είναι Ιδιώματα διόλου Σλαβονικά περί δε των ανωμαλιών βλ. Δοβρόβ, σελ. 619. 4) τα μετά γενικής του δλου συντασσόμενα κατ έλλειψιν του, μέρος. "δος μοι άρτου, υδατος, καί Σλαβονικώς, χΛ'ΕΕΑ, ΒΟΛΑΙ ώσαύτως και Γαλλικώς, καί

глава ш.

О косвенных в падежах в.

§ 1. Родительнаго падежа требують 1) глаголы желашельные, напр. желаю, и проч. яb симb опшосящся прошу, требую, «ίτω, ζητω, и проч. сочиняемые вb Греческомb сb падежемь винишельнымь; впрочемь сочиняюшся сіи и желашельные глаголы сb винишельнымb, шакb какb и у Россіянb. 2) Сложенные св предлогомв, принимающимв родишельный падежь, папр. из, еЕ, от, сто, и проч. такь какь и Греческіе. 3) Имфющіе напереди отрицаніе (в), не бъ има таμα = ήσαν αυτοί άνευ τέκνε, makb κακb άπως αξξένων παίδων, άχαλκος ασπίδων, и проч. шанже и шь, кои безь отрицанія требують винипельнаго падежа, по приложеніи отрицательной часшицы сочиняющся св родишельнымв, какь вь Славянскомь, такь и вь Россійскомь языкахь: грвха не имамы, αμαςτίας (αμαςτίαν) έκ έχομεν, κακό 6ω ε μετέχομεν, ε μέτετιν ήμιν αμαςтіας а иногда и именишельный перемвияешся вь родишельный, насть свата во немо = ε μέτεςιν αυτώ φωτός. Сін и подобныя отрицашельныя выраженія сушь вообще свойсшва Славянскаго языка; о неправильносшях в же смотри Добров. стр. 619. 4) Сочинлемые ев родишельнымь падежемь целаго по причинь опущения слова тасть, дог пог йетв, одатос, и по Славянски клаба, воды, тако како и

Ιταλικώς. 5) έκ των ονομάτων γενικήν απαιτούσι τα πληςώσεως, στεςήσεως, άξιας σημαντικά ΠΟΛΗΖ, πλήρης, ΑΟΙΤΟΗΗ, άξιος, κ. τ. λ. ως και τα έλληνικά. 6) τα από του ΠΑΤΑ, κ.τ.λ. ως αφηρημένα (βλ. κεφ. α. § Α. ούτω καί τα άθεοιστικά, καί αδιοείστου ποσότητος σημαντικά: βλ. αυτόθ.). 7) τα συγκειτικά τω ύπες θετικά. 8) τα κα έλληνικώς γενικήν κτητικήν απαιτούντα ουσιαστικά. Συνειθίζεσι δε ως έπι το πλείστον κού ή Σλαβονική κού ή Ρωσσική να τεέπωσι την κτητικήν γενικήν είς κτητικόν έπίθετον. "(ΔΙΗ ΕΟΙΚΙΗ άντί ΒΟΓΑ, υίος Θείος, αντί Θεού. ως το, Νηλήϊος υίος (Νηλέως) ούτω κας ἐπὶ ἀψύχων, "Νεστορέη νηί, (Νέστορος), ν. τ. λ. Το αυτό συμβαίνει και είς τας αντωνυμίας, Аруг мой, Філоѕ $\stackrel{?}{\epsilon}$ μ о $\stackrel{?}{\epsilon}$.

§ Β. Πρός δοτικήν συντάσσονται 1) το Βοηθώ, κολλωμαι, κας τα τοιαύτα έλληνικώς. Κας το δίδωμι, Α αΜΕ, απαιτεί προσώπου δοτικήν και πράγματος αίτιατικήν. 2) το έστι, είνα, οΐον είναλη ΤΗ Жεна; έστι σοι γυνή; ωσαύτως καὶ παρά τοῖς Ρωσσοις. 3) τὰ, όμοιος, ίσος, πιστός, εφειλέτης, και τα έπιφωνήματα ΕΛΑΓΟ (εύγε), κ. τ. λ. έλληνικώς. 4) ή δοτική προσέτι έκλαμβάνεται κού άντι της κτητικής γενικής έλληνικώτατα καί παρά τοις Σλάβοις καί παρά Ρώσσοις, οίεν, " (Κ΄ ΕΤ ΥΕΛΟΒ ΕΚΟΜ, φως τοις ανθεωποις (των αι-Эεωπων). "онь мнь отець, ούτος μοι πατήρι 5) Αξιοσημέιωτος είναι καί ή περος απαρέμφατον σύν-

по Французски и по Ишаліянски. 5) Изв имень, родишельнаго шребующь означающія полноту, лишение, достоинство, полно, достоинд, такв какв и Греческія. 6.) Числительныя, начиная omb ляти, такb какb ontвлеченныя (см. Добр. Гл. 1. § 9.); также и собирашельныя и означающія неопреділенное количество. (См. также). 7) Уравнишельныя и превосходныя сшепени. Имена существительныя и вь Греческомь языкъ пребующія родишельнаго пришяжаmельнаго. Впрочемb Славянскій, равно и Россійскій языки обыкновенно переміняющь родительный притяжательный на прилагательное притяжательное: сынд Божій, выбemo Bora, vios deios, embemo des, marb rarb Νηλήϊος υίος (Νηλέως), шакже о бездушных вещахь говорится: Негодей мії (Негодог), и проч. То же самое бываеть и сь мъстоименіями: друго мой = Фіхоѕ гроѕ = иг.

§ 2. Св дашельным сочиняющся і) Волда, помогаю, кодобра, прильпляюсь, и подобныя какв и вв Греческомв. Глаголь даю, відорі, требуеть также дательнаго лица, вини-тельной вещи. 2) Елі, есть, напр. есть ли ти жена? Елі осі учий; также и у Россіянь: есть ли тебь лусте? 3) Слова: подобный, брою, равный, тоо, върный, піло, должный, офендеття, и также восклицательныя: благо, ейує, и проч. такв и вв Греческомв. 4) Дательный, весьма часто у Грековв употребляется вмвсто притяжательнаго родительнаго

ταξις τη Σλαβονικής δοτικής, άλλοτε μέν έλληνικώτερον, οΐον, "KAKW HAM ЖИВЫМ БЫТИ, πῶς ἡμῖν ζῶσιν είναι (ἐλλειπτ. τοῦ ἔσται). το πλήρες έλληνιστί "πῶς ἔσται ήμῖν ζωσιν εἶναι (= πως ζησόμεθα); ως τὸ "σὸι δε συκοφάντη μεν είναι δοκείν υπάξχει (Δημοσθέν. περί στεφάν.). "ΠΟΚΕΛΙΚΗΟ ΕΔΙΟΤΑ ΒΟΙΕΜ ΓΟΤΟΒΑΙΜ ΕΔΙΤΗ, παρηγγέλθη πασιν έτοίμοις είναι (έλληνικάτατον). ἐλλ' έτεραι τοιαυται συντάξεις είναι Σλαβονικά ιδιώματα οίον, "εΓΑΑ ΚΗΗΤΗ ΕΜΟ, έν τῷ εἰσελθεῖν αυτῶ (ἀντὶ της ἀπαρεμΦατικης αυτάν). 6) 'Αντὶ της απολύτου έλληνικής γενικής μεταχειείζεται ή Σλαβονική δοτικήν του ξηματικού (gerundivi). "Η ΚΧΟΛΑЩΗΜ ΤΕ ΗΜ, εξιόντων δε αυτων. Προς τα τοιαυτα αναλογει ή έλληνική απόλυτος δοτική συνήθης έπι κινήσεως, η κατά χεόνου έμφασιν οξον το ανωτέςω και έλληνικώς, "εξιούσι δε αυτοϊς ως και "περιϊόντι τω χρόνω (Ξενοφ.) κ. τ. λ. άλλὰ κοῦ τὸ ΗΕ (ΕΜΒ ЦΑΡЮ, οὖκ ὄντος Βασιλέως, κεί τὰ τοιαύτα ἀναλογούσι περος την ἀπόλυτον γενικήν καθ' Έλληνας.

ς γ. 'Αιτιατικήν απαιτούσι 1) τα πλείστα των μεταβατικών ξημάτων. αλλ' ένίστε καὶ τούτων ή σύνταξις μεταβάλλεται ανωμάλως πρὸς γενικήν, όταν μάλιστα των έμψύχων αρσενικών ή ονομαστική συμπίπτη μετά της αιτιατικής (βλ. Δοβρόβ. σελ. 616). 2) κατ αιτιατικήν έκφερονται καὶ τὰ χρόνου απολύτως δηλω-

наго, такв какв у Славянв, и у Россіянве cobmo τελοστκολό, φως τοις ανθεώποις (των ανθεώπων), онд мнь отеца, втог ног патпе. 5) Замвчашельно вb Славянскомb языкb сочиненіе дашельнаго св неокончашельнымв, упошребляемое впрочемь и вь Греческомь: намд живымд быти, πως (έςω) ημίν ζωσιν ειναι (<u>πως</u> ζησόμεθα); πακο κακο μ σοί δε συκοφάντη μέν είναι δοκείν υπάρχει (Δημοθέν. περί 5εφ.) или ποβελέκο тощої віраженія совершенно Греческія. Но другія таковыя словосочиненія принадлежать кь свойствамь языка Славянскаго; напр. егда вниши ему, ёч то віовл-Эгій айта (вмъсто неокончательнаго айтой. 6) Вмфето Греческаго самостоятельнаго употребляеть Славянскій языкь дательный дъйствительнаго причастія (gerundivi): исходящимо имо, έξιοντων δε αυτών. Вы Греческом в сходствуеть св симь падежь дательный самосшояшельный, употребляемый обыкновенно для выраженія движенія или времени; такь вышеприведенный примърь по Гречески выражается едівої де айтоїв, такв какь περιϊόντι τω χρόνω (Ξενοφ.) и проч. Но выраженіе не сущу царто, вк битог βασιλέως, и подобныя сходствующь сь Греческимь родительнымь самостоятельнымь.

§ 3. Винишельнаго требують 1) большею частію такіє глаголы, которых в двйствіє переходить на другіє предметы (ξήματα μεταβατικά). Но иногда неправильно оныя при-

τικά, ΤρΗ ΑΗΗ, τρείς ήμερας. άλλα κού κατά γενικήν τα αυτά, ως κού παρ Ελλησι.

§ δ Ή δε πεοθετική και ή ποιητική αναλογούσιν, ώς είπομεν, προς την έλληνικήν δοτικήν, και πολλάκις έκπληρούσι τον τόπον αυτής. Ούτω τίθενται κατά προθετικήν τά τέπου καί χεονου ονόματα, κατά δοτικήν ελληνικώς έκφερομενα, παρά δε λατίνοις το πλείστον δια της ablaτίνι οίον, ΚΙΕΚΤ, Κιέβω, ως, 'Αθήνησι' (ούτω καί λατ. Romae, byeme). ΤρεΤΙΕΜ ΑΗΗ, τείτη ήμέρα, κ. τ. λ. Ή δέ ποιητική έκφεάζει καὶ την δεγανικήν, καὶ την πας Έλλησι πωθητικήν δοτικήν λεγομένην, εύχρηστον είς τους παρωχημένους (ως, "λέλεκταί σοι πολλά. κωί" "Εκτορι θάμεν = υπο Εκτορος). παρά δε τοῖς Σλάβοις ελευ-Θερώτερον· οίον, "εΓλα 3ΒΑΗ ΕΟλΕШΗ ΚΑΙΜ, Θταν κληθής τινὶ (ὑπό τινος), κ. τ. λ. Ἰδιότροπον δὲ τῆς Σλαβονικής κού της Ρωσσικής ιδίωμα είναι να τρέπωσιν είς πτωσιν ποιητικήν την δευτέραν δνομαστικήν, την κατηγοςουμένου τόπον ἐπέχουσαν οίον, " ε ДЩΗ ΜΟΑ ΑΤΕΚΟΙΟ, "ίδου ή θυγάτης μου παςθένω (κατά την άναλογίαν της ποιητικής πρός την έλληνικ. δοτικήν) άντί, παρθένος. " ετίκ Σ ιζαρημειο" κάθημαι βασιλίσση, αντί βασίλισσα (Αποκάλ. 18, 7.), ως τα έλληνικα μετά του ίσος, ίσα. καθήμεθα ίσα ίκεταις, ίσα καί ίκεται (Θουκ.). "το είναι Ίσα θεω (αντί θεός). αλλ' είς τα Σλαβονικά το Ίσος λείπει καί πάσα γλώσσα έχει τους ιδιωτισμούς της, οίτινες προέρχονται πολλάκις από

нимающся вь родишельный падежь, паипаче когда именишельный существь одушевленных в мужескаго рода сходствуеть сь винишельнымь. (См. Добр. стр. 616). Винишельнымь выражающся слова, означающія время: три дня, теєї предас, хотя онь выражающся и св родишельнымь, такв какв

и у Грековв.

§ 4. Творишельный и предложный сходсшвующь, какь мы сказали, сь Греческимь дательнымь, и часто занимають, мьсто онаго, шакв какв и у Лашинянв предложный падежь имень, означающихь время и мьсто, поставляемых в по Гречески св дательнымв, выражаешся шакь называемымь падежемь ablativus, напр. εδ Κίεετ, Κιέβω, κακb Αθήνησι, на третёемо дни, теіту преда, (по Лат. Romae, u hyeme=зимь). Творишельнымb шакже выражается и падежь орудія (одуший), называемый у Грековь дашельн. страдат. и употребляемый при прошедших временах в, (как в- то λέλεκται σοι πολλά. Εκτορι δάμεν ΒΜ. υπό Εκτορος); у Славянь же онь бываешь свободнье; напр. егда звань будеши кыльь, όταν κληθής τινί (ύπό тичос), и проч. Но собственное Славянскаго и Россійскаго языка свойсшво состоить вь перемьнь втораго именительнаго, занимающаго мъсто сказуемаго, въ падежъ творишельный; напр. се дщи моя девою, юв и доуатие με παρθένω (по сходству творительнаго св дательнымь Греческимь) вывсто тас вегос; скжу царицею, κάθημαι βασιλίσση, вмітсто βασίλισσα (Апокал. 18, 7.), такв какв Греческія св

Φυσιολογικώς αιτίας μαλλον, πάρεξ από γραμματικούς κανονισμούς.

\$ ε. Η του απαρεμφατου μετα του ξήματος σύνταξις γίνεται καθώς και είς την Ελληνικήν. Εύρίσκονται δε και μετοχικά (supina) και ξηματικά (gerundiva) αντί απαρεμφατων, ώς και πολλά των έλληνικών έημάτων Φέρονται προς μετοχήν αντί απαρεμφάτου οίον, ανέχομαι πάσχων, κ.τ.λ. Αλλά κού ή μετοχή συντάσσεται ως καζή έλληνική. Ἐκφράζει δὲ πολλάκις καζ δια των ξηματικών (gerundivan) ή Σλαβονική τας κατ' ονομαστικήν έλληνικας μετοχας είς δε το τέλος της περιοδου προσθέτει ένίστε καν περιττεύοντα τον καν (и). обоч, "Докольноже вестдовав и тако изыде, inavas δε διαλεξάμενος — (καί) ούτως έξηλθεν". ἀσμενοι προς τουτο παραβάλλομεν το, Δε φαμένη, καὶ περδοσύνη ήγήσατο Παλλάς Αθήνη (Ίλ. Χ. 247). χού το του Θεοκρίτου "Αυτός έπενθων και ποτί τα μανδρα κατελαμβανον (Είδυλ. Δ. 60).

ς. Αι προσθέσεις, τέλος, καὶ τὰ ἐπιξξήματα απαιτοῦσι πολλάκις πτώσεις αναλόγους τῶν ἑλληνικῶν. Δὲν ἐπιΦέρομεν δὲ τούτων παραδέιγματα ώς προφανή. καὶ ἀλλως ὁ σκοπός μας δὲν ἀποβλέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὸ παρὸν δοκίμιον μακρὰν καὶ ἐξωνυχισμένην λεπτολογίαν τῆς γραμματικῆς συμφωνίας ἡ διαφορᾶς τῶν δύω γλωσσῶν, ἀλλὰ μόνον κεφαλαιώδη καὶ σύντομον παραβολήν εἰς τὰ κυριώτερα.

ίσος, ίσα καθήμεθα ίσα ίκεταις (ίσα η ίκεται) (Θεκ.), то єїми їта Эка (Экок). Вы Славянскомы ньть мос: всякой языкь имьеть свои свойства, кошорыя происходящь болье отв причинь физическихь, нежели от Граммашическихь правиль.

§ 5. Сочинение неокончащельнаго сb глаголомь бываешь maкь же, какь и вь Греческомь языкь. Находятся супины и герундіи вмісто неокончательныхв, такв какв многіе изь Греческихь глаголовь любяшь причастіе вибсто неокончательнаго; напр. ανέχομαι πάσχων, и проч. Причастіе же сочиняется вь Славянскомь такь, какь и вь Греческомь; Славянскій языкь часто посредствомь герундій выражаеть причастія Греческія ві именишельномі; ві конці же періода присовокупляєть иногда излишнее и: довольно же бесвоваво, - и тако изыде, ίκανως δε διαλεξάμενος, - (καί) ετως έξηλθεν. Cb симь сравнимь спихь Омира: об фанеуп, κού κερδοσύνη ήγήσατο Παλλάς 'Αθήνη ('Ιλ. Χ. 247.); и спихь Оеокрипа: αυτος έπενθων και ποτί τα μάνδρα κατελαμβανον. (Ειδυλ. Δ. 60.).

§ 6. Предлоги и нарвчія требують йногда падежей, сходных в сь Греческими. не приводимь на сіе примьровь, такь какь это весьма извъстно. Притомъ наша цъль не чтобы вр ma, настоящемь опыть подробно входишь в Граммашическое сродство или различіе двух в языковь, но чтобы полько представить сокращенное сравнение

вь главньйшихь свойсшвахь.

K E Ф A A A I Q N T

Σύνθεσις.

6 α. Η Σύνθεσις της αρχαίας, της έν τοις βιβλίοις, Σλαβονικής και των σημερινών διαλέκτων της των πλησιεστάτων (ἐφ' όσον αῦται δεν απομακεύνονται από ταύτην την, ούτως είπεῖν, μητέρα της διαπλάσεως των, καθώς ενίστε συνειθίζουσι, μιμούμεναι χώεις ανάγκης Γαλλισμούς κού Γερμανισμούς), είναι έλευθέρα, ώς καί ή της Έλληνικής, καί Λατινικής. Σύνθεσιν δε λέγω την κατά το πεότερον και υστερον διάταξιν των του λόγου μερών είς κατασκευήν της Φράσεως, καί σαφή της εννοίας απόδοσιν. Ποία τις ήτο εξ αξχης ή τάξις της Σλαβονικής περί του λόγου την σύνθεσιν, είναι άδηλον διότι δεν υπάξχει άλλο ταύτης σύγγξαμμα άξχαιότερον παρά την ύπο των Ελλήνων μετάφραπιν πεωτον του ίερου Ευαγγελίου, καὶ ἔπειτα τῶν ἄλλων θείων Γραφων. Είναι όμως προφανέστατον, ότι οί πρωτοι ούτοι μεταφεασταί και συγγεαφείς της, και ο πάντων έξαεχος αοίδιμος Κύειλλος, μη έχοντες μήτε ποιητας μήτε συγγεαφείς Σλάβονας πεοηγησαμένους, μήτε τέχνην ευξόντες γεαμματικήν, αλλά γλωσσαν παραλα-Βόντες ακανόνιστον και αγράμματον, εμόρφωσαν την σύνθεσιν την Σλαβονικήν κατά την έλληνικήν, ύποβαλόντες την διάταζιν της Φράσεως των Βείων Γραφων, ως μήτραν τυπωτικήν, είς διάπλασιν και κατασκευήν του

ГЛАВА Ш.

Словосогинен ї е.

§ 1. Cловосочинение древняго, книжнаго, Славинскаго языка и ныньшнихь ближайшихь діалекшовь его (поколику они не удаляющся отв кореннаго языка ихв, какв иногда дьлаюшь, подражая безь нужды языкамь Французскому и Нъмецкому), есшь свободно, какb вb Греческомb шакb и вb Лашинскомь. Словосочиненіемь же называю извъсшное расположение частей ръчи въ предъидущемь и послъдующемь, для образовані, выраженія и яснаго изложенія мысли. Не извъсшно, какой быль въ началъ порядокъ словосочиненія Славянской річи; ибо нітв ни одного шворенія на ономь языкь древнье сдъланнаго Греками перваго перевода Евангелія, а пошомь и прочихь священныхь книгь. Впрочемь то весьма ясно, что первые сіи перелагашели и писашели онаго, и первый изв встхв блаженный Кирилль, не нашедь ни предшествующихь Славянских в пінтовь и писателей, ни искуства Граммашическаго, но языкь безь письмень

λόγου τοῦ κατά Σλάβονας. 'Αλλά προς τοῦτο ἔπρεπεν έξαπαντος κου η γλωσσα να ήναι έκ Φύσεως έπιδεκτική, κως ευστροφος, κως έκ γενετής έλευθέρα, έχουσα καί πεότερον συνθέσεως ιδιώματα όμοια με τά της Ελληνικής διότι πως άλλως οί μεταφεασταί ηδύναντο να γένωσι καταληπτοί είς τες Σλάβονας (διά τους οποίους έγεαφον, και τους οποίους εδίδασκον την ευσέβειαν), λέγοντες προς αυτους αείποτε Φράσεις κατά λέξεων είγμον πάντη ασυνείθιστον είς την πατρώαν γλωσσάν των; "Η δύναταί τις κού την σήμερον να μεταφεάση καταληπτώς όποιονδήποτε σύγγεαμμα είς όποιανδήποτε γλώσσαν, οίον την Γερμανικήν ή την Γαλλικήν, χωρίς να Φυλάξη καί τους τρόπους της συνθέσεως αυτής; Εφυλαξαν λοιπον της Σλαβονικής τους συνήθεις περί την σύνθεσιν ιδιωτισμούς οι μεταφρασταί των θείων Γραφων, συνάπτοντες καί τους της Έλληνικης, ως συμφυείς και συγγενεστάτες, χωρίς να παραβιάζωσι της γλώσσης την σαφήνειαν. τούτε δε μαςτίριον μέγιστον προς απόδειζιν είναι, ότι, ούτε το άρθρον το προτακτικόν εἰσήγαγον, ως ανήκουστου και ασυνή-Αιστον είς το Σλαβονικον έθνος, ούτε την τούτου τότε ξοπην προς τον δυϊκον αριθμον παρημέλησαν, ούτε περί τους άλλους τους κυριωτέρους της γλώσσης ιδιωτισμούς ξκαινοτόμησαν. Αλλά τινες των νεωτέρων Σλαβογενών Φιλολόγων Φαίνονται δυσανασχετούντες τρόπον τινά περός ταύτην την καθ' Έλληνας εκτύπωσιν και διάπλασιν της γλωσσης των προγόνων των, νομίζοντες, ότι συγκλασθείσα κα καταναγκασθείσα προς δουλικήν μί-

и правиль, образовали и усовершили Славинское словосочинение, подражая Греческому, принявь за первоначальный образець порядовь сочиненія вь Св. Писаніи. Для сего впрочемь надлежало и самому языку бышь гибкимь, свободнымь и имьющимь еще прежде свойства словосочиненія Славянскія, подобныя Греческимь; ибо иначе какь могли быть переводчики понятны Славянамь, для которых вони писали, и которых в учили благочеспію, предлагая имі выраженія по сочиненію слово совстмо необыкновенныя во ихо ошечественномь языкь? Можноли и вь теперешнее время перевесть что нибудь сь другаго языка, напр. с Ньмец. или Французскаго, не сохранял его формь сочиненія? Сльдовашельно перелагашели св. книгь удержали свойства Славянскаго сочиненія, соединяя св ними свойсшва и Греческаго, не дълая впрочемь насилія ясносши вь языкь. Свидьшельсшвомь сему служить то, что переводчини не ввели даже предположительнаго члена, какв неслыханнаго и необыкновеннаго вв Славянском в народь, не оставили безь вниманія свойсшва его ко приняшію двойсшвеннаго числа, и не перемвнили главныйших в его свойствь. Но приоторые изр новришихь Славянскихь филологовь, кажешся, оскорбляющся шаковымь преобразованіемь языка предковь ихь, по формь языка Греческаго, думая, что онь, бывь преклоняемь и принуждаемь кь рабскому подражанію,

μησιν της Έλληνικης, απώλεσε τὰ πλείστα τῶν πα-

§ Β. 'Αλλ' έγω νομίζω ότι αυτη ή διάπλασις της Σλαβονικής γλώσσης περιεποίησεν είς αυτήν προς τοϊς άλλοις καλοίς και την περί την σύνθεσιν ακατανάγκαστον έλευθερίων μαλλον δε προϋπάρχουσαν την εκάλλυνε, και την έπηυξησε, και καθολικώτερον την έπλάτυνεν, -ωστε να ἐκ.Φεαζη καὶ ή Σλαβονική, καθώς ή Έλληνική, πάσαν περίοδον άνετος και άνωτέρα πάσης στενοχωρίας, είς όσας είναι συγκεκλεισμέναι όλαι σχεδόν αί τωριναί σοφαί γλώσσαι της Ευρώπης, παρατηρούσαι έπιτετηδευμένως, πόθεν ν' άξχίσωσι, και που να τελειωσωσι την πεότασιν. Τοιούτους δεσμούς δέν γνωείζει ή Σλαβονική, καθώς ουθ ή συγγενής της Ελληνική, ουθ ή κατά ταύτην ἐκμοςΦωθεῖσα Λατινική. ᾿Αςχίζει τὸν λόγον από ξήμα άδιαφόρως, ή από δνομα προτάττει το κατηγορούμενον ματαθέτει την ονομαστικήν του ύποκειμένου είς το τέλος τοῖς περιοδού την παραλείπει παντάπασιν, όταν ήναι αντωνυμία πεοσωπική παεαβλέπει το υπαριτικόν τεχνεύεται ματαθέσεις έφράζεται, μ' ένα λόγον, ως γλώσσα αυτεξούσιος και αυτοκρατορική, ένα νόμον έχουσα, την Φυσικήν των νοημάτων της έξμηνείαν, κα) καθυποτάσσουσα τους γεαμματικούς της κανόνας μάλλον είς αυτήν, παρά ταύτην είς έκείνους.

ς γ. 'Αλλ' ή των νεωτέρων Σλαβονικών Φιλολόγων .
πριτική εξακρίβωσις παρετήρησεν εκ διαφόρων κωδήκων

пошеряль множесшво собственныхь и пер вообразных в свойствв.

- § 2. Но я думаю, что сіе преобразованіе Славянскаго языка, кромф других выгодь, принесло ему непринужденную во словосочиненіи свободу, или умножило прежде существующую и повсюду распространило ее, marb что Славянскій языкb, подобно Греческому, выражаеть всякой періодь безь всякаго сшфсиенія, кошорому подвержены почши всь ныньшніе Европейскіе ученые языки, искусшвенно соблюдающіе, гдр должень кончишься періодь, и гдь начинашься. Сихь узь не знаешь Славянскій языкь, такь какь и сродный св нимь Греческій и Лашинскій, образовавшійся по языку Греческому. Онb начинаеть рвчь безразлично, глаголомь или именемь; поставляеть напереди сказуемое, а на концъ періода подлежащее; оставляеть именительный, когда есть личное мфстоименіе; не забошишся о глаголь существишельномь; употребляеть искусныя перестановки; однимь словомь, выражается, какь языкь свободный и несвязанный, единымь закономь для себя считающій естественное мыслей изложеніе, и ему подчиняющія Граммашическія правила.
- § 3. Кришическія изслідыванія новійшихь Славянскихь филологовь примьшили

καί περί την σύνθεσιν ιδιωτισμούς τινας της Σλαβονικής, οίτινες δεν συνεμίγησαν με τα ιδιώματα του αντιστοιχούντος έλληνικού κειμένου της Γραφης. Η παρατήεησις αυτη είναι αληθής κού δεθοτάτη. Έχει κού είχε βέβαια ή Σλαβονική τους περί την σύνθεσιν καθώς καί τους περισύνταζιν ιδιωτισμούς της, περιτών όποίων προείπομεν αλλ ωσαύτως είναι αληθές, ότι οι παρατηρηθέντες ουτοι περί την σύνθεσιν Σλαβονίσμοι, οί πλειότεροι, είναι οί αυτοί και της Ελληνικής, συμφωνούντες ή προς άλλα χωρία του κειμένου της Γραφης, κάν διαφέρωσιν από τα, είς τα - οποΐα παρετηρήθησαν, η προς άλλας Φράσεις έλληνικάς, κάν αυται δεν ευρίσκωνται είς τους ίδιωτισμούς της εν ταϊς ίεραϊς Γραφαϊς Αλεξανδρινής γλώσσης, Έκθετομεν δε τούτους τους Σλαβονισμούς κατά τάξιν, άντιγράψαντες τὰ παραδείγματά άπο τον σοφον Δοβεοβισκον (σελ. 667, κ. τ. λ.).

ζ δ. α) Τὸ νὰ συνάπτηται ἀμέσως περταττόμενον τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, χωεὶς νὰ παρεμπίπτη ἄλλο τι μέρος λόγου οἶον, ἀρχαῖοι Σλαβονικοὶ κώθηκες ἔχουσι "ΕΧΧ ρδικό ΗΜΑΙΗ, ξηραν την χεῖρα ἔχων, ἀντὶ τοῦ, ΕΧΧ ΗΜΑΙΗ ρδικό, ὡς ἔχουσιν αἱ ἐκδόσεις καὶ ὁ κώθηξ της Πετρουπόλεως ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, "την χεῖρα ἔχων ξηράν (Ματθ. ιβ. 10). Ἡ ἀπλουστέρα σύνθεσις βέβαια εἶναι της ἀρχαιοτάτης γλώσσης ἰδίωμα καὶ της Ἑλληνικης καὶ της Σλαβονικης, ἀλλὰ κοὶ ή παρένθεσις της λέξεως μεταξὺ τοῦ

вь нькоторыхь древнихь книгахь свойства Славянскаго языка, которыя не сходствують сь свойствами соотвытствующаго Греческ. подлинника Св. Писанія. Сіе примъчаніе весьма справедливо и вррно. Дрисшвишельно имфешь и имьль Славянскій языкь собсшвенныя свойсшва, по ошношенію кр сочиненію и синтаксису, о которых сказали мы выше: но шакже исшинно и шо, что замъченные вь ошношении кь сочинению Славянисмы большею частію суть один и ть же сь Греческими, и согласуются сь другими мфстами подлинника Св. Писанія, и находящся вв свойсшвахв. хоши оные Александрійскаго языка, употребляемаго вв Св. книгахв. Изложимв сін Славянисмы, выписавь по порядку примъры изь ученаго Добровскаго. (Стр. 667 и пр.)

§ 4. α) Прилагашельное, сшоя предь существишельнымь непосредственно, совокупляется сы нимы безы всякой другой части рычи между ними. Такы вы древнихы Славинскихы кодексахы находимы: суху руку имый, ξηράν την χεῖρα ἔχων, вмысто суху имый руку, какы находишен вы изданіяхы и кодексы Петербургскихы, безы отмыны оты Греческаго подлинника την χεῖρα ἔχων ξηράν. (Мате. 12, 10.) Простышее словосочиненіе безы сомнына есть свойство Славянскаго и Греческаго языковы: но постановленіе реченія между прилагательнымы и существитель-

ούσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθέτου δὲν εἶναι πολλά νέα. εἰς τὸν Ομηρον εύρίσκομεν μυρία παραδείγματα καὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας συνθέσεως, καὶ εἰς τὴν Σλαβονικὴν Γραφὴν ἔχι μόνον τὸ ἀνωτέρω, ἀλλά καὶ ἀλλα κατὰ παρένθεσιν παραδείγματα οῖον, "εξ ΗΟΚΑ 34 Ε ΑβΑ, ἰδοῦ μάχαιραι ὧδε δύω (Λουκ. κβ. 38), κ. τ. λ.

- β) Τὸ, "ἔδωκεν ἐντολην ημῖν (Α. Ἰωάν Γ. 23.) καὶ ὁμοίως εἰς τᾶις ἐκδόσεσι "ΑΔΛ Ε(ΤΑ 3ΔΠΟΚ'ΕΛΑ ΗΔΜ, ἀρχαῖος τις κώδηξ (τοῦ Δαμιαν. Αποστόλ.) ἔχει "ΑΔΛ Ε(ΤΑ ΗΔΜ 3ΔΠΟΚ'ΕΛΑ, ἔδωκεν ημῖν ἐντολήν (κατὰ πρόθεσιν τῆς δοτικῆς) ἀλλὰ τοῦτο δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ "ΑΔΚΑΑ ΗΔΜ ΧΛ'Ες (ΕΝ, δὸς ημῖν τὸν ἄρτον τοῦτον (Ἰωάν. 5. 34), τὸ ὁποῖον ἔχουσι καὶ αὶ ἐκδόσεις καὶ οἱ κώδηκες συμφώνως μὲ τὸ κείμενον τὸ Ἑλληνικόν καιθώς πάλιν καὶ ἀρχαῖοι κώδηκες καὶ ἀκδόσεις ἔχουσιν Πρελλλε είο ΝΜ, τὸ Ἑλληνικὸν "παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς (Ἰωάνν. ιθ. 16) τοιαῦται ἀδιάφοροι μεταθέσεις τῆς δοτικῆς εἰς τὸ, ἔδωκε, δὲν κάμνουσι, νομίζω, κανένα χαρνιτήρα διαφορᾶς μεταξὺ Σλαβονισμοῦ καὶ Ἑλληνικόν.
 - γ) Προτάττει τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας πολλάκις περό τῶν οὐσιαστικῶν ὁ κώδηξ τοῦ Δαμιανοῦ, ἐναντίον τῆς συνηθείας τοῦ Έλληνικοῦ κειμένου τῆς Γραφῆς, τὸ ὁποῖον επουδάζουσιν αἱ Σλαβονικαὶ ἐκδόσεις μάλιστα νὰ ἀκολουθῶσιν. Ὁ Σλαβονικὸς ἰδιωτισμὸς λέγει,

нымь не очень ново. У Омира находимь тысячи примъровъ того и другаго словосочиненія, и вb Славянскомb переводь примьчаемь не шолько вышеозначенный примърь. парентезиса, но и многіе другіе, напр. се ножа з д з два, гов μάχαιραι ωδε δύω, (Лук. 28, 38.) и проч.

- β) Έδωκεν εντολήν ήμῖν, (1, Ioan. 3, 23.) πομο6нымь образомь и вь изданіяхь: дало есть заповѣдь намо; нъкоторая же древняя рукопись имфеть: дало есть намо заповъдь, говия при годору (cb поставлениемь дательнаго напереди). Но сіе выраженіе не различествуеть от слъдующаго: даждь намб хл\$67 сей, бо при той астой тетой, (Ioaн. 6, 34.) кошорое имъюшь кодексы и изданія согласно св подлинникомв Греческимв, такв какв опящь древніе кодексы и изданія имфющь: предаде его имб, παςέδωκεν αυτον αυτοїς (Іоан. 19, 16.) Таковыя перестановки дательнаго падежа при глаголь гомке, не составляють, по моему мивнію, никакаго харакшерисшическаго различія между Славянскимь и Греческимь языками.
- у) Вb Даміановомь кодексь поставляются пришяжащельныя мостоименія напереди существительныхь, хотя вь Греческомь подлинникъ Св. Писанія, которому тщательно слъдують изданія Славянскія, ставятся по-

"ΚαШΕ ΛΗЦΕ, ΚαШΑ εερμα, το υμέτερον πρόσωπον, ή ύμετέρα καρδία, κ. τ. λ. αί δε εκδόσεις, ΛΗΕΕ ΒΑΙΙΙΕ, κατὰ το Ἑλληνικον κείμενον, "το πρόσωπον ύμῶν. Πάλιν ο Σλαβονισμός προτάττει και τα επίθετα προ των ουσιαστικών "ΗΟΒΟΗ ЗΑΠΟΒΙΕΑΑ (κατά τὸν Δαμιανικου κώθηκα), "καινήν έντολην" αί δε έκδόσεις, "34110. ΒΕΛΑ ΗΟΒΟ (κατά τὸ κείμενον), "ἐντολην καινήν (Α. Ἰωάν. β. 7). ᾿Αλλ᾽ όμως ὁ αὐτὸς πάλιν Σλαβοπ νισμός και μετατάττει και τας κτητικάς άντωνυμίας ("ΚΟ ΗΜΑ ΜΟΕ, ἐν τῷ ἐνόματι τῷ ἐμῷ (μου). ΜΗρ ΜΟΗ, εἰρήνην την ἐμήν. Ἰωάν. ΙΔ. 13. 27. κ. τ. λ.), κα τὰ ἐπίθετα "ΧΛΙΕΕ ΤΚΗΚΟΤΗΔΙΗ, "ἄρτος ζωὸς (ὁ άςτος ὁ ζων Ἰωών. 5. 35., "(ε ΜΟΡΕ ΚΕΛΗΚΟΕ Η Προιπραμμοε, αυτη ή θάλασσα ή μεγάλη κού ευρύχωρος (Ψαλμ. εγ.), καθώς κού ὁ Έλληνισμός είς τὸ κείμενον της Γραφης καὶ μετατάττει καὶ προτάττει καὶ τας αντωνυμίας κού τα έπίθετα. "ή έμη διδαχή (Ιωάν. Ζ. 16), "τοϊς ήμετέχοις λόγοις (β. Τιμόθ. Δ. 15), ή καινή διαθήκη (Λουκ. κβ. 20), κ. τ. λ. ή έλευθερία της συνθέσεως δεν γνωρίζει είς τα τοιαύτα άλλους πεgiogiσμες είμη την ευφωνίαν, και την έμφασιν, και σαφήνειαν.

δ) Το ΒΔΙ ή Σλαβονική καὶ το Ισοδύναμον αν ή Έλληνική εἰς την ευκτικήν καὶ την οξιστικήν έγκλισιν καὶ τὸ προτάττουσι τοῦ ξήματος καὶ τὸ μετατάττουσι.

По свойству Славянскому говорится: вашв лице, ваше сердце, а вв изданіяхв: лице ваше, и пр. следуя Греческому подлиннику, то πρόσωπον υμών. Еще, по свойству Славянскаго, прилагашельное посшавляется предв существительнымь: новую заловъдь (по Даміанову кодексу), канту єнтодпу (1 Іоан. 2, 7.) Но потому же самому свойству притяжашельныя мъстоименія поспавляются и посль существительныхь: ео имя мое, ёг то ονόματι τω έμω (με) πυρδ ποй, εἰζήνην την έμην, (Іоан. 14, 13-27. и проч.); и прилагашельныя также: хлвой животиный, (о йстос о дог (Іоан. 6, 35.)); сёе море великое и пространное, αυτη ή θάλασσα ή μεγάλη καὶ ευεύχωεος (Παπ. 103): такb какb и по свойству Греческаго вb подлинникъ Св. Писанія мъстоименія и прилагашельныя посшавляющся посль и прежде сущесшвительныхb: ή грп дібахп (Іоан. 6, 16.), τοῖς ήμετέροις λόγοις, (2 ΤμΜ. 4, 15.) ή καινή διαθήκη, (Лун. 22, 20.) и проч. Свобода в словосочиненіи не знаеть другихь правиль, кромь благозвучія, силы и ясности.

д) Славянская частица бы, и равносильная ей Греческая ду, вь желательномь, сослагательномь и изьявительномь поставляется οΐον "έγρηγόρησεν αν, καὶ ουκ αν είασε, κ. τ. λ. (Ματθ. nd. 43).

- ε) Οὖτε ή Σλαβονική ἀξχίζει περίοδον ἀπὸ τοὺς συνδέσμους της ΕΟ, ΚΕ, ΟΥΕΨ, οὖτε ή Ελληνική ἀπὸ τοὺς τούτων ἀντιστοίχους γὰς, δὲ, οὖν, ἀλλὰ τοὺς μεταθέτουσιν, ὅχι μακρὰν ὅμως ἀπὸ τὴν ἀξχικήν τῆς περίοδου λέξιν ΗΕ ΕΟ ΑΔΑΕ, οὖ γας ἔδωκε ἢ, ἩΕ ΑΔΙΤΑ ΕΟ, οὖκ ἔδωκε γάς.
- 5) Η αντωνυμία (Α, δια της οποίας σχηματίζει ή Σλαβονική τὰ παθητικά καὶ μέσα ξήματα, ἐν μὲν ταϊς εκδόσεσιν ευρίσκεται πάντοτε συνημμένη μετά τοῦ ξήματος, εν δε τοῖς ἀξχαίοις κώδηξιν ευξίσκεται και χωβιστή και ή προηγείται του ξηματος, η επομένη διακείνεται δια παρενθέσεως των μορίων ΕΕ, ΕΟ, ΟΥ οίον "ΗΕ ΟΥ (Ε ((Α) ΑΒΗ, οὐκ ἐΦανερώθη (Α. Ἰωάν. γ. 2) αντί τοῦ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, ΗΕ ΟΥ ΑΚΗ(Α. κω), "ΗΑΤжеса баше скрыли, οῦ ἐκρύβησαν (А. Βασιλ. ід. 11), αντί του έν ταϊς ένδοσεσιν "ΗΑΤΙΚΕ (ΚΡΑΙШΑСА. Ταύτα ανήκουσιν είς την θεωρίαν της Σλαβονικής γραμματικής, ήτις διδάσκει των παθητικών της και μέσων τον σχηματισμόν, πρός τον όποῖον δεν έχει τι κοινόν το Έλληνικον κείμενον της Γραφης. μ' όλον τουτο καί οί τοιούτοι σχηματισμοί δεν είναι πάντη ξένοι της Έλληνικής το Ημάκεια ΕΑΙΙΙΕ (ΚρωιλΗ είναι το Έλληνικον "έπου γε σφας ήσαν κεκευφότες, αντί του, "ου

прежде и посль глагола: еудпусдпову йу, кой вк

- ε) Ни Славянскій языкь не начинаеть періода союзами бо, же, оубо; ни Греческій соотвышеннымь симь γας, δε, εν; ихь ставять не далеко оть слова, которымь начинается періодь: не бо даде, в γας εδωκε, или не дасть бо, εκ εδωκε γας:
- 5) Мъстоимение ся, которымь вь Славянскомь языкь образующся страдащельные и общіе глаголы, вb изданіяхb находишся соединеннымь сь глаголомь, но вь древнихь кодексахь встрвчается и отдыно оть него, шакже или предшесшвуешь глаголу, или слъдуенть за нимь и раздъляентся отв него частицами же, бо, оу, напр. не оу се (ся) яви, вк зфανερώθη, (Поан. 5, 2.) имбето не оу явися, по изданіямь; также: идъже ся бяше скрыли, έ εκεύβησων (i Щар. 14, 11.), вывешо идъже скрышася, по изданіямь. Сіе принадлежишь кь Өеоріи Славянской Граммашики, которая учить образованію глаголовь страдательныхь и общихь, сь коимь не имьешь ничего общаго Греческій подлинникь описанія. Впрочемь и таковыя формы не совсьмь чужды Греческому языку: идъже ся бяше скры-

(¿που) εκρύβησαν, ΗΔΙΕΚΕ (ΚΡΔΙШΑΚΑ· τὸ δε, ΗΕ ΟΥ (Ε ΑΚΗ (κατά λέξιν "ούπω έαυτο έδηλωσεν) αντιστοιχεί πρός το Έλληνικον "ουκ εδήλωσεν (ελλειπτικῶς τοῦ ἐαυτό ἀντὶ οὐκ ἐδηλώθη), ὡς τὸ ἔδήλωσε δὲ (Ξενοφ. Α. 'Απομνημον. γ) ούτω καί τὸ, "εδΜΗΑΗ-FOCA, ὁ διακρίνων γάρ ξαυτον, είναι ἀνάλυσις τοῦ μέσου "ο γας διακρινόμενος, εδΜΗΑΝίΑ 60 (Ιακώβ. α. 6). Αλλά καί αντωνυμίαι ΤΗ, σοί, ΜΗ, μοί, εύρισκονται παρεντε θειμέναι μεταξύ του (Α, κού του εήματος οίον, "ΥΤΟ ΔΑΙΤΑ ΤΗ CA, τι δώη σοι ξαυτό, ώντι 4ΤΟ Δαιτικά ΤΕΒΙ, τι δοθείη σοι (Ψαλ. ειθ. 3), ώς το "παρέδωκεν έαυτον τοις πολεμίοις · καί, ΜΟΛΗ ΤΗ CA, οΐον, δέω σου έμαυτῷ (έχω σου την χειαν δι έμαυτον), αντί ΜΟΛΗΚΑ ΤΗ, δέομαι σου. ώς τὸ ἔχομαί σου = ἔχω σου ἐμαυτὸν (ἔχω ἐμαυτὸν από σοῦ). Είναι αξιοσημείωτοι αι τοιαῦται αξχαίαι Σλαβονικαὶ Φεάσεις, διότι διδάσκουσι του Σλαβονικου μέσε ξήματος την γένεσιν. Ούτω διαλύει την αντωνυμίαν se έπι του μέσου ξήματος καί ή Λατινική, καί ή Γεςμανική· οίον, sich legen, = λέγεσθαι = λέγειν ε (έαυτον) · ή δε Γαλλική, καὶ επί των τριών προσώπων me, te, se. olov, je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, κ. τ. λ.

ζ) Το ΒΜΙΕΙΤΟ (ἐν χώρα, ἐν τόπω = αντὶ, λατ. loco) έυρισκεται καὶ διαλελυμένον δια τῆς προς αυτο συντασσομένης πτώσεως, παρεντιθεμένης μεταξύ τοῦ

ли, подобно выраженію Греческому ств у в офобе ήσαν κεκευφότες, вывсто έ (όπε) έκευβησαν, идъже скрышася; выраженіе же: не оу се яви, (од то восото едпроста соотвытетвуеть Греческому ви едпрост (опущен. έσυτο), выбсто έκ έδηλώθη, такь какь έδηλωσε δε (Ξενοφ. Απομνημ.). Πομοδιωμο οδραзомь и сумняй бо ся, о διακείνων γας έαυτον есть анализись средняго глагола, о уще бысеруо́µечос, сумняйся бо. (Іоан. I, 6.) И мѣстоименія ти, осі, ми, роі, находятся между ся, и глаголомь, напр. гто дасть ти ся, ті бой σοι έαυτο, вывешо τιπο дасться тебь, τί δοθείη σοι (Πc. 119, 3.) manh κακh παςέδωκεν έαυτον τοϊς πελεμίοις πακκε ποπωπися, δέω σε έμαυτω, (έχω σε την χρείων δι έμωυτον) ΒΜΙΟ ΠΙΟ ΜΟΛΉΟ Α ΠΙΝ, δεόμαι σε, manb κακ έχομαι σε Ξέχω σε έμαυτον (έχω έμαυτον από σε). Достойны замьчанія таковыя древнія Славянскій выраженія; потому чіпо оні показывають произхожденіе общаго глагола. Такимb образомb и вb Латинскомb и вb Нъмецкомь языкахь отдьляется мѣстоименіе se omb общих р глатоловь; напр. sich legen = λέγεσθαι, λέγειν ε (ξαυ= тох); а во Французском в и отв перв. лиць me, te, se; напр. je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, и проч.

ζ) Вмісто (ἐν χωρα, ἐν τοπω = αντί, по Лапі: loco) находится εδ отдільно по причинь падежа поставляемаго между словами εδ й місто, напр. εδ рыбы місто, т. е. εмісто рыбы, такь какь Греч. ἐν ανδραπόδων χωρα.

Κ (ἐν) κωὶ ΜιΚιτω (χώρα), οἶον Κ ρΑΙΚΑΙ ΜΙΚιτω, ἐν ἰχθύος χώρα, ἀντὶ ΚΜΙΚιτω ρΑΙΚΑΙ, ἐν χώρα ἰχθύος θύος (ἀντὶ ἰχθύος), ώς τὸ, ἔν ἀνδραπόδων χώρα (Πλάτ.). Ἡ παρέμπτωσις τοῦ πτωτικοῦ μεταξύ προθέσεως κωὶ τῆς κατ αὐτην πτώσεως εἶναι ἰδίωμα κωὶ Σλαβονικὸν κωὶ Ἑλληνικόν.

η) Παρενθέτει και προθέσεις ὁ Σλαβονισμός μεταξύ του αρνητικού ΗΗ, ΗΙΕ, κού της μετ αυτών συναπτομένης λέξεως, οιον αντωνυμίας, ή ονοματος "ΗΗ ΗΔ ΚΟΓΟΚΕ, ου κατά τινος, ουκ επί τινι (= κατ' ουδενός, ET oudevi). "HE BY YECTA, our els TIMIN = els atiμίαν (Β. Τιμοθ. β. 20), κατά το "οὖκ ἔπ ἀγαθῶ \equiv ° ἐπὶ κακῶ (Θουκυδίδ.)· τὸ δὲ "HE W 603'Ε, HE W ΑβΑΙЦΙ, έπ' ου θεω, έπ' ουκ έθνει (Ρωμ. 1, 19. Δευτες. λβ.) έπεεπεν αναγκαίως να το διαιρέση δια της αρνήσεως και ή Σλαβονική, ως το διαίρεσεν ή Έλληνική. διότι άλλως δεν σωζεται ή έννοια το, ουκ επί θεω, αναίεεί παντάπασι και την πεόθεσιν και το πτωτικόν της. το δε, έπ ου θεω, αφίνει την πρόθεσιν έλευθέραν δια να συνταχθή με την δοτικήν περώτον μεν εννοουμένην έξωθεν χωρίς άρνησεως, και έπειτα άναιρουμένην δια τοῦ οῦ, οἶον, ἐπὶ Θεῶ, οῦκ (ἀντι) Θεῶ, (ος οὖκ ἐστι θεος) · ἐπὶ ἔθνει, οὐκ (οντι) ἔθνει, (ο οὐκ ἐστιν ἔθνος). Ταῦτα δὲ κομ αὐτη ή λατινική δὲν ήδυνήθη να ἐκφεάση, einn di avaducteus, in co, qui non est deus in co, qui non est populus.

(Плат.) Постановление какаго нибудь слова между предлогомы и его падежемы есть свойство Славянскаго и Греческаго языковь.

 п) По свойству Славянскаго языка поставляющся и предлоги между опірицашельными часшицами ни, не, и реченіемь, сь ними соединяемымь, мъстоименіемь или именемь: ни на кого же (κατ' εδενός, επ' εδενί); не во тесть, είς ατιμίαν, (2 Τим. 2, 20.), πομοδηο εκ έπ αγα $θ \tilde{\omega} = \tilde{\epsilon} \pi \tilde{\iota}$ κακ $\tilde{\omega}$ (Θεκυδίδ.). Ηο выраженіє: не σ бозѣ, не о языцѣ, ёт в Эеф, ёт вк ёдуег, (Рим. 1, 19. Второз. 32, 21.) нужнобь было необходимо раздълить и вр Славянскомр языкъ посредствомь отрицанія, такь какь оно раздълено в Греческом , иначе не сохраняешся мысль. Выраженіе: है मेर प्रश्ले уничшожаеть совершенно и предлогь и зависящій оть него падежь, но гт в Эго не препятствуеть предлогу стоять сь дательнымь падежемь, во первыхь, подразумьваемымь безь всякаго отношенія кь отрицанію, во вторых вотвергаемым в посредством ни; mo ecm, ἐπὶ θεω, ἐκ (ἀντι) <math>θεω, (ἀς ἐκ ἐςι <math>θεός). еті ёдугі, вк (очті) ёдугі, (о вк едін ёдног). Сін выраженія и Лашинскій языкь не иначе излагаешь, какь посредствомь анализиса: in ео, qui non est deus; in eo, qui non est populus.

δ ε. Έκ τούτων γίνεται Φανερον, ότι όσα παρα= δείγματα γνησίας Σλαβονικής συνθέσεως έπιφέρουσι πρός απόδειξιν της ύπο των Ελληνων μεταφραστών αλλοιω= σεως τε Σλαβονισμού και μετατυπώσεως κατά το κείμενον της Γεαφης, ταῦτα τὰ παςαδείγματα συμφωνοῦσιν έλα σχεδον περος άλλα άντιστοιχα έλληνικά, και δέν δίνανται να συστήσωσιν επίσημον χαρακτήρα συνθέσεως Σλαβονικής διαφερούσης από την έλληνικήν. Ουδ είναι βεβαία Σλαβονισμού απόδειξις ή κατά τινα χωρία περί την διάταξιν των λέξεων διαφορά μεταξύ τοῦ έλληνικοῦ κειμένου της Γραφης κού της μεταφράσεως της Σλαβονικής διότι άλλαι Φράσεις ομοιαι κού πολλάκις αι αυταί με τας διαφερούσας Σλαβονικάς ευρίσκονται ή εἰς ἀὐτὸ τὸ Γραφικὸν κείμενον, ή εἰς ἄλλους Έλληνας συγγεαφείς. Έπειτα ή Σλαβονική, ώς γλώσσα εξ αξχής έλευθέρα, ηδύνατο να εκφράζη τας εννοίας της κατά διαφόρους συνθέσεως τρόπους, καθώς κα ή Έλληνική. το δε να περιορίζωνται οι ιδιωτισμοί της είς παραδείγματα συνθέσεως στενωτάτης (ώς το να προτάττη τὰς κτητικάς ἀντωνυμίας κωί τὰ ἐπίθετα προ των ουσιαστικών, κ. τ. λ.), τί άλλο είναι, είμη κατανάγκη κο κατάθλιψις της Φυσικής έλευθερίας της, ήτις άλλως Φαίνεται πανταχοῦ; Αλλά κοῦ εἰς την σύνταξιν εἶχε πιθανώς ή Σλαβονική διφορουμένους τρόπους, καθώς καί ή Έλληνική: αυτίκα, το ΠρΑΜΟ (κατέναντι, ευθύ) καί προτηβό (ἐναντίον, κατά) εἰς ἀξχαίους κώδηκας ευθισκονται συντεταγμένα προς δοτικήν αλλ' είς νεωτέ-

§ 5. Изb сего видно, что всв почти примъры исшинно Славянскаго словосочиненія, приводимые вв доказашельство измвненія Славянскаго языка по отношению кв подлиннику Св. Писанія, и преобразованія онаго, сдъланнаго Греческими переводчиками, сходствують сь другими соотвътственными Греческими примърами, и не могушь составить значительнаго характера вb словосочиненіи Славянскомь, различнаго оть Греческаго. Притом в несходство в расположеніи словь Греческаго подлинника Св. Писанія со Славянским в переводом в в нъкоторых в только мвстахв, не есть твердое доказашельство свойства Славянскаго языка, потому что другія подобныя выраженія, и почасту ть же самыя сь различествующими Славянскими находящся или вр самомр подлинникъ Св. Писанія, или вь другихь Греческих в писаніях в. Кром в сего, языкв Славянскій, изв начала свободный, могв выражашь мысли свои различными способами словосочиненія, такь какь и Греческій. ограничивать свойства его примърами стъсненнаго словосочиненія, (напр. чтобы притяжательныя мъстоименія и прилагательпоставляць прежде существишельныхь) — не значишь ли это стрсиять и принуждать его естественную свободу, которая во встхр других случаях повсюду примъчается.

Върояпно, что и въ синтаксисъ Славян-

ρας ἐκδόσεις Φέρονται καὶ πρὸς γενικήν, καθώς καὶ ἡ Ρωσσική γλῶσσα τὰς συντάττει. Εἶναι ἄρά γε σολοικιριὸς ή τοιαύτη σύνταξις εἰς τὴν Σλαβονικήν; ἢ εἶναι διΦορούμενος συντάξεως τρόπος, καθώς καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἐλληνικά, ἀντίος, ἐναντίος, πρόμος, συντάσσονται ὀρθῶς καὶ πρὸς γενικήν καὶ πρὸς δοτικήν; οῖον ἐναντίον τοῦ λαου, καὶ, ἐναντίον τῶ λαῷ (Πράξ. κη. 17), ὡς τὸ ἄμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις (Θουκυδ.), πατρὸς ἐναντίον (Ἰλ. Α.), αὐτῷ ἐναντίοι (Ἰλ. Ζ. 154), ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς (Πινδ. Πυθ. Α. 507), πρόμος αὐτοῖς (Ἰλ. Η), καὶ, Οἰνώνης πρόμος (Εὐριπ. ἸΦ. Αὐλ. 699), κ. τ. λ.

\$ 5. Είναι άληθες, ότι πολλαί συντάξεως άνωμαλίαι εύρισκονται εἰς τὰς ματαφράσεις τῶν θείων Γραφῶν, κρὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, αἴτινες κατὰ τοὺς ἐπικρατεστέρους κανόνας τῆς Σλαβονικῆς γραμματικῆς ὑπό τινων θεωρούμεναι, παραβαλλομένων κρὶ τῶν ἐν ἀρχαίοις τισὶ κώδηξι διαφερουσῶν ἀναγνώσεων, ἐξελέγχονται σολοικισμοί, κρὶ ἀπορέριπτονται εἰς τοὺς Ἑλληνας μεταφραστὰς τῶν θείων Γραφῶν, ὡς τάχα φιλοτιμηθέντας νὰ εἰσάξωσιν εἰς γλῶσσαν Σλαβονικὴν σύνταξιν ἔλληνικήν. (βλ. Δοβρόβ. περὶ Συντάξ.). Δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ περιπέσωσιν εἰς τινα τοιαῦτα άμαρτήματα περὶ τὴν Σλαβονικὴν σύνταξιν οἱ Ἑλληνες μεταφρασταί, παρασυρόμενοι ἀπὸ τῆς μητρικῆς αὐτῶν γλώσσης τὰ ἰδιώματα: ἀλλὰ νὰ ἀποδειχθῶσι βεβαίως τῶν παρατηρεμένων τέτων ἀμαρτημάτων ἔνοχοι, τὸ νομίζω ἀδύνατον. Ἑξελέγ-

скій языкь имьль различныя формы, шакь накв и Греческій. Слова прямо и противу, вы древнихы воденсахы находящся сы дательнымь, а вb новьйшихь изданіяхь встрьчающся св родишельнымь, шакв какв сочиняющея и вь Россійскомь языкь. Таковое словосочинение в Славянском взык есть уже солецисмь, или различный образь словосочиненія, такв канв и Греческія соотвъшственныя имь реченія, аутіся, вустіся, песро сочиняющся правильно сb родишельнымь и дашельнымь; напр. гусктюх тё хав, и έναντίον τῶ λαῶ (Дѣян. 28, 17.) makb kakb άμαξαι έναντίαι άλλήλαις (Θεκυδ.), πατρός έναντίον (Ιλ. A.), αυτώ έναντίος (Ιλ. Ζ. 154.), αντία τοϊς αγαθοῖς (Πίνδ. Πυθ. Α. 507.), πεόμος αυτοϊς (Ιλ. Η.), Οἰνώνης пеорос (Евент. Авд. 699.), и проч.

§ 6. Правда, что много неправильностей находится вы переводахы свящ, книгы, даже Евангелія, которыя, будучи разсматриваемы по господствующимы правиламы Славянской Граммашики, даже и по сравненіи различныхы чтеній, вы древнихы кодексахы, оказываются солецисмами, и причитаются вы вину Греческимы перелагателямы Св. Писанія, будто бы хотывшимы вы Славянской языкы ввести словосочиненіе Греческое; (см. Добров, синт.) Быть можеть, что Греки перелагатели впали вы такую ощибку вы отношеніи кы Славянскому словосочиненію, заимствуя для него свойства изы своего собственнаго языка; но я думаю, что ие-

χεται ως τόλοικος ο Συγγραφεύς παραβαλλόμενος πρός άλλους συγχεόνους του συγγεαφείς, και κεινόμενος κατά τους τότε έπικεατούντας γεαμματικούς της γλώσσης κανόνας. Οἱ δὲ πεῶτοι της θείας Γεαφης μεταφεασταὶ πεος τίνα σύγχεονόν των ή και πεογενέστερον συγγεαθέα της Σλαβονικης δύνανται να παραβληθώσιν, ώστε να έζελεγχθωσι πεοφανώς οί σολοικισμοί των; αυτοί είναι οί πεωτοι κανονισταί της των Σλαβόνων γεαμματικής απ' αυτους λαμβάνονται τα παραδείγματα της δεθης συντάζεως των ξημάτων, των πτωσέων, των πεοθέσεων, των άλλων μοςίων των Σλαβονικών, τὰ όποῖα ήξευςον πολλά καλώς να διαφυλάξωσιν άμικτα πρός την πάντη διαθέρουσαν πολλάκις, κοί μάλιστα κατά τὰς πτώσεις, Έλληνικήν σύνταξιν: απ αύτους τούτους να λαμβάνωνται καί των Σλαβονικών σολοικισμών τα παραδείγματα με Φαίνεται παρόμοιον, ώς και το να θελήσωσιν οί Έλληνες να λάβωσι παραδείγματα σολοικισμών της Έλληνικής από τον Όμηςον. Πολλά πιθανώτεςον νομίζω, ότι ή άρχαία Σλαβονική είχε τας ανωμαλίας της (καθώς κως πάσα άλλη γλώσσα, στεξημένη μάλιστα συγγεαφέων), τας οποίας οι Ελληνες μεταφεασται δεν ήδυναντο ευκόλως να αποφύγωσιν. Είδε και παρενέβαλον και καμμίαν σύνταξιν ακράτως έλληνικήν, ακολουθούντες το κείμενον κατά λέξιν, οίον, την σύνταξιν των ουδετέρων των πληθυντικών προς ξήμα ένικον, τοῦτο βέβαια δεν έβλαψε τον Σλαβονισμόν, ος τις Φαίνεται ότι απαιτεί πάντοτε σληθυντικόν καθώς ουδ' ό Έλληνισμός παραβλάπτεται

возможно долазашь, чшобы они были виновны вь сихьпогрьшносшяхь. Писашель обличаешся в солецисмах в по сравненію свего современными писашелями, держащимися господсшвующих в правиль Граммашини. Но первых в перелагашелей Св. Писанія св какимв современнымь или древнъйшимь писашелемь Славянскаго языка можно сравнишь, чтобь они могли бышь явно уличены вр солецисмахр?Они сушь первые образовашели Славянской Граммашики; ошрнихр заимсшвующся примфры правильнаго сочиненія глаголовь, падежей, предлоговь и другихь частей Слав. ръчи, которое они умбли весьма хорошо предохранишь от смешенія сь Греческимь синшаксисомь, который часто во всемь, а наипаче вь падежахь, различествуеть оть онаго. Мнь кажешся, заимствовать отв нихв примъры солецисмовь, то же значить, если бы Греки стали брать примъры солецисмовь изь Омира. По моему мнвнію, гораздо врроятное то, что древній Славянскій языкь имьль свои неправильности (такь какь и всякой другой языкь, неимфющій писателей), коихь Греческіе перелагатели не могли безь труда избъжать. Если же и употребили иногда словосочиненіе ОНИ совершенные Греческаго, слыдуя подлиннику слово вь слово, употребляя, напр. сочиненіе средних имень множесшвеннаго числа сь глаголомь вь единственномь: то сіе не повредило свойсива Славянскаго языка, кошоείπο την διπλην σύνταξιν των ουδετέρων προς ζημα καί ενικον καί πληθυντικόν.

§ ζ. 'Αδίκως λοιπον ο μακάριος Κυριλλος, ο πρώτος μεταφραστής του Ευαγγελίου, και πρώτος συγγραφεύς είς την Σλαβονικήν κατεκείθη από Σλαβογενείς τινας Φιλολόγους, ότι δεν εφύλαξεν ακριβώς την ελευθερίαν της Σλαβονικής συνθέσεως, ακολουθήσας εύλαβέστε. ρον το Ελληνικόν κείμενον (καθώς έπιζεπε βέβαια κοί ώς Ελλην εξθόδοξος, κού ώς τελεσιουργός κού αυτής της περί την σύνθεσιν Σλαβονικής έλευθερίας να το ακολουθήση). 'Αδίκως οἱ διάδοχοί του Ελληνες, οἱ ἐΦεξης μεταφεασταί των άλλων θείων Γεαφων, έπωνομασθησαν μέ το Λατινικόν εκείνο το Ρωμαϊκής αλαζονείας και άγεοικίας απίζον ἐπίθετον Γραίκ ελοι (Graeculi)!! "Αν, κατά την γνώμην των ουτως αυτές αποκαλέντων, ήσαν λιτοί καί μικεοί κατά την πολυμάθειαν (κα) τίνες άλλοι σύγχεονοίτων είς την Ευεώπην ήσαν οι μεγαλήτεροί των;), όσον όμως προς το Σλαβονικον έθνος υπηρξαν μεγάλοι διδάσκαλοι, κού αοίδιμοι εθεξγέται δια τους υπές του Φωτισμού του ακαμάτους κως κοινωφελεστάτους αγώνας των. ως τοιούτους τους απομνημονεύούσιν εύγνωμόνως και τάλλα τα σημερινά Σλαβονικά έθνη, κού προ πάντων οί εύσε-Βέστατοι Ρώσσοι, δι ευφήμου μνήμης άγοντες τους πεώτους της Θεοσεβέιας αυτών Φωστηρας, και πρώτους δια της των Θείων λόγων έρμηνείας πλαστουργούς κανονιστας της γλωσσης των περογόνων των.

рый требуеть всегда множественнаго числа, такь какь и Греческій языкь не терпишь никакаго вреда оть двойнаго согласованій средкихь имень сь глаголомь и вь единственномь и во множественномь числь.

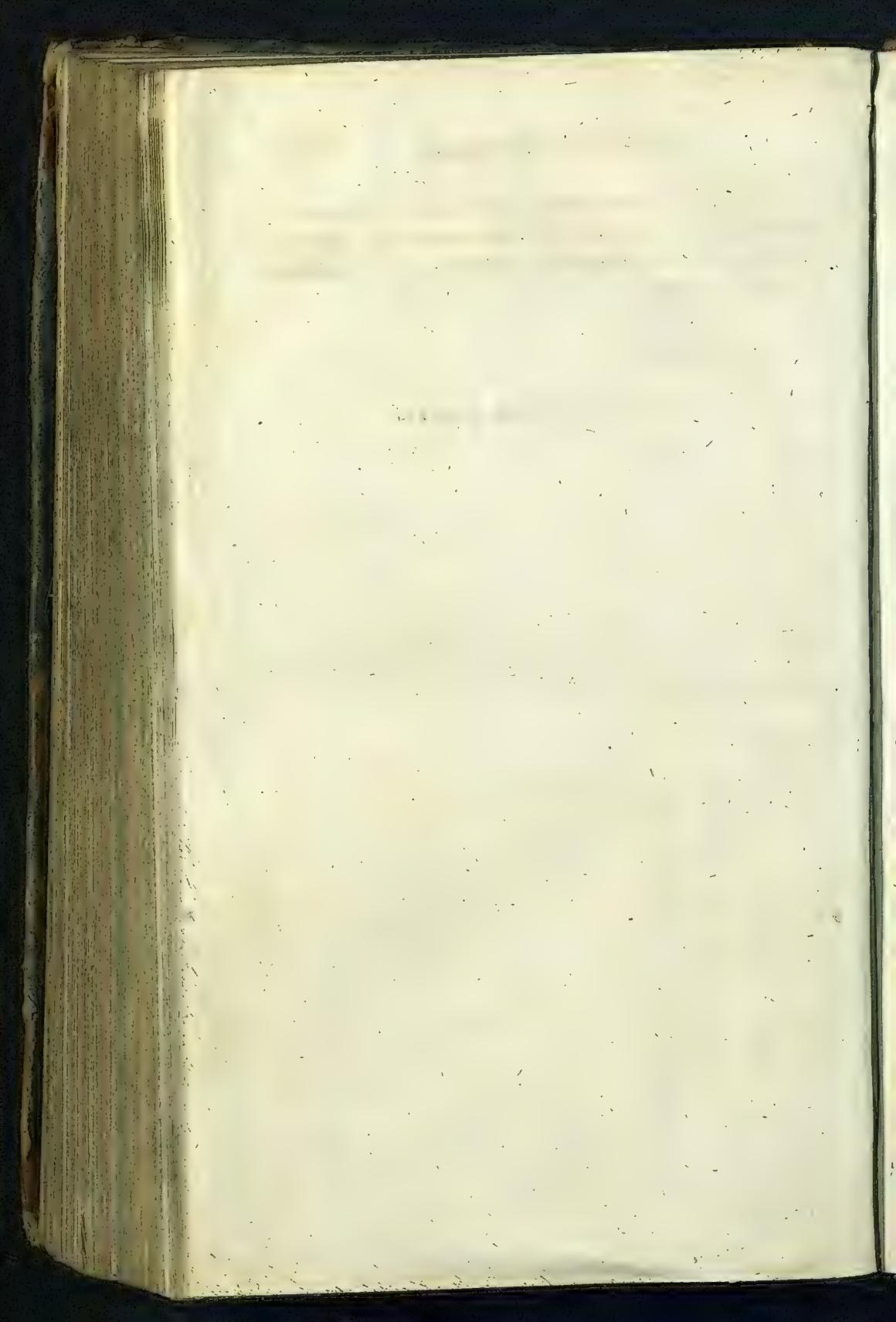
§ 7. И marb несправедливо блаженный Кирилль, первый переводчикь и первый писашель на Славянском в языкв, осуждень ошв нькоторыхь Славянскихь Филологовь за то; что онь не сохраниль вы точности свободы Славянскаго словосочиненія, слідуя св благоговъніемь Греческому подлиннику; ибо надлежало, чіпобы онь слідоваль оному, и кань православный Грекв, и какв установитель самой свободы Славянскаго словосочиненія. Неправедно также Греческіе преемники его, последующие переводчики других Св. Писаній, названы презришельным в Лашинскимв, отвывающимся Римскимь высокомъріемь и грубостію, эпитетомь graeculi. Ежели они и были малы по учености (и кто изв современниковь вы Европь быль больше ихь?), то вь ошношеній кь Славянскому народу были великіе учишели и незабвенные благод вшели по неушомимымы и общеполезнымы трудамы ихы во введеніи просвіщенія. Сихі переводчикові сь благодарностію воспоминають и прочів ныньшніе Славянскіе народы; во особенности же благовърные Россы чтять ихь славною памяшію, как первых в свышльниковы их в благочестіл, и какв первых в образователей языка предковь ихь, при переложении Св. Писанія.

δη. Ταυτα περί της γραμματικής συγγενείας της. Σλαβονικής γλώσσης προς την Έλληνικήν μεταβαίνομεν δὲ ήδη εἰς τὸ μέρος τὸ λεκτικόν.

Τέλος τη πρώτη μέρης καὶ τόμη.

§ 8. Вошь что можно сказать о сродствь Славянскаго языка сь Греческимь. Теперь перейдемь ко второй части, содержащей вы себь слова.

конець первой части.

ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

	*			,
	Deld.	orix.	ที่ เผลิง ราช เพล	diéz Fou.
	XXIV.	8.	EBeainns	= EBeainns(a).
	XXXII.	15.	eidn	- ที่อีก
	XXXVI.	1,	συγγενη	-
	LXIV.	21.	0	
	CXIV.	11.	Θεαίκην 💮	$-\Theta$ eckyv.
	CXXVI.	3,	πρότετον	- πεότερον
	-	4.	02750	$\alpha\pi\delta$
	CXXX,	9.	ετεςόφυλα	- έτεροφυλος
		14.	OUTTO	- 00750
(CLXXVIII.	16.	πάντ	- πώντων
		22.	φαεινέσαται	- Φαεινόταται
	CLXXX.	1:	ως	ယ် <u>င</u>
	6.	18.	ББди	— Вьди
			στεββον	- στεβδόν.
			εξμην.	- Eemny.
,	17:	12.	dreist	- dreust.
	0		thorren	- tharren.
	:81	1.	gardlo	— gardło
	20.	7.	держю'	— держу
	22.	4.	runzelig	runzlig.
	23.	1,	иготь	игошь
	24. 25.	2.	θύνω	$-i\partial \dot{\nu} \omega$
	20.	11.	Akker	Acker.

Παροράματα,

Σελίδ.	est out a today.	ημάςτηται. διός Του.
	13.	mengen, ngood. mischen.
25. 26.		lekken — lecken,
	2.6.	OC - Mb.
36.	7.	тема — темя, тьмя.
00.	24.	TOIOUTO, XOY - TOIOUTO XOY
40.	3.	generaux
40.		eu — au
	22.	οτῦ Φ - τοῦ Φ
43.	18.	συνήθως, τζευδος, γεφ. συνήθως, τσ σκ,
-4		VAI - OTT. TO. V. OLOV, TOEUDOS - YEUDOS,
		$-\frac{\partial \eta_{S'}}{\partial \eta_{S'}} = \sigma \chi_{\alpha \nu \nu} d\eta_{S}, \kappa. \tau. \lambda.$
44.	17.	TATO, VAD. TOUR. 4 MURARO, VALO
		χ_{ω} . τ_0 dè чаю $\equiv \tau_{\alpha\omega}$, $\epsilon_{\chi_i} \equiv \sigma_{\alpha\omega}$ ($\Im_{\alpha\omega}$,
	_	$\Theta = (\omega)$.
45,	16.	κέλυμα, Γς. γράφ. κέλυμα=βέλυμα (1=1)
		шелука (χέλεχος) γράφ. τὸ δὲ шелука —
	24.	ξυλική. siliqua (οχι οξον χέλουχος, αντί κέ-
	`	ZUNIKM. SIIIqua (OX. OIO) Kertoo Kertoo
	-	λουχος, κ. τ. λ.) —— szcz
46.	5.	— Павелъ
51.	16.	= 511057001.
54.	9.	σύνος (κλασμα),
60.	4.	wählen, wah-
6,1.	ı Ç,	len, Fochsiv.
	16.	guard guarde
		weter
64.	6.	ANIS ACIS
	14	fregen ragen, spra-
	. •	chen. $\gamma_{\varrho} \varphi$.
	_	sprechen
65.		sacre—erdos — sacer—cerdos
68		sumo \$17705
		фīтos.

Παςοςάματα.

Eshid.	στίχ.	ήμάςτητας	dióg Dou:
72.	8.	корчма);	- корчма).
7	9.	σπασμός);	σπασμος).
74.	3.	ποιλαίας	- παλαιας
8o.	3.	προσκρέσιν	— πεοσκεέεσιν
.88	4.	έλιξ	Ελίξ.
	5.	σπαν	- σποίν
300	1.	TWV de	των δέ
92.	11.	Tous Exampas	— τους Ελληνας
106.	24.	TO	700
110.	4.	επωγίωσεν	Ξ επαγίωσεν
	9.	πεσείπομεν	- mgosimous
120.	24.	μέγα(λε)	- μέγας, μέγα-
÷ 0.0	0 si	A Charles	λος, μέγα(λ)ς
122.	20.	και των	E D DANKER TWY
128. 138.	5. 23.	Εληνικου	— Έλληνικου — ουτζικος, έτζ-
100;	20,	out sinos the	The state of the s
		•	nos (= vonos,
161	2.2	ผิร ผิสเจ้ ชุยบเหตุร	ionos)
164.	X 11.	имотийя сынь = сы	
		n as areo yevens	10 (11-0) -0-1/03:
	26.	слово дукаво	- слово лукаво.
168.	26.	is i. AÉEis	- is, i (βλ. Még.
			β. $λ$. $ποй), λέξις$
i78.	io.	жена. (угуа)	- жена (угус),
193.	5.		— что = т/, то,
198.	ì.	ο λλοι	$-\alpha\lambda\lambda\alpha$
	25.	απλές, η	$= \alpha \pi \lambda 8s$; η
204.	2 6.	ÊK TOU	- เรียการอธิ
208.	7.	ATTIKOÎS	ATTIKOÏS:
216.	9:	maio, Das	— maio, ταω,
		,	τα—ον (βλ:
-31	. 5	3	inhy')
254.	15,	etavues	= etanues=

Norpbm Hocm M.

Eshld.	orly.	ημάρτητου	dióg Dov
250.	7.	бываеши	- бываеши
268.	23.	HREIV, K. T.A.	- naj ai dormai,
			πολλώ κρείτ-
		;	των, κ. τ. λ.
276.	3.	медвъд	- медвідь
280.	8.	αλλ-ηγοςούμένα	$ \alpha\lambda\lambda$ $ \eta\gamma \circ g \dot{s}\mu s$ $-$
			væ.
_	13.	чБловеко	— человъко
282.	26.	cray n	- otown
284.	1.7.	Царград	— Царьград
2 86.	6.	ονομασικη	- ovopactien
288,	13.	Έλληνικη	Ελληνική
336	17.	OUTWS	- our ws
ŧ	16.	άλλοι	<u>-</u> αλλοι*
	*		

погръшности.

напеча	тано	•		должно чишашь
ешрана	сшрок			-
XV	. 8.	изшекшаго		истекшаго
XIX.	22.	своихЪ	(Internation	своихр;
XXI.	5.	грескимъ	-	греческимв.
XXIX	4.	фжизопафК	**************************************	ЯфептовымЪ.
	7•	яли		или.
XXXI.	21.	Клапрешь		Клапрошв.
XXXVII.	12.	omb Osiece.	•	omb Oelea
XLI.	5.	Солецисмовь,	-	солецисмовь,
LI.	15.	плоизпроять		производящь
t	17.	называать		называюшь.
LXXV.	5.	языкь		языкЪ.
LXXVII.	3.	февкіянинь:	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	феакіянинь.

Погръшности.

· ·	
напечатано	должно чиппапи
спран. спрок.	,
25. Діалакту —	діалекту
LXXXI. 2. Ибо.	ибо.
LXXXV. 15. DBEER,	Эвбея,
10. получали	получили
XCIX. 2. m. e	т. е.
3. принимають, —	принимають
нвстоящія	настоящія
СІ. 18. пронзводашь —	производять
СПІ. 2. Орак пеласгійскому.	— Оракопеластій-
	скому;
CVII. 5. Poccito	Pocciio,
	самаго
# 1 T T T T T T T T T T T T T T T T T T	Славяне?
СХХХІ. 2. почишаемъ	почитаемЪ
СХХХІІІ. 11. вБшьвями	въшвами
СХХХІХ. 22. Алькоранъ	
	народное, съ
	название, отв
СХLVII. 1. глатоль	глаголь,
СХLIX. 1. Эоличечкимb	
4	скодство
	мьстоименій;
2711 ****	Славянь;
CLXI. 1. когда п. е	когда точно.
10. реченій — I CLXIII. 11. охопи — л	•
-	
CLXIX. 1. лекшическую и грамман	пическую. чит.
грамматическую и ле	кшическую
CLXXI. 1. Аравійскаго — /	Аравійскаго,
21. во первыхъ	режде
T WENT HAME OF THE PARTY OF THE	ширіи
5. 1. всьмъ	t me "
	рисовокупилы
	D-100DOTTY (1) MANUAL

Погръшности.

1.	напе	чатан	o The state of the	должно чишашь
C1	пран.	строк		
	_	i8:	языка	языковь
	6.	18:	Въди	ВБДИ
	18.	1.	gardlo,	- gardio,
	\	22.	welna,	- wełna,
		23.	pelnu	pełny
	20.	7.	держю	держу
	23.	1.	игошр	игошь
	26.	27.	река	т ръка
	26.	28.	речь	— plab
	30.	8.	sloma	słoma
	36.	7-	тема	— шрмя
	51.	12.	пабель	— Павель
	40 _{Ch}	19.	надобно	Надобно
	52.	10.	нааваль	— назваль
	5 9.	8.	шакЪ	шэкр
	8 i.	15.	хврашь	— Kepacmb
	83.	27.	на проч.	— на прим.
	91.	17.	ниспаденіи	— низпаденіи — посредством b
	96.		посредствомъ	- обыкновенно
	:	29.	обыкновенное	— какb у Сербовb
	_ , g5.	2.	какъ Сербовъ	имрвшій
		13.	имьющій	
		21.	шому,	— тему, — камору
	99	15.		— реченія ;
		19. 3.	реченія?	языковЪ
	109	3.		ОЛОВО
		9.		Гопт.
	121		Control of the contro	σεμιότη
	125			падежЪ
	145			сыновомь,
	162	^		сыно (сынb, b=o,
	165	8	сыно =	или како бы ото роди-
	p+		σ—1νννc—5).	- MINERA ALLENDARIA DE LA CONTRACTOR DE
		,	шельн. сынс	, e

Напечашано

должно чишашь

спран. спроко

165. 2. чречь — чрезь

25. лукаго - лукаво

225. 19. Сербскій же — Сербскій же,

235. 19. legit (В); — Сіе Латинск. sti, и Словянское оканчаніе сть Долическому оба (Эа), которое употребляется во второмь лиць наипаче вь наклоненіи сослагательномь (блотактікну какь, гітнода, охионода), и изьявительномь (какь, Фіднода, обасода, оть того же обода), и во времени аориста (города, йода), и проч; такь же и вь Ньмецкомь языкь вторыя лица оканчиваются на st (bist — гі, какь бы Геїода —

241. 9.

είσθα, είς, еси). Второе и проч. неокончашельное еп - (слъдуеть). или оно образовано опів окончанія повелишельнаготи, Эл, какъ неокончательныя Греч, и Лат. принимаются иногда и за повелишельныя. По мньнію многих в ученых в, и самое неокончащельное наклонение въ Греческомо языко образовано изо формы повелительнаго; на прим. топте, неокончатель. Дорическ. топтеч = типтем; от чего и средній аористь тифан, урафан, вр третьемв лиць смъшивается сь аористомь неокончашельнаго. Такимъ образомъ весьма вброяшно, чшо и въ Славянскомв языкв окончание ти, изв повелишельнаго наклоненія перено-

Погрышности.

напечатано

должно читать

стран. строк.

симо было и вы неокончательное, которое вы языкы Греческомы совершенно инаково; и такы дати — дада деда (дадачая), пити — тада (— таки, таки, таки), и прч; Но форму и прч;

241.	13.	Ленепb — Леннепb
280.	13.	чриовеко — человрко-
284.	17.	Царград. Царьград.
289.	15.	обойшся — обойшися
3:7.		подчинющія подчиняющінся
3:5.		изданіямь — изданіямь.

